

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEHNAZ & GÜLŞEN

ACI RUHLAR
VE
KASVETLİ
BEDENLER

ŞEHNAZ & GÜLŞEN
HAŞİMOĞLU

ACI RUHLAR
VE
KASVETLİ
BEDENLER

Acı Ruhlar Ve Kasvetli Bedenler

Yazar: Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Yayına Hazırlayan: Sidem Zelal Edin

Editör: Ezgi Artık

İç Kapak Çizimi: Gamze Tarımcıoğlu

1. Baskı: Mart 2024

ISBN: 978-625-945-710-9

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

©Şehnaz & Gülşen, 2024

©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

WPC Matbaacılık

Sertifika No: 50884

Osmangazi Mah.

Mehmet Deniz Kopuz Cad.

No 17/1

İstanbul

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

İsmetpaşa Mah. Hisar Sok.

No: 3 Bayrampaşa/İstanbul

Yayıncı Sertifika No: 48038

www.lapisyayincilik.com

ŞEHNAZ & GÜLŞEN
HAŞİMOĞLU

*Acı Ruhlar
Ve
Kasvetli Bedenler*

*Daha ne kadar savaşmaya devam edeceksin?
Yetmedi mi çektiğin acılar?*

İlk Münakaşe

Yolunda gitmeyen bir şey var...

Tuhaf bir ses içinde çalkalanıyor, atacağı adımlardan mahrum bırakıyordu sanki. Basamak çıkışa çılgık çılgına bağran sesin etkisiyle geri devrilirdi. Neydi onu bu denli zorlayan?

Baharın gölgesinde üşüten, güneşinde ısıtan, dengesiz havasında iyi hissettiği inancını neredeyse yitiriyordu İnanç Gürmen. Mevâimin getirisi miydi onu bu rutarsız duygularla kuşatan?

Ama ya bu garip ses?

“Garip hissediyorum, Şevval.”

Nihayetinde en yakın arkadaşına sakladığı duygularını paylaştı. Ancak ne zaman hislerinin karmaşıklığını dile vursa günü olaylı geçirir, olayın nasıl başladığını ve bittiğini anlamazdı İnanç. Ağzından kelimeler büyüyü gibi dökülür, karmaşa planlanmış bir gösteri gibi yakasına yapışırdı.

Kuşatılmak hiç bu kadar rahatsız edici olmamıştı.

Şevval’in mavi harelerine çöreklenen endişe, dudaklarına kondurduğu zorlama gülümsemesiyle uyumsuzluğu ağırladı; sanki duyduklarından hoşlanmamış ama bu saklamak için ona bir yol sunmuş gibiydi. Yetersiz mimiklerin insan suretinde kaba ve sahte olduğuna kanaat getirirdi İnanç. En yakın arkadaşının saklamak istediği duyguların ardına gizleyememesi ikisinin birbirlerini çok iyi tanımalarından kaynaklanıyordu.

Şevval Doran, basıldığı için zorlama gülümsemesini sildi ve tüm bu keşmekeşliği sonlandıran kesin bir ifadeyle gözlerini devirdi. “Sana bu cümleyi kurmayı yasaklamıştım.”

İnanç ağzının içinde kıkırdadı ama bu kısa sürdü. Zihnini kuşatan garip his bugünleri aratacak kadar güçleniyor ve onu gülmekten alıkoyuyordu. Hak verircesine çenesini bir kere salladı, ela gözlerinin parlaklığını sömüren hissi istemsizce yeniden dillendirdi.

“Biliyorum ama bu gariplik beni aşırı rahatsız ediyor. Ne olacak dersin?”

“En fazla profesörden azar işitirsin.”

“Hayır...” dedi bilmişlikle.

Hayır, bu defa basit olmayacak.

Şevval huzursuzca kaşlarını yıktı. “Güzel düşünmeyi öğrenemeyecek misin, İnanç?”

"Bazı hislerim, düşünmek istediklerimden daha hızlı işliyor sanırım..." dedi göz temasını kestiğinde. Onun dışında her yere bakabilirdi İnanç, arkadaşının anlamadığını bilse paylaşmazdı. Şevval'in endişesi de yardımcı olmuyordu.

"Hislerle hareket etmemi sevmiyorsun biliyorum ama ben buyum, Şevval."

Devirdiği gözlerine zuhur eden endişe bu defa saklanmaya gerek kalmadan açıkça parıldadı. "Batu'nun mezarına bugün gidemediğin için böyle hissediyor olabilirsin."

Konuyu değiştirmesine minnettardı. Aksi hâlde her zamanki gibi ulaşamayacakları sonuca rağmen tartışacaklardı. İnanç bugün kimseyle tartışmak, kimseye ters gitmek istemiyordu. Yalnızca ruhunu bu denli sıkıştıran korkunç histen bir an önce kurtulmayı diliyordu.

"İşlerimin bu kadar yığılacağını tahmin etmemiştim. Son iki yıldır her 17 Nisan sabahı onun mezarında gözümü açardım. Bugün üçüncü senesini dolduruyor ve ben yanında değilim. Böyle olacağını bilsem uykusuz geceleri göze alırdım, Şevval."

"Hâlâ geç değil İnanç, gün daha bitmedi."

İnanç gitmek istemiyordu, orada kiminle karşılaşacağını tahmin edemiyor, bunu göze alamıyordu. Ya Batu'nun mezarı başında yine gözyaşları dökerken beklenmedik biri gelirse? Ruhunu sıkıştıran his onu düşündüğünde büyüdü.

Hayır, katiyen bugün gidemezdi...

"Olmaz..."

"Seni neyin korkuttuğunu anlayamıyorum," dedi Şevval, ilk defa açıkça korkusunu paylaştı. "İnanç... Birileri seni rahatsız mı ediyor?"

İnanç olayın yanlış anlaşılacağını fark edince korkusunu bastırdı ve bugün ilk defa samimi gülümsemesini endişelenen arkadaşına sundu.

"Hayır... Sadece kimseyle karşılaşmak istemiyorum."

"Kiminle..."

Sesini, kulakları sağır eden bir motor sesi böldü, iki kadının bakışları motorun park edildiği alana yöneldi. Sanki evren İnanç'ın korkusunu haklı çıkarır gibi kaçındığı adamı hatırlatıyordu. Korkusunu bastırdığını sanan İnanç hafifçe irkilerek Şevval'e yanaştı.

Bu adam o değildi...

Doğu Üzeyiroğlu, kardeşinin mezarını ziyaret ettikten sonra beklemeden geri gider ve Türkiye'ye hiç ayak basmamışçasına sırta kadem basardı. Titreşen korkulu gözlerini motordan inmeye davranan adama kaydırdı. Bu adamın Doğu Üzeyiroğlu olması için saçlarının omzunda olmaması gerekiyordu. Rahatlayarak nefesini verdiğinde arkasına saklandığı Şevval'den uzaklaştı. Bu sırada sorgulayıcı bakışları yeniden hükmeden Şevval ile göz göze geldi.

"Bana hemen neler olduğunu anlatıyorsun!"

Çantasında titreşen telefon sesi İnanç için kurtuluş alarmıydı. "Özür dilerim, önce telefona bakacağım," diyerek çantasına uzandı ve endişeli tavrını üzerinden silkelerken ekrandaki ismi okudu. Doğu'yu içinden geçirdiği anda annesinin araması evrenin ona bir mesajı mıydı? İnanç kuru bir öksürükle boğazını temizledi ve çabucak aramasına yanıt verdi.

"Seni rahatsız etmedim umarım?"

Tebessümü dudaklarına hafifçe yayıldı. "Hayır, Şevval ile takılıyorduk."

"Sevindim. Eğer işin yoksa seni bugün eve daha erken bekliyorum."

İnanç'ın tebessümü Demet Hanım'ın sesindeki neşeyi algıladıkça büyüyordu. Neydi onu bu denli mutlu eden?

"Gelirim tabii, önemli bir şey mi var?"

"Ever, Doğu Bey evine teşrif etti. Bir süreliğine yanımızda kalacakmış. Sanırım yüz yüze tanışmanızın vakti geldi."

İnanç arkasına sığındığı arkadaşıyla yeniden göz göze geldiğinde az önceki tavrından çok daha korkutucu ve çok daha endişeli görünüyordu.

"Neden?" diye sordu aniden. "Neden şimdi?"

Neden İnanç'ın ondan kaçmak istediği gün gelmişti?

*

Bir rüya olduğuna inandığım bu uykudan uyanmak istiyordum.

Kirpikleri kaşlarının altına ulaşıncaya dek gözlerini ağır ağır açtı, etrafını usulca inceledi ve karnının üzerine bıraktığı telefonda saati nefesini tutarak kontrol etti. Çok değil, gözlerini kapamasının üzerinden sadece on beş dakika geçmişti ve saat 17.45'i gösteriyordu.

Doğu Üzeyiroğlu'nun teşrif etme ihümaline karşılık yaklaşık bir saat tir odasında oyalanıyordu. O geldiği için fazladan bir hazırlığa girişmeye cesaret edemedi İnanç. Resmi tanışma için pek hevesli değildi çünkü Doğu onu hâlâ ürkütüyordu; tanışmak istemediğini söyleyerek gitmesinin üzerinden üç yıl geçmişti. Üç yıl sonra ayrıldığı eve belirsizliği korkutucu olan bir süreyle dönüyordu ve İnanç bu durumdan hiç memnun değildi.

Zihninin küçük oyunlarla onu aldatmasına da razıydı ancak kendinde olmaz ve endişesine kulak verirse tanışma aşamasında bocalayabilir, dahası Doğu'dan gelecek herhangi bir darbeye karşı hazırlıksız olabilirdi.

İnanç Gürmen, neredeyse iki buçuk yıldır kaldığı evde ilk defa bugün yabancı ve fazlalıkmış gibi hissetti. Sanki Doğu'nun gelişi evin bütün boşluğunu doldurmuş da İnanç'a yer bırakmamıştı. Hoş, belirsiz sürenin kısa olması ve Doğu'nun gitmesi hâlinde İnanç eski rahatlığına yeniden kavuşurdu ancak bu sürede neler olacağı da muallaktaydı.

18 Nisan 2017 sabahı kalp nakli gerçekleşmiş, nakledilen kalbin Baru Üzeyiroğlu'na ait olduğunu bilmeden hastane süreci geçirmişti. Uyumluluk süreci İnanç için çok kolay olmamıştı. Hastaneden çıktıktan sonra anne babasının tuttuğu küçük bir evde izole yaşam için mücadele vermiş, yaklaşık beş ay boyunca o evde kalmıştı. Gelenin gidenin olmadığı, Bursa'dan mecburen dönen ailesinin işlerini İstanbul sokaklarında koştura

koştura halletmeye çalıştıkları, zaman zaman babasının gidip haftalarca gelmediği zorlu aylar geçirmişti.

Bu aylarda en büyük destekçileri Batu'nun arkadaşları Bahadır ve Ekin, en yakın arkadaşları Muazzaz ile Şevval ve Üzeyiroğlu çifti olmuştu. Yavuz Gürmen ve Jülide Gürmen'in yaşadığı zorluklar katlanınca Şahin Bey, İnanç'ı yanına aldirmayı ve hastane sürecini kolaylaştırmayı teklif etmişti. Oğlunu kaybeden çifti hemen reddetmeyen ailesi bunun üzerine uzun uzun tartışmış, İnanç'a ne yapmak istediğini sormuşlardı. İnanç için süreç üzerine düşünmek gerekmemişti zira Bursa'dan İstanbul'a gidip gelmesi ilk bir yıl için asla mümkün olmadığından kabul etmişti.

Bu süreçte hem İnanç çocuklarını kaybetmiş aileye moral olmuştu hem de onlar iyileşmesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Bir senenin sonunda artık daha özgürdü; kalbe uyum süresi beklenenden daha erken gerçekleşmiş, İnanç tıp fakültesini kazanmak için çalışmalarına başlamıştı.

Donör sahibinin ailesine teşekkür etmek istediğinde ise ailesinin henüz hazır olmadığı söylenmişti. Aslında onların desteğini aldığını bilmeden... Üzeyiroğlu malikânesinde onun hatırasıyla yaşamak başlarda epey zor olsa da zaman geçtikçe alışmıştı. Alışamadığı tek şey Doğu ve onun yokluğuydu.

Ailesiyle yaptığı telefon görüşmeleri ve Demet Hanım'ın anlattıkları sayesinde hayatının bir kısmıyla ilgili bilgi sahibi olmuştu. Onun dışında Doğu Üzeyiroğlu bilinmeyen bir denklem gibiydi.

İnanç onu çözmekten hep korkmuştu. Bugün ise o problem karşısına apanlı hâliyle çıkıyordu.

"Nefesimi göğsüme tıkamış gibi..." dedi avucunu kalbine bastırırken. Yalnızca gelişle hissettirdiği güçlük İnanç Gürmen için fazla acımasızcaydı. Bu salt gücü bir şekilde ezmeli ve kendi yoluna saatler önce olduğu gibi rahatça devam etmeliydi.

"İnanç!"

Aşağıdan seslenen Demet Üzeyiroğlu'nun narin ve tatlı sesi İnanç'ı uzandığı yataktan doğrulttu. Anne ve babası mutluluklarından gerginliğini pek görememişlerdi. Onlara da hak veriyordu İnanç; gelmez sandıkları oğulları ansızın gelerek onları şaşırtmıştı. Tahmin gücünü ezen duyguları anlamak için herhangi bir güç sarf etmedi. Onları anlamak İnanç için fazla büyük ve uçuk geliyordu.

Demet Hanım ve Şahin Bey'in varlığına güvenerek çatı katındaki odasından ayrıldı. Evdeki atmosfer diğer günlerin aksine bugün farklıydı. Sevinç birilerindeyken endişe birisindeydi. İnanç duygularını saklamayı ihmal etmeyerek çatı katından girişe kadar sakince indi. Salondan gelen gülüşme seslerini basamakları indiği süre boyunca duymuştu. Merdivenin bittiği antrede kapısız salon İnanç'a hiç bu kadar korkutucu gelmemişti. Aradaki kısacık duvar onları görmesini engelliyor, İnanç'a zaman tanıyordu ama bu az sonra o ortama katılacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Sakince bitirdiği adımların sonunda gitmeye çekindiği büyük salona doğru yürüdü ve Şahin Bey'le karşılıklı, annesiyle yan yana oturan Doğu Üzeyiroğlu'nu gördü. İnanç'ın ilk yakaladığı şüphe dolu gülüşüydü. Yüzünü hiç bu kadar yakından görmediği adamla aynı havayı solumak, az sonra tanışmak için adım atmak hayal ettiğinden daha zor gelmişti. Tanışmaya dair duyduğu gereksiz korkuyu bir kenara bırakarak hep merak ettiği adamla konuşmak üzere aile saadetinin arasına kendinden emin adımlarla katıldı.

Gelişini fark eden Demet Hanım, oğlundan müsaade isteyerek ayaklandı ve hiç dinmeyen heyecanıyla onu karşıladı.

"İnanç, nerelerdeydin tatlım?"

İnanç'ın manidar gülüşü yüzüne yavaşça yayıldı. "Sizi baş başa bırakmak istedim."

"Aramızda olmanı daha çok isteriz."

Şahin Bey'in eleştiriden uzak tavrını nazikçe dile getirmesi üzerine İnanç bakışlarını Demet'in arkasında kalan adama çevirdi. Yüzündeki ifade oğluna kavuşmuş bir babanın sevincini ağırlıyordu. İnanç ona sevgiyle gülümsedi. "Teşekkür ederim, Şahin ağabey."

Bakışlarını üzerinde hissettiği adama usulca çevirdi ve o anda onu öldürmek isteyen bir çift gözle karşılaştı. Bazen beklenmeyen anlarda sizi anlamsızlığa sürükleyen bir şey olur ve siz anlamak için çaba sarf etmeye vakit bulamazsınız ya, İnanç Gürmen'i saran bu duygu onu felç etmişti.

Neden bana böyle bakıyor?

Hiç tanışmadığı Doğu Üzeyiroğlu düşmanı ile karşı karşıya gelmiş gibi bakıyordu. İnanç idrak etmek için ona bakmayı sürdürdü ama onun nefreti karşısında güçlü olmak zordu. Gözlerini solan tebessümüyle beraber hızla kaçırdı ve oğlunu yere göğe sığdıramayan Demet Hanım'a çevirdi.

"Seni kaçak oğlumla tanıştırayım, tatlım."

İnanç, oğlunun aynı fikirde olduğunu sanıyordu. Tanışmaya pek istekli olmayan Doğu Üzeyiroğlu'na bakılırsa İnanç koca salondan hemen kaçmalıydı. Hâlâ hiçbir şeyin farkında olmayan Demet Hanım tanışmaları için önünden çekildi ve ikisine sevgiyle gülümsedi. "Kızımız İnanç," diyerek onu takdim ederken sesindeki sıcaklık İnanç'ın gerginliğini biraz olsun azalttı. Batu'nun kime benzediğini anlamak ona bakınca zor değildi.

Fakat ya Doğu? O kime benziyordu?

"Bir kızınız olduğundan haberim yoktu," derken alaycı ve küçümseyici tavrını takındı Doğu. Anne babasının solan gülüşlerine aldırmandan tavrını sürdürdü. "Batu dışında kimseyi kardeşim olarak kabul etmiyorum. Sizin sevgi pıtırığı yaptığınız evlat artığını da istemiyorum," dedi, sonunda alaycı gülümsemesi buz gibi bir nefrete dönüştü.

Neye uğradığını şaşırarak Demet Hanım takdim etme merasimini sonlandırmış, kocası Şahin Bey'le bakaşma merasimine koyulmuştu. İnanç

gelene kadar gayet nazik davranan oğullarının onunla tanışma aşamasında bu denli çirkin davranışlar sergilemesi akıl alır gibi değildi. Üstelik daha adını bile söyleyemeden kırıcı cümleleri sarf etmesi, bu duruma hazırlıklı olarak geldiğinin göstergesiydi.

“Biraz fazla mı yorgunsun, Doğu? Saçmalıklarını buna mı bağlamalıyım?” diye sordu Şahin Üzeyiroğlu. “Yaşını almış bir adamı uyarma gereği duymadım ama anlaşılan seni bazı konularda uyarmam gerek.”

“Uyarıya ihtiyacım yok, dostum,” diyerek bozmadığı sert ifadesini babasına karşı yumuşattı.

Telefonla konuştuklarına şahit olduğu ilk senelerde İnanç, babasına *dostum* demesini yadırgamış, bir türlü alışmamıştı. Hâlâ da fazla uçarı geliyordu.

“Kelime oyunu yapmadan her şeyi açık ve net bir şekilde konuşuyoruz işte. Biz hep böyle bir aileydik.”

Şahin ve Demet Üzeyiroğlu’nu derinden yaralayan aile geçmişleri henüz evine yeni dönmüş Doğu’nun gamsızlığı tarafından hatırlatılmış, bu durum aslında onlara yabancı olan İnanç’ı da utandırmıştı.

İnanç, annesi tarafından övgüyle bahsedilen adamın bu kadar gamsız ve şuursuz davranmasını anlayamıyor, annesinin oğlunu yanlış tanıdığına ikna olmaya başlıyordu. Düşmanlık sezdiği adamın tavrı normal olsa aslında hak verirdi ama ne konuşma tarzı ne de bakışları kabul edilecek gibi değildi.

Dikkati dağılan İnanç, kendini Doğu Üzeyiroğlu’nu incelerken buldu. Gözlerini öncelikle kulağının altındaki dövmeyle çevirdi; roma rakamlı bir saatin yarısı izilmişti fakat gölgelendirmeler yüzünden İnanç bunu olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Bu küçük dövme İnanç’ın hoşuna gitmişti. Ardından kıyafetlerini inceledi. Soluk siyah bir tişört, siyah kot pantolon, ayağında ise beyaz renkteki spor ayakkabılarla her erkek gibi rahat takılıyordu. Yüzünü incelemeye gelince...

O anda göz göze geldiler.

“İncelemen bitti mi?”

Ses tonunun gür olmasından ziyade, sorusu ve sorarken ki rahatsız edici tonu İnanç’ın ürpererek kendine gelmesini sağlamıştı. Kendini gecenin zifiri karanlığında bir sokağın kaldırımında yalnız başına yürürken, bir yabancıнын seslenmesiyle ürküp kaçan bir kız çocuğu gibi hissetmişti.

“Hayır,” dedi sakince. Sakinliğini koruduğunu kendisi dışında kimse göremiyordu. “Kişisel öfkemi anlayacak bir şey arıyorum sadece.”

Doğu anlıyorum dercesine çenesini bir kereliğine salladı.

İnanç’ın hep yakından görmek istediği gözleri şimdi ona odaklıydı. Duman grisi gözleri anlam veremeyeceği kadar farklı ama onu rahatsız edecek kadar da imalı bakıyordu. Onunla hep tanışmayı beklediği günler geride kalmıştı. Bugün gözünde hep farklı olan ve sürekli dikkatini çeken Doğu Üzeyiroğlu, hayal kırıklığını daha tanışmaların ilk dakikalarında tattırmıştı.

“Eee, bir şey buldun mu?”

İnanç üzölmüş gibi yaparak kafasını iki yana salladı. “Maalesef.”

“Göstereceğim...”

Pek tatmin eden bir cevap olmadı İnanç için. Doğu’nun gözlerindeki küçümseyici ifade göstereceğı her neyse hoş olmayacağını kanıtlıydı.

“İnanç, yanıma gelir misin?”

Şahin Üzeyiroğlu’nun ricasını kırmadı İnanç. Ona nefretle bakan gözleri bırakarak Şahin Bey’in yanına ilerledi. Koltuğa aralarında mesafe bırakarak oturdu ve Şahin Bey’e sorun yok dercesine gülümsedi.

Ancak Şahin Bey bu gülüşü yemedi. Katı tavrını oğluna karşılık sürdürdü. “Bildığın gibi, İnanç bize Yavuz ve Jülide’den emanet. Saygısızca davranmanı gerektirecek herhangi bir durum söz konusu değil. İlk tanışmanız tatsız oldu ama bundan sonra anlaşıcağınızı ve senin,” diyerek göz temasını doğrudan oğluna kurdu. “Gereksiz yere sorun çıkarmayacağını umuyorum.”

Üstü kapalı uyarının altındaki tehdidi İnanç çok net almıştı aslında. Baba oğul arasındaki gerginliğin ansızın yükselmesi Doğu’nun gereksiz tavrı yüzündendi ama yine de böyle olmasını hiç istemezdi.

“Uyarınız alınmıştır, dostum.”

İnanç cevabındaki güvensiz tınıyı algılamasa ona inanırdı. Saatler önce hem Doğu’nun geleceğı korkusunu hem de onu görecek heyecanını yaşamıştı. Henüz yarım saati geçmeden maruz kaldığı tavırdan sonra ne korkusu kalmıştı ne de heyecanı. Aslında sersemlemiş ama bunu bile fark etmeyecek kadar dalmıştı.

Doğu Üzeyiroğlu onu kırmaktan neden çekinmedi?

Sebebi nefret veya kızgınlıksa daha önce tanışmaları gerekiyordu fakat İnanç kılıf uydurarak onu haklı çıkarmaya niyetli değildi. Yaptığı düpedüz çocukça bir davranıştı.

Tam karşısında oturan adam bir zamanlar mezarlıklara gizli gizli izlediğı biriydi. Onu bir gün kanlı canlı görünce neler hissedeceğini hep hayal etmiş, bunu asla düşlememişti. İnanç ona bakışında gördüğü saf nefretten rahatsız oluyor, göz temasını hiç kesmeden onu izlemesini de bir o kadar tehlikeli buluyordu.

Rahatsızlığını hissetmiş gibi göz temasını kısa süreliğine kesti Doğu. Annesine kısa bir an baktı. “Akşam yemeğinden sonra size karılamayacağım, güzellik,” diye bilgilendirdi. Üstünkörü verdiği haberin ardından bakışlarını yeniden ona çevirdi. Sanki onunla bu dakikaları bakışarak geçirmese İnanç’ın huzursuzluğu dinermiş gibi...

“Evine yeni döndüğün için en azından ilk gününü ailenle geçirirsin diye düşünmüştüm.”

Demet Hanım kararına sıcak bakmadığını manidar sesiyle belli etmişti.

“Ertü oğlumu getirecek, onu almam gerek. Onlar da bugün döndüğü için ayağıma kadar getirmelerini isteyemiyorum.”

Demet Hanım anladım dercesine kaşlarını kaldırıp indirdi ancak İnanc anlayamadı. Doğu'nun bir oğlu mu vardı? Algıları ona oyun oynamıyor ve Şahin Bey ile Demet Hanım çok olağan bir şeymiş gibi ona hak veriyorsa söyledikleri gayet net anlaşılıyordu. İnanc oturduğu koltukta rahatsızca gerindi. Onu şimdi rahatsız eden sadece Doğu'nun nefreti değil, bir oğlunun da var olmasıydı.

Neden rahatsız olduğunu kendine sormaya cesaret edemedi İnanc. Nedeni apaçık ortadaydı... Oğlu için mi Türkiye'ye dönmüyordu? İnanc'ın sorgulayacağı pek çok kapı açılmıştı ama bu vurmaya cesaret edemeyeceği bir kapıydı.

"Eee, cici evlat," diyerek, az önce arkadaşına gösterdiği nezaketi bir kenara bırakıp İnanc ve anne babasının damarına basacak soğuk tavrı tekrar takındı Doğu. "Ne zaman evine dönüyorsun?"

Oğlu varsa ailesinin yanına neden yalnız dönüyordu?

İnanc aynı soruyu iade etmek istedi ama yüzüne vurulacak bir gerçek olduğundan sorusunu kısmen cevapladı. "Canım ne zaman isterse."

Verdiği yanıtın sonra Demet Hanım'ın gülümsemesi İnanc'ın dikkatini çekti. Doğu'nun nezaketsizliğine karşı çıkmadan İnanc'ın üstesinden gelmesi için ona bırakıyordu.

"Bir doktor adayına bu sözleri söylemek için fazla pervasızsın, Doğu," dedi Şahin Bey, karsının aksine sessiz kalmadı. "İnanc daha bizimle, bir kız babası gibi onu doktor önlüğüyle bu evden uğurlayacağım günleri nyal ediyorum. Babasından daha heyecanlıyım."

İnanc hayallerini sürekli paylaşan Şahin Üzeyiroğlu'nun desteğine minnettardı. Ancak bu kadar özverili bir adamın Batu gibi nahif ve nezaketli bir oğlu varken neden Doğu onların aksi gibi davranıyor, anlam veremiyordu. Batu ile tanıştıkları ilk gün dikkatini çeken yine kibarlığıydı.

Bu eve gelip kalma nedeninden haberi olmasına rağmen saygısızca davranması mantıklı gelmiyordu. Hiç değilse Batu'nun kalbini taşıdığı için İnanc'a saygı duyması gerekirdi.

"Sanırım o günler pek yakın değil, Şahin ağabey."

Bakışlarındaki gururu saklamadan bildiğini ifade edercesine kafasını salladı Şahin Bey. "Ama imkânsız da değil. Beklemek beni yormaz, İnanc."

İnanc için Şahin Bey ve Demet Hanım'la konuşmak her zamanki gibi kolay olmadı. Baskıcı birinin bakışları altında olduğu gibi davranmak zor olmuş, İnanc akşam yemeği süresi boyunca da hep diken üstünde hissetmişti. Bir gün Doğu dönerse neler olur sorusunun cevabını tam anlamıyla almıştı.

Zor, kaba ve kırıncı...

Doğu Üzeyiroğlu'nu tanımlayan bu üç kelime onun kılıfını oluşturuyordu. Demet Hanım'ın hep hayranlıkla anlattığı adamın aksine Doğu kesinlikle beklenmeye değer bir adam değildi. Anne babasına karşı tutumundan da anlıyordu ki Batu'nun özlemini daha çok çekeceklerdi.

Akşam yemeğinden sonra evden ayrılmasını beklediği Doğu Üzeyiroğlu'nun bir ara odasına gitmesiyle İnanç oturduğu koltukta rahat bir nefes vermiş, bu da Üzeyiroğlu çifti tarafından fark edilmişti. Onlara yansıtmak istemese de Doğu'nun gelişi asla hayal ettiği gibi değildi.

Bakışlarındaki saf nefretin saniyelikte olsa dindiğini, hemen sonra bunu fark edip silmeye çalıştığını görmese Doğu'yu anlayacaktı. Ama o hâlâ bilinmeyen bir denklemdi.

İnanç düşüncelerinde farklı denizlere yelken açarken yardımcıları Ayfer'in haberiyle ayaklandı. Kedisini veterinerden getirilmişti. Kendisi gitmek istediği hâlde Şahin Bey şoförlerinin getireceğini söyleyerek kalmasını teklif etmiş, İnanç onu reddedememişti.

Kapıya koşar adımlarla ulaştı. Çantasında huzursuz bakışlarını evde gezdiren kedisini görünce inleyerek ona koştu. Şoförün elinden çantayı almadan ağzını açarak küçük dostunu kucığına aldı. Bembeyaz tüylerini okşarken de onu ne kadar özlediğini fark etti.

"Kızım, evine hoş geldin," dedi onu görmenin mutluluğuyla canlanarak. "Seni çok özledim."

Hoşlanmadığı hâlde onu biraz sıkıştırıp daha da huysuzlandırdı İnanç. Şoföre teşekkür etti ve veterinerle bizzat konuşmasına rağmen kaçırdığı bir şey var mıdır diye şoförleri Yunus'tan son bir kez daha bilgi aldı.

Bilgi alışverişinin ardından kapıyı kapatmak üzereydi ki bir erkek sesi dikkatini çektiğinden kafasını hafifçe eğerek kapı önünü kontrol etti. Bu adam İnanç'a tanıdık geliyordu. Etine hayli dolgun, kirli sakallı fakat bebeksi yüz ona fotoğraflardaki birini hatırlatıyordu. Batu'nun yanında dil çıkaran tatlı bir delikanlıyı...

"Neden beni gizli gizli dikizliyorsun?" diye sorunca İnanç afalladı. "Yoksa frikik mi veriyorum?" derken de kollarını çaprazlamasına göğsüne koyarak dehşet içinde inledi. Tüm bu oyunculuk telefonda Demet ve Şahin Üzeyiroğlu çiftini güldüren Arda'ya aitti.

Kendini tutamayarak kıkırdadı İnanç. "Evet, bu korkutucu görüntüye şahit olduk."

Arda'nın dehşet dolu gözleri kucığında tuttuğu kedisine kayınca ifadesi aniden değişti ve gözleri küçülene kadar güldü.

"Lan bu o kedi!"

"Afrodit," diye düzeltti İnanç.

"Çok kötü bakıyor, hiç senin gibi tatlı değil."

Doğu ve Batu'nun çocukluk arkadaşı aynı zamanda New York'ta onunla yaşayan birkaç arkadaşından biriydi Arda. O İnanç'ı birebir tanı-mıyordu ama İnanç onlar hakkında pek çok bilgiye sahipti.

"Afrodit asil bir kedi, seveceği insanı seçiyor," diye bilgilendirdi İnanç. Sevimliliğiyle gönlünü hoş eden Arda'nın üzüldüğünü görünce kıkırdarak tutumunu yumuşattı. "Şaka yapıyorum, veterinerden yeni geldiği için biraz huysuz."

Hüznü bu defa gerçekten endişeye dönüştü. Nedenini sorarken de ilgiliydi. İnanç; ufak bir kabızlık sorunu yaşadıklarını ve her ihtimale karşılık veterinerine götürdüğünü, yirmi dört saat müşahede altında tutulduğunu ve korkulacak bir şey olmadığını belirterek endişesini sonlandırdı.

“Hep görüntülü aramalarda kafasını uzatıyor, sonra bize siktir çeker gibi poposunu dönüyor.” Muzır konuşması İnanç’ın tek kaşını kaldırmasıyla sonlandı. “Tam bir Afrodit, asil ve seçici bir kedi.” Kendini onaylar gibi gözlerini kırıştırdı. “Bu asil hanımefendiyle tanışmak için gün saydım.”

İnanç gülmemek için dudaklarını ısırdı. Doğu ile kanlı bıçaklı olsalar bile Batu gibi bir arkadaş daha kazanmıştı. O fotoğraf karesindeki zıpkın delikanlı bugün Batu yerine İnanç’ın yanına gelmişti.

“Selam Afrodit, ben Ares!”

İnanç, Arda’nın kendini tanıtırma şekline gülmeden edemedi. “Afrodit kendi Ares’ine karar verir.”

Arda rahatsızmış gibi kaşlarını yıkarak yüzünü ekşitti. “Dostum, bu kedi gerçek bir egoist!” dedikten sonra devamlı değişen ifadesine yeni bir ifade daha ekledi. Bu sefer daha sıcak ve daha samimiydi. “Biz hâlâ tanışmadık, hanımefendi.”

Samimiyetine karşılık sıcacık gülümsedi. “İnanç Gürmen,” diye kendini tanıtırken de aynı samimiyeti korudu.

“Ben de Arda Özer, memnun oldum,” dedi, bu defa gerçekçiydi. “Kedinin cinsi ne?”

Afrodit’in cinsi için bir ara Demet ablayla telefonda konuşmuş ve cinsi üzerinden epey şamata yapmıştı. İnanç aslında o zaman Arda’ya ısınmıştı. “Bunu bildiğine eminim.”

“Hayır, bilmiyorum,” diye reddetti hemen. “Ankara kedisi mi, Van kedisi mi?”

“Ardaa!”

“Anne tarafı nereli, baba tarafı nereli?”

“Seninle uğraşamayacağım gerçekten.”

“Nereliyse ona göre konuşacağım onunla.”

İnadını sürdüren Arda’nın vazgeçmeyeceğini anlayınca kucağındaki kedinin huysuz ifadesini kasten gösterdi. “Bu suratı unutmadan konuş.”

Arda burun kıvrıdı. “Bu suratı beğenmedim, senin gibi tatlı kızların tatlı kedileri olur.”

Bu adam gerçekten çok sevimli!

İnanç teşekkür ederek onu içeri davet etti. Kapıda çok beklettiği için özür dilese de Arda önemsiz bulup kabul etmedi. Onun bu ince düşünceli hâli tüm gün gergin olan İnanç’a o kadar iyi gelmişti ki, Şahin Bey ve Demet Hanım’la konuştuklarında ve Arda onlarla hasret giderip güldürdüğünde de sürmüştü.

Günün olumsuzluğunu bitiren bu tanışma ve sonrası Doğu Üzeyiroğ-

lu aralarına katıldığında resmen bitmiş, İnanç yine onun arıza çıkaran ters hareketlerine maruz kalmıştı. Bu durum ilk gün için fazla ve saçmaydı.

“Dostum, güzel bir kadına böyle bakan erkekler cehennemliktir.”

Arda'nın duruma esprili yaklaşımı ortamdaki gerginliği alamadı. Doğu ona kötü kötü bakmaktan vazgeçmedi ve Arda hiç konuşmamış gibi davrandı.

“Oğlumu görmem gerek, Arda.”

“Sen oğluna gidebilirsin. Ben tanrıçayla, tanrıça olmanın nasıl bir duygu olduğunu konuşacağım.”

Garip bir gülme sesi Doğu'nun dudakları arasından çıktı. Küçümseyen bakışları onun bir parçasıymış gibiydi ve sadece İnanç'a baktığında ortaya çıkıyordu. Arda sonuna kadar haklıydı.

Doğu Üzeyiroğlu cehennemlik biri!

“Yürü, dostum.”

Beni ikiletme uyarısı Arda'yı harekete geçirmiş, aynı zamanda İnanç'ı kaskatı kesmişti. Kalmak isteyen adamı yanında beraber götürmesi büyük saygısızlıktı. Şahin Bey ve Demet Hanım'ın itirazları aynı anda yükselse de Arda onlara veda etti ve İnanç'a tanıştıkları için memnun olduklarını, bir dahakine Afrodit'i daha sakın göreceğini umut ettiğini söyleyerek evden arkadaşıyla beraber ayrıldı.

İnanç kucağındaki kedisiyle ilgileneneğini, durumunun iyi olduğunu söyleyerek apar topar salondan ayrılıp çatı katına çıktı.

İki buçuk yıldır tahsis edilen çatı katı tamamıyla kendisine aitti. Odası epey büyüktü; banyo dışında mini kütüphanesine ve ders çalışmak için koca bir masaya yer kalmıştı. Odanın dışındaki küçük mutfakı devre dışı bırakmıştı. Zira tek başına yemek yemeyi sevmiyordu. Diğer boş odaları dinlenme odası ile çizim odası yapmışlardı. Demet Hanım'dan çizimleri bu odada öğrenmişti. İki buçuk sene önce bu eve ayak bastığında kat boştu. Daha rahat olması için Üzeyiroğlu çifti çatı katını ona ait bir yaşam alanı yapmaya karar vermişti.

Odası evi gibiydi adeta. Aşağısı ise sıcak aile bölgesiydi.

Ve o aile bölgesi bugün mayın tarlasına dönüşmüştü.

Afrodit'le ilgilendikten sonra odasında unuttuğu telefonunu kontrol etmiş, Şevval'in üst üste yığılan mesajlarını görünce görüntülü aramayla geri dönüş yapmıştı. Kedisini elindeki fırçayla ağır ağır tararken Şevval'in ekranda beliren mavi gözleriyle titredi.

Ona dönmediği için biraz sinirli görünüyordu.

“Bu telefon insanlara acilen ve istenildiği an çabucak ulaşmak için icat edildi ve bugünün teknolojisiyle geliştirildi, ballı rıttım.”

İnanç boğazını temizleyerek belli belirsiz gülmüştü. “Odada unuttuğum, canım.”

Şevval gözlerini devirdi. “E anlat. Tanrıların beklediği, soyluların özenddiği, Zeus'un varisi olan Doğu Üzeyiroğlu nasıldı?”

İnanç normal zamanlarda benzetmelerine gülerdi ama bu iltifatlar o ego yığını için çok büyüktü. Az önce ona gözlerini deviren arkadaşına o da gözlerini abartıyla devirdi.

“Gerilim hattı. Hatta cehennemlik biri. Korkunç, kaba ve tam bir...”

Şevval elini kaldırarak onu susturdu. “Her detayıyla anlat ve hakaret listemi aktif etmem için gerisini bana bırak.”

İnanç listeden en iyi hakareti seçeceğini bilerek olayı her detayıyla paylaştı. Gelişini, tutumunu, çirkin sözlerini ve onun aksine pamuğa saran arkadaşı Arda’yı. Tüm anlatacakları bittiğinde Şevval Doran hakaret listesini küfür listesiyle değiştirerek Doğu’nun ecdadına kadar sövmüştü. Öfkesi ateşlenen kız arkadaşını sakinleştirmek kolay olmamış ama İnanç üstesinden geleceğini söyleyerek onu ikna etmeyi başarmış, bu sayede biraz sakinleştirmişti.

Fakat anlatmadığı bir detay vardı. İnanç’ın aslında hâlâ hazmedemediği ve atlatamadığı bir konuydu. Anlamamasının sebebi ise Şahin ve Demet’in rahat tavrıydı.

“Bir oğlu varmış...”

Boş bulunup Şevval’e aniden söyleyince görüntüdeki yüz ifadesi korkunç bir şeye dönüştü. İri mavi gözleri dehşete düşünce öyle büyüyordu ki İnanç bazen gözlerinden ırsıyordu.

“Anlamadım?” dedi yarım yamalak. Sonra doğru duyduğundan emin olmak ister gibi, “Oğlu mu? Emin misin?” diye sordu.

İnanç duygularını hissedemeyecek kadar donuktu, bu yüzden anlatırken de hiçbir şey hissetmiyordu. “Evet, kendi söyledi. Arkadaşları oğlunu getirmiş, gidip onlardan alacak. Düşünebiliyor musun? O adamın bir oğlu var.”

Şaşkınlığı silinen Şevval ilgisiz tavrına geri döndü ve onu telefondan payladı. “Drama kraliçesi... Umarım onun gerçekten bir baba olduğunu düşünmüyorsunuzdur.”

“Düşünmek istemiyorum, Şevval.”

Düşünmeye cesaret edemediği gerçek bugün onun ağzından dökülmüştü. İnanç bu gerçeği aslında sindiremediğini şimdi idrak ediyordu.

“Neden?”

“Bana yaptıkları için,” diye geçiştirdi ama asıl cevap bu değildi. Ve onun her anına şahit olan kadın cevabına inanmadı.

“Aptal! Hani kurdu vardı ya onun.”

Kurt? Hangi kurt? İnanç bu detayı nasıl unuturdu? Çatık yüzünü aydınlatan gerçek dudaklarına sirayet etti ve İnanç Gürmen’i gülümsetti.

“Ah... Evet, ben şey...” dedi ve kendi durumuna katıla katıla güldükten sonra güçlükle toparlandı. “Huh! Bunu unutmuşum.” Kalbinde bir ağırlığa sebep olduğunu yeni fark etti İnanç.

Nefesi çıktığı an Şevval Doran telefonun diğer ucunda dehşet içinde bağırdı. “İnanç, kızım sakın kalbimi o arıza herife kaptırdım deme!”

Acı Portre

Duygularınızı ele vermeden önce *mücadele edebilir miyim* sorusunu kendinize sorun ve cevabı kendinize dürüstçe verin. Zira en iyi arkadaşınız kendinize bile itiraf edemediklerinizi yüzünüze vururken acımasız olabilir.

"Kan kaybediyorum."

Maraton bir hafta sonra yeniden başladı ve İnanç ikna edemediği kadınla sayamadığı kaçınıcı ikna savaşına başladı.

"Saçmalama, Şevval," diye sitem etti İnanç.

"Kan kaybediyorum, imdat!"

İnanç Gürmen evrendeki herkesle mücadele edebilir ama bildiğini okuyan Şevval'den bir adım öteye gidemezdi.

"Abartıyorsun," diye söylendi inadından yorulmuş gibi.

"Sen," dedi Şevval üzerine basa basa. "Doğu Üzeyiroğlu'na tutulmuşsun!"

Dudaklarını ağzının içine doğru kaybolana dek birbirine bastırdı. Bu *konuşmaktan yorulmuş* demekti. Ne zaman inadıyla baş edemezse böyle yaparak Şevval'i sustururdu.

"Hayır ballı turta, bugün beni susturamazsın!"

İnanç oflayarak nefesini dışarı üfledi. "Ben o adama tutulmadım. Bir kere kardeşi Batu'nun kalbiyle hayata dönmüş bir insanım. Bana kardeşinin hatırına saygı duyması gerekirken tam tersini yapan birine..."

"Neden oğlunun bir kurt olduğunu duyunca rahatladın?"

Upss...

Ayvayı yedirten tepkilerine içten içe küftetti İnanç. "Bir haftadır bana bunun hesabını soruyorsun. Yetmedi mi, Şevo?"

Bakışları yetmez yanıtına hemencecik büründü. "Sen inkâr ettikçe sinirleniyorum. Bu onu görmenle başlayan bir şey değil, belli ki bir geçmişiniz var. Aranızda bir şey mi oldu? Neden onun döndüğü gün motorlu adamı görünce korktun?"

Bu kızdan hiç mi bir şey kaçmazdı? Ancak bir konuda yanılıyordu. Geçmişleri olamayacak kadar birbirlerinden kopuklardı. "Batu'nun ölümünden sonra benimle tanışmak istemediğini söyleyerek gitti ve bir daha hiç karşılaşmadık. Sence onunla bir şey yaşamam mümkün mü?" diye sordu. "Ayrıca onun döndüğünden haberim yoktu."

“O zaman tek taraflı aşk mı diyoruz?”

“Hayır!”

“O zaman Doğu’dan hoşlanıyorsun?”

“Hayır!”

“O zaman hafıza kaybı yaşadın.”

“Off Şevval!” diye isyan etse de sonunda pes etti. “Sadece dikka-
timi çekiyor. Herhangi bir duygu beslemiyorum. Ona gerçekten çok
sinirliyim.”

“Yine ne yaptı? Bir yıllık olay çıkarma hakkını bir haftada tüketti.”

“Bugün Kont’u sabah erkenden dışarı çıkarmış. Ben de sabah yürüyü-
şünden eve dönüyordum. Arkamdan geliyormuş, görmedim. Kont ondan
önce kapıya ulaştı fakat onun geldiğini bilmeden kapıyı arkamdan kapat-
tım. Kont’un kafasına çarpmış kapı.”

Acı Şevval’in sinirden kasılmış yüzüne yansıdı. “Kont’a bir şey
oldu mu?”

“Hayır, onun vicdan azabından zaten yamuldum. Üzerine bana neler
neler söyledi, sanki küçücük hayvana kasten işkence etmişim gibi. Babası
müdahale etmeseydi o an gerçekten tasmayı onun boğazına geçirecektim.”

Şevval kıkırdadı. “Bu görüntü için ruhumu verirdim.”

Görüntüyü bir anlığına düşününce istemsiz güldü İnanç, bu sayede
gerginliği azalarak yok oldu. “Onu tehdit ettim,” dedi bir an boş buluna-
rak. Basit gibi görünse de tehdit etkiliydi. Arkadaşı beklemediği hamlesi
karşısında kahkahalarla gülünce İnanç elindeki kalemi göğsüne fırlattı.
“Kont’la aramdaki bağı güçlendirirsem ve o seni gördüğü yerde bana ge-
lirse sana bugünleri hatırlatırım dedim.”

“Ne dedi?”

“Önce bunu beklemediği için afalladı sonra çok açık verdiğini fark
edince hemen egoya bağladı. Ama görür o gününü. Kont’u kendime ve
Afrodit’e bağlamazsam ben de İnanç değilim.”

İnanç bu sabah yaşadığı travmayı hâlâ atlatabilmiş değildi. Kont’a bile
isteye zarar vermiş gibi davranması inanılır gibi değildi. “Zayıf noktasını
buldum, Şevval. Onu paramparça edeceğim.”

Şevval tedirginliğini saklamayı başaramayınca gülümsemesi silikleşti.
“Bir hafta içinde huyun bu kadar değiştiyse bu adam gidene kadar helvanı
kavururum herhalde.”

İnanç değiştiğine inanan kadına bir müddet bakakaldı. Aslında de-
ğişmemişti, hâlâ aynı İnanç’tı. Sadece bu zamana kadar kendini koruma
ihtiyacı duymadığı için hep sakın biri olmuş ve her şeye hatta herkese
ılımlı yaklaşmıştı. Bilmesi gerekiyordu ki Doğu ne ılımlı yaklaşabileceği
ne de sakın konuşabileceği bir insandı.

“Kendimi kimseye karşı koruma ihtiyacı duymadığım için böyle düşünüyorsun ama ben hâlâ aynıyım, Şevo.”

“Ona cevap vermek için ona dönüşüyorsun farkında mısın? Senin en güçlü silahın nezakerin.”

“Hayır. Doğu’ya Doğu gibi cevap vermediğim sürece bende nezaket adına hiçbir şey kalmayacak. Gerçekten akıl sağlığımı korumam gerek bir şekilde,” dedi ve hatırladığı bir başka faciayı sertçe ekledi: “Ayrıca Afrodit çok lüzumsuz ve kızıma yakışmayan bir isimmiş. Ben isim konusunda berbat biriymişim.”

“Yani Doğu Üzeyiroğlu boş teneke ve çok ses çıkarıyor, ben de o tenekeyi gümleteceğim diyorsun.”

“Hayır,” dedi hızlıca ama sonra sinsice sırtıttı. “İçine odun atıp yakacağım.”

“Umarım sen yanmazsın, İnanç.”

“Yanmayacağım.”

İbretlik öykülerin başlamasındaki en temel sebep kibirdir. Kibri ateşleyenin İnanç mı yoksa Doğu mu olduğu tartışılabilir da sonunda bu kibrin ikisini de yakacağı aşikârdır. Ama onlar bunu göremeyecek kadar ateşli ve birbirlerine öfkeliydiler.

Ya İnanç yakacak Doğu küllenecekti ya da İnanç yanacak ikisini de küle döndürecekti.

*

Kütüphanede geçirdiği uzun saatlerden sonra soluğu evde aldı İnanç Gürmen. Akşam yemeğini yine kaçırmış, mutfakta karnını doyurduğu gibi odasına geçmişti. Sıcak bir banyo sonrasında Afrodit’le zaman geçirip tekrar aşağı inmişti. Şahin Bey ve Demet Hanım’ın film izleme keyfine ortak olmuş, Kont yanına geldikten sonra da filmi tamamen unutmuştu. Kont, Sibiryalı Kurdu ve kırma bir köpekti. İnanç onun gözlerine baktığında büyüleniyor, Kont çenesini dizine bıraktığında ise sevgiden hırçınlaşabiliyordu. Sabah yaşadıkları tatsızlık yüzünden Kont’a karşı suçluluk hissediyor, küçük dostu bunu hissetmiş gibi onunla bağ kurarak yaşadığı duyguyu iyileştirmeye çalışıyordu.

Tüm bu anlara şahit olan Doğu Üzeyiroğlu, küçük dostunu çağırana kadar her şey çok güzel geçmişti. Bir hafta boyunca arıza çıkaran, İnanç’ı sürekli boğan, ne zaman güldüğünü görse bozmak için fırsat arayan adam yine yapacağını yapmıştı. İnanç bu defa karşılık vermedi ve Kont’un gidişini sessizce izledi.

Bu intikamcı tavrın sonu gelecekti elbet.

Hemen pes etmeyeceğini kendine hatırlatarak ayaklandı ve günün yorgunluğunu yatağında sonlandırmak üzere odasına geçti. Kişisel ihti-

yaçlarını giderdikten ve tüm yorgunluğuna rağmen bakımını yaptıktan sonra başucundaki lambayı kapatarak Afrodit'le beraber yatağına uzandı. Yattığı an yorgunluğunu daha çok fark etmişti.

İnanç Gürmen olarak yalnız dakikalarına uyku öncesi dönmeye başlamıştı. Yalnızlığını en çok uyumadan önce hissediyordu. Şikâyetçi değildi bu durumdan ama incitiyordu. Neyin incinmişliği olduğunu da bilmiyordu. İncindiği saatlerde sadece Batu'yu hatırlardı.

Ya Batu incinmişti yahut İnanç bu kalbin sahibini incitmişti.

Bilmiyordu...

Gün onun için erken başlamıştı. Sabah koşusu ve vücut antrenmanından sonra kahvaltı-ilaç ikilisinin ardından apar topar okula gitti. Her geçen gün zorluğu ve yoğunluğu aynı düzeyde katlanan okul hayatı Doğu'nun gelişinden sonra daha da katlanılmaz hâle gelmişti. İnanç kafasını dağıtmayı başaramasaydı şayet okula gelmekten bu kadar haz almazdı. Laboratuvarı geçirdiği zamanlar hepsinden daha değerliydi.

İnanç Gürmen, önündeki zorlu sürecin hakkından geleceğine inanıyor ve bunu başarmak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Kalp nakli olmuş bir öğrencinin bu denli stresli ve yoğun okul hayatı başlarda hem onu zorlayıp hem de ailesinin sıcak bakmamasına sebep olsa da İnanç üstesinden geleceğini söylemiş ve şimdiye kadar da bunu başarmıştı.

Batu'dan nakledilen kalbe uyum sağlama süreci, hastalıklarla boğuşma süreci geride kalmış, bugün sağlıklı ve normal bir birey gibi hayata karışmıştı; İnanç bunun için de çok çabalamış, öncelikle anne babasından sonra da Demet ve Şahin Üzeyiroğlu çiftinden çok büyük destekler görmüştü. Bugün her adımını ve sonrasını yine sağlığını düşünerek atıyordu. Profesörlerin ilgilendiği bir öğrenci olmak da İnanç'ın uyum sağlama sürecinde etkili olmuştu.

Laboratuvarı geçirdiği uzun saatlerden sonra soluğu yine kütüphanede almış, bu sürede öğle yemeğini aradan da çıkarmıştı. Ara öğünlerini unutmadığı sürece yanında taşıyor, bulamazsa sağlıklı atıştırmalıklardan faydalanıyordu. Genelde ona bu konuda yardımcı olan da Şevval oluyordu.

Şevval onu tek ve en yakın dostuydu. Anne babasını kaybetmiş, babaannesiyile yaşayan ve diyetisyen olmak için canla başla çalışan, gizli mankenlik yapan, özgür ruhlu, delidolu bir kadındı. Ciddi bir ilişkiye adım atan ancak bunu da kimselerle paylaşmayan biriydi. İnanç onu görmediği günü günden saymıyor, ayaküstü bile olsa kendini iyi hissetmek için görüşüyordu.

Bugün onu göremediği için mutsuz bir şekilde eve geri döndü ve Doğu'nun olmadığı akşam yemeğinde ev sahipleriyle iyi vakit geçirerek mutsuzluğunu yendi. Yemekten sonra çizim yapacağı için aşağıda kısa bir süre kaldı, daha sonra kahvesini alarak çatı katındaki çizim odasına geçti.

Kalbi ve aklıyla baş başa kalmamak için müsait olduğu zamanlarda yine çizim yapıyordu. Bugün ders çalışmakla geçirdiği uzun saatlerin ardından keyifli aktivitesine geri döndü. Neredeyse iki haftadır bu odaya gelmiyordu bile.

Tuvalin önünde oturduğu süre boyunca ne yapmak istediğini düşündü, bulamayınca da fırçayı eline aldı ve rastgele hareketlerle fırça darbelerini beyaz zemine vurdu. Her vuruş karmaşık gibi görünen ama sonu anlamlı bir tabloya dönüşecek bir portrenin habercisiydi.

İnanç Gürmen, getirdiği kahveyi bile unutacak kadar portreye odaklandı. Bir ara Kont ve Afrodit'in yanına geldiğini hissetmiş, onlar sessizce çıkınca garipseyerek işine geri dönmüştü. İkisinin anlaşmasını bekleme de çoğu zaman aynı odada Afrodit durmasa bile, kavga etmeden geçindiklerini gördükçe mutlu oluyordu. Bazen küçük kedinin sınırlarını zorladığı anlar da olmuyor değildi.

İnanç tuvaldeki portrenin kim olduğunu kendine itiraf etmeye korkuyordu. Üç yıl sonra bu yüzü çizmek büyük cesaret istemişti ve İnanç o cesareti bugün nasıl olduysa kazanmıştı. Kabaca yüz hatları dışarıdan bakan bir göz için normal bir portre gibi görünebilir, herkes dilediği kişiyi hayal edebilirdi ama İnanç için öyle değildi.

Her fırça darbesinde biraz daha tuvalin içine çekildi. Batu'yla geçirdiği son zamanlarının olduğunu bilmeden o hastane odasında tanıştıkları değerli ve kısacık anlara yolculuk etti:

"Geçmiş olsun, İnanç," diye konuştu Batu.

Ekin cevap vermekte bir sakınca görmedi. "Aşk acısı."

"Ha?"

Batu'nun tepkisi İnanç'la Ekin'i kıkırdattı. Onlar gülse de Batu gözlerini İnanç'tan alamıyor, Ekin'in varlığını neredeyse yok sayıyordu. Dostu araba kazası geçirmemiş gibi sadece İnanç'a odaklıydı.

"Kızımız aşk acısı çekince kalbi ölmüş, kalbini getirecek olan prensini bekliyor," dedikten sonra kaşlarını çatarak ekledi Ekin. "Gerçi doktorunun bana ilk anlattığı buydu."

"Nakil listesindeyim..." diye açıkladı. Hikâyesini her gelene anlatmaktan yorulduğu için konuyu değiştirmek isteyen İnanç önce Ekin'e kısa bir bakış attı ardından tekrar Batu'ya döndü.

"Bu arada Ekin gelirken yanında Cold Brew getireceğini söyledi. Getirmezse bil ki benim için çok endişelenmiştir, dedi. Ama o benim için pek endişelenmez. Bu yüzden gelirken Cold Brew getirir, keyifle içerek beni izler, demişti." Gözleri merakla elinde bir paket aradı. Bulamayınca kocaman sırttı İnanç.

Batu kalbinin eriyeceğini sandı.

Hayır, Batu hayırrr... İlk dakikada çarpılamazsın! İlk dakikada ona kalbini vermeyi isteyemezsin.

Ekin'e zafer dolu gülüşünü yolladıktan sonra güzel kehribar gözlerini Batu'ya çevirerek durgun kalbini coşturdu. Batu bir felaketin içine düştüğünden habersiz sadece onu ve güzel gözlerini izliyordu.

Siktir! Aşık olmak zamansızmış.

"İddiayı ben kazandım, senin getirmeyeceğini söylemiştim."

"Öyle mi?" diye sordu Batu bocalayarak.

Sesi mi titriyordu?

Siktir!

"Batu buradayım," diye sitem eden Ekin'i duymadı.

İnanç tatlı tatlı gülümsedi. "Evet."

"Ben sana Cold Brew alayım o zaman."

"Ekin seviyor."

"Sen ne seviyorsan sana onu alayım."

Ekin elini kaldırıp salladı. "Lan buradayım, burada."

İnanç ısrarcıydı. "Ekin için alabilirsin."

"Sen ne seviyorsun sana onu alayım," diyen Batu ondan daha ısrarcıydı. "Canın ne istiyorsa sana onu almak istiyorum."

Bir saniye, bu çok hızlı oldu.

"Hemşire..." diye seslendi Ekin. "Doktor, kim var burada?" İsyân içinde etrafa baktı Ekin. Seslenmesine rağmen en iyi arkadaşı onu görmüyordu.

Kendini fena hâlde açığa çıkardığından durması gerekti. Ancak Batu hastane yatağında yatmayı hak etmeyen güzel kızın onunla inatlaşmasına bile razıydı fakat işin ucunda baltalayıp rezil olmak da vardı. Ensesini mahcup tavırla kaşıdı.

"Şey, iddiayı kazandın ya ondan. Yani..."

"Evet, onun için Ekin'in bana alması gerek."

Batu adı geçtiği gibi bakışlarını hemen arkadaşına çevirdi. "Sor," diye atıldı heyecanla. "İnanç ne istiyorsa onu alayım."

Ekin ona ters ters bakarak, "Sen beni görür müydün lan?" diye çıktı.

Ekin'in sitemlerini burun kıvrışıyla ardında bırakarak yeniden tatlı kıza döndü Batu. Şu an Ekin'den çok zamanının ne kadar kısıtlığı olduğunu bildiği İnanç'ı görmek istiyordu.

"İnanç?"

"Efendim, Batu?"

"Canın ne istiyorsa söyle, ben sana alacağım."

İnanç gülümsedi. Alacağı şeyin kalbi olacağını bilmeden...

Gözlerinden yaşlar aktığında İnanç çabucak sildi ve kendini o anılar-

dan çekip kurtardı. Batu'yu hatırlamak kırık kalbindeki acıları yeniden tatmak gibiydi.

Yanında hissettiği hareketlilik odaklandığı işinden sıyrılmasını sağladı. İnanç yine küçük dostlarının geldiğini sanarak onları uyarmak üzere dönmüştü ki bir çift duman grisi gözle karşılaştı. Ne işi vardı burada?

İrkilerek tuvale doğru kayınca Doğu Üzeyiroğlu'nun korkutucu gözlerinde zevk parıltıları belirdi. Korkmasından zevk alıyordu.

İnanç kaşlarını yıkarak kendini düzeltti, gelişinden rahatsız olduğunu saklamadan işine geri döndü ama az önceki gibi adapte olmakta zorluk çekti. Doğu hâlâ tam arkasında duruyor ve onu izliyordu.

"Bu kim?" diye sordu.

İnanç sesinde herhangi bir ima, öfke, kinaye aradı ama dümdüz bir sestti. Batu diyemedi. Suskunluğunu koruyarak fırçayı boyaya batırdı. Sessiz ortamda duyulan tek şey ikisinin nefesi ve fırçanın tuvalde çıkardığı sestti. Az önceki huzurlu sessizlik yerini garipliğe bırakmıştı.

"Öylesine çizdiğin bir yüz mü?"

İnanç alt dudağını ısırıp, "Hayır," diye tekdüze bir sesle yanıtladı.

"Demet Üzeyiroğlu'nun öğrencisi olmak nasıl bir duygu?"

Dudağına tatlı bir gülümseme yerleşti. "Güzel," dedi ve portreye bakarken yaşadığı anın gerçek olmadığını düşündü. Arkasında duran adam kardeşini çizdiğinden habersiz onun hobisini konuşuyordu.

Bir tabureyi gürültüyle çektiğini duyunca yan tarafına yeniden baktı ve dizi dizine değene kadar tabureye oturuşunu garip bir ifadeyle izledi. Arkadaşça sohbet edeceğine inanmıyor, yine canını neyle sıkacağını merak ediyordu.

"Sergide çalışman oldu mu?"

Sorusu İnanç'a olsa bile gözleri yarım tuvaldeydi. Bakışlarıyla irdelediği portrede bir şey arıyordu.

Kimin olduğunu... Ölen kardeşini...

İnanç yan portresini izlerken ona olan öfkesini bir kenara bırakmayı denedi ama bunu yaptığında korktuğu heyecanı ortaya çıkınca vazgeçti. Doğu onun dikkatini hep çeker fakat İnanç inatla karşı çıkarak duygularını bastırırdı. Onunla tanışmak istemediğini söyleyerek gittiğinden beri aslında İnanç'a haklı bir kırgınlık bırakmıştı. Bugünlerde de yaptıklarıyla o kırgınlığı öfkeye dönüştürüyordu. Yoksa Doğu bir kadının bakmaktan kendini alıkoyamayacağı kadar yakışıklı bir adamdı.

Tenini okşayan dizlerin varlığını hissetmemek için İnanç'ın taş olması gerekti. Ancak onu hissetmeyi kabul ederse taşa çevirdiği duygularını kırmak zorunda kalacaktı.

İnanç Gürmen ne pahasına olursa olsun Doğu'ya yenilmeyecekti. Teması kasten keserek ona dokunmak istemediğini belirtti. Böylece yenmek daha kolay olacaktı.

En son neyi sorduğunu hatırlamaya çalıştı. Sergi çalışmasını sormuştu.

"Bir defa," dedi ve olabilecek her şeye kendini hazırladı.

Doğu'nun bir gün döneceğini ve Batu'nun acısını ondan çıkaracağını biliyordu İnanç. Son bir haftadır da can sıkıcı tavrı ve konuşmalarıyla bunları mükemmel bir şekilde beceriyordu.

"Beğenildi mi?"

"Evet."

"Güzel."

İnanç'ın şüphesi her saniye arttı. Doğu'nun keyfi davranışlarına karşılık sessiz kalmayı başarabilse aslında hamlelerine karşılık verecekti ama bu akşam değil. O Batu'nun portresine böyle bakarken değil!

"Ne istiyorsun?"

Doğu sorusunu duymazdan geldi. Hâlâ tuvali inceliyordu. "Özlediğin ama unuttuğun bir yüzü çizebiliyor musun?"

İnanç yutkunamadı.

"Çizmeye çalışsan hatırlar mısın?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Hiç denemedim."

Oturduğundan beri gözlerini ilk defa tuvalden ayırdı, manidar bakışlarında İnanç'ın anlamadığı bir ifade vardı. Zorlayıcı bir anlamdı. İçindeki bir ses çözmemesini fısıldadı.

Bocalayan bir sıcaklık hâkimdi gözlerinde; nefret ve öfke hiç uğramamış gibi saf, temiz ve tutku doluydu. İnanç'ın halüsinasyon gördüğüne inancak kadar uzaktı; uzak ama güzeldi. Sonra o sıcaklığı buz gibi bir nefret söndürdü. Hiç bakmaya cesaret edemeyeceği karanlık kuyuyu anımsattı. İnanç'ın görmeyi istemediği kâbus gibiydi, korkutucu ve kırıcıydı.

Bocalayan duygularına hâkim olmayı başarmıştı Doğu.

Huh! Bu çok fazlaydı.

Pişman olmamak için tuvalle ilgilenmek üzere bakışmayı kesti ve boğazını temizleyerek fırçayı oynattı İnanç. Onu rahatsız etmemesi için ufak bir uyarıda bulundu, en azından bulunduğunu sandı. Zira Doğu Üzeyiroğlu uyarının aksine bir hamlede bulunarak kaçışını boşa çıkardı.

"Baru bu," dedi yavaşça. "Yüzünü hiç unutmadığım kardeşim. Senin de," diyerek İnanç'ın ona bakmasını sağladı. "Kalbini taşımayı hak ettiğin kardeşim."

İnanç ona baktığına pişman olurken sözleriyle paramparça oldu. Fakat Doğu bu kadarla sınırlı kalmadı. Gözlerini sol göğsüne indirdiğinde öfke biraz daha büyüdü ve İnanç'ın nefesini kesti.

“Yaşamayı gereken sen değildin,” derken acımasızca gülümsüyordu. “Ölmek sana çok yakışırdı, İnanç.”

Fırça gevşeyen parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Boya damlaları paramparça olan İnanç gibi pek çok noktaya sıçradı. Ama o yalnızca bir boyaydı.

Ölüme yakıştırılmayı asla beklemeyen İnanç Gürmen bir boya değildi, önemsiz bir fırça değildi, tek kullanımlık hiç değildi. Sıçrayan boya izlerini takip eden gözleri her noktaya değse de onu izlemekte olan duman grisi gözlere bakamadı. Her temas, kurduğu korkunç cümle kadar yıkıcıydı.

“Batu’yu benden aldın,” dedi suçlayıcı tavrını sürdürerek. “Batu yanma geliyordu. Seninle tanıştığı için gelmedi. Onun bana gelmesine izin vermedin.”

İnanç patlak veren duygularına karşılık sert bir imaj çizmedi ama suçlanmayı da kabul etmedi. “Öfkeni anlayamıyorum, Doğu,” diyerek sonunda göz temasını kurdu. “Bana haksızlık ettiğinin...”

“Şşşt...” diyerek susturdu hemen Doğu. Öfkesiyle harmanlanan şeytani gülüşüyle, “Sana hak ettiğin her şeyi vereceğim,” diyerek ayaklandı.

İnanç hak ettiklerinin ne olacağından şüphe duyuyordu. Doğu Üzeyiroğlu suçlamaya devam eder ve İnanç’ı tehditlerle yererse muhtemelen kastı canına okumak olacaktı.

“Ve hak etmediğin her şeyi senden alacağım!”

Her şeyi mi? Ne yaşadığını bilmediği İnanç Gürmen’in hayal ettiği bugünlerini elinden almanın hak olduğunu düşünerek mi? Öyleyse İnanç kendine verdiği sözde haklıydı. Doğu’ya pişman olana dek anladığı dille karşılık verecekti.

Yalnız kaldığı odada kapıya boş gözlerle bakarken aynı düşünceleri sürdürdü. Fakat Doğu’nun korkunç yakıştırmasını hatırlayınca bütün istikrarı tuzla buz oldu.

Yanağından sızan yaşın hissiyle irkildi İnanç. Geldiğinden beri onu ağlatmak için elinden geleni yapmış, bugün kurduğu bir cümleyle de başarmıştı. Ölmek sana çok yakışırdı...

*

Geceyi zar zor geçirmiş, bütün yorgunluğuna rağmen uykuya tam anlamıyla dalamamıştı. Uyutmayan bir cümlenin esiri olmuştu İnanç. Sabaha doğru daldığında ise uykusuz gecenin hakkını veren bir uyku uyumuştı. Uyandığında hep yanında olan kızını göremeyince meraklanmış, Kont’un yanında olduğunu düşündüğünden üzerinde durmayıp banyoya girmişti.

Doğu'nun vicdansızlığını sorgulamayacak kadar unutmak istemişti sözlerini. Ama ne uykusuzluk ne kalp kırıklığı buna müsaade etmemişti. Onu her merak ettiğinde birbirinden farklı fakat hep güzel hayaller kurardı. Dün gece itibariyle hepsini terk etmişti.

İnanç dün geceyi yaşanmamış sayarak hazırlanmış, Doğu'nun karşısına daha güçlü çıkmak için kendine bol bol güç aşılamıştı.

Odasından çıkarken de hâlâ yanına gelmeyen kızını aradı. Çatı katında Afrodit'e dair iz bulamayınca aşağı indi. Doğu'nun odası hariç her yeri aradı, bulamayınca son kata indi ve Ayfer'e küçük dostunu sordu. Ayfer onu görmediğini söyleyince İnanç telaşlandı. Bütün katı ve sonra bahçeyi aradı. Saklanabileceği her noktaya baktı ancak küçük kediye dair bir iz rastlayamadı. Telaş ve endişe içinde yakınıırken girmedeği tek odayı hatırladı. Girmeye hazır olmadığı odada kızının olmasını istemiyordu. Gözü Ayfer'e takıldı, ondan istemekte bir sakınca yoktu. Boğazını sessizce temizleyerek, "Ayfer, ben Doğu'nun odasına bakmadım. Sen oraya bir bakar mısın?" diye sordu.

Ayfer hızla reddetti. "Doğu odasından çıkmadığı sürece ben girmiyorum. Birkaç kez rahatsız olunca bir daha gitmedim."

İnanç'ın omuzları anında düştü. Tek umudunu da kaybetmişti. O odaya girmek istemiyordu. O adamın odasında onunla muhatap olmak istemiyordu. Afrodit'in odasında olduğundan emin olsa kendi başına bırakırdı ama olmama ihtimali yüzünden gitmek zorundaydı.

Söylene söylene merdivenleri çıktı. İlk katın soluna düşen koridora geçtiğinde gerginlik yakasına yapıştı. Afrodit orada değilse şu an oyalanıyordu, oradaysa boşuna endişelenerek onun odasına giriyordu.

İnanç üstesinden geleceğine inanarak kapısını vurmadan -dün gece söylediklerinden sonra ona karşı nazik olamadı- açtı ve içeriye pat diye girdi. Koca odada gözüne ilk ilişen perdeleri uçuşan balkonun eşiğinde yere yatan Kont oldu. Bir noktaya doğru hüzünlü gözlerle bakıyordu. İnanç baktığı noktaya kafasını çevirdiğinde yatağında uzanan Doğu ve Doğu'nun boğazına uzanan Afrodit'i gördü. Küçük dostu dehşete kapılmış gibi izlerken Doğu kaşları çatık vaziyette burnundan soluyordu.

Küçük dostunu bulduğuna sevinse de gördüğü manzara hiç hoşuna gitmedi. Afrodit ona diktiği bakışlarını şimdi Doğu'ya çevirmiş sadece onu izliyordu. İnanç bu bakışı tanıyordu.

"Kontes, kızım medeniyet bazılarına uğramamış galiba."

Kontes?

Afrodit'in tatlı mırıltısı kulağını tırmalayınca İnanç kapıldığı şaşkınlık dalgasından kurtuldu. "Afrodit!" diye isyan etti. "Her yerde seni arıyorum, kızım."

Afrodit'in aranmıyormuş gibi sadece Doğu'yu izlemesi İnanç'ı fena rencide etti ama bunu hissettirmediğine inanarak yanına çağırdı. "Gel, kızım."

"Kontes gelmek istemiyor."

Tek nefeste gerçeği dillendirmesine normalde kırılırdı ancak kulağını tırmalayan detaya takıldığından gerçekle pek de ilgilenmedi. *Kontes...* Doğu Üzeyiroğlu mevcut adı kendi kafasına göre değiştiriyor ve öyle sesleniyordu.

Pardon ama ne hakla?

"Kontes?" diye sordu alaylı ifadesiyle.

"Bu evin bir Kontes'e ihtiyacı vardı. Kont varsa Kontes de ona eşlik etmeli."

"Sana fikrini danışan olmadı, sana bunun hakkı da düşmedi. Kafana estiği gibi kızımın ismini değiştiremezsin."

Doğu'nun kucığındaki kediyle bakışırken ki sırtışı hayra alamet değildi. "Bir haftadır bunun üzerinde çalışıyoruz. Onun adı artık Kontes!" dedi zafer dolu gülüşünü saklamadan.

İnanç yakın sınırlar içerisinde olmaya da gereğinden fazla yüz göz olmaya da niyetli değildi. Ciddi ifadesine büründü. "Onun adı Afrodit," derken konuşmaya açık olmadığını belirten soğuk tavrıyla noktayı koydu. Küçük arkadaşını almak için yatağa yaklaşırken de tavrını korudu.

Afrodit'i kapığı gibi kollarının arasına alırken konuşmak üzere olan Doğu Üzeyiroğlu'nu susturdu. "Tartışmaya kapalı!"

"Gurur mu yapıyorsun, Ufaklık?"

Her gün yeni bir takma isim... Beğenmediği her şeye bir kulp bulmaktan yorulmaz mıydı bu adam?

"Söylediklerim seni incitti mi?"

Evet...

İnanç gözlerine uzun uzun bakamadı. Gördüğü adam düşlediğinin aksine biriydi ve onu gerçekle yalan arasında kalarak kirletemedi.

"Hayır," dedi ustaca yalanını sürdürürken. "Sadece Batu gibi bir adama senin gibi bir ağabey yakıştıramıyorum."

Tabiri epey kabaydı. Doğu'nun çehresi tüm zamanların en korkunç ifadesine bürünürken İnanç Gürmen daha fazlasını isteyerek üzerine gitmeye devam etti. Ve bunu yaparken asla vicdan azabı duymadı.

"Yaşasaydı sen onun en büyük hayal kırıklığı olurdun, Üzeyir!"

Prangalanmış Düşler

Kendine verdiği zararın dörtte birini karşındakine vermezsin. Yazılı olmayan bu kuralı bastırıp her yere asmalı, İnanç Gürmen gibi kendi hayatına meydan okuyanlara devamlı hatırlatılmalıydı.

Doğu gibi sağı solu belli olmayan adamın en zayıf noktasına yumruğunu indirmek büyük cesaret isterdi ki, kalbi kırık bir kadın ancak bu kadar ileriye gidebilirdi.

Yerle bir ettiği adamı yatağında yalnız bırakırken kapıya ulaştı. Eşiği geçmek üzereydi ki Doğu seslenince durdu.

“İnanç.”

İnanç ismini ne zaman zikretse ondan korkar ama belli etmezdi. Bu defa sırtı dönük olduğu için yüzüne yansıyan korkuyla bekledi.

“Bundan sonra arkanı kolla kızım,” dedi tehditkâr sesiyle. “O kalbi alana kadar peşindeyim!”

Sırtına batan şey ettiği tehdit miydi yoksa onun korkunç bakışları mıydı bilmiyordu ama İnanç arkasına bile bakmadan çıkarken kesinlikle ikisinin de olduğuna inanıyordu.

Uyuyan canavan kendi elleriyle az önce uyandırmıştı. Kalbini kırarken de hiç pişmanlık duymamıştı fakat ucunun ona nasıl dokunacağını düşünmeden hareket edişiyse aslında kendi ayağına sıkıttığını yeni fark ediyordu.

Dinsize imansız gerekirdi de Doğu bunu anlar mıydı? İnanç, Afrodit’e sarılarak aşağıya inerken kendini kötü hissediyordu. Doğu’yla uğraşmak için onun gibi olması gerekiyordu, muhtemelen Şevval Doran sonuna kadar haklıydı.

Bir haftadır isim üzerinde çalıştıklarını hatırlayınca kucağındaki satıcıya gözlerini devirdi. “Senin adın Afrodit, sen Kontes değilsin. O adamı dinleme bir daha.”

Görünüşe bakılırsa Afrodit onu dinlemeyecek gibiydi.

İnanç kahvaltıyı yalnız başına yapmış, Şahin Bey ve Demet Hanım’ın bir davet üzerine İstanbul dışına sabah erkenden çıktıklarını ve geç geleceklerini öğrenince evde kalmamaya karar vermişti. Kahvaltıdan hemen sonra odasına çıkıp hazırlandı. Şevval’e kısa bir mesaj çekti ve kafasını dağıtmak istediğini söyleyerek bir kafede oturmayı teklif etti.

Teklifi kabul edilince de kedisini Ayfer’e emanet ederek evden çık-

11. Arabasına atlayıp buluşacakları kafeye doğru yola çıktı. Yol boyunca Doğu'nun tehdidini düşündü. Aslında tehditten ziyade dün gece söylediklerine aklı takılıyordu. Batu'nun onun yüzünden yanına gelmediğini söyleyerek neyi kastediyordu? Batu zaten kaza yapan arkadaşı Bahadır'ın yanındaydı. Konuştukları sürede yurt dışına çıkacağını hiç söylememişti. İnanç onu kısa bir süre tanımış, aslında Batu'yla ilgili her şeyi o öldükten sonra öğrenmişti.

Nakilden sonraki sancılı süreçte psikiyatristi uygun görene kadar kalbin sahibini öğrenememiş fakat bu süreçte Batu dışında hep ailesini görmüştü. İnanç ne zaman Batu'yu soracak olsa ortadan kaybolmuşlardı. Sancılı sürece İnanç'ın korkusu eklenmiş, psikiyatrist öğrenmesine karar vererek Batu'nun başından geçenleri bir terapi esnasında anlatmıştı. Kalbin ona ait olduğuna, beyin ölümü gerçekleşmiş yeni arkadaşının bunu vasiyet ettiğine aylarca inanmamış, Batu'nun böyle bir şeyi nasıl istediğine akıl sır erdirememişti. Onu hatırladığı anlar aslında tek tüktü ama yüzünü her şeyden çok daha net hatırlıyordu. Beraber çekildikleri ilk ve tek fotoğraf karesini çok nadir anlarda görse de yüzünü yeniden hatırlamasını sağlıyordu.

Dün gece onun fotoğrafına bakarken de sadece Doğu'nun suçlamaya yönelik sözlerini düşünmüş, bir çıkar yol bulamayarak delirmişti. Küçük çaplı bir sıkışma hissiyle tutuşunca bütün camları indirerek arabayı sağa çekti. Direksiyonu tutan ellerini serbest bıraktıktan sonra nefes egzersizleriyle sakinleşmeye çalıştı; zor olmadı ama bu defa yetersiz geldi. Muhtemelen Doğu'nun sözlerini idrak ettikçe ağırlığı altında eziliyordu.

Terapi için Özgül Hanım'ı aradı ve yarın için okul saatine göre bir randevu ayarladı. Nakil üzerinden tam üç sene geçmişti ama İnanç hâlâ ihtiyaç anında terapi görüyordu. Stres ve sıkıntının içinde kaybolduğu zamanlara yeni bir durum eklenmişti ve Özgül Hanım bu gelişmeden hiç hoşlanmayacaktı.

Bursa'da kızlarının okul, ev ve kaliteli yaşam üçgeninde yaşadığını bilen anne ve babası Doğu gelişmesinden haberdardı ama ikisinin anlaşılmadığını bilmiyorlardı. İnanç tatillerde ve boş bulduğu vakitlerde soluğu Bursa'da alıyordu. Muhtemelen ailesi bu hafta yanına uğrayacaktı, onlar gelmeden İnanç'ın kafasını toparlaması gerekiyordu.

Şevval'i yol üzerinden almak için gaza bastı ve İstanbul trafiğine karışarak, kafasındaki düşüncelerden uzaklaşıp arkadaşının evine vardı. Onu aldıktan sonra sahil kıyısında bir kafeye oturdular ve konuştular.

Onun kafasını dağıtıp hunharca güldüren tek kişi Şevval'di. Yine sıkıştığı anlardan kurtarmış, ona güldüğü tatlı anlar bırakmıştı. Kahveden sonra biraz alışveriş yaptılar. Alışveriş faslı bitince yemek yiyip hafta sonu tatili için bir şeyler planladılar. Akşama doğru arkadaşını eve bıraktıktan sonra da Üzeyiroğlu malikânesine doğru yola çıktı İnanç. Doğu'nun evde olmadığını umut ediyordu.

Kapıda gelişini hisseden Afrodit karşıladı onu. Evde yalnız olduğunu bu sayede anladı. Demek ki Doğu evde değildi. Sevinçle kedisini kucakladı, Kont'un nerede olduğunu sorarak merdivenlere yöneldi. Karanlık ev attığı her adımda otomatik sistem sayesinde aydınlanıyor ve İnanç'a rahatlık sağlıyordu.

Doğu'nun odasına gelmeyeceğini düşünse de her an bir sürpriz yapabiliirdi. Çatı katına doğru ağır ağır çıktı, yatağına kavuşacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu. Sessiz ev ilk defa huzurlu geldi ona. Doğu'nun varlığı, sessiz hayatına hükmeden büyük bir gürültü gibi hissettirmeye başlamıştı.

İnanç, kedisiyle ilgilenerek ulaştığı çatı katının son basamağından bir adım daha ilerleyemeyecek durumla karşı karşıya kaldı. El emeği resimleri, tabloları, boya fırçaları, boyaları, temiz tuvaleri yırtık ve kırık hâlde geniş koridoru süslüyordu. Bunları Afrodit ve Kont bir araya gelse yapamazdı.

"Ne oluyor, kızım?"

Eve hırsız girmiş olsa ev bütünüyle bu hâlde olurdu ama yukarı çıkana kadar tuhaf bir durumla karşılaşmamıştı. Sadece çalışmalarının ve malzemelerinin zarar görmüş olması da manidardı. Ya da belki de daha fazlası zarar görmüştü, bilmiyordu. Şu an için gördükleri delirmesine yeterdi.

Akşam tek başına kaldığı evde az önce hissettiği huzurdan bir milim bile kalmamıştı. Korkuyla koridora adım attı ve kucağındaki kızını korumak için göğsüne sakladı. Evin kapısı kilidiydi ki Yunus geldiğinde bahçede dolanıyordu. Ters bir durum olsa zaten Yunus fark ederdi.

İnanç ona güvenerek doğruca odasına yürüdü. Karanlık odanın lambasına basmadan önce koridordan sızan ışık içerisinde pek parlak olmadığını gösteriyordu. İnanç düğmeye bastığında gözlerini aynı hızla kapattı. Hırsız olmadığı barırdı. Yapanın kim olduğu da belliydi. Gözlerini açtığında gördükleriyle titreyen çenesini güçlükle durdurabilirdi. Bu çocuksu hareketlerin sebebini anlayamadı. Odasını dağıtıp dolabını indirmek, çalışmalarına zarar vermek ona ne kazandırmış olabiliirdi ki?

Afrodit kucağından inmek için hareketlenince İnanç onu çok sıkıttığını fark ederek özür diledi ve eğilip yere bıraktı. Kıyafetleri, kozmetik ürünleri hatta çarşafın dahi yere savrulmuştu. Bütün oda dağınıklıktan adım atılamayacak durumdaydı. Kırık parfümün kokusunu alınca inleyerek odasından geri çıktı.

Ayağına batan her neyse acıyla kıvrınarak büküldü. Her adım bir faciaya sürüklüyordu. İnanç ayağına batan şeyin boya kapağı olduğunu görünce küfrederek fırlattı. Bu kadarı çok fazlaydı. Sekerek dağınık koridoru geçti. Diğer oda bıraktığı gibiydi, çalışma odasının akıbeti de emindi ki odası gibiydi. Yine de bakma gereği duydu. Lambayı yaktığında odasından daha beter bir oda bulunca dehşetle inledi. Bütün çalışmaları yırtılıp kırılmıştı. Biri hariç!

Batu'nun yarım kalan portresi...

Batu dışında her şeye zarar vermişti. Tuval bıraktığı gibi şövalede sapa sağlam duruyordu. Bütün gün evde kalıp burayı katletmeyi mi planlamıştı? Öyleyse bundan daha zavallı olamazdı.

“Bu senin yanına kâr kalmayacak hayvan herif,” dedi, titreyen sesi duyduğu kızgınlık ve öfkedendi. O öfkeyle önce çalışma odasını hızlı hızlı topladı. Elinde sağlam olan tek şey Batu’nun portresiydi. Hışımila odada patladı. “Sana dersini vereceğim zavallı!”

Bütün kesilmiş, kırılmış, parçalanmış eşyalarını poşete doldurup kapının eşiğine bıraktı. Birkaç saat önce rengârenk olan oda şimdi bir şövale, tabure, maun masa ve ikili koltuktan ibaretti. Yapılan bu çocukça davranışın hesabını verecekti.

Üst katın bütün pencerelerini açtı. Kıyafetlerini bir sepete doldurup aşağı kata, çamaşır odasına bıraktı. Kırılmış eşyaları elini kesmemeye dikkat ederek topladı. Yorgunluğunun üzerine bir de odasını temizledi. Kırık parfüm yüzünden bu gece odasında uyuyamayacaktı. İnanc, üstünkörü temizlediği odanın detaylı temizliğini Ayfer’e bıraktı.

Bu gece aşağı kattaki misafir odasında uyuması gerekiyordu. Afrodit’in yatağı ve oyuncaklarını alıp aşağı kattaki odaya bıraktı. Sonra kendi odasına geri dönüp banyoya girdi. Temiz kalan pijamasını giyindi, makyajını çıkardı ve gece bakımını yaptıktan sonra telefonunu ve Afrodit’i alarak misafir odasına geçti. Bu durum Şahin Bey ve Demet Hanım’ın hiç hoşuna gitmeyecekti ama oğullarını zapt etmezlerse daha kötüler olacaktı. Doğu’nun bugünkü tehdidi içi boş ve göz korkutmak için değildi.

İnanc Gürmen, kardeşinin acısını ona kusan adamla savaşılabilmek için hep tetikte olacak ve kendini korumak için daima güçlü kalacaktı.

Bir geceyi daha yarı uykulu ve stresli geçirdi. Bir geceyi daha Doğu’nun ona yaşattığı zorbalığa incinerek geçirdi. Bir geceyi daha yarı uykulu için endişelenerek geçirdi.

Yarın olduğunda ise İnanc Gürmen, yaptığı kötülüğün karşılığında hassas noktasına minik darbeyi indirecekti. Çünkü Doğu bunu istiyordu ve İnanc ona anladığı dilden konuşacaktı.

Sabah yüksek mırıltılarla uyandı. Alarmı nasıl olduysa duymamıştı İnanc. Uykusundan huzursuzca uyandı, bu sırada ayakucunda uyuyan Afrodit’i uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktı. Telefonu elinde, seslerin nereden geldiğini anlamak için odadan apar topar çıktı.

Okula geç kaldığı için hemen hazırlanıp kahvaltuya yetişmeliydi. Seslerin çatı katından geldiğini duyunca adımları duraksadı. Sesler, Şahin Bey ve Demet Hanım’a aitti. İnanc onlara bir şey söylemediği hâlde neden yukarıdalar? Ayfer mi söylemişti? İnanc basamakları hızlıca çıktığında ikilinin çalışma odasının kapısında dikildiğini gördü. Ya odası onları bu denli dehşete düşürmüştü ya da şövaledeki portre.

Geldiğini fark ettiklerinde duruşlarını düzelttiler. Ne olduğunu anlamadıkları hâlâ ortadaydı.

“Çalışmaların nerede? Bu oda neden böyle?”

“Okula geç kalacağım, kahvaltıda konuşalım mı?”

Ne olduğunu az çok tahmin etmişlerdi. İnanç onları utandırmak istemediği için cevaplarını beklemeden odasına girdi. Gecedan beri camı açıktı, koku geceye nazaran biraz azalmıştı ama sağlam bir temizlikten geçerse tekrar uyuyabilecek kadar hafiflemiş olurdu.

Dün yaptığı alışverişte kendine güzel bir elbise almıştı. Elini çabuk tutarak saç ve makyajını bitirdi. Banyodayken sesleri duymuş ama öfkelelerini büyütmemek için bir şey söylememişti İnanç.

Odaya geri döndüğünde kimse yoktu. İnanç elbiseyi üzerine geçirdi. Çantasını hazırladı, sağlam kalan parfümünü sıktıktan sonra çantasını da alarak odadan ayrıldı. Aşağıya indiğinde karı kocayı kahvaltı masasında donuk ifadeleriyle buldu. İnanç üzülmelerine dayanamadığından sevimli tebessümüyle günaydın dedi ve her zamanki yerine oturdu.

Şahin Bey ne olduğunu sorunca İnanç aldığı tehdit dışında sözlü çatıştıklarını ve eve geldiğinde çatı katını nasıl bulduğunu anlattı. Doğu gece eve gelmemişti. Kahvaltı boyunca Şahin Bey ve Demet Hanım mahcubiyetleri yüzünden öfke krizleri geçirmişlerdi.

İnanç bugün terapiye gideceğini söyleyerek Özgül Hanım onlara haber vermeden önce bilgilendirdi. Şahin Bey, yaşadığı zorbalığın onu terapiye kadar sürüklediğini öğrenince Doğu ile konuşacağını söyleyerek oğlu adına özür diledi. İnanç onlardan özür istemiyordu, öfke ve üzüntülerinden dolayı yeterince vicdan azabı çekiyordu.

Okula geç kalacağı için kahvaltıda oyalanmadı. Sakin olmalarını ve kavga etmemelerini rica ederek, hazırlanıp evden ayrıldı İnanç. Garajdan arabasını alırken her sabah gözüne çarpan motosikleti inceledi. Nasıl olur da gözünün bebeği motosikletini almadan gitmişti? İnanç aracı incelerken içine yayılan öfkeye engel olamadı. Hız ve motor tutkunu bir adamın en zayıf noktasına şu an bakıyor ve onu paramparça etmemek için kendini zor tutuyordu.

İki yıllık emeğinin hepsini bir gün içinde heba etmiş ve İnanç’a hiçbir şey bırakmamıştı. Bunu yapmak için gerçekten aklını yitirmiş olması gerekiyordu. Hoş, İnanç bir akıllı olduğundan da dün itibariyle şüphelenmeye başlamıştı. Göz alıcı devasa motor cidden şıktı. Doğu gibi bakışları üzerine çekiyor, o adamın çirkin emellerine göre fazla sağlam görünüyordu.

İnanç, Doğu’nun motosiklete gelecek ufacık bir zararla kriz geçireceğini bildiğinden şırtına uydu ve güzelliğiyle göz dolduran motosiklete yaklaşıp hızla tekme savurdu. Yana yatırılmış motosiklet aldığı sert darbeye yan tarafa doğru gürültüyle düştü. Çıkan patırtı seslerinden anladığı kadarıyla bir şeyler kırılmıştı.

Ne yaptığını fark edince alt dudağını ısırıldı. Arabasına doğru koşar adımlarla yaklaştı ve kimse gelmeden bindi. Kendi kendine düşmüş olacağını sanması için dua ediyordu ama öyle olsa bile Doğu muhtemelen yine ondan bilirdi.

İnanç kendine söve söve arabayı çalıştırdı ve okula doğru yol aldı. Yaptığı yanlış Demet Hanım'a haber verip vermemek arasında kaldı. Kahvaltıdaki hallerini hatırlayınca vazgeçti. Annesi arayana kadar İnanç yaptığı yanlış için kendine sövdü durdu.

Jülide Gürmen, kızının sesini duyar duymaz kötü olduğunu anladı. Annesini ikna etmek için üstün çaba sarf etti İnanç. Derslerin zorluğu deyince hepsi anlıyor ve hemen inanıyordu. Doğu'yu sorduğunda İnanç iletişiminin olmadığını ve onunla konuşmayı pek istemediğini söyleyerek bir nebze dikkatini dağıttı. Doğu'dan rahatsız olduğunu hissettirince annesi ayrı eve çıkma teklifini değerlendirmesini rica etti. Ama bunu Üzeyiroğlu ailesine kabul ettirmek zor olurdu çünkü onlar başından beri ne olursa olsun destek olmaya gönüllü olmuşlardı.

İnanç teklifi zor durumda kalırsa değerlendireceğini söyleyerek erteledi.

Annesini ikna ettikten sonra babasını aradı ve onunla da kısaca konuştu. Yine yorucu bir okul günü geçireceği için şans istedi ve akşam eve geri döndüğünde olacaklar için güç dileyerek fakülteye girdi.

Bundan sonrası İnanç'ın bütün olanları unuttuğu maratonun başlangıcıydı. Her gün tıp dünyasının en başarılı kalp cerrahlarından biri olmanın hayalini kuruyor, bunun için çabalıyordu.

Bu hayali gerçekleştirmek için bugün daha fazla çalıştı. Terapi saatine kadar yalnızca dersleriyle ilgilendi, fakülteden çıktığında yorgunluktan neredeyse sürünüyordu.

Arabaya atlayıp muayenehaneye doğru yola çıktı. Akşam yemeğine yetişmesi şimdilik mümkün görünüyordu. Özgül Hanım'ı görür görmez tedirginliği biraz dinmişti. Sakladığı her şeyi konuştuğunda aslında iyi hissediyordu. Doğu'yu anlatmak kolay olmayacaktı sadece.

Endişesinde haklı çıktı. Doğu'yu, ona karşı hissettiklerini, suçlamalarını ve tavırlarını ürkerek paylaştı. Üstelik onun aracına zarar verdiğini de. Terapi düşündüğünden daha uzun sürdü. Akşam yemeğine yetişemeyeceğini söyleyerek evdekileri bir mesajla haberdar etti İnanç. Terapiden sonra hafiflemiş hâlde arabasına bindi ve yarım saat sonra eve vardı. Arabasını garaja park ettiğinde motosikletin orada olduğunu ve sabah itmeden önceki pozisyona getirildiğini gördü. Sabahtan bu yana bastırıldığı bütün korkuların üzerine yeniden hücum ettiğini fark etti. Bir anlık öfkeyle yaptıklarının ona nasıl mal olacağını tahmin edemiyor, bundan dolayı epey korkuyordu.

İnanç nefesini uzun uzun üfledi. Doğu'nun gazabına hazır olduğuna inanarak evin kapısına yöneldi. Haberi varsa pusuda beklediğine emindi ama sessizlik hiç hayra alamet değildi.

Yanaştığı kapı daha çalınmadan açıldı. Ayfer onu gülümseyerek karşıladı. Yüz ifadesindeki sakinlikten anladığı kadarıyla kaos yaşanmamıştı. İnanç ortamın nabzını ölçmek için odasının son durumunu sordu. Ayfer çatı katının tamamıyla temizlendiğini ve parfüm kokusunun sabaha nazarın daha hafif hissedildiğini bildirince İnanç rahatladı. Ev halkını sorduğunda Doğu'nun yemekten sonra çıktığını, yan komşularının da Şahin Bey ve Demet Hanım'ı kahveye davet ettiğini öğrendi.

İnanç durumun ürkütücü olup olmadığını düşünmekten doğru düzgün adım atamadı. Doğu kıyameti koparmadığına göre olanlardan habersiz demekti. Korkulacak bir şey olmadığına kendini ikna ederek yemeği hazırlamasını rica etti ve çatı katına çıktı. Temizlenmiş katın düne göre çok daha sade ve boş olduğunu görünce içi burkuldu. Bütün emeği çöp edilmişti. İnanç içinde yeşeren öfkeyi dindirseydi de yapamadı. Doğu bu cezayı gerçekten de hak etmişti.

Üzerini değiştirdikten sonra banyoya girdi, ihtiyacını giderip makyajını temizledi. Tüm bunları yaparken de içini kemiren korkuyu dindirmeye çalıştı. Belki de motosiklet zarar görmemişti ve o kuruntularla kendine yok yere işkence ediyordu.

Kapının tıklatıldığını işitince elindeki kremi nazikçe yüzüne yedirerek odasına geçti. Kapı o daha seslenmeden sessizce açıldı. İnanç kapıyı tutan eli anında tanıdı. Parmağındaki yüzük ve bileğindeki metal bileklik yalnızca birine aitti.

Bir adım geriledi.

Kaşları çatık hâlde kafasını kapıdan uzattı. İnanç, duman grisi gözlere baktığı an gerildi. Yaptığının hesabını sormaya gelmişti işte, hem de ailesi evde değilken... İnanç aksayan seri hareketlerini fark etmeyerek kapıda onu izleyen adamı bekledi.

İstifini bozmayan Doğu sessizlik uzadıkça kaşlarını derinden çatmaya devam etti. Öfkeli görünmeyen ancak İnanç'a hiçbir şey anlatmayan ifadesi öfkesinden daha ürkütücüydü. En azından hazırlıklı olurdu ama böyle bakınca ne yapacağını şaşıırıyordu.

"Bakışacak mıyız böyle?"

Bana zarar vermeyeceksen evet...

İç sesinin cesareti karşısında saygıyla eğilebilirdi İnanç. Boğazını nazikçe temizledi, konuşmaya pek hevesli değilmiş gibi kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

Bunalmış gibi gözlerini yumdu. Geri açtığında öfkeli görünüyordu.

“Senin medeniyet görmemiş olman,” dedi ve tuttuğu kapıyı kızgınlıkla itti. “İnsanlar konuşacaksa içeri buyur eder, konuşmayacaklarsa müsait olmadıklarını söyleyerek geri çevirir.”

İnanç istemsizce güldü. “Benim alanıma izinsizce girerek odamı dağıtan, çalışmalarına zarar veren birinin medeniyet görmüş hâinden daha iyiyimdir, eminim.”

Ellerini cebine sıkıştırıp omuzlarını silktiğini göz ucuyla gördü İnanç. Yediği lafı böyle mi bertaraf ediyordu? Yoksa zararının hesabını sormak için onu kandırıyor muydu?

“Beni annemle babama şikâyet ettiğin için buradayım.”

Elinde kalan kremi yüzüne yedirirken gözlerini devirdi. “Şikâyet etmedim, odanın hâlini onlar gördü ve bana sordular. Açıklamak zorunda kaldım. Çünkü yirmi sekiz yaşındaki bir adamın böylesine çocukça bir harekette bulunması hepimizi şaşırttı.”

Seğiren gözlerini İnanç’ın amber harelerine sabitledi. Gülümsemesindeki tehlike İnanç’ın beklediği tepkinin ilk yansımasıydı. Yine de güçlü kalmak için elinden geleni yapacaktı.

“Evet, çocukça bir hareketti ve cezalandırıldım,” dedi bundan pek memnun değilmiş gibi. “Biraz ağır bir ceza oldu.”

Çaktırmadan yutkundu İnanç. Cezanın ağırlığını anlatmaya gelmediğine göre İnanç’a bu geceyi de zehretmeye gelmişti. İnanç cezasıyla ilgilenmiyormuş gibi yaptı. Zordu fakat üstesinden gelmeyi kafasına bir şekilde koymuştu. “Odama kafana estiği gibi gelmeden rahatsızım. Kapıyı çalma nezaketi göstermeden önce bu kata bir daha gelmeme nezaketini gösterebilirsin.”

Alaycı gülüşünü yüzünde muhafaza ederken yatağının yolunu tuttu. Üç adım sonrasında yatağına ulaştı, ağır ağır otururken sırtıyordu. “Onun için de uyarıldım,” derken dişlerinin arasından uzun bir nefes çekti. Gözlerini dün gece dağıttığı odada hızlıca gezdirdi.

“Cezam seninle ilgili.”

“Şu sıralar her şeyin benimle ilgili değil mi zaten?”

“Neymiş cezan?”

Duman grisi gözlerini önce yüzünde sonra da vücudunda gezdirdi. Doğu Üzeyiroğlu yasaklı bölgeye giriş yapmış bir kaçak gibi ona ait olmayan bir alanı keşfediyordu. Ve bu keşif ikisini de zorluyordu. Nefesini sımsıkı tutan kadının göğsü yukarı doğru yükseldi. Bu yükseliş dikkatini çekmiş olacaktı ki dikkatli gözlerini önce göğüslerine ardından yeniden gözlerine sabitledi.

Yine o yoğun sıcaklığıyla bakıyordu; ruhunu okşayan ve onu titreten bir bakıştı. Kanarsa hayallere daldıracak kadar da tehlikeliydi aynı zamanda.

Tutkuyu hissettiği için deli olduğunu bile düşündü. Tutkulu bir adam ona nasıl göz göre göre zararlı eylemlerde bulunur, kırıcı sözlerle kalbini parçalardı ki? Ne cevap alabiliyor ne de anlam verebiliyordu.

O hâlâ bilinmeyen bir denklemdi.

İnanç gözlerini kaçırmazsa delireceğinden bakışmalarını kesti. Bir yanı pişman olsa da diğer yanı doğru kararı verdiğine inandı.

“Zarar verdiğim bütün eşyalarını yarın çıkacağımız alışverişte almak,” diye belirtti ve bunun üzerine kesilen göz temasının yeniden kurulmasını sağladı Doğu. “Ne eksikğin varsa yarın özür amaçlı karşılayacağım.”

“Asla!” diye karşı çıktı İnanç. “Asla seninle alışverişe çıkmam. Sen o zararlı eşyalarımı değil, bana verdin. Seninle şu kapıya kadar bile çıkmam.”

Doğu emin misin dercesine kaşlarını kaldırdı. “Kollarına koşmuş gibi mi görünüyorum?” diye sordu. “Sence bu durumu olduğu gibi kabul ettim mi?”

“Tamam,” dedi İnanç anlaşılmışlar gibi. “Sen de istemiyorsun ben de. Alışverişe çıkmamıza gerek yok. Ben kendi eşyalarımı kendim alırım.”

Alt dudaklarını ısırıp aynı hızla bıraktı. “Şu düşünmeden hareket etme saçmalığı... Yarın sabah o alışverişe çıkıyoruz ve anne babamın kararını yerine getiriyoruz, Ufaklık.”

Eleştirdiği her şeyin kendi eseri olduğunu göremiyor mu bu adam? Hayret bir şey! İnanç onu yatağa atıp yastıkla boğsa yeridir. Hayal ettiği işkence rûrünün kalp sağlığı için tehlikeli olmadığını bilse bunu şimdi yapardı.

“Tüm bunları dünkü saçmalığından önce düşünecektin, Üzeyir. Yarın seninle bir yere gelmiyorum. Şimdi odamdan çıkar mısın?”

“İnanç Hanım,” diye seslenirken ciddileşti. “Özür dilemeye zorlandım ve bunun üzerine bir ceza kesildi. Senin gibi mızıkçılık yapmadan kabul ettim.” Sebep olan kendisi değilmiş gibi üste çıkmaya devam etti. “Yarın o alışverişe çıkacağız ve sen lazım olan her şeyi alacaksın. Sonra eve geleceğiz ve konu kapanacak.”

İnanç, ciddileştiğinde bambaşka bir Doğu gördü. Alaycı veya kindar cakulmadığında akıllı başında ve oldukça saygın görünüyordu. Özü böyleyse neden aksi gibi davranıyordu? Özür dilemek için anne babasının cezasını kabul ettiyse motosiklete verdiği zararı niye sorgulamıyordu? O hâlde ortada korkulacak bir şey yoktu.

“Dün yapuklanımı söylediğine say!”

İnanç söylediği sözün esasında ne kadar kırıcı olduğunu gözlerine bakınca anladı. Doğu’ya hak ettiği gibi karşılık vermek haktı ama görmediği kardeşinin acısından vurmak biraz fazla canice bir davranıştı.

Ama o seni ölüme yakıştırdı...

“Seni ikna etmek için gelmedim,” dedi ayaklanırken. “Yarın sabah hazır ol demek için geldim. Sabah seni alacağım ve bu işi bitireceğiz.”

İtiraz kabul etmeyen keskin tavrıyla son sözlerini söyleyip hızla odadan ayrıldı. İnanç Gürmen, yalnız kaldığı odada kapıyı boş gözlerle seyrederken onunla ne yapacağını düşündü. Yarın zorlu bir sınav onları bekliyordu. Güvende olduğundan endişeliydi çünkü Doğu’nun çizdiği tehlikeli imaj asla düzelecek gibi değildi.

İnanç kaybetmiş edasıyla omuzlarını düşürerek odadan ayrıldı. Aşağıya indiğinde evde Ayfer dışında kimseyi bulamadı. Mutfak masasında hazırlanmasını istediği yemeği dumanı üstünde tüter hâlde görünce Afrodit’e seslenerek sandalyeye kuruldu. Çok geçmeden küçük arkadaşı ona eşlik etti. İnanç onunla sohbet ederek -iştahsızlığına rağmen- yemeğini yedi, yarın için korkmaması gerektiği konusunda kendi kendini telkin etti.

Bu geceyi de keyifsiz ve endişelerle geçirdi İnanç. Temizlenmiş odada çalışmaya pek hevesli olmayan yanıyla oyalanmış, annesiyle telefonda biraz sohbet ettikten sonra kafasını dağıtmak için eline rastgele seçtiği kitabı almıştı. Ne var ki cümleler birbirine karışmış gibi anlamsız ve çığ gelmişti İnanç’a. Ne bir şey okuyabilir ne de yapabiliyordu.

Terapinin ilk defa işe yaramadığını, esasında onu bu denli zorlayan biriyle aynı evde yaşamamanın ne kadar zor olduğunu bir kez daha fark ederek kızmıştı. Belki de ayrı eve çıkmanın vakti gelmişti.

En iyisi bunu yarın Üzeyiroğlu ailesiyle paylaşmalıydı. Keza böyle giderse uykusuz geçen geceler çoğalacak, günlerini etkileyen bütün kaygıların içinde delirecekti.

İnanç Gürmen, yarını sağ salım atlatığında radikal kararını açıklayacaktı.

*

Güvenmekten kaçındığınız insanların sakinliğinden daima şüphelenin ve onların iş birlikleri için oyunbozanlık etmeden hazırmış gibi davranmalarına asla inanmayın. Zira bir sabah uyandığınızda ortaklık ettiğiniz işte kurban olduğunuzu anlamanız kaçınılmaz olur ama iş işten çoktan geçmiştir.

İnanç Gürmen, reddettiği her seferde kararından dönmeyen bir Üzeyiroğlu erkeğiyle mücadele etmişti. Kurban olduğunu açıkça ifade etmese de Doğu’nun bir oyun peşinde olduğunu bizzat açıklamıştı.

Dün gece özür mahiyetinde anne babasını kırmamak için eşyalarını alacağını söylerken ki sakinliğinden nasıl olur da şüphelenmezdi İnanç! Nasıl olur da üzerine gitmez ve bu sabah motosikletle gideceklerini öğrenirdi...

O kâbustan farksız araca binmek ecel beşiğine binmek gibi bir şeydi ki kontrolün Doğu'da olması başlıca tehlikeydi. Neden kimse onu anlamıyordu?

"Yalnız olmayacağımızı sana söyledim. Araba kullanmıyorum," dedi inatla. "Seni motosiklete bindirme karşılığında götürmeyi kabul ettim."

"Tamam, ben de sana sen motorunla gel, ben arabamla gelirim diyorum," dedi aynı şeyleri tekrar etmekten sıkılmış ifadesiyle. "Nesini anlamıyorsun, Üzeyir?"

Üzeyir dediği an değişen ifadesi İnanç'ın dikkatini dağıttı. Ne hissettiği belirsizdi ama İnanç'ın seslenişi kesinlikle onda bir şey uyandırıyordu ve bu durum fazlasıyla tahrik ediciydi.

Şahin Bey ve Demet Hanım, alışveriş bahanesiyle aralarındaki buzları eritmeyi, İnanç'a yaptığı saygısızlık karşısında özür dilerse Doğu'yu affetmeyi seçmişlerdi. Evdeki huzursuzluğu minimum seviyeye indirmek isterken Doğu ve İnanç'ın üste çıkmak için verdiği mücadele, isteklerinde başarısız olacaklarını gösteriyordu.

Müdahale yine Şahin Bey'den geldi.

"Aranızdaki anlaşmazlığı bitirmenizi istiyorum, alevlenmesini değil."

İnanç çekingen tavırla gerilese de Doğu inadından vazgeçmedi. Kahvaltı sofrasında oturan ikilinin durmaksızın tartışması şahit olanları epey zorlamıştı.

"Basit bir anlaşma sunuyorum, Şahin ağabey. Kendi araçlarımızla gider geliriz."

"O zaman kendi eşyalarını kendin de alabilirsin."

Şahin Bey göz temasını doğrudan İnanç'la kurdu. "İnanç, bu seferlik kabul etmeni rica ediyorum."

Onlar Doğu'nun onu öldürmek istediğini bilmiyorlardı tabii. İnanç ikilemde kalmaktan, dahası onların ricalarını kırmaktan nefret ediyordu. Bu zamana kadar asla karşıt görüşe düşmemiş ve her konuda birbirlerine yardımcı olmuşlardı. Gönülsüzce ricasını kabul etti ve inatlaşmaya son vererek Doğu'nun kazanmasına müsaade etti. Umuyordu ki bugünü sağ salim atlatacaktı.

Kahvaltudan sonra ilaçlarını aldı ve odasından çantasını almak için çatı katına çıktı. Göstermelik bir gidiş olduğu belliydi, arabayla gitselerdi bu kadar korkmazdı. Doğu ve motoru demek, İnanç'ın son günü demektir.

Soluklanmak istiyordu. Doğu ile aynı yerde ve aynı mekânda zorunlu bir zamana hapsolmak istemiyordu. Korkakça davranmıyordu. Ancak onunla aynı havayı da solumak istemiyordu.

O tehlikeli bir adamdı!

Lazım olacak eşyalarını çantasına doldurup Afrodite'le vedalaştı ve

tekrar aşağıya indi. Oğullarıyla beraber bahçeye çıkan Demet Hanım ve Şahin Bey'le gitmeden önce konuşmak istemişti fakat dikkatini tamamen dağıtan Doğu Üzeyiroğlu'nu incelemekten söyleyeceklerini unuttu.

Can damarı bildiği motosikletine binmişti. İnanç uzaktan uzağa izlerken bile tehlikesini ensesinde hissediyordu. Lanet olası bir yakışıklılığa sahipti, öyle ki kızgınlığını ardına bıraktığında Doğu'yu izlemekten hayli zevk alıyordu. Ondandır etkilenmemek için ya birine âşık olması ya da kardeş olmaları gerekti. Motosikletin üstündeki ihtişamını hep sever, Doğu'ya hep hayran kalırdı.

Yakışıklı piç!

Dağınık saçlarına vuran güneşin ışıkları İnanç'ın bakmaya dayanamadığı gözlerini her zamankinden daha korkutucu gösteriyordu. Kendisini izleyen Demet Hanım'ın bakışlarından habersiz Doğu'yu çatık kaşlarıyla süzüyor, duygularının ifadesine vurduğunu hissettikçe düzeltmek için çabalıyordu.

Tek kaşıyla arkasını gösterdi. İnanç'a oturması için kısa bir davette bulundu, kaskı da diğer elinde tutuyordu. Arkasında kalçasını yaslayacağı kısacık alanı göz ucuyla taradı.

Sevgili koltuğu, hani erkeğin karnına kollarını dolayıp sıkıca sarıldığın, onunla bir adrenalin yaşadığın, yolda birçok küfür yediğin, meraklı bakışları aldığın, rüzgârın verdiği cesaretle bağırarak bütün heyecanı zirvesinde yaşadığın muazzam koltuk...

Birazdan orada oturacak ve Doğu'yla riskli temasında bulunacaktı.

İnanç dudaklarını ısırdı. Onu böyle bir şeyi kabul ettirmeye ittikleri için pişman olacak Üzeyiroğlu çiftine son kez göz gezdirdi. Bakışlarındaki tedirginliği saklayarak gülümsüyorlardı. İnanç az ötede duran motosiklete doğru yürüdü. Adımları tedirgindi. Örtmeye çalıştığına inansa da bariz belli ediyordu.

Doğu'yu göz ucuyla süzdü. Kendi kaskını kolunun altına sıkıştırmış, gelişini nötr ifadesiyle sessizce izliyordu.

Bitişğinde durduğu motosiklete şüpheyle baktı. Parlaklığıyla gözünü alan siyah aracı yakından inceledi. Zarara uğramamış görünüyordu. Her bir noktada şüpheyle amber harelerini gezdirdi. Kırık veya çizik ararken de motosikletin güzelliğini bir kez daha fark etti. Zevkli arıza! Motosiklet seçmede besbelli incelikliydi. Bu sırada ecel koltuğuna bakmamaya gayret etti. Doğu'nun onu sessizce izleyişi pek hayra alamet değildi.

Ne yapıyorsun sorusunu mimikleriyle alınca şüpheci bakışlarını düzeltilti. "İnceliyorum, bana zarar verecek herhangi bir sorunu var mı diye."

"Bittiyse atla," dedi elindeki kaskı uzatırken. "Anlaman için sürmem gerekir."

Sesindeki derinlik içinde kıpırdayan bir canlının var olduğunu hatırlattı ama İnanç ne olduğunu anlamak istemedi. Onun kadını yanına dokunan bu ses yasak ve tehlikeli bir adama aitti.

İç yanaklarını ısıtarak kaskı aldı. Kaskı sıklaşan nefesini kontrol etmeye çalışarak taktı. Kısa fakat işkence gibi geçen bir dakikanın sonunda onu bir nebze koruyacak bir şeyin varlığıyla sakinleşti. Bütün endişelerinin boşa olduğuna inanarak Doğu'nun hemen arkasında boşta kalan koltuğa yuvarlak kalçalarını yasladı.

Onu kontrol eden Doğu Üzeyiroğlu, "Sıkı tutun, Ufaklık," diyerek motosikleti çalıştırdı. Hemen arkasından verdiği gazdan daha tehlikeli bir uyarı yükseldi. "Oğlumla tanışıyorsun!"

İnanç kollarını karnına dolayarak ince kazağını parçalarcasına avuçları arasında topladı. Bahçeden kapıya doğru yavaşça sürülen motor kapıyı geçtiklerinde durdu.

Motosikletin etrafına bakınıp kasklı kafasını iki yana sallamasından anladığı kadıyla bir sıkıntı vardı.

"Ne... Ne oldu?"

"Dün motosikletim bir hayvan tarafından saldırıya uğramış," dedi, kaskın etkisiyle sesi duyulmaz diye bağırarak konuşuyordu. İnanç avuçları arasında topladığı kazağını ürkekçe ezdi. "Sen gördün mü kimin yaptığı?"

İnanç ensesine müthiş bir hızla saplanan ağrının etkisiyle titredi. Tabii ki haberi vardı ve bilmezden gelmişti. İnanç Gürmen'i kandırmayı başarmıştı ve bunu henüz uzaklaşmadıkları evin kapısında gösteriyordu.

İnanç konuşmadı, Doğu konuşmamasına karşılık bir anda gaza bastı. Sokağı adeta uçarcasına arşınladı. Kazağını tutmak onu koruyamayınca kollarını karnına dolayarak Doğu'ya sımsıkı kenetlendi.

"Yavaş git," diye fısıldadı çaresizce.

Kandırılmak hiç bu kadar ezici gelmemişti. Ricalarını kırsaydı, ecel beşiğine kendi rızasıyla oturmamış ve bu korkuyla tanışmamış olurdu. Doğu Üzeyiroğlu'nun acımasızlığıyla da bir kez daha yüzleşmemiş olurdu.

Gözlerini sıkıca kapadı, kaskı sırtına dayadı. Sıcak vücudunun hissi İnanç'ı yatıştırmak yerine daha çok korkutuyordu. Ağlamak istedi. Korkusu motosikletin hızı düştüğünde artmaya başladı. Şimdi yavaşlıyor ve seslerden anladığı kadıyla trafige karışıyordu.

Konuşmaya cesaret edemedi, bunun onu daha çok öfkeli edeceğine inanıyordu. İlk kırmızı ışığı geçtiklerinde sabit hızla gideceklerini sandı İnanç. Kulaklarını zorlayan sesleri duyana dek sabit hıza sevinmişti. Doğu'nun sesleri duyup hareketlenmesi dikkatini çekti. İnanç kafasını geri

çekip etrafına baktı. Üç motosikletli adam yanlarından rüzgâr gibi geçince Doğu Üzeyiroğlu'nun sert küfrü de peşlerinden koştu.

"Beni kışkırtmayacaktınız, dostum!"

Kışkırtmaya yönelik bir şey görmemişti İnanç. Endişe içinde Doğu'ya uzanmaya çalıştı. "Saçmalama, bir şey yok Doğu," diye bağırdı. "Onlar hızlı gidiyor."

Arıza herif onu dinlemedi ve gaza yeniden yüklendi. Bu defa İnanç'ın sınırlarını ciddi anlamda zorlayan bir hızla gitti. Yetişmeye çalıştığı adamlarla aralarındaki mesafe çok fazlaydı.

"Doğu yavaş!" diye bağırdı var gücüyle. Adamın karnını gövdesinden ayıracak kadar sıkı kenetlemişti kollarını. Çılgılığı duyan adam takmadı; görüş açısı net olduğundan ustalıkla motosikletini sürüyor, sürmekten ziyade uçuruyordu.

"Doğu dur!" derken berrak damlalar amber harelerinden akıp geçti. Gözlerini sımsıkı kapayarak çektiği acıyı en aza indirmeye çalıştı. Çarpıntılarla geçen kısacık süre bile onun için riskliken İnanç bayılmanın eşiğine gelmek üzereydi.

"Dur Ufaklık, daha yeni başladık!"

Süratlendiğini hissetti. Etraftan gelen küfürler, çocuk çılgınları, korna sesleri Doğu'ya etki etmedi. Onu ikna edemeyecek, koca yolda yarışa giren adamın kural tanımaz kişiliğine yetişemeyecekti. İnanç ürkse de gözlerini açtı. Gördüğü görüntü karşısında -ya da göremediği- az daha kollarını çözüyordu. Zira üstünde oturduğu motosiklet öylesine uçuyordu ki etraf bulanık renklere bürünüyordu. Müthiş bir korkuyla yolları izlemeye, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ancak korku her şeye birer perde çekiyordu. Yapıştığı suret tam bir belaydı ve bu bela başına gelmeye devam ediyordu.

Doğu başını sırtından çektiğini fark edince heyecanla motosiklete yüklendi, her gün yapmaktan zevk duyduğu ilk hareketini yapacaktı; motosikleti ustaca bir hareketle yana yatırdı. Düz giden motosiklet yana yatırılarak kurallara aykırı hız ve tehlikeyle gidiyordu.

KontROLSÜZCE hareketler sergilenmesinden korkan İnanç çılgınlıklarıyla sarıldı Doğu'ya. Kaya gibi sert olan adam çılgınlıklarını duydukça eğlenmeye devam ediyordu.

"Doğu, yalvarırım dur..." derken gözyaşları arasında inledi. Acısı katlandı. Kalbi panikledi mi nefesini boğazına dizerdi.

"Doğu, nefes alamıyorum..."

Karnını sıkıca saran kollar hâlâ bu kadar güçlüyse gayet iyi nefes alıyordu. Bu yüzden sürmeye devam etti. Öndeki takıma yetişmek için gazladı.

“Doğu... Allah'ın belası...” Ne kadar bağırsa da kâr etmedi. İnanç boşa ecel koltuğu dememişti. Nefes aldıkça göğüs kafesinde bir şey acıyla kasıldı, nefes alma gayretini zayıflattı.

Gergin kaslara tırnaklarını geçirmek istedi. Kaslardan oluşan boğumları dişleyip adama acı çektirmek istedi. Oluşturduğu izlerle onu rezil etmek istedi. Bir şey yapmak istedi.

Yapamadı...

Ona sınıksıkı sarılmaktan başka hiçbir şey yapamadı...

Korktuğunu bilmek, ona çaresizce sarılmak... Doğu Üzeyiroğlu isteğine kavuşmuştu işte. İsteddiği her şeyi kışkırtan motosikletçilerle yarışarak almıştı. Kalan tek şey Batu'nun kalbiydi. Onu da alması yakındı.

İnanç onu kışkırtan adamlara yettiğini fark edene dek sadece yalvarırdı. Ne var ki onlara yetişmek Doğu'nun durmasına değil, korkunç kahkahalarıyla hızlanmasına sebep oldu. Adrenalin tutkusuyla yanan biri için zevkli olabilirdi ama kalp nakli olmuş bir kadın için ölümle burun buruna gelmek demekti.

“Seni öldüreceğim,” diye inledi kaskı sırtına düzensizce vururken. “Sen caninin tekisin... Sen... Sen... Sen hiçbir şeyi hak etmeyen zavalının tekisin...”

Sesi kısılana, gücü tükenene kadar bağırmayı denedi. Lâkin bu hızın artmasına sebep oldu. Ne yaparsa yapsın bu adam durmayacaktı. Hızını artıran adamın yaptığı hareketler soluğunu kesiyordu artık.

Gözyaşı sicim gibi akarken ölüm hissi kalbinde yeniden canlandı.

Galiba ölüyorum...

Şuurunu yitiren İnanç Gürmen, hızlı ölüm için ölçsüz kelimeleri haykırırcasına savurdu. “Seni öldüreceğim, Üzeyiroğlu! Kalbini sökeceğim! Senin de kalbini alacağım ve parçalayacağım!”

Sıkıca sarıldığı adamın tam kulağının dibinde ölüm fermanını kendisi yazmıştı. Ön tekerleği yukarıda giden motosiklet aniden yere indirilmiş, tiz ses kulakları sağır ederek ilerlemeye devam etmişti.

İnanç Gürmen, karnını sınıksıkı saran kollarının gevşediğini hissetti. Gövdesine ağır gelen başı kendi kontrolünden çıktı. Göğsünü ağrıtan tanıdık acıya şiddetli bir şey saplandı. Belki de bir kabullenişti.

Galiba oluyordu. Doğu Üzeyiroğlu onun kalbini almayı başarıyordu.

Başka Bir Evrende

Yaşamak istiyorum.

Bu bir istekten çok daha fazlasıdır. Bir cümleye yaşamda var olan her şeyi sığdırabilirsiniz. Ama kalp nakli olmuş ve yaşamının nasıl bir şey olduğunu yeni tatmış birinin isteklerini asla anlayamazsınız ve onun sınırlarla çevrili hayatına sınır koymadığını da kolay kolay göremezsiniz.

Başka bir evrende Üzeyir'in arkasında olup o motosikletin üstünde tutkuyla eşlik edebilirdi ama İnanç'ın evreni tüm bunlar için sınırlıydı. Ölüm, nefesinden daha yakındı.

Her adımın bir özen istediği yıllarını ölümüne süren adamın merhametsizliğiyle heba ediyordu. Elinde olmayan bu durum bile başına patlamıştı. Zira bayılması plana gölge düşürmüştü, Doğu Üzeyiroğlu'nu ürkütme yerine öfkelen-dirmişti.

İnanç Gürmen'in bayılması motoruna verdiği zararın acısını çıkarmıyor, aslında Doğu'nun yükünü artırıyordu.

Gözünü açtığı anda başında bekleyen erkek grubu her zamankinden daha korkunç görünmüştü İnanç'a. Kendine gelmesi için tanıdığı süre baygın kaldığı süreden daha azdı. Keza Doğu Üzeyiroğlu, kendisinden hiç bayılmamış gibi hemen ayaklanmasını istemişti.

Üzerinde uzandığı çimlerin tenine battığını hissedene kadar tam anlamıyla kendine gelememişti. Her neredeyse kaçmak için can atmış, imdadına Arda yetişmişti. Onu hayal kırıklığına uğratan ve bu şova katılan Arda, o gün tanıştığı adamdan çok uzakmış gibi görünüyordu.

"Hastaneye gidelim, İnanç."

Arda'nın sesini duymak istemedi. Etrafında gezinen motorcuların arasında kalmaya da tahammülü yoktu. Kendinden geçtiği sürede ne olduğunu bilmiyordu ama hepsinin içinde endişeli tek yüz Arda Özer'indi.

"Hepiniz toplanıp bir tımarhaneye gidin!"

Doğu'nun bu cevaptan rahatsız olmasını bekledi ama ruh hastası adam tam kalıbına uyan şiddetli kahkahasıyla beklentisini kovdu. "Fazla korkusuzca davranıyorsun, Ufaklık," dedi açıkça. "Bu çok hoşuma gidiyor. Yapacaklarım için beni tahrik ediyorsun."

Arkadaşlarının yanında doğrulması için bekleyen adama dönüp bakmadı. Gözünde ufacık bir pişmanlık göremediğinden beri ona bakamıyordu. İnanç ona çok şey söylemek istiyordu.

Onu anlayabilse tek bir cümle yeterdi durmasına.

Beni öldürüyordun...

“Ben ölümüne giden bir motosikletin üstünde bayıldım. Daha ne yapabilirsin!”

“Ever, bu durumdan çok rahatsızım. Acele olmasını istemiyorum, yavaş yavaş seninle ilgileneceğim.”

Doğu konuştuğu midesi çalkalanıyor, İnanç kusmamak için direniyordu. Ahlak bozukluğu karakterle beraber insanın kalbinde de mevcuttu ne yazık ki. Lakin Doğu Üzeyiroğlu ne karakter ne de kalp sahibiydi.

O kimsesiz bir adamdı ve bu yüzden kalpsizin tekiydi.

“Bana bundan sonra hiçbir şey yapamazsın. Vereceğin her zararda sen zararlı duruma düşeceksin!”

“Beni tehdit etmeden önce bayılmamayı öğren.”

“Kardeşinin ölümüne saygı duymayı öğrenseydin, bugün ergen bir çocuk gibi davranmazdın.”

Duman grisi gözlerin içinde ucu tutuşmuş bir kömür parçası gördüğünde İnanç korkmak istemedi. Korkusuna kapılıp ona istediğini vermemeliydi ama Batu söz konusu oldu mu Doğu gerçekten vahşileşiyordu.

Ona öfkelenmesi için haklı sebepler verdi ki maruz kaldığı zararları anlayabilsin. Aksi hâlde İnanç kafayı yiyecekti.

“Sen bana zarar vererek içindeki acıyı söndüreceğini sanan bir zavallısın, Doğu!”

Bir ateş parçası hâline gelen amber gözleri, duman grisi gözlere mihlandı. Ucu birbirine bağlanan iki alev sönmezse şayet ateşiyle her yeri yakıp yıkacaktı. İlk ateşi Doğu Üzeyiroğlu sıçrattı, kontrol dışı hareketleriyle kızın üzerine yürüdü. Ancak güçlü bir el göğsünden tutarak durdurdu ve önüne geçti.

O kişi sol yanağını boydan boya kaplayan, şakağından dudağına doğru ilerleyen keskin yarasıyla İnanç'ı her daim korkutan ve bir o kadar meraklandıran Ertu Arakol'du. Doğu Üzeyiroğlu'nun az biraz kopyasıydı; onun kadar tehlikeli, ürkütücü ve yabaniydi...

İnanç ikisini hep birbirine benzetirdi. Tavır ve karakter olarak da yakınlardı. Doğu'nun ondan daha çekici olması İnanç'ın onu tanımak istemesinden miydi yoksa gerçekten Ertu'yu gölgesinde bıraktığından mıydı, hep merak etmişti. Ama şimdi ikisine bakınca acı ve hayal kırıklığı yaşadığından onlar hakkında hiçbir şey merak etmek istemiyordu.

“Bırak Doğu, burada olmaz, zaten güçsüz.”

Güçsüzlüğünden faydalanmak isteyen Doğu Üzeyiroğlu, dostunu ayarsız hareketleriyle itip doğruca üzerine geldi. Bu defa önünü Arda kesti. İnancın yerinden kıpırdamadı. Doğu'ya korkusunu belli etmese de aslında yerine mihlanmıştı. Onu acısından vurmak İnancın yaptığı en büyük hatalardan biriydi.

"Sabırlı davranmaktan vazgeçtim. Bugün selanı okutacağım kızım!"

İnanç Gürmen bunu yapacağını anladı. Çaresizce tehdide başvurdu. "Bana dokunursan yemin ederim bağırırım. Polisi başına toplarım, Doğu. Beni buna mecbur etme."

Gözleri karardı ve griliği siyaha büründü. Hunharca bir öfkeyle homurdanarak üzerine tekrar yürüdü.

Ertu Atakol yine araya girdi. "Dostum bırak, başımızı şişirmesin. Evde icabına bakarsın!"

İnanç'ın yan profilden gördüğü yanağındaki derin kesik ve gözlerinde depreşen tehlikeydi. Tabii bir de katı bir sertlik vardı ki Ertu'nun sesinde konuştukça hükmediyordu.

"Ben bu kızı..."

"Şşt... Beni dinle. Eve gitsin," diyerek Arda'ya kısa bir bakış attı. "Onu eve götür, yanımıza gel."

Emrivaki yapılması kadını hiddetlendirdi. "Ben sizlerin ağıyla hareket edecek..."

"Arda!"

Kızın sesini duymazdan gelen yabani, dostuna hareketlenmesi için bağırıyordu. Polislerle uğraşmalarını istemiyordu. Zira bir kavga daha çekip gitmesine neden olurdu. Çok kez konuşmuşlardı.

Mihlandığı yerden hızla kalktı İnanc. Az önce tutmayan dizleri buradan gitmesi için ona güç oluyordu sanki. Nefret dolu harelerini üzerine dikmiş ve parçalayacakmış gibi bakan adamdan gözlerini güçlkle ayırdı.

Bana öyle bakma.

Görmek istediğim şey nefret değil...

Doğu bunu anladığında çok geç olacak, belki İnanc bugünleri hatırlatacak durumda bile olmayacaktı. Öfke ne kadar gözlerini boyasa da İnanc aslında kırgın ve yorgundu.

Kendisini izlemekte olan herkesi ardında bırakarak ana yola doğru yürüdü. Çok değil, yirmi adım sonra bir taksiye binmek için yola yetmiş olacaktı. Nereye geldiğini bilmiyordu, tek isteği hemen bir taksinin geçmesiydi.

Arkasından gelen adım seslerini duymak istemedi İnanc.

"Sakin benimle gelme! Defol!"

"Bayıldın İnanc ve hâlâ iyi değilsin. Seni yalnız..."

İnanç hışımla arkasına döndü. Doğu Üzeyiroğlu, motosikletin üstünde ölüm sürüşü yaparken de iyi olmadığını görmüyor muydu?

“Sana defol dedim!”

Arda kendini açıklamak için önüne çıkarak yola yaklaşmasına engel oldu. “Yemin ederim bunlardan haberim yoktu. Sen olduğunu anlamadım. Zaten Doğu’nun böyle bir şeye yanaştığını bilmiyordum.”

Arkasında kalan öfkeli kalabalığa bakmadı İnanç. Arda Özer, kendini kanıtlamak için gözünün içine bakıyordu. İnanç ona güvenmedi. Bu adamlarla arkadaş olan kimsenin psikolojisinden emin değildi.

“Sizin bu yaptığınıza canilik denir. Siz iğrenç insanlarsınız. Siz sevilmemiş, zavallı, ilgi delisi ruh hastalarısınız,” diye bağırdı. Önünü kesen adamı elinin tersiyle iterek kendinden uzaklaştırdı. “Gidin tedavi olun!”

Yol üzerinde gelen taksiyi görünce durdurmak için yola fırladı İnanç. Buradan hemen gitmek istiyordu. Nefes alabileceği güvenli bir yere ihtiyacı vardı.

“Taksiye tek başına binemezsin. Bu çok tehlikeli.”

İnanç istemsizce kahkahasını kopardı. “Hiç kimse sizden daha tehlikeli değil!”

“Seni hastaneye götürmeme izin ver.”

Kovmasına rağmen yanına yetişen adama kızgınlıkla köpürdü. “Sakın benimle gelme. Yoksa hastane yerine karakola gideriz!”

Arda kararlı olduğunu görünce geri adım attı. İnanç taksiyi durdurdu. Onu alabileceğini umuyordu. Taksi durdu. Bir an önce bu rezillikten kurtulmak istedi İnanç. Bindiği taksi beklemeden yola koyuldu.

İnanç hâlâ inanamıyordu. Ölüm sürüşü bitmişti ancak hâlâ dizleri titriyordu. Bedeni yeni idrak ettiği acının etkisiyle titriyordu. Bu saçmalığa bir dur diyecek hakkı hiç mi yoktu? Doğu’nun kendisine zarar verme eğilimi ebeveynleri tarafından bilinirken nasıl motorla götürmesine göz yummuşlardı?

İnanç ellerine baktı. Hayattan koparılmak istenen titrek ellerine... Bayılmasaydı belki de gerçekten son nefesini o motosikletin üstünde vermiş olacaktı. Doğu’nun bunun için vicdan azabı çekmeyeceğini de bugün görmüş oldu.

O duman grisi gözlerinde bir saniyelik bile olsa pişmanlık görmek istemiş ama görememişti. İnanç titreyen ellerine boş gözlerle baktı. Doğu onu öldürmek istemişti. Ayıldığında ona kendine gelmesi için zaman tanımamıştı. Doğu onu öldürmek istemişti. Bayılmasının bile başına dert açtığını söylemişti.

Doğu Üzeyiroğlu onu öldürmek istemişti.

Çantasından yükselen telefon sesiyle düşüşü karanlık duygudan kur-

tularak kendine geldi. Bu çantanın kucağına nasıl bırakıldığını hatırlamaya çalıştı. Çıkardığı telefonun ekranında Demet Hanım'ın adını okudu. Hiç bekletmeden cevapladı.

"İnanç, güzelim vardınız mı alışveriş merkezine?"

Zarifliğiyle hayran bırakan kadın her şeyden bihaber rahat rahat soruyordu. İlk defa öfkelenmişti İnanç. İlk defa ablası bildiği kadına kızdı. "Beni oğlunuzun motoruyla göndermekle öldürmek istediniz galiba, Demet Hanım?"

"İnanç..."

Telaşla konuşan Demet Hanım'ın yüzüne telefonu kapadı. Telefonu uçak moduna alarak gelecek tüm arama ve mesajlardan kaçtı. Kimseyle konuşmak istemiyor, kimseye uzun uzun anlatmak istemiyordu. Son zamanlarda yaşadıkları çok fazlaydı ama kimse onu anlamıyordu.

Endişe ve hiçbir şey anlamadığı için merakla bakan taksi şoförüyle göze geldi. "İyi misiniz, hanımefendi? Bir sorun mu var?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Hayır, bir sorun yok."

Evet, koca bir nefret sorunu var. Koca bir haksızlık var.

Koca bir canilik var...

"Karakola gidebiliriz, hanımefendi."

İnanç kafasını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Sağa çekin lütfen ineceğim."

Şoför dikiz aynasından bir süreliğine baktı. Aldığı yanıttan pek tatmin olmamış gibiydi. İnanç amber gözleriyle directti. İnmek istiyordu, gitmek istiyordu. Kendine getirecek, kafasını toparlayacak bir yer lazımdı ona.

Nihayet sağa çekti ve ona nefes alabileceği bir alan tanıdı. Ücreti verdikten sonra taksiden indi ve insan kalabalığının arasına karıştı.

Bir parkta yürüyordu şimdi. Adımlarını attıkça, gözlerine gülüşen ve muhabbet eden insanlar doluştukça, yıllanmış çınarları ve renk renk çiçekleri gördükçe yaşadığı şoku yavaş yavaş üzerinden attı. Attığına inandı ve yaşadığı son bir saati zihninden uzaklaştırmayı başardı.

Ancak iki yıldır söylemediği cümleyi ilk defa acıyla dile getirdi:

"Keşke kalbini bana vermeseydin, Batu. Beraber ölseydik şimdi huzurluyduk!"

*

İnzivaya çekilmesinin beşinci günüydü. Evde kalmaya karar verdiği huzurlu günü, ansızın verilen ev partisi gölge düşürdüğünden hayli huzursuz geçiriyordu İnanç. Gün onun için sakin ve ılımlı başlamış sonrasında aldığı haberle faciaya dönüşmüştü.

Motosikletle tanıştığı korkunç günden sonra akıl sağlığını korumak için pek evde kalmamış, okuldan sonra bulduğu her fırsatı değerlendir-

mişti. Ya Şevval'le konsere katılmış ya yakın arkadaşı Erdi ile resim sergilerini gezmiş ya da kınlan eşyalarını yavaş yavaş alarak çalışma odasının eksiklerini tamamlamıştı. Bugün ise tüm davetleri reddederek evde kalmayı planlamış ancak pişman olmuştu.

Anne babasıyla ettiği kavgadan sonra sakinleşmesini beklediği arıza aksine anlaşmalar yaparak onları yine zor duruma düşürmüştü. Kalan tek oğullarını kaybetmek istememelerini anlıyor, aslında hak da veriyordu İnanç. Fakat bu durumu kullanan Doğu'nun ikiyüzlülüğünü aşamıyordu.

"Beni anlaması için canının acıması mı gerekiyor?"

Afrodit'e sorsa da aslında soru Doğu Üzeyiroğlu'naydı. Arkadaşlarıyla havuzda eğlenen adamın gamsızlığı karşısında neredeyse oturup ağlayacaktı. İnanç onun nefretini hak etmediğini ısrarla söylese bile, Doğu kalbini sökmek için ısrarla Batu'nun ölümünden onu sorumlu tutuyordu. İnanç'ın toparlanmakta zorlandığı tek şey maruz kaldığı bu suçlamaydı; akla mantığa asla sığmıyordu fakat Doğu tek doğru oymuş gibi öfkelerini diri tutuyordu.

Havuza göz gezdirince tanıdık yüzleri gördü. Hiçbir zaman ısınmadığı Günce, yaklaşık bir hafta önce kavga ettiği Arda da vardı. Şezlongda uzanan yabancı adamın uyukluyor olduğundan şüpheleniyordu. Güneşlenmiyor adeta uyukluyordu. Henüz ıslanmamıştı, vücut yapısı spor yapısından epey hoş görünüyordu. Çakır gözleri her ne kadar güzel olsa da vanağındaki derin kesik kadar tehlikeli ve tekinsizdi.

Havuzun diğer tarafında Erdem ve Kumru vardı. Onlar yurt dışında yaşamıyor, sıklıkla yanlarına gidip geliyordu. Demet Hanım'ın anlattığı gibi sevimli ve fazlasıyla birbirlerine âşık bir çiftti. Gruplarında Arda dâhil çekilebilir tek isimler onlardı.

Yoksa ne Doğu ne Ertu ne de Günce'nin katlanılır hiçbir tarafları yoktu ki üçünün bir araya gelişini bile tehlike olarak görüyordu.

Gözleri ağır ağır Günce'ye kaydı. Sağ üst baldırında, sol ön ve arka omzunda, bileklerinde çeşitli dövmeler vardı. Minyon tipli ve küt kesimli saçlara sahipti, kömür kadar karaydı saçları. Giydiği siyah büzgülü bikini-den gördüğü kadıyla da güzel kalçalara sahipti. Görünürde çok küçük olsa da fazlasıyla vahşi bir kadındı.

Fakat ondan ve Doğu'ya duyduğu gizli aşktan hoşlanmıyordu.

Farkında olmadan ne yaptıklarını izlemeye devam etti. Bilmediği bir şey vardı ki güneş gözlüğüyle güneşlenen yabancı adam tarafından fark edilmişti.

Doğu'nun Günce'yi ansızın kucaklayıp çığlıklarıyla beraber havuza atlayışlarını burun kıvrarak izledi. Bu eğlenceyi hak ediyor olsalardı asla burun kıvrırmazdı ama hiçbirinin kalbi düzgün değildi.

Amber gözleri meraklı olduğu kadar hoşnutsuzdu da. Bu grubu sevmiyor hatra görmek bile istemiyordu. Lakin sesleri o kadar çok gelmişti ki dayanamamış, kendine atıştırmalık tabağı hazırlayarak pencerenin rahat sedirlerine bir süreliğine kurulmuştu. Önceleri kitap okumak ve müzik dinlemek için kullandığı alanı şimdi dedektiflik için kullanıyordu.

Son bir haftadır kalmadığı evi neredeyse otel gibi kullanmıştı. Parkta dolaştıkça rotasını çizmişti İnanç. Doğu Üzeyiroğlu'ndan kaçmayacak, galip olma fırsatını ona asla tanımayacaktı.

İnanç Gürmen korkak değildi. Güçlü bir kadındı.

Eve haber vermeden gecenin birinde gelen sorumsuz kızı oynamıştı o gün; kuralların yıkılmasına sebep olmuştu. Şahin Üzeyiroğlu'nu asla yenemeyeceğini anladığı ilk kavgaları olmuştu. Evin kapısında başlayan kavga İnanç odasına çıktığında kızışmış, ikilinin arasındaki saygı deyim yerindeyse ayaklar altına alınmıştı.

"Bu kalbi benden alın ve beni öldürün!"

Babası gibi gördüğü adama bağırmişti. Üstelik hiçe sayar gibi. Bir bağı asla kurmamış gibi. Bu eve hiç ait olmamış gibi.

Bütün sevgiler çürütülmüştü o gece, yükselen tansiyonlar dinmek bilmemişti. Hatırladıkça dudaklarını mahcubiyetle ısınyordu İnanç. Doğu Üzeyiroğlu'nun çektiirdiklerinin acısını bir babadan çıkarmıştı.

"Ben oğlumu kaybettim. Acısını hâlâ yaşarken bir de kızımı öldürecekim. Sen beni ne sanıyorsun, İnanç? Bir katil mi? Bir cani mi?"

Tüylerini ürperten o sinir ve öfkeyi anımsamak istemiyordu. Şahin Bey'i bu kadar çıldırmış görmemişti hiç. Kendisine hâkim olmak için verdiği çabaya, kızgın olan fakat ortamı yumuşatmaya çalışan Demet Üzeyiroğlu da yetememişti.

Telefonu kapatıp hiç haber vermeden gecenin birine kadar dışarıda kalmıştı. Gücü tükenene, nefes alamayacak raddeye gelene kadar sokaklarda dolaşmış, ara sıra dinlenmişti. Yorulduğunda eve geri dönmüştü ancak evde onu bekleyen iki öfkeli ebeveyn ile sabahın üçüne kadar tartışmıştı. Sinirler yatıştığında birbirlerinden özür dileyip odalarına çekilmişlerdi. Diğer güne ise Şahin Bey ve Doğu arasında kopan kıyametle uyanmışlardı.

O kavgadan beri Doğu sözde bulaşmıyor gibi görünse de İnanç'ı yalnız yakaladığı yerde egoist tavırlarıyla, korkunç suçlamalarıyla köşeye sıkıştırıyordu. Hayal kırıklıklarını ne kadar defetse de İnanç bazen onları diri tutup Doğu'yu içinde bitirmeye çalışıyordu.

O adamı içten içe beğendiğine inanamıyordu.

O arızanın biriydi...

Uzağa dalan gözlerini tekrar havuz başına çevirdiğinde gruptan birilerinin eksildiğini fark etti. Yabani adam eksikti!

Ertu Atakol görünmüyordu. 'Eude icabına bakarsın!' sözlerini asla unutamıyordu. Resmen adama çanak tutmuş ve canilik boyutundaki davranışına destek vermişti. Doğu kadar ürkütücü ve merhametsizdi. Onların Batu için bunu yaptığına ihtimal vermiyordu. Hoş, onlar bile ne yaptığından emin değildi.

Tıklatılmadan açılan kapı sesi İnanç'ı yerine çiviledi. Üzeyiroğlu çifti geceye kadar gelmeyecekti. Ayfer kapısını çalmadan asla içeri girmezdi. Geriye bir kişi kalıyordu. İnanç tahmini doğru çıkarsa kafasının kucığına bıraktığı atıştırmalık tabağına gömülmesinden korktu. Göz ucuyla aşağıya baktığında herkesin orada olduğunu gördü. Biri eksikti.

O yoktu.

"Eğlence zamanı."

Duyduğu alaycı ses göğsündeki korkuyu tetikledi. Rahat duracaklarını düşünmemişti, pes etmelerini de beklemiyordu. Ancak acele etmişlerdi. Omzunun üzerinden arkasına bakmadan önce yüzündeki ifadeyi sildi. Daha umursamaz ve ilgisiz bir bakış takınmıştı. Ancak içeri girerken söylediği iki kelimeyi anımsayınca bakışlarına şaşkınlık ifadesi yüklendi.

Amber gözleri arkasındaki üstü çıplak adama takılı kaldı. "Ne eğlencesi?" diye sordu. Sesi boğuktu.

"Bizi buradan fare gibi dikizlemek yerine aşağıdaki eğlencemize katılacaksın," diye emretti. Küçümseyici bakışlarını odasında hızlıca gezdirdikten sonra göz temasını yeniden kurdu. "Sıkılmışsındır bu odada!"

Kafasını ısrarla iki yana salladı. Şiddetli sallayış boynuna zarar verecekti. Aralarında bir adım kalmıştı ama mesafeyi adamın bakışları gayet net kapatıyordu.

"Hayır!" derken neredeyse bağırmuştu. Hayır, gitmeyecekti.

Ertu reddedişine küstah gülüşüyle cevap verdi. Yabaniliği gözlerinden okunan adam bunu bir de hareketleriyle yansıttı. "Reddetme lüksün yok. Geleceksin!"

Genç adamın tehditkâr gözlerinden harelerini ayıramadı. Zira başını çevirdiği an gözleri yarasına takılıp kalıyordu. Neden bu kadar takıldığını anlamıyordu. Fakat bu yara İnanç'ı meraklandırıyor ve içten içe korkutuyordu.

Korkulu gözleri yabani adamın üzerine gelmesiyle büyüdü. Kendini korumak için sırtını geriye verdi. Kafasını arkasındaki pencereye vurana kadar durmadı. Bu da üzerine varan adamın tereddütsüz yaklaşmasına neden oldu.

Ona bakan gözleri şimdi arkasına bakıyordu. Aşağıya bakıp sıtıttıktan sonra kısa bir selam çıktı. İnanç hemen arkasına dönüp pencereden aşağı baktığında gözündeki gözlükle az önce Ertu'nun uzandığı şezlonga Doğu'nun uzandığını gördü. Dişlerini birbirine bastırdı.

Kahretsin! Onu fark etmişlerdi!

Üçüncü kattan bile görebiliyordu arsız adamın tehlikeli sırtışını. Kuşkusuz zarar verecekti. Hiç acıması da yoktu.

Canımı çok yakıyorsun...

“Yanlış bir hareket yaparsan kaybedersin!”

Arkada kalan adamın tehdidine anlam veremediğinden yüzünü dönmeye çalıştı İnanç ama bunun için bile geç kaldı. Daha nefes almaya vakit bulamadan vücuduna dokunan kocaman eller onu kısıkrak yakaladı ve İnanç kendini güçlü bir omuzdan baş aşağı sarkarken buldu. Tüm bunlar birkaç saniye içinde oldu.

“Yarım kalan işi bitirelim artık!”

İnanç ses tonunda az önceki alaycı tınıyı duyamıyordu. Bakışlarını görmese bile bilmemek mümkün değildi. Daha çok yırtıcı bir aslanın haşin bakışları, avına yaklaşmakta olan yılanın sinsiliği veya onu bir solukta yutacak timsah gibi açtı.

Yarım kalan işlerini bugün bitirecekleri kesindi. Avazı çıktığı kadar bağırdı İnanç. Çıplak sırtına sert yumruklarını ardı ardına indirdi. “Bırak beni...” diye bağırdı boğazı yırtılırcasına.

Yumruklarını sırtına ardı ardına indirdiği Ertu Atakol, canı yandığı için uyararak bir tarafa acıyı hissetmemiş gibi sessizdi.

Fakat bu İnanç Gürmen’i durdurmadı. “Pislik yapma, bırak beni!” derken bağırma devam etti. “Bırak beni!” Öyle şiddetli bir bağırma oldu ki boğazı yırtılmış gibi hissetti. Acı bir öksürük tuttu kadını. Motosiklet faciasından sonra yanlarına yaklaşmak istemediği adamlar, onu havuz eğlencesine keyifleri gereği alarak ellerinde oyuncak gibi süründürüyorlardı.

Öfkesi yüzünden hızını alamayarak adamın çıplak sırtına bir şaplak indirdi.

Yumruklarını hissetmeyen adam yediği şaplakla öfkelendi. “İnanç Gürmen... İnanç Gürmen, seni yaşadığın her dakika için pişman ederim!”

Gözleri büyüdü ve acı kalbini deşti. “Bok yersin!”

Baş aşağı duran kafası yüzünden saçları önüne düşüyor, sesi boğuk boğuk çıkıyordu. Tırnaklarını çıplak tenine geçirip tırmalama isteğiyle tutuştu. Fena olmazdı.

“Bırak beni!” Kalbi motosiklet yüzünden yeterince zayıf düşmüştü. Havuz adrenalini bu sefer kalbini ellerine verirdi. “Batu’nun kalbine zarar veriyorsun. Hiç mi utanmıyorsun? Size kalırsa o sizin kardeşiniz. Hani?”

Kendisi hafif, sözleri kendisinden ağır bir kadını omuzluyordu ve şimdi ağırlığını her şeyden çok hissediyordu Ertu. Çok konuşuyordu. Üstüne vazife olmayan pek çok şeyi de açıkça söylüyordu.

“Beni eleştirme kızım! Susman konusunda son kez uyarıyorum.”

İnanç Gürmen, merdivenlerden inmelerine aldınış etmeden sırtına yeniden sert yumruklarını indirmeye başladı, avazı çıktığı kadar bağırdı. “Susmuyorum! Senin yaptığın caniliğe susmuyorum! Şerefsiz herif beni bırak! Seni geberteceğim!”

Yaptığıyla oluşturduğu tehlikenin farkında olmayan İnanç, Ertu’nun güçlkle tutunduğundan habersizdi.

“Kendi sonunu getirenlerden her zaman nefret etmişimdir.”

Kucakta, baş aşağı pozisyonda merdivenlerden indirilen bir kadın için neyden nefret ettiğinin bir önemi olabilir miydi?

“Nefretinle ilgilenmiyorum seni Allah’ın cezası!”

Biten merdivenlerin sonunda sürekli sarsılmaktan yaşadığı zorluk azaldığı için biraz rahatlamıştı ki yabancı adamın kopardığı gür kahkahayla ürktü. Karizmatik kahkahada İnanç’ın hissettiği tiksintiydi. Bu adam kimdi ve ona bunu neden yapıyordu? Batu’nun kalbine sahip olmak arkadaşlarının oyuncağı olacağı anlamına mı geliyordu?

Kendini durdurmayı bıraktı ve tiksintinin etkisiyle tırnaklarını acımasızca tenine batırıp yukarı doğru hareket ettirdi.

Öyle bir kükreme öyle bir hırıltı çıktı ki ağzından, İnanç’ın parmakları kaslı sırtında dondu.

“Senin o tırnaklarını...”

İnanç gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Kulağına çalınan gülme seslerinin arasında bir tartışma yükseliyordu. Ne olduğunu anlayamadı ama Arda’nın bir şeylere karşı çıktığı belliydi. Bir hafta öncesine kadar suçladığı adam muhtemelen hakkını savunuyordu. Aralarında bunu yapan tek kişi de oydu.

İnanç ağlamamak için direndi. Ağlamayacak ve onlara istediklerini vermeyecekti. Korku kalbine birer kıymık gibi saplanıyordu. Acıyı yaşadığı yeniden, görünen o ki hiç dinmeyecekti. Merhamet yoksunu vicdansız mahlûkların elinde solacaktı.

Ertu havuz kenarına yaklaşıp kadar durmadı. Eğlence başlıyordu. Korku ve cezanın yanı sıra çulğun bir eğlenceye ihtiyaçları vardı. Hepsini İnanç Gürmen onlara verecek, en keyifli hâliyle seyirci niyetine izleyeceklerdi. Eh, az biraz oyunculuk da gerekiyordu tabii.

İlk repliğini verdi:

“Soyma işlemini şimdi mi yapalım, dostum? Yoksa...”

Bir adamın elinde kokteyli, diğer adamın omzunda kurbanları karşılıklı duruyorlardı. Hükümleri ve akıl almaz tehlikeleriyle İnanç onları görmese de çekirecekleri işkenceleri çok net hissettiriyorlardı.

İnanç’ın amber gözleri büyüdü. Nasıl bir ruh hastası grubun eline

düşmüştü? Tüm bunların filmi çekilse izlemeyecek kadar hassas olan İnanç Gürmen bugün kurban oluyordu.

“Yok, dostum. İnanç Hanım önce bir suyu tatsın. Sonra ben onu kendi ellerimle soyarım!” derken dostunun sözlerini uslanmaz bir kahkahayla tamamlamıştı. Kokteylinden bir yudum daha aldı ve boğazından akan serinliğin tadını çıkardı. Biraz sonra oynayacakları oyunla bu hazdan daha fazlasını alacaktı.

Ertu’nun yüzüne yayılan pis sırıtışla İnanç bağırını yakan çığlığını basmıştı. “Bırakın beni piç kuruları!”

Ertu çırpınışları sonlandırdı. Hiç acımadan yüküyle beraber havuza atladı. İnanç Gürmen, baş aşağı pozisyondayken havuza girmenin nasıl bir acı olduğunu, üstelik bunu bağırarak yaparken nasıl bir işkenceye dönüştüğünü tecrübe etti. Boğulmanın eşiğinden geçti, acıyı geçemedi.

Suyun altında debelenen beden çıkmak için devasa bedene tutundu. Su yüzeyine ikisi aynı anda çıktı; biri gülerken biri delicesine çırpındı. Ertu’nun omuzlarına tutunarak nefes almaya çalıştı. Aklını yitiren kadının acısı diline yansdı ve avazı çıktığı kadar bağırdı:

“Seni ben sikeceğim, Doğu Üzeyiroğlu!”

Havuzun etrafına doluşan grubun küçümseyici kahkahaları duyuldu. Arda hariç hepsi gülüyor, İnanç Gürmen’e acıyarak ve küçümseyerek bakıyorlardı.

“Midem seni kaldırmıyor, Ufaklık.”

Elindeki kokteyli Günce’nin eline tutuşturup göz kırptı. İnanç tiksindi. Tiksindi ve ağlamamaya çabaladı. Suyun bile dindiremeyeceği kor ateşin azameti gözlerinde ve dilinin ucunda tutuştu. O ateşle hepsini yakmayı istedi. Ama önceliği onlara bu cesareti veren arıza adamaydı.

Kalbimi hesapsızca kıran adama...

“Biliyor musun Doğu, sen tam sikilmelik adamsın!”

Ertu kalkan kaşlarıyla kadını izlerken Doğu adeta kükredti. Saçlarını parmaklarıyla tararken İnanç’a çarpık bir gülüş sundu. Ertu’nun omuzlarına yaslanmış yarı bedeni süzdü. Üzerindeki beyaz bez parçasını çıkarmak saniyesini alırdı. Ancak ondan önce yapacağı muazzam bir şov vardı.

“Seni boğmak çok zevkli olacak!”

Der demez havuza balıklama dalmıştı devasa bedeniyle. Etrafa dağılan sular İnanç’ın gözlerine ve en çok yüreğine zarar vermişti. Arıza adam yine zayıf kalbinin peşine düşmüştü.

İnanç Gürmen bu sefer gerçekten çaresizdi...

Çaresiz ve güçsüzdü.

İblis Çağrısı

İstenen ölüm geldi.

Kapıya dayanan ve tokmakları kırarcasına vuran ölüm onu almaya gelmişti.

Doğu Üzeyiroğlu su yüzeyine aniden çıktı. Cehennemin ateşlerinden doğan bir iblis edasıyla tehlikeli ve korkutucu bir çıkıştı.

İnanç yutkunurken farkında olmadan Ertu'nun omuzlarına tutunmuştu. Belki de bir tık daha az tehlikeye tutunursa yaşardı. Ölümün ucundan u dönüşü yapardı. Lâkin Ertu, onu ürküten hamlesiyle belinden tutarak Doğu'ya doğru yüzdürdü. İnanç Gürmen kafasını salladı. Avazı çıktığı kadar bağırarak istedi. Bu defa bağırırsa durdurabilir, gerçekten öleceğine inandırabilirdi.

Harelerine sabitlenen acımasız gözlerine bakarken güçlkle yutkundu. "Bu sefer ölürüm..." diye itiraf etti. Gerçeği söylerken bir umut kuratılacağına inandı.

Acımasızca gülümsedi Üzeyir. Bir anlığına insani duygulardan yoksun bir canı geçti gözünün önünden. "Ben de bunu istiyorum, Ufaklık," diyerek umudunu kırdı. "Ama önce biraz eğleneceğiz. Hayattan son kez zevk al. Sonra senin canını aldığımda ben de zevkini çıkaracağım!"

Yüzünden akan damlalar teninde kurumak üzereydi. Bedeni kanı çekilmiş gibi ihtiyaç duyduğu sıvıyı arzuluyordu. Veda zamanıydı. Biliyordu, bu havuzda canını verecekti.

İnanç Gürmen son bir kez yalvaramadan başının üstüne bir pençe kapandı. Su sandığı berrak tanelerin gözyaşı olduğunu anladığında bir çığlık attı ve ağzı daha açıkken ağır pençe onu suyun altına itti.

Başaracağına inanmasa da son kez çırpındı. Kalp ritimleri zayıflıyordu. Yaşamının son anlarını hak etmediği bir işkenceyle geçiriyordu. Tırnaklarını Doğu'nun karnına geçirdi. Su yüzeyine çıkmak için çırpındı. Gördüğü kaslı gövde suyun altında da büyüklüğünü sergiliyordu.

İnanç gördüğü son şeyin gövdesi olduğunu sandı. Ta ki kollarından tutan bir el onu çekene kadar... Nefes alma özgürlüğünü eline birkaç saniyeliğine verdi. Su yüzeyine çıktığında seslice nefes aldı. Göğsüne batan iğnelerin ne olduğunu biliyordu. Biraz daha devam etmesi durumunda çırpınacak bir İnanç kalmayacaktı.

Doğu'nun omuzlarına tutunarak boğmasını engellemeye çalıştı. Çabası kendini yeniden suyun altında bulduğunda sonlandı. İsteddiği oluyor, Doğu Üzeyiroğlu kastettiği eğlencenin zevkini sonuna kadar alıyordu. Yüreğindeki kötülük tohumlarını besliyordu. Vicdanı ve merhameti körelmiş adamı kimse silkeleyip kendine getiremiyordu.

Bir kez daha sudan çıkardı. Aralıklı dudaklarından nefes almaya çalışan kadını bırakmadı. Üzeyir'le gülüşen arkadaşları az sonra olacakları bilmeden bu anın keyfini çıkarıyorlardı. İnanç'ın artık debelenmeden olacıklara *eyvallah* dermiş gibi kendini salıvermesi adamın tadını kaçırsa da ele vermedi. Bunun yerine kafasını yeniden suya gömdü.

"Son bir kez tat, İnanç Hanım. Dinlen sonra yine eğleneceğiz."

Ertu gülümsedi. "İyi korktu. Boş konuşmaz artık."

Doğu Üzeyiroğlu hak verse de yalvaran gözlerini görmeden inanmazdı. "Şimdi anlayacağız, dostum."

Sanki avuçları arasında tuttuğu bir insan ve kalbi zayıf bir kadın değilmiş gibi vicdansızca konuşuyordu. Su yüzeyine çıkardığı yüze baktı ve o çırpınışı görmek istedi. Ancak çırpınışlar yoktu, kadın boynu kırık bir papatya gibi omzuna düştü.

İnanç Gürmen kollarına ölü gibi yığıldı!

Sevinci kül yığınınına dönüşen adam kendini yönetmeyi bıraktı. Bir anlığına her şey dondu; gülüşen kötü arkadaşlar, damlaları oynadıkça havaya sıçrayan sular ve yetilerini bir süreliğine kaybeden Üzeyir!

"İnanç," diye seslendi donuk ifadesiyle. Kollarına yığılan kadından umutsuzca cevap bekledi.

"İnanç!" dedi tekrar bu sefer yetilerini geri kazanmış gibi endişeyle bağırarak.

"Bana sakın şaka yapma, İnanç Gürmen! Seni affetmem!"

Affetmeme hakkına mı sahipti?

Bu hakka sahip olan kadın sessiz kalmıştı. Cevapsızlığı ölüm sessizliğini taşıyordu. Dozunu kaçırdığı şaka kalbini almaya niyetlendiği İnanç Gürmen'i öldürmüştü. İsrarla almak istediği kalbe ilk defa endişeyle dokundu. Bedeninden arınmış günahsız ruhu çaresizce istedi.

"İnanç bana oynama. Cevap ver!"

Doğu Üzeyiroğlu yanıtsız kaldı. Ölüler işitmez ve konuşmaz!

İrkilen adamı gerisinde bırakan Ertu kadını kollarına aldı. "İnanç... İnanç... Bana cevap ver..."

Endişeyle seslenen Ertu genç adamı kendine getirdi. Havuzdan saniler içinde çıktı, yığılmış bedenin kendisine gelmesini sabırsızca bekledi.

"Has siktir! Kızı öldürdük!" dedi şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamayan Erdem, havaya adeta üflemişti.

Ertu kollarında taşıdığı kadınla havuz kenarına yanaştı, yukarı doğru kaldırarak Doğu'nun almasını kolaylaştırdı.

"İnanç..." diye seslendi nefes nefese kalan Doğu. Islak zemine yatır-

diğı kızı tokatladı. Kendine gelecekti. Kendine gelecek ve nefes alacaktı. Titreyen parmakları kalbine yöneldi usulca. Göğsünün üzerine avucunu kapadı. O an gözleri büyümüş ve hayatında belki dilinde en çok tükettiğı sözleri geri yutmuştu.

Ondan hiçbir şey istemiyordu; göğüs kafesinin altında yaşamayı hak eden kalbinin atmasını istiyordu sadece.

Ya geç kaldırısam?

“Batu ölme... Batu ölme...”

O an aklına gelen tek şey sırlıklam kızı kucaklamak oldu. Birileri arabayı hazırlayın dedi, birileri yardımına ortak oldu lakin Üzeyir kimseyi görmedi.

Islak saçlarından akan su damlaları koşar adım yürüdüğü bahçeyi ve evi, işlediğı suç için ipucu olarak veriyordu. Her bir damladan ruhunun parçası akıyordu sanki.

Yoluna aniden çıkan Ayfer’in İnanç’ı görmesi tam bir faciaya dönüştü. “İnanç...” diye inledi, gözyaşları hazırmış gibi akıverdi. “Ne yaptınız İnanç’a?” sorusunu sorduğunda dehşetle irkildi Ayfer.

Doğu öfkeyle bağırđıđı kadını bir daha konuşmamak üzere susturdu.

“Batu ölmeyecek!”

Üzerine bir şey giyecek vakit bulamadığından ıslak mayosuyla kalan Doğu, ayağına terliğı geçirmeden arabaya yanaştı. Arka koltuğa uzattığı İnanç’ın yanında kaldı. Kalp atışları zayıflamıştı. Nefes alamayışı Doğu Üzeyiroğlu’nun nefesini kesiyordu.

Ertu’nun süreceğı arabaya Erdem’de binerek yola koyuldular. Kimse üzerini giyinmeyi düşünememişti.

Doğu göğsüne yasladığı kadını tokatladı birkaç kere. “İnanç aç gözlerini... Benim kardeşimin kalbini aldın... Onu öldüremezsin, aç gözlerini...” dedi delirmiş hâlde. Kirece dönen kadının yüzündeki tek belirginlik kumral rengi kaşları ve ıslaklığın etkisiyle koyulaşan kirpikleriydi; onun ötesinde ruhunu teslim etmiş bedeni vardı ellerinde.

“Doğu sakın ol. Kızı sert tokatlıyorsun.”

Erdem’e öfkeyle çıkıştı. “Kendine gelmiyor lan... Kendine gelmiyor... Ölürüm lan kendine gelmezse!”

Sakinleşmezse, zaten çalışacak ve güç de olsa yaşayacak kalbi öldürecek. “Büyük zarar gördü, rahatsızlandı. Vurma kıza yeter, fazlasıyla darbe aldı.”

Erdem’in ikazını duymadı Üzeyir. Hem kardeşini öldürüyordu hem İnanç’ı!

“Hızlan Ertu, hızlan piç kurusu!” dedi çabucak. “Kurtar kardeşimi! Batu’nun kalbi hiç durmadı! Duramaz...”

Yüzünü örten ıslak saçlarını dikkatlice yüzünden çekti, bembeyaz tene güçlkle baktı.

Ölüyorsun...

Bana kalbini teslim ediyorsun.

Dile getirmeye cesaret edemediği pişmanlığı içinde yaşadı. Onu böyle delirtmeye hakkı yoktu. Kafasını sinirle salladı. “İnanç, uyandığında bunun hesabını vereceksin. Beni bu kadar telaşlandırdığın için hesabını vereceksin.”

Erdem arka koltuğa doğru ters bir bakış fırlattı. Aklını kaçırdığı aşikârdı. İnanç elinde ölmüş olabilirdi. Zararı veren kendisiyken hesabını yüzüzce isteyen de kendisiydi.

Acil kapısının önüne varan arabadan Erdem önce indi. Karşısına çıkan ilk pratisyene İnanç'ın kriz geçirdiğini ve kalbinin zayıfladığını bildirdi. Ardından arabaya geri dönerek kapıyı açtı ve baygın bedeni taşıyan dostuna yardımcı oldu.

“Dikkat et Doğu, başını çarpma bir yere.”

“Sedyeyi getirsinler!” derken öyle telaş yüklüydü ki Doğu kucağında ki kadının bir an önce muayene edilmesini istiyordu. Ne o ölebilirdi ne Batu'nun kalbi!

Getirilen sedyeye yatırdığı ruhsuz beden kıpırtısız duruyordu. Hâlâ uyanmamıştı. Belki de bir daha uyanamayacaktı.

Yalvarırım uyan...

Bu ihtimal sakinleşmesi gereken adamı çıldırttı. Çıplak ayaklarıyla yerleri gümbür gümbür inletirken hastanenin içine hızlı adımlarıyla girdi. Şortundan ve saçlarından akan su damlalarına şimdi teri de karışmıştı.

Acil müdahale odasının önünde içeriye alınmalarına izin verilmeyen üç adam sabırsızca beklemeye koyulmuştu. Bir pişmanlık tutmuştu ki yakalarını bıraksa sanki ayıpları olacaktı.

Doğu Üzeyiroğlu ne yapacağını bilemez hâlde bir uçtan bir uca sabırsızca yürüyordu. Kafasını sudan çıkardığı anda kollarına yığılmıştı. Suyun altında kriz geçirmişti. Boğulmuş, kirli suyu yutmuştu.

Eğer kalbi enfeksiyon kaparsa... Ölecekti!

Adımları yerinde dondu. Kendisini endişeyle izleyen iki dostu bu ani duruşu karşısında kaşlarını çattı. Donuk bakışları iki dostuna çevrildi ve beyaza bürünmüş dudaklarından kabul edilemez bir gerçek döküldü:

“Havuzda girdi, o havuz mikrop doluydu. Babam enfeksiyon kaparsa riske girecek demişti... Ertu, Erdem...” derken inanamayan bir hayretlik vardı sesinde. “Kahretsin, kardeşim ölecek... Kalbi duracak...”

Erdem'in sırtından soğuk terler döküldü. Doğu hem İnanç'ı öldürüyordu hem Batu'yu. Bu vahşete ortak olan da kendileriydi. Arda'nın uyarılarını hiçbirini dinlememiş, üstelik İnanç'a beslediği sempatikliği eleştirmişler ve bunun için Ertu, İnanç'ı getirene kadar da tartışmışlardı.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Erdem umutla. “O kadın güçlü. Barutunun kalbine bakar.”

Ertu derin bir nefes aldı. Onunla havuza atladığı ilk anda zorlanmaya başlamıştı. Nefesinin daraldığı o eğlence anında hiçbiri onu görmemişti. *Arda haricinde*. Yapmak zorunda kaldıkları bu oyun İnanç’ın gözünü korkutmak için değil, üçüncü gözlerin üzerlerinden çekilmesini sağlamaktı.

Düşmanı geri püskürtmek için yaptıkları oyun bir ip gibi boyunlarına dolanmış ve asıl oyuna kendileri gelmişlerdi.

Suçsuz bir kadını kurban vererek kaybediyorlardı!

“Doktor gelmiyor, doktor bir şey söylemiyor!”

Üzeyir zapt edilemeyecekti. Erdem omzuna destek olurcasına dokundu. “Sakin ol, dostum. Bir şey olmayacak, kendine geldiğinde doktor gelecek.”

Doğu omzundaki elin sahibine ters bir bakış attı. Sert çehresinde gözle görülür bir telaş vardı. “Bana sakın ol deme, Erdem! İnanç boğuldu!”

O anda kapıdan çıkan doktor, üstü çıplak adamların yanına yüzünde saklayamadığı hüznüyle yanaştı. Üç adam kanları donmuş hâlde doktoru bekledi. Bu hüznünlü gözlerin ardından yıkıcı bir haber mi gelecekti?

Ölüm gibi! Sebebi olduğu kalbin durması gibi...

“Nasıl boğuldu? Yüzme bilmiyor muydu?”

Doğu homurdanarak, “Durumu nasıl, onu söyle önce. Yaşıyor, değil mi?” diye sordu. Duman grisi gözleri karalara bürünmüştü.

Telaşını ve korkusunu anlayan doktor çatık kaşlarıyla sorusunu sürdürdü. “Ciğerleri zarar görmüş. Bir komplikasyon geçirmesi durumunda istemediğimiz pek çok sorunla karşı karşıya kalabiliriz. Kalp nakli olan hiçbir insan zarara uğramamalı.”

Doğu küfrederek nefesini verdi. “Enfeksiyon kapmamış, değil mi? Nabzu ne durumda? İyi mi?”

Doktor hayli sıkıntılıydı. “Bunu yapacağımız tahliller sonucunda anlayacağız. Çok su yutmuş ve nefes almakta güçlük çekiyor. İlk boğulduğunda yanında değil miydiniz?”

Erdem yumruklarını sıktı. Yanındaydılar tabii. Ölümünü anbean keyif naralarını atarak izlemişlerdi. “Hayır,” dedi ilk yalanı ortaya atarak. “Biz içerdeydik, sesi duyunca dışarı koştuk ve boğulduğunu gördük.”

Doktor anladığını belirtircesine kafasını düşünceli edasıyla salladı. “Şimdi tahlilleri yapılacak, uzun sürecek. Akşama kadar da kontrol altında tutulacak,” dedi şüpheyle. Onları dikkatle inceledikten sonra devam etti. “Doktoruyla iletişime geçtik. Gerek duyarsa hastayı sevk edebiliriz. Normalde İnanç Gürmen bakacağımız bir hasta değil. Kendi doktoru zaten var ve onun kontrolü altında her şeyi yapıyor.”

Doğu bir kez daha küfretti. Yumruğunu indirme isteğiyle tutuştu.

En yakın hastaneye getirmişlerdi ama burası gelmesi gereken yer değildi. İnanç'ın doktorunun dışında hareket etmediğini gayet iyi biliyordu. Motor faciasından sonra babasıyla tartıştıklarında İnanç'ın süreciyle alakalı pek çok yeni bilgiye ulaşmıştı ama bugünkü yaptıkları öğrendiklerine o kadar ters düşüyordu ki...

Onu kaybediyordu.

"İyileştir onu," dedi yalvarır gibi. Derin fısıltısı olacakları düşündüğünde kabaran öfkesiyle yok oldu ve az önceki yalvarma emrivakiye dönmüştü. "Kardeşimin kalbini taşıyor, onu iyileştir. İnanç Gürmen kardeşimin kalbini alıp gidemez!"

Çatık kaşları giderek derinleşti. Üç adamın telaşı ve korkusu onu fazlasıyla şüphelendiriyor, doktor bir sonraki hamlesinin kolluk kuvvetlerine haber verip vermeyeceği konusunda kendi içinde çatışıyordu. Radarına aldığı adamları sakince uyardı.

"Şimdilik sakince beklemenizi rica ediyorum."

Doğu yeni yeni kendine geliyordu. "Enfeksiyon kaparsa ölecek..." Ellerini nereye koyacağını bilemedi. Bir yumruk indirse belki rahatlardı ama bu diğer zamanlarda işe yarardı. İnanç Gürmen ellerinde ceset gibi salınırken Doğu kazanacağını sandığı oyunda kaybetmişti.

İnanç'ı kaybetmek üzereydi...

Erdem gergin bedeniyle arkasına dönerken gördükleriyle gözlerini sımsıkı yumdu. "İşte şimdi siktir!"

Söylenen dostuna iki adam da aynı anda döndü ve Demet Hanım'la Şahin Bey'in yanlarına doğru geldiğini gördüler.

Babasının üzerlerine doğru gelişi rahatsız ediciydi. "Kızıma ne oldu?"

Üzeyir gözlerini kaçırdı. Kızı veya oğlu aynı anda belki de ölüyorlardı. Annesinin yaşlarını devamlı silişinin ardından soruları Doğu'nun öfkesini kabarttı.

"Sen bu kızıdan ne istiyorsun, Doğu?"

Doğu dişlerini ezercesine birbirine bastırdı. Annesi bilmese daha sağlıklı olurdu. Annesi görünenlerin hiçbirinin gerçek olmadığını ve kendi rızasıyla yapmadığını bilmese de olurdu.

"Ne yaptın İnanç'a?"

Annesinin ikinci sorusuna karşılık sessizliğini korudu.

"Bir saniye bile yalnız kalamayacak mı?"

Hayal kırıklığıyla yönelttiği sorudan sonra Doğu göz temasını kesti.

"Oldu mu istediğin? Başın göğe erdi mi?"

Hayır. İstedikim asla bu değildi...

Hiçbir şeyi işitmeyen Şahin Üzeyiroğlu kaç defa uyardığı oğlunun hatalarına devam etmesini kabul edememiş, sınırları zorlandığından bütün gemileri yakacak öfkesiyle üzerine yürümüştü.

“Sen kimsin? Ben sana kızıma da oğluma da zarar verme demedim mi?”

Doğu babasının üzerine yürümesine izin verdi. Tüm bu kargaşa onu öfkeliendiriyordu ama içindeki kaybetme korkusunu da büyütüyordu.

Aile kavgasını izleyen meraklı gözler ve bundan rahatsız olan hemşireler güvenliği çağırınca Şahin Bey kimseyi takmadan oğlunu peşine düşürdü.

Ertu ve Erdem de peşlerine düştü. Haylazlıklarından hatalarına kadar bir yumruk olmuş bilekler işitecekse azarı hep beraber işitecek, verecekse hesabı yan yana vereceklerdi. Doğu zalim oyununda yalnız değildi ve yine yalnız bırakılmayacaktı.

Hastanenin otoparkına kadar peşinden yürüttüğü oğluna bir hışım la döndü. “Ben hayatımda varlığından rahatsızlık duyduğum insanların bile vicdan azabını hâlâ şu yaşımda çekiyorum. Sen bir insana kıymaktan korkmuyorsun. Derdin ne senin, Üzeyir? İnanç’ı sevmiyor ve kabullenmiyorsun onu anladım, Baru’nun kalbinden ne istiyorsun? Bir kalp sayesinde iki kişi aynı evde soluk alıp bize yaşam sevinci verirken,” derken ki soğuk ses tınısı son soruya doğru hafif kısılmış ve biraz kırılgan çıkmıştı. “Senin derdin ne, oğlum?”

Doğu etrafta onları şaşkınlıkla ve merakla izleyenleri takmadı. Aslında şu an babasıyla ettiği kavgayı bile taktığı söylenemezdi. O doktordan gelecek haberi bekliyordu.

“Bir derdim yoktu. Odasında tek başına kalıp bizi izlemesindense aramıza katılıp eğlenmesini sağlamaktı!”

Şahin Bey’in öfkesi harlandı. O an karşısında gördüğü artık kötü oğlu değil, bir canı olduğuydu.

“Boğarak mı?”

Hastane bahçesini inleyen, uykudaki ağır hastaları uyandıran bir bağırıştı ki bu... Öfke ve kızgınlık da eklenince ortaya tam bir Üzeyiroğlu hengâmesi çıkmıştı!

Ertu çatık kaşlarını düzelterek Şahin Bey’e konuştu. “Biz onu boğmadık Şahin ağabey, sadece aramıza katılması için teşvik ettik. Kalbi için korkmuş olacak ki yüzmeyi başaramadı ve kendi kendine boğuldu.”

Ertu’nun yalanı karşısında alayla güldü Şahin. Doğu’nun sinirliyen kime benzediği daha iyi anlaşılıyordu.

“İnanç sizlere kendi rzasıyla gelecek ve kalbi için korkup yüzmeyecek, bile isteye kendini ölüme mi atacak?” diye sordu. Küçümseyici ifadesi üç adamın üzerinde gezindiğinde korkunç öfkesine geri büründü. “O havuzun içinde siz onu boğarken kalp krizi geçirseydi ellerinizde ölecekti. Katil olacaktınız saçma bir eğlence uğruna!”

Erdem etrafı kolaçan edince korkuyla onları izleyenleri görmüştü. “Şahin Bey sakın olun. Herkes bizi izliyor. Daha İnanç’ın durumu belli değilken bir de polislerle uğraşmayalım!”

Gözleri karardı, işte o zaman tüm otoritesini, saygınlığını yitirip oğlunun üzerine yürüdü. “Sen nasıl bir adamsın? Batu’nun kanlar içindeki hâlini, bana bir daha cevap veremeyişini görmediğin için şükrediyorum. Her gece oğlumun o hâlini hatırlayıp senin varlığına şükrediyorum. Her gece Allah’tan seni benden almaması için dua ediyorum. Sen inatla bizleri öldürüyorsun.”

Zehir gibi sözlerin üzerine öyle bir soru geldi ki babasından, afallayan adam ne cevap vereceğini şaşırdı.

“Senin asıl benim kalbimle alıp veremediğin ne, Üzeyir? İstedğin benim kalbimse al götür. Emin ol ellerinde kalmak üzere!”

Doğu babasını izledi bir müddet. Ağzını bir şey söylemek için açtıysa da kendiliğinden geri kapandı. Zira ne söyleyecek sözü vardı ne de Şahin Bey buna müsaade ederdi.

“Uzun bir süre gözüme gözükme. Ailene zarar vermemen gerektiğini anlayacak kadar olgunlaştığında aramıza katılırsın. Bu süreçte kalbimiz dinlenmiş olur!”

Derin uykusundan uyandırdığı oğlunu misillemeleriyle çarpan Şahin Bey onu binlerce kez öldürmüştü. Doğu Üzeyiroğlu’nun kana bürünmüş gözlerini geç de olsa açmıştı Şahin Bey. Yanında her suça ortak olan iki adamı küçümseyici bakışlarıyla kabaca taramış, seğiren çenesini gözlerden çekerek hastaneye geri dönmüştü.

Erdem ve Ertu çaresizce bakışmıştı. Ortalarındaki adamın omuzları çökmüş ancak belirsiz bakışları anlamaları gerekeni kısıtlamıştı.

Babasını gerçek anlamda kaybettiği ilk andı.

Doğu Üzeyiroğlu hırıltılı nefesini verdi. Şahin Üzeyiroğlu zincirlerini kırmakla beraber bir başka zincirleri birbirine geçiriyordu. Düğüm olmuş zincirleri yok etmek istedi. Duman grisi gözlerini maviliğiyle ihtişamını kaybetmemiş gökyüzüne çevirdi. Bir nebze bu ferahlıktan alsa içindeki kara dünya aydınlanacak mıydı?

Hayır, dedi bir ses. Karanlık yanı ilk saniyesinde resti çekti. Değil kimse, gökyüzü bile ferahlık veremeyecekti.

Hayır!

Zincirlerin kırılmayacak!

“Doğu...”

Günce karşıdan hızlı adımlarıyla geliyordu. Islak saçları yüzüne yapışmış, üzerine uçuşan siyah bir elbise giymişti. Kendisine seslenen kadını bir anlığına öfkeli gözleriyle süzdükten sonra kafasını çevirdi.

Kimseyle konuşmak istemiyordu.

Günce elindeki poşetleri Erdem’e uzattı. “Sizleri merak ettim. Birkaç parça kıyafet getirdim üzerinizi giyinin diye. Kız ne âlemde? Nasıl oldu?”

Doğu cevap vermedi. Getirdiği poşetlere baktı ve kendi kıyafetleri ol-

duğunu söylediği poşeti alarak onları baş başa bıraktı. Hastanenin lavabosunda giyinecekti.

Çıplak ayaklarına kaç taş parçası battı, tozlara bulandı yine de umursamadı. Kalbinde bütün bunlardan bir kaya parçası taşıyordu zaten. Bazen ağır geliyordu. O yüzden umursamayı bırakalı üç yıl olmuştu!

Batu'suz geçirdiği üç yıl!

Lavaboya giren adamın arkasından Günce'de girmişti. Ayna karşısında duran adamın arkasına geçti. Bundan yarım saat öncesine kadar gülüp dalga geçtiği, gülüşünde aklını kaybettirdiği, havuzda kollarına özgürce sarıldığı, teninin kavurucu sıcaklığıyla kadınsı hatlarını yakmış anlar şimdi bir duvarla örtülmüştü.

Üzeyir'in öfkeden duvan her şeyden daha yıkılmaz ve acı oluyordu.

Fakat Günce o duvan yıkmaya niyetliydi. Elini balyoz niyetine kullandı. Var gücüyle sıcacık eli balyoz gibi avuçlarının arasına aldı. Fakat sandığı kadar güçlü değildi. Dokunur dokunmaz yaşadığı heyecanla ürpermiş, kuruyan dudaklarını titrek nefesiyle ısırmıştı.

Aynada kaşları çattık, öfke ve kızgınlıkla kanşık gri gözlerini kıza sabitledi.

Günce bir şey açık etmeye cesaret edemedi. Doğu onu reddederse canına kıyardı. Hem de hiç düşünmeden!

"Sakin ol..." derken esmer tenine kara gözlerini sabitledi. Kaslı kollarına, karnın kaslarına zoraki baktı. Göğsüne kapanmayı ne çok isterdi oysaki. Bir bakışıyla erirken, çarpıcı gülüşüyle aklından olurken o gözlerin kendisini görememesi ne ironiydi.

Doğu kimseyi istememişti, değil mi? Hele ki gereksiz saçma sapan tesellilere hiç ihtiyacı yoktu!

"Çık dışarı, Günce!"

Bıkkınlık dolu davudi sesiyle arkadaşını kovdu. İtiraz etmesine izin vermeden sert çehresiyle kapıyı işaret etti.

Bir şey söyleyemeyen Günce sessizce çıkmıştı. Lavaboda öfkeyle giyen adama ise içindeki koca taşı oynatmak kalmıştı. Ya da oynatacağını düşünmek...

Kayaya dokunsa elleri kirlenecek, dokunmasa yüreği temizlenemeyecekti.

*

Yanıldım. Onu beklemekle yanıldım. Onu hayal etmekle yanıldım. Zihnimde güçlü ve ulaşılmaz bir adam düşlemekle hata ettim. Kalbime sızıp beni alıkoymasına izin vermekle hata ettim.

İblis yasalarına uyan kötü adama tutulmakla hata ettim.

Yanıldım...

Kalbimin efendisi ilan etmekle büyük yanıldım.

Yanılıklarını içinde dillendirdiği iki gündür İnanç Gürmen için hastanede kalmak iyileşmekten çok hastalanmaya neden olmuştu. Durumu korktukları gibi olmasa da İnanç esasında kendini iyi hissetmiyordu. Hem ruhen hem bedenen aldığı darbeler düşünceleriyle birleştiğinde yeni bir hastalık doğuruyordu.

Şevval'in, Demet Hanım'ın yardımları sıkılganlığını azaltırken, Şahin Bey'in yıkılmayan iradesi ve baba şefkatiyle de kırılmasını gideriyordu. Anne ve babasına özellikle haber verilmesine müsaade etmemişti. Jülide Hanım yollara düşer ve daha kendisine yetişmeden kahrından ölürdü. Zaten az kalmıştı onlara kavuşmasına. Kısa bir zaman sonra soluğu onların yanında alacaktı.

Çok az kalmıştı...

"Şekerden tatlı, baldan aromalı, çiçekten hoş, denizden huzurlu, topraktan güzel, muşmula surat İnanç Gürmen asla yıkılmaz!"

Demet Hanım sessizce kıkırdadı. İnanç'ı iki gündür güldürdüğü kadar bezdiren kadının enerjisine yetişemiyordu. İnanç'ın en büyük şansı her şartta yanında olan Şevval'di.

"Yorulabileceğimi ve susmayan çenen yüzünden hastaneden kaçabileceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu İnanç. Usanmış ifadesinin arkasında Şevval'e beslediği sağlam bir sevgi de vardı.

Söylediklerini duymazdan gelerek elindeki çikolataya kısa bir göz attı. "Canın mı çekti?"

Yüzsüzce soran kadına gözlerini devirdi İnanç. Tamam kabul, bir saatliğine odadan çıkabilirdi. Göğsüne kadar çektiği çarşaf görevini son sürat devam ettirdi ve bir üst seviyeye atladı. Başına kadar çektiği beyaz örtü hem görüntüyü hem kokuyu engelleyen en büyük yardımcısı oldu. Dikkatli beslense de çikolatadan asla vazgeçmiyordu İnanç.

"İnanç, güzelim ben kahve alıp geliyorum. Şevval yanında zaten!"

"Olmasa da olur!" diye söylendi boğuk sesiyle.

Şevval'in yüzünü buruşturduğunu görmedi. "Ben o cümleyi sadece Yalın söylerken seviyorum!"

Demet Hanım gülerken kapıdan çıkıverdi.

Yalnız kalmalarının verdiği özgürlükle Şevval çarşafın altına saklanan İnanç'a yanaştı. Bu duruma gelmesine sebep olan iblis hâlâ ortalıklarda görünmüyordu.

"Seninki bugün de gelmedi."

Yumduğu gözlerini usulca açan İnanç anlamsızlıkları yok etmek için öncelikle üzerindeki beyaz örtüden kurtuldu. "Benimki derken?" diyerek sordu.

Gözlerini devirdi Şevval. O karanlık gözleriyle tehlikesini aratmayan, isminde bile tehlikenin azametini hissettiren ve hayaliyle gazabını sergileyen adamın adını manayla seslendi.

“Doğu Üzeyiroğlu!”

Canına kast eden adam mı? Günlerdir pişmanlığını gizli gizli içinde yaşadığı zalim adamın adını başkasından duymak İnanç’a iyi gelmedi. “Gelmesin,” dedi bir anda öfkelenerek. “O pislik buraya adımını bile atmasın!”

“Gelip senden özür dilemeli ve affedilmek için yalvarmalı.”

İnanç’ın rüyasında dahi görmeyeceği tek sahneydi. Canına kasteden birisinin yalvarması da gereksizdi. “O benden asla özür dilemez. Sadece canımı yakmak için gelir.”

Şevval pes ettiğini sezdi. Hoş, ona güçlü kal telkinlerinde bulunacak durumda da değildi ama pes ettiğini kabul etmeye de razı gelmedi.

“Hemen pes mi ediyorsun? Yanına mı bırakacaksın?”

Yanına bırakmayınca daha büyük zarar görüyordu İnanç. “Yanıyorum o iblis yüzünden zaten Şevval!” derken amber gözleri kızgınlıkla titreşti. Tavana diktiği gözlerini yanı başında oturan kadına çevirdi.

“O zaman onu cehennemine al, İnanç. Kendinle beraber yak!”

“Bir cehennemim var zaten, adı da Doğu Üzeyiroğlu!”

Şevval gözlerini devirdi. “Onu zebanilerin kanlı dişlerine teslim etmek için gün sayıyorum.”

Bundan asla şüphesi yoktu. Şevval’in sakin kalmak ve onu gazlatmak için kendiyle cebelleştiğini de görüyordu İnanç.

“Peki, seni mutlu edecekğini düşündüğüm birini buraya getirebilir miyim?”

İnanç gözlerini telefonundan ayırmayan kadını izlerken meraklandı. Onu mutlu edecek kim gelebilirdi?

“Kim?” diye sordu sakince.

“İmm...” dedi ağzında geveleyerek. “Arda. Seni çok merak ediyor, iki gündür şu kapının arkasında iyi olmanı bekliyor.”

İnanç bir an için hangi duyguyla karşılık vereceğini şaşırdı. Motor faciasında yanında olmasına rağmen onu kovmuştu. Havuza götürülürken de arkadaşlarıyla tartıştığını duymuştu.

“Niye geldiğini söylemedin?”

Şevval dürüst olacağı zamanlarda nazikçe gülümserdi. “Kızgın olduğun için,” dedi hemen. “O da gelmeye cesaret edemedi. Önce toparlanman için zaman vermek istedi. Ben de kararına saygı duydum.”

İnanç bir süre sessiz kaldı. Arda’yı Doğu göndermiş olabilir miydi? Eve götürmesi için de onu seçmişlerdi. Düşünceler içinde kaşlarını çatarken Şevval sorusunu duymuş gibi cevapladı.

“Doğu göndermedi, merak etme. Kendisi seni çok sevdiği için ilk günden beri burada.”

Hazırlıksız yakalandığı cevaba karşılık yaptığı ilk hamle gülümsemek oldu. “Vahşi grubun içinde biri insan olarak kalmayı başarmış en azından.”

Şevval hak verircesine kafasını salladı ama onun gibi gülümsemedi. Elindeki telefonu kurcalamaya devam etti, bir dakika sonra bakışlarını telefondan ayırıp kapıya usulca çevirdi.

İnanç gözlerini takip ettiğinde kapı tıklatılarak açıldı. Arda'nın içeri girmesini beklerken tombul kolun aralıklı kapıdan uzatıldığını gördü. Elinde küçük bir kutu tutuyordu. İç yanaklarını endişeyle ısırdı. Arda'ya çok mu haksızlık etmişti?

“Geleyim mi? Beni vuracak mı?”

Şevval ve İnanç birbirlerine bakarak güldüler.

“Gülüyor, seni vurmuyacak gibi.”

Şevval'in sözlerine güvenmiş olacak ki kapıyı ardına kadar açıp endamını iki kadına gösterdi. Gözlerindeki mahcubiyeti örtbas ettiğini sanan muzır gülüşüyle eşiği geçti.

İnanç onu görünce söyledikleri için utandı. Bayıldıktan sonra gördüğü endişeli tek yüz ona aitti ve kendini açıklama şansı bulduğu an bunu kullanmış, İnanç yine de ona güvenmemişti.

“Nasıl oldun, tatlı kız?”

İnanç bir kaşını çatarken yüzünü tatsız bir şey yemiş gibi buruşturdu. “Son kelimeleri duyana kadar iyiydim.”

Arda Özer kapıyı arkasından kapattıktan sonra yatağa yanaştı. Bunu yaparken de temkinli davranıyordu. İnanç'ın ani tepkisini bekliyormuş gibi diken üstündeydi. Elindeki kutuyu ona uzatırken de muzır gülüşünün arkasındaki mahcubiyet görülebiliyordu.

“Geçmiş olsun, İnanç,” dedi aniden ciddileşerek. “Seni burada görmeyi istemezdim. Yani en azından bir hasta olarak,” derken ciddiyetini birden kırarak başını omzuna yatırdı. “Doktor önlüğünle beni muayene etmeni tercih ederdim.”

İnanç hediye almak için elini uzattığında Arda geri çekildi. “Sen şimdi bizi başka bir bölüme de sevk edebilirsin. Haklısın, sana asla kızmam.”

Onlara tedavi olmalarını söylemişti. Söylediklerini unutmadığı gibi çekinmeden de hatırlatıyordu. İnanç bir özür borcu olduğunu hissetti.

“Özür dilerim. Kalbini çok mu kırdım?”

Arda Özer düşünmeden cevapladı. “Aramızda bir kalbin lafı olmaz, güzelim. Al kır, sik anasını yani.”

İnanç avucunun içine kıkırdadı. “Bu benim tarzım değil.”

“Uh!” dedi utana sıkıla. “Evet, bu biraz fazla oldu.”

Şevval oflayarak aralarına karıştı. “Hediyeni verecek misin artık? Çatladım şurada.”

Arda’nın utangaç ifadesi soldu. Yan tarafında duran Şevval’e ters ters bakarak hediyeyi kolunun altına sakladı. “Ben getirdim, istediğim zaman veririm.”

“O zaman uzatmayacaksın. Uzatırsan vermelisin. Hem İnanç onu almak için elini uzattığında sen geri çekildin.”

İnanç hediye için başlayan atışmanın durmayacağını sezince Arda’nın kolunun altındaki kuruyu çekip aldı. Bu hareketi atışmalarının durmasını sağladı ama sadece birkaç saniyeliğine sürdü. Atışmaya tekrar devam ettiler ve İnanç’ın durun uyarılarına rağmen asla susmadılar.

İnanç küçük kuruyu açtığında küçük bir taş gördü. Siyah doğal taşın ne olduğunu bilmiyordu. Ama bunu kimin seçtiğini biliyordu. Kafasını küçük hediye kutusundan ayırıp tepesinde tırtışan ikiliye çevirdi. Ne taş olduğunu sordu ama sorusu havada kaldı; susun dedi, sesi duyulmadı.

Sonunda pes etti ve geri uzanarak elindeki taşla oyalandı. Siyah taş ona tek bir şeyi hatırlattı: Doğu Üzeyiroğlu’nun tehlikeli hâllerindeki duman grisi gözlerini... Gözleri karardığında o adam korkunç birine dönüşüyordu.

İnanç itiraf etmese de onun bu kapıdan içeri girişini bekliyordu.

*

“Ne zaman çıkacağım buradan? Hadi çıkamıyorum, beni niye yalnız bırakıyorsunuz?”

Sorduğu sorunun cevabını üstüne üstüne gelen duvarlar veriyordu sanki. İyileşmesi için yatırıldığı hastanede üçüncü günüydü. Bugün taburcu edilmesi bekleniyordu. Şevval hâlâ okuldayken Demet Hanım temiz kıyafetleri için eve geçmişti. Yarım saatliğine yalnız kalacaktı ve gideli sadece on dakika olmuştu.

Arda’yı çağırmayı düşünmüştü ama her gelişinde çok konuştuğu için İnanç’ın gözü almıyordu. Bugün kafasını dinleyebilirdi.

Göğsündeki hasar giderilmişti. Nefes alış verişleri zorlu ve sıkıntılı olduğundan yatırılmıştı. Nihayet düzene giriyor ve kendini eskisi gibi hissediyordu.

İyi, sağlıklı ve mutlu...

Kapısının açıldığını duyunca dudaklarına bir meleğin serpiştirdiği mutluluk kondu. Yalnızlığı sadece on dakika kadar sürmüştü. Kafasını heyecanla kapıya çevirdi. Mürthiş heyecanı gördüğü surete kadar sürdü. Solan gülüşüyle beraber rahatsızca kıpırdanarak başını pencereye çevirdi.

Geç kalmıştı...

Kısık sesli gülüşünü duydu. Yine öldürmeye mi gelmişti acaba? Ama

burada hiç şansı yoktu. Keza başının üstünde hemen ötecek bir acil uyarı sistemi vardı. Yastığının hemen yanındaki kumandanın kırmızı düğmesine bassa hemşire ve doktorlar odaya üşüşecekti.

“Ufaklık?”

Kendisine doğru gelen ayak seslerini duyunca gerildi. Üzeyir’e hâlâ öfkeli dahası kırgındı. Onu beklemenin ne denli aptalca olduğunu anladı. Yanı başında durduğunu hissettiği adamın sırtını delen bakışlarını duyumsayana kadar gelişini inkâr etti. Onu beklese de her an hazır olamıyordu.

Hayal kırıklığının yüreğinde bıraktığı izler Doğu onu izledikçe sızlıyordu.

“Sıkıldığını duydum,” dedi, ses tonu belirsizdi. “Gelip sana ortak olayım dedim. Malum eğlenmeyi bilmiyorsun.”

Yüzünü ona çevirmeyen kadına bakmak için hafif öne eğildi. Surat ifadesi bir milim dahi kıpırdamayan İnanç, varlığından bihaber davranıyordu. Kendisi yüzünden üç gündür hastanedeydi ve bu süreçte babası gözüne gözükme dediği için gelmemişti. Zaten kendini toparlaması zaman almıştı. Zira Batu’yu gerçekten öldürdüğünü düşünmüştü.

İnanç’la beraber...

“İnanç!”

İnanç sessiz kaldı.

“Canını çok fena sıkarım.”

Sırf kendisine bakması için söylense de karşılaştığı kapı duvardı. Tıklatsa ses gelmez, kırsa kulu kıpırdamaz, inadı inat bir İnanç Gürmen’le sınıandı. Sıkıntılı nefesini verdi. Onu merak etmiş, nasıl olduğunu görmek için gelmişti. Hoş, hastane civarından hiç ayrılmamıştı.

“Konuşmak zorunda kalacaksın zaten. Bu ayakları bana oynamasan mı?”

Ufaklık yine sessiz kaldı.

“İnanç beni sinirlendirme. Bak, kötü yanımı ortaya çıkartıyorsun tekrar. Yapma...” derken sert sesiyle kızı uyardı. “Bana bak!”

İnanç Gürmen ilk tepkisini alaylı gülüşüyle vermişti. Kötü yanını ortaya çıkarıyordu demek! Kafasını aheste aheste adama çevirdi. Yüzündeki alaycı ifade yerini görülmemiş bir öfke ve kızgınlığa bıraktı.

“Sen korkunç bir adamsın!” dedi. Hincını alamamış olacak ki ona unutamayacağı belki de bundan zevk alacağı suçlamalarda tekrar bulundu.

“Sen Kötülerin Lordu’sun, Doğu Üzeyiroğlu!”

Paslanmaya Hazır Ruhlar

Karanlığı tasvir etmelerini isteseler duman grisi gözler derdi; puslu bir gecenin alacakaranlığında ürküten tabiatı anımsatırdı. Karanlık nedir deseler; caniliğinden ve vicdansızlığından gram pişmanlık duymayan Kö-tülerin Lordu derdi.

Üzeyiroğlu, sisli bir sabahın kasvetini taşıyan gözlerini kadına dikti. Beyaz bayrağı çekmeyeceklerdi elbette. Zira ne Doğu bu nefreti kökünden sökebilirdi ne İnanç bu nefrete dur diyebilirdi.

Kırgınlık, kanında bir virüs gibi gezinip durdu. Doğu Üzeyiroğlu pişman olduğu için gelmemiştii. Canını daha ne kadar acıtabilir açlığıyla gelmişti. Yine hâkimiyetini kurmak için gelmişti.

Gözlerine zuhur eden öfke ağzından dökülen sözlerle beraber patladı. “Şimdi o korkunç eğlence anlayışını al ve buradan git!”

Batu'yu bu defa öldürme!

Doğu'nun en karanlık yanı çarpık gülüşüydü. Yukarı kıvrılan dudakları iblisin kurbanına göz kırpması gibi ölümcüldü. “Sen gerçekten hayatın tadını çıkarmayı bilmiyorsun.”

Bakışları gökyüzünü izlediği pencereye usulca çevrildi. Çenesi titredi, gözleri acı acı buğulandı.

“Sen herkesi kendin gibi sanıyorsun,” dedi İnanç. “Benim bakmam gereken güzel bir kalp var. Kaybetüğim arkadaşımdan bana kalan en güzel emanet. İhanetimi zıvalık dolu eğlencelerle edeceğsem,” diyerek belirsiz bir ifadeyi güçlkle takınarak adama döndü. “Niye beni yaşatacak bir kalbin peşinden yıllardır koşuyorum?”

Belirsiz bakışlar çatıştı. Aslında belirsizlik adının konulduğu perde çekiliydi yüzlerinde; birinin çehresi öfkeye bulanmışken diğerinin kırgınlığa bulanmıştı.

“Bir kuş olmak istiyorum,” diyerek yalın sesiyle gerçeği itiraf etti İnanç. “Uçmak istiyorum. Sırf senin kötülüklerinden kurtulmak için!”

“Seni baştan uyardım, İnanç,” diyerek ellerini cebine sıkıştırdı. Aldığı rahat pozisyonu bozmadan yatağa biraz daha yanaştı. “Beni kışkırtmayı sen seçtin.”

“Kim olduğunu bilmediğim bir adamın nefretiyle sınanırken mi kışkırtmışım?” diye sordu. Gönülsüzce gülerek başını koyduğu yastığın

üzerinde iki yana salladı. Doğu Üzeyiroğlu'nun nefreti kardeşinden bağımsızdı.

“Sen nefretini kendinde hak görerek büyüttün ve bunun için her şeyi yapabilecek güçte olduğuna inandın. Ama sen sadece acizliğini nefretinle örten bir zavallısın.”

“Hâlâ kelimelerle dans ediyorsun, Ufaklık.”

“En azından insanların canıyla dans etmiyorum.”

Alaycı gülüşü kısa sürdü. “Edebi tarafından uyanmışsın bugün,” dedi ilgili görünmeye çalışarak. “Eee, ibretlik bir öykü dinlemeyecek miyim senden? Bunun üzerine güzel gider.”

İnanç boğazını zorlayan düğümü yutkunmakta zorlandı. Temelde kötü bir insana ne anlattırsanız anlatın anlamazlar. Doğu anlamayacak bir adam değildi sadece anlayacağı insanı seçen biriydi.

“Neye üzülüyorum biliyor musun, Doğu?”

Doğu yüz ifadesini koruyarak bekledi.

“Seçimine,” dedi çabucak. “Allah hiçbir insanı iyi veya kötü yaratmadı. Seçimi sana bıraktı. Seçimine göre sana vereceği ödülü hazırladı ve bunu anlamayı sağladı. Kibirli olmak da senin seçimin merhametli olmak da. O yüzden nasıl bir insan olacağına sen karar vereceksin.”

Doğu dinliyormuş gibi çenesini bir kereliğine salladı.

“Ama görüyorum ki sen sadece kötü bir adam olmayı seçmiyorsun. Korkunç biri olmayı da göze alıyorsun ve bundan zevk duyuyorsun.”

Mest olmuş ifadesi takınarak alkış tuttu Doğu. “Biliyordum, senin süslü cümlelerinden böyle bir sonuca varacağımızı biliyordum. Sen harikasin, Ufaklık.”

İnanç avurtlarını sıkarak kendini sakın olmaya zorladı. Bu adama dil döktüğüne inanamadı. Nasıl olur da ciddiye alınacağını düşünürdü!

“Benim aksime sen berbat bir adamsın!”

Doğu'nun yüzü düştü. Oflayarak ellerini indirip cebine sıkıştırdı. “Buraya hakaret işitmek için gelmemiştim ama sen mükemmel profilinle bana bunu yapmayı seçiyorsun. Demek ki sen de seçimlerinde o kadar iyi değilsin, İnanç.”

İnanç konuşmadı. Kendini savunmadı ve onun istediği gibi anlamasına müsaade etti. Keza ne derse desin Doğu bir şekilde kendine döndürüp İnanç'ı konuştuğuna pişman ediyordu.

Kapının açılmasıyla ikisi de aynı anda döndü. Şahin Üzeyiroğlu beklenmedik anda çıkageldi. Karizmasından asla ödün vermeyen orta yaşlı adamın bir eli mavi kotunun cebinde, üzerinde beyaz gömleğiyle ve İnanç'ı eriten karşı konulmaz gülüşüyle kapı eşiğinde duruyordu.

Oğlunu görür görmez gülüşü kaybolarak yerini düşünceli ifadesine bıraktı. “Hayırdır Doğu, seni hangi rüzgâr attı buraya?”

Doğu Üzeyiroğlu tembelce gülümsedi. Babasının kalbinde yaşamak için evden birkaç günlüğüne uzaklaşmıştı. İnanç'a zara vermediği müddetçe eve gelebilirsin şartı koşan babasına barış rüzgârları getirmişti.

“Senin rüzgârların dostum. Bu ayrılığı sonlandıralım dedik.”

Bakışlarıyla terslediği oğlunu cevapsız bırakarak sağlığı için endişelendiği İnanç’a usulca yaklaştı. “Güzel kızım hastaneyle vedalaşıyor. Özgürlüğün ilan edildi,” derken odayı kısaca taradı. “Hazırlanmadın mı daha?”

İnanç kafasını iki yana sallayınca Şahin Bey eğilerek başından tuttuğu gibi dudaklarını alnına bastırdı, baba şefkatiyle öpücüğünü kondurdu.

“Demet abla benim için temiz kıyafet almaya gitti. Şevval okulda, daha gelmedi. Her şey hazır sadece üzerimi değiştireceğim.”

“Yunus’a haber verseydiniz beklemenize gerek kalmazdı, güzelim.”

“Yunus burada bizi bekliyordu zaten.”

“Seni çok sıkılmış gördüm,” dedi Şahin Üzeyiroğlu. Sıkılğanlığını en aza indirmek için saçını başını dağıtarak sevdi. İnanç’ın sitemleri çoğalınca kafasını göğsüne hapsederek, güzel saçlarını parmaklarıyla çevirecek birbirine doladı. Sitemlerini çoğaltacak ender hareketlerinden biriydi.

Doğu bu tabloyu hangi ruh hâliyle izleyeceğini kestiremedi. Soğukkanlı katilin ruhsuzluğunu taşımaya çabaladı. Şahin Üzeyiroğlu’nun bir kızı olsaydı yüreğindeki bütün aşkı kızına verirdi. Kız çocuğu olmadığı için babasının ne kadar üzüldüğünü biliyordu. İnanç onun gönlündeki boşluğu dolduruyordu.

Babası onu çok yorduğu düşüncesiyle saçlarına ve yanaklarına şefkati ni aşılayarak yastığa bıraktı.

“Ben sadece buradan hemen çıkmak istiyorum,” dedi İnanç dağılan saçlarını oflaya pufloya düzelterek.

Doğu küçük bir kız çocuğu gördü o anda. Babasıyla uğraşmaktan yorgun düşmüş, mızızlanmaya yer arayan şımarık ama tatlı bir kız çocuğu. İnanç Gürmen şimdi hiç olmadığı kadar masum görünüyordu.

Siktir! O bu kadar tatlı değil...

O, Doğu’nun içinde tutmaya çalıştığı yalancı nefreti sevimliliğiyle yıkacak kadar güçlü değildi...

Şahin Bey en yakışıklı gülümsemesini sunarak telefonunu kurcalamak üzere avuçları arasında döndürdü. “Arayalım bakalım Demet Hanım neredymiş?”

Karnına zarif bir el dolanıp yanağına uzun bir öpücük kondurulana kadar bakışlarını telefondan çekmedi. Şahin Bey müthiş bir oyunculukla elini kalbine koyup gözlerini kapadı. “İnanç birileri babana asılıyor. Lütfen Demet duymasın.”

İnanç’ın ağzı yuvarlandı. “Ne yani, birileri sana sarılsa engel olmayacak mısın? Sadece Demet abla duymasın mı?”

Doğu gülüşünü bastırmak için dudaklarını ısırarak kafasını çevirdi. Babasına destek olmasını beklerken hain bir köstek olup annesinin yanında olmuştu.

Annesinin kollarını çözüp kocasını hedefe alan savaşçı kadın profiliyle karşısına geçişini göz ucuyla izledi. Babasının köşeye sıkıştığı nadir anlardan birine şahit oluyordu.

“Gafil avlandım. Bu oyunu hak ettiğimi düşünmüyorum.”

“Davranışına karşılık gayet net bir soru aldın. Kendini kurtaramazsın.”

“Canım karım ve değerli kızımın anlayışını rica ediyorum,” dedi ivedilikle. “Babana arka çıkmayacak mısın, Üzeyir?”

Sigara içmeye tutuşan aklı destek talebiyle bocalanmış ve genç adam omzunun üzerinden arkasına bakmıştı. Kafa kafaya vermiş iki kadın sevgiyle babasını izliyor ancak bu durumdan habersiz Şahin Bey oğluyla uğraşıyordu.

En tehlikeli gülümsemesi dudaklarına sirayet ettiğinde talebi zevkle reddetti Doğu. Eski güreşçi Şahin Üzeyiroğlu her şeyin hakkından gelebiliyorsa iki kadınla da baş edebilirdi.

Anladım dercesine kafasını salladı Şahin Bey. “Yalnızım demek.”

“İnanç çok sabırsız,” dedi Demet Hanım. “Bunu evde sürdürebiliriz.”

İnanç minnet dolu gülüşüyle teşekkür etti. Çıkmak için dakika sayan kadını evde yapabilecekleri muhabbetle bekletmek biraz haksızlıktı. Yalnız kaldıkları odada Demet Hanım’ın yardımıyla üzerini değiştirdi İnanç.

Çıkış işlemleri yapıldıktan sonra doktorundan son talimatları alındı ve İnanç, Demet Hanım’la beraber kapı önünde bekleyen arabalara ulaştı. Yunus eşyalarını bagaja koyarken arabaların önünde dizilen üç adam onları izliyordu.

Şahin Bey, Doğu ve yabani yarasıyla Ertu!

İnanç yan yana gördüğü iki surete bakamadı. Havuza atladığı o korkunç anı hatırlamaktan geriliyor, gerginlik kaslarını ağrıttıyordu. Onları affetmeyecek, kötülüklerinin bir insanı nasıl öldürmekten beter ettiğini anlamalarını sağlayacaktı.

“Geçmiş olsun, İnanç. Seni görmek ne güzel.”

Sesi o günkü korkunç adama mı aitti? İnanç onun sakin hâllerine pek itibar edemedi. Kafasını yana çevirerek ilgilenmediğini belirtti. Ne dilekler ne de sözler o günden sonra kâr etmiyordu. Zira İnanç ölümün eşiğinden iğnenin ucuna eşdeğer mucizesiyle kurtulmuştu.

“Gürmen özgürlüğüne kavuştu,” diyen Üzeyir, dikkatini üzerine almayı başardı. “Daha fazla hastane önünde bekleyip bunalmasın. Arabaya binsin.”

Lafı annesine olsa da gözlerini ondan ayırmıyordu Doğu. İnâat eden İnanç onun ağzıyla hareket etmeyeceğini göstermek için yerinde sayınca, Şahin Bey yanına gelip kolunun altına alarak kendi eliyle arabaya bindirdi. Küçük destek İnanç’ın inadını kurtarmıştı. Aynı arabaya binmeyecekleri için mutluydu.

Ölümün kıyısında kulaç atan bir kadının kendini kurtarma çabasını

hiçe sayan bu adamlarla aynı arabada soluk almak İnanç için dayanılmaz olurdu. Hareket eden arabayla içinden şükürler etti. Ölmemişti daha. Yaşamayı hak eden arızalı kalbi göğüs kafesinde atıyordu.

Batu iyiydi ama kırgındı.

Ağabeyinden gördüğü zulüm hak etmediği koca bir haksızlıktı.

Anne ve babasını suçlayacak noktalar arasa eline birtakım sebepler gelirdi ama kalbi güzel insanların oğluyla imtihan edilmesini göz önünde bulundurunca onları suçlamaya cesaret edemiyordu.

Dahası buna yüzü yoktu. Batu'dan sonra çöküşlerine ve ayaklanmalarına birebir şahit olmuş, bu noktada kendisi de etkin rol oynamıştı. Doğu'nun bir gün onlara yeniden döneceğini ve onları affedeceğine dair hep umudanmışlardı. Şimdi bakınca oğulları hakkında yanıldıklarını görebiliyor ve bu duruma içten içe kahroluyordu.

"Ailen şüphelenmeye başladı. Bu durumu onlardan saklamak beni aşırı rahatsız ediyor. Bilmeye hakları var."

İnanç, ailesinin bu durumdan haberdar olmaması için özellikle uyardığından herkes ağız birliğiyle hareket ediyordu. Görüntülü aramaları görmemiş gibi yaparak veya yoğun olduğunu söyleyerek telefon konuşmalarını genellikle kısa tutuyordu ama bugün hasreti sona erecekti. Fakat öncesinde tatlı bir uyku çekip banyo yapmalı, dağınık hâlini ciddi anlamda toparlamalıydı. Hoş, anne babası daha dağılmış hâllerine de şahit olmuştu ancak hastalığın yansıdığı yüzü onlar çok iyi biliyorlardı.

Acılı bir iç çekişten sonra omuzlarını düşürdü İnanç. "Size duydukları güvenin sarsılmasını istemiyorum. Onlar hâlâ çok hassas."

Yanında oturan Demet Hanım omzunu nazikçe sıktı. "İnan bana onları anlıyoruz. Bize kızmaya ve sorgulamaya hakları var," dedi ve durup düşündü. "Sadece Doğu, babanın eline düşerse onu nasıl kurtaracağımızı hesap edemiyorum."

"Kurtaracağımızı kim söyledi?"

Önde oturan Şahin Bey'in kararlı sesi İnanç'ın dikkatini çekti. Yavuz Gürmen'in sakın hâlinin aksine söz konusu kızı oldu mu kimseleri tanımadığı çevresindeki herkes tarafından bilinirdi. Şahin Üzeyiroğlu ise bu konuda asla taviz vermez ve babasını desteklerdi. O hâlde Doğu'nun gerçekten kurtuluşu yoktu.

Doğu'nun, babasıyla anlaştığı günleri bile hayal etmişti İnanç. Yavuz Gürmen'le nasıl bir ilişkisi olacağını düşündüğü vakit tatlı hayaller kurardı. Her hayalin birer birer bozulduğuna ve hepsinin aslında ne kadar erken olduğuna, birini gerçekten tanıyana kadar sevgiyi hak etmediğine anbean tanık oluyordu.

Doğu'nun akıbetiyle ilgili tartışma kısa sürdü. Kurtarılmayacağı aşikârdı. İnanç kurtarılması için babasına karşı çıkmayacak, onu durduramayacaktı.

Özlediği eve doğru yol aldıklarında bir kez daha şükretti İnanç. Ru-

tinlerinden bazen yılsa da aslında hepsi çok özel ve güzeldi. Sağlıklı olmak hepsinden daha değerliydi. İnanç bundan sonra rutinlerine kolay kolay isyan etmeyecekti.

Önlerinde ilerleyen arabada canına kasteden iki adam vardı; Doğu Üzeyiroğlu direksiyon başındaydı, zalim gözleriyle öldüren koyu gözlerini anımsayınca içi ürperdi. Onun karanlığı koca bir çember gibiydi ve belli bir alana kadar herkesi kapsıyordu.

Sağında oturan bir başka tehlikeye odaklandı. Yabani bakan gözleri tetikleyen yara yüzüne öyle bir oturmuştu ki İnanç bazen hikâyesini merak etmekten kendini alıkoyamıyordu. Aslında bu meraka gerek kalmadan onları son iki haftadır çok net tanımıştı.

İnanç iki adamın arasında bir süre bocaladı. Hangisi hangisinden daha tehlikeli, hangisi hangisinden daha caniydi? Hangisi taş kalbini taşımakta güçlük çekmiyordu? Hangisinin sırtında daha fazla yara vardı ki İnanç'ı vuruyordu?

“Kör olmak sadece görmemekten ibaret değil,” diye söze girdi ve sonunda teyit etmek için araya bir soru sıkıştırdı İnanç. “Değil mi?”

Şahin Bey ve Demet Hanım aynı anda yüzüne dönüp baktılar. İnanç'ın dikkatini önde oturan adamın bakışları çekti. Şefkat bu adamın gözlerinde asla tükenmek bilmiyor, sanki enerjisini ondan alıyormuş gibi devamlı büyüyordu.

“Evet, güzelim,” dedi ve ne diyeceğini bekledi.

Demet Hanım saçlarını okşayarak sessizliğini korudu. Bazen ikilinin sohbetlerine karışmadan fikir alışverişinde bulunmalarını izler çok nadir yorum yapardı.

“Kibirden korkuyorum. Görmek istediğim her şeyin önüne bir set çekiyor.”

Şahin Bey cevaplamadan önce durup düşündü. “Eksiklik kibir oluşturur. Biri eksik olduğu şeyi kibirle saklamaya çalışır. Şahit olduğun bu tip insanları yargılamadan önce durup izlemelisin. Şu soruyu sormalısın; neyin eksikliğini yaşıyor da dışı vurumu bu kadar acizce oluyor?”

İnanç bunu çok yorucu buldu. “Her eksiğin kaynağına inemezsin. Bu çok yıpratıcı.”

“Hayatında yeri olan insanlar için bunu yapmalısın. Bazıları sen ne yaparsan yap hayatından çıkmaz ve merkezinde durur. Sen merkezine bu kadar müdahale eden insanları başıboş bırakamazsın.”

“Kendimi sürekli güvende tutma dürtüsüyle mi yaşamalıyım?”

“Hayır, onu uyandırmalısın.”

“Görmek istemeyen biri için çabalamam,” dedi açıkça. “Üzgünüm.”

Dolaylı yoldan Doğu ve Ertu için konuşmuş olsalar bile İnanç esasında kendi düşüncelerini ifade etmişti. Bunun için yargılanmayacağını da biliyordu. Doğu için yıpranmışken neyi ona gösterebilirdi ki?

Telefon sesi konuşmalarını böldü. İnanç telefonuna gelen mesaja baktı. Şevval'den güzel bir mesaj almıştı.

-Hangimiz önce eve varacağız yarışı yapalım mı?

-Seni tekte geçerim.

Muhtemelen İnanç önce evde olacaktı. Yolculuk güvenli olsa da eve en yakın konumdaki hastaneden dönüyorlardı. Önce minik kedisiyle ilgilecek sonra banyo yapıp uzanacaktı.

Nihayet eve varabilmişlerdi. Arabadan dikkatle indi ve onu karşılayan Ayfer'e gülümsedi. Kadının gözlerindeki endişeyi çok net görebiliyordu İnanç. Açık kapıdan kendisine koşarak gelen kedisine neşeli ve özlem dolu çığlıklarıyla eğildi İnanç. "Afrodit... Kızım," diyerek kucakladığı minik dostunu göğsüne sakladı.

"Anneyi çok mu özledin? Annen de seni çok özledi. Hastaneye gelmen yasaktı yoksa seni alırdım yanıma."

İçeri geçmeleriyle İnanç'ın yerinden sıçraması bir oldu. Keza bu sefer Kont sahibinin kucığına koşarak atladı.

Birbiriyle geçinemeyen iki insanın bir de hayvanları vardı. Sevgileri yalnızca küçük dostlarındaydı. Aslında biri iyi, biri kötüydü. Biri zarif, biri zalimdi. İnanç ve Doğu arasında nice fark varken birkaç benzerlik de yok değildi.

İnanç müsaade isteyerek direkt çatı katına çıktı. Ona eşlik eden Demet Hanım yatağını ve giyeceği kıyafetleri hazırladı. Şevval gelene kadar uzanmak istediğini belirttiğinden yanında kalmadı. Üzerindeki bütün ağırlık ve sıkıntıdan kurtulduğu sıcak bir banyodan sonra soluğu kedisine beraber yatağında aldı İnanç.

Birbirlerine duydukları özlemi giderdikten sonra İnanç dayanamayıp anne babasını aradı. Görüntülü aramaları uzun sürdü. Zira İnanç'ın anne babasını iyi olduğuna dair ikna etmesi biraz zaman aldı. Onları ikna edemeyince onu kontrol etmek için odasına gelen Şahin Bey ve Demet Hanım devreye girdi.

Nihayet anne babasını ikna ettiğine inandığında telefonu kapattı İnanç. Karı kocanın ne kadar mahcup olduğunu görebiliyordu. İçini sıkıntı basınca odasında kalmak istemediğini söyleyerek onlarla tekrar aşağı indi.

Bu sırada Şevval'in geldiği haberini aldı. Mesaj attığı zamandan bu yana neredeyse bir buçuk saat geçmişti.

Merdivenlerin sonunda kollarını iki yana açmış bir kadın onu sabırsızca bekliyordu. "Evine hoş geldin, bal böceğim... Yer altı elmasım... Ballı lokmam... Fıstığım..."

Şevval Doran acıkmış olmalıydı.

İnanç istemsizce kıkırdarak son basamaktan neredeyse atlayıp Şevval'in kollarına kendini bıraktı. "Hoş buldum, canımın içi," dedi ve kulağına gülerek fısıldadı. "Sanırım acıkmışsın."

Şevval ağzının içinde mırıldandı. “Bu kadar belli ettiğimi bilmiyordum.”

Demet Hanım acıktığını duyunca mutfakta olacağını söyleyerek yanlarından ayrıldı. Şahin Bey aksayan işlerini halletmek üzere çalışma odasına geçti. Geniş salonda yalnızca İnanç, Şevval, Doğu, Ertu ve Kont bulunuyordu.

Aynı ortamda bulunmak istemeyen İnanç gitse kaçmış olacak, kalsa onlara fırsat vermiş olacaktı. İkilemde kalan kadını kedisini alarak koltuğa oturan Şevval kurtardı. Anlaşıldı, kaçmıyor ve onlarla yüz yüze savaşıyorlardı.

Hastanede savaşacaklarının sinyali vermişti zaten. İnanç, kucığında kediyle oturan Şevval’ın yanına kuruldu. Doğu ve Ertu’nun baskın bakışlarını görmezden gelse de bu çok zordu. Kont’la ilgilenseler bile bakışlarını onlardan çekmiyorlardı.

“Oğlum, seni burada yalnız bıraktığım için üzgünüm. İnanç Hanım için birtakım cezalara maruz kaldık.”

İnanç gözlerini devirmemek için mücadele etti. Fakat kurduğu cümlenin de etkisinde kaldı. Kont’u yalnız bıraktığına göre bir yere gitmişti. Gözlerini gönülsüzce ona kaydırdı. Kont’u severken çok az gülerdi. O çarpıcı gülüş dudaklarında sinsice durur ve saniyeler sonra anlamını ifade edemediği bir şekilde kaybolurdu.

Kızgınlığını unuttuğunda gülüşünden etkilendiğini fark ediyordu İnanç.

Kahretsin! Bundan gerçekten nefret ediyordu.

“Onun adı Kontes, değil mi?”

İşte tartışmayı başlatan anlamsız inat. İnanç gözlerini devirmeden duramadı. Kızının zaten bir adı vardı ve neden ısrarla Kontes’le değiştiriliyordu? Ertu’nun kasten adını sormasından anladığı üzere sataşmaya yer arıyordu.

Ama hangi kadına?

“Hayır,” diye atıldı Şevval. “Adı Afrodit.”

Ertu gayriihtiyarî dudaklarını yaladı. “Kontes’i daha çok kabullenmiş gibi,” derken gür sesine yaydığı alaylı tını öfkesini gizleyemiyordu. Gürmen ile uğraşmayacaktı. Zira son eğlenceleri az daha kadının ölümüne sebep olacaktı.

Şevval bir bacağını diğer bacağının üstüne atıp sırtını koltuğa gevşekçe yasladı. Saçlarını parmakları arasına alırken arkadaşına göz kırptı. Dudağında yılanın sinsiliğini taşıyan bir cazibe vardı. Kucığında sakince oturan kediye küçük bir bakış attıktan sonra yabancı adamları yeniden temas kurdu.

İkisinin arasındaki ateş Doğu ve İnanç’ı kaygılandırdı.

“Hadi ya. Ömründe bir defa gördüğün kedi için fazla erken konuşuyorsun.”

Avurtlarını alışkanlığı gereği ısıtır ısıtır bıraktı Ertu. İnanç'tan daha dışlı olan arkadaşının çok konuşmasından duyduğu rahatsızlık giderek büyüyordu. Pek dışa vurmasa da Şevval kesinlikle uğraşmayacağı biriydi.

"Deneyebiliriz," dedi Ertu, sonuna kadar savaşılabildi.

"Gerek yok," dedi İnanç araya girerek. "Kızımın bir adı var. Çok seviyorsanız sokaktan bir kedi sahiplenir ve adını Kontes koyarsınız."

Afrodit ona arkadaşı Erdi'nin hediyesiydi. Yeni doğmuş yavrulardan üçü sahiplendirilmiş, en son o kalmıştı. İnanç kedileri çok sevdiği için bir akşamüzeri onu böyle bir sürprizle karşılaşmıştı. Afrodit ona geldiğinde minicikti. Şimdi iki yaşındaydı ve İnanç, Afrodit hayatına girdiği için çok mutluydu.

İnanç'ı süzmekten kendini alamayan Doğu, mesafeli durmak için verdiği çabanın dengesizliğini anlamaya çalışıyordu. Bu her neyse Doğu'nun hoşuna gitmiyordu. Ufaklık'ta bir şey vardı. Gizli ve hoş olmayan bir şey...

"Ballı turtam, haber vermeyi unuttum. Erdi yanına geleceğini söyledi, fırsatı buldu ama net değil," dedi, mahcup dolu sesiyle arkadaşının elini tuttu. "Benimki de gelecekti ama antrenman için kampa gittiler."

Erdi'nin geleceğini duyunca memnuniyetle gülümsedi. Sergi için çok yoğun çalıştığından onunla telefon görüşmesi bile yapmak bazen imkânsız oluyordu.

"Erdi kim?"

İki adamın ağzından aynı anda dökülen soru birbirine bakan dostları şaşırtmış ve hayretle kafalarını çevirmelerine neden olmuştu. Bu sorguyu yapmaya hakları var mıydı?

"Sizi ilgilendirmez," diyerek geçiştirdi Şevval.

Erdi'nin kim olduğunu sormalarına epey şaşırdı İnanç. Üstelik bunu uyum içinde saniye şaşmaksızın aynı tepkiyle yapmaları da takdire şayandı. Ancak cevaplanmayacak bir soruydu çünkü onlar sorgulayacak adamlar değildi. Sadece Şevval erken davranmıştı.

"Ne zaman net oldu ki!" diye sitem etti İnanç. Gelmeyeceğini bilerek bekleyecekti.

"Evime gelen herkes beni ilgilendirir."

İnanç kül rengi harelerin içinde ipte oynayan iki cambazı gördü. Cambazın biri İnanç, biri Doğu'ydu. Ancak ipi vermeye hiç niyetli değildi İnanç.

"Burası," dedi, sessizliğini Doğu'ya karşı bozdu. "Senin evin mi?"

Üzeyir aklını oynatacak kadar delirebilirdi ki İnanç şahit olmuştu. İçine nüfuz eden öfke deliliğini de çıkarabilirdi fakat Doğu bunu istemiyordu. O hâlde Gürmen'in sakın duruşuna karşılık her zamanki silahını kullanacaktı.

Dudağının bir kıyısı hafifçe kıvrıldı. "Taruşmaya açık bir konu değil."

Öyle mi dercesine baktı. Sonra anlamış gibi yaparak kafasını ağır ağır salladı İnanç. "Peki, şimdiye kadar neredeydin?"

Doğu tıslayarak güldü. Rahat pozisyonunu bozarak öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerinin üzerine yaslariken geniş omuzlarını düşürmemeye dikkat ediyordu. Böyle yapınca karizmasından eksilmesini beklediği Zeus'un varisi, İnanç'ı heyecandan tutukluk yapacak kadar etkiliyordu.

"Bu sorguyu yapmak için hayatımın neresindesin?"

"Hiçbir yerinde," diye onayladı İnanç. "Senin bu evde olmadığın gibi," dese de aslında bir öneminin olmayışını kabullenmek ağır gelmişti. Doğu ile irtibatı kesmek onun için daha sağlıklıydı. Bedenen vermediği zararı en ufak bir sözülle veriyordu.

"Gelen gidenime karışmayacaksın. Bu evde kurulu bir düzenim var ve sen hesap vereceğim biri değilsin!"

Doğu oturduğu yerden sakince kalktı. Heybetini her anlamda konuşturan vakur havasıyla İnanç'a doğru yürüdü. İfadesindeki alaycı gülüş onun bir uzvuymuş gibi yine yüzüne yayılmıştı. Sanki bu ukala tavır olmasa Doğu Üzeyiroğlu olmazmış gibiydi.

"Gelenine gidenine de karışacağım, evime geleni de soracağım ve sen de bana hesap vereceksin, Gürmen!"

Sakinliğini yok etmek isteyen Üzeyir bunu başardı. İnanç oturduğu koltuktan hışımla kalkarak üzerine gelmekte olan adamın dibine kadar girdi.

"Senin gibi bencilin tekine nefretimi bile vermem!"

Doğu alt dudağını zevkle ısırdı. "Bütün düzenini bozacağım. Gürmen."

"Üç yıl sonra aniden çıkıp gelerek, değil mi?"

"Demet Hanım'dan daha çok beklemiştin."

İnanç Gürmen ukala tavrını yıkacak şiddette güldü. "Seni?" diye sordu ve gülmeye devam etti. "Ölümümü beklerim seni beklemem."

Alaycı ifadesi yüzünü usulca terk etti. Şayet İnanç Gürmen onun için bir şey ifade etseydi bu cümleden sonra Doğu Üzeyiroğlu komalık olurdu. Ancak duymaktan rahatsız olduğunu saklamadığını da görebiliyordu kadın.

Aldığı bakışlar üzerine kalbinde korkuyu andıran bir tekleme hissetti İnanç. Yine o adama dönüşüyordu. Onu öldüren, suyun altında nefesini kesen, hayattan nice güzelliğini koparan, zulmünü kızdan esirgemeyen o karanlık adamı oynuyordu.

"Seni beklediğin o ölüme kavuştururum!" dedi. Dibine korkusuzca giren İnanç'ın çenesini tutarak kendine doğru yükseltti. Milim kadar mesafe mahşer kapısının aralığı kadardı belki de. Sıratı geçemeyecek kadar günahkâr bir beden ile sıratın üstünden hızla geçecek masum bir beden karşı karşıyaydı.

Cennet ve cehennem çatışyordu.

İnanç onunla hiç bu kadar yakınlaşmamıştı. Nefesi dudaklarına çarparken aklı başında olmak imkânsızdı ama ona teslim olmak da bir o kadar aptallıktı. O kül grisi gözleriyle yüzünde bir açık ararken ve öfkesine rağmen arayışını saklamıyorken İnanç onun eline hiçbir koz veremezdi.

Çünkü biliyordu, şüphe daima gerçekleşecek bir hissin habercisiydi.

Toparlandı ve onunla elinden geldiği kadar savaştı.

“Başanyordun,” diye hatırlattı İnanç. “Başarıyordun ve bunun için kabul etmesen de korkuyordun. Sen korktuğunu kendine itiraf edemeyecek kadar bencil birisin.”

“Benim korkularımı anlayamayacak kadar küçüksün, Ufaklık.”

İnanç yüzüne vuran nefesin, çenesini tutan yumuşak parmakların etkisinde kalırsa hiç iyi şeyler olmayacaktı. Savunma duvarı kırılmak üzereydi. İnanç Gürmen kalp sağlığını düşünmek zorundaydı. Tenini yakan parmaklarından çenesini kurtardı, kurdukları göz kontağını sonlandırdı.

Doğu'ya aradığını vermedi. Vermediğine inandı.

“Seni anlamak gibi bir gayem olduğunda konuşalım,” dedi İnanç ve onunla aynı havayı daha fazla solumak istemediğinden direkt bahçeye çıktı. Arkasında bıraktığı adamın nasıl baktığını görmese de anlıyordu.

Doğu onun her hareketinden rahatsızdı ya da öyle gösteriyordu. İnanç'ın anlam veremediği tek şey saniyelik süren sıcak bakışın hemen sonra hiç olmamış gibi yok oluşuydu. Adı olmayan bir duyguydu. O duyguyu biraz daha sürdürse İnanç, Kötülerin Lordu'na teslim olacaktı.

Peşinden gelen Şevval ile verandaya geçti. Aniden basan ateşi başka türlü dindiremezdi. Sakinleşmesi gerekti. Şevval'in endişeli bakışları ür-kütücüydü. Belki de fazla açık davranmıştı.

“İletişimi kesmediğin sürece bütün kozları onun eline vereceksin.”

İnanç canına okuyan gerçeği duymayı istememişti ama Şevval ona dokunmadan tokatlayarak uyanmasını sağlamıştı. Bir süre konuşmadı, bir süre Doğu'nun bakışlarındaki hazzı sindirmeye çalıştı. Üzeyir'in şüphelendiği işin peşini bırakmadığını çok iyi biliyordu. Batu'nun kalbinin ona nakledildiğini şüphesi sayesinde öğrenmişti. Yoksa ailesi gizleme taraftanydı.

İnanç yemek gelene kadar çok az konuştu. Hastane yorgunluğu, zorlu süreci hâlâ üzerinden atamama durumu yüzünden aslında pek uyum sağlayamadı. Yemekten sonra Şevval'i uğurladı. Tüm bu sırada Ertu ve Doğu'nun yoğun bakışlarına maruz kaldı. Onları daha fazla görmek istemediği için Şahin Bey ve Demet Hanım'dan müsaade isteyerek çatı katına çıktı. Kendi alanına geçtiğinde biraz daha güvende hissetti. Sanki Doğu buraya hiç gelmeyecekmiş gibi...

Yatmak istemediği için odasına girmedi. Çizim odası ve dinlenme

odası arasında kaldı. Oturup sıkılmaktansa çizim yapmayı tercih etti. En azından bir kalem tutup zihnini o anlarda boşaltabilirdi.

Çizim odasına doğru keyifsizce yürüdü. Kapısına ulaştığında basamaklardan gelen sesi işitti. İnanç peşinden birinin geldiğini anladı ama kim olduğunu bilmediği için arkasını kontrol etti.

Merak, huzursuzlukla yer değiştirdi.

Güvende olduğunu sandığı çatı katında tehlikeli bir suçlu tekrar göründü. İnanç tepki vermeden önüne döndü ve çalışma odasına girmek için kola dokundu. Neden geldiğini merak etse de onu konuşturmaya niyetli değildi.

“Benden kaçıyor musun?”

İnanç gözlerini sımsıkı yumdu.

“Hadi ama... Meşalemizi yakmak için geldim.”

Yumduğu gözlerini usulca açtı. Bir anı bir anını tutmayan, dengesizlikte sınır tanımayan adamla neyin meşalesini yakabileceğini düşündü? Doğu düzenini bozacağını söylerken şaka yapmıyordu.

İnanç söylenecek oldu, ağzına laf vermemek için sustu ve tuttuğu kapı kolunu indirdi. Kapıyı itmeden elinin üstünü bir el kapladı. Dövmeyle yer yer kaplı elin etkisi İnanç’ı sararak irkiltti.

Bugün çok fazla ten teması kurulmuştu. Çok fazla...

Kapıyla onun arasında kalmak cehenneme bir nefes kadar yakın olmaktı. İnanç ona bakmaya korktu. Her ne kadar gücünü göstermek istese de ondan korkuyordu ve sonrasını düşünmeden verdiği her cevap ona pahalıya patlıyordu.

“Kavrama yetinde sorun olduğunu düşünüyorum artık,” dedi ve ondan uzaklaşması için sol omzuyla itti. “Uzaklaş!”

Doğu inadına yanına yanaşarak kapı arasında sıkıştırdı. İnanç’ı zorlamak bu noktada hoşuna gidiyordu ama eğlencesini kısa sürdürdü.

“Odamızın ilk açılışını beraber yapmamız daha uygun olmaz mıydı, Ufaklık?”

İnanç teninin ateşiyle yandığından sözlerini net algılayamadı. Bu adam sınırları içerisindeyken her şey dört kat daha tehlikeli oluyordu. Ona duyduğu bütün duyguları bastırarak konuşmasına döndü.

Cümlelerin başını kaçırmadığı için kendini şanslı saysa da sözlerindeki absürdlükten yüzünü ekşitmeden duramadı.

“Odamız?” diye sordu ona döndüğünde.

Koyu harelerinde yine o tekinsiz parıltılar vardı. Çehresindeki meydan okuma ve sanki bir şeyin hazzını alıyormuş gibi kendinden geçmesi İnanç’ı her geçen dakika daha çok geriyordu.

Elinin sıcaklığını yok sayamadığı dakikaların sonuna varamazsa ona

karşı kaybetmeyi tadacaktı. Hazzında gizli bir tat vardı. İnanç'ın adını koyamadığı o duygu gibiydi. Adını koymaya ihtimal vermediği tutku gibi... İmkânsız değildi ama mümkün de denilemezdi.

Doğu Üzeyiroğlu'nun gizliden gizliye tutku duyduğu kadın olmak İnanç Gürmen'in hayallerini bile aşardı.

Yüzündeki gizli ifadeyi anladığına kanaat getirdiği anda elini tutan el kapıyı ardına kadar itti ve İnanç refleksiyle odaya kısa bir bakış attı. Algıları ilk anda mevcut görüntüyü reddetti. Zira bu oda eşyaları zarar gördüğünden bu yana bu kadar değişmemişti.

İnanç emin olmak için Doğu ve oda arasında mekik dokudu. Odaya her baktığında gerçek orada olmasına rağmen imkânsız göründü.

"Bu ne?" diye sordu. Sesi içine kaçtığından Doğu'nun duymadığını sandı ama dibinde olan adamın duymaması mümkün değildi.

İnanç odaya tekrar göz gezdirdi. İnkâr ettiği gerçek karşısında duruyordu.

Çalışma masasının ve şövalenin yeri değişmiş, pencere kenarına konumlanmışlardı. Duvarın sağ ve karşı cephesi beyaza, sol ve arka cephesi siyaha boyanmıştı. Ak ve karanın kimi temsil ettiğini anlamamak için aptal olmak gerekti ama ipuçları bunlarla da sınırlı değildi.

Kapı eşiğinden odanın yarsına kadar süren siyah duvarlar ve tam ortada dikkatini dağıtan kum torbası, hemen bitişiğinde halter dambıl, bir çift siyah eldiven ve ilk bakışta ne olduğunu anlamadığı siyah yüz havlusu vardı.

Duvarın iki cephesinde iki büyük tablo asılıydı. Her ikisinde de motoruyla fotoğrafını çektiren Doğu Üzeyiroğlu bulunuyordu. Yarisından sonrasını tekrar kontrol ettiğinde kırılan bütün eşyaları, zarar gören boya takımları ve paketinden çıkarılmamış fırçaları çalışma masasında özenle dizilmiş hâlde buldu.

İnanç odayı tekrar tekrar inceledi. Her inceleme yeni bir fark hissettiriyordu. Ancak anlayamadığı bir şey vardı.

Soluk benziyle arkasında duran adama baktı. "Neden?" diye sordu. "Nefret ettiğin bir insanın alanını neden işgal ediyorsun?"

Doğu Üzeyiroğlu acımasızca gülümsedi.

"Sana şans vermek istedim."

"Ne şans?"

"Beni tanıma şans." "

Dürüst Bir Yalan

Onu tanımak için bir şans vermesi işkillenmek için geçerli nedendi. Doğu Üzeyiroğlu'nun tehlikesini tattırmak için fırsat kolladığı anlardan sonra ansızın çıkıp kendini tanıtmaya şansı vermesi mantık dışıydı.

Şüphesini saklamaktan kaçınsa inanmış olacak, dışa vursa kaybetmiş olacaktı. Yüz ifadesini nötr tutmak için çaba verdi İnanç ve onun bir sonraki hamlesini anlamak için sessizce bekledi.

Can yakan gülümsemesiyle, "Nutkun tutuldu, değil mi?" diye sordu. "Kadınlar üzerinde her zaman böyle bir etkim vardır."

Haklıydı ama bu kısım İnanç'ın üzerinde duracağı nokta değildi. Küçük duygu açığı kendine karşı kullanılacak silah demekti. İblisten âlâ adama en güçlü silahı veremezdi.

"Çalışma odam neden bu hâlde?" diye sordu.

"Çalışma odamız," diye düzeltti Doğu. "Evde kum torbasına en uygun yer burasıydı. Hobilerimiz farklı olsa da oda buna çok uygun."

Hâlâ onu dalgaya alarak yaptığı saygısızlığın üzerini kapatıyordu. "Şahin ağabeyi nasıl ikna ettin?" diye sordu İnanç.

Doğu cevap vermedi, gözlerindeki tekinsiz ifade ikna etme şeklinin normal olmadığını kanıtlar nitelikteydi.

"Peki, bunun için benden izin aldın mı?"

"Burası benim evim."

"Burası benim özel alanım!"

"Burası benim evim, Ufaklık."

İnanç onunla inatlaştıkça bu durumdan zevk aldığını gördü. Doğu henüz onu ciddiye almıyordu. Hastaneden yeni çıkmış bir kadının canını sıkacak kadar gamsız davranıyordu.

Odaya bu saatten sonra müdahale edemezdi ki Doğu aslında müdahale edecek konumda olmadığını böylece yüzüne vuruyordu. Pes edince omuzları düştü, yüzündeki gayret ifadesi yenilmişliğe dönüştü.

"Tamam, burası senin evin. Tamam, sen kazandın," dedikten sonra odadan geri adımlarla çıktı. "Sırf sen eğleneceksin diye oyununa ayak uydurmayacağım."

Doğu pes etmesinden hoşlanmadı. O inatçı kişiliğiyle direten İnanç'ın kum torbasını indirmesini beklemişti. Öyle ki konuşmak için özellikle tam zamanında çıkmıştı.

"Pes etmek sana yakışmadı," dedi sırtarak. "Gerçi benimle savaşman için güçlü olman gerektiğini anladın. Bunu da adım sayarım."

İnanç kime ne anlatıyorum dercesine baktı. "Hastaneden çıkalı yirmi dört saat olmadı. Beni tekrar göndermek istiyorsan söyle. Kendimi ona göre hazırlayacağım."

Doğu'nun sırtışı yüzünden silindi. "Mağdur edebiyatı yapma, Ufaklık."

"Sana hiçbir şey yapmak istemiyorum, Doğu. Anlamıyor musun?" dedi, sonra anlamadığına inanarak açıklama gereği duydu. "Benden uzak dur."

"Bir şartla," dedi hemen.

Anlaşma yapmaya yer arıyormuş gibi hazırды. Şartının hastaneye komalık hâlde girmekle yansıdığına emindi İnanç. Nedir dercesine kafasını salladı. Onunla bu hâlde olmak tanışmak için beklediği yıllardan daha ağır geliyordu.

"Afrodit'in adı Kontes olacak."

Bir saniye... Komaya girmesine sadece bir saniye kaldı.

"Sen şaka mısın?" diye sordu dehşet içinde.

"Hiç olmadığım kadar ciddiğim."

"Sırf sen istedin diye kızımın adını değiştirmem. Git kurdunun ismini değiştir."

"Kont ve Kontes olarak yaşarlar bu evde. Anlaştık mı?"

"Hayır," diyerek kestirip attı. Onun istediği her şeyi bir şekilde yaptırmamasına katlanamadı İnanç. Önce hayatını mahvetti, sonra özel alanına izinsiz giriş yaptı ve şimdi kedisinin ismini bile kafasına estiği için şart koşarak değiştiriyordu.

"Peki, ben anlaşmamız için makul bir istekte bulunmuştum ama sen bilirsin," dedi, saf öfkeyi barındıran gözlerine bakarak gizliden gizliye savaşını sürdürdü Doğu.

Bu, sonuçlarına katlanırsın sözünün üstü kapalı hâli miydi? Doğu üstü kapalı konuşmaz, yapacağı her şeyi açıkça söylerdi zaten. İnanç boğuldu, sığ denizde ayakları yere basmaya güç bulamamış gibi derine çekildi.

Sebebi karşısındaki adamdı. Ve onun derin gözleri...

"Beni boğuyorsun, Doğu!" dedi sonunda, kısık sesinin altında bin bir mana vardı.

"Neden İnanç?"

Sararmış sonbahar yaprağının rengini taşıyan gözleriyle uzun uzun izledi. Söylese de söylemese de dertleneceği bir anı daha yaşıyordu. Ancak Doğu sözlerin gerçekliğiyle çarpılmayı hak ediyordu.

"Sen..." diye söze girdi kurnazlığı ağırlayan sesiyle. "Keşke dönmeseydin!"

Uzun uzadıya düşündüğünüz bazı anlaşmaların aksine üzerine pek düşmeden kabul edebilirsiniz. Biri sizi buna zorlayabilir, biri sizi bunun için inandırabilir, birileri sizi mecbur bırakabilir.

Dün gece İnanç Gürmen son noktayı koyarcasına anlaşmayı kabul etmişti. Sessiz ve sakince düşündüğü şart canını yaksa da Doğu'nun ondan uzak kalması için kabul edilir görünmüştü. Doğu'nunki zorlamama mıydı yoksa mecburiyet mi anlamadı ama ikisi de orta ölçüde sebepti.

İnanç Gürmen için zorlayıcı geçen gecenin sabahı hastanedeki gibi biraz umutsuz olmuştu. Bugün kızına bambaşka bir isimle seslenecekti. Doğu bunun provasını geldiğinden beridir yaptığı için Afrodit yadırgamazdı ama İnanç'ın seslenişi farklı olurdu.

Umutsuzca çatı katından indi.

Kurulduğunu sandığı kahvaltı masasının boş olduğunu ve Demet Hanım ile Şahin Bey'in bunun üzerine konuştuğunu duydu. Basamakları inerken sebebini onlardan duyacağını sandı ama onlar da anladığı kadarıyla bilgisizdi. Henüz onlara yaklaşmadan Ayfer'in elini havluya kurularak onlara doğru yanaştığını gördü.

“Geç mi uyandın, canım? Kahvaltı niye hazır değil?”

Nahif sesiyle sorusunu yöneltti Demet Hanım. Şaşkın olduğu beliydi. Ayfer hiç böyle düzensiz bir kadın olmazdı. Kahvaltı her gün aynı saatte masaya kurulurdu. Doğu'nun isteği üzerine bahçeye kurduğunu söyleyerek bilgilendirdi Ayfer.

Kahvaltı hazırı ve İnanç günler sonra masada yerini alacaktı. Rutinlerine yeniden kavuştuğu için mutlu olsa da sanki bugün yeni hayatının ilk günüydü.

Değiştirilmek zorunda kalınan bazı şeylerin acı tadının aksine İnanç sağlıklı ve güvende olmak istiyor, ayak uydurmayı seçerek acıyı keyfe dönüştürmeyi planlıyordu.

Belki Kontes o kadar da kötü bir isim değildi. Kötü olan sadece bir adamdı...

Şahin Bey her zamanki gibi kolunu açtı. İnanç şefkatli kolun altında yerini aldı. Çalışma odasının değişimiyle alakalı bilgilendirmeyen çifte konuyu açmak istemedi. İnanç özellikle onlardan bir atak bekliyordu. Bu sefer gerekçe tam olarak neydi?

İnanç ne zamana kadar Doğu'nun savruk duruşuna boyun eğecekti?

Sağ kolunun altında İnanç, sol elinde ise elini tuttuğu karısıyla verandaya çıktı Şahin Bey. Donatılmış masada yerini alan Doğu Üzeyiroğlu, yanında Kont, kucağında Afrodit'le oyalanıyordu.

“Oğlum sana bir dişi buldum. Kulübeni büyütmem gerek, sığmaz orası size!”

Oğlunun hınzır sesini duyunca kafasını salladı Şahin Bey. Ne zaman ikisini baş başa yakalasa Kont'a olmayacak şeyler söylüyordu. Yanı sıra kucağındaki küçük dostunu da buna alet etmek üzereydi.

"Kont, oğlum ben yokken Kontes'le oynarsın!"

Afacan bir çocuğu anımsatan Üzeyir, dostu kendisine yüz vermeyince derin bir kahkahayı kopararak onları izlemekte olanları irkiltti.

İnanç kahkahasında afacanlık bulmadı. İnkâr edemeyeceği ancak kolay da kabul edemeyeceği karizmatik bir sese sahipti Üzeyir. O konuşurken İnanç sesini kulağıyla değil de kalbiyle duyuyordu.

Öylesine bir meziyet serpilmişti ki sesine, duyan hiçbir kalp bertaraf edemezdi. Sesiyle baştan çıkaran insanları bilirsiniz, Üzeyir'in kabul edilemez özelliği de buydu. İnanç nasıl olduğunu bilmediği bir savaşla mücadele ediyordu. Sesi ve kahkahası öyle etkiliydi ki kalbinde ritimleriyle atıyor, ritimleriyle adeta konuşuyordu.

Onu yok saymak duygularını yok saymakla yarışıyor. Ve ikisi de çok zordu.

"Oğlum kıskançlığın âlemi yok. Kontes, Gürmen belasının kedisi."

Dudakları gerildi. Her duygu Doğu'ya işlerken o nasıl oluyor da her defasında incitecek bir şey söylemeyi başarabiliyordu?

"Kızım gel buraya!" diye seslendi. Ses tonu sert ve duygusuzdu İnanç'ın. Ona farklı bir adla seslenecek olmanın huysuzluğunu taşıyor ve her ne kadar güzel bakmaya çabalasa da kolay olmuyordu.

Doğu duyduğu sese belirsizliği konuk almış harelerini çevirdi. Kucağındaki kedi komutu net almış, kucağından yere nazikçe atlamıştı. İkisini ilk gördüğü andan farklıydı ve Afrodit ona bu defa takılı kalmamıştı.

Doğu onu üstten bakışlarıyla süzdü. Kont'un başını okşuyor, öpüyor, rüylerine parmaklarını geçirerek sırtını sıvazlıyordu. Şefkatli bir adam mı görüyordu yoksa bu sadece hayal miydi?

"Kahvaltuyu neden dışarıda yapıyoruz?" diye sordu Şahin Bey. Ortamdaki gerginliği bozmak için araya karıştığı belliydi.

İşittiği otoriter sesin sahibine çevirdi gözlerini Doğu. Babasını cevaplamadan önce kolunun altında tuttuğu kadını göz ucuyla kontrol etti. İnanç Gürmen'in son sözlerini söyleyip gitmesinden aşırı rahatsız oluyordu. Ancak dünkü gidişi Doğu Üzeyiroğlu'nu kızdırmıştı.

Sakladığı her neyse bulmak için çalışma odasına ortak olmuş ve dün gece çatırdayan gizli geçit kapısı Doğu'nun yeni bir rota oluşturmasını sağlamıştı.

İnanç Gürmen'le başka zaman çok daha özel bir şekilde ilgilenenecekti.

Duman grisi gözlerini saran ukala ifade yüzünde gezinerek dudaklarına bulaştı. Tehlikeyi pek çok şey de bulabilirsiniz. Ancak bu adamdaki tehlikenin en büyüğünü dudaklarındaki çarpıcı gülüşünde bulurdunuz.

"Gökyüzü biraz yakışıklı görsün istedim."

İnanç bu gülüşe, bu ukala tavra ve yine ta derininde hissettiği sesine güçlükle güldü. O istihza gülüşü yüzüne taşımak pek kolay olmamıştı.

“Görünüşe değseydi elbette!”

“Göreceksin, Gürmen. Dibine kadar dalacaksın!”

Kendini göstermek istiyordu. Aradığını bulmuş gibi onu kullanmak istiyordu. İnanç bu oyunda yer alsa kaybeder, yer almazsa kurban giderdi. Doğu Üzeyiroğlu belli belirsiz bir niyetle İnanç Gürmen'i etkisi altına almaya bakıyordu.

Duruşunu bozmadı ve ona istediği gibi kafa tuttu.

İki taraf arasında ilan edilen savaşın çetin geçeceği kadar eşit de geçmesi gerekti. Haksızlık yahut hile oyunu bozar ve iki taraf da kaybederdi. Fark edilme kavgasının hangi kalpte çiçek açacağı oyunu hiçbir hileye bulaştırılamazdı. Zira iki taraf da kendinden emindi ve üstünlüğünden güç alıyordu.

İlk adımlar keyifli sabah kahvaltısıyla atılıyordu.

Masada yerini alırken sessizleşti İnanç. Doğu ile münakaşaya girmeden önce bir iki lokmayı huzurla yutmak istiyordu. Doldurduğu tabağına kafasını gömdü. Haksızlık olmasın, bahçe kahvaltısı midesinin açlık sinyallerini boğazına vurmuştu.

Yüzüne vuran güneş sıcaklığıyla okşuyordu. Lokmalarını çiğnerken arada amber gözlerini güneşe çeviriyor, gözlerini kamaştırana kadar bakıyor sonra kahvaltısına geri dönüyordu.

“Güneşe bakıp gözlerini yok yere yakmana gerek yok, Gürmen. Ben daha yakıcıyım!”

Çiğnediği ekmeği ağzında evirip çevirirken, çıkarıp Doğu'ya göstermemek için mücadele etti. Tüm iştahını kapatabilir, bu masadan kalkmasını sağlayabilirdi. Şahin Bey ve Demet Hanım için yapamadı. Gözlerini yeniden güneşe çevirdi.

“Bazı şeyler bizi yakıtığında acısı bile tatlı gelir,” dedi sakince. “Senin hiçbir tatlılığın yok.”

“Tatlı sevmem, Gürmen. Ben yakışıklı ve karizmatik bir adamım.”

Güneşin altında kızaran yanaklarına kahkaha serinlik verdi. “Sen sevimsiz bir egoistsin.”

Ekseriyetle katılacak bir gerçektir. Doğu Üzeyiroğlu tatlı ifadesini çürüten bir tehlikeye sahipti. Siyahın namını yürüten, gri gözleriyle bu namı zirvede yaşatan, kendi tehlikesinden asla vazgeçmeyen ve her hareketinde gazabı sızdıran adam tatlı olmayacaktı. Zaten tatlı olma gibi bir çabası yoktu adamın. O yakışıklıydı ve inanılmaz çekiciliğinin de farkındaydı. O, Karanlığın Lordu ve bu karanlığı kalbinde taşıyan güçlü ve korkusuz bir adamdı.

“Kont!” diye seslendi Doğu. “Ufaklığı sev, oğlum.”

İnanç aldığı komutla yanına yaklaşan Kont'u sevmek için kahvaltısına ara verdi. Doğu'nun ilgili bakışlarına rağmen onu görmezden gelmek her ne kadar zor olsa da küçük dostuna odaklandığında biraz daha kolay oldu.

Kont patisini uzatınca kıkırdarak tuttu İnanç. "Beni özledin mi?"

Parmaklarını beyaz tüylerin arasına daldırıp ağır ağır okşadı. Sevgiyi en çok hak eden ve bu sevginin kıymetini bilen tek canlılardı. İnanç'ın nazarında Kont'un gördüğü bir dakikalık sevgi, Doğu'nun gördüğü ömürlük sevgiden daha büyüktü.

Onunla geçirdiği kısa zamanı kucağına aniden fırlayan Afrodit böldü. Ürken İnanç, Kont'u yavaşça bıraktı ve kucağındaki dostuna dönerek, "Bunu alışkanlık hâline getirdin," diye payladı.

Afrodit, İnanç'ın kendisi dışında kimseyle ilgilenmesini istemeyen bir kedi idi.

Geç kaldığı için ilaçlarını hemen alıp masadan izin isteyerek ayrıldı İnanç. "Hadi siz anlaşın birbirinizle. Benim önce sınıf arkadaşım ile buluşmam gerek. Sonra kütüphaneye koşmalıyım."

Onu merak edeceklerini bildiği için Şahin Bey ve Demet Hanım'ı önden bilgilendirdi İnanç. Gözleri yakışıklı adamı görmek istemiyordu. Zira nasıl bakışlarla karşılaşacağını bilmiyordu. Üstelik sessizliğinden hiç hoşlanmıyordu.

Doğu'ya bakmama gayretini son sürat sürdürerek bahçeden içeriye geçti. Hızlı hareket eden İnanç önce odasından çantasını ve telefonunu aldı. Arabanın anahtarını bulamayınca Yunus'ta olduğunu düşünerek evden ayrıldı.

İnanç bahçede çiçekleri kontrol eden Yunus'u görünce yanına gitmek üzere rotasını değiştirdi. Fakat iki adım sonrasını engelleyen bir çağrı aldı.

"Gel, Gürmen!"

Yüreğinde derin bir nûmsek vardı, bu adam böyle konuştukça İnanç takılıp sendeliyordu. Kaşlarını istemsiz çattı. Omzunun üstünden arkasına kısa bir bakış attı. Bir eli cebinde diğer elinde telefonu, sigara paketi ve parmak ucunda sarkan araba anahtarıyla gelen Doğu'yu gördü.

"Gel seni okula bırakayım," dedi muzır ifadesiyle. "Böyle yakışıklı bir adam tarafından okula bırakılmak her kızın hayali!"

İnanç hemen önüne döndü ve yürümeye başladı. Değil onunla okula gitmek, aynı yolda bile yürümezdi artık.

"Hayalimi senin yakışıklı diye adlandırdığın çekilmez suratın süslemiyor, Doğu!" derken sesinde cümlelerine katılan esaslı bir tını varsa da yüzü için söylenemezdi. Zira yalan söylüyorum diye inliyordu. Çekilmez suratı karanlığın cazibesinden ibaretti.

Kahkahası kulaklarını deldi.

"Sen de bu söylediklerine inanıyor musun?"

“İnanmasam söylemem!” diye yanıtladı İnanç. Nispeten sürdürdüğü savaşın mağlubu olmayacaktı.

Yunus’un onları fark edip yaklaşmasıyla İnanç arkasında kalan adamlar münakaşayı bırakarak gelmekte olan Yunus’a yoğunlaştı. Arabanın anahatarını sormaya kalmadan Yunus mahcup bir tavırla açıklamada bulundu.

“Araba sanayiden hâlâ gelmedi.”

İnanç afalladı. “Arabam sanayiye mi götürüldü?”

Yunus bilmediğini duyunca sersemleyerek arkasında kalan Doğu ile göz göze geldi. İnanç durumu izah etmesi için sessizce bekledi.

“Evet,” dedi Yunus göz temasını yeniden İnanç ile kurduğunda. “Doğu arabayı kontrol edince sorun çıkardığını fark edip sanayiye götürdü. Bugün kullansaydın yolda kalırdın.”

İnanç arkasında kalan adamın sessizliğinden yararlanabilirdi ama bakışları sırtını delerken sessiz kalmak zordu. Neden onun arabasını kontrol ediyor ve sanayiye kendisi götürüyordu?

“Tamam Yunus, gerisini ben hallederim.”

Doğu’nun ona yol göstermesiyle Yunus sessizce yanlarından ayrıldı ve işinin başına geri döndü.

İnanç sessiz kalsa kaçmış olur, konuşsa ona fırsat vermiş olurdu. Nendense bu adamlar olan her şey hep ikilemde bıraktırıyordu. Sessiz kalmadı ve arkasında kalan adama topukları üzerinde nazikçe döndü. İlgisiz tavrını takınarak, “Neden arabamla ilgileniyordun?” diye sordu.

Doğu tavrına inanmamış olacak ki küçümser gözleriyle onu süzdü. “Araba ve motorlara ilgim olduğundan,” diye dürüstçe yanıtladı. Ardından ona yakışır bir ukalalıkla, “Hem beyaz bayrakları çektiğimiz için sana bir iyilik yapmak istedim,” dedi.

“Yani basit bir motor parçası benim canımdan daha kıymetli. Onlara gözün gibi bakabiliyorken benim canıma istediğin gibi kastedebilirsin.”

Doğu beklemediği cevap karşısında sersemledi. “Mağdur edebiyatını sevmiyorum, Ufaklık.”

“Tabii mağdur sen olmayınca sevmezsin,” dedi sertçe. “Sırtında bıçakla sen gezmiyorsun, her an zarar görebilirim korkusu yaşamıyorsun. Diken üstünde değilsin. Korkunç ve gamsız birisin.”

Sadece tek kaşını kaldırdı.

“Senden arabam için bir şey yapmanı istemiyorum. Hoş, odama izinsizce pusu kuran birisi her şeyi kafasına estiği gibi yapabilir. Benim uyarım da ancak seni kışkırtır. Öyle olsun,” dedi parlamaya devam ederek. “Devam et ama sakın yaklaşma. Afrodite’in adını sırf senden kurtulmak için Kontes olarak kabul ediyorum.”

Performansını takdir edercesine dudağının kenarını kıvırdı Doğu. “Ya sen ya ben Gürmen! Bunun için de geri adım atmaman gerekti!”

Savaşta her yol mubah, Doğu’nun yolu ise günahı. Melek ve Kızıl-

perest'in geçeceği yol siyah ve beyaz, karanlık ve aydınlıktı. Sonu ise arat olacaktı. Ne siyah ne beyaz rengini kutsayacak ne gün aydın ne gece karanlık olacaktı. Bu savaşın yaraları ağır olacaktı.

"Benim savaşım senin korkunç zevklerinle mi olacak?" diye sordu dehşet içinde. "Nasıl hâlâ hiçbir şey yapmamış gibi davranabiliyorsun? Hiç mi sevilmedin, Doğu? Hiç mi şefkat görmedin?"

"Hayır," dedi gamsızca. "Sevgi dilendim. Başımın okşanması için kuyruğumu sallayarak peşlerinden gittim."

Dalga geçmesinden yılmıştı. Onu asla ciddiye almamasından da bıkmıştı. İnanç pes etti ve onu rahat bırakması için duymayı beklediği yenilgiyi itiraf etti. "Siktir et her şeyi!" dedi ciddiyetle. "Sen savaşacak bir İnanç bırakmadın!"

Bırakmadığını anlamayacak ve muhtemelen bu tutumu sergileyecekti ama İnanç yorgundu. Ruhen ve bedenen yıpranmıştı. Radikal kararını açıklamadığı için duyduğu pişmanlığın büyüklüğüyle tutuşarak Doğu Üzeyiroğlu'nu ardında bıraktı ve her zaman sevdiği bahçeyi kaçmak istercesine terk etti.

Bir gün buradan son kez çıkacaktı. Diliyordu ki o gün sağlıklı ve dilediği gibi mutlu bir kadın olsun yoksa her şey kabuğundan çıkmış bir kadın için koca bir haksızlık olacaktı.

*

Kaçırdığı bütün derslerin notlarını yeniden almak, profesörlerle konuşmak İnanç Gürmen için yorucu fakat kafasını tamamıyla kendi amaçlarına yönelttiği için keyifli geçmişti. Rutinine yeniden kavuştuğu için mutluydu.

Hastane sürecinde kaçırıldığı her şeyin telafisini arkadaşları sayesinde yapabilmiş, kütüphane okul arası mekik dokuduğu bir haftayı geride bırakmıştı. Bu sürede neredeyse evle bağlantısını koparmıştı.

Anne ve babasıyla konuştuğu süreleri biraz daha uzatmaya gayret etmişti İnanç. Onları ihmal ettiği ve kandırdığı için hissettiği suçluluk duygusunu bu şekilde iyileştirmişti. Zaten onlara kavuşmasına az kalmıştı.

Doğu Üzeyiroğlu'nu hiç görmediği günler eksiklik hissetse de İnanç bu histen mümkün olduğunca kaçmıştı. Doğu onu evi bildiği yuvadan alıkoymak istemişti ve bunu başarmak üzereydi. O zamana dek araya girecek mesafe İnanç'ın toparlanmasını sağlardı.

Tempolu haftanın sonunda İnanç kafasını dağıtmak için önce Erdi ve Şevval ile restoranda yemek yemiş sonrasında Pentagram'ın konserine gitmişlerdi. Sosyalleşme devrine neredeyse giren İnanç son iki gündür dersleri dışında bulduğu her fırsatı dışarda gezerek, grup aktivitelerine katılarak geçirmişti.

Bugünü ise eve ayırmayı planladı. Şahin Bey ve Demet Hanım yoklu-

ğuna dair isyanı basmadan onlarla vakit geçirmeyi düşündü. Ancak sabah kahvaltısında aldığı bilgidten sonra hayal kırıklığına uğramıştı.

Şahin Bey önce sahibi olduğu arı çiftliği için düzenlediği büyük toplantıya katılacak, sonrasında Demet Hanım'la beraber lansmana gidecekti. Eve erken geleceklerini umduğunu söyleyerek güzel dileklerde bulunmuştu İnanç.

Günü evde pinekleyerek geçirmeye karar verince soluğu çizim odasında aldı. Ayfer'den kahve isterken bütün dikkatini dağıtan kum torbasını izliyordu. Odanın değişen havasından aşırı rahatsızdı. Odayı bu hâlde bırakıp gitmiş, bir haftadan fazladır da ortadan kaybolmuştu.

Nerede olduğuyla ilgilenmeyen, o kısacık sürede her şeyi bastıran İnanç bu odaya gelince bastırıldığı bütün duygularla çarpışmıştı.

Kahretsin ki kokusu bu odadaydı. Sanki az önce buradan çıkmış gibi...

Şövaleyi, boya kutularını, fırçalarını hazırladı. Taburesini kendine göre ayarladı ve telefonundan son zamanlarda en çok dinlediği şarkıyı açtı. Bu onun en özel şarkısıydı. Doğu'yu anımsatan her şeyden ne kadar nefret ediyorsa körü körüne de bağlıydı. Bu şarkının sözleri de Doğu'nun kendisiydi.

Kenan Doğulu – Aklım Karıştı

Elinde fırçası tuvalle bakışırken kulağına çınlayan şarkının sözlerini tartıyordu. Sanki bunu daha önce defalarca yapmamış gibi...

Patırtı sesi daldığı derin düşüncelerden uyandırdı. İnanç kedisi zannettiğinden Kontes diye isyan ederek dönmüştü ki kum torbasının önünde çatık kaşlarıyla dikilen ve onu kötücül bakışlarıyla izleyen Doğu'yu gördü.

Yutkunamayan kadın onu günler sonra karşısında görünce afalladı. Evde olduğu kısacık sürelerde bile görmediği adamla şimdi aynı odada nefes alıp veriyordu. Üstelik manidar gelişi İnanç'ın beklemediği zamanda olmuştu.

Sersemliği şüpheye adım adım kayınca Doğu göz temasını keserek eline sarmak için tuttuğu boks bandajına odaklandı. İnanç onu incelemekten kendini alıkoyamadı. Üzerinde kaslı vücudunu saran siyah spor atleti, altında iki katmanlı siyah beyaz şortu vardı. Kalın ve kaslı bacaklarını saran siyah taytın üstündeki beyaz şort iştah açıcıydı. Ya da İnanç onun bu hâlini her şeyden güzel bulmak için bahane arıyordu.

Arkasında Zeus'un varisi, lanet olası yakışıklı bir adam vardı ve o çizim yapmak için odaklanacak vakti bile bulamayıp onu inceliyordu.

Bandajı ağır ağır sağ eline sararken düşünceli görünüyordu ve her zamanki gibi kaşları çatıktı. Yan profilini izlediği adamın sert çehresi ona özlediği yüzün aslında bu olduğunu bir kez daha gösteriyordu.

İnanç kendine küfrederek önüne döndü. Aralarındaki soğuk havanın

bozulmaması için Doğu'yu konuşturmaması gerekti. Zaten çalmakta olan şarkı her duyguyu ifade edecek gücü taşıyordu.

Tuvalle yeniden bakışmak üzere olduğu saniyeleri kum torbasına inen sert yumruğun sesi böldü. İnanç sesi duymazdan geldi. Sesin arkasını daha sert yumruklar takip etti.

Ama bu saygısızlık çok fazla!

Şarkıyı hışımla kapadı. Kum torbasıyla buluşan seslerin arasına Doğu'nun hırıltıları karıştı. İnanç için odaklanmak şurada dursun, nefes almak bile zordu.

Burnundan soluyarak öfkesini dışa vurdu. Buna karşılık Doğu daha sert yumruklarla karşılık verdi. İnanç yumrukların kum torbasına değil de sırtına indirildiğine inanacaktı neredeyse. Bu öfke hiç normal değildi.

“Bu rahatsız etmek değil!” diye parladığında taburede öfkeyle döndü İnanç. “Bu düpedüz taciz!”

“Bir odayı paylaşmak ne zaman taciz oldu?” diye sorduğunda kum torbasına son yumruğu attı. Ardından sallanan kum torbasını yakalayarak sol kolu arasında sıkıştırdı ve sol şakağını yasladı. Böylece göz temasını yeniden kurdu. İlk geldiğindeki gibi öfkeli değildi.

“Ülkede kalmadığım süre içerisinde neler değişti?”

“Kadınlara verilen saygı her zamanki gibi sifıra indi.”

Cevabı kum torbasına yeniden vurmak oldu. Çünkü İnanç'a saygısızlık yaptığını biliyordu. Haksız olduğu zaman susmayı becerebiliyordu ama bunlar bile çok nadirdi.

İnanç ona istediğini verdiğini fark edince geri çekildi. Kavgacı tavrından yapıcı tavrına dönüşerek, “Doğu, bak seninle kavga etmek gibi bir niyetim yok.” diye belirtti. “Seni görmezden geliyorum çünkü benim kendime saygım hâlâ var.”

Kalbimin kendisine saygısı olmasa da...

“Hmm...” diye mınıldandı dalga geçercesine.

İnanç onu tiye alacağını bilmesine rağmen anlayışlı olmaya zorladı kendini. “Ben çalışırken lütfen gelme. Ya da birbirimize belirli çalışma saatleri verelim, karşılaşmayalım,” dedi ve üstüne basa basa söyledi. “Bir-birimizin canını sıkmayalım.”

Doğu dilini ağzının içinde ağır ağır gezdirdi. “Sen canımı çoktan sıktın.”

“Körlüğün beni deli ediyor. Sana defalarca kez benden uzak durmanı söyledim, senden kurtulmak istediğimi söyledim. Sırf bunun için ne istiyorsan kabul ettim. Hâlâ nasıl doyumsuz biri olabiliyorsun?”

“Çok mutlusun, bu da canımı daha fazla sıkıyor,” derken acımasızca sırtıttı. “Mutluluğunu çalmak istiyorum.”

Bütün mesele buydu. Ona mutlu olmayı çok gördüğünden mutsuzluğunu onun huzuruyla beslemek istiyordu. Bu adam... Sağlıksız bir psikopattı. Hayal kırıklığıyla onu izledi İnanç. Ona kapıldığı için kendi kalbinden, duygularından nefret etti. Onu düşünen aklından nefret etti. Elini tutmak isteyen ellerinden nefret etti.

“Ruhundan gelen o çürük kokusundan haberin yok.”

“Mezarın altında yatan adamın evinde mutlu mutlu yaşayan senin ruhun pırlantadan ibaret o zaman.”

Derdinin Batu olmadığı öyle aşikârdı ki. Ancak kendini kandırabilirdi Doğu. “Batu mutlu olmamı istedi. Bana kalbinin verildiğinden haberim yoktu bile. Beni suçlamak hoşuna gidiyor çünkü sen mutsuzsun diye kuyruk acını henden çıkarıyorsun.”

“O kalbi gram hak ediyorsan namerdim!” diye soluduğunda kum torbasını bıraktı ve İnanç’a doğru tekinsiz adımlarıyla yürüdü. “Senin bu kalple yaşamam bana haksızlık gibi geliyor.”

Yine onu paramparça edecek yolu seçiyordu.

“Beni hadsizce kırıyorsun. Kalbin... Kalbin leş gibi.”

“Bu leş kalbi tatmak ister misin?”

“Şu an yutuyorum zaten. Başka yöntemlerin varsa durma dene. Belki biter de kurtuluruz.”

Doğu güldü. “Var,” dedi zevk alırcasına. “Ama sana uyacağını sanmıyorum.” Konuşurken taburede oturan İnanç’ın üzerine yürüdü. İnanç kendini güvence altına almak için oturduğu tabureden kalktı. Ona asla güvenmiyordu. Her an her şeyi yapabilir, canını acımasızca yakabilirdi.

“Sapkın zevkler kişilik sorunları olan travmatik bireylerde görülür,” dedi fitili ateşleyerek. “Senden adam olmanı bekliyorum ama sen olsan olsan ancak tez konusuna vaka olursun.”

Duman grisi hareleri parladı. Bu onu yakacağının habercisiydi.

Bandajın ucunu dişlerinin arasına alarak ani bir hamleyle çekiştirdiğinde İnanç nefesini tuttu. Omzu tuttuğu nefesin etkisiyle yükselirken nabızı onunla yarışırcasına hızlandı. Ona bu kadar laftan sonra yükselmek kalbinin İnanç’a ettiği en büyük ihanetti.

Havasından yayılan erkeksi gücün etkisine kapılınca sağlıklı düşünemiyordu. O bandajı seri hareketlerle açarken ve tehlikeli sırtışıyla ona bakıyorken İnanç aklı başında kalamıyordu.

Henüz kokusuna ter karışmamışken onu kuşatıyordu. Üstelik arada mesafe olmaksızın dibinde durması, güçlü kalmak isteyen İnanç Gürmen’in dizlerini titreterek hezimete uğratıyordu.

Ona karşı kaybedemezdi. Bu defa her şey farklıken, ondan farklı bir his alıyorken teslim olamazdı.

“Sanırım işin bitti,” dedi çatallaşmış sesiyle. “Odadan çıkarken kapıyı...”

Hangi ara özgürlüğüne kavuştuğunu bilmediği el çenesine kapanarak böldü. Sözleri havada kalan İnanç Gürmen, çenesini tutan parmaklardan kurtulamazken dudağına vuran sıcak nefes yüzünden donup kaldı.

Bu en tehlikeli ve geri dönüşü olmayan temastı!

Bu onu korkutan ilk adımdı!

"Bir haftadır hangi cehennemdeydin?" diye sordu. Parıldayan gözlerini tutsak alan öfke gün yüzüne çıktı. O öfkesini bir yere kadar saklamayı başarabiliyordu.

İnanç gülmek istedi ancak gülünecek bir şey yoktu. Şaşkındı ve bu sorguyu anlamsız buldu. "Niye soruyorsun?"

"Bir haftadır hangi cehennemdesin?" diye tekrar etti.

Öfkenin omuzlarını şişirdiği Doğu Üzeyiroğlu, İnanç'ın gözünde daha devasa göründü. Korkmadı. Dahası korkmak istemedi.

"Seni neden ilgilendiriyor?"

Doğu Üzeyiroğlu tutuşunu sertleştirerek parmakları arasındaki çenesini zorladı. "Düzenini altüst edeceğimi söylemiştim. Attığın her adımdan haberdar olacağımı söylemiştim. Aldığın her nefesin efendisi olacağım."

"Efendisi?" diye sordu öfkeyle karışık gülerek. "Efendisi olacaksın, öyle mi?"

Anlaşılan Üzeyir onun üzerinde hak iddia ederken bir noktayı kaçınıyordu. İnanç Gürmen bir yere kadar teslim olur ama asla bir adamın emri altında hareket edecek kadar korkak olmazdı.

Kasten Doğu'nun üzerine yürüdü. Kalan azıcık mesafeyi de vücutları bütünleşene dek yok etti. Gözlerinin içine korkusuzca bakarak şehvetle gülümsedi.

"Dikkat et de kölesi olma!"

Öz güveni karşısında gardı kırılan Doğu Üzeyiroğlu çabuk toparlandı ama kendini ele verdiği için bunu İnanç'ın aleyhine kullandı. Kimin kimden daha cüretkâr olduğunu tartışabilirlerdi. Fakat kimin daha zararlı çıkacağı konusunda bilgisizlerdi. Bu daha korkutucuydu.

Doğu sonucu belli olmayan bir savaşa girmek üzereydi ve rakibi çok güçlüyü. İnanılmaz bir kadındı ve şu an cüretkârlığıyla bilmeden onu alt ediyordu. Bütünleşen vücutlarından ve bu adımı ilk atan kadından aldığı cesarede dudağını dudağına yaklaştırdı.

"Bu ateşi benim için yaktığına göre," dedi gözlerini dudaklarında ağır ağır gezdirerek. "Kimin köle olacağını gösterdin, Ufaklık."

"Gözlerin hiç öyle demiyor."

"Ne diyor?"

"Ben bu kadının kölesi olmaya hazırım, diyor."

Erdemli Günahlar

Doğu can yakıcı gülüşüyle ağzının içinde uzun uzun güldü. Parmakları güzel dudaklarını nazikçe okşarken arzusunu fitilleyen kadının cüredarlığından cesaret alarak başparmağını aralıklı dudaklarından ağzının içine hafifçe soktu.

“Başka ne diyor?”

İnanç gözlerinin içine korkusuzca bakıyor, üstten bakışlarıyla onu küçülten adamın sarsılmaz duruşunu bozuyordu. İçine akan ılık sıvının hissiyle sarsılan İnanç, onu bu hâle getiren adamı alt etmeyi planlıyordu. Başarılı planının ilk etabına geçti.

Dudak kıvrımlarını şırtanı sırtışı harekete geçirdi. Sırtışını fark eden Doğu’nun bir gözü merak içinde hafifçe seğirdi. Bir sonraki hamlesini kestirememek onun için kötü olacaktı.

Dudakları arasındaki parmağı şehvetle ısırdı İnanç.

Doğu Üzeyiroğlu hırıltılı nefesini içine çekerek siktiri bastı. Beklemediği hamle ikisinin kaçındığı noktayı getirdi. İkili birbirinin ateşinden korkarcasına aynı hızda geri çekildi. İnanç arkasındaki tabureye çarptı, Doğu ayaklarının dibindeki bandajlar yüzünden denge sorunu yaşayarak sendeledi.

Kırıcı sözleri ağırlayan ağızları bugün şehvetin turaştırucu arzusuyla hareket ediyordu. İkisi de birbirine yanlış zamanda yanlış hamlede bulunmuştu. Ama onların arasında geçen doğru ne vardı ki?

Suçlayıcı gözleriyle yaptığı şeyin ikisine verdiği zarar anlatmak isteyen Doğu Üzeyiroğlu, karşısında aynı hiddette bir kadın görünce siktiri tekrar çekerek odadan hızlı adımlarla çıktı.

İkisinin de yalnızlığa ve zamana ihtiyacı vardı. Belki bir soluk sonrası aslında nasıl tehlikeli bir yol kat ettiklerini görebilirlerdi.

İnanç tabureye oturana kadar eliyle yokladı. Onu tutmayan dizlerin sebebi kendisi miydi yoksa Doğu mu, bilemedi. Ama sonu olmayan bir yola aslında ilk defa girdiklerini bugün fark etti.

Bu yol ateşlendi...

Şehvetin esiri olmaktan hep korkmuş, onu da bugün tattırmıştı. Lisenin son iki senesinde yaşadığı masum ve onarıcı aşkın hep büyüklüğünü savunurdu. O duyguyu Akın’la yaşamış ve sonrasında aralarındaki sevginin

azaldığını fark edince anlaşılarak son vermişlerdi. İnanç onu ne zaman hatırlasa tatlı tatlı gülümserdi.

Fakat Doğu Üzeyiroğlu, Akın'ın aksi bir adamdı. Hem karakteriyle hem de yaşattığı duygular ve kuşattığı hislerle zıddıydı. Bu zıtlık göz korkutucuydu.

Dudağını okşayan tenin sıcaklığı hâlâ dudaklarında hüküm sürüyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak tadını oraya hapsetti. Bir daha hiç erişemeyeceği bir his gibiydi. Karnının alt kısımlarında bir can taşıyormuş gibi tekmelendi. Tatlı, iç gıcıklayıcı ve ruhaftı...

İnanç Gürmen, oturduğu taburede kendine gelene kadar hareketsiz kaldı. Doğu'nun bir daha gelmemesini dileyerek arkasında kalan tuvale döndü. Donuk ve düşünceler içerisinde kafayı yemeden fırçayı eline aldı.

Duygu durumu elindeki fırçadan tuvale aktı. Şehvet... Tadını hiç almadığı ama alırsa da hep korktuğu bir histi.

İnanç şehveti kübizm akımıyla tuvale resmetti.

Dakikalar saate dönüştü. Taburede geçirdiği zamanını bir ara yerde oturarak geçirdi. Kaçındığı cinsel arzusunun tam ortasında kalmıştı. Doğu'yu unutmak isterken onu devamlı hatırlayacak tehlikeli bir kanıt bırakıyordu.

Hem de bu odada aynı çalışma alanına sahip olarak.

Bitirmeye yaklaştığı tabloyu bıraktı. Dalınca elini bir daha koparamadığı ikinci bağımlılığı da buydu İnanç'ın. Şimdi unuttuğu kıızıyla ilgilenmeli ve bir şeyler atıştırmalıydı. Hareketsiz kaldığı günü bahçede Kont ve Kontes ile ilgilenerek giderecekti.

İnanç aşağıya indi. Ayfer'den ona atıştırmalık bir şeyler hazırlamasını ve bahçeye getirmesini rica etti. Dışarıdan gelen sesler dikkatini çekince adımlarını hızlandırdı. Kahkahayla karışık seslerin sahiplerini pencereden gördü.

Arda, Ertu ve Doğu Üzeyiroğlu'na aitti.

Sevmek için geldiği küçük arkadaşları oradaydı. Arda, Kont'u tanıyor, Doğu ise Kontes'i kucığında sıkıştırarak seviyordu. Ona bu kadar bağımlı olmasından neden hoşlanmıyordu İnanç?

Bugün olanlardan sonra Doğu'yu gülerken görmek fazla geldi. Üzerini değiştirmiş, her zaman özenle taradığı saçlarını dağınık ve kendi hâlinde bırakmıştı. İnanç onu isteyen bütün yanlarını merhametsizce bastırdı. Her baskı bir sonraki yüzleşmede onu alt etmek için geri dönüyordu. Ama yapamazdı, o adamı isteyemezdi. Basit bir dokunuşa yenilemezdi.

"İnanç!"

Çağrı üzerine durduğu pencerenin arkasında ürkerek hareketlendi. Seslenen ona gülümsemekte olan Arda'ydı. Nefesini dudaklarının arasından sessizce verdi. Onu nasıl fark etmiş olabilirdi?

İnanç, Doğu ile göz göze gelmemeye gayret ederek verandaya geçti. Samimi ve sevgi dolu gülüşüyle onu karşılayan Arda'ya sarıldı. Olanlardan sonra Doğu'nun baskın havasının hüküm sürdüğü ortamda olmak

zordu fakat İnanç yenilmemesi gerektiğinin bilinciyle hareket ettiğinden teslim olmadı.

Kont'u sevmek için eğildiğinde Ertu ile göz göze geldi ve ona soğuk bir bakış attı. Yabani adamın karşılığı buz gibi tebessümü oldu. Doğu tabularını yıksa bile arkadaşından daha kindar olan bu adam duruşundan ödün vermezdi.

Kont sevmek için ona yaklaşınca İnanç ağzının içinde tatlı tatlı mırıldanarak onu öptü. Tarağı Arda'nın elinden alıp Kont'u başından kuyruğuna kadar ağır ağır taradı. Bu sırada tepesinde bekleyen Arda ile sohbet etti.

"Çok yoğun çalışıyormuşsun. Şevval'e sizi yemeğe çıkarmak için müsait bir zamanınızı sordum ama sen eve bile gelmeyecek kadar meşgulmüşsün."

İnanç manidar bakışlarıyla Arda'yı izledi. Teklifinden haberdardı ama konu çok yanlış zamanda açılmıştı. "Malum," dedi Kont'u taramaya devam ederek. "Kaçırdığım bazı günler oldu. Onları telafi etmek haftalarımı alabilir."

"Haklısınız, Doktor Hanım," derken yüzünü acıyla kasti. "Ne zamandır belim ağrıyor, nefes alırken zorlanıyorum."

İnanç onu ciddiye alma hatasında bulundu. "Bunun birçok sebebi olabilir. Genel kontrolden geçmen gerek."

"Haklısınız Doktor Hanım, ben bunu düşünemedim."

İnanç ciddi olmadığını fark edince elindeki tüylü tarakla omzuna vurdu. "Ciddi ol biraz."

Omzunu ovuştururken dudaklarını tamam diye oynattı Arda. "Bir sebepten olduğunu düşünüyorum ama siz doktorlar her şeyi daha iyi bilirsiniz tabii."

İnanç ciddi olup olmadığından emin olmadığı için ciddiyetini koruyamadı. "Ne gibi bir sebep?"

"Yemek teklifim reddedildi. Bu yüzden kalbim kırıldı. Ağrılarım kalbim kırıldığı için olabilir mi?"

Alakasızca bağdaştırmasına inanamadı ama Arda'nın tatlılığına tepkisiz kalmak imkânsız olduğundan ağzının içinde kıkırdadı. "Tıbben imkânsız," dedi İnanç. Bunun Arda'yı durdurmayacağını bile bile cevapladı.

"Kalbimi konuşalım biraz. İki güzel kadın tarafından kırıldı. Sence o kadınlara ne yapmalıyım?"

İnanç ona bakmaya devam ederse gülmekten konuşamayacaktı. Muzır bakışlarından kaçmak için bakışlarını çevirdiğinde onu pür dikkat izleyen Doğu Üzeyiroğlu ile göz göze geldi.

Gülüşü yüzünde dondu. Kaçmak istediği adam ensesini ürperten tehlikesiyle karşısında dikiliyor ve onları öfkeyle izliyordu. Neden Arda ile samimiyet kurduğu an öfkeli olduğunu asla anlayamıyor, sormayı da kendine yediremiyordu İnanç.

Çehresinde gezintiye çıkan benzersiz hareleri dudağına inene kadar durmadı. Saniyeler süren gezinti İnanç'a çok uzun geldi. Noktaladığı yer aralarındaki münasebetin başlangıcıydı ve şimdi o adam bıyık altından gülümseyerek kaçışının korkakça olduğunu yüzüne vuruyordu.

Benden kaçamazsın der gibi gülümsüyordu.

Haklıydı... Kaçamazdım.

Ondan kaçmayı hiçbir zaman başaramamıştım.

İnanç teması kesmek için yeniden Arda'ya döndü. Arda'nın şüpheli bakışlarıyla karşılaşınca belli belirsiz gülümseyerek Kont'u taramaya devam etti. Nazik hareketlerini eleştiren adamla inatlaşması kahve teklifinde bulunmasıyla son buldu.

"Yarın konsoloslukta işin olacak. Hiçbir yere gidemezsin."

Teklifi Arda'nın kabul etmesini beklerken Doğu'nun araya girmesiyle bölündü. İnanç kaçındığı adamla yeniden temas kurduğunda bu sefer meraklı ve daha cesaretliydi. Dikkat çekmek için elinden geleni yapan ve onu köşeye sıkıştıracağını sanan Üzeyir'e inat geri adım atmadı.

"Kuşlar cıvıldarken konsolosluğa gidip yatma vaktinde mi evine dönecek?"

Doğu'nun, Kontes'in sırtını sıvazlayan eli hareketsiz kaldı. Manevralarıyla şaşırtan ve kazaya sebep olan bir sürücü gibi üzerine gidiyordu bugün. İnanç cevabını sabırsızlıkla bekledi.

"Evet," diyerek kestirip attı Doğu.

İnanç manidar gülüşüyle tavrını eleştirdi. Kestirip atan adamdan gözlerini ayırmadan, "Yarın ikimizin de müsait olduğu bir zaman diliminde buluşalım, Arda," diye belirtti.

Arda ne söylediyse net anlamadı ama ağzında gevelediği her neyse, içinde Doğu'ya bir miktar küfür olmasını umdu. Bu adamı hayalarından tekmelemek istiyordu İnanç.

"Arda'ya bakarak söyle," diye meydan okudu Doğu. Bakışlarını üzerinden alamadığını ima ettiğini anlayan sadece ikisiydi ama aralarındaki ruhaflık gözle görülür cinstendi.

"Arda'nın senin gibi egoist kaygıları yok."

"Arda'nın senin kahve teklifine ihtiyacı da yok."

"Planlarımıza müdahale edemezsin Doğu, geride dur!"

"Hey hey! Kavganız için beni kullanmayın!"

Arda'nın sert müdahalesi İnanç'ı kapıldığı ruh hâlinden çekip aldı. Arda'yı kullanmıyordu, Doğu'nun bariz kiskançlığı yüzünden hayatına müdahale etmesine karşı çıkıyordu sadece.

İnanç hışımla Arda'ya döndü. "Git dibinden ayınlamadığın dostuna hayatına neden bu kadar müdahale edip seni keyfi yönlendirdiğini sor."

Hışımı mıydı Arda'yı şaşırtan yoksa sözlerindeki aşırılık mı bilemedi ama sessiz ve donuk hâlde kalmasına sebep olmuştu. İnanç ani tepkiler veren bir kadın olmamıştı hiçbir zaman, üstelik ona bu kadar güzel

yaklaşan insanları da kolay kolay incitmezdi. Ancak Doğu onun bütün dünyasını başına yıkacak şiddette hayatında rol oynuyordu ve onu değiştirmekle işe başlıyordu.

Kendini tanıyamadığı gerçeğiyle yüzleşti.

Arda'nın dehşet dolu bakışlarına maruz kalınca elindeki tarağı bırakıp doğruldu. Soluksuz adımlarla verandadan içeri geçti. Yaptığı şeyin kırıcı olduğu gerçektir ve sadece Arda'ya karşı mahcup hissediyordu.

Arkasından gelen sesleri duyana kadar durmadı. İnanç pati sesleri kadar adım seslerini de iyi duyduğuna emindi. Dönüp bakınca Kont, Kontes ve öncülerini Arda'nın peşinden geldiklerini gördü.

Afallayan kadın merdivenin camdan korkuluğuna tutundu. Yaptığı ayıba rağmen peşinden geliyordu ve ona kırılmamış gibi içtenlikle gülümsüyordu.

"Çok mu sıkıldın?"

İnanç kaşlarını yıkıp düzeltti.

"Çok gergin görünüyorsun, senin için telaşlandım."

Utanç bir sıvı gibi kaynayarak vücudunda ağır ağır dolaştı. İnanç yerin dibine girdiğini hissediyordu. Ayıba karşılık nezakette bulunmayı zaten Arda gibi bir adam başarabilirdi.

Avurtlarını ısırtıp sesli nefesiyle geri bıraktı. "Özür dilerim, gitmeyeceksen yukarıda konuşalım mı?"

"Terasa davet edersen neden olmasın?"

İnanç gülmeden edemedi. Arda'yı birinci kattaki geniş terasa davet ederek küçük dostlarıyla beraber yukarı çıktılar. Bu sırada İnanç ondan yarım yamalak özür diliyor, Arda mırın kırın etme şekliyle dalga geçiyordu.

Oturma grubuna karşılıklı oturduklarında Arda ciddileşti, İnanç tedirginleşti. Aniden ciddileştiğinde korktuğunu itiraf etmeliydi.

"İnanç, bana verdiğin tepkiler için özür dilemene gerek yok."

Tedirginliği duyduğu sözlerden sonra yok oldu, İnanç boş gözlerle Arda'yı izler oldu. Hangi akılla bunu destekleyebilirdi ki?

"Doğu ve Ertu bunu yansıtmayabilir ama senin içinde bulunduğun durum," diyerek işaret parmaklarıyla bir daire çizip birleştirdi. "Zor ve aşırı hassasiyet gerektiren bir durum. Tamam, geçmişte kaldı ama sen zor yollardan geçtin bugünün için. Kalbiyle yaşadığın bir adamın evindesin. Ailesiyle yaşıyor ve onlarla bir düzen oluşturuyorsun. Biz gelip senin ne mücadelelerle kurduğunu bilmediğimiz düzenini altüst ediyoruz. Sana hak etmediğin işkenceler yapıyor, buna rağmen ayakta dimdik kalmayı seçiyorsun. Ben senin canını yakan adamlarla oturup kalkıyorum. Onlar gibi davranmasam da onlardan sayılıyorum. Bunu anlayabiliyorum."

Anlaşılmak ne güzeldi. Birinin onun yaşadıklarını kelimesi kelimesine dillendirmesi ne muhteşem bir histi. Ama bunu neden yapıyordu?

Arda gerginliğini ciddiyetiyle örtüyordu. "Öfkelenmen, aşırı tepkiler

vermen normal. Hem okulun hem ailen hem Üzeyiroğlu ailesi hem de Doğu... Seni strese sokan çok fazla neden var.”

Ayfer’in gelişi konuşmalarını böldü. İnanç getirdiği ikramları servis eden kadına teşekkür ederek gitmesini beklerken, kucağına gelip oturan Kontes ile ilgilendi. Gerginliğini az da olsa almayı başarmıştı.

Arda önce suyundan bir yudum aldı sonrasında yarım kalan konuşmasına devam etti. “Korktuğumu biliyorum. Hepimiz Doğu’dan korkuyoruz. Yaptıklarını asla desteklemiyorum, asla hafifletmiyorum. Sonuna kadar da onunla savaşıyorum. Ama senin görmediğin ve bilmediğin bir tarafta gerçekten yıpranan ve bizim ulaşamadığımız bir Doğu var. Senin kadar bize de zarar veren biri hâline gelmişti. Yeni yeni toparlandığını söylemek isterim.”

İnanç dostunu aklamaya çalışmadığını biliyordu ama kaçırdığı bir detay olduğu kesindi. “Senin dostun acımasız ve psikopat. Yıpranması benim öleceğim anlamına gelmiyor.”

Konuştuğuna pişman olmuş gibi bir adım geri çekildi. “Değil işte, inanmayacağımı biliyorum, kesinlikle haklısın. Tedavi görmesi konusunda hemfikirim ama Doğu’nun özü senin tanıştığın hâli gibi değil. Hatta Doğu bir kadının isteyeceği kadar tutkulu ve ince ruhlu bir yapıya sahip.”

İnanç buna kesinlikle inanmıyordu. İçinden gelmediği sürece, onu kılmırdatan kötü bir yanı olmadığı sürece böyle işkence çektiremezdi. Kendine bir dur noktası oluşturur ve törpülemek için didinirdi.

“Doğu’yla ilgilenmiyorum. Sırf benden uzak durması için Kontes’i bile kabul ettim.”

Arda yüzünü ekşitti. “Bu yaptığın en büyük hataydı. Seni bir konuda uyarmak isterim. Asla yaptırmak istediği şeyler için anlaşılmaya varma. Bu sadece onu kışkırtır.”

Bugün hata yaptığını fark etmişti aslında ama artık çok geçti.

“Farkındaysan Afrodit’e Kontes demiyorum. Yani Doğu’nun istediği şeyleri yapmıyorum. O bana istemeyeceğim hiçbir şeyi yaptıramaz!” dedi gururla. Ciddi hâlimden bir anda sıyrıldı. “O da biliyor ki zorladığı an pişman olur.”

“Dışarıdan hiç öyle görünmüyor.”

“Evet, öyle görünmeyebilir ama ne Ertu ne Doğu benimle uğraşmaları ve zorlamamaları gerektiğini bilir. Mesela yarınki konsolosluk işini kendim halledeceğimi söyledim, Doğu veya Ertu git deseydi gitmezdim.”

İnanç istemsizce kıkırdadı.

Arda parmağını şaklatarak dikkatini dağıttı. “İşte anlatmak istediğim şey bu. Hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değil. Biz seni yanıltan bir aynayız. Çerçevenin arkasına geçtiğinde görecekerin asıl gerçektir.”

Kimini doğru kimini yanlış tanıyordu İnanç. Tecrübe ettikleri Arda’nın anlatmak istediğine ters düşüyordu. Doğu egosundan arındığında belki Arda direttiklerinde haklı olurdu.

“Gerçekle ilgilenmiyorum. Ben sonuca bakıyorum, Arda. Zarar gördüm mü?”

Arda sessizleşti.

“Durmak yerine devam etti mi?” diye sordu sakince. Cevap alamayınca sessizliğini evet olarak kabul etti İnanç. “Çerçevenin arkasıyla ilgilenmem gerekmiyor Arda, sizin kendinizle ilgilenip sorunlu karakterinizi iyileştirmeniz gerekiyor. Batu’yu ben öldürmedim, aynı zamanda kalbi ben istemedim. Ölümüne bile yakıştırdığım şu iğrenç düzende ayakta kalmaya çalışırken bana sakın Doğu’nun gördüğümün aksi bir adam olduğunu kanıtlamaya çalışma. Senin kabul etmen benim göz yumacağım anlamına gelmiyor.”

“Kabul ettiğimi söyleyemezsin,” diyerek karşı çıktı Arda.

“Bana Doğu’yu savunmaya çalışırsan bal gibi de söylerim.”

“Sen akli başında bir kadınsın. Bocalamanı da yanlış kanılara varmanı da bir yere kadar anlarım ama beni olmadığım bir kişilikle suçlamayı kabul etmem,” derken aşırı tepkilerden kaçınıyordu ancak sakinliği kaybolmak üzereydi.

“Hey hey! Ne oluyor burada?”

İnanç kabul etmeyen adama karşılık veremedi. Birileri yırtık dondan çıkar gibi yine ortaya çıkarak tartışmalarına müdahale ediyordu.

İnanç ona dönüp bakmayınca Arda cevaplama gereği duydu. “Bir şey yok, dostum.”

“Çakmak tutsam ateşinizden alev alacağız. Bu bir şey olmayan hâli mi?”

Sert ve kalın sesi İnanç’ın görmediği bakışlarını gözlerinde canlandırmayı sağlıyordu. Hem rahatsızdı hem de şüpheli. Fakat onu ilgilendirmede de açıktı. Sırf merakından buraya gelmesi de aslında şüpheli yanından kaynaklanıyordu.

“Sen niye geldin?”

Arda’nın sorusu üzerine İnanç bakışlarını istemsizce Doğu’ya çevirdi. Onun ve arkasında olduğunu fark etmediği Ertu’nun boş gözlerle Arda’yı izleyişini dudaklarını birbirine bastırarak izledi. Ev sahibine neden geldiğini destursuz sormasını İnanç beklememişti.

“Benim evim lan burası. Sana mı soracağım nereye gideceğimi?”

Arda’nın memnuniyetsiz ifadesiyle Doğu’yu baştan aşağı süzmesinden anladığı kadarıyla tartışmalarına başka bir boyut ekleniyordu.

“Bizi yalnız bırakabilirsin. Senin olmanı isteseydik aşağıda kalırdık.”

Doğu bozulmuş muydu yoksa İnanç mı yanlış görüyordu? Sert çehresinin yumuşadığını fark edince omuz başlarını hafifçe silkerek toparlandı. İnanç anbean tepkilerini izledi. Bu zevki ona yaşattığı için Arda’ya minnettardı.

Ertu uçuklayan dudakıyla Doğu’nun vereceği yanıtı bekledi ama burada kalmak pek akıllıca görünmediğinden vazgeçti. “Hayır, ben bu masada yokum, dostum!” diyerek hızla terastan ayrıldı.

Giden arkadaşına bakmadan direkt Arda'ya doğru konuştu. "Arda seni kaşımamı ister misin?"

"Ayıp ediyorsun, dostum."

"Bir daha dedikodumu yaparsan senin belanı sikerim."

Kafasını dostunu kınarcasına iki yana salladı Arda. "Gerçekten sen çok terbiyesiz bir çocuksun."

Doğu ciddiye alınmayınca gözlerini devirerek tutunduğu tavrı sonlandırdı. "Küçük kızımızla olan dostluğuna pek imrendim. Malum bizimle pek oynamıyor," dediğinde gitmek yerine Arda'nın yanına oturdu. Uzanır pozisyonu aldığı koltukta bir ayağını İnanç'ın ayağına değecek kadar uzattı. Kasten yaptığı davranış İnanç'ın çekmemesi içindi.

İnanç ona istediğini verdi. Temas istiyorsa yanacağını bile bile verecek ama bu uğurda Doğu'yu epey zorlayacaktı. "İnsan olmayı becerdiğin gün," diyerek söze girdi. "Seninle oynarım, Doğu."

"Niye devamlı ters geliyorsun? Ben seninle her şeyden çok anlaşmayı istiyorum."

Arda'nın konuşmaya çalışması Doğu'nun elini kaldırması üzerine başlamadan sonlandı. "Bırak da o cevap versin. Sonra her yerde beni suçlu gösteriyor. Madem buradaki şikâyetiniz benim, hadi konuşalım."

Saatler içinde değişen bir Doğu... İnanç bunun altında bir şey aramaktan kaçınamadı. "Sana açıkça canavar olduğunu söylüyorum."

"Hep hakaret edersen nasıl düzelebilirim?"

Sakin sakın konuşan kişinin Doğu olduğuna asla inanamıyordu.

"Sana hak ettiğini veriyorum," dedi üsteleyerek. "Bunun neresi yanlış?"

"İnsanlar hamur gibidir, İnanç. Onlara nasıl şekil verirsen ona bürünür. Hatasız değilim ama sen de melek değilsin."

Arda kaşlarıyla hadi şimdi cevap ver der gibi bakınca İnanç olduğu yerde derin bir nefes aldı.

"Birinin seni düzeltmesini beklemek yerine kendin adım atarsan ortada hiçbir sorunun kalmayacağı tecrübesini edinirsin. Beklentiler sorunu çözmez, çoğaltır."

"Belki bilmiyorum. Belki geldiğim yer hep böyle biri olmaya zorladı."

"Saçmalıyorsun, Doğu."

"Hayır, gerçeği olduğu gibi söylüyorum."

İnanç dudağının kıyısında koruduğu alaycı tebessümüyle gerçek diye kastettiği sözlerini geçiştirdi. "Herkes karşı iyiyken bana canavarsın, bu da kasıtlı yaptığın anlamına gelir. Sen kötü değilsin. Kötü olmaya çalışan bir insansın."

Doğu'ya laf yetiştirmek yaptıklarını sindirmek kadar zordu. İnanç ya-

nışmaktan vazgeçmişti. “Yarın görüşürüz, Arda,” diyerek ayaklandı, ardına bile bakmadan terastan kaçarcasına ayrıldı.

“Kaçmayı bıraktığın gün birçok sorunumuzu düzelterek, İnanc.”

Arkasından bağırarak Doğu’ya gereken cevabı verdi.

“Hatalarını kabul edip doğru adımlar atmaya başladığında düzeleceğiz.”

Dinlenmek için gittiği çatı katına tekrar çıktı. Ama bu sefer duyguları sabahkinden daha yoğun ve kırık. Çalışma odasına girdiğinde kapıyı arkasından sertçe kapattı. Öfkesini eşyalardan çıkarabilecek olsa önce gözlerine işkence eden kum torbasını devirirdi.

Kendi alanına baktığında renk ve coşku görürken, Doğu’nun kendine has tasarladığı alanına baktığında siyah ve kasvet görüyordu. Telaşsız adımlarla kum torbasına doğru ilerledi, yere fırlattığı siyah bandajı eğilip avuçladı.

Yumruklarla eskittiği eldivende nelerin öfkesi, nelerin kını vardı?

“Belki de Doğu haklıydı, İnanc,” diye fısıldadı avuçlarında tuttuğu bandajı incelerken. “O kum torbasına sürekli vurmak yerine doğru zamanda nasıl vuracağını öğretirsen belki Doğu o zaman iyileşir. Bir insanın kalbine dokunmak için belki de karşı taraf adım atmalıdır.”

Sen onun annesi değilsin, bu saatten sonra onu iyileştirmek senin görevin değil

İç sesine karşılık fısıldadı İnanc. “Bir insanı iyileştirmek için annesi olmak gerekmez.”

O zaman o canavarı rehabilitasyon merkezine yatır.

Yine aynı ses.

“Deneyeceğim.”

Aptal...

“Gerçekten onu iyileştireceğim.”

Gerçekten aptalsın.

“Ben iyi bir insanım.”

Hayır, sadece aptalsın!

Kendi içinde çatışmaktan yorulmuş bir kadın için gelgitler sadece eziyet olur. İnanc gelgitletin hepsini bugünden sonra sonlandırmayı seçiyordu. Madem Doğu adımını atmış ve onu gelmesi için davet etmişti, o hâlde İnanc Gürmen iyileştirmek için elini uzatacaktı.

Bu uğurda iyileştirdiği kalbinin kırılmamasını umut etti.

Düşünceleriyle boğuştuğu odada çalışma masasına geçip oturmuş, sırtını koltuğa yaslamıştı. Elinden düşürmediği bandaj Doğu’nun soğuk elini tutuyormuş hissi veriyordu. Muhtemelen bu yüzden ondan kaçamıyordu. Elini tutmayı isteyen tarafı kaçmak isteyen tarafından daha ağır basıyordu.

İnanç gözlerini yumdu ve zihnindeki düşüncelere hâkim olmak için nefes egzersizlerine koyuldu.

Geçen saatleri yitirdi. Oturduğu sandalyede uyuyakaldı. Onu kontrole gelen bir beyefendi tarafından uyandırılmadan yatağına sessizce yatırıldı ve üzeri nazikçe örtüldü. Sabah uyandığında kendini yatağında bulmayı beklemeyen İnanç Gürmen, yitirdiği zaman kavramını geri kazanmakta zorluk çekmiş, Şahin Bey'in yatağına yatırdığına kanaat getirmişti. Demet Hanım'la beraber gece onu kontrol etmeden yataklarına geçmiyorlardı. Kaç kez geceleri kontrole geldiklerini hissetmişti.

Kahvaltıyı Üzeyiroğlu ailesiyle yapmıştı fakat her sabah olduğu gibi neşeli veya enerjik değildi. Üzerinde anlam veremediği bir ağırlık vardı ve İnanç defedemediği her dakika yükü arttığından kamburlaşmıştı.

Yine kütüphane yolu gözüktüğünden evde oyalanmamıştı. İnanç arabasının geldiğini zannetmiş ancak Doğu onu bırakacağını söyleyince hayal kırıklığına uğramıştı.

Günler bu düzende devam etti; sabah Doğu onu eve bırakır, işi bittiğinde kütüphane veya okuldan alır olmuştu.

Sanayide olduğundan bile şüphe duyduğu arabasının akıbetiyle ilgili bir şey öğrenememiş ve bu durumu her sorguladığında Doğu'nun sessizliğiyle sınanmıştı. Yine kütüphaneden tükenmiş hâlde ayrıldığı bir akşamüzeri Doğu Üzeyiroğlu almaya gelmişti.

Yorgunlukla arabaya atladı, konuşmaya mecali olmadığından soruları cevapsız bıraktı. Gittikçe ciğerini yakan sigara yüzünden boğulmak üzereydi. Dibi gördüğü an yeni bir dalın ucu yakulıyordu.

Sessizliğini bozmadı İnanç. Doğu onu konuşturmak için üzerine farklı yollardan geliyor ama bu sürede sakin ve anlayışlı tavrından da asla şaşmıyordu. Yalnız İnanç'ın anlamadığı bir şey vardı. Niye bu adam onu okuldan alıp direkt eve getiriyor, dışarıda vakit geçirmesine izin vermiyordu? Bir hafta evde kalmadığı için hesap sorduktan sonra bunu özellikle yapar olmuştu. Neden önüne taş gibi dikiliyordu?

Yan yana oldukları her an farklı bir Doğu'yla tanışmıştı İnanç. Zarar veren, canını yakan, nefretini bas bas bağırان adam o değilmiş gibi bambaşka bir yüzle tanıştırmıştı Doğu onu. İnanç kişilik bozukluğu teşhisini koymak üzereydi. Devamlı değişen tavırlarıyla aklını karıştırmış, *beni tanıma fırsatı sunuyorum*, kastını resmen gerçekleştirmişti.

Dikkatini en çok çeken şey ise sıcak bakışlarının yoğunlaştığı saatlerde ses tonunun da aynı sıcaklığı taşımasıydı. Yan yana oldukları her anı gizliden gizliye değerlendirmişlerdi.

Doğu kendini kanıtlamak, İnanç kanıtlamaya çalıştığı karakterini anlamak için...

Lakin İnanç Gürmen ona güvenemiyordu.

“Niye ben seninle eve geliyorum?” diye sordu. Sessizliğini bozduğuna pişman değildi çünkü bu durumun garipliğini taşıyamıyordu. “Özel şoförüm mü ilan ettin kendini?”

Sigara dumanı kesik gülüşünün arasında kayboldu. “Özel şoförün mü?” diye sordu alaycı sesiyle. “Makam koltuğu da verelim sana, Ufaklık. İçinde kalmasın!”

“Duymak istediğim şey bu değildi. O yüzden seninle uğraşmayacağım.”

“Kaçıyorum de şuna!”

“Senden kaçmış hâlim mi sence bu?” diye sordu imayla.

Arabada onunla eve gittiğini ima edişi Doğu’yu gülümsetti. “Demek istediğim, duygularından kaçırıyorsun.”

İnanç söylediklerini anlamaya çalışırken Doğu arabayı sağa çekerek durdurdu. Eve gelmelerine yaklaşık on dakikalık mesafe kalmışken Doğu’nun neden burada durduğunu anlayamadı.

“Neden durdun?”

“Konuşacağız.”

Dudağı memnuniyetsizce büküldü. “Konuşmamızın sende olumlu herhangi bir etkisini görsem seve seve ama asla fark yok. Sen hep aynısın, Üzeyir.”

Kışkırtan isim dilinden döküldüğünde Doğu Üzeyiroğlu tıslayarak karşılık verdi, sigara paketini ve çakmağını alarak arabadan indi. Sözlerini havada bırakan bu hareket İnanç’ı kızdırdı.

Yalnız kaldığı arabadan kızgınca indi, kapattığı kapıya yorgun bedenini yasladı. Üzerine doğru gelen adamı görmese de ayak seslerini işitiyordu. Kaçsa dertti, kaçmasa sıkıntı. Ayanı olmayan dengesiz adamın elinde her zamankinden daha çok yoruluyordu.

Önünde varlığını hissettiği güçlü beden gözlerini açmasını sağladı. Yaklaşık bir haftadır burnunu mesken tutan sigaranın kokusu garip olsa da güzel geliyordu. Sevmediği korkunç koku söz konusu Doğu olduğunda rahatsızlık vermiyordu. Nedenini bilmeden adama yakıştıırıyordu İnanç.

Dumanı uzun uzun içine çekişini izledi. Gözlerinde yine o acımasız bakış vardı. İnanç baş edemiyordu. İnanç güçlü duramıyordu. Nefesini tüketen adama karşı dik duramıyordu.

“Neyi konuşacağız?” diye sordu ilgisizce. “Eve gitmek istiyorum.”

“İşte bunu konuşacağız,” derken iki parmağının arasında tuttuğu sigarayı dudağına yerleştirmeden önce tırnağının ucuyla alnını hafifçe kaşıdı. “Benden kaçmayı bırak artık.”

“Doğu bir haftadır sen beni alıp götürüyorsun. Nasıl kaçabilirim?” Nefesini yorgun hâliyle bırakınca omuzları düştü. “Kaçmama da izin vermiyorsun zaten.”

“Kaçmanı istemiyorum,” diyerek sigarayı dudağının arasına yerleştirdi. Ucunu çakmakla yakarken ince dalın üzerinden onu süzüyordu. “()|duğum her ortamı sana saldıracakmışım gibi terk etmeni istemiyorum. Bana bir canavarmışım gibi bakmayı bırak, İnanç.”

“Sana öyle bakmamı isteyen sendin.”

“İstemiyorum artık. Anlaştık mı?”

“Kabul,” diyerek kestirip attı.

Tekrar geçirildiğini fark ettiğinde Doğu içine çektiği bütün dumanı kuzın üzerine üflemeğe hazırlandı. Ancak amber hareler dur diye haykırdı. Haykırışını dili üstlendi.

“Doğu!”

Doğu durdu ve söyleyeceği şeyi bekledi.

“Canımı yakma!”

Bir yakanş koptu. Bu yakanş acizliğin değil, kırıklarının yakanışydı.

Dumanı kadının yüzüne yakanışına rağmen pervasızca üfledi. “Yakmayacağım...” diyerek söz verdi. Ama bu söze karşılık istemekten de çekinmedi. “Yakmayacağım ama sen de kötü bakmayacaksın.”

Gerçek bir söz istiyordu Doğu. Öylesine gelişigüzel verilmiş ve yarım saat sonra unutulacak cümleden çok daha fazlasını vermesini bekliyordu.

“Tamam,” dedi cüssesinden yayılan şehveti hissetmemeye çalışarak. Bir kez daha korkakça bütün duygularını bastırdı İnanç. “Tamam, normal insanlar gibi davranacağız artık,” dedi ve elini uzattı. “Ya da dost olacağız. Ancak böyle birbirimizi toparlarız.”

Elini uzatan İnanç’ın eline göz ucuyla baktı. Omuzlarını sarsan kısık gülüşüyle uzattığı elini elinin tersiyle itti. Demek dost olmayı seçiyordu. Elindeki sigarayı yere atarken kadının üzerine yürüdü.

“Siktir et el sıkışmayı!” diye soludu coşkısıyla. Avuçladığı güzel yüzüne şehvede baktı, dudaklarına kapanmadan önce İnanç’ın reddettiği her şeyi açıkça söyledi.

“Ben seninle dostluğumuzu dudaklanma mühürlemek istiyorum.”

Bataklıktaki Son Kurban

Dudaklardaki mühürler ruj gibidir, ufak bir dokunuş silmeye yetebilir.

Doğu Üzeyiroğlu mühürü sildirmemek için hayatını ortaya koymalıydı, aksi takdirde unutulması kaçınılmazdı.

Birbirine mühürlenmiş dudaklar şehvetin tesirindeyken kopmak kolay olmadı. Doğu dokunmaya cesaret edemediği dudakları kana kana içti. Ufacık dokunuş dudaklarındaki ateşle susatan bir arzuya dönüştü.

Ondan aldığı her şeyin esiri oldu Doğu. En şifalı suyu kana kana içer gibi dudaklarını nefesi tükenene kadar öptü. Ona dokunmaya tutuşan ateşli ellerini ensesinde gezdirdi. Vücudunun her yanını kendi eliyle damgaladı. Doğu onu istiyordu. Gördüğü ilk günden bu yana. En saf ama en haşin arzuyla. Bugüne kadar tatmadığı bir sabırsızlıkla onu istiyordu.

“Bizden dost olmaz,” dedi dudaklarından ayrıldığında. “Ama en iyi arkadaşın olurum.”

İnanç’ın yoğun amberlerine bakınca nemli dudaklarına olan ilgisi azalmasa da daha dikkat çekici olduğundan oraya yoğunlaştı Doğu. “Anlaşmamız işe yaradı, ha.”

Gülüşü İnanç’ın güzel dudaklarına kapandığında kadına tesir etti ve ağzının içinde ona kıkırdarak öpüşmelerine hızlı bir ara verdirdi.

“Anlaşmamızda beni yemen yoktu.”

“Siktir!”

Kahretsin, bu çok seksiydi. İnanç Gürmen dilediği zaman ateşli sözlerle Doğu’yu alt edebiliyordu.

Doğu ağzının içinde tıslayarak baskısını üzerinde kurdu. Her bir uzvu İnanç’ın harladığı ateşle yanıyordu. Karıncalanan teni İnanç’a dokunduğunda sönmek yerine körükleniyordu.

“Seni yemek için beklediğim zamana say.”

İnanç’ın kaşları çatıldı. *Ne kadarlık bir zaman?* Ucu epey açık ve pek çok yere çekilebilir bir anlam taşıyordu. İnanç kendini kandırmaktan korktuğu için açmasını bekledi fakat Doğu ona istediğini vermedi.

Baskısını hissedince ağzının içinde inledi. Bunu Doğu kadar kendi de beklememişti. Büyüyen gözlerini saklamak için bakışlarını indirdi. Arabayla Doğu arasında sıkıştırılmak hayallerinden yalnızca bir tanesiydi ama bu his hayal ettiği gibi değildi.

Hiçbir şey hayal ettiği zamanki his gibi değildi. Biri heyecanlı diğeri ise korkutucu derecede güzeldi.

Doğu'nun ağırlaşan gözleri tekrar dudaklarına kayınca İnanç alt dudaklarını dişleri arasında ezdi. "Beni yemek için beklediğin zaman ne kadar?"

Doğu kelimelerle cevap vermedi. Bunun yerine pozisyonunu değiştirerek onu kolları arasına aldı ve kalçalarını parmakları arasında yoğurmadan önce dudaklarına kapandı.

Yoğun, ihtiraslı ve bitmek bilmeyen bir arzuyla öptü. Çok uzun zamandır beklediğini gösterdi.

İnanç dudaklarından ayrıldığında onu tutan kolların gücüne sığındı. Düşmemek için boynuna sarıldığı adamın gözlerine bakarken korktu. Onu bir öpücükle yıkmıştı. Bir öpücükle darmadağın olmuşsa bundan sonra onunla nasıl baş edecekti?

İnanç kalp sağlığı için ondan uzak durması gereken bir kadinken kollarında -dizlerinin bağları çözülene kadar- dudaklarına teslim olan bir âşık olmuştu.

Acınası değildi, onu sevmek İnanç için yeni de değildi. Önce onu düzeltmesi için apaçık davet etmişti. Şimdi de onu öperek bütün açıkları kullanıyordu. Tehdit etmek hoş değildi ama bu uyarı kalbini koruması için şarttı.

"Oradaki hayatını bırakıp buraya yerleştiğine göre düzenli bir ilişkin yok."

Doğu tıslayarak güldü. "Sanki bilmiyormuşsun gibi."

Tamam, kabul. Düzenli ilişkisi olsa İnanç bilirdi. Ele verdiği için kendini sonra paylayacaktı. "Seninle ilgilenmiyordum. Beni isteyen sensin."

Doğu inanmadığını açıkça belli eden parlak gülüşüyle onu alt etti. "İnanç Gürmen, iyi bir yalancı olduğunda atışalım."

İnanç kaslı gövdesinde daireler çizerken düşüncelere daldı. Uzun zamandır onu kemiren düşüncesini hazır bu kadar yol kat etmişken söyledi.

"Neden döndün?"

Doğu bir araba ve kendi arasında sıkıştırdığı kadınla bu konuyu konuşmaya pek hevesli değildi. Üstelik bunu konuşmak için çok erken ve tehlikeliydi.

"Arda bana oradaki hayatının buradan farklı olduğunu ve bugün şekillenen Doğu'nun biraz da bu sebepten olduğunu söyledi. Bana yaptıklarını neye bağlamalıyım?"

Doğu sert bir küfür savurdu.

"Bilmediğim hayatın umarım düşündüğüm tehlikelerin ve yolların içinde değildir."

Doğu sabırlı davranmakla hata etti. Zira sustukça İnanç gerçeğe adım adım yaklaşıyordu. "Bazı şeyleri konuşmak için erken ama o siktiğim yaratık haklı. Şekillenen Doğu'nun kötü sebepleri var ve bu sebepler seni aşıyor. Ve doğru, sana yaptıklarımın özellikle motosiklet üstünde yaptık-

larımın sebebi orayla bağlantılı. Şimdilik,” diyerek burnunun ucuna işaret parmağıyla dokundu. “Küçük burnunu sokmasan iyi olur. Zamanı geldiğinde söz veriyorum her şeyi öğreneceksin.”

Aralarındaki pek çok mesafenin yıkılması öpücük sayesinde olmamıştı. Doğu’nun bir şeyler saklamadan ucu açık bilgiler paylaşması sayesinde olmuştu. İnanç istediğini tam olarak almasa da bu başlangıçtan memnundu. Tek korkusu, Doğu gitmesi gerektiğinde ne olacağını bilmemesiydi. Ya da ne yapacaklarını...

Ya gitmesi gerektiğinde hiç adım atmamışlar gibi Doğu uzaklaşır ve bir daha dönmezse? Bu gerçek İnanç’ı kısıkvrak yakaladı. Rengi soluklaşarak kollarında olduğu adamı endişelendirirken, İnanç Gürmen en başından yapılması gerekeni yapmak için kollarından kurtuldu ve araya soktuğu zoraki mesafeye rağmen parmağını kaldırıp ona doğru salladı.

“Doğu Üzeyiroğlu!” dedi güçlkle yutkunarak.

“Evet...”

“Boşluğunu sakın benimle doldurma!”

İlk ve geç kalınan ikazın işe yarayacağını ummaktan başka çaresi yoktu. Yoksa bir değil, iki kalp kırılacaktı ve bu kalp kesinlikle Doğu’nun kalbi olmayacaktı.

*

Sancıyla geçen gecenin sabahı huzursuz ve ağrılı bir kadın olarak uyanmasına sebep olmuştu. Üstelik uykusuzluk hissiyle sancı birleştiğinde regl ağrısı çekilmez bir seviyeye ulaşmıştı.

Gün boyunca yatmayı hedeflediği yatakta acılar içinde inliyordu İnanç Gürmen. Neler söylediği önemli değildi, o sadece acısını hafifletecek bir şey istiyordu. Kontes’i karnının üzerine yatırmış, onun sıcaklığıyla acısını azaltmaya çalışıyordu.

Kapının çalınmadan açıldığını duyduysa da aldırış etmedi. Gelen ya Demet Hanım ya Ayfer’di. Onların yardımıyla her ay olduğu gibi bugünü de atlatacaktı. Geçen ay bu denli sancılar çekmemişti. Muhtemelen vücudu çok yorulmuştu, ilaçlar alıp bırakmış ve hastane süreçlerinde yıpranmıştı.

“İnanç!”

Bu Doğu’nun sesiydi. Onu merak ettiği için mi gelmişti yoksa çünkü öpücükten sonra aralarındaki hukuku sürdürmek için mi? Onu uyardıktan sonra Doğu’nun sadece alayla gülüp arabaya bindirmesiyle başlayan sessizlik evde yemeğe kadar sürmüş ve sonra Doğu kaskını alıp çıkmıştı. Onu bir daha da görmemişti.

“İnanç.”

Merakla yeniden seslenmesi üzerine İnanç gözlerini aralayıp ona kısa bir bakış attı. Gözlerindeki endişeyi gördüyse de sancı yüzünden tadını çıkarmadan gözlerini tekrar yumdu.

“Neyin var senin?” diye sordu Doğu. Yatağının kenarına ağırlığını bir kalçasıyla verdi. “Kalbin mi? Bir şey mi oldu? Kalk, hastaneye gidelim.”

İnanç endişesini yersiz çıkaracak cevabı kafasını hafifçe sallayarak verdi. "İyiyim... Hastaneye gerek yok..."

"O yüzden mi 'Allah'ım canımı al,' diye bağınıyordun? Neyin varsa söyle."

Hastaneye ihtiyacı vardı. Bu sancılarla kıvranmaya devam ettiği sürece canını alması için daha çok yalvaracaktı.

"Regl ağrısı," diye yanıtladı tek seferde. Kalbi olsa İnanç yatakta sürünmezdi.

"Anladım anlamasına da sen niye regl olmuştan ziyade dayak yemiş gibi görünüyorsun?"

"Sancım çok, biraz bile hareket etsem içimdeki sancı bir top gibi sekip beni mahvediyor."

Sessizleştğinde İnanç istemsizce gözlerini açtı. Doğu'nun düşünceli ifadesiyle onu incelediğini görünce nefesini tuttu. Yine neyin arayışındaydı? Göz göze geldiklerinde Doğu konuşması gerektiğini hissettiğinden küçük bir soru yöneltti.

"Sana ne iyi gelir? Bir şey yapmam gerekiyor mu?"

Bu küçük soru İnanç için büyük bir adımdı. Hâlâ bu adamın gerçek olduğuna inanmıyordu. Çünkü öpücüğü hayalden ibaret saysa da gerçekti ve İnanç Gürmen her şey gibi onu da inkâr ediyordu.

O anları anımsamanın etkisi yanaklarının yanmasına sebep olunca İnanç gözlerini kapırdı. Tetikleyen şeyin ne olduğunu Doğu'nun anlamamasını umarak teklifini reddetti.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Emin misin?"

İnanç yarım yamalak bir cevapla geçştirdi. Israr edeceğini sandığı adamın doğrulduğunu fark edene dek sustu. Yine bir şey söylemesini bekledi ama Doğu sakın adımlarla yataktan uzaklaşarak odasından çıktı.

İnanç büyüttüğü gözlerini kapıya ağır ağır çevirdi. Odadan öylece çıkmış mıydı yani? Şaşkınlık içinde karnında yatan kedisine döndü. Doğu'nun gidişini ona sordu ama Kontes pek oralı değildi. Kasığına aniden vuran krampla acı içinde inledi İnanç. Doğu'nun gidişini unutturan ağrı yine kendiyle baş başa kalmasını sağladı.

Aniden vuran kramplarla ağlaya sızlaya geçirdiği dakikalardan sonra yalnızlığı son buldu. Doğu Üzeyiroğlu yatakta eski yerini yeniden aldı.

"Ufaklık," diye seslendi.

İnanç sesindeki gerginliği çok net hissedince mırıltılarla karşılık verdi. Pek konuşmaya mecali yoktu ve açıkçası Doğu'ya ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Ancak gelmesine sevinmişti. En azından ilgilendiğini gösteriyordu.

Acıyla mırıldanması Doğu'nun elini kolunu bağlıyordu. Üzerine örttüğü çarşaf usulca çekti. "Bana hımlama," diye tatlı tatlı uyardı. "Sıcak kompres yapalım biraz, acın dinsin."

İnanç gözlerini açmadan parmağıyla kedisini gösterdi. "Kontes görevde."

Küçük bir kıkırtı duyduğuna emindi İnanç.

"Sıcak su torbası getirdim," dedi Doğu hiç gülmemiş gibi. "Beline koyarsan daha iyi hissetmez misin?"

Gözlerini kapalı tutmak artık güçtü. Doğu Üzeyiroğlu ilgisiyle onu şımartıyor, ağrılarını bir nebze de olsa unutturuyordu. Ama ya bu bilmiş tavırlar? Tatlı fakat İnanç'ın içini kemiren bilgelik?

Doğu ile göz göze gelmeden önce kucagında kahvaltılık dolu, su ve portakal suyunun eşlik ettiği tepsiyi gördü. Sıcak su torbasını da elinde tutuyordu. İnanç ilaçlarını görene kadar saati kaçırmak üzere olduğunu fark edememişti.

"Önce kahvaltı yap."

"İştahım..."

Doğu'nun tek kaşını kaldırması susmasına yetti. İnanç kahvaltıyı yaptıracağına emin olunca yüzünü yıkamak istediğini söyleyerek Kontes'i almasını rica etti. Doğu kızını alıp yatağın diğer tarafına bıraktı ve tepsiyi komodine koyarak kalkmasına yardımcı oldu. Onu odasındaki banyoya kadar götürdü. Elini yüzünü yıkamasını izlerken başında asker gibi nöbet tuttu. Tüm bu süre boyunca dağılmış hâlini anlamsız bir ifadeyle izledi. İnanç endişe mi, hüznün mü yoksa başka bir şey mi onu bu hâle getirdi, asla anlamadı. Ancak yanında olmasının zevkini yaşadı.

Yüzünü havluyla kurularken Doğu arkasında belirdi. Dağılmış saçının bir tutamını amaçsızca tutan tokadan kurtardı. Rafta duran tarağı alıp saçlarını nazikçe taradı. Aynada onu pür dikkat izleyen İnanç Gürmen, sevgi gördüğü adamın kim olduğunu anlamaya çalıştı. Bu kadar değişmesi mantıklı gelmiyordu.

Onu hep kötü bir adam olarak tanımış ve böyle kalacağına inanmıştı.

"Bu sen değilsin," dedi dürüstçe. On dakika öncesine nazaran sesi daha güçlüydü ve bakışları daha iyileşmiş görünüyordu.

Doğu duymamış gibi yaparak saçlarını topladı. Tokayla tuttururken de tokenin düşmeyeceğinden emin olmak için test etti. İşi bittiğinde geri çekilmedi, kollarını sancının hüküm sürdüğü karnına dolayarak İnanç Gürmen'e sarıldı.

Bu ikisi için ilk değildi ama yaşattığı his çok tehlikeliydi.

Aynada endişesini saklayan donuk gözler ile meraklı gözler birbirine kavuştu. Onlar kurak ve canlı toprağın yan yana gelişi gibiydi. Biri solar-ken diğeri can vermek için köklerini salmaya hazırlanıyordu.

"İstediğin gibi bir adam olmaya hazırım."

Saçlarının arasına karışan sıcak nefesi İnanç'ı titretti. Onu hissetmek çok büyük ve erişilmez bir histi. Tüm bunlar gerçeğin ötesinde, İnanç'ın kendi ütöpik dünyasında hayal ettiği gibiydi.

Ve şimdi hayal ettiklerini yaşıyordu.

“Ya istediğim adam senin prensiplerine uymuyorsa? Sana fazla gelirse? Ya...”

Doğu onu kendine bastırarak susturdu. “Çok konuşuyorsun, Ufaklık. Çeneni kahvaltıya sakla.”

İnanç aynada gördüğü güzel yüze hayretler içerisinde gülümsedi. “İstediğim cevabı almadan gitmiyorum, Üzeyir.”

İnatlaşmaya pek niyeti olmayan Üzeyir karnına sardığı kollarının gücünü artırarak İnanç’ın ayaklarını yerden kesti. Çılgılığı basan kadını susturarak yatağına kadar taşıdı.

“İlaç saatini kaçırırsan,” dedi ciddiyetini bozmadan. “Prensiplerimi çok daha uygun pozisyonlarda tartışacağız.”

İnanç bahsi geçen pozisyonları düşününce bayılacak gibi olduğundan yatırıldığı yatakta yamuk duruşunu düzeltmekle daha çok ilgilendi. Böylece kızaran yanaklarını saklamanın bir yolunu buldu. Ya da bulduğuna inandı. Zira göz ucuyla kontrol ettiği adamın bıyık altından gülümsemesini saniyelik farkla kaçırdı.

Sıcak su torbasını yastık ve belinin arasındaki boşluğa rahatlığına önem vererek koyan Doğu Üzeyiroğlu, minik bir bilgiyi de paylaşmadan edemedi. “Merak etmeyin Doktor Hanım, kaynar su değil, vücudunuzla aynı sıcaklık seviyesinde.”

Kaynar suyun veremediği etkiyi Karanlıkların Lordu verebilirdi. Öyle ki İnanç Gürmen yandığını hissediyordu ve hiçbir su onun ateşini söndüremeyecek kadar etkisiz kalıyordu.

“Şimdi nasıl?”

Soruya odaklanması zordu. Doğu’nun keskin kokusu, içini gıcıklayan derin sesi ve hayal ettiğinden daha büyük ilgisine yoğunlaştığından dengesini kaybeden İnanç toparlanmakta güçlük çekiyordu. Görünmez ellerin onu omuzlarından tutup sarsmasına ihtiyacı vardı. Yoksa kendini maharetli ellere ve nefesini kesen dudaklara bırakacaktı.

Lameri regl libidosu!

“Daha iyi,” dedi güçlkle toparlandığında.

Doğu kahvaltı tepsisini kucağına bıraktı ve küçük bir kız çocuğuna tüm ilgisini verir gibi İnanç’ın yemeğine ve ilaç saatine odaklandı. İnanç her lokmayı yuttuğunda Doğu’nun çatık kaşları biraz daha düzeliyordu.

“Hâlâ kalbimi istiyor musun?”

Doğu beklenmedik soru karşısında afalladı. Yumruk yemiş gibi sertleşen çene hatları dalgalanarak İnanç’a beklediği ve aslında aşına olduğu adamı hatırlattı. Bu tavırlara hiç yabancı değildi ve açıkçası görmeyi de arzulamıyordu.

Açık verdiğini fark ederek ağzının arasından derin bir nefes bıraktı ve İnanç’ı şaşırtan bir cevapla geri püskürttü. “Evet,” diye onayladı ukala sırtışıyla. “Tavlamak için istiyorum.”

İnanç istemsizce güldü. Dürüstlikle ego arasında gidip gelen cevap

İnanç'ı pek tatmin edemedi ama ona duymayı beklemediği bir şeyi de açıkça verdi.

“Yakışıklı ve ulaşılmaz bir adam tarafından ilgi görmek her kadının hayali. Sen dünya üzerindeki bütün kadınların hayalini yaşıyorsun şu an.”

İnanç tıslayarak güldü. “Yerinde olsam bundan o kadar emin olmazdım.”

Doğu'nun sivri gülüşü soldu. “Geçmişini kurcalamayacağım, Ufaklık.”

İnanç nükseden kasık ve bel ağrısını unutmaya çalışarak bir yudum su aldı. “Evet, özel hayatım seni aşar. Ama her konuda tek başına olduğunu ve zirveden düşmediğini sanman... Açıkçası bu beni üzüyor.”

Kışkırtılmak Karanlıkların Lordu için zevkti. Yalnızca rakibinin onunla aynı seviyede olmasını isterdi. İnanç Gürmen hasta hissetmesine rağmen bu seviyeye kolaylıkla çıkacak bir kadındı.

“İnanç Gürmen,” diye seslendi kalın ve onu titreten derin sesiyle. “Ben ulaşılmaz derecede yakışıklı ve olağanüstü bir adamım. Yerinde olsam beni kışkırtmadan önce sonumu düşünürüm.”

İnanç ağzına attığı lokmayı ağır ağır çiğneyerek bitirmeyi bekledi. Bunu yaparken de tatlı tatlı gülümsüyordu. Bir ilişkiye başladıkları aşikârdı ama hâlâ bir şeyler eksikti. O eksikliğin ne olduğunu üzerine düşmediğinden bulamıyordu.

“Seni ne kadar tanırıysam bir o kadar da yabancıyım, eskiden ne yapacağımı biliyorken şimdi bocalıyorum.”

Bu kadar çabuk değiştiğin için sana güvenmiyorum.

Ciddiyet misafir olup aralarına katıldı. Her kışkırtmanın ve eğlencenin sonu gerçeğin çarpık yüzünü tattırıyordu.

“Çünkü aslında beni tanıımıyorsun,” dedi bilgece. “Sana kendimi yanlış tanıttım.”

İnanç kahvaltısını bitirdiğinde ilaçlarını hemen aldı ve suyu son kez içti. Artık daha rahat konuşabilirlerdi. En azından bazı konuları kaçmadan, üstünü kapatmadan, en saf ve gerçek hâliyle konuşturlardı.

İnanç nefeslerini kesecek uzun bir süre boyunca Doğu'yu izledi. Dürüst olduğu zamanlar daha yakışıklı oluyordu. Hoş, Doğu'nun yalan söylediği zamanlara pek rastlamamıştı. Zaten dürüstçe kalbini kırdığı için İnanç çok fazla hasar almıştı.

“Yaramaz çocukların büyüyünce kalbi çok kırılıyormuş, biliyor musun?”

“Neden?”

Konunun değişmesine şaşırsa da ona ayak uydurması İnanç'ın gözünden kaçmadı. Omuzlarını bilmediğini belli edercesine silkti. “Yıllarca bunun cevabını aradım.”

“Bir sonuca vardın mı?” diye sordu Doğu ilgiyle.

“Belki de,” dedi kendinden şüphe duyarak. “Belki de büyümekten korktukları için...”

“Sen büyümekten korktun mu?”

“Korktum.”

Küçük çocukları kırdıklarını anlamayan insanlar yetişkinleri tuzla buz edebilir. İnanç bu gerçeği idrak ettiğinde henüz on yedi yaşındaydı ve yine hastanede çarpıntıların esirinde iyileşmek için doktorların gözünün içine bakıyordu. Doktorlar kötü değildi ama bazıları iletişimden yoksundu. Bugün, büyümüş yetişkin bir kadın olarak haklarını savunmayı öğrenmişti. Ama hâlâ kalbinin kırılmasına hükmedemiyordu.

“Sana hükmetseydim beni kırmak senin için zor olacaktı.”

Doğu ağzının içinde, “Bu hükmetmemiş hâlin mi?” diye geveledi. “Hiç kırılmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi İnanç düz bir sesle. “Kırılmayan insanların çok az olduğuna inanıyorum. Ama biraz daha anlayışlı olmanı ve empati duymanı beklerdim. Üstelik bunu rica ettiğim kadar sana bağırdığım da oldu.”

“Beni iyileştirenin sen olacağını bilmek egomu zedeledi,” diye yanıtladı. Hafif alaycılık kattığı sesi ve bakışları konuşmaya devam ettiğinde silikleşti. “Egom zedelenince kötü bir adam oluyorum.”

İnanç ne yapmak istediğini anlayamıyordu. Nüktelerini anlamak için Doğu gibi düşünmek gerekiyordu. Basit ve tasassuz...

“O zaman iyileş ve öyle gel.”

“Hayır,” dedi kararlılıkla. Ellerini bacaklarının her iki yanına koyarak İnanç’ın üzerine yürüdü. Kolları arasında sıkıştırdığı kadına parlak gülümsemesiyle bakarak heyecanlandırdı. “Dün beni öptün. Beni kandırdın ve kendine bağladın.”

“Bağlanmak için bahane arıyordun.”

“Bahanelere ihtiyacım yok, sana her zaman istediğim gibi geldim.”

“Her zaman değil,” dedi İnanç. “Duygularını sakladığını sandığın çok zayıf anların oldu.”

“Siktir,” dedi gücenmiş gibi yaparak “İşte bunu duymayı beklemiyordum.”

Her şeyi alaya almayı nasıl başarıyordu Allah aşkına?

Gözleri ağır ağır dudaklarına kaydı, dudağının bir kıyısı seğirince, “Güzel dudakların hoşuma gidecek şeyler söylemeli,” diyerek tahrik oyununu başlatı Doğu.

“Mesela?” diyerek ona katıldı İnanç. Heyectandan kalkan göğsünü saklamayı başaramayınca pozisyonunu düzeltiyormuş gibi yaptı ama Doğu’ya yakalandı.

Ağzının içinde hoş bir mırıltıyla gülen Doğu Üzeyiroğlu, bu mırıltıyı kavuştuğu dudaklarda sürdürdü. Onu arzu ve şehvetten uzak, masum ve iyileştirici öpücüğüyle sakinleştirdi. Kısa fakat tatminkâr bir öpücüktü.

Ayrıldıklarında İnanç’ın amber gözlerini hâlâ dudaklarından ayırmadığını görünce kasten üzerine uzandı.

“Bu güzel gözlerin bana bir mesajı var.”

“Evet, regl ağrısından ölmek üzereyken neden sevgilisi tarafından taciz edildiğini sorguluyor.”

Doğu tacizi duymazdan gelerek *sevgili* kısmının üzerinde durdu. Zira bunu duymak her şeyden daha çok hoşuna gitti. “Bir daha söyle.”

“Neyi?” diye sordu İnanç bilmesine rağmen.

“Sen benim neyimsin?”

İnanç göğsünü titreten küçük bir gülüşle, “Sevgilin,” diye yanıtladı.

“Sen benim sevgili bebeğimsin.”

Öldürücü darbelerle İnanç’ı susturmakta üstüne yoktu Doğu’nun ama bu güzeldi. Tatlı ve sıcak hissettiriyordu; aitik hissini yeniden ama en ham hâliyle tattırıyordu.

“Hmm... Öyle mi?”

Doğu onu onaylamadan önce dikkatini dağıtan sese döndü. Kontes’in onları dikkatle izlediğini görünce İnanç’la arasına gönülsüzce mesafe koydu. “Kızım niye öyle bakıyorsun?” diye sordu rahatsızlığını saklamadan. “Yakışıklılığımıza bayılan, bedenimi eline geçiren senin annen!”

“Belki bilmiyorsundur ama Kontes annesini paylaşmayı sevmiyor.”

Kulağına üflenen sıcak nefesin sahibine geri döndü. Sesi ilk geldiği zamanki gibi değildi ama teni hâlâ soğuk, gözleri hâlâ uykusuz kalmanın şişkinliğini taşıyordu. Her hâliyle güzel olması onun suçu değildi fakat Doğu onu etkilediği için İnanç’ı kelepçeleseyebilirdi.

“Fark ettim. Seni öptüğüm için benden nefret ediyor.”

İnanç zafer dolu gülüşüyle el çırpı. “Az önceki sözlerini kendin çürüt-rün. Bana bayılan ve beni öpen...”

“Evet, benim ve bunu sevdim. Daha fazla yapabilirim,” diyerek onu susturdu Doğu. Zafer ikiye bölündü, İnanç Gürmen galibiyeti beraberliğe dönüştürdü.

“Sevimsiz!” diyerek göğsüne hafif bir fiske attı, gülüşü kasığına aniden vuran güçlü ve benzeri olmayan sancıya kadar sürdü.

“Bu kadar laklak yeter,” dedi Doğu, acı çeken ifadesine baktıkça endişeleniyordu. “Dinlenme zamanı.”

İnanç karşı çıkmadı. Hiçbir regl sabahını bu kadar eğlenceli ve aslında kalbini ısıtan bir sıcaklıkla geçirmemişti. Diğer hepsi aile şefkari taşıyordu ama bu diğerlerinden farklıydı. Banyoya girmesi gerektiğinden müzade isteyerek banyoya geçti İnanç ve iki büküm hâlde ihtiyaçlarını giderdikten sonra yüzüne tekrar su çarpıp odaya geri döndü.

Doğu’nun yardımıyla yatağına geri uzandı. Cenin pozisyonunu alırken üzerini de örttü.

“Üşüyor musun?”

“Aksine hararet basıyor. Ama üzerimi örtme ihtiyacı duyuyorum.”

Doğu elinden başka bir şey gelmediği için gergindi. “Ilık bir duş iyi gelmez mi?”

“Şimdi değil, sayın profesör,” diyerek dalga geçti İnanç.

“Hımm... Ne profesörü?”

“Tavlama profesörü.”

İkili gülümsedi. Doğu onu şakağından uzun uzun öptü. “Çıkman lazım, annem ve Ayfer birazdan evde olurlar. Onlar gelene kadar kalmayı düşünüyordum ama geç kaldım.”

“Önemli değil, zaten uzanıp uyumaktan başka bir şey yapamam.”

Doğu anladım dercesine kafasını salladı ve onu kötü bakışlarıyla inciten Kontes'i kaşla göz arasında kapıp İnanç'ın yanına bıraktı. “Görev başına, Kontes Hanım. Ben gelene kadar annen sana emanet.”

İnanç gidişini kapıya kadar seyretti. Doğu çıkmadan önce bir şey hatırlamış gibi ona çabucak döndü.

“İnanç,” diye seslendi çatık kaşlarıyla. “Uygun bir zamana kadar annem ve babam dahil kimse bizi bilmesin.”

İnanç neden diye sormadı. Kaşları ağır ağır çatılırken dudağındaki gülüş beraberinde soldu. Bu ikaz nedendi bilmiyordu ama İnanç'ı incitmişti. Hiçbir şey söylemedi. Gözlerini sancılarında daha ağır gelen adama bakmayı reddederek yumdu ve kapıyı kapatmasının sesini dinledi.

İnanç gözlerini geri açtığında her yer bulanıktı.

Ona zarar verirken kötülüğünü duyurmaya çekinmiyordu ama İnanç Gürmen'e tutulduğunu herkesten korkakça saklıyordu.

Korkak!

*

Ilık düşün etkisi gevşettiği bedenine yaz güneşinin tadı tadını anımsatmıştı. Dünden sonra ancak bu sabah kendisine gelebilmişti. Demet Hanım başından ayrılmayarak birdi çaylarıyla midesini doldurmuş, sıcaktan neredeyse baygınlık geçirmesine rağmen üşümemesi ve acısını hissetmemesi için elinden geleni yapmıştı. Annesi gibi yanı başında durmuştu.

Neredeyse her ay bu sahne gerçekleşirdi ve yine her şey aynıydı.

Biri yüzünden *bir farkla*.

Akşama doğru tam olarak ayaklanabilmişti İnanç. Dün gece Doğu bir ara onu kontrol etmek için gelmiş, İnanç uyukluyor numarası yaparak gitmesini beklemişti. Yanağında hissettiği sıcak öpücüğe tepkisiz kalmak o kadar zordu ki İnanç bir şekilde başarmıştı. Ama onu görmeye hazır değildi.

İncinmişken değil...

Odasından çıktığında Kontes ayağının dibine takularak ona eşlik etti. Kont'un yanında olmamasını sorgulayarak kendisine eşlik eden kedisiyle konuştu İnanç. Merdivenleri beraber indiler, son basamakta daha kendisini görmeden kokusuyla onu çarpan ve gelişini haber veren Doğu ile karşılaştılar.

Kendisini belirsiz isli grileriyle izleyen adamın ona doğru gelişini nötr ifadesiyle izledi. İçinde kopan fırtına hiçbir yerine yansımamalı, heyecan ve kuruyan dudaklar ona istediğini vermemeliydi.

Alt katın merdivenine inmek için ikisi de basamaklarda buluştu.

Doğu onu dikkatlice süzerek, "Nasıl oldun?" diye sordu.

Derin sesini bu denli işitmek onu kendine getirmesi gerekirken daha bir kendinden geçirmişti. Çenesini sıkarak burnundan hızla bir soluk aldı. Ona karşı sakin olmak onu görmezden gelmek kadar zordu.

"İyiyim," dedi ilgisiz görünmeye çalışarak. "Dün için teşekkür ederim."

Doğu'nun çatık kaşları derinleşti. Tavrını eleştiren gözlerle onu inceledi. İnanç incelenmekten hoşlanmadığını açıkça belli etti.

"Biraz kuru ve yetersiz bir teşekkür. İyi olduğuna emin misin?"

İnanç sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Doğu!"

Basamakların sonunda bir kadın ona sesleniyordu. İnanç ve Doğu aynı anda sese döndü. Günce'yi günün bu saatinde evlerinde görmeyi beklemiyordu İnanç. Doğu mu çağırmıştı onu?

"Günce," diye seslendi Doğu keyifle. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?" Onu merdiven başında bırakıp basamakları hızla indi Doğu.

Günce'nin keskin hareleri İnanç'ı kesiyordu. "Seni merak ettim. Kaç gündür buluşmuyoruz."

Yanına vardığı kadını başından öptü. "Beni özleyin diye gelmedim."

"Ben seni her zaman özlüyorum."

İnanç'ın midesi bulandı. Ağzı asitle doluymuş gibi yüzünü buruşturdu. Doğu beraberinde götürdüğü kadınla ortalıktan kaybolurken İnanç Gürmen'in içindeki umut ışığı da sönüyordu. Yaptığıyla söylediği çelişen korkak bir adamın gölgesinde ve emirlerinde hareket edemezdi.

Terasa çıkana kadar adımlarını durdurmamıştı. Koca terasta attığı voltalar onu sakinleştirmeye yetmedi. Günce'yi öperken ki rahatlığını hatırladıkça İnanç'ın midesine kramplar giriyordu. O kadın Doğu'yu sevmese dert etmez, arkadaşlıklarına saygı duyardı ancak Günce aşkını içinde ürkekçe yaşayan, Doğu'ya belli ederse onu kaybetme korkusunu atlatamayacak biriydi.

Kendini hiç bu kadar küçülmüş hissetmemişti. Sevgilisi arkadaşıyla aşağıda oturuyordu ve onlar bunu Doğu Üzeyiroğlu'nun emriyle yapıyordu. İnanç öfke nöbetine tutularak tir tir titredi.

Kıskançlık mıydı? *Evet.* Hayır!

İnanç kıskançlığın ve geri planda tutulmanın öfkesini içinde öyle derin hissetti ki birkaç defa çalan telefonu bile duymadı. İnanç göğsünü zorlayan nefeslerini kontrol altına almayı başardığında telefonla ilgilenmeyi akıl edebildi. Demet Hanım arıyordu. Kimseyle konuşacak durumda değildi ama açmazsa telaşlanacaklarını da biliyordu. Telefona cevap verip kulağına götürdü.

"Efendim, Demet abla."

"Neredesiniz siz, telefonlarımı açmıyorsunuz!"

Ahizeden yükselen endişeli sese karşılık düz bir tonla cevap verdi. "İçeride rastayım, endişelenmeyin."

"Sesin kötü geliyor, İnanç. İyi misin?"

"İyiyim, bir sıkıntı yok."

"Sesini iyi tanırım. Sorun tam olarak nedir?"

İnanç nefesini burnundan hızlıca verdi. "Doğu'yla atıştık biraz."

Ahizeden bir süre ses gelmedi. "Anlaştığınızı sanıyordum."

"O tamamen beyefendinin keyfine bağlı. Bazen Doğu'dan daha büyük yük bir sorun bulamıyorum."

"İnanç, sınırları aşmayalım lütfen. Çabasını ikimiz de görüyoruz."

Bu uyarı bozulacak aile saadetinin ilk çatırtısıydı. Ancak İnanç'ı durdurmaya yetmedi. Neye maruz bırakıldığını bilse emindi ki Demet Hanım oğlunu haksız ve saygısız bulurdu. Az önceki öfke nöbetinin esasında kıskançlık nöbeti olduğunu istemese de kabul etti. Kıskanmış ve bu yüzden hak etmediği hâlde Demet Hanım'a ayıp etmişti.

"Doğu sınırları dilediği zaman aşıyor, Demet abla."

"Peki, bunu eve geldiğimde konuşacağız!"

Kızgın sestten sonra hat kesildi. İnanç'ın kolu elindeki telefonla kucağına düştü. Demet Hanım'a saygısızlık etmişti. İçeride ürperdi. Oğullarının yaptıklarından dolayı vicdan azabı ve mahcubiyet hisseden kadını sözleriyle kırmıştı. Kendi cümleleri beyninde yankılandı ve her harf bir bıçak olup beynine saplandı.

Geldiğinde yüzüne nasıl bakacaktı? Gözünden yaşları aktı. Küçülmüş hissetti. Oturduğu koltukta dizlerini kendine çekti. Kafasını dizleri arasında sıkıştırıp sessizce içeride boşalana kadar ağladı.

Bastırıldığı bütün acılar bir nöbet sonrası ortaya çıkarak hepsine zarar vermişti.

İnanç ağlamaktan kuruyan boğazını sakinleştirecek bir şey aradı. Bir bardak su bulamayınca öksürük krizine girmeden hemen önce terastan ayrıldı ve mutfığa gitmek üzere alt katın merdivenine yöneldi. Merdivenleri inmek izlediği bir filmin içinde yaşıyor hissi vermişti. Gerginlik hat safhadaydı.

Neler göreceğini kestiremiyordu ama koca televizyonun ses sisteminin gelen bağırışlar ve gerilim müziği aksiyon filmi izlediklerini işaret ediyordu.

Kızılperest'in cehennemine doğru gönülsüz adımlarla yürüdü. Ne yaptıklarını merak etmekten kendini alıkoyamadı. Sevgilisi arkadaşısıyla içeride film izliyor ve onu görmezden geliyordu.

Koltukta yan yana oturan Günce ve Doğu'yu görene kadar yakınlaştı. Işıkların kapalı olduğu koca salonda sesler gitgide kulak tırmalayan bir hâlde geliyordu ama onlar buna alışmış gibi keyif alıyorlardı. Ekrandan yayılan ışığın etkisiyle aydınlanan yüzlerinden ifadeleri net okunuyordu.

İnanç önlerindeki sehpa abur cubur, tekila ve biraları görene kadar

gözlerini onlardan ayırmadı. Midesinin kavrulduğunu hissettiğinde mutfağa sessiz adımlarla koştu. Doğu'yu kabul ettiği için kendinden nefret ediyordu. Onu öpmesine izin verdiği, ona karşılık verdiği için kendini asla affetmeyecekti.

Ruhunu okşayacak bir erkeğe duyduğu ihtiyaç bugünden sonra bitmişti. O küçük bir sevgi gösterisine kapılıp birinin peşinden sessizce dolanacak bir kadın değildi.

Acele hareketlerle bir bardak su doldurdu. Bütün suyu kafaya ilk dikişinde bitirdi. Sevgilisi içeride arkadaşıyla keyif yaparken İnanç onun deli öfkesini bir bardak suyla yatıştırmaya çalışıyordu.

Bardağı hışımla adaya bıraktı. Gergin omuzları nükseden baş ağrısıyla tetiklenerek İnanç'ı zorladı. Kolay sinirlenmeyen kadın, kolay sakinleşmeyen birine dönüşmüştü.

"İnanç."

İnanç seslenen adama bakmadı. İlk iletişim, kopması muhtemel fırtınaya sebep olurdu. Elini kaldırarak konuşmak istemediğini belirtti.

Doğu Üzeyiroğlu isteğini hiçe sayarcasına uzun adımlarıyla yanında bitti. "Ne..."

Neler olduğunu sormasına izin vermeyerek aralarına buzdan bakışlarıyla bir mesafe bıraktı ve Doğu'dan geriye kayarak uzaklaştı. Aralarındaki her şeyin bittiğini göstermek istiyordu.

Aslında bitirdiğini...

"Sorunu anlamama yardımcı olacak mısın?"

Sorun sensin ve hiçbir şeyi görmüyorsun.

"Sorun tam olarak sensin!"

İğneleyici sesi Doğu'yu hazırlıksız yakaladı. Ne olduğunu idrak etmek için uzun bir nefes aldı. İnanç bu sürede her şeyin bittiğini anlaması için ona zaman tanıdı. Az önce onu Günce ile yan yana film gecesi yaparken görmek İnanç'ın kabul edeceği türden bir şey değildi.

"Bana bak," dedi İnanç kararlılıkla. Aralarında hiçbir bağın kalmasına izin vermeyecek bir kızgınlıkla devam etti. "Ben senin ilişkini kapı arkasında yaşayacağın, dilediğin kadınla oturup içkiye meze keyfi yapacağın biri değilim. Bütün kötülüğünle canımı yakarken el âleme duyuran sen, bana geldiğini kendine bile itiraf edemeyen bir korkaksın. Senin gibi zayıflıklarının esiri olmuş bir adamla değil sevgili olmak, aynı evde kalmak bile fazla."

Doğu sözlerini hazmetmekte zorluk çektiğinden bir adım geriledi. Konuşan kadının kim olduğunu anlamak ister gibi onu şüpheyle inceledi.

Doğu'dan hâlâ sigara ve parfüm kokusu geldiğine göre ayıktı ve ağzına alkol sürmemişti.

İyi, ayık kafayla bittiğini öğrenmesi onun yararına olurdu zira radikal kararını bu gece itibarıyla Üzeyiroğlu ailesine duyuracaktı.

"Bu sorundan daha fazlası..."

Doğu tıkanmış gibi konuşarak kızgınlığı körüklenen kadını delirme noktasına getirdi. “Biz diye bir şey yok, seninle aynı dili konuşmadık ve yaşananların hepsi geride kaldı. Bundan sonra bana dokunmaya cüret edersen...”

“Eee?” diyerek onu devamı için cesaretlendirdi. Ancak bunu yaparsa pişman edecekmiş gibi eski Doğu’ya bürünmüştü. Tehlikeli, kötü ve vicdansızdı.

İnanç hayal kırıklığıyla güldü. “Senin değişmeni beklemek benim aptallığımdı. Sen sorunlarıyla mücadele edemeyen ve bunun için etrafındaki herkesi kullanan bir zavallısın. Bana bir daha dokunursan seni yakarım.”

“Senin içine cin mi kaçtı lan? Kafayı mı sıyırdın? Birden parlamanın sebebi film izlememiz mi?” dedi, kendine yeni gelmişti. “Bilmen için söylüyorum İnanç Hanım, ben arkadaşlarımla senelerdir bunu yapıyorum. Bu geceye özel değil.”

İçeriden yükselen aksiyon filminin sağır edici sesi Günce’nin onları duymasını engelliyor, bu da İnanç’ın işine geliyordu. Duyduğu an buraya damlaması mümkündü. İşine yarayacak alevli bir kavgayı onun kucağına bırakmak istemiyordu İnanç.

“Beni hiçe sayman sadece bu geceye özel değildi.”

Bunu söylediği için kendine inanamadı İnanç. Dengesini bozan adam yüzünden yakıştırılmayacak sözlerle kendini aşağılıyordu.

“Sebeplerimi sormadan bu kanılara varmak senin suçun. İçinde kurulu beni tehdit etmeden önce sor.”

“Sana hiçbir şey sormayacağım. Git o tekilayı ağzına sok.”

Doğu üzerine doğru gelince İnanç eliyle durdurdu. “Bana sakın yaklaşma, bağırırım.”

Doğu onu tanıımıyormuş gibi hareketlerini dehşet içinde izledi. Zararın tek tarafı olduğu düşüncesine tutunamıyordu çünkü sebeplerini açıkça belirtmemişti. İnanç’ı suçlamak haksızlıktı ama İnanç ona aynısını yaparak elini kolunu bağlıyordu.

“Odana çık ve sakinleşmeyi bekle. Seninle sonra konuşacağız. Dün gece odana geldiğimde uyukluyor numarası yapman ve merdivenlerde karşılaştığımızda surat asman da dâhil. Her şeyi konuşacağız.”

“Konuşacağın bir İnanç bulursan neden olmasın!”

Duman grisi gözleri tehdidi net ve çabuk algıladı. Ama İnanç’ın ne demek istediğini özünde anlamadı. Homurdanarak İnanç’ın yanına ulaştı. Bu, çıldırmak üzere olan İnanç Gürmen’e göre alanını ondan izinsiz işgal etmekti. Onu ada ve kendi arasında sıkıştırarak gidecek bütün yolları kapadı. Kollarını tezgâha koyup çenesinin altında kalan kadının gözlerine yoğun harelerini kenetledi.

“Sakın seni hiçe saydığımı iddia etme. Çürütmek için elimde çok sağlam kanıtlar var ve sakın,” dedi, sağ elini çenesine uzattı. Tutuşu nazikti ama gözleri için aynı şey söylenemezdi. “Beni bir daha tehdit etme!”

“Edersem ne yapacaksın?”

Doğu kışkırtıcı sözlerin döküldüğü dudağına kısa bir göz ziyaretinde bulundu. “Senin çok hoşuna gidecek bir şeyi.”

İnanç onu göğsünden iterek uzaklaştırdı. Doğu sinirleneceğini bildiği için uyguladığı güce müdahale etmeden geri çekildi. Bu akşam konuşmak için hiç iyi bir zaman değildi ve Doğu yaptıklarını açıklayana kadar her şeyi kafasına göre bitiren İnanç’ı dinlemeyecekti.

“Şimdi sakinleşmek için en iyi bildiğin şeyi yap ve benden kaç. Biz konuşana kadar da sen hiçbir şeye karar vermiyorsun.”

Direktifleriyle galip geleceğini sanan Doğu Üzeyiroğlu’nu sen öyle san bakışlarıyla yanılttı. Kapıya doğru yol alırken de yüzündeki meydan okuma Doğu’nun yakaladığı kurgunluğa dönüştü.

“Siktir git, Doğu.”

İnanç kapı ağzında küfrettiği adamı arkasında bırakırken Günce ile çarpıştı. Ondan neredeyse on beş santim kadar kısa olan Günce’nin sıska görüntüsüne rağmen güçlü olduğunu ancak kadın yerinden kıpırdamadığında anlamıştı.

Düşmanlıkları daha tanışmadan evvel başlayan iki kadın, iki ayrı uca ilerlerken güç gösterisinde bulunarak uzaklaştı. Birinin bakışları, diğeri- nin dik duruşu alevi harladı.

“Yine sen ve bitmek bilmeyen sorunların, İnanç.”

İnanç ona istediğini vermemek için duymazdan gelerek eşiği geçti ve merdivenlere doğru yürüdü.

“Sorumluluk almayan pişkin birinin hâlâ bu evde olmasına inanamıyorum.”

İnanç gözlerini merdiven basamaklarına dikerken adımlarını durdurdu. Doğu’nun platonik kadını uyardığını duysa da yetersiz olmasına içerledi. Onlara bu yüzü o vermişti ve şimdi ne yaparsa yapsın hiçbirini durduramayacaktı.

Özellikle ondan nefret eden Günce’yi!

“Ev senin olmadığı için sus, Günce.”

“Bir sığıntı gibi yaşayan biri için fazla iddialısın.”

“Günce! İnanç!”

Uyarı dolu sert sesi evde yankılandı. İnanç inanamayarak adama baktı. “İnanç mı? Uyarını bana yapmadan önce bu cesareti verdiğin sevgili arkadaşının yüzüzlükten çatlamış çenesini kapa.”

Doğu onu gözleriyle yerine mıhladı. İlk günkü gibi bakıyordu.

Günce sözlerine alınmışsa bile bunu asla belli etmedi. “Senin gibi ezik biri için fazla gurur yapıyorsun.”

“Hımm,” dedi İnanç, biraz sonra onu olduğu yere gömmeyecekmiş gibi. “Seni görmeyen en yakın arkadaşına leyla gibi bakıp aşkını bir zavallı gibi içinde gizli gizli yaşayan sen, ezik değilsen nesin?”

Günce bunu beklemediği için ağız bir kanış aşağı sarktı. Gözlerinde

titreşen öfke ateşi arkasındaki adamın homurtusunu duyana kadar sürdü. Şaşırtıcıydı ama kızaran bir yüze sahipti Günce.

İki vahşi kadın Kızılperest'i cehennemin ortasından doğurmaya niyetlenmiş ve bunu başarmışlardı. Üzeyir korkutucu gözlerini sevgilisinin yüzüne kenededi. Harelerinden kör edici bir ışık geçti.

"İkiniz de susun!"

İki kadını son ikazıyla susturdu. İnanç normal zamanda bir kadını böylesine incitmezdi ama Günce sonuna kadar hak etmişti. Haksızlığı kendine pay biçmiş bir kadınla ancak anladığı dilden konuşursa susturabilirdi ki bu son kaçınılmazdı.

İnanç Gürmen suçlu gibi susturulmayı kabullenmeyerek Doğu'ya çıkıştı. Hem de geniş holün yankı yapacağını aldırış etmeden oldukça sert ve yüksek sesle... "İki kelimesinden biri hakaret olan bu kadını cesaretlendiren sensin, zamanında sussaydın bunlar olmayacaktı, Doğu!"

Kapıdan gelen anahtar sesine İnanç Gürmen'in iki oktav yükselttiği sesinden dolayı dönememişlerdi. Ve gelenlerin onun çıkışını izlediğinden habersizlerdi.

"Ne oluyor burada?"

Üçü kafasını aynı anda sese çevirdi. Şahin Bey'in anlamaya çalışan bakışları ve Demet Hanım'ın kızgınlıkla titreşen mavi hareleri üzerlerinde geziniyordu.

İnanç bir adım geri attı. Haklı olduğu her şey bir saniye içinde yok oldu.

Günce cevabı suçlayıcı diliyle üslendi. "Gürmen'in kavga edesi gelmiş."

Demet Hanım hâlâ kızgınlığını yatıştırıramamış, duyduklarının şokunu atlatamamıştı. Öyle ki önemli yemeği yanında kesip Şahin Bey'le eve dönmek zorunda kalmıştı. İnanç'ın ani çıkışına epey kızmıştı. Neden bir anda böyle olmuştu, bilmiyordu. Kocas, oğlu ve Günce'nin üzerinde gezen mavi gözleri kızı gibi gördüğü İnanç'a kaydı.

"Evet," diye onayladı rahatsızca. "Ben de İnanç'ın huysuzluğunun farkındayım. Bir sorun mu var?"

Ortada ne haksızlığa karşı savaş ne kırgınlık ne de kıskançlık kalmıştı. İnanç Gürmen radikal kararını aldığı gün uygulamış olsaydı, bugün asla karşı karşıya gelmiş olmazlardı.

"Evet, var. Evime gitmek istiyorum artık," dedi kararlılıkla. Sanki kararlı duruşunu sergilemese hiçbirini ikna edemeyecekti. "Gerçekten gitmek istiyorum."

Gidişine engel olacak kimse olmamalıydı artık. Dünden sonra bu gece de yaşananlar İnanç'ı harekete geçiren sağlam bir darbe olmuştu. Bundan sonra Üzeyiroğlu ailesiyle bağlantısını doğrudan kurmayacağı bir yere gidecekti.

Veda Sarabından Bir Yudumu

Bugün anlaşılmaZ kararlar alma günü müydü? Yoksa tek başına herkesi etkileyecek radikal kararlar almak için özel gün mü seçilmişti? Hangisini seçeceğini bilmeSe de ikisi de aynı sonuca çıkıyordu.

İnanç Gürmen sanki zincirliymiş gibi kozasından çıkmaya çalışıyordu.

Kabul, Doğu'nun hataları yüzünden aralarına set çekmek istemesi kendini koruma güdüsü yüzündendi ve kırıldığı için onu itmeyi seçiyordu. Onu doyasıya öptüğü akşam *boşluğunu benimle doldurma* uyarısının üzerine yaşanılanlar İnanç'ın hak etmediği şeylerdi ama bu evden gitmeyi istemek de aşırı ve bencilce bir tutumdur.

Üstelik kararını birden patlayan tartışmaların üzerine bildirmişti.

Anlamadığı ise annesinin İnanç'a duyduğu kızgınlıktı. Doğu onu ilk defa İnanç'a böyle bakarken yakalamıştı. Genelde bu bakışlar ve uyarılar, sorgulamalar kendisine oluyordu.

O zaman Doğu neyi kaçınıyordu?

Kaos öyle hızlı geldi ki şaşkınlığını üzerinden ilk atan babası oldu. Şahin Bey doğruca ona baktı ve hayal kırıklığının yakıcı tadını bir kez daha anımsattı. Doğu kafasını iki yana salladı.

Beni suçlama artık...

"Bu olanların seninle bir ilgisi var mı, Üzeyir?"

Ona verdiği sözün hâlâ geçerli olduğunu anlaması gerekti. Aksi takdirde her şeyi yanlış anlayan İnanç yeni başlayan sonsuz ilişkinin bitmesine neden olacaktı.

"Hayır. Gürmen şımarık bir çocuk gibi kavga ediyor."

Günce'nin üzerine vzzifeymiş gibi konuşması Doğu'nun canını sıktı. İnanç haklıydı. Onlara bu yüzü sırf İnanç'a kapılmamak için uyguladığı saçma öfkesi yüzünden kendisi vermişti. Şimdi her tavır İnanç'ı haklı çıkaran birer çivi olup Doğu'nun kalbine batıyordu.

Arda dışında kimse onu anlamak istememiş ve onu kırmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Doğu vicdan azabından yamulmak üzereydi.

İnanç'ı kontrol ettiğinde soluk benzinin daha korkutucu bir hâle geldiğini gördü. Kararıtlığı yıkılmış, yerini Doğu'nun ezbere bildiği o hayal kırıklığı almıştı. Bunu ona yaşatmaktan nefret ediyordu.

İnanç hiçbir şey söylemeden merdivenleri hızlıca çıkınca gözleri boş kalan ve ayak seslerinin hâlâ kalbini gümbürdettiği basamaklarda kaldı. Ya hayatından da böyle çıkıp giderse?

İnanç gitmekle ilgili ilk defa konuşmuştu ve çok kararlıydı.

“Doğu neler oluyor?”

Üzgünüm güzellik, her şey boka sarıyor.

Doğu annesine bakmadan faciayı güçlendiren arkadaşına döndü. Duygularını hep görmezden geldiği ve arkadaşlığından daha fazlasını istemediği kadına. İnanç'ın her şeyi gün gibi ortaya çıkararak susturduğu kadına. Bunu kesinlikle hak etmişti.

“Geç oldu Günce, film gecesi bu seferlik kalabilir.”

Günce evden gönderildiği için kendini kötü hissetse de bir şey demedi. Eşyalarını almak için salona giderken Doğu anne ve babasından müsaade isteyerek İnanç'ın az önce ağırlığını bıraktığı basamakları çıktı. Anne babasından özellikle gelmemelerini istedi çünkü onların görmemesi ve duymaması gereken sert bir yüzleşme olacaktı.

Tüm bunlar bittiğinde Doğu gitmek sözcüğünü döken dudaklarını morarana kadar öpecekti. Ya da bunun için yüzleşmeyi beklemesine gerek yoktu.

Doğu Üzeyiroğlu, İnanç Gürmen'i öpmek için senelerdir bekliyordu!

Kardeşi öldükten sonra sık sık ziyaretine gelmiş ama bunu hep gizli yapmıştı. Ailesinin hiç bilmediği bu durum bir gün babasına yakalanmasıyla son bulmuş, Doğu gizli gelişlerinin olduğunu açıklamak zorunda kalmıştı. Her ne kadar babasına öfkeli olsa da açıklama gereği duymuştu.

Onu görmek için sık sık geldiği evi yerine artık mezarına gelmek Doğu'ya ağır gelmişti. Onun öldüğünü yeni yeni kabullendiği ve kabullenmenin ağırlığını taşıdığı o aylarda İnanç karşısına çıkarak içinde sürüklediği karanlıktan çıkarmıştı.

İki sene önce -Batu'nun ölümünden sonra- ameliyatı başarıyla atlatıp Batu'nun mezarına geldiğinde ve ağlayarak mezarlıktan çıktığında görmüştü Doğu. O zamana kadar İnanç'ı hiç görmeyen Doğu, kızarık amber gözleriyle tek başına ayrılan küçük kıza âşık olmuştu. Maskesini çenesinin altına sıkıştırıp, burnunu koluna silerek önünden geçtiğinde Doğu'nun içinden bir şeyleri de koparıp yanında götürmüştü.

Çıldırasıya âşık olduğu kadının aslında kardeşinin masum aşkı olduğundan habersizdi.

Doğu onu hiç unutmamıştı. O güzel gözlerini öpmek için onu bir daha görmek istemiş fakat bir daha nerede göreceğini bilmediğinden çaresizliğe düşmüş, toparlanmak için annesini uzaktan görmek adına eve gitmişti. Yine onları uzaktan izlediği gün İnanç'ı evlerine girerken görmüş, tüm dünyası başına yıkılmıştı. Âşık olduğu kadının İnanç olduğunu anlaması kısa sürmüş, kabul etmesi ise bir senesini almıştı. Onun bu hâline şahit olan sadece Ertu ve Arda olmuştu. Doğu başka kimseye İnanç için acı çektiği yüzünü göstermemişti. İnanç'a beslediği öfke aslında kendisineydi ama kimse anlamamıştı.

Bir daha Türkiye'ye gitmemiş, kardeşinin birinci senesi dolduğunda yine gizlice mezarını ziyaret etmişti. Onunla aynı saatte gelen İnanç'ın onu uzaktan izlediğini de Ertu sayesinde öğrenmişti. İkinci senesi dolduğunda yine uzaktan izlediğini Arda'dan öğrenmişti. Ama bu sene gelmemişti. Bu sene gelmemesi onlar için bir işaret olmuştu.

Doğu kendine duyduğu suçluluk ve nefret duygusu için birkaç terapi görse de hiçbir işe yaramamıştı. İnanç'ı inkâr ettikçe ona daha çok bağlanmıştı. İnanç'ı görmemek için gitmedikçe hayatını öğrenmek için araştırmalar yapmıştı.

Hakkındaki her şeyi öğrenmişti Doğu. İlkokulda başlayan sancılı süreçlerden lisede sevgilisi Akın ile süren ilişkisine, Şevval'le nasıl tanıştığına, onunla ilgilenen erkeklerden en sevdiği yemeklere, Bursa'ya ailesinin yanına gittiği bütün zamanlara kadar her şeyi ve hayatına değen herkesi biliyordu. Erdi'yi fark etmemişti. Erdi'nin kim olduğunu araştırmaya cesaret edememişti.

Saplantılı aşk her geçen gün Doğu'ya daha çok zarar vermiş, Türkiye'ye bir gün dönme arzusunu güçlendirse de Doğu'yu kalben zayıflatmıştı. Batu'nun sevdiği kadına âşık olmanın utancını ve aşağılayıcı duygusunu taşımaktan yorulmuştu. Artık kendine engel olmak ve İnanç'tan uzak kalmak imkânsızdı. Doğu onsuz bir adımı ölüm sayardı.

İnanç'tan ayrılması için kalbini sökmeleri gerekecekti.

Basamakları çıktığı süre boyunca her şey gözünün önünden geçti. Ansızın başlayan hatalı aşkın nasıl alevlenip Doğu'yu saplantılı bir aşığa çevirdiğini hızlı hızlı hatırladı.

Ve o saplantılı aşığa ters düşen korkunç şiddetini...

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmak, gelen geçen hakkında bilgi toplayacakmış gibi davranmak Doğu'yu fena hâlde zorlamıştı. Olmayan nefreti diri tutmakla daha çok ilgilendiği için kafayı yiyecek duruma gelmişti. Daha dayanılmazı ise oklarını İnanç'a çeviren azılı düşmanı "K.E." sevdiği kadına zarar vermesin diye göz önünde şov yapmaktı.

Motosikletle ölüm sürüşü yaparken kalbini sökmüştü Doğu. Sırf İnanç Gürmen onların radarından çıksın diye. Ama bunu yaparken kalbindeki kadını da kendinden nefret ettirmiş, üç yıl boyunca içinde taşıdığı gizli aşka ihanet etmişti.

Ona zarar vermemek için kendine zarar vermiş, aşkı o kadına duyarken nefret ve öfkeyi kendine duymuştu. Dengede kalamadığı, düşmanlarının tehditlerini boş görse de ailesi ve İnanç için yaşadığı korkuyu atlatmaya çalıştığı korkunç zamanlar geçirmişti.

Kaybettiği koca üç yılın sonunda ona kavuşmuşken İnanç Gürmen bozuk teraziyi kırıyordu.

Şimdi o kadını yanında kalmaya ikna etmeliydi. Aksi hâlde herkes onları öğrenecekti ve Doğu güvenlerini kazanana kadar kimseye İnanç'ı anlatmaya niyetli değildi.

Ertu ve Arda'nın gözünden kaçmayacağını zaten biliyordu. Onun derdi, Üzeyiroğlu ve Gürmen ebeveynlerini atlatmaktı.

İnanç'ın kapattığı kapıyı hisımla açtı. Odada volta atan kadının onu görür görmez hisımla üzerine yürümesini zevkle kabul ederek kapıyı arkasından kapattı. Her anlamda ikisinin saldırı sebepleri farklı olsa da Doğu kazanacaktı.

Doğu ani gelişine kendini hazırlıklı zannederek yanıldı. Yanağında patlayan tokat kafasını yana yatırıp duvarla bakiştirdiğinde Doğu için konuşmak imkânsız hâle gelmişti.

Siktir! Eli çok ağır mış!

Ağzını açıp çenesini hareket ettirmeye çalıştı. Yüzünü acıyla buruşturarak vazgeçti. Fazlasıyla etkili, Doğu'yu öfke girdabından kurtaran güçlü ve gururunu yaralayan haklı bir tokattı.

Siktir! Bunu kesinlikle hak ettim!

"Şerefsiz!"

Doğu gözlerini sımsıkı yumdu. Gerekçesini anlattığında aynı küfrü aynı taze nefretle söylemesini isteyecekti. O zaman İnanç Hanım haksız bulacak mıydı kendini?

Yumduğu gözlerini usulca açtı ve boynunun kopmamış olmasına şükrederek onu öldürmek için tutuşan kadına çevirdi. İlk kavga biraz fazla olmuştu.

Sakinliğini korumak güç de olsa bunu başardı çünkü İnanç için sakin kalmayı da öğreniyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu önce.

"Senin olmadığın ve asla olmayacağın bir yere. Evime!"

Bu biraz fazla hızlı oldu. Doğu anlıyormuş gibi yaparak omuzları öfkeden inip kalkan kadına baktı. "Senin evin mezun olana kadar burası. Anlaşma buna göre yapılmadı mı?"

"Dalga geçmek için mi geldin?"

"Dalga geçtiğim zamanları bilirsin. Gayet ciddiym, İnanç Hanım."

"Çık dışarı, seni görmek istemiyorum."

Doğu çenesini bir kere salladı. "Bana sorularını sormadan gitmiyorum."

"Ne sormamı bekliyorsun?" diye sordu alayla.

"Kafanda kurduğunun aksine bizi neden kimseye anlatmamamın nedenini."

İnanç kollarını iki yana açtı ve bilmiş gibi cevapladı. "Çünkü sen korkağın tekisin!"

Merhametsiz küçük şeytan!

Korkusunu birine itiraf etmek hatta kabul etmek Doğu için neredeyse imkânsızdı ama bu kadın İnanç olunca değerdı. Hakaretine karşılık yine sakinliğini koruyarak onayladı. "Evet," derken zorlandı. "Evet, korkuyo-

rum çünkü söylersem kimse bizi kabul etmeyecek ve bize karşı çıkacaklar. Üstelik bizi ayırmak için ellerinden geleni de yapacaklar.”

İnanç aldığı cevap karşısında afallayarak sendeledi.

Bingo! Merhametsiz şeytanını ilk darbeye sersemletmeyi başardı. İkinci darbe onu yumuşatır ve Doğu’nun öpmek için sızlayan dudaklarının acısını bastırabilirdi.

“Diğer soruna gelince,” diyerek girişti ama bunun aslında en zoru olduğunu yeni idrak etti. “Seni film için davet etmememin sebebi Günce, canını sıkacaktı. Uğraşmak için fırsat kolluyor zaten. Dünden sonra kimse senin canını yakmasına izin veremezdim.”

“Ama sen yaktın,” dedi, sesi titriyordu.

Doğu titreyen çenesini öpmemek için söylediklerine odaklandı. “Evet, bu benim hatamdı. Özür dilerim. Günce’nin üzerindeki dikkatini dağıtmak için onu götürmem gerekiyordu. Seni orada bırakarak incittiğimin farkındaydım ama hemen gelirim ağzıma sıçacağını bildiğimden biraz korktum. Öfkelenince en az benim kadar korkunç biri oluyorsun.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır,” dedi tüm ciddiyetiyle. “Gerçekleri söylüyorum. Mutfakta ağzıma sıçtın. Şaşkınlığımdan yararlanıp beni tehdit ettin. Gözümden kaçmadı ve unuturum sanma. Bunların hepsinin intikamını senden alacağım.”

İnanç onu inkâr etti. “Hâlâ benimle dalga geçiyorsun.”

“Günce sadece benim arkadaşım,” dedi güven verircesine. “Her zaman böyleydi ve öyle kalacak. Film gecelerini senelerdir hepimiz yaparız. Genelde asla ikimiz yalnız olmayız çünkü onu cesaretlendirmek istemem. Bu akşam böyle oldu, benim ayarladığım bir şey değildi.”

Tutumunun yavaş yavaş çözüldüğünü fark etti. Ona sarılmak için can atsa da kara bulutları ve İnanç’ın ördüğü duvarı yok etmeden yapamazdı.

İnanç ona güvenmiyordu. Gözlerindeki bakış Doğu’nun kalbini parçalıyordu. İnanç hiçbir şey söylemeden bu bakışlarla Doğu’yu kaç kez öldürdüğünden habersizdi. Tamam, hepsi için haklıydı ama bu akşam değil. Şimdi değil.

“Gitmek istemene gelince,” dedi ellerini cebine saklayarak. Yumruklarını ancak böyle saklayabilirdi. “Bir daha gitmekten bahsedersen seni arkandaki yatağa kelepçeler ve bayılana kadar her yerini öperim.”

“Ne büyük aşk ama,” dedi kinayeyle. “Üzeyir’in büyük aşkı.”

Doğu dudaklarını kaygıyla kemirdi. İnanç kaşınmasa bunu söylemezdi ama bu kadın onu fena kışkırtıyordu.

“Evet, 18 Aralık 2018 sabahı mezarlıktan ağlayarak çıkan o küçük, çaresiz kızı gördüğüm günden bu yana aşığım!”

İnanç bir an için nefes almayı unutmuş gibi göğsü yükseldi. Bu zevk, rengi solana kadar sürdü. Soluk benziyle Doğu’yu korkutan ilk tepkisini vermişti. Ağır geleceğini biliyordu ve ilişkiyi belli bir noktaya kadar taşı-

diktan sonra söylemeyi planlamıştı fakat İnanç Gürmen onu bir kalemde silme potansiyelini bugün doruğa çıkardığından başka şansı kalmamıştı.

Donuk ifadesi söylediklerini hazmetmeye çalıştığını gösteriyordu. Doğu ona doğru bir adım attığında İnanç geriledi ve avuçlarını ona göstererek durmasını istedi. Doğu ona zaman vermeli ve hazmetmesini beklemeliydi. En azından böylesi büyük bir haber için bunu hak ediyordu.

Cebindeki yumruklarını avuç içini kanatana kadar sıkıttı. *Siktir!*

Bu ikisi için de çok acıydı.

“Sen...” dedi, kusacakmış gibi yüzünü buruşturdu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Doğu onu kendinden tiksindirmek için söylememişti. Zaten bu yüzden öfke kontrolünü ele alamıyordu. İnanç’ı kaybederse kendini affetmezdi.

“İnanç,” diye seslendi Doğu çaresizliğini saklamadan.

“Sen beni...”

“Evet,” diye onayladı. “Seni senelerdir tanıyorum. O gün gördüğüm ve tutulduğum kızın kaçtığım İnanç olduğunu bilmeden. Yemin ederim, sen o mezarlıktan çıktığında kim olduğunu bilmiyordum ve her şey orada başladı. Seni öğrendiğimde her şey için çok geçti.”

“Ne için?”

Donuk ifadesiyle sorduğu soru Doğu’nun göğsünü sıkıştırdı. Elini refleksiyle kalbine bastırdı. “Burası için,” dedi güçsüzce. Her şeyiyle dürüsttü ve bunun işe yaramasını bekliyordu ama bu, İnanç’ın duvarları daha sağlam örmesine neden oldu.

“Git buradan.”

Doğu kafasını iki yana salladı ve kendine gelmesini beklediği kadını dinlemeyerek elini sakladığı cebinden çıkardı, ona temkinli adımlarla yaklaştı. “Her şeyi netliğe kavuşturduktan sonra.”

İnanç gerileyince arkasındaki masaya çarptı. Onu yine sıkıştıracağını bildiğinden masadan hızlı bir manevrayla uzaklaştı. *Uyanık*. Ancak bunların hiçbiri Doğu’yu engellemeye yetmezdi.

“Sana saldırırcakmışım gibi bakma.”

“Yapmadığın bir şey değil.”

Doğu burnundan nefesini vererek gözlerini hızlıca yumdu. “Her şeyi zorlaştırıyorsun.”

“Belki de hak ettiğin sadece budur.”

“Yapacağın şey yanlış bile olsa seni korumak içindi. *Bizi* korumak içindi, İnanç!”

İnanç yanıldığını ifade eder gibi dudağının bir kıyısıyla sözlerini kovdu. “Biz diye bir şey yok!”

İşte şimdi o güzel kalçalarına şaplağı hak ettin!

Doğu kaçmaya çalışan kadını kaşla göz arasında yakaladı, güçlü kollarıyla arkasını döndürüp kaşınan avuç içine merhem olacak şeyi yaptı. Güzel kalçasına tatlı ama kışkırtıcı bir şaplak attı.

“Bir daha söyle.”

Acıyla inleyen kadın inadını sürdürdü. “Biz diye bir şey y-”

Ağzında yuvarladığı kelime ilerlemeden bu defa sertçe ikinci şaplağı kalçasına indirdi. “Sen varlığımızı kabul edene kadar bunu yaparım.”

İnanç konuşmadı. Nefes nefese kalmış gibi sadece soluk alıp veriyordu. Canını çok mu yakmıştı? Olmadıklarını inkâr ederken Doğu’nun kalbini ikiye ayırdığı kadar değil. Sakinleşmeye mi çalışıyordu? Doğu’nun şu an verdiği mücadelenin yanından bile geçemezdi. O hâlde insafına kaldığı adama merhameti için teşekkür etmeliydi yoksa katlanacağı sonuçlar Doğu için bile fazlaydı.

“Bizi kabul etmez ve karşı çıkarlarsa diye seni New York’a kaçırmayı bile planlamışken, hem de bugün vize başvurun için gerekli her şeyi ayarlamışken. Sen kafanda...”

“Ne yaptın, ne yaptın?”

“Bir kerelik söylemde net anlıyorum. Kavrama bozukluğum yok, be-beğim.”

İnanç kollarından kurtulmaya çalışarak, “Ben senin bebeğin değilim,” söylemini çocukça bir tutumla kopardı. “Konuyu değiştirme, ne haktar karıştırıyorsun?”

“Bu biraz gücendirici ama sen benim bebeğim olduğun için seni çabuk affediyorum,” diyerek onu kollarında döndürdü Doğu. Bütün gerginliğin uçtuğu, ukala ve kaygısız adama yeniden dönüştü. Böyle daha rahat ve güvende hissediyordu Doğu. Onu böyle egoist ve dünyanın en iyisi olmasını hissettiren İnanç’tı ama kimse bilmiyordu.

Göz göze ve dip dibe. En tehlikeli ama en zevkli ikili. Doğu alt dudaklarını ısırdı. Amber gözlerin içine böyle derinden ve yakından bakmanın hayalini yıllardır kuruyordu.

“Arda seni üzdüğüm için muhtemelen hayatımı sikecek ama biri bizi öğrendiği an seni Amerika’ya uçurmak için vize başvuru belgelerini topladım. Eksik bir iki şey kaldı sadece.”

İnanç eksikleri düşünmeye kalmadan Doğu onu cevapladı.

“Güncel biyometrik fotoğrafın yok. Bir de her şeyi tamamlayacak bebeğim eksik, yani sen.”

“Seni ciddiye almak suç sayılsa beni ilk günden içeri almalan gerekecek.”

“Bence tam tersi olur, uçakta elini tutarak gitmemiz yakın görünüyor.”

İnanç sarıldıklarını ve anne babasının evde olduğunu ayık kafayla fark edince kollarından kurtulmaya çalıştı. “Gelecekler şimdi. Hiçbir şey bilmiyorlarken bu şekilde yakalanmak istemezsin.”

Doğu mesafeli duruşuna katlanamıyordu. “Beni hâlâ affetmediğin için her şeyi göze almaya hazırım.”

İnanç onunla aynı düşünmüyor olacaktı ki kopmakta sakınca görmüyordu. “Bugün için yaşadıklarım ve öğrendiklerim çok fazla. Daha ailenle yüzleşeceğim.”

“Onlar senin de ailen,” diyerek burnunun ucunu parmakları arasında hafifçe sıktı. “Fakat anlamadığım annemin öfkesi.”

İnanç gözlerini kaçırdı. Suçlu gibi gözlerini Doğu'dan kaçırarak bütün süpheleri üzerine çekti. Doğu iç yanaklarını ısırdı. Korkması gereken bir şey yapmış olma ihtimali var mıydı?

“Anlat da ona göre gardımızı alalım.”

İnanç pişmanlıkla omuzlarını düşürdü ve susma hakkını kullandı.

Doğu tedirginliğini saklamaya özen gösterdi çünkü onun tedirginliği pişman olan kadının hiç konuşmamasına neden olurdu. “Ne zaman konuştunuz?”

İnanç ona bakmadan gözlerini odanın içinde gezdirerek, “Akıl yoksunu arkadaşın geldikten sonra,” diyerek cevapladı ve gözlerinden Doğu'yu ürküten bir bakış geçti. Günce'yi öldürmek ister gibiydi. Bir doktor adayına yakışmayacak kadar kötüydü bu bakışlar. Ama kıskanan bir kadın gibi de bakıyordu.

Doğu'nun tedirginliği şaşkınlığıyla yer değiştirirken hissettiği zevk uyuşturucu maddesi gibi kanına girerek her yerine dağıldı.

Siktir! Vahşi bir kadın tarafından kiskanılmak çok güzeldi.

“Kıskandın!”

Boynunu koparacak kadar şiddetli ve tehlikeli bir hızla ona dönüp sonsuza kadar reddetti İnanç. “Hayır!”

“Ulan ağzıma sıçtın mutfakta, ne demek hayır! Hayatımın en korkutucu dakikalardı. Pençelerini çıkardın ve beni şişten geçirir gibi sözlerle kırdın. Bu kıskançlık değilse nedir?”

“Kıskansaydım söyledim ve seni,” diyerek kollarında değilmiş gibi ayaklarının ucunda yükselerek üzerine abandı. “Şişten bizzat geçirdim.”

İpeksi tenini, küçük dolgun dudaklarını, gölgesiyle kalbini sıkıştıran kirpiklerini, tehdidiyle korkutan ağzını ve her öpücüğün miras sayıldığı boynunu nefesini tutarak izledi.

Kesinlikle bu kadının kıskanç yanıyla mücadele edemezdi. İyilik meleşinin korkutucu bir yanı da vardı. Kabaca sırtı Doğu. Bunun onu öfkeliendirmesini bekliyordu ama İnanç onu şaşırtarak tebessüm etti.

Bir saniye... Bu tehdit eden kadından daha korkutucuydu.

“İnanç?”

“Hımm...”

“Benim Tatlı Şeytan'ım.”

Göğsünden tatlı bir mırıltı yükselene kadar dudaklarını birbirine bastıran kadını sonunda zincirlerinden kurtularak öptü Doğu. Bu seferki hepsinden daha yoğun, daha tutkulu ve ihtiraslıydı. Sanki onu tüketene kadar öpmek imkânsızmış gibi kendinden her şeyi verdi Doğu. Ona dokunmanın kudretli gerçeğini göğsünde sır gibi saklayarak her yerini bir kez daha ateşli elleriyle damgaladı.

Diliyle inlemekten yorgun düşen kadını nefesleri tükenene kadar

öprü. Tüm bu açlık ancak o öldüğünde bitecekti ve Doğu Üzeyiroğlu dünya üzerinde alacağı son nefesine kadar bu kadını her gün dakikalarca öpecekti.

Dudaklarından ayrıldığında nefes nefeslerdi. İnanç'ın alnını çenesine yaslamasına sıcacık gülümseyerek sarıldı. Şehvetin üzerine gelen şefkat nüm darbelerden daha güçlü olurdu, Doğu bu gücü seviyordu.

"Yarın ilk resmi yemeğimize çıkıyoruz, bebeğim."

İnanç hemen cevap vermedi. Boynuna üflediği soluklarıyla canını yakmakta olduğu Doğu'ya bir işkence daha çekti. Ve belli ki bundan habersizdi.

"Hayır."

Doğu'nun dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Neden?"

"Yarın olmaz."

"Özel bir sebebi var mı?"

İnanç kafasını geriye yatırarak göz temasını kurdu. Parıltılardan anladığı kadarıyla bir şeylerin peşindeydi.

"Arda'yla kahve içmeden seninle yemeğe çıkmam."

Bu çok saçma bir sebepti. Doğu keyifsizliğini saklamadan, "Sonraya ertele, önce biz," diyerek directti.

İnanç kararlıydı. "Arda senden önce davrandı. Biz yarın üçümüz kahve içmek için çıkıyoruz."

"Üçünüz?"

"Ben, Şevval ve tatlı yarattığım Arda."

Doğu, İnanç'ı şoka sürükleyecek bir hızla bırakarak uzaklaştı. Zira kavgasını içinden sökerken İnanç'ın kollarının arasında olmasını istemiyordu.

"Arda'yı sikerim! Bir daha bize engel olacak bir şey yaparsa donundan tutarak Galata Kulesi'nden sarkıtırım."

İnanç tepkisini fazla bulmuş olacak ki ağzı şaşkınlıkla aralandı. Büyüttüğü gözleriyle ona dehşet içinde baktıktan sonra toparlanarak gardını aldı.

"Arda'ya dokunursan seni ihbar ederim."

"Kime?"

"Kalbimdeki muhafızlara. Seni orada öldürürler."

Doğu, dramatik konuşmanın sonundaki korkunç espriyi kaldıramayınca gözlerini acıyla yumdu. İnanç'ın tatlı kıkırtıları kahkahaya dönüşene kadar da açmadı. Açtığı anda ise kapattığı için pişmanlık duyarak tatlı kahkahalarıyla kalbini okşayan kadını dudağındaki gülümsemesiyle izledi.

Sen üç yıl heba eden korkağın tekisin, Doğu!

Bir yıl önce bile gelmeye cesaret etseydi, onu yaz tatilinde Şevval ve diğer arkadaşı Muazzaz ile gittikleri Yunanistan tatilinde izlemek yerine adım atsaydı Doğu bugün yüzüğü parmağına takardı.

Geçen yaz Doğu için korkunçtu. Çünkü İnanç'ın peşinden giden avcı

erkek orospularını öldürmemek için kendini çok kere zapt etmişti. Muazzez'e yakalanana kadar otelde saklanmayı başarmış ancak her şey bir arkadaşından hediyesini almasını isteyen Arda'nın ısrarı üzerine olmuştu.

Muazzez nam-ı diğer Muzo, İnanç'a olan aşkını fark eden üçüncü ve son kişiydi. Arda ve Ertu'dan sonra o yaz yakalanmasaydı başka kimse bilmeyecekti. Tam üç ay boyunca her gün tehdit mesajları aldı Doğu. Tam üç ay Muzo'nun kafasını şişirmesine göz yumdu. Onu doğduğuna pişman edebilirdi ama İnanç ona dokunduğunu öğrendiği an Doğu'nun bütün şansı giderdi. Göz yumduğu her şey İnanç içindi.

Muazzez, Batu'nun ve İnanç'ın hastane sürecinden bugüne hayatlarına dâhil olmuştu. Dünyayı gezme tutkusu her geçen gün dinmek yerine artıyordu ve şimdiye dek dolu dolu üç kıta, kırk dört ülke gezmişti. Ona gıpta etmemek imkânsızdı. Tek sıkıntısı fazla korumacılığıydı ve maskülenliğiyle birleştiğinde dayanılmaz bir ızdıraba dönüşmesiydi.

Türkiye'ye döndüğünü öğrendiği gün boğazını kesmek için Greanada Adası'ndan dönmeye karar vermişti. Bazen Doğu'nun coğrafya bilgisini aşan eyaletlerde ve adını hiç duymadığı adalarda oluyordu. Bilinenin aksine görünmeyeni tercih eden bir kadındı.

İnanç'a duygularını açmaması için keskin ve tehlikeli bir emir vermişti Muazzez. Doğu ise Muazzez'in emirlerine uymayı zaten düşünmemişti çünkü döndüğünde kendini zapt edeceğine ve İnanç'a kapılmayacağına inanmıştı.

Kalbini kırmakla başlayarak İnanç'ı kendinden uzaklaştıracağını sanmış, küçük şeytanı epey dişli çıkınca Doğu bu defa daha korkunç planlara geçmişti. Onun canını yaktığı, korkuttuğu ve gamsız bir piç gibi davrandığı için kendinden nefret ediyordu.

Öte yandan İnanç'a âşık olup kardeşine ettiği ihanet yüzünden kendinden öyle nefret etmişti ki aslında İnanç'a verdiği zararın ne denli büyük olduğunu görememişti. Öfke sisinin içinde kaybolmuş, karşısına çıkan herkese zarar veren biri hâline gelmişti. Buna sürece başından beri tanık olan en yakın iki dostu ve babası da dâhildi.

Doğu babasını gerçek anlamda kaybedecek duruma gelene kadar evde kopardığı kaostan farkına varamamıştı. Dur noktasına gelmek onun için kolay olmamıştı ama şükür ki bugün toparlanabilmiş ve hepsini telafi etmenin yollarını arayan eski hâline dönmüştü.

Bunda yine tehditleriyle tam bir ay boyunca kafasını şişiren Muazzez'in de etkisi vardı tabii.

Muazzez'i aniden hatırlamak hiç hayırlı değildi. Doğu hafızasından o korkunç düşmanını silerek gülmekte olan İnanç'a döndü. Kahkahası sakın bir mırıltıya dönüşmüştü.

Doğu belli belirsiz gülümsedi.

* Karayip Denizi'nde, doğusunda Atlas Okyanusu yer alan ada ülkelerinden biridir. Grenada adası ile Grenadinler ada grubundan oluşur. Trinidad ve Tobago'nun kuzeyindedir.

“Neye daldın?”

“Korkunç birini hatırladım. Onu hatırlamak demek korkunç günler yaşayacağız demek.”

İnanç anlamamıştı. Doğu anlamamasını tercih ederdi zaten. Aralarına koyduğu mesafeyi yıkmak için ona doğru bir adım atmıştı ki önce kapı tıklatıldı, ardından cevap beklenmeden açıldı.

Doğu ve İnanç yüzlerinde gülümsemeleriyle kapıya döndüler. Kapıyı tıklatanın annesi, açanın babası olduğunu bilmek için münecim olmaya gerek yoktu. Annesinin yüzündeki endişe, babasının çatık kaşları ikisinin güldüğünü gördüğünde bozularak şaşkınlığa dönüştü.

“İyiyiz,” diyerek onlara güvence verdi Doğu. “Sadece Gürmen’in korkunç espri yeteneğini törpülemekle meşgulüz.”

“Sensin korkunç!”

Doğu ona bakmadı, baktığı an babasının eline kozu verecek, sıcak bakışlarıyla İnanç’ı söylediğine pişman ettirecekti.

“Gördüğünüz gibi ilerleme katetmiş sayılırız.”

Anne babasının bakışması ve onları tuhaf bir ifadeyle yorumlamaları Doğu’nun işine geliyordu. Şüphe yoktu; bu da demek oluyordu ki güvenlerini geri kazanmak sandığından daha kolay olacaktı.

“Biz yokken burada tam olarak neler oldu?”

Doğu, annesinin çatık kaşlarıyla yönelttiği soruyla omuzlarını toparlamak için silkti. Saygılı ve suçunu kabul eder bir ifade takınarak yanıtladı. “Hepsi benim hatam. Günce’nin saygısızlığı yüzünden İnanç incindi.”

Şahin Üzeyiroğlu kaşlarını kaldırdı. “İncindi?”

Doğu ona yapmaması için kısa bir bakış attı. “Evet, bunun dışında bir şey olmadı. Günce’yle konuşacağım yarın.”

O anda anne babasına bakıyor olduğu için şükretti çünkü İnanç’ın korkunç kıskançlığıyla göz göze gelmeye hazır değildi. Doğu içini ürperen bir his alınca kuru kuru yutkundu. Bu kesinlikle ona bakmadığı kadının gazabıydı.

“Peki, aranızda bir sorun olmamasına sevindim. Yarın kahvaltıdan sonra olanları tekrar ele alırız. Zaten konuşmamız gereken bir şey var.”

Doğu babasına ne olduğunu sormak istedi ancak babası yarın dedikten sonra inadiyla uğraşmak istemediği için sormadı. Bu gece yeterince aksiyon yaşamıştı.

“Doğu, mutfakta bana yardımcı olur musun, tatlım? Aldığımız telefondan sonra yemekten apar topar kalktık. Eminim hepimiz mide gurultusuyla mücadele ediyoruz.”

Annesinin manidar sesiyle onu yardıma davet etmesi Doğu’nun dikkatinden kaçmadı. Bu uğurda İnanç mı yanacaktı yoksa mutfakta sorguya çekilerek o mu yakılacaktı?

Gönülsüzce, “Tabii güzellik,” diyerek kapıya doğru ağır ağır yürüdü.

Anne babası önden yürürken Doğu onu bu ateşe atan kadına kapıyı kapatmadan önce son kez baktı.

Seninle yarın görüşeceğiz, küçük şeytan!

*

Doğu Üzeyiroğlu'nun kurban verildiği gece atıştırmalığı İnanç'ın sofrada sessiz olmasıyla geçmişti. Konuşmaya pek yüzü olmamış, ev halkı da ona bu hassasiyeti tanımıştı. Sofrayı beraber topladıklarında da İnanç hiç konuşmamıştı.

Yatağına geri döndüğünde aklı hâlâ Doğu'nun söylediklerinde kalmıştı.

Birbirini tutmayan bazı detaylar vardı. O adam onu senelerdir seviyorsa canını yakmayı nasıl bu kadar göze alabilmiş ve zarar verirken hiç korkmamıştı? İnanç bakışlarından geçen o kör edici ışığı hep sorgulamış ama bulamayacağına inanmıştı.

Öğrendiklerinden sonra özenle sakladığı duygularının bir yansıması olması İnanç için fazla gelmişti.

Sabah yoğun ve histerik uyanmıştı. Mutlu olması gerekiyordu ama birleştiremediği parçalar yüzünden kaygılı ve panikti. Öyle ki gece boyu huzursuzca uyuması Kontes'in ona sokulup sakinleştirmek için mırıltmasıyla geçmişti.

Afrodit'i özliyordu. Doğu'nun oyununa kandığına inanamasa da sırf durması için kabul etmişti.

Sabah antrenmanından sonra biraz daha iyi olmuştu. Doğu ona eşlik ettiği için değil, her sabah yaptığı rutine yeniden kavuştuğu için. Eve döndüklerinde Şahin Bey ve Demet Hanım'ın sorgulayıcı bakışlarına aldırmadan odalarına kaçmışlardı. Banyo sonrası hazırdu ve konuşacakları önemli şey neyse kahvaltuya yetişmek için acele etti.

Merdivenleri inip birinci kata geldiğinde çalışma odasından gelen seslere istemsizce kulak verdi İnanç. Doğu'nun yeniden sorguya çekildiğini anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Ama bu sefer sorgu İnanç için değildi, Doğu'nun New York'taki sır gibi hayatıydı. O izin verdiği ölçüde anne ve babası hayatında olup bitenleri öğrenirdi.

"Doğu, buradan gittikten sonra benden istediğin tek şey hayatını sorgulamamandı. Seni kaybetmemek için istediğini yaptım ve sana güvenerek endişelerimi bastırıp hayatını kendi kurallarına göre yaşamana izin verdim. Nasıl bir işin olduğunu bilmiyordum ama Baru'nun doğum gününde ona aldığın arabaya bakılırsa epey iyi bir işti. Asgari ücretli bir ailenin yirmi katına denk gelen bir ücret ödediğine bakılırsa gerçekten iyi bir iş."

Şahin Bey'in konuşurken kinayesini saklamaması İnanç'ı kaygılandırdı. Panik bazı anlarda onu ansızın yakalayıp yutabiliyordu.

"Artık yetişkin olduğun için zamanında yaptığım gibi seni sorgulamayacaktım."

"Değişen nedir, dostum?"

"Dün bana gelen yazılı kart."

İnanç kaşlarını çattı. İçeriye çöken bunaltıcı sessizlikten payını alınca basamağa sıkıca tutundu. O kartı görmek için ruhunu verirdi. Doğu'nun mırıltısını Şahin Üzeyiroğlu'nun sert sesi takip etti.

"Doğu'nun orada olduğunu biliyorum, yazısının altında imza olarak K.E. baş harflerinin olduğu ve New York pulunun basıldığı bir kart, Doğu. Bana gelen diğer isimsiz kartlardaki yazıyla aynı. Neler oluyor?"

İnanç sonrasını duymaya can attı. Arda'nın söylediklerinden sonra Doğu'nun her şeyi anlatacağına dair verdiği söze bakılırsa hiç iyi şeyler olmuyordu. İnanç devamını duymak için nefesini sımsıkı tuttu.

Bütün çabası Kontes çalışma odasına koşana kadar sürdü. Bir saniye daha kalırsa yakalanacaktı. Bu utancı taşımaktansa merdivenlerden yuvarlanması daha iyiydi. İnanç kızına söylene söylene basamakları sessiz ama hızlı bir şekilde indi. Onu aşağıda Kont karşıladı.

Yakalanmadığına şükrederek basamakların sonunda oturdu. Kont'la özlemini geçirdiği uzun dakikalardan sonra Doğu ve Şahin Bey'in konuşarak indiklerini gördü. Kontes ve Afrodite üzerine yine ve yine tartışıyorlardı.

Üstün özellikleriyle övünen Üzeyir, babasıyla her an tartışabiliyorken bir an sonra ukala tavrıyla kendini övme potansiyelini şahlandırebiliyordu. Bu durumda kimse o uzatmasın diye susup kazanmış gibi yapmasına göz yumuyordu.

Yine aynı sahnenin yaşandığı sabah, kahvaltı masasına oturmalarıyla devam etti. İnanç dün geceye göre biraz daha iyiydi ve ortama uyum sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Demet Hanım'la konuşana kadar bu mesafe sürecek olsa bile aslında hazır değildi.

Ne hakkında konuşacaklarının bilgisini vermeyen Şahin Bey, aldığı telefon üzerine kahveyi beklemeden evden apar topar çıktı. Doğu onunla gitmek istese de Şahin Bey önemli olmadığını söyleyerek reddetmişti.

Akşam konuşacaklarının sözünü alınca İnanç bugün için planlamasını yaptı ve WhatsApp grubuna ilk mesajı attı. Bu grupta yalnızca Arda, Şevval ve Muazzez vardı. Hâlâ ülke gezmelerinden dönmeyen arkadaşı son haftalarda iyice sessizleşmişti ve endişelenmemeleri için arada mesaj atmak dışında hiç aramamıştı.

Planlama tam gaz devam etti. Bir saat sonra buluşmaya karar verdikleri için İnanç odasına geri döndü. Kıyafetlerini değiştirmede, makyaj ve saç toplamak dışında pek bir şey de yapmadı. Çantasını ve eşyalarını alıp aşağıya indiğinde arabasının son durumunu sormak için Doğu'yu aradı.

Kont'u bahçede tarayarak rahatlatıyordu.

"Arabam ne durumda, Doğu?"

Sorusuyla dikkatini dağıttığı adamın bakışlarını üzerine çekti. Tepkili görünüyordu. Hayır, kıskanç ve mutsuz.

"Biraz daha bekleyeceksin."

"Neden?"

“Arabalar sanayiden senin kuaförden çıktığın gibi çıkmıyorlar, İnanç Hanım. Bekleme süreleri değişiyor.”

Gülmemek için avurtlarını ısırdı. Resmen bugün onu ektiği için trip atıyordu. “İyi, bir taksi çağıracağım.”

“Nereye gideceksiniz?”

“Kadıköy’de, Arda’nın yeni keşfettiği bir kafede oturacağız.”

Doğu üzerindeki kıyafetleri göz ucuyla inceledikten sonra anladım dercesine kafasını salladı. İnanç onu bırakmak için açıkça söylemeyeceğini anlayınca telefona davrandı.

“Ah, Arda beni alacaktı, söylemeyi unuttum.”

WhatsApp grubuna hızlıca bir mesaj attı.

-Beni acilen evden alıyorsun, Arda!

Yalnızca bir dakika sonra cevap geldi.

-Üç dakikaya kapıdayım, güzellik.

İnanç arabasını soran Şevval’e sanayiden hâlâ gelmediğini söyleyerek sürpriz gelişmeyi bildirdi. Bu sırada vedalaşmadığı sevgilisini kurduyla baş başa bırakarak eve girdi. Demet Hanım görünürlerde yoktu. İnanç, Ayfer’e çıktığını haber vererek evden ayrıldı. Yalnızca bir dakika sonra siyah BMW kapının önünde belirdi. Şevval ön koltukta ona bakarak el sallıyordu.

İnanç onlara gülümsedi, arka koltuğa çabucak geçerek kapıyı kapattı. Yanaklarına birer öpücük kondurup geri oturdu. “Zamanlama harikaydı, Ardiş!”

Şevval şüpheyile ona döndü. “Neden acilen?”

“Üzeyir beni bırakmasın diye.”

Arda gaza basarken kahkahayı patlattı. “O piç bırakamazdı zaten. Seni almaya geleceğimi söyledim. Bu arada kendini zorla davet ettirdiğinden haberin var mı?”

Dikiz aynasından göz göze geldiği adama hayretle baktı. “Hayır, hiç belli etmedi.”

“Duygusuz köpek balığı!”

Şevval’in küfrünü duymazdan gelerek kafasını telefona gömdü. Yakın zamanda sorguya çekilecekti. Şimdilik Doğu ile Şevval’in aynı ortamda bulunmaması gerekti. En yakın arkadaşı Doğu’yu öptüğünü öğrendiğinde muhtemelen İnanç hastaneye götürülüyor olacaktı.

Arda’nın yeni keşfi olan kafeye gidene kadar bir süre sadece Doğu’yu çekiştirdiler. İnanç onu korumadı. *Koruyamadı...* Şevval duyarsa keyifli kahve saatleri bomba gibi bir sorgulama saatine dönüşecekti ve bu tam anlamıyla Çin işkencesine eşdeğerdi.

Tatlı ve otantik bir kafede Arda’nın rezerve ettirdiği masaya geçtiler. İlk kahve buluşmaları, sevgilisi Kazım’la kavga eden ve barışmaya niyeti olmayan Şevval’i yatıştırmakla geçti. Kimseyle bağ kurmaya heveslenmeyen Arda’yı ikna etmekle devam eden eğlence, İnanç ve Doğu’nun arasın-

daki buzların nasıl eridiğini sorgulamakla geçti. İnanç şüphe tohumunu Şevval'in kudretli ellerine vermişti. Arda olduğu için bunu sonraya bıraktığı aşikâr olan sevgili arkadaşının gazabından korunmak için İnanç şimdiden bazı yollar aradı.

Sonrası New York'taki hayatlarını sormakla geçti. İnanç belki bugünkü kâğıdın ne olduğunu öğrenir umuduyla Arda'nın ağzını aradı ama kerum herifin ağzı o kadar sıkıydı ki sorguyu eğlenceye çevirerek İnanç'ı alt etmişti. Bir yerden sonra sorgulamayı bırakmıştı.

Ve bunu yaparken Arda'ya da yakalanmıştı.

İnanç kalkmaya yakın annesinden gelen mesaja odaklandı. Onu bir sürprizin beklediğini ve öğrenmesi için zamanının gelmediğini söylüyordu.

Arda oturdukları ilk an bir arkadaşını havalimanından alması gerektiğini söylediğinden sadece belli bir süre laklak edebilmişlerdi. Kalkmak için hazırlandıklarında ise Arda özür dileyerek oturmaya devam etmelerini istedi.

"Biri onu almış bile."

"Saatleri mi karıştırdın?"

Şevval'in sorusu üzerine İnanç cevabı merakla bekledi. Arda biraz garip görünüyordu.

"Hayır, piçlikler beni bulmak için cehennemden çıkıyor sadece."

İnanç ve Şevval bakıştı. Ne olduğunu anlamak için beklediler. Bakışları bir noktaya bikkın ve öfkeyle odaklanınca İnanç alt dudağını kemirdi.

"Sürprizimi benden aldıkları için Allah ikisine merhamet etsin çünkü ben etmeyeceğim."

İnanç ve Şevval, Arda'nın baktığı yöne kafalarını aynı anda çevirdiler ve tanıdık üç yüzü onlara gelirken gördüler.

Üç tanıdık yüz. Karanlıkların Lordu, Yabani Ertu ve Muzo.

İki kadın etraftaki herkesi korkutan ciyaklamalarıyla sandalyelerinden fırladılar.

İnanç'la Şevval düşme tehlikesine aldırmadan Muazzez'in boynuna atladılar. Sıcak karşılama üç kadın geri çekilip birbirlerine baktıklarında manidar bakışlara dönüştü.

Değişmişti. Eskisinden daha seksi, daha maskülen, daha çekiciydi.

Hiç değişmeyen, genlerini Vietnamlı babasından alan çekik gözleri, güneşte kavurduğu bronzlaşmış kaymak gibi teni, keskin yüz hatlarına bonus gibi eşlik eden dolgun dudakları ve aksanıyla Muazzez Liêu Vang bambaşka biri olmuştu.

Üstelik yanlardan ve ensesinden kazıttığı saçlarının tepesini daha çok kısaltmış ve bu defa perma yaptırmıştı. Annesi Türk kökenliydi ve ondan aldığı sadece göz rengi, ismi ve zarif Türkçesiydi.

Üzerinde gezintiye her an hazırmış gibi bir hava vardı.

Krem renginde keten şort salopetin içine beyaz bir büstiyer giymişti. Sarıldığında ise sırtının beline kadar açık olduğunu fark etmişti, ayağında

ise sadece mokasenler vardı. Onda giymeye pek alışık olmadıkları parçalar vardı. Dövmelerle kaplı omuzları, kolları, bilekleri ve bacakları, kulaklarında bir kuyumcuyu kışkırtacak eşsizlikte küpeleri, piercingleri ve sol kaşında sürekli attırdığı jilet iziyle Muzo pek çok insana benzer gibi görünse de kendine has bir kadındı.

İnanç onu çok özlemişti. Tehditlerini değil tabii...

Doğu'nun geldiğini öğrendiğinde dikkatli olması için bir mesaj atmak dışında herhangi bir reaksiyon göstermemiş ve bir daha üzerine konuşmamıştı. İnanç için dikkatli olmak artık on kat özen gerektiriyordu.

Şimdiden öz güvenini kaybetmişti.

"Annemin sürprizi sen miydin yoksa?"

Muazzez ona parlak ve seksi bir gülüş yolladı. "Evet, Juliet fırsat bulup benimle ilgilendi."

İnanç daha sonra annesine teşekkür edecekti. Dört kişilik masada Muazzez'e yer açmak için çekildiklerinde Arda'nın doğrudan iki dostunu ölümcül bakışlarıyla incelediğini gördü. Gülüşü, dudakları düz bir çizgi hâlini alana kadar ağır bir çekimle soldu.

Doğu ve Ertu'yu kontrol ettiğinde ise ikisinin Arda'ya kıyasla duygusuz ve donuk durduklarını gördü. Havada garip bir enerji vardı ve İnanç o enerjiyi tam olarak adlandıramıyordu.

Sadece Arda ve Muazzez'in selamlaşıp tokalaşması, Şevval'in arkasında kalan adamlarla asla iletişim kurmaması İnanç'ı bir tık germişti. Hoş, kendisi Ertu'ya sadece kafa sallayarak kısa bir selam vermiş, Doğu'ya da minik fakat ikisinin anlayacağı manidar bir bakış atmıştı.

Bunun dışında bir şey tersti.

"Aşkıma ihanet ettin amazon kadınım."

Arda'nın devamlı Muazzez'e âşık rolleri oynadıklarını kız arkadaşı sayesinde biliyorlardı. Grup konuşmaları dışında ilk defa ikisini yan yana görüyorlardı. Aslında Batu'yla İnanç'ın hastanede karşılaşmasından sonra iki ayrı grubun fark edilmeyecek şekilde bir bütün olduklarını yeni yeni idrak ediyordu.

Şevval ve İnanç sitemkâr bakışlarıyla Arda'ya yalvardılar. *Lütfen yapma!*

Arda korkutucu bakışlarını hâlâ ayakta olan dostlarına çevirdi. "İki kadına yapacağım sürpriz onların da Muzo gibi bana âşık olmasını sağlayacaktı. Ama siz ikiniz," diyerek kaşlarıyla onları işaretledi. Daha çok çiviler gibiydi. "Beni kıskanan öz güvensiz egoistler olduğunuz için bunu kaldıramadınız ve sürprizimi sabote ettiniz."

"Al Muzo'n senin olsun," dedi Doğu boş bir masadan sandalyeyi çekip İnanç'ın yanına sürükleyerek otururken. Aynı hareketi Ertu da yaparak Arda ve Şevval'in arasında oturdu. Muazzez'den hâlâ kaçan yabani herifin tekiydi.

Tüm bu süre boyunca hiç konuşmayan Muazzez, muzır gözlerini Er-

tu'dan ayırmayarak ona bütün kadınların yanaklarını kızartacak bir açıklıkla bakıyordu. "Bu yakışıklı beni havalimanından aldığı için memnunum. Arda."

Yabani duymazdan gelerek masayı kontrol etti ve el hareketiyle çağırdığı garsondan bir americano istedi. Doğu ve Muazzez ise espresso istedi.

İnanç bu esnada her zaman olduğu gibi yanağındaki yarayı inceledi. Garip bir şekilde Ertu'yu çekici gösteriyordu. Yaraların çirkin olduğuna ve porselen gibi cilt algısına tezat oluşturan bu profil pek çok kadının ağzını sulandırıyordu.

Oysa İnanç sol göğsünün altındaki ameliyat izlerini çok seviyordu. İzi her gördüğünde hayatının ona nasıl bağışlandığını hatırlıyordu.

İnanç'ın ona olan meraklı bakışları Doğu'nun ayağını ayağına sürmesine kadar sürdü. Derin ve sesli bir yutkunmayla bakışlarını Ertu'dan çektiğinde Muazzez ile göz göze geldi.

"Seni özledim," diye itirafta bulundu İnanç ve ona sımsıcak gülümsedi.

Muazzez duygularını çok açık ifade eden bir kadın değildi ama mavi gözlerine bakmayı bilen herkes titreyen o okyanus mavisini harelerin sevgiyi nasıl taşıdığını bilirdi. Bu *ben de seni özledim* demekti.

"Ne zamana kadar buradasın?"

"Bu defa zamanı esnek tuttum, dönüş bileti olmadan döndüm. Yani," dedi bakışlarını tekrar Ertu'ya çevirerek. "Belli değil, keyfim ne zaman isterse."

Bunu bilerek yapıyordu. Ertu'nun şakağında atan damarın belirginleşmesini izlerken aldığı zevke bakılırsa Muazzez onu nasıl sinirlendireceğini iyi biliyordu. Bilmemesi imkânsızdı. Bulduğu her fırsatta çıkıntılık yaparak Ertu'nun canına okuyordu ve İnanç hiç görmese de buzdan daha soğuk adamın çıldırdığını biliyordu.

"İnanç bu tarafta," diye araya girdi Arda. Grubu tatlı bir gülümseme sardı. Ertu'ya olan bakışlarından rahatsız değildi ama rolünü o kadar iyi oynuyordu ki ondan şüphelenmemek kaçınılmazdı.

"Seni tanımasam gerçekten Muazzez'i sevdiğine inanacağım," dedi Şevval sersemlemiş hâlde.

"Muazzez'i seviyorum," dedi Arda bu anı bekliyormuş gibi.

"Aşk ve sevgi ayrıdır, Ardiş."

"Ben de sevdiğimi söylüyorum," dedi, nadir ciddileştiği anlardan biriydi. "Aşk benim için kutsal ve dokunulması yasak, üstelik her kadının erişemeyeceği bir şey. Muazzez için benim aşkım fazla gelir."

Ertu onu destekliyormuş gibi kafasını sallayınca Muazzez'in çarpık gülüşü yüzüne yayıldı. İşte Ertu'yla uğraşmak için aradığı koz eline geçmişti.

"Aşktan anlıyormuş gibi Arda'ya hak vermen gözlerimi yaşarttı. Seni bir sabah çılgın geçen bir geceden sonra yatağında uyuklayan kadına hazırladığın kahvaltıyla giderken hayal ettim," derken dudağının kıyısına

şeytani sırıtışı yayıldı. “Senin için kurduğum fantezilerimden yalnızca bir tanesi.”

Karşılık vermemeyi mutlak gerçeği ilan eden Ertu Atakol kuralını bu defa bozdu. “Fantezilerini kendine sakla. Ne seninle ne de fantezi dünyanla ilgilenmiyorum.”

“Çünkü sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun ama Muazzez seni adam yerine koyarak buna inandırıyor ve oturtmayı beceremediğin kı...”

Ertu ona korkutucu bir bakış attıktan sonra seçiren çenesiyle yüzünü Şevval’in yüzüne yaklaştırdı. “Getir devamını.”

Arda ikisinin arasına elini sıkılmış bir ifadeyle koyarak ofladı. “Sorunlu ergen gibi davranmaktan vazgeç, dostum.”

Arda’nın katılımıyla kısık sesteki tartışmalar dörtlü arasında başladı. Bu dörtlüyü izleyen Doğu ve İnanç kaçmak için fırsat kolluyorlardı. Henüz gelmesi yarım saati bulmamıştı ama Muazzez’in gelişi kaosu getirmişti.

İnanç, Doğu’nun dün geceki sözlerini anımsadı. Muazzez’in geldiğini hissetmiş olmalıydı. “Sakin dün hatırladığın korkunç birinin Muazzez olduğunu söyleme,” diye ikaz etti İnanç fısıltı hâlinde.

“Maalesef,” dedi hoşnutsuz ifadesiyle. “Haberini bu sabah aldığımda kanım çekildi. New York’ta yeterince bu sahneye maruz kaldım ve üçünden birini öldüremeden Şevval dâhil oldu.”

İnanç bilmediği ve bilmesi gerekeni fırsatı bulmuşken söyledi. “Şevval’i salın hafife alma. Seni ciddi ciddi uyarıyorum. Yapacağın en büyük nata olur.”

“Bana akıl verme, Ufaklık. Daha kurdanın önüne atılmamın hesabını sormadım.”

İnanç acımasızca gülümsedi. “Kesinlikle hak ettin!”

Tartışma bitmişti. İnanç konuşması bittiğinde seslerin kesildiğini fark etmiş, Doğu ile aynı anda kafalarını çevirmişlerdi. Okları üzerlerine çektikleri için İnanç yerinde gerildi, Doğu homurdanarak bakışların kesilmesini sağladı.

“Seni daha iyi gördüm, İnanç.”

Muazzez’in sesindeki kinaye ve bakışlarındaki suçlama ifadesi İnanç’ın dikkatinden kaçmadı. Gelir gelmez duygularına oynaması gerekiyor muydu? Engel olacağı pek çok şey İnanç’ı incitirdi çünkü o bir yetişkindi ve kararlarını verebilecek yaşıydı. Bir çocuk gibi akıl almaya ihtiyacı yoktu. Buna ihtiyaç duyduğunda kapısını oklayacağı ilk insan zaten Muazzez olurdu.

“Evet. Kütüphane, laboratuvar ve okul arasındaki üçgenin sonuna yaklaştığım için biraz dinlenebileceğim,” dedi İnanç kinayesini üzerine almadan. Günlük bir hâl hatır sohbetine tutuşur gibi devam etti. “Sadece çalışma tempoma geri döndüğümde bunu bana tekrar söyle. Çünkü ihtiyacım olacak.”

“Hmm... mutlaka. O zaman yanında olacağımdan emin olabilirsin.”

Bu ne demek oluyordu?

İnanç'ın telefonu titredi. Sadece Doğu'dan gelen mesajlara özel bir ses tonu ve titreşim seçmişti. Ufak bir gerilimin ardından normal bir mesaj alırgibi telefonunu göz ucuyla kontrol etti ve Doğu'nun tehditkâr mesajını gözünün bir tarafı seğirerek okudu.

Evde görüşeceğiz! ☺

İnanç hemen cevap vermedi. Ortamdaki garip havayı dağıtmaya çalışan arkadaşlarının sohbetine katılarak tehdide daha sonra cevap verdi. Aralarındaki gizli sürtüşme kafeden ayrılıp yemek yemek için seçkin bir restorana gittiklerinde de sürdü fakat bu durum İnanç'ın dayanamayıp Arda'ya mesaj atmasıyla son buldu.

Ondan çok özel bir istekte bulunmuştu. Arda sorgusuz sualsiz bulacağı söylese de yanlış anlaşılacak adına İnanç eksantrik çizimi için gerekli olduğunu savunan bir açıklama yapmıştı. Bu durumu daha da karmaşık hâle getirdi ama İnanç akıl sağlığı için görmezden geldi.

Muazzaz'le hemen ayrıldılar. Yemekten sonra ufak bir İstanbul gezisinin sonunda akşam vaktinde Üzeyiroğlu malikânesine doğru yola çıktılar. Arda bir ara ortadan kaybolsa da yaklaşık bir saat sonra aralarına katılmıştı. İnanç'ın istediği şeyi getirmiş ve ona evde teslim edeceğini söyleyerek arabasında saklamıştı.

Demet Hanım ve Şahin Bey akşam yemeği için İnanç ve Doğu'yu beklerken onları mutlu eden sürprizle koca bir kalabalığı karşılamışlardı. Muazzaz'ın ani dönüşü Doğu ve Ertu haricindeki herkesi mutlu etmişti.

İnanç anlaşmazlıklarının onlara zarar vereceğine dair kötü bir hisse kapıldı. Bu his korkuya dönüşüp damarlarında gezerek onu karıncalandırmaya devam ederse gerçekleştirdi.

İnanç kucak açan ortama sarıldı. Uzun süredir bu denli kafa dağıtıcı bir ortama girmemişti. Bugün Arda ve Şevval ile yaptığı görüşmede kısa süreli tatlı anlar yaşansa da aslında daha çok dertleşmeleri ve tartışmaları üzerine geçmişti.

Şimdi ise Muazzaz'ın büyük küçük tanımadan herkesi taşlamasıyla ve ona ayak uyduran Arda'nın desteklemesiyle geçiyordu. Bazı küçük kıkırtılar birinin kahkahayı aniden basmasıyla şenlik alanına dönüşüyordu.

Mutsuz olan tek kişi Ertu, gergin olan tek kişi de Doğu'ydu. Yüzleri asil aristokratların soğukluğunu taşıyordu ve bu korkunçtu. *Gerçekten...*

Onlar serseri ve gerektiğinde ortalığı karıştırarak kıkırtılara sebep olan prens olmalıydı.

Yine de Doğu'nun asil çehresi iştah açıcıydı. İnanç yalnız kalacakları ve onun kollarında biraz şımartılacağı anı bekliyordu. Havası öyle ağır ve baskındı ki bir ortamda dikkat çekmekten ve bakışları sürekli üzerinde toplamaktan daha fazlasını yaptıırıyordu.

İnanç onu bazı anlarda saçlarını dağıtana ve nefesini kesene kadar öpmek istiyordu.

Telefonu kucağında titredi. *Başlıyoruz...*

Doğu'dan geldiğini sandığı mesaj aslında Arda'ya aitti. Ekranda parılayan utanıcı cümleleri okurken baygınlık geçirmek üzereydi. Gülme isteği ve utançtan kafasını yastığa gömme ihtiyacıyla aynı anda mücadele etmek İnanç'a fazla geldi.

-Ulan İnanç, odana gizlice kelepçe bırakacağım aklıma gelmezdi. Bu bana bile fazlaydı. Başıma bir iş gelirse kanıt olarak mesajlarını saklayacağım.

Hemen altta uyarı niteliğinde bir mesaj vardı.

-Sakın bir çizim uğruna seksi imajıma zarar verme, güzelim.

İnanç daha sonra yalnız kaldığında bu duruma gülecekti. Şimdilik dikkatini Şahin Bey ve Demet Hanım'a yöneltti.

Gergin görünüyorlardı. Yüzlerinde zoraki gülümsemeleriyle Doğu'yu izliyorlardı. Sanki onun tepkisini saniye saniye kaydeder gibi. Bir dakika! İnanç ne kaçırdı? Ortamdaki yüzleri inceledi, herkes onun gibi merakla onları izliyordu. Doğu'ya baktığında ise onu endişeli gördü. Çok az gördüğü bu ifade ters giden bir şeylerin habercisiydi. Ya da İnanç hiçbir şey öngörememenin kuruntusuna kapılıyordu.

"Bu haberi verirken biz bize oluruz sandım ama demek ki bize eşlik etmeniz gerekiyormuş."

Kimse konuşmadı. Demet Hanım'ın kocasından destek alan elleri titriyor ancak yine de gözlerini oğlundan ayırmıyordu. İnanç haberle ilgili milyon şey düşünse bile söz konusu Üzeyiroğlu ailesi olunca tahmin edilir bir sonuca ulaşamıyordu.

"Güzellik!"

Bu bir uyarıydı. Doğu'nun beni korkutmayın demek yerine tercih ettiği bir seslenişti ancak ses tonu ve bakışları her şeyi açıklıyordu. İnanç, Şevval ile göz göze geldi. O da endişeli görünüyordu. Ne zaman bir şey olsa Şevval'in ilk endişesi o oluyordu. İnanç ona minnettardı.

"Doğu..." dedi ve tıkanmış gibi duraksadı. "Bebeğim, benim için kolay değil. Bizim için."

"Ne?"

Demet Hanım düşünmeden el kol hareketleriyle endişesini paylaştı. "Senin beş ay sonra ağabey olacağın."

Sessizlik...

Tıkanan nefesler...

Korkutucu bekleyişler...

Sessizlik büyüyüp Doğu'ya odaklanan herkesi boğduğunda Şahin Bey küçük bir mırıltıyla bunu bozdu. "Karımı korkutmak yerine en azından birinizin tebrik etmesini beklerdim."

"Sanırım önce sindirip nefes almanızı beklemelisiniz, Şahin ağabey."

Şevval'in iri gözleri dehşet yüzünden daha da büyümüş ve ona bakmakta olan Şahin Bey'i güldürmüştü. Herkesin içinde gerginliğini atan

ilk kişi o olmuştu. Otoriter havasına bürünmeden, kaygısız ve baba olacağının heyecanıyla etrafına neşe saçıyor, Doğu'ya baktığında ise omuzları sarsıla sarsıla gülüyordu.

“Seni bu yaşta ağabey yapmak gibi bir planımız yoktu ama sana rakip biri dünyaya gelmek istedi.”

İnanç endişelenmeli miydi? Doğu'nun ifadesini kestiremeyeceği bir andaydı. Ona dokunup kendine gelmesi için destek olmak istedi fakat bu ilişkileri için çok riskliydi.

Doğu sindirmek için kafasını önüne eğip gözlerini yumdu. Bu haber için dramatik bir an oluşturmaya gerek yoktu. Bir bebek... Minik, küçücük elleriyle sana dokunmaya çalışan ve karşılıksız gülümseyen güzel bir bebek. Avuç içleri o anı hayal edince kaşındı. Bu haber aslında güzeldi. Çok güzeldi.

İnanç kendine gelip gülmeye başladığında ayaklanan ilk isim oldu ve Şahin Bey ile Demet Hanım'ı sarılarak tebrik etti.

“Derslerimi sıkı çalışmam için beş ayım kaldı, öyle mi? Sonra bebek ağlamalarından kaçacağım.”

Demet Hanım dolu dolu gözleriyle onu onayladı. “Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım olacak ama bebeğim kariyerini zorlarsa seni tutamam.”

Bunu konuşmak için erkendi. İnanç bebek müjdesine odaklı kalmak istiyordu. Onun arkasını arkadaşları ve Ertu takip etti. Ayfer de dâhil ilerleyen tebrik ve sarılmalar Doğu'ya geldiğinde duraklama yaşadı.

“Torun seveceğiniz yaşta çocuk mu yaptınız?”

Doğu onları suçlamıyordu sadece hâlâ şaşkındı. Tebrik edenlerin aksine o yerinden bile kımıldamamıştı.

Muazzez bu anı değerlendirdi. “Belki sende o potansiyeli görememişlerdir,” derken sırtıtıyordu. “Bir kadının sana evet demesi kutuplarda güneşlenmek gibi.”

Cehennem buz tutsa Doğu, Muazzez'in sevgisini kazanmak için savaşmazdı. “Korkunç esprilerini kendine ve Arda'ya sakla.”

Arda adı geçtiği için kaşlarını muzırca çatarak güldü. “Sanırım biz evlenebiliriz, Muzo. Biraz gayret edersek Doğu'nun kardeşine arkadaş yapabiliriz.”

Bebek haberinin eğlence anına dönüşmesi gecikmedi fakat bir şey hâlâ aynıydı. Doğu sevinmiyordu. Doğu endişesini saklayan anne babasını korkutuyordu.

“Ulan yirmi sekiz yaşımdayım. Baba olacağım yaşta ağabey oluyorum. Sindirmem için beklemeniz gerekmez mi?”

Oturduğu yerden kızgın bir şekilde kalktı. Verdiği tepkiler için zamanı geldiğinde pişman olacaktı. Doğu'nun hep bir kardeş daha istediğini İnanç, anne ve babasından öğrenmişti. Fakat şimdi hazmetmek ona zor geliyordu.

Demet Hanım oğlunu mahcup ve bastıramadığı coşkusuyla destek-

ledi. "Haklısın, üzgünüm. Bu bizi de çok şaşırttı ama son bir aydır nasıl söyleyeceğimizi düşünüyorduk."

Bebeği bir buçuk aylıkken öğrendiğini ve iki hafta gibi bir süreçte bunun gerçek olmadığına inanarak geçirdiğini söyledi Demet Hanım. Son iki aydır da Doğu'nun tepkilerine kendilerini hazır hissedemediklerinden söyleyememişlerdi. Güzel haber şimdi onlarlaydı ve herkes Doğu'nun aksine gülümsüyor, bebeği kucaklayacakları anı hayalleriyle paylaşıyorlardı.

Kapı çalana kadar gırgır şamata durmadı. Ayfer kapıyı açtığı anda Şahin Bey son anda hatırladığı bir şeyle ayaklandı.

"Bu eğlence yüzünden söylemeyi unuttum. İnanç," diye seslendi. "Bu sürpriz senin için."

İnanç gözlerini Şahin Bey'den şaşkınlıkla ayırarak geniş salonun antreye açılan cephesine çevirdi. Sürpriz, Ayfer'in arkasında beliren tanıdık yüzdü. Üç ay gibi bir süredir gönüllük programıyla Etiyopya'ya uçan Uzm. Dr. Hatem Savcı'ydı.

İnanç'ın kardiyolog olmak için kendine rol biçtiği başarılı, alanında uzman ve seçkin doktorlardan yalnızca biriydi. Eh, bu hâliyle bakınca bir doktordan daha çok dergi kapağına yakışır bir mankene benziyordu.

Siyah ve gri karışımı jean, kaslı gövdesini saran dar beyaz tişört, görebildiği kadarıyla renkli dövmeleri, boynunda dalgalanan bronz balta şeklindeki zincir kolyesi, doktor önlüğü içinde özenle taradığı hâlinin aksine dağınık sarı saçları ve parıltıyan yeşim taşı gözleriyle karşısında gülümseyerek duruyordu.

İnanç ona şaşkın ama sıcak bir gülümseme sundu. Nihayet dönmüşü. Onun tecrübelerini dinlemek için can atıyordu. Hatem'le kurduğu göz temasını önünü kapatan devasa bir şey sonlandırdı. Bu Doğu Üzeyiroğlu'nun ta kendisiydi.

"Sen kimsin lan?"

İnanç kaba davrandığı için ona kızabilirdi ama ondan yayılan elektrik ürkütücüydü. Gergin omuzları, konuşurken saygı barındırmayan sorusu ve rahatsız edici ses tonuyla tam bir facia görünüyordu.

Bu sürprizden fazlası olacaktı belli ki.

"Hatem Savcı!"

Hatem'i görmese de sesindeki kayıtsız ve rahat tınlama İnanç'ı biraz olsun içine düştüğü utanç girdabından kurtardı. Onu görmek için Doğu'nun yan tarafına kaydığı anda bir kez daha devasa beden önünü kapattı.

Doğu duymazdan geldiği adama arkasını döndü ve o anda İnanç ile göz göze geldi. Sevgiden eser kalmayan göz bebekleri kızgınlıktan titreyerek saldıracağı kurbanı arıyordu.

İlk kurban İnanç oldu.

"Bu adam kim ve niye senin için sürpriz oluyor?"

Tahrik Oyunları

Rehin alınma düşüncesi korkutucudur. Eyleme dönüştüğü an cinsiyet fark etmeksizin özgürlüğünden alıkonulan kişiyi deliye döndürür. Ölüm bir nefes kadar yakındır. Ancak yaşamak da bir nefes kadar yakındır.

Kurtuluş muallakta olsa bile inancınız sizi terk etmediğinde kurtarıla-
cağınız gerçeğine diri diri tutunursunuz. Bazı duygular da özgürlüğünüzü
rehin alır. Literatürde buna kıskançlık denir. Fakat kıskançlık duygusu
sizi kölesi hâline getirdiğinde çoktan rehin alınmışsınızdır ve siz egemen-
liğiniz için savaşmayı seçene kadar yalnızca baskı altında kalırsınız.

İnanç Gürmen, kalabalığın içinde saygısızca sorguya çekildiğinde kys-
kançlık duygusunun en çirkin yüzüyle tanışmıştı. Doğu kendi duygula-
nın kölesiydi ve üç yıldır içinde barındırdığı aşkı böyle ifade ediyordu.

Üç yıl... Woww... İnanmak için biraz uçuk kaçıyordu.

Ancak Doğu yalan söylemezdi. Sadece sakladığı ne varsa onu duygu-
larının tam tersini göstererek hedef şaşırtırdı. Dün gece anne babasına da
yalan söylememişti. Günce tarafından incitildiği doğrudu ve bunun da
tek sorumlusu oydu. Sadece ilk kavgalarını sonraya saklamış, bunun da
üstünü yine hedef şaşırtarak kapatmıştı.

İnanılmaz bir adamdı.

Fakat bugün sakladığı her şeyi açığa çıkaracakmış gibi hissediyordu
İnanç. Sorgusundaki öfkeye bakılırsa da saniyeler sonra biri Doğu'ya bu-
nun onu neden ilgilendirdiğini soracaktı.

Bu kaçınılmaz olur...

İnanç gözleriyle uyardığı adamı yan tarafında bırakmadan önce,
"Doktorum ve arkadaşım, aynı zamanda hocam," yanıtıyla Doğu'yu sus-
turarak Hatem'e doğru ilerledi. Gerginliği onu gördüğünde bedenini terk
ederek yerini sevince ve özlemin buruk tadına bıraktı.

"Nihayet geldin."

"Beni hâlâ kuskandığını söyleme İnanç, kahrolurum."

İnanç onu gözleriyle suçladı, mırıltısıyla nakavt etti. Bu Hatem için
her zaman yeterli bir uyarı olurdu. "Zevk almıyormuşsun gibi."

Birbirlerine dostane bir şekilde sarıldılar. Her ortama göre tavırlar
değişiyordu. Hastanedeyken doktor ve hasta ilişkisi, ders çalışırken öğ-
retmen ve öğrenci ilişkisi, bu gibi zamanlarda ise şakalarıyla birbirlerinin

nakavt etmeye çalışan iki arkadaş ilişkisi içerisindeydiler. Bu durum hiçbir zaman değişmemişti.

İnanç pek çok erkeğin dikkatini çektiğini ve konuşmak isteyen bazen zorlayacak kadar kendini kaptırabildiği bir kadın olduğunu biliyordu. Sadece Erdi ve Hatem'in yanında bu kaygılar yoktu.

İnanç yanlış bir anlaşılardan sonra, *hastasına göz diken sorumsuz bir doktor olmak istemem*, diyen Hatem ile bağları daha sıkı kurmuştu. Hatem otuz altı yaşındaydı ve buradan bakınca asla yaşını göstermediğini görebiliyordu. Onlar için bu durum pek mümkün değildi. Yani Doğu'nun endişeleneceği ve delireceği hiçbir şey yoktu.

"Seni gönüllülük programına giderek kıskandırdığım için zevk aldığımı düşünmen üzücü."

"Şu an tam da aldığın zevki satıyorsun, Hatem."

Hatem Savcı bir kadının kalbini göğsünden söküp elinde hunharca sıkacak kadar karizmatik ve çarpıcı bir kahkaha atarak İnanç'ın arkasında kalan çılgın sevgilisinin homurdanmasına sebep oldu.

Şahin Bey ve Demet Hanım oğullarının problem çıkaracağını anlamış gibi ayaklandılar ve Hatem'i sevgiyle karşıladılar. Doğu gelmeden önce bir senedir her karşılama böyle oluyordu.

Bu gece biri yüzünden *yine bir farkla*.

Doğu'nun açığını kapatmayı Şevval sürdürmüştü. Ertu ve Arda gayet medeni bir şekilde tanışırken geriye biri kalmıştı ve Hatem'in onu bilerek sona bıraktığı aşikârdı. İnanç bu anı görmek için deli oluyordu.

"Bu defa kaç ülke kadar uzaktık?"

Muazzaz onunla devamlı flörtleşen ama asla ciddi bir adım atmayan Doktor Hatem Savcı'ya iç titreten manidar bir bakış atarak yanıtladı. "En az bir kıta kadar."

Kalp doktorlarını göreve çağırarak günahkâr gülüşüyle Hatem'i solladı.

Tüm bu anı gülümseyerek izleyen İnanç Gürmen, sevgilisinin bakışlarını görene kadar her şeyin normal ilerlediğini sandı. Hatem'in sırtında bıçak izleri bırakan korkutucu bakışlarıyla anne babasını endişelendiriyor, Ertu ve Arda'nın diken üstünde durmasına neden oluyordu.

Bir saniye... Onlar biliyor muydu?

Hatem ve Muazzaz'ın nefes kesen çekişmesine odaklanamayarak yanında duran adamı küçük bir el hareketiyle uyardı. Kalçasını çimdiklemek gibi...

Kötü fikir, Doğu ona ölümcül bir bakış attığında daha kötü bir fikre dönüştü. İnanç gördüğü adamdan korkmamayı kendine tembihlese de Doğu'nun bu hâli sevillecek gibi değildi.

"Sakın saçma bir hareket daha yapma!"

Buz gibi sesiyle uyardığı adamı arkasında bırakarak koltuğa doğru yürüdü ve eski yerini aldı. Hatem yanında her zamanki rahat tavrıyla

oturunca İnanç ona gülümsedi. Zoraki gülüş Doğu'nun yapacaklarını tahmin etmemek üzere sergilenmişti.

Hatem bacakları açık, dirsekleri dizlerinin üzerinde durana kadar rahat ettiği pozisyonu yakaladı ve kalabalıkla konuşmadan önce ona döndü.

"Son gelişmelerden haberdarım," dedi hoşnutsuz homurtusuyla. "Daha iyi olduğunu umuyorum."

İnanç güven verircesine gülümsedi. "İyiyim, küçük bir kazaydı. Senin programın nasıl geçti?"

"Birazdan konuşuruz," diyerek dikkatini Doğu'ya verdi. "Dışarıdaki motor senin mi?"

Doğu tek kaşını çattı ama hemen sonra düzeltti. Düşmanca bakışlarını düzeltse daha hoş bir adam olurdu. "Evet."

Kuru ve yapay ses... İnanç avurtlarını sıkarak gecenin güzel bitmesi için dua etti.

"Acayip bir şeydi. Motorumu değiştirmek istiyordum. Bir önerin olursa açığım. Gönüllülük programı için Etiyopya'da kaldığım sürede bozulmuş olmalı. Bugün epey zorladı."

Doğu istediğini almış gibi şeytani sırıtişıyla karşılık verdi. "Numaramı bırakırım. Müsait zamanlarımızda üzerine tartışırız."

Kısa bir göz teması İnanç'ın sonunu getirdi. Üzeyir ikisinin yan yana oturmasından duyduğu rahatsızlığı saklamıyordu ve anne babasının, dahası Muazzez ve Şevval'in dikkatini çektiğinin farkında değildi.

"İnanç'la nasıl tanıştınız?"

Hatem sorusunu tavrına rağmen yadırgamadan keyifle yanıtladı. "Hastanede, İnanç'ın asıl doktoru Hamdi Hoca seminer için İngiltere'ye gidince hasta takiplerine ben başladım. İnanç'la öyle tanıştık."

"Ne zaman?"

"Bir yılı geçiyor."

Dudağının bir kenarı seğirince bakışlarını Hatem'den çekti. "Doktorların işi var sanıyordum. Aynı anda üç işi yapacak kadar kahraman olman gözümü yaşarttı."

"Doktorların hastane dışında da bir hayatları var, dostum. Acil bir durum için uykudan uyandırılmadığımız veya bir kokteylden çağrılmadığımız sürece dolu dolu yaşamayı seçiyoruz."

"Dost değiliz, doktor."

Kıvılcım giderek çatlayan odunun tutuşmasına sebep oluyordu. Ancak yanan değil de yakan asıl kurban olduğunda Doğu tavrı için pişman olacaktı.

Hatem ondan hoşlanmayan adamı garip bulsa da bozuntuya vermedi. Olgunca karşılayarak, "Peki," dedi ve Şahin Bey ile Demet Hanım'a döndü. Onlara nasıl olduklarını sordu.

Arda onlar yerine cevap verdi. "Doğu ağabey olacağını öğrendiği için gergin. Az önce bebek haberi aldık."

Hatem Savcı kelimenin tam anlamıyla dondu. Bebek haberini hazmetmek kimse için kolay olmadı. Özellikle oğullarını kaybeden, üstelik yaşları çok genç olmayan Üzeyiroğlu çifti olunca etkilenmemek elde değildi.

“Tebrik ederim,” dedi bir solukta. Şaşkınlığından sıyrıldığında gülümsedi Hatem. “Şaşırtıcı ama güzel haber,” diyerek az önce dost olduklarını ilan eden Doğu’ya döndü ve kasıtlı bir şekilde sırtıttı. “Tebrik ederim, Doğu.”

Of... Çatışmak için erkendi ve Hatem en yanlış adamdı.

Doğu sırtışını gözü seğirerek izledi. Kaskatı kesilmiş çenesi hareket edebilirse şayet Hatem’e cevap verebilecekti.

“Bir kız kardeşin olmasını diliyorum. Eminim senden iyi bir ağabey bulamayacak.”

Şevval heyecanla atladı. “Ben de kız hissediyorum.”

Böylece Hatem ve Doğu atışması başlamadan bitti. İnanç biraz rahatlayarak nefesini bıraktı. Ta ki Hatem onunla yalnız görüşmek istediğini söyleyene dek. Hatem’i kabul ederken gözleri her yerde gezindi, Ertu ve Arda’nın uyarıcı bakışlarını dahi gördü İnanç ama Doğu’yu asla görmedi. Bir vukuat çıkmadan onu her zamanki gibi terasa götürmeyi planladı.

“Özellikle yalnız görüşmenizin bir sebebi var mı?”

Hayır. Hayır. Hayır. Binlerce kez hayır!

“Evet, İnanç ile hastalıklar ve yaşam konusunda görüşmek için doktor odasını kullanamıyorum çünkü dışarıda hastalar bekliyor. Ev ve dışarısı konuşmaya uygun,” dedi Hatem sonunda gerildiğini saklamadan. “Senin için bir sakıncası mı var?”

İnanç her şeyi mahveden adamı arkasında bırakıp Hatem’i merdivenlere yönlendirirken, “Tabii ki hayır, Doğu sadece benimle uğraşmayı kendine kutsal bir görev olarak edindiği için canımı sıkacak her şeyde şansını kullanıyor,” diyerek durumu yumuşatmaya çalıştı ancak çok geçti.

Sırtına saplanan şüpheli gözlerin ve kulağını delip geçerek kalbine saplanan mırıltıların ne olduğunu bilse de kafasından atmak için kaçmayı tercih etti.

Hatem ile terasta yer aldıklarında biraz daha rahatlamıştı fakat kaygılarından hâlâ kurtulmuş değildi. Ne konuşacakları belliydi. İnanç ilk senesi için tam anlamıyla çalışmaya ve vizeleriyle delirir hâle geldiğinde, stres ve sıkıntılardan dolayı çarpıntı atakları geçirmişti. Hatem o noktadan sonra hayatına tam anlamıyla girerek hem hocası olarak doğru teknikte çalışmayı hem de arkadaşı olarak onu rahatlatıp cesaretlendirerek kaygılarından kurtulmasını sağlamıştı.

Bu defa arkadaşı olarak gelmişti. Çünkü hocası olarak kontrol etmek için randevusunu bekleyecekti. Düşündüğü gibi de oldu. Stres ve kaygılarının havuzda boğulmasına neden olacak kadar büyümesinin sebebini sordu. Gerekçelerini öğrenmeye çalıştı, isim istedi. İnanç tutarlı ve şüphe-den uzak tutacak yanıtlar verse de Hatem bu sefer ikna olmamıştı.

Her zamanki gelişinin aksine bu sefer endişeli, sakladığını zannetse de kızgındı.

“Doğu’yla aranızda ne var?”

İnanç sersemledi.

“İnanç beni aptal yerine koymadan önce Doğu’nun yaptıklarını göz önünde bulundur. Sana olan bakışları bir erkeğin anlayacağı kadar açık ve gerçek. Kör birinin bile göreceği kadar açık.”

Konuşma yetisini kazandığında ne söyleyeceğini tarttı İnanç. Hatem dikkatliydi. Hoş, Doğu’nun saygısızlığı herkesi rahatsız edip tetikte durmasını sağlardı.

“Beni geriyorsun,” diyerek suçladı onu İnanç.

Hatem inanılmazsın der gibi çenesini salladı. “Silahını bugün kullanamazsın. Kanmıyorum.”

İnanç dudaklarını büzdü. “Muazzez’le flörtleşirken hiç dikkatli görünmüyordun.”

Hatem gözlerini kaçırdı, bıyık altından gülümsemesi kendini tutamayınca ağzında tuttuğu kaba bir kıkırdamaya dönüştü. “Beni gafil avlaman hoşuma girmiyor. Muazzez hoş bir kadın ama ben sadece onunla samimiyet kurmaktan keyif alıyorum. Senin gibi.”

“Doktorlar yalan söylemez.”

“Arkadaşlar söyler.”

Gülüşmeleri kahrkahaya dönüştü. İnanç aşağıda onu bekleyen mayın tarlasını aklından çıkararak bir süre daha Hatem’le konuştu. Kendini daha iyi hissettiğinde aşağıdaki kalabalığa katılmak için ayaklandılar. Geldiği ve onu daha iyi hissettirdiği için teşekkür etti İnanç.

Aşağıya geri döndüklerinde Ertu ve Şevval gitmişti. Muazzez ve Arda yarın saate kalkacaklarını söyleyerek biraz daha oturdular. Akşam yemeğine Şahin Bey’in ısrarı üzerine kalınca yemek masasına geçtiler.

Doğu’nun tavrı ve keyifsizliği dışında her şey iyiydi. İnanç ona mesaj atıp çok geç olsa bile tavrına dikkat etmesini söylese de Doğu mesajını görmezden gelmişti.

İşte bu Tatlı Şeytan’ının canını yakar!

İnanç tepkisine karşılık onu görmezden geldiği akşam yemeğini Hatem’i ve arkadaşlarını uğurlayana kadar sürdürdü. Sonrasında beklemeden odasına çıktı. Üzerini değiştirip banyoda gece bakımını yaptıktan sonra odasına dönüp yatağına yattı. Kontes yine ayağının ucuna yatmıştı.

Bu gece zor olmuştu.

Ancak yarın Doğu ile çok daha zor olacaktı.

*

Teslimiyet, korkulardan arındığınızda bir cezadan ödüle dönüşebilir; bu dönüşüm çiftler arasındaki iletişimden beslenir.

Doğu Üzeyiroğlu aralarındaki iletişimin güçlenmesini kısıtlayan hareketlerinden sonra İnanç Gürmen’in teslim olmasını beklemiyordu.

Özellikle dün gece ele alındığında her şey korkunç ve kalbini kırdığı kadını iyileştirmek için savaşıyor bir adama göre vasattı.

Doğu geceyi uykusuz geçirmişti. Bugün için ilk planı İnanç'ın vize başvurusunu yapmak ve hakkında hiçbir şey bilmediği Hatem'i üstünkörü öğrenmekti.

Muazzez'e Yunanistan'da yakalanmak Doğu'nun en büyük şanssızlığı olmuştu. Bu ona her ne kadar kendini toparlamak için fırsat verse de İnanç'ı araştırmayı ve izlemeyi bırakmak, çevresindeki her tehlikeden ve gelişmeden habersiz kalmasına sebep olmuştu.

İnanç'ı araştırmayı bıraktığında Hatem Savcı hayatına girmişti. Kabul, dün gece o adamın İnanç'a olan bakışları ile Muazzez'e olan bakışları arasında epey fark vardı ve bu fark kısmen iç rahatlatıcıydı. Ancak Doğu onu istemiyordu. Ne İnanç'ın etrafında ne de yörüngesinde. Sadece doktoru olarak kalacak bile olsa Hatem'e sınırlar koyması gerekti.

Sıkıntı şu ki İnanç kabul etmezdi.

Kahvaltıdan sonra vize işlemleri için hazırlanmasını istedi ve evden birbirlerine ters bakışlar atarak ayrıldılar. Arabaya binerken de İnanç konuşmaya gönüllü değildi.

Doğu sonunda pes etti. "Kaşlarını çatma, fotoğrafta huysuz bir şeytan gibi çıkacaksın."

İnanç ona dil uzatarak kafasını yeniden çevirdi.

"Vize işlemlerini hızlandırmanın dünle bir alakası var mı?"

Doğu sessiz kaldı. Vize işlemlerini halletmeden İnanç ile kavga edemezdi. "Dünü daha uygun bir zamanda konuşalım. Sesini özledim, konuş benimle."

"Vizemi Amerika için isteyeceksen zaten var, başvuru yapmamıza gerek yok," dedi İnanç pervasızca. "Başka bir ülke için planın varsa bilmek isterim."

Doğu anlık bir şoktan sonra titreyerek kendine geldi. "Nasıl yani?"

"Amerika vizem bir ay önce başladı. Finallerimden sonra Muazzez ve Şevval'le küçük bir kaçamak yapacaktık."

Doğu hayretler içerisinde İnanç'a döndü. "Ulan niye söylemiyorsun? Ben boşuna mı o kadar belge topladım?"

Şeytani sırıtışı dudaklarının kenarlarından ilerleyerek gözlerine ulaştığında oyuna geldiğini yeni anladı Doğu. Yolu kontrol edip tekrar sevgilisine döndüğünde hâlâ acımasızca gülümsüyordu.

"Küçük bir intikam diyelim. Aslında seni konsolosluğa kadar sürüklemek istedim ama zamanımızı boşa harcamaya gönlüm el vermedi."

Doğu şaşkınca arabayı sürmeye devam etti. Gideceği yolu bile unutmuştu. İntikamı öyle sessizce sürdürmüştü ki Doğu onun için bir şeyler yapmanın heyecanını ve korkusunu yaşarken o içten içe bundan zevk alıyordu.

İçini gıcıklayarak kasıklarına vuran sıcak sesini özlemişti Doğu. Dün

onu hiç öpmemişti. Kahretsin, bu Doğu için çok fazlaydı. "Sevgilimin benden intikam alması demek, ilişkimiz tehlikede demek. Farkında mısın?"

İnanç umarsızca omuz silkti. "Bence bir problem yok. Çoktan hak ettin."

"Seni kalpsiz şeytan!"

Güldüğünü saklamak için kafasını cama çevirse de sarsılan omuzları ve göğsü doyasıya güldüğünü gösteriyordu. Doğu gülmesine izin verdi. Onu ağlattığı her gün için, canını yaktığı her an için intikamını almasına müsaade etti. O günleri geri getiremezdi ama bir şekilde telafi ederdi.

"İntikam seviyesine geldiysek bundan sonra daha dikkatli olman gerekir."

"Neden?"

"Çünkü ben hataları asla affetmem, bebeğim."

"Ortada hata yok Doğu, küçük bir oyun var."

"Ben oyunları da karşılıksız bırakmam."

"Mesela?"

"Planlarımı sana karşılık vereceğim zamana saklıyorum. Ayrıca sadece bugün için de değil, dün de dâhil her şeyin karşılığını alacaksın."

Gülüşü donunca Doğu nerede hata yaptığını anlayarak içten içe küfretti. Amacı sadece eğlenceli muhabbeti sürdürmektir. Aptal gibi dün geceyi hortlatıp keyifleri kaçırmak değildi.

"Hatem çocuk değil, Doğu," diyerek söze girdi, gerginliğini alaycı gülüşü örttü. "Aslında doğru, senin çocuksu hareketlerini konuşmak için hazır değilim. En azından şu günü atlatalım."

Son cümlede daha çok kendiyle konuşur gibi mırıldandı İnanç. Sözleriyle nefesini kestiği adamın direksiyonu sıkan ellerinin, koparıp bir kazaya sebep olacak kadar gerildiğini göremedi.

Şakağındaki bir damar attı. Şamarı nereye indireceğini bilen kadınla kavga etmeden önce kendini her şeye hazırlaması gerektiğini hâlâ öğrenmemişti Doğu. "Çocuksu değil, senin etrafındaki herhangi bir erkek potansiyel olarak düşmanım olur. Seni onların yanında görmek istemiyorum. Senin yanında kendim dışında hiçbir erkeği görmek istemiyorum. Başta benden daha çok ilgilendiğin piç Arda'yı."

"Arda senin dostun."

"Evet," diye onaylayan Doğu, anlamıyorsun der gibi kafasını salladı. "Dünya üzerindeki en sakın, en kafa dengi ve en zeki adamdır. Kendini kaybettiğini göremezsin. Ciddileştiği an işler yolunda gitmiyor demektir. Senin için beni karşısına aldığı anda Arda gözünü kırpmadan dostluğumuzu bitirmeye kalkıştı."

Gözünü yoldan ayırıp sevgilisine baktı. Ağzı o şeklini almıştı. Sersemlemiş ifadesini yemek istedi. "Seni yerim lan çok tatlısın," derken dişlerinin arasından nefesini içine çekti. "Şaşırma, bu Arda'dan beklediğimiz bir

şey. Kavgaya ve şiddetten kimse onun kadar nefret etmiyordur. Seni benden alabilecek güçte biri.”

Bu gerçeği İnanç’a itiraf etmek Doğu için sınırlarını ezmek demekti. Ancak kendini her ifade edişinde güvenini kazanmak istediği kadını kaybedebilirdi. Dün gece bunun için ilk adımı da atmıştı.

Hatem Savcı’yı stetoskopa boğmak istedi.

“Gerçi benim gibi yakışıklı bir adamdan vazgeçemezsin ama...”

İnanç’ın burnundan gülmesine bir tık bozulsa da belli etmedi. Üzerindeki etkisi öyle güçlüydü ki Doğu ondan korkuyordu. Bir gün her şey bitip de İnanç ondan gittiğinde Doğu’dan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Sanki üç senedir değil de dünyaya gelişinin sebebi bu kadınmış gibi ezelden beridir seviyor ve onun varlığıyla besleniyordu. Tüm günahları işleyen bu adam tapmanın da günahını işlemişti.

O kadın tüm günahlardan daha güzeldi.

“Sen yok oluşumun mutlak gerçeğisin.”

“Bu ne demek?”

“Umarım tecrübe etmeyiz bebeğim, demek.”

Tecrübe etmemek için İnanç’ı olabildiğince kendine bağlayacaktı. Dudaklardaki mühür... O mühür bozulmamak üzere dudaklarına vurulmuştu.

“Dün gece yaptıklarını neye bağlıyorsun? Kıskançlığa mı? Sahiplenmeye mi? Benim olan benimdir ilkesine mi?” diye sordu sakince.

Tuzak soru. Doğu elbette oltaya gelmedi ama cevabının İnanç için ne denli önemli olduğunu biliyordu. Arabayı sağa çekti, bu şekilde yolculuk yapmak zordu. “Yalnızca benim olduğun gerçeği bir tarafa, hayatındaki her şeye vâkıf olamamak beni geriyor. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Neye güleceğini, neye ağlayacağını, neye sevineceğini. Bir sonraki adımına kadar tahmin etmeyi ve kendimden hiç şüphe duymadan hepsinin gerçekleşeceği bilgeliğini. Bu beni güçlü hissettirir.”

İnanç ondan korkmuş gibi biraz geriye çekildi. “Bu korkutucu. Zayıf yönler kullanılmak için daima cepte saklanır.”

“Yanlış düşünüyorsun. İnsanları zaafından vurmak aciz insanların en zayıf silahıdır.”

“En güçlü insanların içinde karanlık bir nokta vardır. Daima.”

İnanç ondan korktuğunu açıkça ifade ediyor, aynı zamanda gerçek karakterini tanımadığı adamı töhmet altında bırakıyordu. “Güçlü insanlar karanlık noktalarını tespit edip onu aydınlatmış için güçlüdür ve buna aslında zekâ denir. Yumruğunu iyi koymanın ve çok zengin olmanın güçle alakası yoktur. Gerçek güç zekâdır.”

“Zekâ duyguya yer vermez, Doğu.”

Doğu’nun nefesi kesildi. Bu ilişkiye aniden başlamakla hata mı etmişlerdi? İnanç’ın onu tanımasına müsaade etmeden hayatına pat diye girmişti ve şimdi baktığı her yerde olmak istediğini söylüyordu. Yaptıklarından sonra. Onu incittikten, ölümle burun buruna getirdikten sonra.

Yine karşıt görüşlere sahiplerdi. Sayamadığı kaçınıcı görüşleriydi bu? Zıt kutuplara sahip olduklarını zaman geçtikçe çok daha net kavriyordu. Tamam, bu her zaman gözüne batan ve her şeyiyle açık olan bir gerçeklikti ama Doğu yüzleşene kadar acıttığını anlamamıştı.

Sanki karşıt görüşler karakterlerini de zedelermiş gibi onları birbirinden itiyordu.

"Bana güvenmemeni anlıyorum. Kendimi yeterince açık ifade etmediğimi de biliyorum. Zayıf noktalarını kullanacak kadar pislik biri olduğumu iddia etme."

"İddia etmiyorum Doğu, sen öfkene yenik düşerek bana büyük zararlar verdin. Bu arabada beraber olmamız o zararların bittiği ve geçtiği anlamına gelmiyor."

"İletişim kurma şeklimizde çok büyük sıkıntılar var. Söylediğim her şeyi aleyhime çeviriyorsun."

"Doğu, sen benden nefret ediyordun!"

"Hiçbir zaman etmedim. Edemedim..." diye itiraf etti güçsüzce. Onun gözlerine bakarak bunları söylemek zordu. "Öyleymiş gibi göstermek için çaba sarf ediyordum. Bunu yaparken senin kadar kendimi de kırdım."

"Kırman gerekmiyordu, Doğu," dedi onu yargılabileceğine. "Bu sevmek değil."

"Bu tam da sana zarar vermemek için kendini bile hiçe sayan bir adamın çaresizliği," diye savunmaya geçti Doğu. "Bana hâlâ inanmıyorsun."

"Evet. Çünkü sevgi her şeyin üstündedir ve nefrete galip gelir."

"Dilinin hançerle aynı işlevi gördüğünü söylemiş miydim? Bugün beni çok kırıyorsun."

"Üç yıl boyunca saplantılı aşk yaşayan adamla, canıma okuyan adam arasındaki bağlantıyı kuramadığım için affet," dedi, manidar bir bakışın ardından gardını düşürdü. "Benim için de kolay olmuyor."

"Saplantılı değil," diyerek asıl doğruyu ustalıkla değiştirdi Doğu. "Sadece dengeyi sağlayamadım."

Samimiydi, gerçekçiydi sadece kelimeleri değiştirmek mevcut durumu daha kolay bir hâle getiriyordu. Güzel gözleri ona böylesine yabancıyken Doğu Üzeyiroğlu için kendini kanıtlama gayreti zayıflıyordu.

"Sende olmayan bir şeyi sağlayamazsın zaten."

"Beni iğneleme."

"Bu normal bir sohbet, Doğu."

"Benimle kinayeli konuşma."

"Kaçıyorsun."

"Ben kaçmayınca ağzıma sığıyorsun, bebeğim."

"Çirkinleşiyorsun, Doğu!"

Nefessiz atışmaları, kendini son ana kadar zapt eden Doğu Üzeyiroğlu'nun ensesinden yakaladığı kadını kendine çekip dudaklarına gömülmesiyle son buldu. Bu güzellikle başı fena hâlde dertteydi.

Günlerdir aç kalmış bir kaplan gibi yumulduğu dudakları doyum-suzluğunu kanıtlarcasına öptü. Tükenmekten korkmuyormuş gibi onu kendi mührüyle zehirledi. Diliyle dans etti Doğu. İnemelerinin çarpıştığı öpüşmeleri İnanç'ın nefes almak için onu itmesiyle son buldu.

“Ben... Beni öldüreceksin!”

Kesik nefeslerinin arasından yüzüne üfleyen kadını izlerken heyecandan öleceğini sandı Doğu. Zevkten ağırlaşan gözleri, kurumuş dudakları, öpülmenin etkisiyle dağılmış hâli... Her şeyiyle nefes kesiciydi ve ölümüne imza atan büyülü kalemidi.

“Neyse ki bu konuda yalnız değilim,” dedi ipeksi saçları parmaklarını gıdıklayana dek. “Seni dünden beri öpmüyorum. Bana ne kadar zarar verdiğinin farkında mısın?”

İnanç sözlerini evirip çevirerek bir noktaya çıkardı. “Sadece bir öpücükle mi hayata tutunuyorsun? Üç senedir saplan...”

Gözlerini ona dikerek üzerine eğildi. “Eee?”

Bu devam etmemesi için bir uyarıydı fakat karşısındaki vahşi kadın ondan korkmadığı için üstüne basa basa devam etti. Gözlerindeki parıltılar da ne kadar eğlendiğinin kanıtıydı.

“Saplantılı aşk yaşayan bir adam ben yokken neye tutundu?”

Eğlenceli görünümünün aksine bu soru ölümcül derecede tehlikeliydi. Takip ettiğini söyleyemezdi Doğu. “Sana hiç dokunmamak ve iletişim kurmamak en büyük dayanağımdı.”

“Bu yüzden mi gelmiyordun?”

Doğu kafasını iki yana salladı. “Geliyordum, senede belki on defa. Sadece sana hazır olmadığım için gelişimi belli etmiyordum.”

İnanç öğrendiği gerçek karşısında sersemledi. Yuvarlanan dudakları Doğu'nun yumulması için fazlasıyla ilgi çekici ve buyurgan olsa da önemli konuyu böyle sabote edemezdi.

“Daha neler öğreneceğim?”

Doğu elini uzattı. “Her gün bir bilgi,” diyerek tehlikeli anlaşmayı sundu. “Bana güzel bir öpücük verirsen iki bilgi.”

Şeytanla anlaşma yapmaktan hoşlanırdı ama Tatlı Şeytan'la anlaşma yapmaya bayılırdı Doğu.

İnanç uzattığı elini tereddütsüz tutup sıktı. “Anlaştık. Gizli bir ajan çıkarsan şaşırmam,” dedi açıkça. “Öpücüğe gelince de bakarız.”

“Beni öpmek için bilgiyi kullandığında bunu sana hatırlatacağım.”

İnanç onu taklit ederek, “Seni öpmek için bahanelere ihtiyacım yok, Üzeyir,” dedi.

Doğu'nun yüksek kahkahası debriyaja bastığında gürleyen araba motorunun sesine karıştı. Fotoğraf stüdyosuna giderken çok oyalandıkları için hızı her zamankinden fazlaydı Doğu'nun.

Bir dakika... Vizesi varsa başvuruya ve evrakları için fotoğrafa gerek yoktu. Doğu tüm gününü ona göre ayarlamıştı. Planların hepsi değişince kısa bir duraksama yaşadı. Şimdi ne yapacaklardı?

Güzel sevgilisi kısa beyaz bir elbise giymişti. Güzel bir akşam yemeği için oldukça şık görünüyordu. Ancak ilk özel gecelerini böyle heba edemezdi.

Yine de bugününü ona ayıracaktı. Belki biraz alışveriş, İnanc'ı mutlu edecek tatlı ve ufak bir gezi sonrası sinema ayarlayabilirdi.

Yüzünü incelediğinde hâlimden memnun ve gülümseyen bir kadın gördü. Arada telefonuna bakıp birileriyle mesajlaşıyor ve sosyal medya hesaplarını kontrol ediyordu.

Merak ve kıskançlık zehir gibi içine nüfuz ederek onu harekete geçirdi. "Kiminle konuşuyorsun?"

Bakışlarını telefondan çekmeden yanıtını sakince verdi. "Annem, Şervat, Muazzaz, okul grubu ve Arda'yla."

Yine mi?

"Beni ihmal edersen bozuyoruz, Ufaklık."

"Mızızlık etme. Senin kadar onlar da önemli."

İşte burada yanıliyordu. Doğu'nun bastırıldığı saplantılı aşk onu ele geçirmesin diye üzerine bütün ağırlıkları veriyordu ama İnanc'ın onun dışında zamanını başkasına daha fazla harcamasını kabul edemiyordu. "Ben onlardan daha önemliyim. Seni yeni kazanmışken kimseyle paylaşamam."

"Doğu," diye uyardı yalın sesiyle.

"Paylaşımçı değilim, üzgünüm," dedi direksiyonu alışveriş merkezinin otoparkına çevirirken.

Sessizlik aralarında hüküm sürerek oluşacak bir çatlağı bekledi. Ürperti karanlık arabanın içinde gezinerek onları usulca sarıyordu. Biri konuşsa çatlak onları içine hapsedecekti sanki.

Park yeri bulana kadar dolandı Doğu. Ensesini izlediği kadının gerginliğini omuzlarının yükselişinden anliyordu. Nihayet boş yer bulunca park etti. Sessizliğini hiç bozmayan İnanc'la beraber arabadan inerek otoparka karıştı.

Elinden tuttuğu kadını konuşmaya zorlamadı. Ne için geldiklerini sormaksızın ona ayak uydurmasından hoşlanmıştı ama Doğu sessizliği sevmezdi. Hayatının pek çok anında sessiz kaldığı zor zamanlar olmuş ve hepsini İnanc'la paylaşmayı istemişti.

Susmak, sevgisiz kalmış ruhunu açlığa terk etmek sayılırdı.

Doğu onu konuşturdu. Telaşsız ve keyfi, ön yargısız ve tartışmasız. Onunla konuşabileceği her şeyi konuştu. Beraber alışveriş yaparlarken sevdiği her şeye yeniden dikkat etti. Sevmediğini söylediği ne varsa hepsini not etti. Hep uzaktan izlediği kadını şimdi yakından, daha yakından izledi.

Güldüğünde göz kenarlarındaki kırışıkların sayısını ezberleyecek kadar.

Dingin ve huzurlu konuşmaları düşünceleri ters düştüğünde ucu açık tartışmalara dönüştü. İnanc'ın alttan aldığını Doğu almadı. Doğu'nun anlayış gösterdiğine İnanc katılmadı.

Alışverişten sonra tatlı ve kahve molasını bir kafede verdiler. Birbirlerine sarılarak otururken alışveriş esnasında aldıkları Instax mini ile çektikleri fotoğraflar için yine atıştılar.

Anlaşma giderek anlaşmazlığa dönüştü. Doğu'nun -sürprizi için- devamlı telefonla ilgilenmesi yüzünden rahatsızlık duyan İnanç, sonunda o telefonu bırakması için uyarınca ipler koptu.

Açık vermemek için ayak uydurması giderek zorlaştığından Doğu pes etmişti. Sinema fikrini başka zamana erteleyerek eve doğru yola çıktı. Güzel bir şarkı dinlemek için radyoyu kurcalarken İnanç'ın fotoğrafları inceleyip kendi kendine mırıldanmasını zevkle dinledi.

Güneş gibi parlıyordu İnanç Gürmen; göz kamaştırıcı ışığıyla insanları kör ederken Doğu Üzeyiroğlu'nun karanlık yolunu aydınlatıyordu.

Arabayı garaja girmeden bahçe kapısının önüne park etti. Sürpriz için hızlanmalarını talep ettiğinden İnanç'ı içeri kendi elleriyle götürecekti. Yalnızca gözlerini kapatacağı.

Hoş, arabayı kapıya park ettiğini göremeyecek kadar meşguldü. Elinde yeni çektikleri fotoğrafı tutarak uzun uzun inceliyordu. Fotoğrafta İnanç kahkaha atarken Doğu onu hayranlıkla izliyordu. Gülüşü güzeldi, ondan yayılan saf ışıkla parlıyordu.

Sevgilisinin yüz ifadesini incelediğinde gördüğü ilk şey sevgi oldu. Fotoğraflakiler onlar değilmiş gibi her ayrıntıyı inceliyordu.

"Demek bana gülümserken böylesin," diyen Doğu başparmağına sıkıştırdığı orta parmağını fotoğrafa vurdu. "Tatlı Şeytan seni."

"Bu hâlimizi sevdim."

Doğu fotoğrafı elinden alırken torpidoyu açmasını, Arda'nın neden bıraktığını bilmediği küçük kaş makasını çıkarmasını istedi. İnanç alıp ona uzatınca elindeki fotoğrafın çerçevelerini kesti. Boyutunu küçülttüğü fotoğrafta sadece ikisi vardı. Kolçağa bıraktığı deri cüzdanı alarak açtı. İnanç'ın şaşkın bakışları arasında fotoğrafı cüzdana yerleştirdi.

"Hep fotoğrafını koymak istedim ama cesaret edemedim," dedi cüzdanın içindeki duruşunu incelerken. "Aruk bir fotoğrafımız var."

Hayal ettiğinden fazlasını yaşıyordu. Bozulmasından korkmadan yaşamak ve yaşatmak istiyordu Doğu. Şakağında tatlı bir öpücük hissedince bakışlarını fotoğraftan kaldırdı ve bir nefes kadar uzağındaki kadınla göz göze geldi.

Ona gülümsüyordu. Çok seviyormuş gibi...

"Böyle yakışıklı bir adamla sevgili olmak nasıl bir duygu?"

İnanç ağzının içinde kıkırdadı. "Güzel ama sinir bozucu."

"Neden?"

"Çünkü egosuna yenik düşüyor."

"Ben yenilmem, bebeğim."

"Ama bana yenildin."

İşte bu karşı koyamayacağı kadar gerçekri. Doğu gülerek sözlerini

bertaraf etse de sessizlik kabullenişinin yanıtı oldu. Fotoğrafları çantasına koymasını seyrederken dikkatli olması konusunda uyardı Doğu. Annesi ve Ayfer'in bulamayacağı bir yere koyması gerekecekti.

Arabadan indiklerinde İnanç nihayet park ettiği alanı fark etmişti. Doğu sürpriz için bastırıldığı duygularını ele verecek şekilde güldü. "Gözlerini kapatmanı isteyeceğim. İçeri girdiğimizde anlaşılan iki arkadaş gibi rakılacağız. Şahin Bey ve Demet Hanım'a yakalanmak istemeyiz."

Nedenini sormasına izin vermeden gözlerini kapattı. "Sana dokunursam yanlış bir şey yapabilirim," derken sesi acıyla çalkalanıyordu. "Bu yüzden gözlerini sen kapatacaksın."

İnanç'ın tereddüt etmeden ona uymasından işkillense de bahçe kapısını açtı. Yunus kapı arkasında onları bekliyordu. Her şeyin hazır olduğunu haber veren işareti alınca teşekkür ederek İnanç'ı garaja doğru dikkatli adımlarla yürüttü.

Anne ve babasını gördüğünde iç yanaklarını ısırdı. Şahin Bey'in hatta Yavuz Gürmen'in vereceği tepkileri tahmin etse de göze almıştı.

"Annemle babam üç metre kadar ötemizde."

Kısıp sesle İnanç'ı uyardı. Bugün her an yan yana oldukları için dil sürçmesi yaşamaları mümkündü.

"Nereye gidiyoruz ve sen gerçekten ne işler çeviriyorsun, Doğu?"

Meraklı ve biraz da sıkılmış gibiydi İnanç. Rol mü yapıyordu yoksa ciddi miydi? "Sabret, Gürmen," diye azarlardı onu hemen. "Gördüğünde kollarıma bayılmaman için sana zaman tanıyorum."

Annesiyle babası atışmalarını çatık kaşlarıyla dinliyorlardı. Sürprize yaklaştıklarında Doğu hazır olmasını söyledi.

"Annemle babam mı geldi yoksa?"

"Hayır."

"Biri mi geldi?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

Doğu gözlerini devirirken anne ve babası sessizce gülüyorlardı.

"Beklediğin biri mi var?"

"Hayır," dedi İnanç hemen. Sonra boğazını temizleyerek sakince devam etti. "O yüzden soruyorum."

"Tamam, aç gözlerini," dedi Doğu bozularak. Onun için tatlı sürprizler yapmaya çalışırken İnanç birilerini görme umuduyla soruyordu. Tepkisini merak ettiğinden yüzünü inceledi. Kapalı gözlerinin ışığa alışmasını beklediği sürede kızgınlığı geçerek yerini hayranlıkla izlemeye bıraktı. Onu henüz doya doya inceleme fırsatı bulamamıştı. Her anı konuşmalarına ayırıp güldürmeye programlamıştı ve ona bakarken de hiç bakmıyormuş gibi hissettiğinden asla doyamamıştı.

Siktir. Doyumsuz bir âşık olmuştu.

Başta sürprizi anlamadığından irdeleyerek etrafına bakındı. Kırmızı

kurdeleyle paketlenmiş beyaz Audi aracı ya kabul etmediğinden ya da bunu fazla bulduğundan ısrarla reddetti. Sonunda babası gülüp ona hak verircesine kafasını salladığında İnanç bakışlarını sevgilisine çevirdi.

“Sen ciddi misin?”

Çehresine milim milim yayılan ukala sırıtışıyla sevgilisini onayladı. “Yeryüzünde böylesine yakışıklı bir adam bu konuda şaka yapabilir mi?”

“Neden?” diye sordu İnanç. Etkilenmişti. “Arabam nerede?”

Doğu bakışlarını nazikçe çekti. Kabul etmemesi ihtimalini göze almıştı. Dahası, babasına danışmadan ona böyle bir sürpriz yapmıştı ve sonucu öngöremiyordu. “Sanayide tamire girdikten sonra satma kararı aldım çünkü değerinden düşüyordu. Hem yaptıklarım için bir özür olarak hem de arkadaşlığımız için resmi bir nişan olarak kabul et.”

Şahin Bey ve Demet Hanım çehrelerindeki hayreti gizleyemiyorlardı. İnanç ne yapacağını bilemiyormuş gibi avuç içlerini birbirine sürtüyordu. İlk defa laf sokmadan susuyor ve söyleyeceği şeyi tartıyordu. Bu Doğu için yeni bir gelişmeydi.

“Düşünceni takdir ediyorum ama Yavuz bunu kabul etmez.”

Doğu gözlerini devirmemek için mücadele verdi. İnanç’ın üzerine titreyen babasının kabul etmeyeceğini biliyordu. Sadece babasının yardımını rica edecekti.

“Cazibeme hayır diyemeyeceğini düşünüyorum.”

Şahin Bey tek kaşını kaldırıncı Doğu turumundan oflayarak vazgeçti. ‘Gürmen’in babasını ikna etmek için dudak büzmesi yeter. Kabul eder diye düşünüyorum.”

İnanç arabaya doğru yola alırken fikrini desteklemeyecek bir inlemeyle karşılık verdi. “Asla!”

Bütün kapıların suratına kapanmasından sonra Doğu ellerini teslim olurcasına kaldırdı. “Her şey için çok geç. Eski araban tamir edildi ve satıldı bile.”

Biraz hızlı davranmasının sebebi buydu aslında. Fakat yaptığı şeyin anne babasını şaşırtmak kadar şüpheyi soktuğunun da bilincindeydi. Doğu anlamamaları için İnanç’ı uyuz etmenin peşine düştü. Aksi hâlde mutluluğunu anbean izlemek istediği kadını seyrederken bakışları her şeyi ele verecekti.

Onun için İnanç’ın mutluluğu yeterdi.

“Egomu okşamak istersen buradayım, Ufaklık.”

“Kimseye bırakmadan bunu kendin yapıyorsun.”

“Mükemmel bir adam olduğum için kıskanılmak benim suçum değil.”

“Yerler. Seni kıskanmak için ruhumun sökülmiş olması gerekir.”

Kısa ama tatlı atışmaları anne ve babasının şüphelerini bir nebze öl-

dürür umuduyla son buldu. Doğu hareketlerine biraz daha dikkat ederek arabayla ilgili bilgi verdi. İnanc'ın binmesini isteyerek kapıyı centilmen bir erkek gibi açtı. Nasıl olduysa kapıyı açmasına bile kulp bulan İnanc Gürmen ile atışarak ve ona destek olan ailesine laf yetiştirme çabasına girerek araba faslını sonlandırdı.

Aksi hâlde sürpriz faciaya dönecekti.

Babasından Yavuz Gürmen'i ikna etmesi için küçük bir ricada bulunduktan sonra evden ayrıldı.

Babasına kartı yollayan K.E. ile iletişime geçme vaktiydi. Nasılsa onun da istediği buydu.

*

'Pistler cesaretli adamların evidir. Evini terk etmek sana yakışmadı adamım.'

Uykusunda fısıldayan bu ses onu gece boyu uyutmayan, şöhreti kanla kaplı bir adama aitti. O kartlar giderek çoğalıyordu. Kâbuslar da kartlarla beraber akıl almaz bir hızla artıyordu.

Üzerine çöken ağırlıkla mücadele ettikçe ansızın ortaya çıkan sorunlar düğüm hâline gelmişti ve bu düğümler Doğu Üzeyiroğlu'nu boğuyordu.

Kâbustan kaçarak uyandı. Karanlık oda komodinin üzerindeki sarkıt lambadan sızan ışığın etkisiyle bir cepheyi ve karanlık silüeti aydınlatıyordu. Üzerindeki ağırlık onun varlığı mıydı?

Doğu kâbustan uyandığını biliyordu ama ya bu gariplik?

"Ne oluyor lan?" diye kükredi. Tehlikeyi algılamış gibi bütün duyuları açıldı.

"Uykunu böldüğüm için özür dilerim, hayatım."

Kâbuslar... Hepsi son bulmuştu ama İnanc ne yapıyordu? Neden buradaydı? Onu en son arabasını kutlaması için anne ve babasıyla bırakarak kendi işlerini halletmek üzere evden çıkmıştı. Sonra halledemediği her işin zincir olup boynuna dolanmasına şahit olmuştu.

Ne çıktığı boks ringinde rakibini nakavt ederek rahatlamıştı ne de pistte kazandığı ölüm sürüşünden sağ salım çıkmak kendine getirmişti. Saat bire doğru eve geldiğinde ayakları neredeyse tutmuyordu, odaya geldiği gibi yatağa kıyafetleriyle yığılmıştı ve sonrasını hatırlamıyordu.

Duyuları açılmıştı ama hâlâ ne yaptığını tam anlamıyla çözemiyordu. Kollarıyla ne alıp veremediği vardı bu kadının?

Algıları yaptığı şeyi kesinlikle reddetti.

Siktir! Bu gerçekten bir rüya!

Bileğine hangi ara geçirdiğini görmediği kelepçeyi yatağın demir başlıklarından geçirerek kollarını etkisiz hâle getirmişti. Hayallerinde bile İnanc'ı böyle düşünmemiş dahası cüret etmemişti. Ama şimdi... Her şey olağanüstü ve enteresandı.

Kuru kuru yutkunarak, “Biraz hızlı ilerlemedik mi, güzelim?” diye sordu. Can çekişmesi, lambanın bir yüzünü aydınlattığı vahşi kadının gülümsemesini görmesiyle başladı.

“Önce masum öpücüklerle başlasaydık.”

“Sence buraya senin altında kıvranmak için mi geldim?”

Siktir! Bunu düşünme, Doğu. Siktir, bu çok acımasızca!

Tatlı tenini düşünmek Doğu Üzeyiroğlu’nu kelepçelendiği yatakta nakavt etti. Onu düşünmeye bile korkarken şimdilerde sorgular oluyordu. Bu kadın olağanüstüydü.

“Başka ne için beni kelepçelemiş olabilirsin ki? Hem de gecenin bir vaktinde,” diye devam ettiğinde gözlerini bileğini saran kelepçeye sabitledi. “Allah aşkına, sen bunları nereden aldın?”

“Arda’dan istedim.”

Bileklerine sabitlediği gözleri duyduğu ismin etkisiyle büyüdü. Dehşet içinde sevgilisine döndü. “Has siktir! Arda beni kelepçeleyeceğini biliyor muydu?”

“Hayır. Erkekliğin güvende, korkma,” diyerek dalga geçtiğinde üzerindeki minicik, yanlardan yırtmaçlı penye şortla yatağa tırmandı. Dizlerinin üzerinde emekleyen kadının askılı bol cropundan görünen tatlı dolgunluklarını nefesini tutarak izledi. Eli bağlıydı ve İnanç ona çok tehlikeli bir oyunla geliyordu.

Kucağına oturduğunda gözlerini sımsıkı yumarak küfrü bastı. “Yavrum,” dedi soluk soluğa. “Bu kelepçeler niye bileğimde?”

“Üzeyir?”

“Söyle anasını satayım, söyle!”

“Bir daha sakın beni karşına alma!” diye ikaz etti. Sesinde alaycı tınısına dair hiçbir iz yoktu. Bakışları da sesi kadar karanlıktı. “Yoksa cehennem bile seni kurtaramaz!”

İşkencenin bu kısmıyla baş edemezken çenesinde tırnaklarını hissetti. Batırdığı anda vücudunun alt bölgeleri canlanarak Doğu Üzeyiroğlu’na tatmaktan korktuğu işkencenin en zor yüzüyle tanıştırdı. Nabızı her geçen dakika artarak kasıklarındaki zonklamayla eşdeğer hızda ilerledi.

Tırmaklarını batırdığı çenesini ısırarak seviyeyi artıran İnanç Gürmen, yaptıklarına tezat duran uyarısıyla tahrik oyununa devam etti. “Uslu duralım, olur mu?”

Güzel kalçalarıyla kucağında oturan ve bir nefes kadar yakınında duran kadınla göz göze geldiğinde gözleri şehvetten kararmıştı Doğu’nun. Şeytani sırıtışı çehresine yayılırken gözleri yapacaklarını düşünmenin etkisiyle parlıyordu.

“Sen kaşındın kızım!”

“Beni hâlâ karşına almaya devam ediyorsun,” diye söylendi. Bundan hiç hoşlanmamış olacak ki keskin tırnaklarını teninde ateşler içinde bırakan dokunuşuyla gezdirerek boynuna indirdi. Yaşam merkezi şah damasında değil de kasıklarındaydı sanki. Bu kadın kışkırtma oyununu öyle ansızın ve tehlikeli başlatmıştı ki gafil avlanan Üzeyir patlamak üzereydi.

Çenesine imzasını bırakan sert tırnaklar boynuna da imzasını çaktı. İnanç Gürmen avcı olmaya niyetlenirken av olacağından habersizdi. Yatağın başlığına kelepçelenen kolları yüzünden hareket kısıtlılığı yaşıyor, onu avuçlayıp kendine bastıramadığı için amansız acılar çekiyordu.

İnanç’a ihtiyacı vardı ama ona zarar vermekten korkuyordu.

“Bir ilişkiye başladık hayatım ve bu ilişkide ikimizin de hür iradesi var.”

“Hür irademle kelepçelendiğimi hatırlamıyorum. Bir şey mi kaçırdım, yavrum?”

“Hak ettin.”

“Ben yalnızca seni hak ediyorum.”

Burnunu boynuna hafifçe sürterken şuh sesiyle mırıldandı. “Beni hak edip etmediğine daha karar vermedim.”

“Öyle mi?”

“Evet, bir daha fikirlerimiz çarpıştığında benimle seviyeyi zorlamadan nazıkçe tartış. Yoksa bir gece aniden,” derken kısa bir duraksamadan sonra tırnaklarını boynuna daha sert batırdı. “Nefesini keserim!”

Doğu tenini kazıyan tırnakların acısıyla tısladı. “Ulan zevk mi veriyorsun işkence mi çektiriyorsun, belli değil.”

“Anladın mı beni?”

Hayır, anlamıyordu. Aklı tamamen başka yerdeydi. İnanç’ı çıldırması isteyen, sıcaklığıyla tanışmaya can atan sertliğin etkisindeydi. Kokusuyla, uzun ince bacaklarını belinin her iki yanına sarmasıyla dikkatini dağıtarak asıl amacından saptırıyordu.

“Eğer yaramazca şeyler yapmayacaksan ellerimi çöz, güzelim.”

“Çözmüyorum.”

“O zaman fantezin var.”

“Hayır, konuşacağız.”

“Böyle kucağımda oturursan bir yerlerim şişebilir,” diyerek göz kırptı. “Bazı canavarları zapt etmek zordur.”

Kışkırtma oyunlarına sevgili olmadan önce başlamışlardı. İnanç Gürmen’i ne zaman bel altı vursa karşılığını beklediğinden daha tehlikeli hamlelerle alıyordu. Doğu kelepçeleleyen kadının duracağını sanarak yarıldığını çok sonra anladı.

Onu tahrik olmuş ifadesiyle izleyen İnanç sertliğinin tam üzerine

oturdu. Temas anında ikisinin de nefesi kesildi. Hem kendine hem Doğu'ya yaptığı eziyet bununla da sınırlı kalmadı. Zevki uç noktalara taşıyan ikinci hamlesi ona sürtünerek kalçasını karnına kadar sürüklemek oldu.

Doğu küfrü bastı, İnanç'ın başı zevkle geriye düştü. Tahrik oyunları ikisini de ele vermiş, İnanç Gürmen hayatının hatasını yaparak uyutmakta direttiği canavarı uyandırmıştı.

Şehvetin kanlarını kaydattığı, derin mırıltıların yükseldiği karanlık anı Demet Hanım'ın kahkahası bozdu. Şehvet anından sıyrılmakta güçlük çekseler de ikisi aynı anda kapıya baktı. Ses uzaktan geliyordu ama yakına gelmesi an meselesiydi. Doğu annesinin öylece gitmesine izin veremezdi. Onu cezalandıran İnanç Gürmen'e sıcağı sıcağına dersini verecekti.

Anlık bir coşkuyla, "Anne!" diye bağırdı Doğu. Paniğe kapılan İnanç'ın acı dolu inlemeleriyle komodine uçtuğunu kaşla göz arasında gördü. Kolları etkisiz hâldeyken onu tutamamıştı ama İnanç'ın titreyen ellerle üzerine tekrar tırmanıp kelepçeyi çözmeye çalıştığını duyabiliyordu. Gözlerinin önünde hareket eden incecik kıvrımlarını seyrederken cropu ve şortu arasında kalan çıplak bölgeye yoğunlaştı. Annesinin yaklaşan sesine aldırmadan göbeğini hafifçe dişledi.

İnanç'ın ağzının içinde acıyla bağırmasına hırlayarak gülerken kafasına yediği yastıkla neye uğradığını şaşırıldı. Bir kolunu serbest bırakınca yataktan fırlayıp yere kıvrılarak uzanan İnanç'ı dehşet içinde izledi.

Her şey saniyeler içinde oluyordu ve Doğu onun değişen ruh hâline asla yetişemiyordu.

"Ulan hem bağıyorsun hem kışkırtıyorsun hem dövüyorsun!" Hayretler içinde soludu. "Nasıl bir işkence kombinasyonu lan bu?"

Annesinin yaklaşan sesini duyunca yüzüne yediği yastığı bağlı kalan bileğinin önüne siper ederek bir dizini kırdı. Böylece İnanç Hanım'ın sebep olduğu bazı yükselişlerin önünü kapattı. Uzaktan bakınca epey garip görünen bu pozisyonu annesi yadırgamazdı.

Kapı sessizlikten sonra tıklatılmadan açıldı. Doğu gümbürdeyen kalbinin sesini arka plana alarak annesine acemice gülümsedi.

"Ne oldu, Doğu?"

"Muhteşem kahkahanı duyunca seni görmek istedim."

Bir solukta bulduğu yalan onu beklemediği şekilde kurtardı. Demet Hanım uzaktan bir öpücük gönderip iyi geceler diledi. Telefonla konuştuğunu belli eden hareketinden sonra odadan çıktı.

İnanç rahatlayarak nefesini bırakırken, Doğu homurdanarak yastığı yatağın bir tarafına fırlatıp bağlı kalan bileğini kelepçeden kurtardı. Şimdi yeryüzünde işkencesi kimseye benzemeyen vahşi kadınla yüzleşme vaktiydi. Yüzüstü uzanarak çenesini birbirine kavuşturduğu kolunun üzerine yasladı ve yerde yatağının kenarında uzanan İnanç'a sevimlice sırttı.

“Eee, küçük şeytanım... Bu odadan nasıl kaçacaksın?”

“Geldiğim gibi.”

“Öyle tıpış tıpış mı?”

“Evet.”

Derin bir nefes aldı. Yatağın üzerinde dönüp sırtüstü uzandı ve gözlerini tavana dikti.

“Şeytan en çok neyden nefret eder bilir misin?”

“Neyden?”

“Kalbinde çokça merhamet olandan.”

Tıslayarak gülen İnanç'ın ayaklandığını görmese de duydu. Bu odadan tıpış tıpış gidecek ve gerisinde bıraktığı adamı acılar içinde kıvrandıracaktı. *Tatlı Şeytan aşkına*. Bu zalimlikti.

Ayaklandığında göz göze geldiler. Saçı başı dağılmış, çehresi yaşadığı panik yüzünden solmuştu. Bunu hak etmese Doğu onu iyileştirmek için dinden geleni yapardı.

“Sen ve merhamet...” dedi alay edercesine.

Hâlâ uğraştığına göre bu oyunda kaybeden yine Doğu olmuştu.

“Sana bu gecelik izin veriyorum, o da iyi olmadığım için. Yoksa asıl şeytan ben olur, seni bu yatağa atar...”

Devamını İnanç'ın onu şüpheli gözlerle süzmesiyle getiremedi. Suç altını görmezden gelerek kapıya doğru kalçalarını sallaya sallaya gidişini iç yanaklarını ısıtarak izledi Doğu.

Giderayak işkencesine devam ediyordu. Adalet kavramını unutturan baddan intikamını aldığı anda bu yatakta nasıl inlettiyse misillemesini yapacaktı. Odada yalnız kaldığında yataktan kaçarcasına indi ve dakikalar içinde buz gibi suyun altına girdi.

Tatlı tenin tadını çıkaramadığı bu hain gecede buz gibi su bile onu kurtaramadı.

*

Gün içinde tekrarladığı beşinci cümleyi yeniden zikretti. “Test sürüşü için hazır mısın, Ufaklık?”

Gürmen ailesini bir şeye ikna etmek balığı uçurmaktan daha zordu. Özellikle üç kişilik çekirdek ailede bir tanesi bile yumuşak başlı değildi ve hiçbirini istemediği bir şeyin onları zorlamasına müsaade etmiyordu.

Yavuz Gürmen'i ikna etmek babasına, İnanç'ı ikna etmek Doğu'ya, Jülide Hanım'ı ikna etmek ise annesine kalmıştı. Herkes kutsal görevini yerine getirirken bütün okların doğrudan Doğu'ya çekilmesi haksızlık olsa da üstesinden gelmişti.

Hoş, bu zamana kadar halledemediği bir şey olmamıştı.

Çizim odasında yarım kalan tuvali üzerine çalışan İnanç'ı yalnız bı-

rakmamak için işlerini erkenden bitirip motosikletine bindiği gibi eve dönmüştü. Üzerini değiştirip kum torbasının önünde şov yapmak için dikildiğinde arabayı test etmesi için İnanç'ı ikna etmeye çalışıyordu.

Bu defa sırtı dönük çizim yapmıyor, şövaleyi yüz yirmi derecelik açıyla soluna döndürerek yan profilini gözler önüne seriyordu. Doğu yumrukları kum torbasına indirmeden önce ona bakıyor, çatık kaşlarıyla çizim yapıp onu cevapsız bırakmasına içten içe kızıyordu.

"Neden kum torbanı döveceğin onca zaman diliminde yoksun da ben çalışacağım zaman bu odadasın?"

Şakağından inen ter damlasını elinin tersiyle silerek sağ yumruğunu torbaya indirdi. "Cevabını bildiğin sorular sorma, bebeğim."

"Bilmediğim için soruyorum."

"Neyi duymak istiyorsun?" Dün geceki tahrik oyununu anımsayınca bıyık altından gülümseyerek cevabını beklemeden sordu Doğu. "Seni görmek istediğimi mi?"

Güzel yüzünde zarif bir tebessüm belirdi, Doğu onu öpmeyeceği konusunda kendini amaçsızca telkin ederek cevabını bekledi.

"Yani bu odayı beni görmek için mi işgal ettin? O zamanlar pek öyle görünmüyordun."

"Evet, daha önce işgal edecektim aslında ama sonra yakışıklılığım dayanamayıp bana asılmandan korktuğum için erteledim."

Burnundan gülerek ağzını avucuna saklamasını nefesini tutarak izledi Doğu. Bu odayı geldiği ilk günlerde işgal etseydi şimdiye çok yol katetmiş olacaktı. O zaman da düşmanlarının eline İnanç'ı daha çabuk vermiş olacaktı. Motosikletle canına kastettiği korkunç gösteri sayesinde İnanç'ın üzerindeki gözler azalmıştı. Fakat hâlâ kurtulmuş sayılmazdı.

Tatlı tatlı avucunun içine güldüğü andan sonra kafası sol omzuna doğru refleksiyle eğildi. Ter içinde kalmasa avucuna sakladığı elinden başlayarak vücudunda öpülmedik yer bırakmayacaktı. İnanç kıkırdamaları bittiğinde gözlerine baktı ve gördüğü neyse gözlerini ayırmadı.

"Bana öyle bakma."

"Neden?"

"İçim bir hoş oluyor."

Doğu alt dudağını zevkle ısırды. Bir gün İnanç'ın bunları ona söyleyeceğini ve tahrik oyunları ile delirteceğini söyleseler Doğu bir taraflarıyla dalga geçer, sonra umut verdiği için tekmelerdi.

"Bu masum bakışların ardındaki şehvetli kadını bir tek ben biliyorum," dedi gururla. İnanç'ın bilinmeyen yüzünü keşfeden tek kişi oydu. İnanç her şeyiyle Doğu'ya aitti.

"Beni çıldırtıyorsun, İnanç," dedi sonunda.

“Psikiyatristimden randevu aldırma.”

“Ben seni iyileştiririm.”

Bu bir sözdü. İnanc belki anlamayacak, muzırlığından ciddiye almayacaktı ama Doğu Üzeyiroğlu ciddiydi.

Fırçayı palete bırakıp doğruldu. Şövaleden dikkatli adımlarla uzaklaşırken gözü sadece Doğu'nun üzerindeydi. Bu yaklaşım tehlike barındırıyor, kasıklarındaki canavarı uyandırıyordu. Ufacık temas onları bitirirdi.

Ancak Doğu geri çekilmeye cesaret edemedi. İnanc'a çıldırması ihtiyacı vardı. Yanına yaklaştığında Doğu, “Terliyim,” diye uyardı.

İnanc omuzlarını silkerek umurunda olmadığını belirtti. Karamel sıcaklığını taşıyan güzel gözleriyle sadece ona bakıyordu. Doğu'yu eritecek kadar sıcaktı.

“Beni özledin mi?”

“Duymak istediğin bu mu?”

“Cevabını bildiğin sorular sorma, Üzeyir,” derken gözlerini ellerinde gezdirdi. Şehvetini nazik edasının arkasına saklıyordu ama Doğu bu kokuyu alırdı. Onun heyecanını anlardı. Dudağının kıvrımlarında gezen sinsi gülüşünü bilirdi ve şu an her şeyi saydam bir camdan manzara izler gibi izliyordu.

İnanc Gürmen, ellerindeki boks eldivenlerinin çıtırtılarını ağır ağır açtı. Eldivenleri ayakucuna bırakıp siyah bandajları yine aynı ağırlıkta çıkardı. Yaptığı şeye hainlik denirdi. Sabrının üzerine oynadığı her an gelecekte kendini savunmasız bırakıyordu. Çünkü zamanı geldiğinde ve Doğu onu altına aldığı anda yalvarmalarından zevk alacaktı.

“Bu eller bana lazım, dikkat et yaralanma.”

“Bu elleri kelepçeleyen kadın mı söylüyor?”

İnanc acımasızca güldü. “Kabul et, kaybettiğin ilk savaşın değil.”

Kabul etmedi, onu belinden kavrayarak kendine çekti. Terine karışan parfüm ve sigara kokusunun onu rahatsız edeceğini düşünmeden burnunu boynuna gömerek sürttü. Dün gece yapmak istediği her şeyden biraz biraz yapacaktı.

“Kaybetmedim, gitmene izin vererek soylu ve yakışıklı bir şövalye gibi davrandım.”

Kollarında gülmekten sarsılan kadını kendine çekip daha sıkı sarıldı. Her temas yakıcıydı ama büyük ihtiyaçtı. Dudaklarını boynunda gezdirirken altında kasılan bedenin gevşeyip rahatlamasını ardından tekrar kasılarak ona sığınmasını zevkle tattı. Çenesine doğru çizdiği yol öpülmeyi hak eden dudaklarında bittiğinde az önceki sakinlikten çok uzaktı.

Açlıkla sınanmış doyumsuz bir erkek gibi onu öptü.

Uzun uzun öpmeyi düşlediği kadını kollarında zevkten yorgun düşe-

ne kadar tutmayı hedeflerken tiz bir çığlık bütün atmosferi delip büyülmüş havayı bozdu. Gözlerini hızla açan Doğu sevgilisinden ayrıldı.

Ses tam arkasından geliyordu.

Nefes nefese arkasına baktı. Kapının önünde bir karış açtığı ağzını avucuyla kapatan ve onları dehşet içinde dolu gözleriyle izleyen annesini gördü. Doğu gözlerini sımsıkı kapayıp açtı.

Bitti...

Tek bir cümle yaklaşan sonun özetiydi. Tek bir cümleye bütün acısını sığdırabilirdi ama acı bununla kalmadı. Çığlığını duyan babasının Demet diye seslenip merdiven basamaklarını gürültüyle çıkışını dinledi.

Korktuğu ayrılıkla sınanmak üzereydi. Bu kadar erken geleceğini bilseydi İnanç'ı kazanmak için her yolu denerdi. Ama onu bağlayan Batu ve duyduğu utançla suçluluk hissi önüne set çekmişti.

İnanç'ın arkasında hareketlenip elini sımsıkı tuttuğunu hissettiğinde düştüğü korku girdabından sıyrıldı. Düşmesine izin vermeyerek onu güçlendiriyordu.

İşte benim kızım!

Doğu annesini yatıştırmadan önce İnanç'ın elini daha sıkı tutarak yanına çekti. Babası kapı arkasında belirmediğinde annesinden daha ürkütücü görünüyordu. Mavi gözlerini titreten korku tüm yüzüne yayılmıştı ve karısını tutan elleri titriyordu.

"Demet, ne oluyor? İyi misin?"

Babası hâlâ onları fark etmemiş, annesi ise gözlerini onlardan ayırmamıştı. Doğu baş edeceğine inanıyordu ancak buradan bakınca düşündüğünün aksini yaşayacağı aşikârdı.

"Şahin... Onlar..." derken titreyen eliyle çaresizce ikisini işaret etti.

Şahin Üzeyiroğlu paniğin etkisiyle onlara baktı fakat el ele tutuştuklarını ilk bakışta görmedi. Ya da görmek istemedi. Ne olduğunu anlamak için onları hızlıca taradı. Doğu onun tepkisini nefesini tutarak beklediğini çok sonra fark etmişti. Yumruklarını sıkırsa İnanç'a zarar verecekti.

Gözleri sımsıkı tutuşturdukları ellerine takıldığında dondu. Gözünü bir daha hiç kırpmayacakmışçasına bakıyordu. Yüz kasları ilk şaşkınlığı üstünden attığında hareketlenmiş, şakaklarındaki damarlar belirginleşene kadar dişlerini sıkmıştı.

"Siz..." dedi güçsüz solukları arasında. "Ne yapıyorsunuz, çocuklar?"

Karla Kazanılmış Söhr'ler

Özgürlük, elleri kanla yıkanmış katillerin veda ettiği ilk kavramdır. Yaşam dört duvar arasında kimi zaman fiziki şiddetle, kimi zaman sessizliğin yaşattığı şiddetle, kimi zaman da kalabalığın şiddetiyle geçer ama katil hep aynı yerdedir.

Düşünceler ve kararlar yavaş veya hızlı değişir ama katil hep aynı mekânda dört duvar arasındadır.

Özgürlüğünüzü birilerinin eline bıraktığınız an, prangalarınız nereye çekştirilirse oraya itilirsiniz.

İnanç Gürmen prangalı değildi ama özgürlüğünü yanlış zamanda teslim etmişti.

Ne yapılması istenmiyorsa onu yapıyorlardı. Kelimenin tam anlamıyla kandırıyor ve buna karşın anlayış bekliyorlardı. En azından İnanç Gürmen'in istediği şey anlayıştı. Arka planda hiçbir şey bilmediği için Şahin Bey'in pürüzlükten sonra yumuşayacağını düşündü. Ancak hiçbir şey umduğu gibi gitmedi.

Felaketler birbirini takip etti; sevgilileri kurban sınıfına alarak baş edilmesi neredeyse imkânsız sorunlarla bir başına bıraktı.

Şahin Üzeyiroğlu'nun şaşkınlığını üzerinden atması dakikalar sürdü. İnanç isterdi ki daha uzun sürsün. O vakit tepkilerine biraz daha hazırlıklı olacaklardı. Öfke perdesinin aralanmasına yıllar var gibiydi. İhanete uğramış gibi onları dehşet içinde izleyen adamı seyrederken Doğu'nun elini sımsıkı tuttu.

"Sen o eli tutamazsın, İnanç," dedi Şahin Üzeyiroğlu. Hiddetini bastırmaktan sesi tarazlı çıktı. "Canını yakan eli tutamazsın. Kimse bunu yapmaz. Sen... Sen..."

Onu ne denli hayal kırıklığına uğrattığını görebiliyor, yaşattığı her şey için mahcup oluyordu. Ancak onun senelerdir Doğu'ya ihtiyacı vardı. Hiç dokunmadığı eline, yasakmış gibi zar zor duyduğu sesine, onun için deliren gözlerine ve her şeyden öte saran güçlü kollarına ihtiyacı vardı.

Ona ne kadar öfkeliyse, öfkesi kadar tutkuluydu İnanç.

"Biliyorum... Biliyorum ama..." dedi ve nefesini tutarak onu izleyen Üzeyiroğlu çiftini hayal kırıklığına bir kez daha uğratacak kararı titrek nefesiyle bildirdi. "Elini tutmak istiyorum."

Demet Hanım'ın histerik kahkahası İnanç'ı gafil avladı. Kadının gözlerindeki acıyı görmese İnanç sıyırdığını düşünürdü.

“Günler önce sorunlu bir oğlum olduğu için şikâyet ediyordun. Hem de bir telefon konuşmasında. Yaşadığım utanç daha tazeyken sorunlu oğlumla birlikte mi olmak istiyorsun, İnanç?”

Sesi sona doğru tizleşerek kulakları tırmaladı. Doğu'nun sımsıkı tutan elini hissetmese yaşadığından şüphe duyardı İnanç. Demet Hanım'ın nokta atışı sorusuna hazırlıksız yakalanmıştı. O gün neler olduğunu bilseydi muhtemelen bugün bu soruyu sormazdı.

“Evet,” dedi bir yanı pişmanlık duyarak. Çünkü yanıtında pişkinlik kırıntıları vardı. “O zaman da ilişkimiz vardı. Ben ona...”

Şahin Bey'in boğulur gibi çıkardığı ses İnanç'ı susturdu. “Ne zamandan beridir?” sorusu üzerine sessizliğini bozdu Doğu.

“Üç yıldır,” dedi açıkça. “Benim için üç yıldır var. Onun kim olduğunu bilmediğim ilk günden bugüne. Yeni başlamadı, İnanç hep vardı.”

Şahin Bey ve Demet Hanım ne demek istediğini anlamamışlardı. Doğu'nun üç yıldır sakladığı duygularının gerçekliği yaptıkları yüzünden sorgulanmaya ve çarpıtılmaya müsaitti. Konuşmak üzerelerken Doğu elini kaldırarak durdurdu.

“İnanılması zor biliyorum...”

Şahin Üzeyiroğlu, hükmünü oğlunun aşkı altında bırakmayacak bir ıddetle tekrar karşı çıktı. “İnanmak mecburiyetinde değiliz. Bu yaptığınıza son vereceksiniz!”

“Asla! Karşı çıkacağını bildiğim için sakladım. Yoksa senin rızanı almıyorum, baba.”

Şahin Bey şaşkınlığından sıyrılmaya çok olmuştu ama İnanç göremeyecek kadar kendi mahcubiyetine ve rengi giderek değişen Demet Hanım'a odaklı olduğundan geç fark etmişti.

“İnanç'ın elini bırak!” diye kükredi Şahin Üzeyiroğlu. Her an faciayı kendi elleriyle koparacakmışçasına gardını almıştı. Bu hâliyle bir yabancıydı. İnanç'ın bu zamana kadar görmediği bir babanın diğer yüzüydü.

Ağzına dolan kekremsi tadı atamadı. Senelerce Doğu'yu içinde saklamanın acısını tek başına yaşamış, kimseye çaktırmadan içten içe hep ona tutku beslemişti. Dönmesinden korksa da onu kıran adamla bir şey yaşayamayacağını düşünerek kendini geride tutacağına inanmış ve sonra ansızın geri dönen Doğu onu tepetaklak eden korkunç oyunlarla bulandırmıştı. Sonuç, onun gibi içinde gizlediği üç yıllık bir aşkı ve sürdüreceklerini sandıkları ilişkilerinin yakalanmalarıyla kargaşaya doğru sürüklenmesiydi.

Arapsaçına dönmesi kaçınılmazdı. İnanç hissettirmese de içten içe bunu beklemişti. Fakat Şahin Üzeyiroğlu'nun bu denli karşıt görüşte olmasını ve gardını almasını asla beklememişti.

İnanç sevgilisinin elini daha sıkı tuttu. “Olmaz,” dedi kararlılıkla. “Biz her şeye rağmen başladık.”

Kadın ve adamı bıçaklasa bu tepkiyi almazdı İnanç. Acınası, kırgın ve üzgün bakıyorlardı.

“Her şeye?” diye sordu onaylamamış gibi. “Her şeye rağmen... Seni hastanelik eden kalpsiz bir adamın elinden tutup karşımda duruyorsun.”

“Karşımda durmak hoşuma gitmiyor Şahin ağabey, bu şekilde bir yola varamayız.”

“Varacağımız tek yol babanın gelmesi ve tüm bunları öğrenmesidir. Seni daha fazla bu kötülük içinde saklayarak babana ihanet edemem!” diye çıkıştı. Gözleri oğluna çevrildiğinde ateş saçıyordu. “Oğlum yüzünden yeterince başım öne eğildi. Bu utanca bir utanç daha ekleyemem.”

İnanç ve Doğu hiddeti karşısında bir adım geriledi. Tepkisinde haklı olsa bile hiddeti o kadar büyüktü ki sözlerinin kırıcı şiddetini arşa çıkarıyordu.

Doğu babasına buz gibi bir bakış attı. “Bizi utançtan sayamazsın. Saysan bile beni yıldırıamazsın.”

“Öyle bir yıldırırım ki!”

Baba ve oğlun arası yeni yeni düzelmişken bu olayla bir daha bağlanmamak üzere kopma seviyesine gelmişti. İnanç müdahale etmesi gerektiğine inanıyordu. Yoksa bir oğul daha kaybetmeleri kaçınılmazdı. Müdahale etmek üzereyken Demet Hanım’dan sert bir uyarı yükseldi.

“Odana geç İnanç, ayrı ayrı konuşmak daha sağlıklı olacaktır.”

İnanç kabul etmedi. Doğu annesini sıcağı sıcağına destekledi. “Annem haklı. Odana geç, ben babamla konuşup geleceğim.”

İnanç bakışlarını uzun bir aradan sonra Doğu’ya çevirdi. Dikkatini ilk çeken şey çehresindeki kasların dalgalanması ve kırılmaya yüz tutan çenesinin gerginliğiydi. Kavganın kasveti is rengini andıran gözlerine nüfuz etmişti. O kasveti alıp sökmek istedi. Onu yıkan her şeyi kendi elleriyle yok etmek istedi. Fakat yıkan başta babasıydı.

“Tek başına mücadele etmene izin veremem. Beraber konuşacağız, beraber halledeceğiz.”

Doğu olmaz dercesine kafasını salladı. Babasından ayırdığı buzdan bakışları ona çevrildiğinde titreyerek eridi, yerini içini ısıtan sıcacık bakışlara bıraktı. “Hayır, Şahin Bey oğlunun utancını yüzüne vururken sen bundan fazlasına şahit olmayacaksın.”

“Kalacağım.”

“Gideceksin.”

Anlaşmazlıklarını Demet Hanım’ın soğuk sesi böldü. “İnanç odana geç, Doğu aşağıya in. Bundan sonra bu kata çıkmayacaksın.”

Doğu zorlamamasını yalvaran bir bakışla ilettiler. Kayıtsız kalamazdı ancak onu tek başına bırakması da adil değildi. Nasıl yakalanabilmiş, nasıl dikkatsizce davranabilmişlerdi, hâlâ anlam veremiyordu.

“Doğu...”

“Söz veriyorum halledeceğim. Korktuğun hiçbir şey olmayacak.”

İnanç inanmadı. Korktuklarından daha büyük şeyler olacaktı. Söz konusu ikisinin tasvip edilmeyen ilişkisiye asla oldubittiye gelmeyecekti. Ayakları yerine mihlandı. Gitmemekte direterek Üzeyiroğlu ailesinin kaosunda kalmaya devam etti.

“Tekrar edilmeyecek! İnanç odana geç, Doğu aşağıya in.”

Otoritesini son ana kadar koruyan Şahin Bey’in son demlerde olduğunu sezdiğinde inadı bıraktı İnanç. Yaşlarla buğulanan gözlerini sevgilisinden güçlkle ayırarak zoraki adımlarını kapıya sürüdü.

Karı kocanın arasından geçerken onlarla göz teması kurmadan aralarından sıyrıldı. Omuzlarına binen yükü odasına güçlkle girdi ve kapıyı arkasından kapatmadan önce kulağını son kez onlara verdi.

Şahin Bey’in zehirden daha ölümcül sözlerine de o zaman tanık oldu.

“Sen Batu’nun âşık olduğu kıza nasıl yan gözle bakarsın? Kardeşinin kalbini vermeyi istediği İnanç’la nasıl sevgili olursun, Doğu?”

Eli kapıyı ittiğinde Doğu Üzeyiroğlu’nun cevabı kapanan kapının arkasında kalarak İnanç Gürmen’i acılar içinde bıraktı.

Gürültülü adımların sesleri çabuk başladı ve çabuk bitti. Şimdi kendisine tahsis edilen çatı katı bomboştu. Keşke yüreğindeki ağırlıklar da yok olarak boşalsaydı. Ne Batu gerçeğini hatırlamak istemiş ne de Üzeyiroğlu ailesinin bunu açıkça dillendireceği günün gelmesini beklemişti.

Yatağına varamadan komodinin yanında ayaklarının üzerine yığıldı. Babası her şeyi öğrendiğinde bu evde aldığı son nefes olacaktı. Onca güzellikten sonra kötü bir sonu hak etmiyorlardı.

Doğu ve babasının anlaşılmaz bağırışları kulağını tırmaladıkça oturduğu zemin onu buz kesiyordu. Kendine çektiği dizlerine sarılarak yüzünü gömdü. Tenini delen tınaklarının hissini algılamayacak kadar bağırışlara ve hissettirdiği çıkmaza odaklandı.

Acı çekmekten yorulmuştu İnanç. Doğu’yla bir yolu olmayacağına inandığından gizlemekle geçirdiği günlerden kurtulacağı sevincini yitirmişti. Her sarsıntı onu güçlendirmişti ama bugün yitirmenin eşiğine gelmişti.

Şahin Bey ve Demet Hanım’ın kararlılığı babası ve annesinin de işine gelirdi. Yavuz Gürmen, oğulları geri döndüğünde onu bu evden alacağını en başta belirtmişti.

Toplanmayan bir bavulun ızdırabını çekiyordu İnanç.

Seslerin giderek arttığı, Demet Hanım’ın da içine karıştığı tartışma İnanç’ı yalnız bırakıldığı odada hüngür hüngür ağlattı. Doğu’yu kışkırtmasaydı yakalanmazlardı. Kendini suçlamakla geçirdiği dakikalar saatlere dönüştü. Tartışma bir vakit sonra sona ermiş, malikâne ölüm sessizliğine gömülmüştü. Bir çıt sesi duvarları üzerine yıkabilecek korkuyu yaşatmıştı İnanç’a. Ne gelen olmuştu ne giden...

Acı ve sefaletle geçirdiği sonsuz saatlerin sonunda kapısı çalındı. İnanç ses vermedi. Kimsenin gelmesini istemiyordu ya da buna hazır değildi.

Sebe ne olursa olsun o kapının ardındaki Doğu değilse kimsenin gelmesi bir anlam ifade etmezdi.

Kapının sessizce açıldığını duysa da oturduğu yerden dönüp bakmadı. Odaya geldiğinden beridir aynı yerde ve aynı pozisyondaydı. Bu onun için riskli olsa bile İnanç riski göremeyecek kadar karanlıktaydı.

"İnanç."

Seslenen Demet Hanım'dı. İnanç yüzünü dizlerine daha çok gömerek kopuk iletişimi zorlaştırdı. Ağlamaktan şişmiş gözleriyle ona bakamazdı. Bu mevcut durumu daha çıkılmaz hâle getirirdi.

"İnanç."

Tekrar seslenme ve arkasından kapanan kapı sesi İnanç'ın gerilmesine neden oldu. İçeri girmişti. Konuşacaklar ve İnanç'ın bu zamana kadar sakladığı bütün duyguları açığa çıkaracaklardı.

"Lütfen bana bakar mısın?"

Titreyen sesine kayıtsız kalamazdı ama bakmak için kendini hazır hissetmiyordu.

"Özür dilerim, seni bir çocuk gibi bu odaya hapsetmemiz doğru değildi ama başka türlü koruyamazdık," dedi acıyla açıklama yaparken. "Lütfen kalkar mısın? Endişeleniyorum."

Her yeri hareketsizlikten tutulmuş, kalçaları saatlerdir sert zeminde oturmanın etkisiyle ezilmişti. İnanç için kalp ağrısına dayanılmaz bir acı daha eklenmişti. Sanki bunu kaldırabilirmiş gibi.

Boyun fıtığına sebep olacak korkunç duruşunu saatler sonra düzeltti. Ağlamaktan şişmiş gözlerini Demet Hanım'a çevirdiğinde karanlıktan sonra aydınlığa maruz kalan gözleri ona işkence çektirerek saniyelik baskıyı sonlandırdı.

"İnanç!"

Dehşet dolu ağlamaklı sese kayıtsız kalamadı İnanç. Sızlayan burnunu çekerek kadınla yeniden göz temasını kurmaya zorladı. Nihayet ona bakabildiğinde az öncesine göre daha iyi görüyordu.

"Doğu nerede?"

Saatlerdir ağlamak dışında hiçbir şey yapmadığı için sesi içine kaçmış gibiydi.

Demet Hanım konuşmadı. Daha çok ona odaklı gibiydi. Elini uzatarak kalkmasına yardımcı olurken gözlerini kaçırıyordu. Birbirlerinden gözlerini kaçırıyorlardı ve ne için olduğu anlaşılıyor bile olsa farklı bir sebebi daha vardı.

Ağrı ve sızıları acıyla inlemesine neden oldu. Yatağına oturduğunda az öncesinden iyi değildi. Sanki bir daha hiç iyi olmayacakmış gibiydi.

Biri güçlü elleriyle kalbindeki mutluluğu alıp sökmüş ve onu ışıksız bırakmıştı. Gözleri usulca Demet Hanım'a kaydı. Yatağa ağırlığınca oturmuş, onu endişeyle süzüyordu.

"Doğu nerede?"

Demet Hanım düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Babasıyla daha fazla kavga etmemek ve sana zarar vermemek için evden uzaklaştı. Sakinleştiğimizde konuşacağımızı söyledi."

İnanç acıyla harmanlanan gülüşünü esirgemedi. "Zaten her şeyi yitirdik. Babamı çağırdınız mı?"

Demet Hanım duraksadı. "Hayır... Bugünlük ertelendi ama sonuç değişmeyecek."

O zaman buraya gelmesinin bir anlamı yoktu. Kafasını yan tarafa çevirerek konuşmak istemediğini belirtti. Mesajı almasını umdu çünkü direktirlerse bir tartışma da onlar arasında kopacaktı. İnanç'ın kaçındığı ilk şeydi.

"Tüm bunlar bizim için çok fazla, İnanç."

İnanç cevap vermedi.

"Süreci iyi yönetemedim. Şahin bilmeden halletmem gerekiyordu ama nasıl bir tepki verdiğimin farkına varamayacak kadar şaşkındım."

Hamile bir kadına yüklendiğinin farkındaydı. Ancak dediği gibi yap-saydı Demet Hanım'ı ilişkilerine alıştırabilir, kavga olmadan eskisi gibi idare edebilirlerdi.

"Hoş, Şahin ve ben son zamanlarda ikinizden şüpheleniyorduk. Özellikle Doğu çok fazla açık veriyordu. Hatem'i kıskanması zaten son noktayı koydu. Sadece buna inanmak istemediğimiz ve olmasına rıza göstermediğimiz için kabullenemedik."

"Ama biz sizin rızalarınızla bir yere varamayız," dedi İnanç sonunda ona döndüğünde. Sesi titriyor, gözleri acının etkisiyle küçülüyordu. "Bizim için zorken her şey çıkmaza girdi."

Şaşkınlığından her zaman çabuk sıyrılan Demet Hanım formundan düşmüştü. Ya da hamilelik onun sert kabuğunu kırmıştı. Kızarıklık gözleri ve burnu, çizgisi belirginleşmiş alnı ve gözünün çevresi onu on yaş yaşlandırmış gibi gösteriyordu.

"Çünkü sizin olmanız doğru değil."

İnanç bunu duymaktan nefret etti. Gözyaşlarına hâkim olamayarak, "Niye?" sorusunu yöneltti.

Demet Hanım için sebebini açıkça söylemek intihar girişimi sayılırdı. "İnanç," diye seslendi. Daha çok rica eder gibiydi. Daha çok beni zorlama der gibi... "Uygun olmadığını biliyorsun. Böyle olacağını öngörebilseydik Doğu'nun gelmesine izin vermezdim ama onu burada tutmaya mecburduk."

"Ve şimdi kendi ellerinizle gönderiyorsunuz."

"Hayır, hiçbir yere gidemez."

"Burada kalmayacağım. Ben kalmadığım için gideceğini çok iyi biliyorsunuz. Bunu size söylediğine eminim."

Demet Hanım, İnanç'ın haklı olduğunu bildiği için yine duraksadı.

"Neden burada tutmak zorundasınız? Onca seneden sonra neden?"

Söylemek doğru değilmiş gibi hissettiren kadın bir müddet sessizliğini korudu. İnanç sessizliğinden korksa da bir ihtimale ayak basıyordu. O kartlar yüzünden Doğu'yu tuttuklarına neredeyse emindi.

"Nedenini henüz öğrenemediğimiz bir sorunun içinde ve anladığım kadarıyla tehlikeli bir sorun," dedi güçlkle yutkunarak. Doğru kelimeleri aradığından aksayarak cevaplıyordu Demet Hanım. "Doğu bize hiçbir şey anlatmadığı için öğrenemiyoruz. Şahin onu sıktığı an gideceğini bildiği için pek çok şeye göz yumdu. Ama bunların arasında sana zarar vermekle ilgili hiçbir şey yoktu ve bu bizi aştı. Eğer Doğu tehlikede olmasaydı seni üzdüğü ilk an bu evden gönderilirdi."

Geldiği yerin onu böyle olmaya zorladığını kendisi belirtmiş, Arda imasında bulunmuştu. Zaten baba ve oğulun konuşmalarına da tanık olmuştu.

"Olanları biliyorum," dedi İnanç onu dehşete düşürerek. "Bana bununla ilgili imada bulunmuştu. Ne olduğunu anlamam için daha çok vakit geçirmem gerekiyordu. Ona soracaktım ama izin vermediniz."

Demet Hanım duydukları fazla gelmiş gibi titredi. İnanç o anda bebeğin tehlikeye girmesinden korktu. Gardını yıkarak dikleştirdiği omuzlarını beraberinde düşürdü. "Demet abla, açık konuşacağım."

Bunu bekliyormuş gibi bütün dikkatini ona verdi kadın ama titreyen gözleri korkusunu açık ediyordu.

İnanç derin bir nefes aldı. Cesaret kırıntıları söylenmeyecek gerçekleri bile dillendirebilirdi. İnanç o kırıntılara tutundu. "Son üç yıldır içimde sakladığım her şeyin üzerime bu şekilde geleceğini bilemedim. Ben de bunu öngöremedim. Dahası, Doğu'nun duygularının bu yönde olduğuna asla ihtimal vermedim."

"Neyi sakladın?"

İnanç ona kendini hazırlaması için zaman tanıdı. Ya da belki de ilk defa itiraf edeceği için zamanı kendine tanıyordu.

"Batu benim için hep bir arkadaştan ibaretti. Arkadaşımı kaybetmek ve haftalar sonra onun kalbi sayesinde hayata döndüğümü bilmek benim için kolay olmadı. Çok zaman geçti ama hâlâ bir parçam eksik ve onu arıyorum."

Ben de dercesine gözlerini kırptırdı. Batu'yu kolay kolay konuşmazlardı. Bir fotoğrafına ya da onunla ilgili tatlı bir anıya denk gelene kadar üzerinde pek durmazlardı çünkü Demet Hanım onu kaybettiğini ve bir daha göremeyeceğini dillendiremezdi.

"Doğu..." dedi, sesi titreyince duraksadı. Onu özlüyordu. Kokusu-

nu, onu kıskırtırken ki gerginliğini, her fırsatı değerlendirerek öpmesini özlüyordu. “Batu’dan sonra benden nefret ettiğine inandım. Hatta kendimi de nefret ettiğime, ona kırgın olduğuma inandırdım. Hoş, zaten kırgındım. Benimle tanışmak istemediğini söyleyerek gitmesi incitti. Hep bu kırgınlıkla yaşadım. Zaman bana acımasız davrandı. Nefret ettiğimi sandığım ve siz anlatana kadar hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adama tutuklu kaldım.”

Demet Hanım inleyince İnanç çok hızlı davrandığını fark ederek tekrar duraksadı. Fakat başlamışken bitirmemek olmazdı. “Bir parçam hep onu bekledi, Demet abla. Bir gün döneceğine inandım ama geldiğinde bana iyi davranmayacağını da biliyordum. Ki öyle de yaptı. Üç senedir bu aşkı içinde tuttuğunu söylediğinde ona inanmadım. Ama kim olduğumu bilmeden sevdiğini söyleyince...”

“Seni nerede görmüş?”

“Doktordan izin alıp Batu’nun mezarını ilk defa ziyaret ettiğim 18 Aralık günü. Haklı, o gün dün gibi aklımda. Maske kullandığım aylardı ama çok ağladığım için çıkarmıştım. Mezarlıktan ayrıldığımda görmüş beni. Batu’nun mezarındayken görseydi eminim duyguları farklı olurdu.”

“Hayır,” dedi Demet Hanım bilmişlikle. “Yine aynı olurdu. Kim olduğumu öğrendikten sonra da kendine engel olamadı. Kalbine söz geçiremedi.”

“Biz,” dedi. “Biz Batu için olduğumuz durumdan utanç ve acı duyuyoruz. Ama ondan ayrılamam. Her ne kadar bana yara verdiyse de onu kaybedemem. Kazanmışken bırakamam.”

“Ya beni aradığın o gece? Söylediklerin?”

İnanç gözlerini kaçırıldı. “Kıskançlık kriziydi. Beni incittiğini söylerken de yalan söylemiyordu. Gönlümü almak için odaya gelmedi, ben siz gelmeden önce onunla her şeyi yeni başlamanıza rağmen bitirdim ve o zaman öğrendim gerçeği. Benim gibi koca üç yılı sakladığını.”

“Bana bunları açıkça anlatman hoşuma gitmedi.”

“Neden? Gerçekleri istediniz?”

“Gerçeklerden daha ziyade veda konuşmasına benziyor.”

“Her an vedalaşabiliriz. Belki yarın. Geleceği herkes konuşsa bile bizler konuşmazdık, unuttunuz mu?”

“Konuşurduk sadece büyük laflar etmekten korkardık.”

İnanç evet dercesine kafasını salladı. Demet Hanım söyleyene kadar bir veda konuşmasına benzediğini fark etmemişti. Ama öyle olsa bile gerçekleri saklamanın külfetinden artık kurtulmuştu.

Keşke böyle öğrenmeselerdi.

“Şahin ağabeye iletir misin lütfen?”

“Neyi?”

“İncinmekten yorulduğumu ve kendi kararlarımı verebilecek bir yetişkin olduğumu.”

Gerçeklerin peş peşe gelişi kadını yormuşa benziyordu, üstelik ağlamaktan da ziyan olmuştu. “Bugünlerde hepimiz inciniyoruz ama seni bile isteye incitmeyiz. Bizim için çok değerli olduğunu biliyorsun.”

“O zaman bırakın bunu Doğu ve ben aramızda halledelim. Süreci bundan sonra yönetin. Babam devreye girdiği an her şey sandığınızdan çok daha kötü bir hâl alacak. Ne sizi ne Doğu’yu böyle kaybetmek istemiyorum. Bu koca bir haksızlık.”

Demet Hanım gözlerini kaçırdı. “Şahin konuşamayacağım kadar kızgın. Onunla konuşursam inatlaşır. Kocamı iyi tanıyorum. Doğu’nun tarafını tuttuğumu iddia ederek her şeyi hızlandıracak. Önce sakinleşmeli.”

İnanç sakinleşeceğine inanmıyordu. Kapı o esnada tıklatıldı, Demet Hanım girmesini istedi. Kimin geleceğini biliyordu. Kapı açıldı ve içeriye Ayfer’in küçük cüssesinden önce elindeki tepsi girdi. Ayağının ucunda sabırsızca bekleyen Kontes içeri dalarak yatağa fırladı. İnanç onu hemen yanına çekti.

“İtiraz etmeden yemeğini yiyecek ve yarın için daha iyi olacaksın. Beni daha fazla endişelendirmeye hakkınız yok.”

İnanç önüne bırakılan tepsiye bakamadı. Mide bulantısını umursamaz ve aç kalırsa daha kötü olacaktı.

“Yavaş yavaş ye. Sen yemeden çıkmayacağım.”

İtirazların işe yaramadığı birkaç dakikayı geride bıraktılar. İnanç önündeki yemeklerden bir iki lokmayla ağır ağır başladı. Demet Hanım’ın bebekle ilgili anlattıklarını can kulağıyla dinleyerek kafasını dağıtmaya çalıştı ama bu yalnızca konuştuğu zamanlarda oldu.

Aklı babası ve Doğu arasında gidip gelmişti.

Yemekleri güçlkle bitirdiği an Demet Hanım hareketlendi. Önce Ayfer’den tepsiyi almasını istedi, Ayfer çıktığında banyo yapıp yapmak istemediğini sordu. İnanç ret cevabını hızla verince sorgulamadı. Oda-sında tek başına kalmak istediği için tedirgindi fakat yalnızlığa duyduğu ihtiyacı da görmezden gelemedi.

Kapıya doğru giderken Kont’u isteyip istemediğini sordu. İnanç göndermesini rica etti. Bu zamanlarda küçük dostlar insanlardan daha fazla moral ve güç veriyordu.

Kapıyı açıp çıkmadan önce içini kemiren soruyu sordu Demet Hanım.

“İnanç?”

“Efendim.”

“Çalışma odandaki tablo... Şehvet kübizmi ikiniz için miydi?”

İnanç gözlerini kaçırmadı. O tablonun ne zamandan beri yapıldığını biliyordu. Belli ki reyit etmek istiyordu.

“Evet, ben ve Doğu içindi.”

Demet Hanım gözlerini sımsıkı yumdu. Aldığı cevaptan hoşnut olmadığı için kafasını iki yana sallarken kapiya sımsıkı tutunuyordu.

“Hayır,” dedi acı içinde titreyen sesiyle. “Hayır, bunu Batu’ya yapmam. Sizi onaylayamam.”

*

Güçlü olun ve hayatınızın merkezine zorbalıkla oturarak müdahale edenleri siktir edin!

Doğu onu almak için geri döndüğünde İnanç Gürmen itiraz etmeden kabul etmişti. Demet Hanım’ın dün gece onları onaylamayacağını söylemesi geceyi uykusuz ve hüngür hüngür ağlamalı geçiren kadın için rotasını belirlemesini sağlamıştı.

Yavuz Gürmen öğreneceklerinden pek hoşlanmayacak, Jülide Gürmen kıyametleri koparacaktı. Ancak söz konusu aşksa hür iradesine yönelik saldırıları bertaraf edecekti. Bunu Doğu’nun elini tutarak yapacaktı.

Küçük bir bavul hazırlamış, kısa bir süreliğine evden ayrıldığı için Kontes’i ağlayarak gerisinde bırakmıştı. Düzenini değiştirdiğinde aşırı huysuz ve uyumsuz olur, en ufak seste korkan bir kediye dönüşürdü. İnanç bunu yapmaya cesaret edemedi. Bu hâldeyken olmazdı.

Demet Hanım ve Şahin Bey’in evde olmadığı saati seçmesi gözden kaçmayacak kadar açık bir ayrıntıydı. Yeni aldığı ve kullanmadığı arabayı sürüyordu Doğu. Arabaya ihtiyaç duyması hâlinde kullanması için. Doğu ona gelemeyecek durumdaysa taksi veya metroyla uğraşmaması için.

İnanç yeni arabada Muazzaz’ın evine doğru yol alırken babasıyla neler konuştuklarını sormuş, Doğu endişelenmemesini ve hepsini halledeceğini söyleyerek konuyu kapatmasını istemişti.

“Seni götürmemin sebebi yaptıkları hatayı anlamaları. Aslında götürmemem gerekir ama beni tehdit ederek buna zorladılar.”

“Babanı kıskırtmak çok tehlikeli, Doğu. Annen baş edemiyor.”

Doğu sessiz kaldı. Kavganın izleri çehresine yapışıp kalmıştı. Gece boyu uyumadığı her hâlden belliydi. Odaya dalıp gitmeleri gerektiğini söylediğinde henüz onu fark edememiş, dikkatli baktığında ise kelimenin tam anlamıyla delirmişti. İnanç’ı kendisi gibi bitik görmek beklenilir bir şeydi ama o kabul etmemişti. Gitme kararını destekleyen görüntüsü arabaya bindiklerinde daha dayanılmaz bir seviyeye ulaşmıştı.

“Hiçbir şey umurumda değil. İyi olmanı istiyorum,” dedi ve acıyla ekledi. “Sana bakamıyorum lan.”

Doğu’nun ona baktıkça delirdiğini fark ettiği için bakmamasını daha uygun buluyordu ama bunu ona söyleyemedi.

“İyiym, biraz uyusam geçer.”

“Keşke her şey uyuduğumuzda geçse...”

Bir daha konuşmadılar. Doğu kızgın ve çaresiz, İnanç kırılgan ve endişeliydi. Konuştukça duyguları onları ele veriyor, iyi olmak yerine dibe batırıyordu. Muazzez’in evine vardıklarında Doğu kolunun altına aldığı kadını kendine çekerek bavulla beraber eve çıktı.

Her saniyeyi onunla temas kurarak geçiriyordu. Doğu ensesinden yakalayıp kendine çekti. Yüzünü göğsüne bastırıp burnunu saçlarının arasına daldırdı. “Kendini toparla, bugün yanında değilim. Yarın sabah geleceğim. O zamana kadar gülen bir İnanç istiyorum. Üzülmek, kahrolmak sorunlarımızı çözmeyecek.”

Çözmediği gibi sorunu büyütecekti de. İnanç’ın üzülmemesi gerekti.

“Tamam,” sözünü uygulamamak üzere verdi.

“Keşke biraz beni kandırmayı başarsaydın.”

İnanç gülmekle ağlamak arasında kaldı. “Tamam, toparlanacağım.” Toparlanması gerektiğini biliyordu. Söz verirse belki uygulardı. Mücadele edecekleri insanlar az buçuk değildi. Hem Muazzez ve Şevval de ona yardımcı olurlardı.

Açılan kapı sesiyle Doğu ve İnanç birbirinden ayrılmadan kafalarını kaldırıp çevirdiler. Zile basmamışlardı lakin Muazzez karşılarında memnuniyetsiz bir ifadeyle duruyordu. Üstünde ip askılı kısa siyah bir büstiyer, altında kırmızı penye şort vardı. Saçlarını geriye doğru taramıştı.

Doğu yüzündeki ifadeden rahatsız oldu, İnanç sebebini merak etti.

“Karşı komşum muhafazakâr bir aile. Böyle kapımın önünde yiyişmeyin. Sonra bana yemek vermeyi kesecek. Sizinle fena bozuşacağım.”

Doğu gözlerini devirdi. “Seni birileri adam mı ediyor derken yine bencilliğinden kaynaklı olduğunu duymak beni şaşırtmadı.”

İnanç sevgilisinin sırtını çimdikledi. Doğu’nun acı çekip dışa vurma-yışını ama hafiften kıvrandığını hissetti. Arkadaşını destekleyerek, “Haklı, böyle bir şey için komşusuyla arasını bozmaya hakkımız yok, Doğu,” dedi hemen.

Muazzez mavi gözlerini tehlikeli bir ifadeyle Doğu’ya dikti. “Senin adam olduğunu görmek yeterli.”

İnanç bir arbede çıkmadan sevgilisine döndü. “Kont arabada yalnız kaldı, değil mi?”

Mesajı alan Doğu kafasını sallayarak geri çekildi. Muazzez’e inat yine ensesinden yakaladığı kadının dudağına uzun soluklu bir öpücük bıraktı. Ardından, “Sikerim komşunu da!” diyerek asansöre binmeden merdivenleri hızlı hızlı indi.

Arkasından bakakalan İnanç teessüf edercesine arkadaşına döndü. Ba-

vulunu içeri almıştı. İnanç içeri girip ayakkabılarını çıkardı. Kapıyı arkasından kapatırken onu pür dikkat süzen kadından gözlerini kaçırdı.

“Siz Doğu ile anlaşıyordunuz. Bu düşmanlık nereden çıktı?”

“Sana yaptıklarını öğrenene kadardı,” diye tersledikten sonra yeni bir soru yöneltti. “Kahvaltı yapmadan mı geldin?”

Yememekte diretirse Muazzez’le tartışırlardı. Kimseyle tartışmaya gücü yoktu. İnanç doğrudan banyoya geçti. Önce hızlı bir duş aldı sonra rahat pijamalarını üzerine geçirip mutfığa geçti. Şevval ve Muazzez’in gergin bakışlarıyla onu beklediğini görünce oflayarak masadaki yerini aldı.

“Anlatacağım ama önce bana biraz izin verin. Demet ablaya gittiğime dair bir mesaj atmam gerekiyor.”

“Gerek kalmadı,” dedi Muazzez. “Doğu anne ve babasına seni götürdüğünü söylemişti. Az önce teyit etmek için aradı, ben de endişelenmesin diye açtım. Şimdilik durum kontrol altında.”

İnanç alt dudağını kemirdi. “Bizi destekleyeceğine düşünmüştüm.”

Şevval elindeki çatalı табаға tutturduğu ritimle vururken dalgın bir şekilde yanıtladı. “Sanmam, Batu’nun sevdiği kadına kalbini vermek için gitmek istemesini seneler geçse de hazmedemedi. O bir anne. Oğullarının aşk acılarının bir kadın üzerine olmasını kabullenmez.”

İnanç utanç içinde inleyerek kafasını önüne eğdi. Bazen gerçek, bir cümlede sizi bulur ve yakana kadar peşinizi bırakmaz. Peşini bırakmayan sözlerin sahibine dönüp baktığında gözleri dolu doluydu.

“Dün gece tam da bunu söyledi aslında.”

Böylece İnanç, kahvaltı masasında lokmaları güçlükle boğazına indirirken senelerdir bastırduğu tutkuyu ve Doğu takıntısını anlattı. Sonrasında nasıl başladıklarını ve ilerlediklerini. Basıldıkları ana kadar iyi giden İnanç devamını anlatamayınca mola istemişti. Doğu’nun sesini duymak istediği için onu aramış, kısa süren konuşmalarından sonra telefonu kapatmıştı.

Asıl kavgayı anlattığında ise kalan son gücünü de kaybetmişti.

Doğu’ya verdiği iyi olacağım sözü havada kalmıştı.

İnanç bir daha iyi olamazdı.

Günü kötü bir enerji ve yorgunlukla geçirmiş, annesini telefonda kandıramadığı için topu Şevval ve Muazzez’e atarak kurtulmuştu. Ancak annesi yarın onu sıkıştıracaktı. Yarın Şahin Bey her şeyi anlattığında annesi onu kandırdığı için affetmeyecekti.

Geceyi kimseye hissettirmedeği çarpıntılarla geçirdi. Hatem’e bu noktada bilgi vermesi gerekse de İnanç olanları anlatamayacağı için sessiz kalarak sabaha toparlanmış hâlde uyanmayı diledi.

Nitekim öyle olmadı. Huzursuzluk çarpıntından daha fena oynayarak

İnanç Gürmen'i parmağında çevirmişti. Sabah yürüyüşüne Muazzaz ile çıkıp deniz kenarına doğru giderken az da olsa toparlanmıştı. Doğu'nun bugün geleceğini bilmek toparlanmasını gerektiriyordu. Babasından şimdye kadar ses çıkmadığı için Şahin Üzeyiroğlu'nun henüz konuşmadığını tahmin ediyordu.

Belki de babası onu bekliyordu.

Eve geçtiklerinde beraber kahvaltıyı hazırladılar. Şevval sıcak ekmek alıp gelecekti, bu yüzden onu beklerken Hatem ve Erru üçgeninde kalan Muazzaz'i köşeye sıkıştırarak kafasını dağıtmaya çalıştı İnanç.

Yirmi dakikalık sohbet, telefonuna gelen mesaj ve aynı anda çalan kapıyla sonlandı. Doğu gelmişti ve mesajda ona kapıyı açmasını istiyordu.

İnanç ayaklanıp kapıya koşar adımlarla vardı. Onu bugün daha iyi görmeliydi. Toparlanmış ve dünkü kasvetten sıyrılmış hâlde görmek istiyordu. Kapıyı açar açmaz Doğu'yu gördü. İnanç bütün kaygılarını, acılarını, kırılganlıklarını, anne ve babalarını gerisinde bıraktı. On dakikalığına bile olsa mutlu ve huzurlu hissetmek istedi. Doğu'nun yanındayken böyleydi ve bunlar rüya değildi.

Dudağı kademe kademe gülümsedi. Geri adımlar atarak yolu açtı. Henüz ağzından bir kelam düşmemişti ama gözleri her şeyi anlatıyordu.

"Of! Şu ifadeye hastayım lan."

İçten içe sevdiği *ukala Doğu* tavrını üzerine bir kılıf gibi geçirmişti. İnanç yırtıp yok etmek istedi. Yine de ona yakışması niyetini durduruyordu. Sevgilisi içeri geçince kapıyı kapattı. Hâlâ konuşmuyor, o sersem gülüşüyle onu izliyordu.

Doğu kapıları kontrol etti. Kimsenin olmayışını fırsat bilerek İnanç'ın gülüşünden hızlı bir sabah öpücüğü aldı.

Gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü.

"Neye gülüyorsun öyle?"

İnanç omzunu silktilti. "Ömrümde senin gibi fırsatçısını görmedim."

Doğu dudağından üst üste öpücüklerini alıp geri çekildi. "Sen daha hiçbir şey görmedin o zaman," diyerek elinden tuttu. Mutfak her neredeyse girmeden önce yalnız kalmak istiyordu. "İyi uyudun mu?" Merak ettiği ilk soruyu sordu çenesini severken.

Eh, der gibi kafasını salladı. "Evet, bu sabahki yürüyüş iyi geldi."

"İlaçlarını aldın mı?"

"Evet, aksatmıyorum."

"Aksatmasan iyi edersin, Ufaklık."

"Beni bu kadar merak ediyorsun da sen nasılsın? Erru'nun evinde yemek yediğinden şüpheliyim."

"Bu adamlar yemek yemiyorsa neyle ayakta duruyorlar?"

“Bilmem, hazır yemekle günü geçiriyor olabilirler.”

“Ertu yemek yapmayı her şeyden çok sever. Dünya mutfağına ilgili olduğu için devamlı mutfaktır. Yani,” diyerek burnunun ucunu işaret parmağıyla itti. “Aç kalmıyoruz.”

“Herkesin bir marifeti var ve sen sorulana kadar söylemiyorsun. Senin bu gruptaki marifetin ne?”

“Yakışıklı ve ulaşılmaz derecede piç olmak. Onların egosunu tatmin ediyorum. Bundan daha büyük bir marifet olamaz.”

“Sen gerçek bir egoistsin.”

İçtenlikle güldüğü nadir bir andı ve bu anı İnanç kudreti saydı. Doğu Üzeyiroğlu zehrine panzehir olmayı başarmış tek türdü; onu kaybetmek yaşam sıvısını kaybetmekti.

Kaygılarını arkalarında bırakıp birbirleriyle ilgilenmeleri onlara iyi gelse de ikisi de iyi biliyorlardı ki kandırmaca oyunu patlamaya hazırды.

“Biraz Ertu’nun dedikodusunu yaptık. Muzo’yu üzüyor hâlâ.”

Tek kaşını kaldırdı Doğu. “Ben gelmeden önce söyleseydin, bebeğim. Alnından öperdim.”

İnanç karnına hafif bir yumruk atarak mutfağı doğru sürükledi. Eski Doğu olunca çekilmez oluyordu. “Seni pişman ederim.” Arkadan yükselen kahkahasını aşkla dinledi. İçinde coşan hislerinin uğultusunu bastırarak çalıştı.

Mutfağı girmeden giriş kapısının açılan sesini duydular. Şevval sıcak kalmak ve tuzlu kruvasanlarıyla geri gelmişti. Doğu’ya yüz vermeyen arkadaşını karşılayarak mutfaktan içeri beraber girdiler.

“Seni evime davet ettiğimi hatırlamıyorum.”

Muazzaz’ın gelişinden rahatsız olduğunu saklamaması, Şevval’in yüz vermemesi Doğu kadar İnanç’ı da etkilemişti. Zamanında Muzo ve Şevval’den rahatsız olmanın karmasını yaşıyordu. Duymazdan gelerek boş sandalyeyi sevgilisinin yanına çekip oturdu.

“Kahvaltını et, ilaç saatini kaçırma.”

Özel muhafız vaziyetini alarak kahvaltıyı zorla yedirdi Doğu. Arada kendisi lokmalar hazırlayıp ağzına tıkiyordu. İnanç gülmekten çok kez boğulma riski geçirmişti. Şevval ve Muazzaz’ın baygın gözlerine karşılık resmettikleri tavır İnanç’ı pek çok kez zorlamıştı. Gülmemek için verdiği her savaşı sonunda kaybetmişti. Homurdanmalarına rağmen dilediğince gülmüştü.

Son mutluluk anlarının olacağını biliyormuş gibi tadını çıkarmıştı.

İnanç ilaçlarını aldıktan sonra yalnız kalmak isteyen Doğu Üzeyiroğlu’nun önderliğinde salona geçti. Son durumları hiç sormamış, huzurun tadını çıkarmak istemiş, bu yüzden de ertelemişti. Ama artık kaçamazdı.

Konuşmak için kendini mental olarak hazırlarken, “Bebeğim,” diye seslenerek dikkatini çeken Doğu’ya tüm ilgisini verdi.

Konuşmaları gereken bir şey vardı. Etrafını kuşatan mutluluk halesi küçülerek kayboldu. Büyü bozulmuştu.

Şakağına dayanan dudaklardaki gerginlik, öpücüğünden sirayet ederek bütün vücuduna zehir gibi yayıldı. Sıkıntı her neyse saklamayı iyi başarmıştı. Doğu geri çekildiğinde İnanç nefesini tuttu.

Kıfı bedeninden söküp atmış, şimdi İnanç’ın görmekten korktuğu o adam olmuştu. Kızgın, mahcup ve çaresiz. Harelerinde anlam veremediği bir direniş vardı. Her neye karar verdiyse onu sürdürüyordu ama bu İnanç’ı korkutan bir şeydi.

“Acele bir karar olmadığını ve bunu hep düşündüğümü sadece doğru zamanı beklediğimi bil. Tüm bu süreci ben de tahmin edemedim. Yarının garantisi yok, o yüzden bugüne sahip çıkıyorum.”

İnanç büyüyen gözlerini üzerinde aralıksız gezdirdi. “Benimle vedalaşmıyorsun değil mi?”

Neşesiz bir kahkaha dudaklarından kopup kayıplara karıştı. “Asla!” dedi, gözlerindeki direnişi kesin sesiyle harladı. “Asla bırakmıyorum seni. Herkese ve her şeye inat sen benimsin.”

Rahatlaması gerekiyordu ancak bilinmezlik buna izin vermedi.

“Bize karşı duracak herkesi susturacak bir karar bu,” derken ciddiyet aralarına kurulup ikisini sarstı. “Tabii senin vereceğin cevaba da bağlı.”

Sevgilisinin elini okşayan parmakları dondu. Nefesinin kesildiğini hissetti İnanç. Nasıl bir cevap istiyordu? Seçim yapmasını mı? Asla!

“Nasıl bir cevap istiyorsun?” diye sordu kesik nefesiyle. Konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

Cebine uzanıp bir şey çıkardığını gördü İnanç. Parmağının ucunda pıngırtısıyla sallanan bir anahtardı. İkisi arasında tutup sallanışını izlediler. “Bu evimizin anahtarı. Uzun süredir hazırlatıyordum. Seni yavaş yavaş kendi evimize çıkmaya ikna edecektim. Dilediğim gibi olmadı.”

Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Kulağında zonklayan nabızı her şeyi net duymasını, daha felaketi ise doğru anlamasını engelliyordu. Hayır, onu korkutan bu değildi. Doğu başka bir şey için gelmişti.

Diğer cebine uzandığında haklı çıktığı için korktu İnanç. Neydi gerilmelerine bu kadar sebep olan? Anahtarı bir avucunda saklarken diğer avucunda ona bakan siyah kadife kutuyu tutuyordu.

Keşke o kutunun ne olduğunu anlamasaydı.

“Seninle evlenmeyi yıllarca hayal ettim. Asla olmayacağını bildiğim bir hayaldi ama artık buradayız. Birlikteyiz,” dedi ve gözlerini ona sabitletti. “İşlerin bu raddeye geleceğini bilseydim ilk gün elinden tutar karşılarına çıkardım, İnanç. Sadece zarar görmemen için seni sakladım.”

Her şeyde haklı olabilirdi ama bu konuda değildi. Çok fevri davranıyordu. İnanç'a bilmeden zarar veriyordu.

Hiçbir şeyi görmeyen Doğu yüzüğün kapağını kendine doğru çekerek açtı. "Ciddiyetimizi fark etmelerini istiyorum. Bir heves olmadığını, onlar istemediği için ayrılmayacağımızı anlasınlar diye sana bu yüzüğü takmak istiyorum, bebeğim."

Avucuna sakladığı anahtarla beraber ona doğru kaldırdı. Seçimleri düşünmesine fırsat vermeden kabul edilmeye zorlar bir şekilde sunuyordu.

Soluk rengi ısındı. Nerden geldiğini anlamadığı bir ateş ayak parmaklarından başlayarak bütün vücuduna yayıldı ve onu acımasızca talan etti. Gerçekten yüzük getirmişti. Onu parmağına takmak istiyordu.

Sonunu düşünmeden ailesinin karşısına böyle çıkacaklardı. O zaman karşı olan aileleri daha da köpürecekti. Henüz babasıyla konuşmamışken, annesinin telefonlarını ısrarla reddederken...

İnanç bu yüzüğü takacağı an kendini Bursa'da bulurdu.

Batu'nun kalbi diyen ailesi İnanç'ın hislerini anlamazdı. Onun duygularına ihtimal vermezlerdi. Bu yüzük onları birleştirmek yerine bir daha yan yana gelmemek üzere koparırdı. İnanç onu kaybetmekten için için korkarken hem de...

Üzeyir'in yüzündeki beklenti ve gözlerindeki ışıltı İnanç'ı kızgın derinde dövülmüş gibi çarptı. Nasıl hayır diyecekti? Evet dese biteceklerdi. Hayır dese Doğu'nun ne yapacağı meçhuldü.

Yanağının ıslandığını hissetti. Yaşlar ardı ardına akarak İnanç'ı çok değil, az sonra yaşayacağı eleme hazırladı.

"Doğu..." diye fısıldadı, devamını getiremedi. Mutluluk gözyaşları olmadığı belliydi. Doğu reddedeceğinin kanaatine varmış olmalıydı. Nefesini tutarak vereceği cevabı bekledi.

"Doğu... Seni kaybedemem..."

Direnişi titrek mum ışığına dönüştü. "Yüzüğü kabul et."

"Ev... Ev belki ama yüzük..." dedi kafasını iki yana ağır ağır sallayarak. Gözyaşları ikisinin kucağına damlıyordu. "Kabul edersem seni kaybederim. Bizi ayıracaklar, ailem beni burada bırakmaz. Seni yanıma bile yaklaşturmazlar."

Beklentisi koca bir hiçliğe dönüştü. O heyecan nasıl harlandıysa anında sönmüştü. Söndüren kimse değil, kendi sevgilisiydi. Haklı veya haksız yönünü tartamayacak kadar hayal kırıklığıyla dolmuştu.

Kabul etse onu kaybedeceği korkusu yüzünden miydi? Yoksa o da babası gibi ikisinin olmayacağı düşüncesinde miydi? İnanç en başında hep Batu'yu hatırlatmıştı ona. Doğu o zaman da dinlememişti.

"İste..."

Doğu'nun ağzını hızla kapadı. "Hayır..." dedi yükselerek. "Yemin ederim ki hayır..." Hıçkırıkları arasında güç bela konuştu. "Seni kaybetmek istemiyorum... Hayır, Doğu. Bu yüzük bizi bitirir..."

Geri çekilerek elinden kurtuldu. Aksine bu yüzük onları kurtarırdı. İnanç onları kendi elleriyle bitirmeyi tercih etmişti. Hayal kırıklığı dağ gibi büyüdü, büyüdü, Doğu'nun üstüne fütursuzca devrildi. O sancı diline de vurdu.

"Batu için kabul etmiyorsun, değil mi?"

Gözlerindeki hayal kırıklığı, sesindeki tükenmişlik ve hiç sormaması gereken soruyla Doğu bugüne kadar İnanç'a en büyük işkenceyi etmişti. Ağız şaşkınlıkla açılırken gözlerinden yaşlar durmaksızın akarak boynuna ince hatlarla indi. Hayır deyip elini tutmak istedi.

Doğu yerinden fırladı. Kalmasının lüzumu yoktu. O duymaktan korktuğu cevabı almıştı ve artık burada kalamazdı.

"Bu son şansımızdı," dedi yüzüne bakmadan. "Kahretsin lan bu son şansımızdı!"

Koltuğa gömülen kadın öfkesini kusan adamın yüzüne bakmadan kapıya ilerleyişini çaresizce seyretti. Böyle gidemezdi. Onu öldürürdü.

"Baban bizi öğrendi lan. Bu bizim son şansımızdı ama sen kabul etmedin."

Onu suçlayarak kapıdan çıkıp gitti. İnanç peşinden kalkıp gitmek istedi. Kalktığı an dizlerinin üstüne çöktü. Düşünceleri allak bullak oluyor, Doğu'nun sesi beyinde yankılanıyordu. Batu yüzünden demişti, Batu yüzünden kabul etmediğini düşünmüş, ihtimal bile sayılmayacak sebebi öne sürmüştü. Yavuz Gürmen her şeyi öğrenmişti ve sessizdi.

Gürültülü olan tek şey Doğu'nun suçlamalarıydı. Bir de kulağında arızan nabzının göğsünü giderek sıkıştırdığı, nefes almanın giderek zorlaştığı, görüşünün giderek daralmasıydı.

Yanına çökmüş onunla konuşan iki kadını duymuyordu. Duymak bir yana onları görmüyordu. Yine bir krizin eşiğine gelmişti. Sert, acılı ve huzlıydı. Rengi gittikçe değişiyordu.

Şevval hafif tokatlarla kendine getirmeye çalıştı.

İnanç onlara tepki vermiyor, irileşen gözleriyle, neredeyse moraran yüzüyle sadece bir noktaya odaklanıyordu. Her düşünce ağırlaşarak beynini uyuşturdu. Önce Doğu'yu sonra kendini kaybetti. Bir ölümün hâlâ diri kalmasını aşamadı.

Batu... Babası... Doğu...

Bu hikâyeyi yazan kimdi ve onun kalbinden ne istiyordu?

Canavarlar Kan Dökmez

Bir canavar asla kan dökmez; kan dökcek kurbanlar seçer ve aptal oyunlarını oynamaları için onları cesaretlendirir.

Sizi kimin kurban seçtiğine, kimin cesaretlendirdiğine her zaman dikkat edin.

Ya da zaaflarınızı kendinize saklayın aptal insan sürüsü. Siktiğim dünyasında kimin canavar olduğunu asla bilemezsiniz.

Doğu Üzeyiroğlu bir canavar olduğuna inanmayı bırakmıştı. Ta ki aldığı habere kadar.

Yollar... Asfaltı ağlatan motosikletin kan donduran hızına rağmen asla bitmiyordu. Sanki hastaneye değil, dünyanın öbür ucuna harabe yolları kullanarak gitmeye çalışıyordu.

Tek bir cümle onu gitmekten en çok korktuğu yere götürüyordu. Bu sürüş ölüm sürüşüydü. Ölmeye yaklaşmış bir kadına giderken kendi sonu için kalemi eline almıştı.

Bu hikâyenin canavarı o muydu?

Dün kararını aniden bildirerek onu zaten ürkütmüş, haklı olduğu hâlde onu suçlayarak ölüme davet etmişti. Arkasına bakmadan gitmesinin cezası İnanç'ın zarar görmesi miydi?

Bebeğim... Beni bırakma.

Arabaların arasından göz açıp kapayıncaya kadar son sürat gidiyor, ışıklarla çevrili İstanbul yollarını ardında bırakıyordu. Onun küçücük bebeği yoğun bakıma alınmıştı ve Doğu bugün öğrenmişti.

Bebeğim... Beni sensiz bırakma.

Arkasında motosikletleriyle gelen Ertu ve Arda'nın ona yetişmek için hızlarını artırması, trafikte kalan her can için tehlikeyi üçe katlıyordu. Yollar uzundu ve Doğu yetişemeyecek korkusu yüzünden nefes alamıyordu.

Batu'ya yetişememişti...

Hastanenin bahçesine girdiğinde yolun sonuna gelmiş gibiydi. İnanç'ı bir makineye bağlı görmekten korkuyordu. Arda her ne kadar ritim bozukluğu dese de durumunun korkulacak kadar kötü olmadığını söylese de sadece Doktor Hatem'in gözetim altında tutmak için yoğun bakımdan çıkarmadığını ısrarla bağırırsa da inanmamıştı.

Motosikletin sağır eden tiz sesi yankılandığında otoparka girmişti Doğu. Park ettiği motosikletten inerken kaskı ve anahtarı arkasından gelen dostlarına bırakarak hastane kapısına soluksuz adımlarla koştu. Arkasından bağırarak dostlarını duymadı.

Bal sarısı gözleri bir an önce görmeli, ona bir an önce sarılmalıydı. İnanc'ı bulması uzun sürmedi. Yoğun bakım kapısına geldiğinde dikkatini dağıtan kadını gördü Doğu.

Muazzez... İnanc'ı ona emanet etmiş ve ne olursa olsun haber vermesini söylemişti. Sonra dikkatini yoğun bakım yazılı ışıklı levhanın altındaki kapıdan çıkan Şevval dağıttı. Yüzü yaşlarla ıslanmıştı, bitik görünüyordu.

"Balım benim... Neden bıraktı kendini..." sözlerini kahrılı sesinden duydu Doğu. Sonra da "Uyuyor," diyerek beklemekte olan Muazzez'i bilgilendirmesini aynı sessizlikte dinledi.

Bal sarısı gözlerini göremeyecek miydi?

"Uyusun, uyumaya ihtiyacı var."

"Uyansın, benim de ona ihtiyacım var."

Şevval'in titreyen çenesini sonunda sıkımayı bırakıp gerilen bütün bedenini gevşetme seansı döktüğü gözyaşlarıyla resmen başladı. Doğu çaresizliklerinden İnanc'ın son durumunu algılamaya çalışıyordu ama bu o kadar zordu ki... Babasının suskunluğuna ortak olan iki kadını izlemek zaten yıpranmış sinirlerini hepten harap etti.

Muazzez ona sarıldığı an Şevval'in hüngür hüngür ağlaması adamı sonunda harekete geçirdi. Zemine bıçak gibi saplanan bacaklarını hareket ettirerek ona ecel terleri döktüren kadına doğru yürüdü. Ateşte yürüdüğünü anlatamazdı ama yaşayan hâlimden anlardı.

"İnanc..." diye sayıkladı. "Bebeğim..."

Onun Tatlı Şeytan'ı içeride can çekişiyorken Doğu dışarıda özgürce nefes alamazdı. Onu bu hâle el birliğiyle getirdikleri için başta kendisini ve sonra sorumlu olan kimseyi affetmeyecekti.

"Doğu..."

Seslenenin kim olduğunu anlayamadı. Dehşet dolu gözlerini yoğun bakım kapısından iki kadına doğru ağır ağır kaydırınca korkuyla izleyen Şevval ve temkinli bir şekilde yaklaşan Muazzez'le sırayla baktı.

"İnanc iyi, uyuyor şimdi. Lütfen onu düşünerek hareket et."

Durumu izah eden Muazzez gözlerindeki karanlık ve tekinsiz ifadeyle karşı karşıya kalınca duraksadı.

"Onu göreceğim."

"Tamam," dedi hemen. "Hatem'e danış öyle..."

Hatem'e danışmasını belirten Muazzez'e ansızın yükselmesi alandaki herkesin hareketlenmesine neden oldu. Güvenlik görevlisinin tetikte beklediğini fark edemeyerek içeri girmesi gerektiğini ve kimsenin danışmanlığına ihtiyaç duymadığını belirtti Doğu.

Muazzaz ile girdiği saniyelik münakaşa hemşirelerin önlerine geçmesiyle son buldu. İtiraz eden kadınları izlerken zonklayan kulağından neredeyse konuşulanları duymuyordu.

İnanç'ı görmesi gerektiğini neden anlayamıyorlardı?

"İçeride hastalar var, onları rahatsız..." ile başlayan uyarı cümleleri Doğu'yu durdurmaya yetmedi.

"Bu şekilde olmaz, Doğu!"

Ertu'ya bakmadan bağırarak cevap verdi. "Nasıl olacak ulan nasıl olacak?"

Sakin kalsa kalamıyordu. Anlamaya çalışsa anlaşılacak bir tarafı yoktu. Dün kardeşiyle ilgili bir şeyler saçmalayıp sevgilisini üzüntüden hastanelik etmişti. Hepsi onun yüzündendi. Asıl öfkesi kendineydi. Onu tutan ellerden bir kez daha kurtuldu.

"O kadın içeride can çekiyor. Dünden beri burada ve benim yeni haberim oluyor."

"Tamam dostum, haklısın. İnanç'ı görmek istiyorsan önce sakın olmak zorundasın."

"İnanç Gürmen'in yakını mısınız?"

Hemşirenin sorusuna Muazzaz cevap verdi. "Erkek arkadaşı."

"Sizin içeri girişiniz yasak," dedi ısrarla, eldivenleri ellerinden sıyınp avucunda topladı ve ciddi ifadesiyle ekledi: "Hastaları rahatsız eden ve problem çıkaran kimse içeri alınamaz."

"Kim yasakladı?"

Hemşire her an saldıracakmış gibi gardını alan ve gözlerinden tehlike saçan adama bakarken yutkundtu. Korkusunu dışa vurmamaya gayret ederek sorusunu yanıtladı. "Hastane kuralları. Yeterli mi?"

"Değil," diyen Doğu doğruca kapıya yürüdü. Hiçbir kural bugün onun için geçerli değildi. Kalbini ikiye bölen korkuyu atamadan da kurallara bağlı kalmayacaktı. "Benim sevgilim içeride dünden beri yatıyor. Onu hemen şimdi göreceğim!"

Güvenlik görevlileri yine önünü kesti. Her müdahale fitilini ateşleyen bir kıvılcım oluyordu.

Muazzaz önüne geçerek durdurdu. Doğu'nun ölçsüz hareketlerinden ötürü herhangi bir darbe alabilirdi. "Haklısın ama böyle olmaz. İnanç'ı ürkütmek istemezsin, değil mi?"

Muazzaz'ın dikkat çektiği nokta Doğu'yu sakinleştirmek üzereydi ki öfkesini bastıramayan hemşirenin çıkışı buna engel oldu.

"İçeride sadece sizin hastanız yok. Lütfen bencilliğinizi bir kenara bırakın! Biz burada sessizliği ve güvenliğı sağlamak zorundayız."

Hemşirenin zorlanan sınırları ona kendisini anımsattı. Günlerdir o da böyle sınanıyor, derdini anlatmak için yapıcı tavrı takınsa da başaramıyordu. Gün sonunda saatli bombaya dönüşerek olur olmadık patlıyordu.

"Doğu, oğlum."

Şahin Bey'in endişeli sesini duyana kadar süren sakinleşme çabası yok oldu. Güvenlik görevlilerinden bırakmalarını rica edişini dinlemek bile Doğu için büyük bir meseleydi. Babasının sesini duymak istemediği gibi görmek de istemiyordu. Güvenlik görevlilerinin elinden kurtulunca Erru ve Arda'yı iterek iki kanatlı aralıklı kapıdan içeri sıvıştı.

Genişçe bir odada yatırılan hastaların arasına karıştı. Gördüğü yüzlerin dışında birini aradı ve sonunda buldu. Arkasında sessiz kalarak onu durdurmaya çalışanları umursamadan yatağa yürüdü. Kapalı gözlerinden kendini çekip alamıyordu.

"İnanç..."

Kıpırtısız yatıyordu. Onun yüzünden buradaydı. Cihazlara bağlı süzümüş narin bedenini çaresizce süzdü Doğu. Ufacık gibi görünen bir ritim bozukluğunu bile büyük bir sorun sayardı şayet burada yatmasına sebep olmasaydı.

Neden onu anlamamıştı? Neden onu anlamadığı gibi korkunç söylemlerle kalbine yüklenip sırtını dönmüştü?

"Doğu."

Doktor Hatem omuzlarından tutup dikkatle kendine doğru çekti. "Doğu rica ediyorum sakın ol. Önce üzerini değiştirelim, tekrar geliriz."

Doğu gözünde biriken yaşlarla Hatem'e döndü. "Beni almazsan yıkarım burayı."

Normalde tehdit eden Doğu Üzeyiroğlu kibri arşa yükselirdi ama şimdi sesi çıkmıyordu. Söz diyen doktor, adamın dışarı çıkmasını sağladı, tehditleri için de ufak bir uyarıda bulundu. Tehditlerinin ve uyarılarının hoş karşılanmayacağı ilk yer hastaneydi.

Doğu hazırlandıktan sonra diğer hastaların raporlarını incelemesi gereken Doktor Hatem'le birlikte yoğun bakım ünitesine girdi.

Ne odanın kalabalığını umursadı ne de arkasında tedbir amaçlı bekleyen Doktor Hatem ve hemşireleri. Uyuyan sevgilisinin eline korkarak uzandı. Serum takulı elini bastırıldığı haykırışıyla inceledi.

Görüşünü engelleyen yaşları gözlerini kırptırarak yok etti ancak ona böyle bakmak içindeki acıyı dindiremedi. İnanç uyanırsa ne diyecekti? Yüzüne bakabilecek miydi? Paniklediğini hissetti. Dokunmak istediği elinden elini bir çırpıda geri çekti. Dokunmamalı, uykusundan uyandır-mamalıydı.

"Söz, bundan sonra seni anlayacağım." Boğazını delen düğümünden kurtulmak için üst üste yutkundu ama başarısız oldu. Söyleyeceği cümle-nin ağırlığı oturuyor olmalıydı.

"Ama önce uyanman gerek..."

Sapasağlam karşısında durduğunda Doğu da kendine gelecekti. Bir yerleri yakıp yıkmaya isteği İnanç'ı görene kadar sürmüştü. Şimdi dokunsa-lar devrilirdi. Suçlasalar başını önüne koyar hüngür hüngür ağlardı.

"Birbirimize ihtiyacımız var..."

Daha onlara karşı olanlara bir cevap vereceklerdi. Daha canını yaktığı için telafi edecekti. Daha zamanları vardı.

“Lan sana it gibi ihtiyacım var!”

İt gibi demek az kalırdı. Doğu nefes alıyordu ama aldığından emin değildi. Biraz daha kalırsa onu uyandıracaktı. Gitmek için döndü ama bir an için vazgeçti. Gitmeye gücü yoktu. İnanç’ı burada bırakmaya içi el vermiyordu.

“Hadi, Doğu.”

Hatem’in sesini duyunca vaktinin dolduğunu anladı. Beş dakika neyi ne yetebilirdi? Doğu kıpırdamayınca doktorun sesini tekrar duydu. Kimseyle mücadele etmeye gücü yoktu. Gitmeden evvel yatağa yanaştı. Öne doğru kamburlaşana kadar eğildi.

Şakağına incitmekten korkarcasına minik bir öpücük kondurdu. İnanç onu ne olursa olsun hissedirdi.

Sırtını bir kez daha dönüp gittiğinde Doğu kendini toparlayacak gücü de kaybetmişti. Dün canını acıtıp gitmişti. Bugün onun yüzünden olanlar sonucunda bir kez daha gidiyordu. Üzerindekileri çıkarmadan yoğun bakım kapısını geçti.

Onu bekleyenleri görmedi. Dizleri duvara yaklaşıp kadar taşıyabildi. Direncini kaybeden Doğu duvarın dibine sürtünerek çöktü. Doktor Hatem’in başka hasta yakını almayacağı ve yoğun bakım ünitesinin önünü işgal etmemeleri gerektiğini duymadı. Kulağında İnanç’ın sesi vardı. Gözünün önünde bir kaçamakla başlayan şehvetli bir öpücük ve ondan sonra Doğu’nun yaşadığını yıllar sonra hissettiği özel günleri vardı. Bütün güzel anılarının sonu hep önünde olduğu kapıya çıkıyordu; kontrolsüz öfke...

“Ben üzdüm lan onu...” dedi kendinden şüphe eder gibi. “Benim yüzümden oldu...”

Yüzüğü kabul etmezse onu üzmeyeceğinin sözünü kendine vermişken nasıl gözü dönebilmişti?

“Anlamadım... Hassasiyetini bile göremedim... Kalbini kırdım, onu öldürdüm...”

Dizlerinin üstüne çömelerek omuzlarından tutup sarsanın Arda olduğunu ancak onunla göz göze geldiğinde anladı. Doğu bir parçasını yoğun bakımda yatan sevgilisinin yanında bırakmıştı. Şimdi tükenmiş bir bedenden ibaretti.

“Dostum kendine gel. İnanç tedbir amaçlı içeride. Beni dinlemeden buraya koşun.”

Ağırlaşmış gözlerini dostuna dikerken güçsüz ve kabahatinin farkındaydı. “Bir yüzük götürdüm, ailemiz bize karşı çıkmasın diye,” derken burnunu çekti. “Onu da her zamanki gibi mahvettim, Şahin Bey haklı, ben bu kıza sadece zarar veriyorum...”

Babasına hak verdiği noktadan sonra bir daha konuşmadı. Suçunu ka-

bullenmek karşı çıkanların eline güçlü koz vermektir lakin Doğu kimseyi düşünemeyecek hâldeydi.

Duvar dibinde yaptıklarının sonucunu sorgulayarak ve kendine nefret duyarak saatlerini geçirdi. Gürmen ailesiyle resmi tanışmaları hayal ettiğinin çok dışında olduğundan onlarla hiç konuşmamıştı. Esasen utanmış ve bunu saklamayı da başaramamıştı. İstanbul'a dün gelmiş olmalıydılar. Olanları duyunca Doğu'nun kendisinden nefret ettiği gibi onlar da ondan nefret etmişler miydi? Aynı öfkeyi duymuşlar mıydı? Yakıp yıkmayı istemişler miydi?

Gelen giden kimseyle konuşmadı. Yalnızca Hatem bir ara gelip onu özel olarak bilgilendirmişti. İnanc iyiydi ve bu gece de müşahede altında tutulacak, yarın sabahın ilk ışıklarında özel odaya alınacaktı.

İnanc uyandığında sadece anne ve babası yanına gidebilecekti. Yarım yamalak dinlediği bilgilerden sonra oturduğu yerden bir daha hiç kalkmadı Doğu. Ne sigara içti ne arkadaşlarının getirdiği çayı veya kahveyi. İnanc'ın uyandığı bir ara Yavuz Bey ve Jülide Hanım içeri alınmış, Doğu o zaman ümitle ayaklanmıştı. Fakat sayıklamalar dışında pek konuşmayan İnanc'ın haberi onu umutsuzca duvar dibine geri oturtmuştu.

Sonunda isyanı basan Arda'nın korkunç ısrarından kurtulmak için bir ara bahçeye çıkmış, birkaç dal sigarayı art arda içtikten sonra yoğun bakım katına geri dönmüştü. Bu defa güvenlik görevlilerinin uyarısı üzerine bekleme odasına geçmişti.

Orada sadece Yavuz Gürmen bekliyordu. Kim bilir kızını kaç defa böyle beklemişti... Kim bilir kaç gece çaresizce sabahlamıştı... Doğu baktığında sabırlı ve metanetli bir baba görse de ciğerlerinin nasıl yandığını tahmin edemeyeceğini içten içe kabul ediyordu.

Bir babayı anlayamazdı ama içeride beklediği kadın için yüreğin yanmasını iyi bilirdi.

"Tükeniyorum..." diye fısıldadı Doğu. "Ona tattırdığım bütün acıları şimdi kendim çekiyorum. Ama o hâlâ acı çekmeye devam ediyor, bu hiç adil değil."

İnanc'ın başından beri yaşadıklarının hiçbirisi adil değildi. İnsanlara zarar vermekten kaçındıkça zarar gören kadının yaşadıklarının hiçbirisi adil değildi.

"Hayat geç kalmayı affetmiyor, Doğu. Hayat sana hatalar üstüne hata yapman için bonuslar vermiyor. Bir kere yaparsın bir kere de anlarsın. Anlamazsan bütün kayıpların mahkûmusun. Sen kaybetmeyi seçtin."

Sesindeki kızgın tınıyı o kadar iyi almıştı ki Doğu... Yavuz Bey şimdi kalkıp yüzüne tükürse, bir yumrukta etkisiz hâle getirse neden demezdi. Dur demezdi. Onu uyaran ailesini dinlemediği için kendine olan kızgınlığı belki bu sayede geçerdi.

"Ben hep geç kaldım, Yavuz Bey. Bu yüzden bencil olmayı seçtim. Sadece kendime dönüp baktım. Ruhumu kaybettiğimi bile fark etme-

dim. Ta ki kızınızın ruhuyla çarpışana dek. Hiçbir çarpışma beni böyle kendime getirmedir.”

Gerçekleri anlatmak için yanlış mekândaydılar. Hatta yanlış zamandı. Doğu, İnanç'ın da bunları duymasını isterdi. Ama zaten bilmiyor muydu?

Yavuz Bey omzuna dokundu. Kalkmasını istedi. Saatlerdir burada oturup uyanmasını bekliyordu. Madem konuşacaklardı bu soğuk koridordan uzaklaşmak iyi olurdu.

Doğu geri çevirmedi. Koridorun sonuna doğru hiç konuşmadan yürüdüler. Bu uzaklık yeterliydi. Bir şey olursa burada olmak istiyordu.

“İnanç kendini bildi bileli bu hastalıkla mücadele etti. Biz de onun kadar yorulduk, yıprandık. Bir gün, tek bir gün yorulduğum demeye dilim varmadı. Orta hâlli memur bir adamım. İşim gereği hastanede veya evde yanında olamadığım her saat annesi yanında oldu. Toparlanmamız babanla tanışınca gerçekleşti. Ben evlat kazanırken o kaybetti.”

O kaybetti derken sesi titreyince gözlerini yumdu. Doğu ona bakınca İnanç'ı görüyordu. Babasına bu kadar benzediğini hiç bilmiyordu.

“İnanç'ı kaybettiği evladı saydı ve bana söz verdi. Kızımı koruyup kolayacağına, okutacağına, sağlığını geri kazanması için her türlü imkânı kullanacağına dair sağlam bir sözdü. Kızıma babanın verdiği imkânların hepsini vermem pek mümkün değildi. Elimden gelen her şeyi yaptım. Senin kendi başına değiştirdiğin arabasından oturacağı eve kadar. Ama biz Bursa'dayken İnanç bir evde iyileşme sürecini yalnız başına yaşayarak geçiremezdi. İnanç'ın okuma aşkını elinden almak istemedim. Bugün kızım bir doktor olacaksa baban sayesinde. Kaybettiğimiz kardeşin sayesinde. Ben bütün bunları göz ardı edersem haksızlık etmiş olurum.”

Doğu kendisiyle açıkça konuşan adamın sonda pek hayırlı konuşmayacağını içten içe hissetti. Kızının acısını senelerce çekmiş adamın heybesine bir yükü de kendisi koymuştu. Onu kabullenmese de haksız sayılmazdı. Ancak Doğu'nun geri çekileceğini düşünüyorsa yanılıyordu.

“Fakat şu konuda seni aydınlatmak isterim, Doğu. Evine döndüğün gün kızımın evden ayrılmasını istedim. Sen geldikten sonra kalmasından yana değildim. Babanla da bunu konuştuk uzun uzun. Sağlıklı beslenmesi ve bir evde yalnız yaşamaması gerektiği için yine mecbur kaldım. Babanın yanında kalması için ikna oldum. Bursa'da baktığım hasta bir kardeşim olmasa İstanbul'a taşınacaktım.”

Doğu başından beri varlığını inkâr ettiğini öğrenince üzüldü.

“Ben size...”

“Dur, daha sözüm bitmedi,” diyerek konuşmasını sonlandırmasını beklemeden kesti Yavuz Bey.

Doğu sıkıntıyla kafasını çevirdi. Son sözleri duymak istemiyordu. Bilirdi ki istemediği ne varsa duyacaktı. Yoğun bakım kapısının önünde içeriği süzen Muazzaz'ı gördü.

Kafasını sürekli oynatıyor, sanki bir arayış içinde debeleniyordu. Gör-

leri Muazzez'de, kulağı Yavuz Bey'de olmasına rağmen söylediklerini tam olarak duymadı.

"Bu yüzden Doğu beni anlamamı rica ediyorum. Babamı anlamayı seçmedin. Beni zorlamaman ricamdır."

Doğu neyi rica ettiğini sorgulayamayacak durumdaydı. Muazzez etrafını yoklayınca Doğu yerinde kıpırdadı. Bir şey mi olmuştu? Kendisiyle hâlâ konuşan adama ayıp olmasın ve onu dinlemediğini sanmasın diye cevap verdi.

"Kimseyi zorlamıyorum. Bize de aynı hassasiyet gösterilsin. Yavuz ağabey."

Frekans uyuşmazlığından yana değildi. Hayır, aslında Yavuz Gürmen'in karşıt tarafta olmasını istemiyordu. Gözlerini yeniden Muazzez'e çevirdi. Nefesini rahatlayarak vermesini, sonrasında etrafını arayıp sonunda onunla göz göze geldiğinde gülümsemesini sessizce izledi.

"İnanç uyandı!"

Neşeli sesinden koridoru inleyen mucize gibi kelime döküldüğünde titredi. İnanç uyanmıştı. Sayıklamalarıyla korkutan sevgilisi kendine gelmişti. O amber güzeli gözleri görmek için babasının yanından hızlıca geçti. Ancak kolundan tutan adamla dengesini şaşarak durdu.

Yavuz Bey'in gözlerinde gördüğü kızgınlık onu gafil avladı.

"Kızımdan uzak dur, Doğu! Onun yanında olmanı istemiyorum!"

"Bunu benden isteyemezsiniz."

"İsterim, babası olarak kızımı korumak zorundayım. Uzak durmazsan beni karşında bulursun."

Doğu taşları yerine hızlıca koydu. Fakat önüne konulan taşı kabul etmedi.

"Uzak dur," dedi sertçe. "Seninle de savaşırım, Şahin'le de savaşırım. Önüme hiçbir taşı koyamazsınız," diyerek kolunu çekip yürüdü. Ne var ki bir başka taş önüne koyulacağından onu da gitmeden evvel yok etmek istedi. Vücudunu Yavuz Gürmen'e döndürdü.

Vakarlı duruşuyla son taşı da kırdı.

"Batu gelse onunla da savaşırım!"

Bundan sonra İnanç için herkesi karşısına alacaktı. Öyle ya da böyle kazanacağı sadece sevdiği kadın olacaktı!

*

Yaşa, hisset ve hissettir.

Bir hedef için yeterli bir slogan olabilir.

Anı yaşamaktan asla kaçınmayan Doğu Üzeyiroğlu yaşantısını yalnızca bir kadına adayacaktı. İnanç Gürmen onun kırmızı çizgisiydi. O çizginin ötesinde dahi ikisi beraber olacaklardı ve Doğu onunla her anı doyusuya yaşayacaktı.

Kimsenin refakatçi olarak kalmasına müsaade etmeyen Doktor Hatem'in keskin tavrı Gürmen ve Üzeyiroğlu ailesinin ayağını hastaneden

kesmiş, sevgilisini görmek isteyen adamın epey işine gelmişti. Doktoru ikna etmek Doğu için zor olmuş, sonucunda İnanç'ın yanına gitmeyi başarmıştı.

Tatlı Şeytan'ı bugün uyuyan güzel rolüne bürünmüştü. Masalın kahramanı olmayı yeğlerken canavarı olduğu gerçeğiyle bir kez daha yüzleşti Üzeyir. İnanç burada yatmayı hak etmiyordu.

Yatağa dikkatlice oturdu. Uyuyor sandığı güzel kadın gözlerini ağır ağır açarak onu şaşırttı. Doğu karanlıkta parıldayan amber sarısı gözleri görmenin heyecanıyla tutuştu. Karanlığın içinde güneş doğuyordu.

Onu gördüğüne şaşırmamıştı, gelmesini bekliyor olmalıydı. Onu bekletmek canına kıymakla eşdeğer bir haksızlıktı. Doğu ona nazikçe sarıldı, İnanç onun aksine sert tutuşuyla sarmaladı.

"Özür dilerim..." dedi kuru bir sesle. Duyguları utancının arkasına saklanmıştı sanki. Saçlarının arasına karışan sesini tutabilse ondan en uzağa fırlatırdı.

Belki yoğun bakımda diğer hastaların içinde olduklarından, belki özrünün bir anlam ifade etmediğinden, belki de yetersiz hissettiğinden dışavurumu böyle oluyordu.

Boynunda gezinen başparmağın hissiyle irkildi Doğu. Kuru özrüne karşılık yaptığı hareket ihtiyatlı davranan adamı harekete geçirecekti neredeyse. Ona yirmi dört saatten fazla ulaşamamak... Doğu Üzeyiroğlu'nun dünya üzerindeki işkencesiydi.

Sesini duymak istiyordu. O yoğun bakım kapısının önünde konuşacağı anı korkular içinde beklerken suskunluğunu seyretecekti.

"İlk kalp nakli yapıldığında ne hissettin?"

Ona özlemle bakan bal rengi gözleri yoğun bir sıcaklığı ağırlayarak adamın kalbini ısıttı. Sormaktan çekindiği sorulardan bir tanesiydi.

Dudağını tatlı bir tebessüm sardı. "İnanmadım," diyerek söze girdi İnanç. O anları hiç unutmuyor olmalıydı. Çehresini buruk ifadesi kapladı ve gözleri bir noktaya doğru daldı. "Kim bana kalbini vermiş olabilir, dedim."

Doğu gözlerine dolan yaşları silmek için karıncalanan ellerini sıkı. Onu dokunuşlarıyla rahatsız etmedi.

"Stetoskopu doktorun kulağından çektim. Kendi kalbimi dinledim."

Elini kalbinin üzerine koydu İnanç. Gözleri kendiliğinden kapanırken sağlıklı atan bir kalbin ritimlerini avucunda dinliyordu. Doğu yüzünün her santimini inceledi. Her hareketi ezberledi.

"Ağladım," dedi hâkim olamadığı gözyaşları şakağına sicim gibi inerken. "Ameliyat izlerini görene kadar inanmadım aslında. Çünkü artık sağlıklı bir bireydim. Endişeler yoktu, annemle babamın korkuları yoktu. Acıları yoktu. O an sağlam bir kalbinin olduğunu bilmek tarifi imkânsız bir duyguydu." Gülen yüzü acıyla kasıldı. "Sevincim kısa sürdü. Çünkü Batu'nun kalbi olduğunu söylediler."

Pusu kurulmuş ve ölüm onu almak yerine sevdiği birini almıştı. Mutluluğun İnanç'a kaşıkla verildiği dünyada Doğu Üzeyiroğlu acıyı bol bol vermişti. Batu ona yaşam vermişti, hem de bütün acıları unutturacak ama devamlı sızlatacak bir yoklukla.

Göğsüne saklanarak sessizce ağladı İnanç. Kardeşi sayesinde yaşayan bir kadına sahipti. Doğu için ne kadar zor olduğunu bilmek İnanç için ayrı bir yükü. Bir gemiyi sırtlamış küçük bir su birikintisi gibi hissediyor ve ağırlığı kaldıramadığından o geminin altında eziliyordu.

Doğu su birikintisi olmasına müsaade etmeyecekti.

"Sen yaşayamadığın günleri bu sayede yaşadın," dedi Doğu güçlkle. "Özür dilerim."

"Sen... Bir şey yapmadın ki..."

"Sizi üzdüm... Hem seni kırdım hem Batu'yu."

Sessizleşerek Doğu'nun kalbini parçaladı. Yüzünü gömdüğü göğsünden bir kez daha çekip yüzüne bakmak için kaldırdığında kızarmış gözleriyle ona uzun uzun baktı. Bir anlığına çattığı kaşları çabucak düzeldi. Doğu neler düşündüğünü bilmeyi o kadar istedi ki... Ancak sormaya cesaret edemedi. Duyacaklarından hoşlanmayacakmış gibi garip hissediyordu.

"Akın benden küçük şeyler için hiç özür dilemezdi," dediğinde duymayı beklediklerinin çok dışında cümleler sarf edilince Doğu gerildi. "Özür dileme erdemliğini hareketlerine dökerdi ve bunu çok nazik bir şekilde yapardı. Aslında incinmezdim, o incittiğini düşünürdü."

O günleri anlatırken yüzüne huzurlu ifadesi yerleşti.

"Büyük hatalar yaptığında özür dilemek için bir yüzü olması gerektiğini savunurdu. Onu asla yadırgamazdım. O büyük özürlü sadece bir kere diledi."

Kim olduğunu kasten sordu. "Akın kim?"

"Eski sevgilim."

Doğu'nun acı çeken ifadesi hoşnutsuzluğa ışık hızında dönüştü. İnanç'a dik dik baktığını ancak o güldüğünde fark etti.

İnanç sesinin diğer hastaları rahatsız ettiği korkusuna kapılarak avucunu ağzına bastırdı. Ses tonunu en düşük seviyeye indirerek neredeyse Doğu'nun duymayacağı kısıklıkta konuşmaya devam etti.

"Eski sevgilimi anlatmam hoşuna gitmemiş olabilir ama geçmişte kaldı. Lisenin son iki senesini onunla ve nazik aşkıyla geçirdim. Sonra duygularımız öldü ama saygımız asla bitmedi. Ameliyat olduğumu öğrendiği an geldi. Arkadaş olarak kaldık. Zor günlerde birbirimizi arayıp sorduk."

"Tamam, anladım," diyerek konuyu kapattı. İnanç'a başkasının kör-kütük âşık olma ihtimalini kardeşine rağmen düşünemezken ciddi bir ilişkisi olduğunu ve bir erkeğin ona tapıldığını düşünmeye cesaret edemiyordu.

"Neyi?"

“Akin’i.”

“Neden anlattığımı anladın mı?”

“Evet,” dedi Doğu atmosferi bölmeden. “Benimle yirmi dört saatten fazladır uğraşmadığın için açığı kapatıyorsun. En hassas noktama dokunduğun için bunun intikamını alacağım, Ufaklık.”

İnanç’ın ciddiye almasını beklerken şaşkınlıkla kıkırdayıp ardından kahkahasını göğsüne saklanarak koparınca Doğu gardını kırarak onunla güldü.

Kendine geldiğinde biraz daha toparlanmış görünüyordu ve Doğu yanılmıyorsa yine ışığıyla parlıyordu.

“Buraya girmeyi nasıl başardın?”

Doğu onu içine çekercesine izlemekten sorusunu hemen cevaplamadı. Alt dudaklarını dişlerinin arasına aldığı anda paravan olarak kullandığı egoist ifadesine büründü.

“İnanç Gürmen için doktor tehdit edeceğimi söyleselerdi inanmazdım.”

Doğu’ya imalı gözlerini dikti. “Hatem’i tehdit mi ettin?”

Gözlerini ağır ağır ondan kaçırarak çıplak omuzlarına kaydırıldı. “Ricam kabul edilmedi,” derken dudaklarını omzuna indirdi ve üst üste öpücükler kondurup geri çekildi. “Tehdit her zaman işe yarar.”

“Bu korkunçluğu ne zaman bırakacaksın?”

Evet, ilk geldiği hâinden çok daha iyi görünüyordu ve öfkeyle pırl pırl parlıyordu. “İş Doğu’ya laf sokmaya gelince performansın hiç düşmüyor.”

“Doğu beni şaşırtsa da huyundan vazgeçmiyor.”

“Nesini seviyorsun Doğu’nun?”

“Sesini!” dedi İnanç düşünmeden. Öfke parıltısı sevgiye dönüşerek Doğu’yu sersemletti. “Kavga ettiğimiz zamanlar hariç tabii, hoşuma gidiyor seni duymak. Duyguların sesine çok çabuk yansıyor.”

Hiç farkına varmamıştı. Birileri de onu uyarmamıştı. “Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

“Aruk çok geç,” dedi İnanç gururla. “Hepsi ezberimde.”

Doğu çenesini hırpalarcasına sıkıp yanağını öptü. Kadın resmen onu fethediyordu. Duygularının yansıdığı sesini ezberlemişti. “Sanmam, çoğunu unutmuşundur.”

“Etkilendiğini görüyorum,” diyerek gözlerinde gördüğü ifadeyi vurguladı İnanç. “Kalbimde ufak bir problem olabilir ama diğer organlarım zumba gibi çalışıyor. Gayet iyi hatırlıyorum.”

Burnunun ucunu parmağıyla yakalayıp eklemleri arasında sıkıştırdı Doğu. Acıyla inleyen sevgilisine rağmen devam etti. “Neyi hatırlıyorsun, bir daha söyle.”

"Beni bu tatlı işkenceler yıldırılmaz."

"Ne yıldıracak?"

"Hiçbir şey."

Karanlığın içinde parlayan göz bebeklerini izlemeye koyuldu. Biraz sonra Hatem gelip onu çıkaracaktı. Biraz sonra onu görmeyeceği korkunç saatler başlayacak, yalnız kaldığı bu odada neler yapıp neler düşündüğünü kendi içinde tartmaktan deliye dönecekti.

"Keşke yanımda kalsaydın."

"Yarın sabah yanımdayım, şimdilik gitmem gerekiyor."

İnanç gitmesini istemediğini açıkça belirterek zaten kalmaya meyleden adamı zorladı. Yattığı yatakta kıpırdanınca yüzünü asarak acıyı kapalı tuttuğu ağzına sakladı. Doğu'yu kırk yerinden kendi elleriyle bıçaklasa canını bu kadar yakamazdı.

Onu hastanelik ettiği için kendine duyduğu nefret harlandı. İnanç acı çektikçe Doğu babasının haklı çıkmasının acısını çekiyordu.

"Acıyan kalbin mi?"

"Hayır."

Yalan söylüyordu. Yalan söyleyen güzel kadının sevmeye layık saçlarını kanla yıkanmış parmak uçlarına doladı.

"Yalan söylemeyi beceremiyorsun."

İnanç Gürmen gülümsemekle yetindi. Ardından ona cevap vermenin haklı olduğuna inanarak ağrıyanın kalbi değil de sürekli yattığı için vücudu olduğunu, baş ağrılarının da ara ara tetiklendiğini söyleyerek üstün-körü açıklama yaptı.

"Bebeğim," diye fısıldadı. "Sana ninni okursam acını dindirir miyim?"

"Sesin tüm acılarımı dindiriyor."

Doğu'ya yetmeyen açıklama kısa fakat huzur veren sessizliği getirdi. Ona bütün huzurları sunmayı hedefledi. Sonra dilinin ucunda mırıldandığı ninniye minik bir nüansla seslendirdi:

Parılda parılda küçük kızım

Oyle merak ediyorum ki bebeğimi

Dünyanın üstünde çok yüksekte

Gökyüzünde bir elmas gibi."

Ninni ona dünya üzerinde sunulmuş en büyük hediyeymiş gibi sevinçle kabul etti İnanç. Gülümsemesi bunu anlatıyordu. Gülümsemenin ona ne kadar yakıştığını ve onu izlemekte olan adamı ne kadar yakıştığını bilmeden normal bir şeymiş gibi yapıyordu. Dayanamayınca ona eşlik etti İnanç. Doğu'nun değiştirdiğinin aksine bu defa doğrusuyla seslendirdiler.

Parla parla küçük yıldız,

* Twinkle Twinkle Little Star ninnisi

*Merak ediyorum nesin sen?
Dünyadan o kadar yüksekte...
Gökyüzünde bir elmas gibi...
Parla, parla küçük yıldız...*

Parmaklarını yavaşça okşarken gözlerinin içine baktı. "Benim güçlü kızım hep parlсын..."

Mini konser bittiğinde Doğu saçlarının arasına dudığını bastırđı. "Keşke ağrılarını kendime yükleyebilsem," dedi, boğazında giderek büyüyen yumruyla devam etti.

"Acı çekmeni istemezdim."

"Merak etme alışığım."

Bunu da öylesine konuşur gibi söylemişti. Bunu da Doğu'yu cayır cayır yaktığını bilmeden gelişigüzel dillendirmişti.

"Alışma," diye karşı çıktı. "Alışma çünkü sen tüm acılardan daha değerlisin."

*

Bugünü çekilir kılan tek şey İnanç'ın servise alınması ve durumunun sandıklarının aksine çok iyi olmasıydı. Aksi takdirde konuşmadığı iki babanın yoğun bakışları altında kalmak Doğu için haksız bir mücadeleyleydi.

İnanç'ı odaya aldıklarında görmüştü. Annesi, Jülide Hanım. Muazzaz ve Şevval yüzünden hâlâ içeri girememiş, onu dilediği gibi görememişti. Yavuz Bey'le korkunç tanışmanın arkasını toplamak istese de inatçı babadan bir adım gelmediği için Doğu sonunda boğularak bahçeye çıkmıştı.

Yanında her zaman olduğu gibi Arda ve Ertu vardı.

"Evi hallettin mi?"

Ertu'nun gergin omuzları, Arda'nın sorusundan daha çok dikkatini çekiyordu. Günlerdir kaybolmuş gibiydi. Doğu'nun yanında olsa bile ruhu bir yerde sıkışmıştı sanki. Herkese her şeyi sorsa da Ertu'ya sormazdı. Bu adam kendini hazır hissettiğinde derdini anlatırdı. İnanç için aklını kaybettiğinden dostunun pek yanında olamamıştı ama şimdi içini yiyen kemirgenler yüzünden huzursuzdu.

Devamlı telefonla ilgileniyor, birileriyle mesajlaşıyor ve bakıştıkları da gözlerini kaçırıyordu. Suçlu gibi değildi, izlenmekten hoşlanmıyordu.

"Evet," dedi Arda'yı çok sonra cevaplarırken. "Ev hazır, İnanç'ın kabul edeceğini zannetmesem de şansımı deneyeceğim."

Arda bilmiş gibi, "Edecek," dedi.

Şimdiye dek Arda'nın yanıldığına şahit olmamıştı. Bu durumda ya bir şey biliyordu ya da bir şey yapacaktı. Doğu akışına bıraktı. İnanç kendini nerede iyi hissediyorsa orada olmasına razı gelecekti.

"Haber geldi."

Sigara paketinden bir dal çıkartırken şüpheleri üzerine çeken Ertu'nun sesiyle bakışlarını yeniden ona kaydırıldı. Göz göze geldiklerinde çank kaşlarının neredeyse gözlerine girecek kadar derinleştiğini fark etti.

"Neyin?" diye soran Doğu'yu Arda tamamladı. "Veya kimin?"

Çakır gözlerini ikisinin üzerinde gezdiren Ertu, henüz yakmadığı sigarasına kaydırıldığında homurdanarak cevap verdi.

"Espinoza burada... Kilisede dua ediyor."

K.E.

Kingston Espinoza...

Babasına tehdit kartları yollayan azılı düşmanı, New York'tan buraya gelmesine sebep olan o Allah'ın belası adam. Türkiye'ye geleceğini söylemiş ve bunu sonunda yapmıştı. Her adımını takip ettiği için İnanç'ın hastanede olduğunu biliyordu.

Zaman manidardı.

Yakmadığı sigarayı Ertu'ya uzattı. İnanç için ikisi de burada kalmalıydı. "Kimse yokluğumu fark etmesin. Detayları bana mesaj at," dediğinde otoparka doğru hızlı adımlarıyla ilerledi. İnanç için arabasını getirmişti ama Ertu'nun motosikletiyle işini halledebilirdi.

Kaskı kafasına geçirirken telefonu cebinde öttü. Ertu'dan aldığı bilgi mesajıydı. Ayrıntıları kabaca okudu, bitirdiğinde telefonu tekrar cebine sıkıştırdı ve bindiği motosikleti yaklaşık on beş dakika sonra varacağı konuma doğru hızla sürdü.

Aya Yorgi Patrikhane Kilisesi'ne saatler 11.30'u gösterirken giriş yapmıştı ve hâlâ oradaydı. Doğu'nun geleceğini bilerek bekliyordu. Espinoza her zaman adımlarını planlayarak atardı.

Kiliseye varmak uzun sürmedi. Ara makasların zamanını kısalttığı trafik Fener semtinde son buldu. Motosikleti park edip kiliseden içeri girmek yalnızca beş dakikasını almıştı, tüm bu süreçte Doğu Üzeyiroğlu mental olarak konuşacakları her şeye hazırlanmıştı.

Espinoza zaafırlara kırbaç indirmeyi her zaman seven bir adamdı.

Ahşap bankta tek başına oturan adamı görür görmez gerildi. Altın sarısı saçları omzuna geçecek uzunluktaydı. Siyah tişörtün örtemediği dövme ensesi, tenini göremediği dövmelerle bezeli kolları, geniş omuzları ve o tanıdık baharat kokusuyla tüm dikkati üzerine çekiyordu.

Biraz sonra bütün mavileri unutturan o soğuk, tehlikeli gözlerine bakacaktı. Sağ kaşının üstündeki dövmesi, sol kaşındaki piercing, kulağındaki tragus ve küpelerle ve boynundan göğsüne inen yoğun dövmelerle gözlerini yoracak, alaycı sesiyle sabrını zorlayacaktı.

Espinoza ile konuşmak için zinde olması gerekirdi. İnanç hayatına girene kadar böyle geçmişti. Ancak tehditlerden ve İnanç'a olanlardan sonra bugün bulanıktı.

Kasvet küçük kilisede yoğunlaşarak Doğu Üzeyiroğlu'nu etkisi altına aldı. Ahşap bankların arkasında ellerini cebine sıkıştırırken dua eden adamı dikkatlice seyrediyordu. Bir katili izliyordu. Arkadaşının kanıyla yıkadığı ellerini Tanrı'ya açmış dua ediyordu.

Bazı günahlarının affının olmadığını düşünüyordu Doğu. Belki de yanlış düşünüyordu, bilmiyordu.

"Allah'ın merhameti çoktur..." İçinde ansızın yankılanan sese cinde olmadan tebessüm etti.

Espinoza'nın oturduğu bankın sırasına girene kadar adımlarını durdurmadı. Yanına yaklaştığında oturmadan öne doğru kamburlaşarak dirseklerini öndeki bankın sırtına yasladı. Gözlerini kilisenin çşsiz tavanında hayranlık uyandıran detaylarında gezdirdi.

"Kanlı ellerinle dua etmeye utanmıyor musun?"

"Susar mısın? Tanrı'nın sesini duyamıyorum."

Sesi duygusuzdu Espinoza'nın, tıpkı kalbi gibiydi.

Dudağının kenarını başparmağıyla hafifçe kaşıdı. "Katillerin günahlarının af olması için dua etmesi bana her zaman yanlış gelmiştir."

"Tanrı bizi her zaman dinler," dedi saygıyla.

Doğu onu dinlemedi. Saygının zerresini taşımayan adama doğru ağır ağır eğildiğinde tiksintiden neredeyse yüzüne kusacaktı. "Espinoza, Tanrı'nın önünde sana saygısızlık yapmayı elbette istemem ama O'nun da yapacaklarından memnun kalacağına eminim."

"Saygısız kulları Tanrı affetmez," dedi, alaycı yaklaşımı yumduğu gözlerini açtuğunda son buldu. "Günahlanmı çıkarmama izin ver."

"Kirli ellerini ve mesajlarını ailemin üzerinden çek. Yoksa duanı bizzat Tanrı'nın önünde edersen!" dediğinde geri çekildi. "Tabii gideceğin yer orası ise."

Kristali anımsatan buz gibi gözlerini ağır ağır ona çevirdi. Hiç dinmeyen bir ateşi içinde taşıyordu. Bu tezatlık ancak bir katile yakışırdı.

"Tanrı biliyor ya ülkenizi merak ettiğim için geldim. Ah!" dedi bir şeyi yeni hatırlamış gibi yüzünü ekşiterek. "Seni evine götürmek için de geldim, dostum."

"Benim evim burası!" dediğinde son noktayı koyarak doğruldu, sırtını adama çevirirken son konuşmanın olmadığını bilerek banktan uzaklaştı. Espinoza'nın tehdidi sırtını dövene kadar ona dönmedi.

"Bir hafta içinde New York'a dönmezsen İnanç ile karşılıklı bir kahve içmekten memnuniyet duyarım."

Doğu sakin kalmak için kafasını geriye yatırarak müthiş tavanı izledi. Bir kilisede olduğunu hatırlamak yapacaklarının önünü keserdi. Şayet unutursa keseceği Espinoza'nın dili olacaktı.

“Hoş, İnanç’a kahve teklifini çoktan ettim.”

Yanlış duyduğunu varsayan Doğu gözleri kör noktaya dalarken işit-
tiklerini içinde yeniden tarttı. Babasına gönderdiği tehdit kartları en son
annesine de yollanmıştı. İnanç’ı radarına aldıklarını erken fark etmiş ama
hissettirmemişti.

Bu esnada Espinoza sessizliğinden güç alarak tehdit alanını giderek
genişletmiş, sevdiği herkesi içine teker teker almıştı. Bu çember daraltıla-
rak kapatılmazsa herkes kanlı ellerin kurbanı olacaktı.

Arkasında sessizliğiyle sırtını delen adama döndüğünde Espinoza’yı
şaklanmış ve ellerini önünde birleştirerek amen derken bulmuştu.

Duanın kirlendiği tek ağız olabilirdi.

Bu adam yüzünden İnanç’ı o motorun üstünde bayılmış, bir canavar
gibi davranarak onu ölüme terk etmişti. Tanrı’nın affetmemesi gereken
bu adam yüzünden masum bir kadın hak etmediği acılarla sınanmıştı.

“Değerli dostumun güzel kız arkadaşı hasta ve geçmiş olsun çiçeği
göndermemek büyük hata olurdu,” derken mum yakmak için banklardan
uzaklaş. Adımları sakın ve kendinden emindi. Güçlü olduğunu biliyor-
du. Doğu’nun zaafını çözdüğü için kaygısızdı.

Onu İnanç Gürmen’le korkutarak alt ediyordu.

Bir karısı olduğunu unutarak...

Bir mum alıp yakarken yine sessizce dua etti. Doğu içinde yeşeren
öfkeye rağmen sakın kalmayı başardı. Hamlelerini anlamak için onu izle-
mekten başka şansı yoktu.

İkonaların önünde durup selam verişini sonra tekrar dua edişini sabır-
sızca beklerken New York’taki dostlarıyla yeniden görüşmesi gerektiğini
kendine hatırladı. Espinoza’nın yokluğunda neler çevirdiğini öğrenmeliydi.

“Seni New York’ta bekliyorum, Doğu,” derken ciddiyeti ağırladığı yū-
zünü uzun bir andan sonra ona çevirdi. Buz mavisi gözleri şimdi bir kris-
tal kadar keskindi. Yanından geçerken son bir kez bakarak kapanmamış
eski defterlerin kapanması için son hamlesini yaptı.

“Kanlarımızın hesabını evimizde vereceğiz!”

Tek başına kaldığı kilisede duvarlar üzerine üzerine geliyordu. Espino-
za’yı burada öldürebilir, kimsesizler mezarlığına kendi elleriyle gömebilir-
di. Ancak İnanç vardı, Yavuz Gürmen tetikteydi. Ailesi başına gelenleri
öğrendiği an İnanç’ı tamamen kaybederdi.

Kasvetin kalbini sardığı kiliseden hızlı adımlarla çıktı. Motorosiklete
bindiği gibi hastaneye doğru yola çıktı. Çiçek demek Espinoza’yı anlat-
mak demekti. Şahin Bey notta herhangi bir saçmalık görürse bu işin pe-
şini bir daha bırakmamak üzere ona baskı kurar, sonucunda öğreneceği
yollara başvururdu.

Hastaneye geri döndüğünde onu asansörün önünde beklediğini bildiği Arda ile buluştu. Yüzündeki hoşnutsuz ifade Doğu'yu endişelendirdi.

"Espinoza," dedi nefretle homurdanarak. "İnanç'a çiçek göndermiş."

"Haberim var, en kısa sürede dönüp şu hesabı kapatmamız gerek. Yoksa bize rahat vermeyecekler."

Arda hak verircesine çenesini salladı.

"İnanç'ı öğrenmesi elimi kolumu bağladı. Espinoza'yı yok etmek bir dakikamı almazdı."

"Adamın anladığı dil kan dökmek."

"Asla," dedi Doğu kaşlarını yıkarak. "Kan istediği için onu pişman edeceğim."

Asansöre bindiklerinde hoşnutsuz ifadesini sürdürerek Espinoza'ya birtakım küfürler saydı Arda. Notta dikkat çeken bir şey yazmadığı sadece adının ve geçmiş olsun dileklerinin yazılı olduğuna dair üstünkörü bir açıklamada bulundu. Ancak onu geren başka bir şey vardı.

"Ertu nerede?"

Arda'nın bakışları karardı. "Şevval'i babaannesine götürdü," derken düşünceliydi. "Doğu şüphelerim beni yanıltmaz, bilirsin. Beni rahatsız eden bazı şeyler var. Dua et, korktuklarım başımıza gelmesin."

"Ne gibi şeyler?"

Arda açılan kapıdan dışarı çıkıp çok kötü şeyler diye sayıkladı. Rengi gitükçe değişiyordu. Doğu'yu endişelendiren olanlar değildi. Akıl sağlığını ve sakinliğini kaybeden Arda'nın garip hareketleriydi. Önünde sarsak adımlarla yürürken birden durup ona dönerek korkularını haklı çıkardı Doğu'nun.

Kesinlikle berbat hâldeydi.

"Ha bir tanesi senin başına geldi bile."

Suradan bir şeymiş gibi söylediklerine gözlerini devirerek yürümeye devam etti Doğu.

"Şaşırmadım, dökül."

"Şu ev olayı."

"Eee?"

"Öğrendiler."

"Kimler?"

"Babalar," dedi yüzünü ekşiterek. "Senin anızalı herifin teki olduğuna kanaat getirerek iş birliği yaparlar."

Doğu'nun adımları sekti. "Nasıl bir iş birliği?"

"Dostum, tüm tanrıların önünde eğilip dua edeceğin ama seni kurtarmayacağım bir iş birliği."

"Siktir!"

"Doğu, dostum bunu söyleyeceğime inanamazsın ama Espinoza'nın planlarını daha masum göreceğimi düşünmezdim."

İşte şimdi has siktir!

Romeo'nun Kaybı

Kemerlerin sıkıca bağlandığı ölüm pistine son sürat ilerliyorlardı.

Ya aşk kazanacaktı ya tutsaklık.

"Planı nasıl öğrendin?"

Arda kulağının arkasını kaşırken gözlerini İnanç'tan çaktırmadan kaçırdı ancak kendini ele vermesi kaçınılmazı oldu.

"Sigara içerken duydum."

"Duydun mu, dinledin mi?"

"Önce duydum sonra dinledim."

İnanç normalde babalarını dinlediği için kızardı ama söz konusu Doğu ile ilişkisi olduğundan dinlediği için minnet bile duyabilirdi. "Babaların bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı kendi kendine İnanç.

Annesi ve Demet Hanım'ın plandan haberleri vardı. Arda onlara da anlatmış, Doğu gelmeden önce yardım istemişti. Nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini bilmiyordu.

Birsuç çetesinin liderinden aldığı geçmiş olsun çiçeği Arda ve Ertu'yu harekete geçirdiğinde İnanç bok çukuruna düştüğünü anlamıştı. Babaları bu durumu öğrendiğinde her şey için çok geç olacaktı. Çiçek saniyesinde imha edilmişti ama aynı şey İnanç'ın korkulan için söylenemezdi.

Annesi ve Demet Hanım'a Doğu'dan ayrılmayacağını, önündeki hiçbir engeli kabul etmeyeceğini söyleyerek babaların planına balta düşürmüştü. Yine de hiçbir şey öngörülebilir değildi. Doğu hâlâ ortalıkta yoktu ve nerede olduğunu bilmiyordu.

Şevval yanına gelmiş ama yarım saat sonra o da ortalıktan kaybolmuştu. Ertu yoktu, Muazzaz gelmemişti. Demet Hanım hamile olduğu için İnanç onu zorla ikna ederek eve göndermişti. Annesi de babasıyla konuşmak için onu dışarı götürmüştü ve hâlâ dönmemişti. Şimdi Arda ile odada yalnızdı ve durum değerlendirmesi yapıyorlardı.

"Doğu hastanede mi?"

"Evet, babanın gözüne batmamak için sakın davranıyor. İlk fırsatta yanına gelecek."

"Babamla atıştılar mı?"

"Hayır."

İnanç onu hemen görmeli, Kingston Espinoza'yla ne gibi bir bağlantısı olduğunu ve ona neden çiçek gönderdiğini sormalıydı. Yazılı kartların ondan geldiği kesinleşmişti, bu durumda Şahin Bey kesinlikle haklı çıkacağından krizi yönetmek için yüz yüze konuşmalılardı.

Hastanede konuşamayacakları için Hatem'in taburcu etmesini sabırsızlıkla bekliyordu İnanç. Ona heyecan ve üzüntüyü yasaklayan doktorunun güncellemelerden habersiz olması işine gelmişti. Yoksa babasıyla farklı bir dille konuşacaktı.

Kapı tıklatıldı, İnanç gir demeye kalmadan önden bir hemşire arkasından da Hatem girdi. Çıkışı için son kez konuşacaklardı. Doğu'nun çıkış işlemlerini hallettiğini doktorundan öğrendiğinde sersemledi İnanç. Babası hâlâ yanına gelmemişti. Gariplik dikkatini dağıttığından Hatem'in uyarılarını net duyamamıştı.

Şüphe uyandıran bu durumun kimden kaynaklı olduğunu anlayamadı. Babası ve annesinin işlemlerden önce doktoru pür dikkat izlediği nice seneler geçirmişti İnanç. Yokluklarına bu süre zarfında alışmıştı ama özellikle olanlardan sonra etrafta olmamalarını yadırgıyordu.

Arda giyinmesi için eşyalarını dolaptan çıkarırken Hatem odadan ayrılmıştı. Hemşire damar yolunu kapatıp giyinmesi için odadan çıktığında yardımcı olması için personel gönderebileceğini söylemiş, İnanç teşekkür ederek reddetmişti.

Arda'yı odadan kovduktan sonra dikkatlice giyindi. Kimsenin gelmesi için kurutan kemirgenleri harekete geçirmişti. İnanç kor düşüncelere kapılmaktan kendini alıkoymak istedi ama hiçbir şey mantığına uymuyordu. Dahası, Arda fazla sessiz ve uyumluydu.

Banyoya girip ihtiyaçlarını giderdikten sonra saçlarını topladı, üzerine sinen hastane kokusu ve iki gündür banyo yapamaması yüzünden epey kötü hissetse de eve gitmeyi dört gözle bekledi.

Bu sırada kapı tıklatıldı. İnanç kapıyı açıp karşısında Doğu'yu görünce gerilen omuzlarını rahatlayarak bıraktı. Onu görmek çok iyi gelmişti.

Dudağından çaldığı küçük öpücüğün arkasından nefes almadan konuştu. "Kayınbabam bizi yakalamadan kaçıyoruz."

Ne?

"Bana öyle bakma, güzelim," dedi aceleyle. "Planlarını harekete geçirirlerse her şey zorlaşır. Evimize kaçırıyorum seni."

Algıların onayına ona oyun oynamadığı açıktı. Herkesin ortalıktan bir anda kaybolması normal değildi ama bununla ilgili olduğu belliydi. "Babam?" diye sordu dikkatini en önemli noktaya çekerek.

Gözlerindeki hınzır parıltılar yüzüne yayılarak şeytani sırıtışını gözler önüne serdi. "Hatem onu ve bize yardım eden anneni oyalıyor. Merak etme, valideler bizimle bu sefer. Acele etmezsen baban bize yetişecek."

"Baban?"

"Geliyor, sen çıkmadan yetişmek istediği için gelmesi an meselesi."

İnanç onu kaçırmamasına rızasının olduğunu veya olmadığını söyleyemedi Arda eşyalarını ışık hızıyla toplayarak odadan çıkmasını sağladı. Kaşla göz arasında kendini önce asansörde sonra hastanenin arka bahçesinde Ertu'nun şoförlüğünü yapacağı arabada buldu.

Tüm bunların kısacık sürede planlanmış olduğuna inanamıyordu.

"Ulan hastaneden kız kaçırmadığımız kalmıştı, onu da yaptık!" diyerek sonunda kahkaha attı Arda. "Adımız kız kaçıran diye kitaplara geçecek anasını satayım."

"Bu kadar şikâyetçiysen plana niye uydun?" diye homurdandı Doğu.

"Muzo'm istedi."

İnanç onun gelmemesine hâlâ şaşkındı. "Muazzez nerede?"

"Aşk yuvanızı hazırlıyor." Nefes almadan cevapladı Arda.

"Şevval nerede?"

Bir müddet sessizlik oluştu. Kimsenin Şevval'in nerede olduğunu bilmediğini sandı ta ki Ertu cevaplayana kadar.

"Babaannesi çağırdı, ben de götürdüm," dedi ve hemen mevzuyu değiştirdi Ertu. "Doktor ne dedi, İnanç?"

Birbirleriyle konuştukları an boynuzlarıyla meydanda dövüşen, iki keçi gibi didişen arkadaşlarının geldiği noktaya inanamadı İnanç. Sorgulamadan önce asıl sorusunu yanıtladı. "İyiymişim, sadece dikkatli olmam gerek. Heyecan ve üzüntü yasak."

"Kont ve Kontes evinizde. Kapıda dikkat edin."

"Biliyorum," dedi Doğu. "Muzo söyledi."

Böylece yolculuk yeni eve doğru devam etti. Ayrı eve çıkma fikrini daha iki gün önce paylaşmıştı hem de bir yüzükle. Kısacık sürede evin hazırlanmış olduğuna inanmıyordu. Muhtemelen Doğu bunu da uzun süredir planlıyordu.

Konuşacak ne çok şeyleri birikmişti.

Yaklaşık bir buçuk saatin sonunda bir rezidansın otoparkına giriş yapmışlardı. Rezidansın sessiz ve gözlerden uzak bir yerde olması İnanç'ın dikkatinden kaçmamıştı. Bu kadar uzak olması bir bakıma riskliydi.

Arabadan ne ara yüklendiği belirsiz olan iki bavul ve hastane eşyalarıyla asansörün yolunu tuttular. İnanç sessiz ama gergindi. Babasının ne durumda olduğunu bilmiyor, onunla iletişime geçmeye korkuyordu. Hayal kırıklığına uğradıklarını söyleyeceklerinde İnanç'ın içi buz tutacaktı. Anlaşılacağına duyduğu inancı saatler geçtikçe kaybediyordu.

Onuz yedi numaralı daire, onuncu katın dört dairesinden biriydi ve şimdi o kapının önünde dikiliyordu İnanç. Bir yüzükle ve korkunç sözleriyle kalbini parçalayan sevgilisi doğru bir planlamayla gelseydi, belki de bu eve gelişleri içine sinen bir şekilde olacak belki de bu kapıyı hiç bilmeyecekti.

Onlar çalmadan kapı açıldı, önce marjinal tarzıyla gözlerini alan Muzo, hemen arkasından patileriyle yeri döven Kont ve Kontes belirdi.

Üzerlerine atlayan küçük dostlarını alarak içeri geçtiklerinde İnanç korku ve endişelerini kapanan kapının dışında bıraktı. Aksi hâlde doktorun her uyarısı boşa çıkacaktı.

Geniş pencereden sızan gün ışığının aydınlattığı odada L. koltuğun üzerine kuruldular. Yatmak istemediğini belirten İnanç, sevgilisinin yanında oturmayı tercih etti. Kontes kucağına oturup sevilmek isteyince İnanç bir müddet sadece onunla ilgilendi.

Hastanede neler olduğunu merak ediyordu. Annelerini aramaya hiç-biri cesaret edemediğinden gelecek bir haber bekliyorlardı.

“Bu işten zararlı çıkarsam uçak biletlerimin parası ölene kadar senin cebinden çıkacak, Üzeyir.”

“Bir finansör arasan iyi edersin, beraber yanacağız.”

Muazzaz ve Doğu'nun iş birliği eve girmelerine kadar sürer sanıyordu ama anlaşılan biri yanarsa diğerini de yakacaktı. İnanç, Şevval'in hiç aramadığını ve yanına gelmediğini fark ettikçe endişeleniyordu.

Ona kısa bir mesaj attı. Babaannesini ve onu sordu. İyi değilse İnanç bu hâliyle yanına gidecekti. Beklediği cevap gelmedi... Dikkatini çeken bir telefon alınca tüm ilgisini Doğu'ya kaydırды. Arayan Demet Hanım'dı.

Yavuz Gürmen'in akıbetini saniyeler sonra öğrenecekti.

İnanç nefesini tutarak telefonu hoparlöre veren Doğu'nun rahat ifadesini izledi. Bu rahatlığı kuşkuluydu. Espinoza'ya rağmen kaygısız duruşu şüphe çekiciydi.

“Son durum?”

Demet Hanım yorgun nefesini ahızca üfleyerek rahatsız edici bir ses çıkardı. “Daha yeni sakinleştirebildik ikisini. İnanç nasıl?”

Doğu yanında merakla izleyen kadına dönüp baktı. Meraklı bakışlarını, kırpışan gözlerini, yüzüne gölgesi düşen saçlarını gözleriyle sevdi.

“Hastaneden çıktığı için daha mutlu.”

“Bir sorun yok, değil mi Doğu?”

“Hayır, güzellik. Kayınvalideme de bildir.”

Arkadaşlarının uğultusu sözleşmişler gibi yükselince İnanç inledi. Yüzük mevzusunu hatırlamak istemiyordu. Yüzük ve sonrasını...

“Senin ona daha çok yolun var Doğu Efendi, ağır ol biraz!”

Jülide Hanım'ın hoşnutsuz sesi yükselince Doğu fütursuzca güldü. “Kayınbabamı ikna ederseniz yolum kısılır.”

Telefon suratına kapanınca gülüşü kahkahaya dönüştü. “Valideden ikinci vetoyu da yedik.”

İnanç hareketlerindeki kaygısız ve aşırılığı tek bir nedene bağladı. Endişesini ondan saklamaya çalışıyordu ve bunu başarıyordu; anı yaşamakta ilgilenerek kalbindeki tüm korkuları öteliyordu fakat bu ona çok pahalıya padayacaktı.

Henüz ilişkileri bile onaylanmazken evliliği bas bas bağırmasını da

sağlıklı bulmuyordu ama bunu yalnız kaldıklarında konuşacaklardı. Önce Espinoza vakasını tüm detaylarıyla öğrenmeliydi.

“Ben ilaçları almaya gidiyorum,” dedi Doğu aniden ayaklandığında. “Muzo, sevgilim sana emanet.”

Muazzez ona karşı gönülsüzdü ama söz konusu İnanç olunca onayı düşünmeden veriyordu. Dostlarını ve Kont'u alarak evden ayrılması İnanç'a rahat bir nefes almak için zaman tanıdı.

Muazzez aceleyle bitki çayı ve kuruyemiş hazırlayarak İnanç'ın yanına geri geldi. Yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Doğu geldiği gibi Muazzez evden ayrılacaktı, bu yüzden onunla konuşmak istiyordu.

Yokluğunda babası ve Doğu'nun nasıl tanıştığını, neler yaptığını sordu İnanç. Üzülmesini gerektirecek bir tartışmalarının olmaması etkileyiciydi ancak yetersizdi. Yapılan planlar babasının pek de tanışmaktan memnun kalmadığının kanıtıydı.

Sonrasında onu sordu İnanç. Dün Ertu'yla beraber olduğunu biliyordu, bir gelişmeye kendini hazırlayarak sormuştu fakat Muazzez'in yanıtı hevesini kursağında bırakmıştı.

“Yanında kalmadı mı?”

“Hayır.”

“Ne yaptınız peki?”

“Bir şey yapmadık, aksine...” derken gözleri pencereden dışarıya kaydı. Gökyüzünü izlerken düşüncelere dalmıştı. Aklını karıştıran birtakım şeyler vardı. Gün geçtikçe bu karışıklık bir yığın hâline dönüşüyordu.

“Aksine ne?”

“Ertu... Nasıl desem, sanki benim tanıdığım Ertu değildi,” dedi, nasıl anlatacağını bilmiyormuş gibi karmaşıktı. “Bildiğim Ertu'nun dışında uzak ve sessiz...” Elleri sürekli anlatmak istediği konu yüzünden hareket ediyordu. Bakışlarına o anın çaresizliği nüfuz etmişti. “Telaşlı, durgun.”

Muazzez'in gerek kendini gerekse de olanları ifade edemediği anlar çok ender olurdu. Patır patır dökülen kadının şimdi konuşamıyor olması şaşırtıcıydı.

“Belki de bu son yaşadıklarımız onu etkilemiştir. Benden ziyade Doğu için,” diye düzeltti. “Birbirlerine çok düşkünler, biliyorsun.”

“Hayır, hayır İnanç,” derken kızmakla sakinleşmek arasında bocaladı. “Benim tanıdığım Ertu bu durumda bile bana laf atmaktan uzak durmazdı. Sırf konuşsun diye demediğim şey kalmadı. Arda'ya laf attığım zaman deliriyor. Onu bile yaptım, adamda tık yoktu.”

Espinoza olabilir miydi? Çiçekten önce o adam bir şey yapmış olabilir miydi? Anlaşılan Muazzez çete mevzusundan habersizdi. Bu durumda Doğu'ya sormaktan başka çaresi kalmıyordu. Arda sessizliğini koruyarak Doğu'nun anlatmasının daha iyi olacağına karar vermişti.

“Ertu aklımı fazlasıyla kurcalıyor. Yakın takibe almam gerek.”

“Sanki yakından takip etmiyorsun da,” diye alayla takıldı İnanç, ifade-

si kısa süren kadın içini kemiren asıl soruna geçmek istiyordu. Şevval sorun yaşadığı zaman anlatırdı. Belki de hasta olduğundan üzülmeyin diye ona anlatmamıştı. Muazzez'in biliyor olduğuna inanarak son durumunu sordu ama anladığı kadarıyla Muazzez bu defa hiçbir şey bilmiyordu.

Şüphelerini üzerine çekmemek için sohbeti değiştirdi. Hatem'in ona olan ilgisini kabullenmesini tavsiye etse de Muazzez yine sıcak bakmadığından konu olduğu gibi kapandı.

Sohbetin derinliğine dalmaları yalnız başlarına dönen Doğu ve Kont'a odaklanmalarını engellemişti. İnanç kendini biraz daha iyi hissettiğinden Muazzez'in gitmesine izin vermiş, gidişinden sonra Şevval'den beklediği mesajı almıştı. Babaannesinin yanında olduğunu ve ona haber vereceğine dair soğuk hisli bir bilgi geçmişti.

İnanç için hastaneden çıkmak, kalmaktan daha kötü olmuştu. Saklı kalan çoğu şeyin ucu ona dokunacak gibi hissediyordu. Bu hissi kova-bilmesi gardını almasını gerektiriyorsa yapacaktı ancak İnanç yorgundu; henüz babasıyla yüzleşmemişken, Doğu için çabalamamışken...

Yemek yeme saatine yaklaşmışken Doğu mutfığa girdi. İnanç yemekten daha çok sıcak suyun altında arınmak istiyordu. Dolabın önüne kurulmuş ne yapacağını düşünen sevgilisine rahatsızca seslendi.

"Yıkanmam gerek, kendimi iyi hissetmiyorum bu konuda."

"Tek başına banyoya giremezsin."

Düşünmeden verdiği yanıt İnanç'ı şaşırtmadı. "Şevval'den haber bekliyorum ama bana ne zaman döneceği belli değil."

"Dönmesini bekleyeceğiz."

Yüzüne bakmadan konuşan sevgilisinin kaçındığını sonra idrak etti İnanç. Espinoza'yı konuşmaya hazır değildi. İnanç onun aksine epey hazırdı. Bilgileri bir an önce almazsa çetin kavgaya tutuşacaklardı.

"Bugün," diye söze girdi. "Bana tanımadığım birinden çiçek geldi."

Doğu'nun hareket hâlindeki elleri durdu.

"Kingston Espinoza olduğunu söyledi, Arda. Kim olduğunu senin anlatmanın daha doğru olacağını söyledi."

Doğu hâlâ kıpırdamıyordu.

"Çiçeği almak değil de kimse görmeden imha edilmesi ve Ertu ile Arda'yı öfkeliendirmesi dikkatimi çekti."

Elinde her neyi tutuyorsa tezgâha dikkatlice bırakıp nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Gergin omuzlarını rahatlatma isteği duydu çünkü anlatacaklarının kolay olmadığını biliyordu İnanç. Belki doğru soruyu yanlış zamanda sormuştu.

Sonunda yüzünü ona döndüğünde İnanç merakla göreceği ifadeyi bekledi. Kasvetin çöktüğü gözleriyle teması kurduğu an içi kurak bir toprağa dönüştü.

Bu neydi böyle?

Ona bakarken titreyen gözleri neredeydi? Ukalılığıyla içini kıpır k-

pır eden, sinirlendirdiği kadar güldüren Doğu Üzeyiroğlu havası nereye kaybolmuştu?

“Sana geldiğim yer hep böyle biri olmaya zorladı demiştim, hatırlıyor musun?”

İnanç kafasını sallayarak onayladı. “Seninle başlamamızı sağlayan ilk yakınlaşmamızdan sonraydı.”

Söylediği şeyin Doğu’yu hareketlendirmesini, kasvetine bir güneş gibi doğmasını bekledi ama onun havası hâlâ karanlıktı.

“Evet, ihtimaller dâhilindeydi ama aslında gerçektir. Sana yaptıklarımın tonlarca sebebi vardı; hoş, hiçbirisi geçerli ve kabul edilir sebepler değil. Bazılarının sebebi tamamıyla karşı tarafla alakalı. Yani Espinoza çetesi dönüşümün sebebi.”

İnanç doğru soruyu aramaktan neredeyse konuşmayı kaçıracaktı. “Bir çeteye mi üyesin?”

“Hayır,” dedi hemen. “Sana zaten her şeyi anlatacaktım ama doğru zamanı bekledim. Neler olduğunu veya olacağıyla ilgili her şeyi dürüstçe anlatmak istedim. Doğru zaman gelmedi,” dedikten sonra huzursuzca nefesini bıraktı. “Hâlâ da gelmiş değil. Bana biraz zaman ver, bebeğim. Anlatacaklarım için önce iyileşmen gerek. Bu durumda hiçbir şey anlamam.”

Kemirgenler ruhunu fethetmek üzereydi. İnanç sanrılara kapılmadan doğrudan ona güvenmeyi seçti. Güvenmek zor olsa da İnanç’ın yükünü bir nebze hafifletmişti. Lakin korkular ne olursa olsun peşini bırakmayacaktı.

“Tehlikede misiniz?”

“Hayır,” dedi yine aynı soğukkanlılıkla. “Espinoza tehlikede demek daha doğru olur.”

“Peki,” dedi kendini anlayışlı olmaya zorlayarak. “Arda ve Ertu dönmenizle alakalı bir şeyler mırıldandı.”

Mırın kırın etmeden doğruca onayladı. “Yakın zamanda dönmemiz gerekecek. Bu işi halletmemiz lazım.”

İnanç bir daha konuşmadı. Onunla gelmek istediğini söylemedi. Yakın zamanın ne kadar yakın olduğuna dair sorular sormadı. Akışına bıraktı. Kalbini şimdiden saran korkulara teslim olmaktan ziyade Doğu’ya güvenmeyi seçti.

Ve babalarının haklı çıkmamasını diledi...

Doğu yemeği halledeceğini söyleyerek uzanması için odalarına yolladı. İnanç uzanmak istemediğini söyleyerek Kont ve Kontes’i alıp balkona geçti. Küçük dostlarıyla ilgilendi, mama kaplarını kontrol etti. Bavulunda nelerinin gelip gelmediğini bilmiyordu, kontrol etmeyi düşündü ama sonra Doğu’nun karşı çıkacağını bildiği için vazgeçip yemeği bekledi.

Babası, Espinoza, Şevval, Muazzaz... Düşündüğü çok isim vardı ama en kaba hâliyle hepsi aynı anda hücum edip onu gafil avlıyordu.

Annesinden mesaj aldığı anda düşüncelerini arkaya atıp ona odaklandı. Neler yaptığını ve nasıl olduğuna dair birtakım sorular soruyordu. Endişesini bir yazıdan öyle net, öyle yoğun hissetti ki burnunun ucu sızladı. Onları kaygılandırmanın sonuna geldiğini sanmıştı. Bu iki sene boyunca hep öyle geçmişti.

Onlara yaşattığı korku ve endişeler için acı duydu. Annesiyle babasına ettiği haksızlık için utanç duydu. Fakat dönüp bakınca sevdiği adamın yanında olduğu için bunu hak ettiğini düşünüyordu. Doğu'yu umutsuzluk içinde beklemişti. Olmaz dediği şey öyle bir anda ve hızlı oluvermişti ki kimseyi düşünecek zaman bulamamıştı.

Oysa aşk bencilliklerin içinde uyumuş en hassas noktalarınızın bile uyanmasını sağlamaz mıydı?

Kasvet hâlâ evin içinde dönüp dolaşıyordu. Sanki adını andığı an Espinoza'nın ruhu bu eve gelmiş ve onları ablukasına almıştı. İnanç ürperdi. Sanrılar onu yine yakalıyordu. Korkular onu yine güçsüzleştiriyordu.

Hayır, bu defa kolay olmayacaktı.

Terapi anında olduğu gibi nefes egzersizlerine başvurdu. Kontes'e sarı-larak korkusunu almasına izin verdi. Bu defa yalnız değildi. Kont destekçisiydi. Üstelik onu böyle görmek istemeyen bir sevgilisi vardı. Yalnızlık asla yoktu.

Şevval ona kısa bir mesaj çektiğinde İnanç sersemledi. Babaannesi iyi olmadığı için gelemeyeceğine dair üstünkörü bir açıklama yapmıştı. Kaçıyor gibiydi. İnanç mesajdan bile olsa Şevval'in dilinden anlardı. Yan yana geldiklerinde her şeyin hesabını soracaktı.

Mutfaktan gelen bir dizi tava, tabak ve ona karışan küfür seslerinden sonra curcuna kesildi. Bu yemeğin hazır olduğu anlamına geliyordu. Şayet ortada bir yemek varsa.

Doğu gelmesi için seslenince ürkererek mutfığa geçti. Masada iki tabak soslu kırmızı et, pişirilmiş sebzeler ve rengini çözemediği pilavla hemen yanında dumanı üstünde tüten değişik bir çorba bulunca derin bir nefes verdi.

Renkler kötü, hazırlık iyi görünüyordu.

"Ertu bizi aç bırakmadığı için teşekkür edeceğim bir ara, bana hatırlatmam mı?"

İnanç gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı. Yemek pişirmede olağanüstü beceriksizliğe sahip olan sevgilisini kırmamak için masaya geçti ve yaptığı yemekleri sakince tattı.

Görüntü garip olsa da tadı iyiydi.

Öhöm! Kötünün iyisi...

Açlığını bastıran çorbayı ve dolu tabağı sakın sakın yedi. Doğu arada konuşuyor, genelinde neyi nasıl yediğine ve aslında neleri sevdiğine bakıyordu. Yemek faslını bitirdiklerinde İnanç'ın huzursuzluğu katlandı.

"Doğu, hastane kokusu üzerime sinmiş, çok rahatsızım. Gerçekten duş almam gerek."

Tabakları sudan geçirmeyi bırakıp ıslak ellerini mutfak havlusuna sildi sonra havluyu omzuna attı. "Tamam, Şevval'i beklemiyor muyduk?"

"Babaannesinin tansiyonu çıkmış, onu bırakıp gelememi."

"Tek başına banyoya giremezsin, İnanç," diye tekrar etti, tıpkı saatler önce söylediği gibi. Bu konudaki tavrı netti.

"Biliyorum..." dedi suyuna giderek. "Şöyle yapalım; kapıyı kilitlemeden yıkanırım, sen kapının önünde beklersin. Bir şey olduğu an seni çağırırım."

"Ya beni çağıracak zamanın kalmazsa?" diye sorduğunda önündeki boş bardakları aldı. "Şevval gelene kadar banyo yok."

Konuşmayı bitirip tezgâha geri dönen adama sitem etti. "Doğu böyle kalamam, gerçekten çok rahatsızım."

"Daha iyi bir fikrim var."

Niyeyse güvenilir bir fikri varmış gibi hissettirmedi. İnanç tereddüt ederek, "Nedir?" diye sordu.

"Ben seni yıkayacağım."

Şeytani sırıtişını ani tepkisiyle yok etti. "Hadi oradan!"

"O zaman geç uzan Şevval gelene kadar."

İnanç izin vermeyeceğini biliyordu. "Peki..." diyerek ona yaklaştı, boynuna bir öpücük kondurdu. "Bu arada sana çok fazla yük oluyorum ama canım sütlac çekti, yapabilir misin?"

"Sütlac mı?" dediğinde ensesini kaşıdı. "Onu bilmiyorum ki."

İnanç dudaklarını büzdü. "Şey... Sadece canım çekmişti. Sorun değil."

"Video izleyip öğrenene kadar akşam olacak."

"Tamam," dedi üzüntüsünü saklıyormuş gibi yaparak. "Yapma."

Ters psikolojinin işe yarayacağını biliyordu İnanç.

Doğu'nun saniyeler içinde ona dönüp dudağını öpücükleriyle tatlandırması başardığına işaret etti. "Sen git uzan, ben sütlacı bitirince gelirim," dedi gözlerini yukarı dikerek bir şeyleri tartarken. "Yani beş sene sonra görüşürüz."

Kıkırtılarıyla mutfaktan çıktığında arkasından bağırarak adama nefes almadan cevap verdi:

"Beni özlemeyi unutma, bebeğim!"

"Ben seni hep özlüyorum!"

Bir misafir bir de yatak odası mevcuttu. Yatak odasına girdiği gibi el değmemiş bavulu kurcaladı. İhtiyaçlarının büyük kısmı getirilmişti. İnanç temiz bir bornoz kapıp Doğu gelmeden banyoya girdi. Sütlacın onu oyalayacağını bildiği için öne atmıştı. Sütlac videolarını izleyene kadar İnanç yıkanır, bakımını yapıp yanına geri dönerdi.

Sunduğu anlaşmaya sadık kaldı; kapıyı kilitlemeyerek bir şey olması durumunda Doğu'nun işini kolaylaştırdı. Her türlü önlemi alsa da kendini iyi hissediyordu. Başının döndüğünü hissetse bu tehlikeyi göze almazdı fakat Doğu'ya bunu anlatmak çok zordu.

Suyun sıcaklığını ayarlarken bu sırada kıyafetlerini çıkarttı. Elini suyunun kopçasına atarken banyonun kapısı hızla açıldı, ses ve hızın anıyla çılgılığı basan İnanç'a Doğu'nun bağırsı karıştı.

"Has siktir!"

Arkasını dönen sevgilisini görmek her ne kadar korkutsa da iyi hissettirdi. "Manyak mısın?" diye sordu İnanç. "Niye bağıırıyorsun?"

"Sen niye bağıırıyorsun?" diyerek karşılığını veren Doğu Üzeyiroğlu kızgınlığına yenik düşerek çattı. "Ben sana banyo yapmak yok demedim mi?"

Sırtı sevdiği kadına dönük, eli hâlâ kapı kulpundaydı. Şükür ki İnanç iç çamaşırını çıkartmamıştı.

Seksi siyah iç çamaşırları...

"Özür dilerim. Ama gerçekten Şevval'in gelmesini bekleyemezdim." dedi acı çeker gibi. "Hadi çık, işim kısa sürer."

"Duş almayacaksın Şevval gelene kadar," derken kararlıydı. Onu rahatsız etmek istemediği, dahası kendisine de acı çektirmek istemediği için sırtı dönük durmak iyi gelse de işini kolaylaştırmıyordu. Kulağına çalınan su sesi Doğu'yu harekete geçirdi. İç çamaşırlarıyla duş başlığının altında ıslanan kadını gördüğünde küfrederek kafasını çevirdi.

"Çık hadi iyiyim, saçlarımı da ıslattım."

Sadece saçlarını değil, her yerini...

"Seni tek bırakamam," dedi soluk soluğa. Nefesini kesen bu anı hayal dahi etmeye ürkmüşken şimdi yaşıyordu; Üzeyir tepetaklak olmuş vaziyettedir. Vücudunu karıncalandıran görüntü zihnini işgal ederek onu tehlikeli birleşime davet ediyordu. Reddetmek zordu. Kendini zapt etmek zordu. İnanç'a karşı koymak çok zordu.

"Kalbime mi indirmek istiyorsun, Doğu?"

"Ulan asıl kalbine inecek adam benim, İnanç..." diyerek kafasını hızla çevirdi. Sutyenin askılarını omuzlarından düşürüp dolgunluklarını serbest bıraktığında Doğu kulpu avucu arasında ezecek kuvvette sıkı.

Bakma Doğu... Bakma Doğu... Bakma Doğu...

Çaktırmadan baktı. Pembe uçları belirgindi. Dayanamayınca banyonun soğuk fayanslarına çevirdi bakışlarını.

Has siktir! Tam da bir ısırmılık...

İçindeki bakma arzusuna yenik düşünce küçük bir bakış daha attı.

Sinsi şeytan...

Sutyenden kurtulduktan sonra akan suyun altına özgürce geçişini kesik soluklarıyla izledi. Nasıl böyle rahattı? Doğu olduğu yerde yanıyordu. Doğu kasığına hücum eden zevk dalgaları yüzünden titriyordu.

Hayır, belalı şeytan.

"Islak olduğu için kaşındırdı, daha fazla dayanamadım."

Kabahati özründen büyük olan kadının açıklaması hayatındaki en büyük sınavıyla karşı karşıya kalan Üzeyir'i inletti.

Hayır, hayır seksi şeytan...

Benim seksi şeytanım.

"Yalvarırım sus!" diye homurdandı. Arzuyla kararmış gözleri canına okuyan memelerine kaydığında Doğu sıkıdığı ipleri koparacağına dair müthiş bir korkuya kapıldı. Ona zarar vermekten kaçınmalıydı. Titreyen gözlerini İnanç'a çevirdi.

Derin nefes alıp ver, Doğu...

İradene sahip çık oğlum!

"Madem bu kadar kaldın, yardımcı ol da hemen çıkalım."

Gözlerini kadının vücudu dışında banyonun her yerinde gezdirdi. Yanına varmak ipleri koparmakla aynı şeydi. Fakat ona dokunamazdı. Henüz toparlanamamışken olmazdı. "Bari elinle kapat," diye azarladığında yanına varmıştı.

Allah'im ben neden böyle sınıyanıyorum?

İnanç başını sallayıp iki eliyle göğüslerini kapattığında Doğu gürültüyle nefesini üfledi. Ruhunu coşturan bir görüntü nasıl oluyor da bedene bu kadar işkence çektirebiliyordu? Kalçalarına göz ucuyla baktığında alt dudağını ısırarak küfürleri ardı ardına savurdu.

Saçlarına dokunduğunda avuçlarını arzusun ateşi sardı. Dokunuş ikisini de irkiltti. İkisinin de tüyleri diken diken oldu. İnanç cesaret oyununda kaybetmek üzereydi.

Doğu işini hemen bitirmeye odaklanarak durumu kendi açısından kolaylaştırmaya yeltendi. Gözleri şampuanı aradı ama bulamadı. Akli başka yerde olduğu için göremiyordu. Kahretsin, hiçbir şey düşünemiyordu, ıslak saçların altındaki teni teniyle örtmekten başka.

"Si... Odaklanamıyorum," dedi, acıdan sesi kısık çıktı. "Şampuan hangisiydi?"

Dalmış olmalıydı ki kollarını indirip aradığı şampuana uzandı ve ona dönerek şampuanı uzattı. Bilinçsizce yaptığı hareketin ikisine verdiği zararı şükür ki çabucak idrak etti. Şampuanı eline tutuşturup uçları dikleşmiş güzellikleri kollarıyla saklayarak Üzeyir'i yeniden sınadı.

"Gerçekten zorlandığını görüyorum. İstersen çıkabilirsin."

"Bu kadarını gördükten sonra mı?"

"Sen iradesi güçlü bir adamsın."

Hayır, iradeyi yönetecek hiçbir kuvveti kalmamıştı. Şampuanı yere attığı gibi onu süslü sözcüklerle pohpohlayan kadının yüzünü avuçlayarak dudaklarına susamışçasına saldırdı.

Sıcak suyun aktığı duş ahizesinin altında günlerdir öpmek için tutuştuğu kadını sert, ihtiraslı, doyumsuz bir erkek gibi öptü. En ilkel öpücüklerin sınır tanımaz arzusuyla yakıp kül etti.

Ona dokunmak için tutuşan elleri ıslak teninde kızarıklıklar bırakarak milim milim geçti. Onu öpmek, hayatı yeniden yaşamak gibiydi ama bu defa her şey farklıydı.

Dudaklarından koparak çenesine ve boynuna küçük ısırıklarla ulaştı. Gözleri uçları sertleşmiş memesine kaydığında sağ eli aynı hızla avuçladı. İnleyen kadının sesi hoş bir ezgi gibiydi. Kışkırtmayı görev edinmiş kadının yalvaracağı günleri ipe çekmişti. Şu an bile yarı başarmış sayılırdı ama yetmezdi.

Tenini emen dudaklarını avuçladığı sağ memesine indirdiğinde İnanç ensesinden yakalayarak durdurdu.

“Beni delirtmek mi istiyorsun?”

“Evet!”

Sertleşmiş meme ucunu ağzıyla kapattığında zarif beden kavislenerek pantolonunu zorlayan sertliğine yükseldi. Her dokunuş bir sonraki ateşi hararetlendirerek sönmesi imkânsız yangınlar çıkarıyordu.

Islak, yoğun ve zevkin harmanlandığı seremoni Doğu Üzeyiroğlu'nun haykırışıyla doruğa çıktı.

Bir ısırık aldıktan hemen sonra!

“Delirtiyorsun lan beni!”

Ondan aşağı kalır yanı olmayan kadının arzulu bakışlarına hükmeden manidar gözleri Doğu'yu güldürdü. Kesinlikle bunu hak etmişlerdi. İnanç üstünü çıkartıp ayaklarının ucuna bıraktığında ıslak bedenleri birbirine çarptı. Baskı yapan ıslak kemerin soğuk tokası çıplak karnına temas etti ama temas eden yalnızca kemer değildi.

Islak dudaklarıyla yeniden buluştuğunda ilk hâllerinden çok daha büyük bir tehlikenin içine düştüler. Doğu durdurulamaz bir güçle kollan arasındaki kadını öpücükleriyle tüketti. Durmak bilmeyen elleri belinden kasıklarına doğru indi, İnanç'ın titreyerek onu durdurduğunu hissedene kadar da durmadı.

Siktir! Bir şeyler ters gidiyordu.

“Doğu... Doğu... İyi değilim...”

Güçlkle konuşan kadını kolları arasında sımsıkı tutarken alnını omzuna yasladı. Çok ileri gitmişti.

“Tamam, tamam birkaç saniye toparlanmamı bekle...”

“Özür dilerim.”

Toparlanmak için derin bir soluk alıp geri çekildi Doğu. “Sen... Sen banyonu yap, ben kapı dışında beklerim. Kapıyı kapatmayacağım, aralık bırakacağım.”

Arkasına bile bakmadan ıslak kıyafetleriyle kapının ardına koşuşunu büyüyen gözleriyle izledi İnanç. Dakikalar süren temas aniden kesilince İnanç çok büyük boşluğa düşmüştü. Küçük birleşme ona ilerisi için büyük korkular vermişti. Doğu'ya duyduğu tutkulu arzu onu ölmese de ölmüşten beter edecekti.

Banyoda hâlâ şehvetin kokusu vardı. Atmosferin dağılması imkânsızdı ve İnanç yarım kalan her şeyin acısını çekiyordu. Doğu'ya ihtiyacı vardı ama onu durduran da kendisiydi.

Soğuk suyla yıkandığı kısa süreden sonra bornoza sarınıp banyodan çıktı. Bekleyeceğini söyleyen sevgilisini bulamadı, üstelik zemin de ıslak değildi. Böylesinin daha iyi olduğuna kanaat getirerek üzerine rahat bir şeyler geçirdi. Günlük bakımını yaptıktan sonra bavullara el attı. Kafasını dağıtmak ve bu süreçte Doğu'dan biraz uzak kalmak için mükemmel fikir olarak kabul etti.

İşi pek uzun sürmedi. Temiz odada yalnızca bavulu boşaltıp eşyalarının hepsini yerlerine yerleştirdi. Bavulları dolaba kaldırdıktan sonra tarağını alarak odadan çıktı.

Doğu'yu üzerini değiştirmiş, mutfakta sütlaç yaparken bulunca gü-lümsedi.

Mental durumunu merak ederek mutfağa adım atmıştı ki katı bir ses yükseldi. "Mutfaka sakın girme!"

"Neden?"

"Daha kendime gelmedim."

"Ama sütlaç yapıyorsun."

"Evet, onunla oyalanıyorum," dedi yüzüne bakmadan. "Üstelik kura-biye de yapmaya çalışıyorum. Aklım sadece yemekte olsun. Başka bir şey istersen söyle onu da yapayım, bir ömür burada kalmalıyım. Başka türlü kendime gelemem."

Kışkırtma politikasını uygulamak için yanlış ancak en zevkli andı. İnanç fırsatı kaçırmadı. Masumane gülüşüyle, "Ben seni güçlü sanırdım," diyerek topu attı.

"İnanç, irademin güçlü olduğunu sana kim söyledi?" diye çatığında gözleri tencereden nihayet ona döndü. Koyu gözleri önce yüzünde gezindi ardından boynundan aşağısına ağır ağır indi.

"Üstelik sana karşı!"

"Sen söylüyordun."

"O kızlarımı ısırana kadardı."

Söylediği şeyi kendisi bile beklememiş olacak ki büyüyen gözleriyle küfrederek yönünü çevirdi. İkisini zorlayan temasın Doğu Üzeyiroğlu'nun performansını bu yönde tetiklemesi beklenmedikti.

İnanç kopardığı kahkahasıyla mutfaktan uzaklaştı. Saçlarını Doğu'ya tıratmak için dokunmamıştı fakat bugünlük dokunma ve sevmeye kotasını doldurmuşlardı. Misafir banyosuna geçerek saçlarını tarayıp kuruttu, onu kapıda izleyen Kont ve Kontes'in şüphe uyandıran sakinliklerinden şüphelenince işini yarım bırakıp evde gezindi. Mutfak ve balkon dışında gezdiği küçük evde dikkatini çeken bir şey bulamayınca mecburen Doğu'ya seslendi.

"Bu ikisi bir işler çeviriyor."

Sevgilisinin hoşnutsuz ses tonuyla yanıtlaması uzun sürmedi.

"Evet, çiçek saksısını devirmişler ve biri de çiçekleri koparmış."

İnanç nemli saçlarını toplayıp mutfaktan direkt balkona geçti. Kont

ve Kontes'in bahçede çiçeklere zarar vermeleri yetmezmiş gibi yeni evde de bu tutumu sürdürmelerini kabul etmedi. Etrafı önce temizledi, o sırada oturmasını söyleyen Doğu'ya söylenip durdu.

İşi bittiğinde küs olduğu dostlarını balkonda bırakarak salona geçti. Annesinden birkaç mesaj üst üste almıştı. Babasıyla konuşması gerektiğini beyan eden annesine bunu çok istediğini ve yarın olmazsa diğer gün konuşmak için yanına geleceğini bildirdi. Tabii sonrasında Şahin Bey'le de özel olarak konuşacaktı.

Doğu'nun mutfakta kaos çıkarmasıyla İnanç'ın salonda tek başına kalıp sıkılmasıyla geçen akşamüzeri giderek beter bir hâle geliyordu. Mutfaktan asla çıkmayan adamın sürekli bir şeyler pişirmesi, farklı kokuyu aldığı an mutfığa damlayan İnanç'ın kovulması bir müddet sonra rutin hâline geldi.

İnanç için sıkılma endişeye dönüştü. Kırmızı şeridi çektiği mutfak kapısının önüne saymayı bıraktığı kaçınıcı kez geldiğinde sitemi isyana dönüştü.

"Doğu yeter, yalvarırım. Kurabiye yapma, hem un da bitti." Cümlesinin bitimini kapı zili takip etti.

"Bu kim?"

"Marketten un, tereyağ ve süt istedim."

Yanıtını yine yüzüne bakmadan, yanından geçerken de sosyal mesafeyi koruyarak giriş kapısına vardı. Malzemeleri kuryeden alıp bahşiş verdikten sonra kapıyı kapatıp aynı hızla mutfığa geri dönmesini çatık kaşlarıyla izledi.

Abartıların kralı bugün sınır bırakmamıştı. İnanç bir çanla onu dağıtmaya meyletti.

"Dokunmak istersen dokun ama çık şu mutfaktan!"

Ellerindekileri tezgâha bırakırken göz ucuyla ona baktı. Göğsüne indirdiği bakışlarını acı çekerek yine yüzüne kaydırды. Hâlâ aynıydı. Pasta, börek yapmak onu iyileştirmemişti.

"Sana karşı iradem güçlü değil lan. Git uyu, ben de duş alıp uyurum."

İnanç sonunda pes etti. Onu savaş alanına çevirdiği mutfakta, her yeri doldurduğu tatlılarla bırakarak kitabının başına geri döndü. O gelene kadar bir adım dahi atmazdı İnanç.

Geceye doğru biraz daha çekilir oldu. Aynı yastığa baş koydukları da ikisi de daha iyi hissediyordu. Bütün sıkıntıları gerilerinde bırakmaya çabaladıkları ve yalnızca birbirlerine odaklandıkları zaman dilimine hap olmuşlardı.

Doğu onu göğsüne çekti. "Özür dilerim, bebeğim," diye fısıldadı. "Seni anlayamadığım için."

Libidosunu kontrol altına almayı başarmıştı. Büyük mucize!

"Geçti," dedi İnanç. "Çaresiz olduğun için yaptığın bir hataydı."

"Özür dilerim," dedi tekrar, bu sefer sağ şakağını öptü. "Seni kırdım."

İnanç'ın gülüşü yarımdaydı. "Seni hemen affedemeyeceğim galiba..."

"Biliyorum, biliyorum ve kabul ediyorum."

Bazen kabullenmek özürlerden çok daha büyük tecrübeler ve içsel rahatlamalar getirir. Doğu belki hemen rahatlayamayacaktı ama İnanç Gürmen'in kalbini iyileştirmenin ona neler kazandırdığını görecekti.

Çünkü onu iyileştirmesi gerekiyordu. Bu sözü mezarını ziyarete yüzü kızara kızara gittiği kardeşi Batu Üzeyiroğlu'na ilk defa vermişti.

*

İyileşmek için birine muhtaç olmak insanı kırar ancak sevilen bir kadın için bazen şartlar değişir.

İnanç'ın iyileşmeye hızla yaklaştığı yeni yuvada endişelere ve korkulara rağmen her şey inanılmaz güzel gidiyordu.

İnanılmaz güzel ilerleyen her şey bir yerde patlak verir.

Bu da onları korkutan başka etkendi. Babalar ve Kingston Espinoza ailelerindeki sessizlik, yanına hiç gelmeyen Şevval'le fitillenmişti. İnanç en yakın dostunun yokluğuyla sınıandığı üçüncü günün sabahında karar vermişti.

Babasıyla konuştuktan sonra Şevval'in evini basacaktı. Sonra ona neler olduğunu, mesajlar atıp kayıplara karışmasının hesabını soracaktı.

Öncelikle üzerine titreyen sevgilisini ikna etmeliydi.

"Sen her gün beni böyle şımartacak mısın?" diye sordu suyuna giderek.

Doğu kafasını salladı. "Bu işler karşılıklı. İyileştiğinde bu mutfakta sen bana yemek yapacaksın."

İnanç tek kaşını kaldırdı. "Sen daha bana yemek yapmadın ki."

Doğu da onu taklit etti. "Sana kahvaltayı Kont mu hazırlıyor?"

Ağzının içinde kıkırdadı. "Hayır."

"O zaman bana yemek yapacaksın."

"Beraber yaparız."

Lokmasını ağzında çiğnerken hınzırca gülümsedi Doğu. İyileştiğinde bu mutfakta beraber hareket edeceklerine göre kısıtması daha kolay olacaktı.

"İyi fikir."

İnanç ifadesinin değiştiğini ve hınzır bakışı ağırladığını görünce lokmasını güçlükle yutkundu. Aklından neler geçtiğini anlayabiliyordu. "Ya da... Sırayla işte..." diyerek beraberlik fikrini bozdu.

"Hayır, beraber yaparız. İkimiz tek."

"Genelde sen zararlı çıkıyorsun."

Doğu fenalaşmasından korkmasa üzerine daha çok giderdi. Lakin uğrasmak d istiyordu. Çatalıyla lavaboyu gösterdi. "Sen şurada bulaşıkları durularken ben yanına gelirim," diyerek göz kırptı. "Sana yardım ederim. Sonra..."

"Ben işimi kendim hallederim," diyerek onun yolundan yürüdü.

"Sonra," dedi Doğu, gözlerini dudaklarına kaydırarak. Dolgun dudakla-

rını arzuyla süzdü, ardından boynuna ve göğüs dekoltesine indirdi. Yutkunmakta güçlük çektiğinden titreyen gözlerini göğsünden uzaklaştırdı.

“Sonra seni yanlışlıkla ıslatırım...”

İkisine kasti işkenceler uygulayan ve üç gündür ara ara sıkıştıran adama kötü bir bakış attı. Bakışları söylediklerini yapmış kadar olmuştu. Amacının ne olduğunu anladı İnanç.

“Bana ne istediğini söyle, Doğu.”

“Edepsizleşelim istiyorum.”

Kem küm etmeden doğrudan isteğini belirtmesi şaşırtıcı değildi lakin İnanç her zaman ona hazırlıklı olmuyordu. Canı eğlenmek istemişti. Gerçi bu yapmak istemediği anlamına gelmiyordu. Banyoda olanlardan sonra Doğu'nun arzusu dinmez olmuştu. İnanç küçük dokunuşlarla canına okuyan adamın söylediklerinden çok yapacaklarından korkuyordu.

Tamamen ona ait olmasını istiyordu.

Düşününce yanaklarını basan sıcaklık bütün vücuduna yayıldı.

“Ne o, seni kıştırırken ki hâlimizi mi hayal ettin?”

İnanç tökezledi. İşte şimdi ona teslim olmuştu. “Hayır!” diye karşı çıktı.

“Yanakların kızardı, seni ısırdığımı...”

“Doğu!” nidasını kapı zili takip etti. Mevzunun üstüne birilerinin gelmesi onu rahatlattı. En azından biri için kurtuluş çanları erken çalmıştı. Sandalyeye kendini bıraktı.

Doğu sandalyeden doğrulurken, “Kurtulduğunu sanma, daha konuşacağız,” diyerek sevgilisinin umudunu beraberinde götürerek mutfaktan çıktı. Kimse haber vermeden gelmezdi. İnanç kapıdaki kim olduğunu merak ettiği için Doğu'nun peşine düştü.

İki adımda kapıya varan sevgilisinin kim olduğunu sormadan, dürbünden bakmadan kapıyı açmasını merakla izledi. O mu birilerini bekliyordu?

Kimin geldiğini görmedi, bir ses bekledi ama gelmedi. Kapıya yanaşığında bir hareketlilik sezdi. Elleri teslim olmuş birinin içeriye doğru adım adım yaklaşmasını duraksadığı yerde izledi.

Arda Özer'di.

Ağlamaklı ifadesiyle doğruca Doğu'ya bakıyordu.

“Özür dilerim dostum, planlarını size anlattığım için cezamı böyle kestiler.”

Neler olduğunu anlayamayan kadın put gibi kesilen sevgilisini, ağlamaklı Arda'nın söylediklerini ve Doğu'nun doğruca kapının ardına bakmasını korkuyla izledi.

Orada birileri vardı.

Sarsak adımlarla kapıya yanaştı. Önce bir yüzü seçti, bir adım sonra tanıdık bir omzu ve şefkatli omuzların sahibini. Onlarla göz göze geldi.

Gelenler Yavuz Gürmen ve Şahin Üzeyiroğlu'ydu.

Bozuk Pusula

Seçimlerin sunulması sizi yanıltmasın, tercihleriniz karşı tarafın kontrolünü elinden aldığında bir tercih olmaktan çıkar ve siz seçimlerin göseriş olduğunu zorlandığınızda anlarsınız.

Onun için sunulan seçimler olmamıştı çünkü İnanç buna izin vermemişti. Bizzat kendi kararıyla yaşamıştı. Kapıda gördüğü adamlarla konuşmak için geç kalmak onun hatasıydı ancak bu şekilde gelmeleri de onların yanlışlığıydı.

Arda'nın beni affet bakışlarına karşılık bağışlayıcı bir tutum takınırken kapıdan içeri geçmeyen ve orada bizzat dikilerek onları zorlayan iki adama aynı tutumu sergileyemedi.

Her ne kadar yaptıklarına karşılık kızgın olsa da nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Onların yaptıklarını görmezden gelmekle onları hiçe saymak aynı kulvardaydı.

"Hoş geldiniz, sizi böyle beklemiyorduk."

Doğu'nun onları karşılama şekli manalıydı. Babalarının yumuşak başlı davranmalarını beklemiyordu fakat Doğu'yu öldüreceklermiş gibi bakmalarını da beklememişti İnanç.

"Tekrar kaçmanı ve kaçırmayı engelledik diyelim," dedi Şahin Bey manidar tavrıyla. Oğlunu kısıracına almak için geldiğini açıkça beyan etti.

"Yeni eve eli boş gidilmez. Biz ne zamandan beridir örf ve âdetlerimizi unuttuk?"

Doğu'nun iki adama olan öfkesini onların inadına giderek çıkarması da İnanç'ı zorlayan başka bir kısımdı.

"Elim dolu döneceğim için sana bu nezaketi vermedim."

Yavuz Gürmen'in vakur sesi her zamanki gibi hazır ol konumuna sobak biçimdeydi. Doğu'yu derinden etkilemedi ancak inatçı tutumunu yumuşatmaya yetti. Ya da İnanç öyle sandı.

"İki gün önce gelseydiniz bir sürü börek, sütlaç, pasta ve çörek vardı. Hepsini kendi ellerimle İnanç için yapmıştım."

Şahin Bey'in *sınırlarını zorlama* ifadesi doğrudan oğluna olsa da gözleri İnanç'a kaydığında kızgınlığı yok olup yerini şefkatli gözlerine bırakıyordu.

Onları karşılarına almanın en zor yanı buydu.

Doğu'nun tutumu atmosferi iyice kasvete boğunca İnanç Gürmən müdahale etmek için araya girdi. Böyle devam etmesi durumunda ne babalarında saygı bırakacaktı ne de onları haksız çıkaracaktı.

"Kapıda beklemeyin," diyerek onları içeri davet etti. "Sizi gördüğüme sevindim. Bugün yanınıza gelmeyi planlıyordum."

Plandan habersiz olan Doğu hiçbir tepki vermeyerek ona ayak uydurdu. "Önce sağlıklı bir kahvaltı yapmasını istedim. Malum, yüzleşeceği insanlar bu aralar pek huysuz. Zinde olması gerekiyordu."

Karanlıkların Lordu sınırlarını zorlamak için var olmuştu.

"Kızım bir açıklama yapmadan, onu ayakta görmeme izin vermeden, arkasına bile bakmadan kaçınca gelmek bana farz oldu."

İnanç'ın nefesi kesildi. Onlara büyük haksızlık etmişti.

"Annelerinizin sizin gibi tek taraflı düşünmesi de işin en kırıcı yanı tabii."

Şahin Üzeyiroğlu, babasının aksine sakın sakın laf soktu. İnanç göz göze geldiği sevgilisinin onları alttan alacağını sanmıştı ama kasılan çenesi olacakların ilk habercisiydi.

Bu yüzleşme zor geçecek ve korkutan ayrılığı getirecekti.

Arda, komşuların özel hayatlarına şahit olmamalarını dile getirerek içeri davet etti. İki adamın homurdanarak huysuzca içeri girmesi korkunç ortamı nefes alınamaz hâle getirdi.

Arda'nın önderliğinde önce salona geçtiler. Kahvaltısı yarım kalan İnanç, Doğu'nun itiraz kabul etmeyen bakışlarını fitillemeden masaya geri oturdu. Çabuk lokmalarla kahvaltısını bitirip ilaçlarını aldıktan sonra üç kahve hazırlayıp masayı toplamadan salonda bekleyen babaların ve Arda'nın yanına döndü.

Doğu gelmeyerek onları protesto etse de kısa sürdü.

İnanç babasının ikram ettiği kahveyi dalgın gözlerle izleyişini üzülen izledi. Zamanında babasıyla böyle ters düşeceklerini söyleseler inanmaz, söylemeye cüret edenin kalbini bin parçaya bölerdi.

Bugün babasının kalbini o kırıyordu.

Kendi kalbi için...

"Niye böyle bir şey yaptınız?"

Şahin Bey sessizliği davudi sesiyle böldü. Sorulacak çok soru vardı ve başlangıç için ilk adım atılmıştı. Her yöne çekilebilir sorusunu İnanç ev konusuna bağladı.

"Neden ikiniz?" diye sordu. Sorusunun anlaşılmamış olduğunu bildiğinden ikisini aydınlattı.

"Mantıksız bir soru," dedi Doğu rahatsızlığını sakınmadan. "Zamanında sevdiği kadınlarla evlenip çocuk yapmış adamların sorgulaması garip. Size neden diye soruldu mu?"

"Sorumu farklı yönler çekme. Biz farklıyız."

"Bizim farkımız ne?" diye sordu Doğu babasının üzerine giderek "Batu mu?"

Şahin Bey gözlerini kaçırdı. Soru soracaksa gelecek her cevaba hazırlıklı olmalıydı. Sorgulayacaksa Batu'nun dillendirileceğini ve İnanç gibi Doğu'nun da kırılacağını göze almalıydı.

"Zaten Batu'yu düşündüğüm için üç yıl boyunca İnanç'tan kaçtım."

İnanç gözlerini doğruca babasına çevirdi. Doğu'nun duygularından haberdar olup olmadığını anlamak için ifadesinin değişmesini bekledi ama aynıydı. Her şeyi öğrenmişti.

"Ulan sadece İnanç'tan kaçsam iyi, kendimden de kardeşimden de sizden de kaçtım. Evimi bulamadım bir daha. Gittiğim her yer bana soğuk duvar oldu."

"Bahane istemedim."

"Bahane değil zaten dostum, gerçekler. Senin günlerdir kabullenemediğin gerçekler bunlar."

Babasıyla arasında geçen soğuk yüzleşmenin hız kesmeden tartışmaya dönüşmesi kaçınılmazdı. İnanç tansiyonları düşüremeyecek kadar güçsüz hissediyordu. Annelerin daha anlayışlı davrandıkları, onlara yardım etmek için eşlerini karşılarına aldıkları günler de kendini daha iyi hissetmişti.

"Çok şeyi yanlış yapıyoruz," dedi İnanç dikkatleri üzerine çekerek. "Çok şeyi yanlış yaşıyoruz. Ama bırakın birer yetişkin olarak doğru yolu biz bulalım. Sizleri karşımda görmek beni üzüyor."

Yavuz Gürmen sözlerini imasıyla sürdürdü. "Üzüyor mu?" dedi gözlemleri titrerken. "Gerçekten mi?"

"Baba!" derken sitemi acı doluydu. Onunla karşı karşıya gelmek hatırlıncıydı.

"Sizin şu an yaptığınıza doğru denmez. Bu yaptıklarınızın hiçbirine. Neden burada olduğumuza gelince..."

"Biz suçluyuz," diyerek ilk tahminde bulundu Şahin Bey.

İnanç öfkelerinin Doğu'ya, kırgınlıklarının kendisine olduğunu fark etti. Fakat babalarının bu tutumuyla süremezdi. Sürdürülen yalnızca kurtuluş ve kırgınlık olurdu ki İnanç'ın kaçındığı şey buydu. Üç yıl boyunca Doğu'yu içinde saklamasının, kimseye anlatmamasının en temel sebebi buydu.

Anlaşılmayacağını sezmişti.

"Suçlu aramakla ilgilenmiyorum. Sizlerle ilgileniyorum. Bizi desteklemesiniz de ayrılmamız için birlik olmanızla ilgileniyorum. Bu çok kırıcı. Yaptığınız plan bizi bugün buraya getirdi. Ben o hastaneden sizlerle beraber çıkacaktım. Sizinle oturup konuşacak ve desteğinizi isteyecektim."

"Yine yapabiliirdin."

"İzin vermedin, baba!"

"Bana sırtını döndün, İnanç. Babana sırtını döndün, kızım."

"Babam beni anlamayı seçmedi."

“Senin canını kendi çıkarları uğruna yakan bir adam için yapılan zulme sessiz kalmam, İnanç.”

Babasının kızgınlıkla bağırduğu sözler İnanç’ı sersemletti. Doğu’nun yaptıklarını savunmuyor, onu affetmiyordu fakat onu bırakamıyordu da. O adamı ardında bırakmayı başaramıyordu. Geçen üç yıl içinde yapamadığı şeyi bu saatten sonra yapamazdı.

“İnanç’a bağırmayın.”

Doğu ortaya konuşarak ona bağırın ve bağırarak herkesi ikaz etti. Sözlerden en çok yara alan oydu, hiç yaralanmamış gibi davransa da delik deşikti Doğu. Hatasının bu kadar kullanılması ve gerekçe olarak öne atılması hak olsa da onun için pek kolay olmuyordu.

“İnanç’ı ben rahat bırakmadım. Kırdım ama kırdığım kalbi de iyileştirmek için elimden geleni yaptım. Yapmaya da devam edeceğim. İnanç elimden tutmak istediği sürece bunu yapacağım.”

“Yapmayacaksın!”

Şahin Bey’in sınırları çizen emri aralarına bomba gibi düşerek İnanç ve Doğu’yu birbirinden uzaklaştırdı. Babaların her zaman çocukları üzerinde güçlerinin olması bugün çocuklarını rahatsız etti.

“Size yapacağım her şeyi söyledim. Yanımda değilsiniz, anlıyorum ama karşınızda olmak istemediğimi de söyledim. Bunu da İnanç için yaptım, baba.”

“İnanç için yapacağın en iyi şey geri dönmek olur.”

Kızını öldüren Yavuz Bey gibi oğlunu da Şahin Bey bitirmişti. Onu gözden çıkaracak kadar ileri gitmişti.

Doğu’nun acıyla karışık gülüşü İnanç’ın kalbini kırdı. Onu sarıp sarmalamak istedi fakat tutuklu kaldığı yerden milim bile kıpırdayamadı. İki adamın gelişi sonlarını getirmişti ama belli ki hiçbir bağı da sağlam bırakmayacaklardı.

“Sırf kendi isteklerinizi yaptırmak için çocuklarınızı gözden çıkardığınızın inanmıyorum.”

Doğu’nun söylediklerinden sonra baba oğul arasında korkunç bir atışma oldu. Ne Arda ne de Yavuz Bey onları sakinleştirmeyi başaramadı. Bartu’yla başlayan tartışma İnanç’ın hatalarına kadar sürdü. Ancak o zaman müdahalede bulundu İnanç.

Çünkü o kadın kendi hatalarının da arkasında duracak kadar güçlüydü.

Ne yazık ki müdahalesi Şahin Bey’i kızdırmış, ona sesini yükseltmesine sebep olunca Doğu da babasına yükselmişti. Tansiyonun giderek yükseldiği tartışma Şahin Üzeyiroğlu’nun bağırarak sorduğu soruyla sonlandı.

“Sence İnanç ile olabilir misiniz? Yani sen ve o!”

“Bir elması ancak başka bir pırlanta terbiye edebilir.”

Bağırın babasının aksine Doğu sessizce fısıldadı. Bir fısıltı ki ateşi yükselen adamları da söndürmüştü. Tartışmaktan yorulan çocuklarını yeni tuttukları evlerinde bırakarak apar topar çıkmalarını sağlamıştı.

Doğu'nun çöküşünü görmeye dayanamayan İnanç mutfığa geçerek bir süre yalnız kalmıştı. Hiddetleri sönmeyen adamlar bu eve gelerek hem kendilerine hem de çocuklarına haksızlık etmişlerdi. Asla anlaşılmaya varmadıkları için onlara kırgındı.

Sevgilisi yanına gelince sandalyede çökük omuzlarıyla oturmayı paylaştı. Her zaman mutlu ve enerjik olamıyordu ama son zamanlarda bitmeyen mutsuzluklarla sinanmaktan da yorulmuştu.

"Korkum buydu, yanımızda olmayacaklarını biliyordum."

"İstedikleri olmayacak, bebeğim," dedi Doğu kararlılıkla. "Seni bırakmayacağım."

Bir gün beni bırakmak zorunda kalabilirsin.

Söylemek istediklerini yuttu. İnanç geleceğe yönelik kesin hükümler vermeyi bırakalı yıllar olmuştu. Hedef koyar ve hedefi için yaşardı.

Doğu onun için bir hedef değil, arzuydu; onu yaşar ve yaşatırdı. Onu alevlendirir ve kuşatırdı ama asla sonsuza dek sürdürecektik kesinliği koymazdı.

Çünkü kader ya bağınızı ölümle koparırdı ya da ölümü aratacak bir zalimle sınırdı. Onların bağlarını koparacak babaları vardı ancak zalim olan onlar değildi.

Kingston Espinoza'ydı.

İnanç, o adam her kimse ölümüne korkuyordu. Doğu'nun sessizliğinden korkuyordu. Anlatacak zamanın hiç gelmeyeceğinden korkuyordu. İyileştikten sonra tekrar düşmekten ve bir daha kalkamamaktan korkuyordu. Güçlü kişiliğinin, savaşçı ruhunun aldığı yaraları iyileştirememekten korkuyordu.

Onlara ait evi kasvetin ağırlığı yeniden sardı. Tartışmaların, yükselen seslerin ve kırılan kalplerin izi vardı. İzler silinmezdi; yalnızca üzerleri dolunmadığınız sürece toz kaplardı.

İnanç evde nereye dokunsa o sözleri anımsayacaktı.

Kapı zili sarıldıkları ve birbirlerini iyileştirdikleri özel anı bozdu. Arda'nın kapıya bakmak için salondan çıktığını görünce yerinden kıpırdamadı İnanç. Kapıda onları dağıtacak bir yüzü daha görmeye gücü yoktu.

Soluksuz seslerin birbirini takip ettiği anı sessizlikle değerlendirdi. Gelen Ertu'ydu ve Arda'dan aldığı mesaj yüzünden telaşlıydı. Babaları ve sonuçları soruyordu. Arda'nın bir cümleyle kavgayı özetlemesini dinledi:

"Geldiler, çocuklarının kalplerini kırdılar ve gittiler."

Tam da öyle olmuştu. İnanç hayatında ilk defa babasına ve Şahin Bey'e kırılmıştı. Bu Doğu'nun ilk kırgınlığı değildi, ne acı ki son da olmayacaktı.

Nerde olduklarını soran Ertu, Arda tarafından mutfığa yönlendirilince Doğu ve İnanç toparlandı. Kapıdan soluk benziyle giren yabancı adamın hâli İnanç'ı hayrete düşürdü.

Göz altları şiş ve mordu. Bu sadece uykusuzluğun getirisi miydi? Acısını unutturan görüntü onun kadar Doğu'yu da etkisi altına almıştı.

"Ne oldu lan sana?"

"Uykusuzum," diyerek geçiştirdi Ertu. "Arda'dan mesajı aldığım gibi geldim."

"Belli," dedi Doğu gördüklerinden rahatsız olduğunu saklamayarak, "Evsiz olsan bu kadar berbat görünmezsin."

İnanç konuşmaya kendisi kadar başkalarının da ihtiyacı olduğunu fark etti. Doğu'ya içeriye geçmelerini söyledi. Mutfağı toplayacak sonra da aralarına katılacaktı. Sevgilisi itiraz etmeye kalkışmıştı ki İnanç sert bir dille karşı çıktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve bunu ona sağlamak zorundaydı.

Doğu inat etmeden dostlarıyla balkona geçip oturunca İnanç mutfağına girdi. Doğu'nun temiz çalışması işinin kısa sürmesini sağlamıştı. Mutfağı hallettikten sonra yatak odasına geçti. Odanın dağınık hâlden kurtulup kirli çamaşırları renklerine göre ayıklayarak makineye attı.

Dün yanında olan bugün de ne yaptığını soran Muazzez'e telefonda kısa bir mesaj çekti. İyi olduğunu söyleyerek geçiştirmekten başka çare bulamıyordu. Olanlar ve Ertu için anlatılacak zamana daha vardı.

İnanç merak ettiği adamları kontrol etmek için mutfağına tekrar geçti. Ertu'yu konuştuklarını zannederken Şevval'in adının geçtiğini duydu.

"Beni en çok ne etkileyen şey Şevval'in mankenlik yaptığı zamanlar..."

Ertu, Arda'nın sözünü şaşkınca kesti. "Ne yaptığı zamanlar?"

Arda'nın mankenlik olayını öğrenmesi Ertu kadar İnanç'ı da şaşırttı. Şevval mankenlik yaptığını kolay kolay anlatmazdı. O dönem paraya sıkıştığı ve okul harçlıklarını babaannesine yükleyemediği için gizlice butik mankenliği yaparak para kazanırdı.

Lisenin son, üniversitenin de ilk senesinin harçlıklarını mankenlikten çıkarmıştı. Babaannesinin elini hafiflettiği kadar zaman zaman İnanç'a da yardımcı olmuş, onun istediği kitapları hiç sormadan alıp İstanbul'dan Bursa'ya kargoyla yollamıştı.

Pek çok kez Ekin'le beraber podyuma çıkmıştı Şevval. Hayatının fırsatını yakaladığı 18 Nisan tarihinde geleceğini sonsuza dek değiştirecek bir reklif almıştı. Ancak o gün İnanç nakil için ameliyata alındığından Şevval gidememiş, hayatının fırsatını elinin tersiyle itmişti.

Uzun süre yaptığı fedakârlığın etkisinden çıkamamış, Şevval zor duruma düştüğü her seferinde özür dilemişti İnanç.

"Mankenlik," diye tekrarlardı Arda. "Manken olmak istiyormuş zamanında hatta seçmelere katılıp turları geçmiş. Sonra diyetisyen olmuş."

"Diyetisyen olması daha seksi."

Ertu'nun mınıldanır gibi söylediği şey İnanç kadar iki adamı da şaşırttı. Anlaşamadıklarını sanırdı İnanç. Bu kadar yol kat etmişler miydi

yani? Şevval'in nefes almasına bile tahammül etmeyen adam onun seksi olduğunu kabul edecek aşamaya mı gelmişti?

Doğu'nun şüpheci bakışlarını Ertu'dan ayırmadan Arda'ya soru sormasını nefesini tutarak dinledi İnanç.

"Sen nereden biliyorsun model olmak istediğini?"

"Evine davet etmişti. Odasının duvarında asılı bir çerçevede seçmelere katıldığı fotoğraflarını gördüm."

Ertu sağ elinin işaret parmağını çıkıttı. "Bikini miydi?"

"Hayır, üzerinde elbise vardı," dedi Arda elindeki telefonu iki parmağının arasında ağır ağır döndürürken. "Mankenliği meslek hâline getirmemesine üzüldüm açıkçası. Olay bir kariyeri olurdu."

Ertu rahatlamış gibi yıktığı kaşlarını düzeltmişti ki fark ettiği ayrıntıyla tekrar çattı. Gözleri kör noktaya dalarken orta parmağını da benzersiz duygusuyla çıkıttı.

"Odasına niye girdin?"

"Ona dövme yapmamı istedi."

Yüzük parmağını çıkıttırırken çene kasları dalgalandı. "Neresine?"

İki adam Ertu'yu seyrederken kısa bir an bakiştı. Parmak çıkıttırması öfkeli olduğu anlamına geliyordu. Ne zaman bir şeye öfkelenirse parmağını çıkıttırır ve bir noktaya gözlerini sabitleyerek kontrol altına almaya çalışırdı.

İnanç bu ayrıntıyı ilk defa fark etti. Dehşete kapılmak istemedi ama onu sorgulamaktan da kaçınmadı. Neden mankenlik konusuna ve Arda'nın dövme yapmasına bu kadar öfkeleniyordu?

Arda tepkisini eleştirir gibi baktı. "Sana ne lan! Kızın sevgilisi bu kadar sormadı!"

Tepkisinin farkına varan Ertu kendini düzeltmeye çalıştı ancak geç kaldı. Ensesini gergince ovalayarak, "Sadece çok fazla konuşuyor ve çok kavgacı. Onunla anlaşman biraz tuhafıma gitti. Çok konuştuğu için bana manken olduğunu söylediğinde inanmamıştım. İsterse Fiko'nun beni öldüreceğini bile söyledi."

"Peki, Fikret'le tanıştın mı? Hiç karşılaştınız mı?"

Arda'nın sorusunu gergince yanıtladı Ertu. "Hayır, neden?"

"Hiç karşılaşmamamı tercih ederim," dedi Arda ciddiyetle.

Ertu uyarısını dikkate almamış gibi, "En fazla ölürüm," diyerek geçiştirdi. Gözlerini kaçırma girişimi Doğu'ya yakalandığında son buldu. Dostunun kaşlarını manidar bir şekilde kaldırdığını gördüğünde uyarıcı bakışlarıyla karşılık verdi.

Arda tepkisine söylenirken Doğu'nun şüpheci bakışları güçlendi.

"Anlamadığım şey ise onlar her adımını birbirlerine göre atan arkadaşlar. Nasıl İnanç'ın yanına hâlâ gelmedi?" dedi Arda merakla. "Nasıl İnanç'ı bu evde yalnız bıraktı? Telefonlarımı da açmıyor."

"İnanç üzüntüsünü içine bu kadar atmaya gelmemesi benim için dert değil. Şimdi Şevval ne durumda bilmiyorum, arayıp kalbini de kırmak

istemiyorum. Mesaj attım, bir şeye ihtiyacın var mı, tehlikede misin diye. Babaannesi yüzünden gelemediğini, yalnız bırakmadığını söyledi.”

Doğu'nun mesaj attığını bilmiyordu. Mesajla onu geçiştiren Şevval ona söylememişti. Her ne oluyorsa saklıyordu ya da kaçıyordu. Belki de başı beladaydı. Onu üzmemek için geçiştiriyordu fakat İnanç bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi.

Bugün Şevval'in evine gidecekti.

Boynunu ovarak rahatlamaya çalışan yabani adamın yarası gerginliğinden az sonra yırtılacaktı. Şüphe İnanç'ı kısıkrak yakaladı. Ertu'nun mankenliği öğrendiği an gözlerinde parlayan ateş Şevval'e miydi? Dövme yaptırdığı için verdiği tepki esasında kıskançlık mıydı?

Pencereden uzaklaştı. Söylenenlerden kaçır gibiydi. Şevval'le olan durumunun bu kadar göze batması ve konuşulması İnanç'ı açıkça rahatsız etti. Kimseye yakalanmadan mutfaktan sessiz adımlarla çıktı.

Kapının tıklatıldığını duyunca kaşları istemsizce çatıldı. Birilerini beklemiyorlardı. Komşuları tanışmak için kapıyı mı çalıyordu? Yoksa dün Doğu'yla eğlenmenin sınırlarını aştıkları için şikâyet mi gelmişlerdi?

Kameradan kimin geldiğini kontrol etti. Şevval'i görünce kapıyı nefes almadan açtı. İkinci bir Ertu vakasıyla karşılaştığında İnanç dehşete düştü. Yıkık dökük Şevval'i görmek İnanç'ı derinden sarstı.

Üç gündür kayıp olan kadın yıkılmış vaziyette kapısındaaydı.

Şevval onu görür görmez sessizce ağlayarak boynuna atlayınca İnanç endişeden deliye döndü. Ne olduğunu sordu, cevap alamadı. Babaannesini sordu, ağlamaktan cevap veremedi. Önce hastalığının nüksettiğini sandı ancak Şevval sorularını boğuk sesiyle yanıtlayınca rahatladı.

Ailesinde hayatta kalan tek dayanağı babaannesiydi.

Kapıyı kapatıp onu direkt misafir odasına götürdü. Yatağa oturtup su getirmek için bir süreliğine yalnız bıraktı. Mutfakta adamlara hissettirmeden bir bardak su doldurup odaya geri döndü.

Ağlamasını bu sürede dindirmişti.

“Bana hemen neler olduğunu anlatıyorsun.”

“Allah beni kahretseydi de burada olmasaydım...” dedi hıçkırıktan göğsünü zorlayıp yükseltirken. “Allah canımı alsaydı da... Alsaydı da seni üzmeseydim... Ama... Ama gidecek başka kimsem yoktu...”

İnanç bayılmadan evvel ne olduğunu öğrenmek istiyordu. “Sen bana neler olduğunu anlatmazsan kahrımdan öleceğim, Şevval. Nerelerdesin kaç gündür? Her sorduğumda beni geçiştirdin. Biri sana bir şey mi yaptı?”

Son soru hıçkırığa hıçkırığa ağlamasına neden olunca İnanç acıyla inledi. Zihnini ele geçiren korkunç düşüncelerin içinde kayboldu, Şevval'e ulaşmak acısına ulaşmaktan daha zor oldu.

Titreyen ellerini birbirine kavuşturarak görüntüsü bulanıklaşan kadına sarılmaya çalıştı. Biri ona zarar vermişti. Biri onun canını yakmıştı.

“Özür dilerim...”

Neden?

"Özür dilerim, İnanç."

Tekrar ettiğı özrün sebebini yanına gelmediğine bağladı ama şu durumda özrün hiç gereğı yoktu.

"Yapmamalıydım..." dedi hıçkırarak hıçkırarak ağlarken.

İnanç ruhuna ağır gelen bir suçluluk duygusu sezdi. Bu da neydi böyle? Şevval'i suçluluk hissiyle küçük düşüren sebep neyse İnanç'ın kalbini ağrıttı.

"Kim sana zarar verdi?" diye sordu korkuyla.

"Ben verdim."

Şevval'den beklediğı yanıt bir erkek sesinden yükseldi. İki kadın korkuyla irkilerek sesin geldiğı tarafa yüzlerini çevirdiler. Kapıda Ertu ve hemen arkasında Doğu duruyordu.

Ertu öfkeli, Doğu sersemdi.

İnanç dostuna zarar verenin Ertu olduğuna inanmak istemiyordu. Daha az önce onu seksi bulan adamdı. İkisi arasında onların duymaya razı olmadığı bir şey geçmişti. İnanç bu ihtimalin olmamasını diledi.

"Gelme."

Şevval'in yalvarır gibi seslendiğı Ertu odaya ağır adımlarla girince İnanç dostunun önüne siper oldu. Niçin siper olduğunu da bilmiyordu. Makadı Şevval'i korumaktı.

"Ona düşündüğün şekilde zarar vermem, İnanç..." dedi Ertu siper olmasına gönül koyarak. "Lan ona zarar vermeye dayanmam."

İnanç ne olduğunu tekrar sormadan Arda görüş alanına girdi. Komutanı tutup Doğu'nun yanına doğru gitmesi için sırtından hafifçe itti. Komuta uyan robot gibi kendini Doğu'nun yanında buldu İnanç.

"Siktiğimin yerinde ne oluyor?" dedi Arda. "İkinizin arasında ne var?"

Arda'nın sakinliğini kaybettiğı ana şahit oldu İnanç. Kükrercesine sorduğu sorular Doğu'ya sokulmasına sebep oldu.

"Şüphelendiğin şey ikisi miydi, Arda?" diye sordu Doğu.

Öfkesini üzerinde emanet gibi taşıyan Arda'nın karanlık bakışları Ertu'dan ikisine doğru hızlıca kaydı. "Sadece Ertu'dan şüpheleniyordum. Şevval'den bir şey beklemiyordum."

Aklını kaybetmenin eşiğine geldi İnanç. Günlerdir kayıplara karışarak korkutan ve bir şeyler saklayan Şevval'in Ertu'yla arasında bir şeyler olmuştu. Göz altındaki morluklannın sebebi ikisiydi ve ikisi de birbirinden berbat görünüyordu.

Hıçkırıklar ağlama krizlerine dönüştü. İnanç yatağın üstünde yüzünü mucuna gömererek ağlayan Şevval'e bakarken hangi duyguyu yaşadığını unuttu. Kazım'la sevgili olan, Muazzez'in o adamı sevdiğini bilen Şevval yanlış adım atmıştı.

Hazmedilmesi zor bir gerçeğı öğrenmişti İnanç. Hazmedilmesi olanaksız bir hataya şahit olmuştu.

“Doğu...” dedi kesik nefeslerinin arasından. “Ben az önce ne duydum...”

“Felaketi!” dedi Doğu sert sesiyle.

Ertu’nun ağlayan kadının yanına Arda’yı iterek varması Doğu’yu harekete geçirdi. Şevval’e zarar vereceklerini sandılar ancak onun yaptığı yüzünü avuçlayıp saçlarından öpmek oldu.

“Niye açmıyorsun lan telefonlarımı? Niye sana gelmeme izin vermiyorsun?”

Şevval’in onu iterek araya mesafe sokmayı başardığı an yataktan fırlayıp dolap dibine sığınmasını büyüyen gözleriyle izledi. İnanç hâlâ ne olduğunu tam anlamıyla idrak edemiyordu. Aralarında tam olarak ne vardı?

“Biz bir yanlıştan ibaretiz.”

“Bu senin varsayımın. Ben bizden daha doğru bir şey göremiyorum.”

Kazım... Muazzez... İnanç söylemek istediklerini geri yuttu. Ağlamaktan göğsü yükselip inen kadının cevabını bekledi. Ona bu saygıyı göstermek zorunda hissetti. Çünkü onların önüne de bir engel konuluyordu.

“Muazzez’i sevmek zorunda değilim, Şevval. Muazzez beni seviyor diye hayatımı onun kalbine göre şekillendirmek zorunda değilim. Sana bunu defalarca söyledim. Muazzez senin arkadaşın diye senden vazgeçmek zorunda hiç değilim!”

Ertu’nun sakin sesi sözlerinin keskinliği altında kalıyordu. Ne zamandır bu hâldelerdi?

“Muazzez’i senin uğruna incitemem daha fazla.”

“Aldatıldın lan aldatıldın!” diye haykırdı Ertu. “Sen aldatıldın, Muazzez değil. O orospu çocuğu seni aldattı. Siktiğim piçi seni kırdı.”

Yabancı adamın delirdiği hâliyle de ilk defa tanıştı İnanç. Sınırların zorlandığı küçük odada her şeyden bir haber kalan kadın, sinirlenmeye yüz tutan Ertu Atakol tarafından dostunun aldatıldığını öğreniyordu.

Kazım onu aldatmıştı.

Doğu onu tutmasa dizlerinin taşıyamadığını fark edemeyecekti. Babalarıyla tartışmaları çok çetin geçmiş, İnanç olanları atlatmak için kendine zaman vermişti fakat yanlış aşklar zamana çelme takmıştı.

“Ertu...” diye sitem eden Şevval’e kulak verdi. Sırada kalbini ağrıtan hangi haberi alacaktı?

“Kazım’ın bıraktığı hasarla aynı şey değil. Muazzez senin için bir şey ifade etmeyebilir ama benim için önemli... O benim arkadaşım...”

“Niye geldin lan o zaman? Niye yanıma geldin? Konuştun... Aklımı aldın... Niye lan niye?”

Şevval hiddetinden mi kaçıyordu, suçlamalarından mı?

“Niye ben senden kaçarken tatlı gülüşünle bana koşa koşa geldin?”

“Benden kaçtığını bilmiyordum,” dedi Şevval, ifadesi donuklaştı.

Her şeyi konuşmuş ama idrak edememiş gibi yeniden tartışıyorlardı.

“Ne sandın o zaman? Çocukla oyun oynar gibi seninle oynadığımı mı?”

“Hayır, ben sadece...” dedi Şevval, sözlerini yutkunamayınca devam etti. “Ben sadece benden rahatsız olduğumu düşündüğüm için seni varlığınıyla cezalandırmak istedim. Sonra tabuları yıkıp arkadaş olduğumuzu düşündüm ama sen...”

“Ben seni isteyince arkadaşlığımızı mahvettim. O yüzden gittin.”

“Evet,” dedi doğru noktaya parmak basılmış gibi. “Evet, öyle oldu.”

“Lan sen beni varlığınla değil, yokluğunla cezalandırdın!”

Ertu Atakol’un sözleri Şevval kadar onu izlemekte olan İnanç’ı da etkiledi. Muazzez’in arada olması onu hiç sahip olamayacağı bir aşkla sınımıştı. İnanç bundan sonrası için endişelendi.

Gözlerini acı çeken suretlerden uzaklaştırdı. Göğüs kafesini zorlayan ağırlı sancı Arda’yı gördüğünde katlandı; gözleri Ertu ve Doğu arasında duygularcasına gidip geliyordu. İkisi de toplum adabına ters düşen aşkları yaşayan adamlardı ve kimseyi umursamadan yalnızca kalpleri için savaşıyorlardı.

Biri kötülükleriyle nam salarken diğeri yabani hareketleriyle etrafına hükmediyordu ama ortak noktaları yanlış aşklarıydı.

“Ertu.”

Doğu’nun uyarıcı kalın sesi onu daldığı andan çekip aldı. Ertu’nun, Şevval’in dibine kadar girdiğini ancak onlara baktığında görebilmişti. Bu ondan fazlasını istiyordu.

“Ertu, ben sevdiğim adam tarafından aldatıldım. İhanetin kanı hâlâ sırtımda. O kanla kirlendiğimi hissetmemek için yok olmayı diledim.”

Şevval’in sonradan söyleyeceklerini tahmin etmiş gibi yüzünü avuçları arasına alarak susturdu Ertu. Susmasını nefes almadan söyledi.

“Muazzez olmasaydı yine seni kabul etmezdim. Ben seni...”

Başparmağı yaşların ıslattığı dudağının üzerine kapandı. Ertu onu sustursa da söylediği her şeyi sustuklarından anlamıştı. Sevilmediğini duymaya cesareti olmayan güçsüz bir adam gibi omuzlarını düşürdü ve dokunduğu kadından kaçarcasına uzaklaştı.

“Telefonumu bir kere açsaydın böyle olmazdık,” dedi suçlarcasına. Sonra sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Muazzez’e dün gece her şeyi anlattım. Sana olan duygularımdan haberi var. Kendini ona karşı suçlu hissedip kaçmana gerek yok. Tüm sorumluluk bana ait.”

İnanç’ın korku dolu küçük çılgılığı Şevval’in ağlamaklı çılgılığına karıştı. Ertu’nun yaptığı doğru bile olsa asla zamanı değildi. Aldatılan ve yanlış bir adam tarafından sevilen Şevval’e de onu seven Muazzez’e de ve tüm bunlara aynı saatler içerisinde şahit olan İnanç’a da haksızlık olmuştu.

İnanç tek dayanağı Doğu’ymuş gibi ona iyice sığındı.

Arda’nın omzundan tutarak dışarı sürüklediği Ertu gözden kaybolurken, Şevval yere ağırlığınca çöktü ve Muazzez’in adını sayıklayarak ağlamaya başladı.

Yere yıkılan kadına koştu İnanç. Onu kollarıyla sıkıca sardı, hıçkırıklarının çarpıp canını yaktığı göğsünde teselli etti. Saklandığı kutudan çıkan kadının acısını hafifletecek hiçbir söz yoktu ama İnanç ona iyi gelmek için elinden geleni yaptı.

Doğu, Ertu ile konuşmak için evden ayrılarak iki kadını baş başa bıraktı.

Şevval aldatılmanın acısını yaşamak yerine ondan özür diliyordu. Ondan ve Muazzez'den. İnanç özrünü olan şey her neyse kabul etti. Kazım sordu, Şevval sustu. Ertu ile ne zamandır bu durumda olduklarını sordu, Şevval iyice sindi.

İnanç onu bir daha zorlamadı. Yatağa yatırıp dilediği gibi ağlamasını söyledi. Şevval bir süre sonra uykuya dalınca İnanç onları izlemekte olan Kont ve Kontes'i de alarak odadan çıkı.

Muazzez'i aramadan önce annesini sonra Demet Hanım'ı aradı. Bugün olanları söylediğinde iki kadının da her şeyden habersiz olduğunu öğrendi. Korkunç bir tartışmanın içine düşmüş ve bağları neredeyse kopacak hâle gelmişti.

İnanç iki kadından yaptıkları için, onları kırdıkları ve zor duruma düşürdükleri için özür diledi. Affedilmeyi istedi.

Hayatını zorlaştırmak yerine güzelleştirmeyi seçti. Bugün anne babasını arayan Şevval'in kimsesizliği, ona ailesini kaybetmemesi gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Günün devamı İnanç'ın ara ara ağlamasıyla, Şevval'i devamlı kontrol etmesiyle ve Muazzez'e ulaşmaya çalışmasıyla geçti. Akşam Doğu eve geldiğinde her şeyi zorlaştıran bir haber aldı.

Arda ve Ertu hafta sonu New York'a uçacaklardı. Espinoza çetesinin yolladığı son kart dönmelerini gerektiriyordu. Doğu buradaki sorunları hallettikten sonra gideceğini söyleyerek İnanç'a yeni bir korku yaşattı.

Onsuz gitmeyeceğinin tartışması gece sürdüğü gibi diğer gün de devam etmişti. İnanç onu bırakıp New York'a gitmesine izin vermedi.

İlk adımı babasına gitmek oldu. Anne babasının kaldıkları eve ilk defa gitti. Hastanede planlar yapılmasaydı, İnanç bu eve gelip ailesiyle Doğu'nun arasının düzelmesi için elinden geleni yapacaktı ancak onlar önlerine set çekmişti.

Anne babasıyla konuştuğu süre boyunca hatalarını kabul etti. Onları kırdığı, incittiği ve sırtını döndüğü için özür diledi. Babasının yaptığı planın onu ne kadar üzdüğünü açıkça ifade etti.

İnanç, iletişimi her zaman kuvvetli olan ebeveynleriyle oturup konuşarak anlaşmaya varmayı özlemişti. Geçen üç yıl içerisinde pek çok şeyi çok acil değilse telefon üzerinden konuşarak halletmişlerdi. Çoğunda Üzeyiroğlu ailesinin haberi bile olmamıştı. Ancak bugün mahrum kaldığı yüz yüze iletişimin önemini bir kez daha anlamış, onlardan da aynı saygıyı beklemişti. Annesi kızının mutluluğunu seçse de Doğu'nun doğru

seçim olmadığı konusunda fikir beyan etmiş, babası zaten her şeyiyle yine karşı çıkmıştı.

Hastaneden kaçmaları için yardım etmesinin ve babasını sakinleşirmesinin sebeplerinin kızının mutluluğu için olduğunu alt yazı olarak geçmişti. Yine kızının mutluluğu için yanında olacağını, ne isterse destekleyeceğini, Doğu konusundaki gönülsüzlüğünün değişmeyeceğini belirtmişti.

Fakat İnanç ilk defa kendini kimsesiz hissetmişti. Ailesine karşı mahcup hâliyle gelen İnanç Gürmen, kırgın ve üzgün hâliyle evden ayrılarak aralarında kurduğunu sandığı iletişim bağına yeniden koparmıştı.

Ruhunu, hiç bilmediği evde her zaman sığındığı ailesinin yanında bırakarak gitmişti.

Yolunu bu sefer Demet Hanım'a çevirdi. Hamile kadının son zamanlarda yaşananlardan dolayı zarar görmüş olmasından korkuyordu. Ruhen ve bedenen yıprandığını biliyordu.

İnanç günler sonra Üzeyiroğlu malikânesine ayak bastığında ağlayacak gibi olmuş, Demet Hanım sarıldığında da hüngür hüngür ağlamıştı. İçini boşaltmak için yanlış kadına geldiğini sanmıştı ancak en doğru yerdeydi.

İnanç, Şevval gibi defalarca kez özür dilemişti. Defalarca kez onları düşürdüğü zor durum ve davranışları için af dilemişti. Fakat destek istemekten de çekinmedi. Doğu'yu sevdiğini açıkça ilan etti. Anne babasına yaptığı gibi Demet Hanım'a da destek için açıkça çağrıda bulundu.

İstedığı destek gelmedi. Üzeyiroğlu malikânesinden eli boş döndü İnanç. Şahin Bey'le aynı konuşmaları yapacağını bildiğinden konuşmak için gitmedi. Sırada Muazzez vardı. Eve gitmeden önce Muazzez'e gitmek istedi. Onu aramadan evine gitti fakat kapı açılmadı. İnanç onu tekrar aradı, yine ulaşamadı. Telefon kapalıydı.

Neresinden tutsa elinde kalan bir günü yaşamıştı İnanç.

Yönünü doğruca evde yalnız kalan Şevval'e çevirdi. Eve geçtiğinde onu mutfakta yemek pişirirken buldu. Depresif ruh hâlinde sınırlanmış, dün hiç yaşanmamış gibi bugünü neşeyle geçiriyordu. İnanç korktu. İnanç korkusunu açıkça ona sundu. Gördüklerinin gerçekçiliğini sorguladı.

Acısını yaşaması gerektiğini söyledi ancak Şevval kabul etmedi. Dün yaşandı ve bitti diyerek acısına son verdiğini ilan etti.

Gözleri hiç öyle demese de...

Akşam yemeğine Doğu'yla beraber oturdular. İnanç bugün olanları üstünkörü anlattı. İki taraftan da açıkça veto yediğini söyledi. Giderek zorlaşan hayatları ebeveynlerinin sabit kararları yüzünden çekilmez hâle geliyordu.

İnanç bu eve geldiği için pişman değildi ancak bu şekilde olmamasını temenni ederdi.

Şevval onlarla olduğu için Ertu'yu konuşmaktan kaçınırsalar da Üzeyir nasıl olduğunu sormayı istiyordu. Şüpheli bakışları Şevval bir şeyle ilgi-

lendiğinde üzerinde geziniyor, cevaplarını bulurmuş gibi onu her detayıyla inceliyordu.

“Merak edilmek güzel bir şey ama endişelenmeniz hoşuma gitmiyor,” dedi Şevval, görmezden geldiği bakışların sonunda sessizliğini bozdu, “İyiyim.”

Bunu söylerken de göz teması kurmadı. Aslında göz temasını doğru-
dan kurmuyor, her defasında bakacak bir şeyi muhakkak buluyordu. Ya izlenilmekten rahatsızdı ya da ansızın gelecek bir soru kaygısı yaşıyordu.

“Acını gizli saklı yaşamam seni güçlü biri yapmaz,” diye konuştu Doğu. “Seni olduğun gibi kabul eden insanların yanında içinden geldiği gibi davranabilirsin. Bu da seni güçsüz yapmaz.”

“Ya hiçbir şey görüldüğü gibi değilse?”

“Ne gibi?”

“Hiç,” diyerek omuzlarını silkti Şevval. “Genel anlamda soruyorum.”

“Zaten hep öyledir,” dedi Doğu peçeteyle ağzını silip masadan doğru-
lurken. “Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.”

İnanç’ı tavırlarıyla düşünceler içinde bırakarak sigara paketini ve çak-
mağını aldığı gibi balkona geçti. Şevval sandalyesine sindi, İnanç konu-
şacaklarını söyleyerek ayaklandı. Masayı hızlıca topladı, mutfakla işini
bitirdikten sonra Şevval’i alıp misafir odasına geçti. Doğu’nun bilgisayar
başına geçtiğini görmek işine gelmişti.

Önce Kazım’la neler olduğunu anlatmasını istedi. Sonra da Ertu’yu
eksiksiz anlatmasını. Nasıl aldatıldığını öğrendiği anı olduğu gibi aktardı
fakat Ertu için ağzını bıçak açmadı. Henüz hazır değildi. Her ne olursa
anlatmaya hazır değildi.

İnanç ulaşamadığı Muazzez’i nerede bulacağını bilmediği için ufaktan
kaygılanmaya başlamıştı. Ne durumda olduğunu tahmin etmesi kaygısını
gideremiyordu. Arda’ya sordu ancak o da bilgisizdi. Doğu’ya sordu, elinde
hiçbir bilgi yoktu.

Muazzez’in ulaşmasını bekleyecekti İnanç. Kalbi kırılmış kadın ken-
dini hazır hissettiğinde ona ulaşacak, Şevval gibi abuk sabuk cümleler ku-
racak ve onun için endişelenmemesini söyleyecekti. Sürecin uzamamasını
diledi İnanç.

Kapı çaldığında İnanç ayaklandı. Beklenmeyen misafirlere artık alış-
mıştı. Üst düzey güvenli ve rezidansa ahıra girer gibi giriyorlardı. Kapı-
yı açmak için odadan çıktığında Doğu’nun elindeki telefonda gözünü
ayırmadan kapıyı açtığını gördü. İnanç yanına ulaştığında kapıda Ertu ve
Arda’yı gördü.

Kapıda korkunç ifadeleriyle belirmelerinden bıkmıştı İnanç. Yine
hangi kötü haberi alacaktı? Oflayarak salona geçtiğinde söylenmeyi de
ihmal etmiyordu. Söylenmesi Arda’dan aldığı haberden sonra küçük bir
acıya dönüştü.

“Muazzez ailesinin yanına döndü. Akşam uçağıyla Vietnam’a uçtu.”

Elindeki telefonu yüzüne doğru tutarak gönderilen mesajı gösterdi. İnanç mesajın üstünden defalarca kez geçti. Onu görmeden gitmişti. Yanına gelmeden, vedalaşmadan arkasını dönüp gitmişti.

Doğu'nun da aynı mesajı okuduğunu o söylediğinde anlamıştı. Mesaj hepsine aynı anda beş dakika önce gelmişti. Kapı eşiğinde soluk benziyle onları izleyen Şevval, aldığı haberle çehresi soğuk ve sert ifadesine bürünen Ertu'yu acı içinde izliyordu. Muazzez grubu dağıtmadan gitse de aslında içten içe dağılmışlardı.

"İsabet olmuş," diyen Ertu'ya çatacağı ki kollarını kaldırıp susmasını isteyince istemsizce komuta uydu.

"Buraya çatmak için gelmedim İnanç ve inan Muazzez'den daha büyük dertlerim var."

"Neymiş derdin?" diye sordu küçümsercesine İnanç. "Yaptıklarından daha büyük ne gibi bir derdin olabilir?"

"Espinoza!" dedi kalın sesiyle. Çakır gözlerini gözlerine dikerek soğuk ve buzdan sesiyle bir kez daha tekrarladı. "Kingston Espinoza!"

İnanç o anda yabani adamın ürkütücü gözlerinden gözlerini ayırıp ondan daha kötü bakan sevgilisine çevirdi. Espinoza adı geçtiği an hiç tanışmamayı dilediği Doğu Üzeyiroğlu'na dönüşen o korkunç adama.

"Ne yaptı?" diye soran Doğu'ya beklemeden yanıt verdi Ertu.

"Bu akşamüstü amcamı aradı, New York'a dönmem gerektiğini, alacak verecek durumumuzun olduğunu söyledi. Hem de her bir kelimeyi Türkçe konuşarak."

"Sen ne yaptın?"

"Geleceğimi söyledim," dedikten sonra onu öfkeliendiren her neyse homurdanarak gizledi. Söylemek istediği bir şey var da dile getiremiyor-muş gibiydi.

Doğu burnundan nefesini gürültüyle verirken, "Diğeri?" diye sordu konuşmaya teşvik ederek.

Arda ve Ertu uzun uzun baktı. Acı, korku, pişmanlık ve bilinmezlik aralarından akıp geçti. Haber kötüydü. Haber, duymaya hazır olmadıkları kadar korkunç bir şeydi.

"Bu gece depoda bilinmeyen bir sebep yüzünden yangın çıktı. İki adamımız ağır yaralı," diyerek felaketi bildiren Arda Özer, kollarını göğsünde kavuştururken İnanç'ı korkutan ikinci felaketi de bildirdi.

"Evimize dönüyoruz, Doğu. Dostlarımızı ateş hattında yalnız bırakamayız."

Kül Renginden Hayalleri

5 Haziran ABİD/New York
Newark Liberty Uluslararası Havaalanı

Kül oluncaya dek yanmaya devam edeceğiz. Bırak! Yaşam bize sınavlar veriyorsa geçmek için fırsatlar da sunar.

Kalabalığın arasında, bavulların takırdattığı zeminde heyecansız adımlarla ilerlerken her ırktan, her dil ve kültürden bulunan insan yığınıncıncıyordu. Yanından geçen bir İngiliz beyefendisinin nazik heyecanını, Çinli bir hanımefendinin kahkahası takip ediyordu. Herkes kaygısız gibi görünürken, herkes bir yerlere yetişmek için acele ederken İnanç Gürmen hangi duyguya sarılacağını düşünüyordu.

Kaybolmuş gibiydi. Hiç bilmediği bir ülkenin havaalanında herkesten kaçır gibiydi.

Elinden tutan adam, tehlikenin sözlükteki karşılığını alabilecek potansiyeldeydi. Nitekim onunla uğraşan çetenin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. İnanç Gürmen, babasını ikna ederek buraya kadar gelmişti ama onlara nasıl bir tehlikenin içinde olduğunu söylememişti.

Henüz kim ve ne olduklarını bilmediği Espinoza çetesinin gözdesi olduğunu sakladığı ailesi, İnanç burada zarar gördüğü an suçlayacak kimseyi bulamayacaklardı. Çünkü gitmek istediğini İnanç söylemişti.

İkna etmek için yanına gittiği babasının hayal kırıklığını anımsadı:

"Benimle görüşmek için annemin aracı olmasına gerek yoktu. Kızım de sen koş koş gelirdim."

"Kızım benden koş koş gitmemiş gibi."

İncinmiş sesini son ana kadar toparlamaya çalışsa da kendini ele vermişti. Öyle olmasa bile sözleri İnanç'ı incitmeye yeterdi.

"Beni incitmek için mi çağırdın, baba?"

"Seni inciten birinden kurtarmak için çağırdım."

"Tekrar ona gideceğimi biliyorsun. Ve... Beni incitmeyeceğini de."

Hiçbir şey bilmiyorsun der gibi gülümsüyordu. Tecrübeli bir baba gibi gelecekte olacakları bir gülümsemeye sığırdırıyordu.

İnanç o tecrübeden korktuğunu kendine itiraf edemese de New York'a ayak bastığından beridir bunu hissediyordu. Babasının haksız çıktığı, yarıldığı çok ender zamanlar olmuştu. Aynı şekilde bu ilişkiyi desteklemeyen Şahin Bey ve annelerinin de. Her biri olmazları sıralasa da İnanç ve Doğu inatla el ele tutuşmuşlardı.

Yanında olduğu için pişman değildi, elinden tutmak kendi seçimiydi; sadece bazı anlarda onu kasıp kavuran korkunun gerçekleşme ihtimaline çok fazla kapılıyordu. Kaygılıydı... Haddinden fazla kaygılıydı ve bu kaygısında haklı çıkacağına inanıyordu.

Babasına New York'a gideceğini söylerken ki ân zihnini yeniden kurdu:

"Benimle Bursa'ya gelmek ister misin? Seni bu yaz bekleyen çok arkadaşın rahatları var."

İnanç alt dudağını kaygıyla kemirdi. "Gelmeyi çok istiyordum."

Yavuz Bey acıyla gülümseyerek gözlerini kaçırdı. Kızı tarafından reddedilirden göz temasından özellikle kaçınıyordu.

"Ama gitmek istediğim başka bir yer var. Gönlünüzü almadan gidersem olurum."

Annesinin varlığından güç alan İnanç ona gitmek istediği yeri söylemeye korktu. Babası müsaade etmedi.

"Doğu'nun geri döneceğini biliyorum."

İnanç gözlerini kaçırmadı. "Evet, işyerinde yangın çıkmış ve çalışanları durumları ağır. Gitmek zorunda."

Yavuz Bey rahatsızca homurdanarak, "Sen de onunla gitmek istiyorsun," diye korktuğu düşüncesini dile getirdi.

Kararını ondan önce dillendirmesi İnanç'ı rahatsız etmedi. Onu rahatsız eden her şeye bu kadar vâkıf olmasıydı. Babasının ve annesinin daha fazla müdahalesini istemiyordu.

"Evet, onun yanında olmak istiyorum."

Yavuz Bey üzerine düşünmeden kararını bildirdi. "Ben istemiyorum."

"İnsanlar ikinci bir şans hak eder, diyordun hep."

"Şiddete meyilli olan insanlar için asla böyle bir cümle kurmadım, kızım."

Haklıydı fakat... İnanç başını önüne eğdi. Doğu'yu babasına karşı savunuyordu. Elini öyle sıkı bağlamıştı ki, söyleyeceği her cümle ağzına sıkışmıyordu.

"Beni zaman zaman korkuttu ama asla elini kaldırmadı. Doğu'yu savunacağım bir durum yok. Ama..." derken babasının doğrudan gözlerinin içine bakmasıyla duraksadı. Büyük solungaçlara sahip olursa aldığı nefesler onu kurtarabilirdi. Ama şimdi oltaya takılmış balık gibi çırpındığını hissediyordu.

"Sen her zaman gurur duyduğum, duyacağım bir çocuksun. Seni seçimin için asla yargılamadım, yalnız bırakmadım. Ama bu adam için şans istemiyorum, İnanç. Sen benim narin, el üstünde tuttuğum biricik kızsımsın. Nasıl kalbini kıran, canını yakan bir adamla olman için rızamı istersin? Nasıl onunla ülkeleri aşp uzağa gitmene göz yummamı beklersin? Onunla aynı cude olmanı bile kaldıramazken üstelik..."

İnanç alt dudağını kaygıyla kemirdi. "Bu keyfi bir gidiş değil, destek olmak istiyorum."

Yavuz Bey kararında kesindi. "Kalpsiz adamlar destek olan elleri günü gelir hiç acımadan kırar."

Kırılmamayı umut etti İnanç. En kötü umutsuzluk da bu olsa gerekti.

"Sen Doğu'yu zorlarken beni de üzüyorsun."

*Babası gözlerini kaçırdı. Üzüldüğünü görmektense kendi kalemini kır-
mayı tercih ederdi. Tamam dercesine kafasını salladı. Çaresiz bir kabulle-
nişti. Fakat söyleyecekleri varmış gibi sözlerini tartıyordu. Nihayet sonuca
varmış hâlde onunla yeniden göz göze geldi ve İnanç'ı kıran sözleri son kez
söyledi:*

*"Yarın kızımı bana elleri kırılmış bir hâlde gönderirse, Doğu'yu bilmem
ama seni asla affetmem, İnanç."*

Babasının ikna edilmesi tatmin etmiş sayılmazdı. İnanç Gürmen, ge-
risinde kırgın ebeveynler bırakmanın yükünü taşıyordu. Onları kaybet-
mekten ölesiye ürkerken hiç bilmediği bir ülkede kana susamış çetenin
ellerine kendi ayaklarıyla gidiyordu. Onlara hak etmedikleri acılar verebi-
leceği ihtimaline rağmen.

Sesi uzaklardan gelen sevgilisine ulaşmak için önündeki perdeleri tek
tek yırtması gerekiyordu. İnanç Gürmen perdeleri yırtarak ona ulaştı.
Onu net algıladığında son cümleyi yakalayabildi.

"Az sonra Jeremy ile tanışacaksın."

Jeremy... Doğu, Ertu ve Arda'nın ortağı, aynı zamanda senelerdir her
şartta ve koşulda yanlarında olan dostlarıydı. Jeremy hakkında yine De-
met Hanım ve Şahin Bey sayesinde üstünkörü bilgiye sahipti. Onu da fo-
toğraflardan görmüştü İnanç. Dikkatini çeken ilk detay ise favorilerinden
haşlayıp şakağının üstüne kadar yaptırdığı dövmesi olmuştu.

İnanç'ın hatırasında Jeremy, tavır olarak diğerlerinin aksine sert ve
mesafeli biri olarak kalmış hatta Arda'nın en çok dalga geçtiği ortakla-
rından biri olduğuna da şahit olmuştu. Bir telefon vasıtasıyla Doğu'nun
yaşamına vâkıf olmuştu; bildiği her şeyin aslında görüldüğü gibi olmadı-
ğını da gün geçtikçe daha iyi görüyordu.

"Jeremy'i sadece fotoğrafta görmüştüm, hatıramda kalan yüzündeki
dövmesi," diye katıldı İnanç. Bir yanında Doğu, diğer yanında Ertu ile dış
kapılara doğru ağır ağır ilerliyorlardı.

"Gördüğün adamın dışında biri değil. Hâlâ aynı."

Doğu zihnini okumuş gibi kendince varsaydığı bir noktayı cevabıyla
düzeltmiş, onu aynı zamanda aydınlatmıştı. O zaman sert ve biraz da
kaba bir adamla tanışmaya hazırlıklı olmalıydı.

"Kaba biri olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

*"Hayır," dedi Doğu. Nokta atışı yapmasına şaşırmadı. "Espinoza on-
dan daha kibardır."*

İnanç burnunu kıvırdı. Adı devamlı geçen ama kim olduğunu bilme-
diği bu adam hakkında gerçekleri ne zaman öğreneceği belirsizdi. "Birile-
rinin Espinoza'dan daha kaba olduğunu düşünmüyorum."

“Kibarlık en yanıltıcı tavidir.”

Doğu'dan beklediği yanıt yan tarafındaki yabancı adamdan gelmişti. Sesi İnanç'ın bakışlarını ona çevirmesini sağladı. Onunla arasına mesafe koymak istemese de Ertu'yla bağ kurmaya son vermişti. Muazzez'i kuşkusuz kırmaması ve onun aşkını hiçe sayması İnanç'ı geri itmişti. Onun yüzünden Muazzez veda bile etmeden gitmişti.

“Sen vardın değil mi?” dedi İnanç harasına içerlenmiş gibi yaparak. “Jeremy'nin senden daha kaba olduğunu nasıl düşünürüm?”

Ertu tavrını göz devirmesiyle karşıladı. “Sırası değil İnanç, şu olayları bitirdiğimizde suratıma bir yumruk atabilirsin. Seni engellemem.”

“Bu yüzünle ilk defa tanışıyorum. Şaşırdım.”

Elini tutan sevgilisinin tutuşu sıklaştınca, İnanç bakışlarını solunda kalan Doğu'ya çevirdi. Ertu'ya sataştığı için uyardığını sandı ancak sevgilisi havalimanını taramakla meşguldü. Üstelik oldukça kızgın görünüyordu.

“İzleniyor muyuz, Ertu?”

“Evet, biri Espinoza'nın adamı ama diğerinin kim olduğunu bulamıyoruz. Jeremy araştırıyor.”

İnanç kaşlarını yıktı. Daha uçaktan yeni inmişlerdi, ne ara bu kadar haber almıştı? Telefonu da elinde değildi ya da İnanç onu görmezden geldiği için ne yaptığını görememişti.

“Onu takibe almışlar mı?” diye sordu Doğu homurdanarak.

“Evet, izleyecekler.”

İnanç tehlikenin göbeğine doğru elini kolunu sallaya sallaya gidiyordu. Bilinen isimlerin verdiği tehlike bilinmeyenlerden daha az ve yıkıcıydı; İnanç Gürmen az veya çok yıkılmanın eşiğindeydi. Belirsizliğin kanısına sızıp vücudunu uyuşturmasından son derece rahatsızlık duyuyordu.

O gitmek için direktmeseydi Arda şimdi yanlarında olacaktı. Fabrikada çıkan yangının bir tür oyun olması ve Şevval dâhil İnanç ve Doğu'nun ailesine yaklaşımları ihtimaline karşılık Arda, İstanbul'da kalmıştı.

İstanbul'un nabzını Arda tutarken Doğu ve Ertu, New York'un nabzını tutacak, ihtiyaç duyulması hâlinde Arda geri dönecekti. Bilinmeyen biri tarafından takip edildiklerine göre çağılması yakındı.

İnanç bavulu elinde sürüklerken çıkan sese kapılıp bir süre düşüncelerinden uzaklaşmaya gayret etti. Güvende olduğuna inanmak kaygılarını azaltmaya yardımcı oluyordu, böylece her sürprize hazırlıklı olacaktı.

“Espinoza'nın planı olabilir mi?” diye sordu Ertu.

Doğu homurdanmanın ardından hızlıca yanıtladı. “Espinoza kartlarını açık oynar.”

“Arda'yı aramam gerek.”

Ertu arama yapacağını söyleyerek önlerine geçti ve kalabalığı hızlıca yardı. İnanç ikisi arasındaki soluksuz diyalogu dinlerken gözünü Doğu'dan ayıramıyordu.

Tavni gittikçe değişiyor, öfke bedenine nüfuz ederek elini tutmakta

olduğu kadına sığıyordu. Sürpriz gelişme İnanç'ı Doğu'nun öfkesi kadar korkutmuyordu. Gözü karardığında neler yapabileceğini tahmin edememenin etkisi vardı.

İnanç elini sımsıkı tutarak varlığını sevgilisine hissettirdi. Öfkesine yenilerek yanlış bir hamle yapmasına müsaade etmeyecekti. Onunla gelmesinin en büyük sebebi de buydu.

"Belki hassas noktalarını bilerek hareket ediyorlardır. Açık vermesen mi?"

Doğu ona döndüğünde hâlâ öfkeliydi ama yumuşamaya hazırlanıyordu. Önce çatık kaşları düzeldi ardından ifadesindeki sertliği manidar bir gülüş süsledi. Saniyeler sonra gözleri daha sıcak bakar oldu, sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

"Onları hiçbir zaman görmezden gelmedim, bebeğim," dedi bilmiş gibi sınıtarak. "Öfkemi saklama gereği duymadım. Onları izlediğimi ve bir sonraki hamlede bulunacağımı açıkça belli ettim. Sadece hamlelerimin ne şekilde olacağı belirsizdi. Yani aynı oyunu oynuyoruz."

"Ama Espinoza'ya oynuyorsun, kim olduğunu bilmediğin adamlara değil."

"Hayır, herkese."

"Her şey çok karışık. Rahat mısın yoksa kızgın mısın, anlayamıyorum."

Doğu bunu doğal karşıladı. "Çünkü hiçbir şey bilmiyorsun, anlamaman gayet normal. Ve hayır, asla rahat değilim. Jeremy'nin kim olduklarını bilmemesi beni geriyor."

"Ne yapacaksın?"

Kapıya doğru yaklaşıklarında Doğu acımasızca gülümsedi. "İzleyeceğiz."

Bir anı bir anını tutmayan adamın saniyeler içinde değişen ifadeleri İnanç'ı şaşırtmakla kalmayıp dengesini de bozuyordu. Şansı varsa bu tutarsızlıklarını onun üzerinde göstermeyecek ve İnanç'ın aklını korumasını sağlayacaktı.

Kapıyı geçtiklerinde kalabalığın arasında doğruca onları izleyen adamları gördü. Ertu'nun önündeki adamın Jeremy olduğunu görmese bile anlardı İnanç. Gün ışığı gergin çehresine yansıyorak koyu kahverengi gözlerini daha korkutucu gösteriyordu. Jeremy hatırladığı gibiydi, kaşları çatık ve ifadesi tekinsizdi.

"Bu adamla anlaşacağımızdan endişeliyim."

Doğu bir şey söylemedi. Jeremy'nin tavrına vekil olmaktan ziyade akışına bıraktı. Ya da İnanç öyle sandı. Onlara yaklaştıklarında Doğu ve ortağının el sıkışıp omuzlarını bir kereliğine birbirine çarpıp geri çekilmelerini, soğuk ifadelerini kıran içten gülümsemelerini, gözler ona döndüğünde ise bakışların ansızın değişmesini hiç beklememişti.

Doğu'nun arzulu gözlerine aşınaydı fakat hatırasında asabi tavırlarıyla

kalan Jeremy'nin sıcak gözleri beklemediği bir şeydi. Sert çehresini memnun bir ifade kapladı. Takip edilmiyorlarmış gibi şimdi kayıtsızdı.

"Doğu'nun bebeği?"

İnanç gözlerini usulca sevgilisine çevirdi. Ellerini cebine sıkıştırmış onu izliyordu. Geleceğini haber verirken ayrıntıları da mı bildirmişti? Ondan yayılan salt gücün etkisiyle titredi. İnanılmaz bir adamdı. İfadesi değişmese de gözleri her şeyi anlatıyordu. İnanç gözlerini güçlkle kaydırarak yeniden Jeremy ile göz teması kurdu. İstemsizce kıkırdadı ve sorunu haklı çıkaracak bir parlamayla onayladı.

"Evet," dedi, elini sıkamak için uzatarak kendini takdim etti. "İnanç."

Jeremy, ismini dilinde döndüremeyince uzattığı elini tutup dudağına yaklaştırdı ve elinin üzerinden ona mahcup bir bakış attı. "Beni bağışlayın lütfen," dedikten sonra elini öpüp nazikçe bıraktı.

İnanç elini geri çekerken iki yana önemsiz bir şeymiş gibi sarsakça salladı. "Sorun değil, Jeremy."

"Sonunda tanıştığımız için mutluyum. Doğu," diyerek yanındaki adama üstten bir bakış attı. "Bebeğini bizden sır gibi saklıyordu. Bildiğim biri olmasını beklemiyordum."

Jeremy ile aynı dili rahatlıkla konuşmak güzeldi. İkide bir tercümana ihtiyaç duymadan onunla doğrudan iletişim kurmak büyük şanstı. Aksi hâlde Doğu veya Ertu'nun her şeyi olduğu gibi çevirdiğine asla inanmayacaktı.

"Seni yanında getireceğini söylemişti. Ama bu kadar erken ve kötü adamlar etrafımızdayken olmasını beklemiyorduk."

İnanç huzursuzca soluğunu bıraktı. "Hiçbirimiz beklemiyorduk."

Huzursuzluğunu fark eden Doğu, yanında yerini tekrar aldı. Bu defa elini tutmak yerine belinden kavrayarak kendine çekti ve sıcaklığına hapsetti. Onunla bütün hâlindeyken daha güçlü, daha mutlu, daha kaygısızdı.

"İnanç senin kaba ve çekilmez bir adam olduğun konusunda bizimle hemfikir."

İnanç'ın gözleri Doğu'nun söyledikleriyle büyüdü. Aralarında fısıldaşukları dedikodunun ansızın kulağa yayılmasını, üstelik bunu sevgilisinin yapmasını hiç beklememişti.

"Hayır," diyerek savunmaya geçti. "Ertu'nun senden daha kaba ve çekilmez olduğunu düşünüyorum." Açıklamasının yetersiz olduğunu fark edince sevgilisine gözlerini baydı. "Telefon konuşmalarında hep senden şikâyetçi olurlardı. Hatıralarımda öyle kalmışsın."

Jeremy kendini açıklama gayretini kocaman gülüşüyle karşıladı. Bu adamın kaba olduğunu nasıl düşünmüştü?

"Yanılmıyorsun, sevmediğim adamlara karşı kabayım."

Ertu ve Doğu aynı anda ona soğuk bir bakış atınca İnanç ağzının içinde kıkırdadı. Muhtemelen Jeremy intikamını alıyor, belli ki bunu da başarıyordu.

“Onlarla yaşamak zor olmalı.”

Jeremy hoşnutsuz bir burun kıvrımayla sözlerini destekledi. “Her şey para için.”

Sıkı dostluklarını bilmese neredeyse ciddiyetine inanacaktı İnanç. Kafasını iki yana sallarken, “Kötü bir yalancısın,” diyerek oyununu bitirdi.

İlk tanışmaları beklediğinden çok daha iyi geçmiş, Jeremy’e dair hissettiklerinde yanılmadığı için mutlu olmuştu. Bu kadar kafa dengi bir adamla tanışmak iyi hissettirmişti. Doğu’ya manidar bir bakış attı. Hançisinin yanıldığından şimdi emin değildi.

Doğu manidar bakışlarına karşılık bilgece bir tavırla konuştu. “Genelde kadınları etkilemek için kibar davranır.”

İnanç inanıyormuş gibi yapsa da başaramadığını Ertu’nun tıslamasıyla anladı. Şevval’e duyduğu aşktan rahatsız olmuyordu ama iki dostun arasını bozacak kadar ileri gitmesini de kabullenemiyordu. İnanç ve Doğu’nun durumu onlardan farklıydı.

Batu yaşamıyordu ama kalbi kırılan bir kadın hâlâ hayattaydı ve çekip gitse de aralarındaydı...

İnanç ona soğuk bir bakış attıktan sonra Doğu’nun yönlendirmesiyle arabaya geçti. Bavullar bagaja yüklendikten sonra üç adam arabaya aynı anda bindi. Doğu yanına, Jeremy şoför koltuğuna, Ertu ise ön koltuğa geçti. Arda’nın ve Şevval’in yokluğunu hissetmek onu kötü etkiliyordu.

Arabadaki sakin atmosfere kapılmadan evvel telefonundan önce anne ve babasına ardından Şevval’e kısa bir mesaj çekti. Onları merak edeceğini bildiği için Demet Hanım’ı da bilgilendirmişti. Şahin Üzeyiroğlu’na hâlâ mesaj yollamakta çekiniyordu İnanç. Onunla aralarında manevi bir bağ vardı ve bu bağın zedelenmiş olmasına kahroluyordu.

Ensesine dolanan parmakları hissedince inlememek için kendini zorladı İnanç. Bir dokunuşuyla darmadağın ediyordu bu adam; üzerindeki etkisini öyle anlarda kullanıyordu ki kadının kaçmak veya inlememek için fırsatı olmuyordu. Hoş, bunu da hiç denememişti. Yalnız olmadıkları ve nefes alışlarını bile duydukları bu an haricinde.

“Takip edildiğimiz için mi gerginsin?”

Adadığı bu durumu hatırlayınca canı sıkıldı. “Hayır,” dedi dürüstçe. Doğu’ya karşı açık olmayı seviyordu. “Babanı düşünüyordum. Ona mesaj atıp atmamak konusunda kararsızım.”

“Aranızın bozulduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır ama,” dedi endişeli gözlerine üzüntüyle bakarken. Sonunda pes ederek teslim oldu. “Bağımız zarar gördü. Üzülüyorum.”

Doğu’nun yargılayıcı bakışlarını istemsiz gülüşü destekledi. “Şahin Bey benden vazgeçer ama senden asla vazgeçmez.”

Şimdi yargılayan İnanç’tı. “Bir baba oğlundan asla vazgeçmez.”

Doğu’nun parmakları ensesinde gerildi, kaşları çatılarak yüzündeki sakin ifadeyi ezip geçti. Gözlerini ön koltukta oturan Ertu’ya birkaç sa-

niyetine çevirdikten hemen sonra yeniden ona döndü. Kurduğu küçük fakat etkisi büyük cümle arabadaki sakin atmosferi delerek yerini gerginliğe bıraktı.

İnanç yanlış bir şey söylememişti ama yanlış yerde söylediğine dair ikinci bir hisse kapıldı. Konuyu şimdi değiştirse çok mu kabalık ederdi? Devam etse öndeki hangi adamı kıracaktı? Yoksa kırdığı bizzat Doğu muydu?

"Gideceğimiz yer uzak mı?" diye sordu konuyu aniden değiştirmeye karar vererek.

"Havaalanı kasabaya kırk beş dakika kadar uzak. Depo kasabanın girişinde. Ev ve depo özellikle yakın," diye açıkladı Doğu. "Bir depo kaldıysa tabii."

"Önce nereye gideceğiz?"

"Önce yanan depoya gideceğiz."

"Başka bir yer daha mı var?"

Doğu çenesini bir kereliğine salladı. "Depo, yedek parçalar ve arızalar için ek olarak ayırttığımız bir yer. Asıl işimiz motosikletleri sattığımız galeri ve galerinin arkasında bakım ve arıza için hizmet verdiğimiz servsimiz."

İnanç asıl işini unutmuştu. Bir ara galeriyle alakalı bir şeyler duymuş ama üzerine gitmediği için detayları almamıştı. Unutmasına içerleyerek yeni bir soru yöneltti.

"Peki, kaç ortakısınız?"

Sorusu Doğu'yu gülümsetti. "Üçümüz dışında Jeremy ve Çinli finansörümüz Shan Bu."

Hâlâ gülmeye devam etmesi İnanç'ın aklını karıştırdı. Neden güldüğünü sorarcasına kaşlarını yıktı.

"Benimle ilgili her şeyi bildiğini sanıyordum."

İnanç egosuna karşılık kurnazca sırıttı. "Seninle ilgilenmiyordum."

Ertu ve Jeremy'nin homurtulu gülmeleri dikkatlerini dağıtınca onlara döndü İnanç. Trafiğe aldırış etmeden bakışıp kıs kıs gülüyorlardı. Jeremy'nin dillerini bilmesi bir açıdan hiç iyi olmamıştı.

Araba kırk beş dakikanın sonunda nihayet deponun önüne çekilmişti. Bir galerinin yan deposu olarak kullanılan bu alan özellikle Doğu ve Ertu'nun liderliğindeydi. Hem motorların arıza ve bakımını yaptıkları hem de en küçük parçasına kadar sattıkları bu depo bir yangına kurban giderek kül olmuştu.

Kurtarılan eşyaların çoğu dışarıya alınmıştı.

Doğu ve Ertu arabadan hızla indi. Dehşet içinde büyük depodan arta kalan izleri seyretti. Siyah duman dış duvarlara kadar ulaşmıştı. Yanık kokusunu hâlâ alabiliyorlardı. İki elemanlarının hayatta kalması mucizeydi. Dışarıdan bu kadar berbat görünen depo içeriden nasıl görünüyordu?

İnanç arkalarında onlar kadar dehşet ve kaygı içinde kalmıştı. İki ada-

mı takip ederek depoya girdi. Patlayan ve yerlere dağılan cam kırıklarının üstüne basarak motor yağının keskin kokusu arasında ilerlediler. Baktıkları her yerde yangının izi vardı. Çoğu alet erimiş, çoğu söndürülmenin etkisiyle yarım kalmıştı.

“Bu nasıl oldu?”

Jeremy, Ertu'nun Türkçe sorduğu soruya İngilizceyle karşılık verdi.

“Elektrik kontağında yangın çıktı. Yapılan incelemelerde yağların da bu yangını tetiklediği ve bu yangının kasıtlı bir el yardımıyla yapıldığı belirlendi.”

Ertu ve Doğu göz göze geldi. Kastın sahiplerini biliyorlarmış gibi göz temasıyla konuşmuşlardı. Burnunu koluyla kapatan İnanç nefes almakta güçlük çekiyordu. Durum vahimdi. Birileri buradaki yangını organize etmiş, iki kişinin göz göre göre yanmasına izin vermişlerdi.

Ama kim?

İnanç içinden *Espinoza* diye geçirdi. Ona çiçek gönderen, Doğu'nun ve Ertu'nun ailesini tehdit kartlarıyla uyandıran psikopatın insanları göz göre göre yakması da muhtemeldi.

“Ooo kimleri görüyorum burada!”

Hafızasını kaybetse bile bu sesin onda bıraktığı hissi unutmazdı İnanç. Acılı gözleri hissettiği rahatsızlıktan nasibini alarak kısıldı. Onunla burada karşılaşacağını hiç düşünmemiş, kendini hazırlamak için fırsat oluşturamamıştı.

“Ama yanlış zamanda burada.”

İnanç rahatsızlıkla parıldayan harelerini Günce'ye çevirdi. Hiç değişmeyen, hâlâ insanı rahatsız eden kin dolu gözleriyle karşısında duruyordu. Siyah küt saçlarıyla, yüz hatlarını keskinleştiren makyajıyla, siyah deri eteği ve siyah botuyla Günce yine yırtıcı edasını sergiliyordu.

Doğu'nun parmaklarını kendi parmaklarının arasında hissettiğinde tuttuğu nefesini farkında olmadan bıraktı. Doğu Üzeyiroğlu her halükârda yanındaydı.

“Ne saçmalıyorsun, Günce?” diye sordu Ertu.

“Diyorum ki, zayıf kalpli birisinin aramızda olması bizi daha da zora sokuyor.” Alaycı gülüşünü sergilemeye devam etti. “Yanlış mıyım?” derken gözlerini Doğu'ya çevirdi.

İnanç'ın elini tutuşunu görmezden güçlükle geldiği açıktı. Özellikle İnanç yüzüne gerçeği vurduktan sonra bir daha ortalıkta görünmemişti.

“Etrafımızda bu kadar düşman varken gelmesi yazık olur, Doğu. Pardon, daha düşmanlarımızı bilmiyor, değil mi?” diye sordu acıyan gözleriyle. Ortamı kızıştırmaya ant içmiş gibi olmayacak noktalardan saldırıyordu. “Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor ki.”

İnanç'a baktığında acıma duygusu nefrete kolaylıkla evirildi. “Değil mi, Ufaklık? Doğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Gelir gelmez İnanç'a saldırıyordu. Nefretini acıma duygusuyla birleştirerek kadının canını yakmaya çalışıyordu.

"Bana çiçek gönderme nezaketinde bulunan Espinoza hakkında sandığından daha çok bilgiye sahibim," dedi İnanç. "Doğu'ya gelince... Öğrenmek istediğim her şeyin cevabını alıyorum. O yüzden buradayım."

Nefretine karşılık sakın gülümsemesiyle onu alt etti. Diliyordu ki bilmediği bir yerden onu vurmasın. Şimdilik çiçek onu kurtarabilirdi. Günce'nin nefreti tiksintmeye dönüşünce İnanç kazandığını anladı.

Günce'nin kaçırdığı bir nokta vardı ki aydınlanması uzun sürecek gibiydi. İnanç kapının arkasında bırakacağı bir kadın değildi; Doğu'nun rızsığı olduğu bir zindandı.

"Muhatabın benim, Günce," dedi Doğu dikkatini üzerine çekerek. "Ne saklıyorsun?"

"Sen sevgilinle sıcak evinde gününü gün ederken, düşmanlarımız burada plan yapıp ölen arkadaşlarının günahını üstümüze yıkarak bizi de yakmaya çalıştı. Haberin var, değil mi? İki arkadaşımız yoğun bakımda. Yaşam mücadelesi veriyorlar."

Suçlamalar şuurunu kaybeden bir kadına aitti. Ertu bu suçlamaları kabul etmediğinden homurdanarak kalabalığın içinde olmalarına aldırmaksızın Günce'yi sarsacak bir kuvvette kükredi.

"Şuurunu mu kaybettin, Günce? Ne dediğinin farkında mısın?"

Onu New York'a yollayarak Doğu'dan uzaklaştıran adama gözlerini çevirdi Günce. "Evet, farkındayım," dedi iğnelercesine. "Kingston Espinoza'yı taklit ederek bizi kandıran yeni bir çeteye karşı karşıyayız. Deponuzu yakarak gelişlerini haber verdiler."

Ertu, Doğu ve İnanç baktı. Espinoza zannettikleri yıkımın suçlusu kimsenin bilmediği bir çeteye aitti. Günce ise çeteden çok Doğu'nun muduluğuna ve ondan taraf tutan Ertu'ya öfkeliydi. Gitmemeleri gerektiğini başından beri söyleyen kadın, yanılmadığı ve depoyu boş bıraktıkları için öfkelenmeyi kendinde hak görüyordu.

Jeremy doğruluğunu kanıtlayan ciddi ifadesiyle çenesini bir kereliğine salladı. İnanç tanımadığı her yüzde aynı ciddiyeti gördü. Hepsi gergin ve esasında öfkeliydi. Doğu ve Ertu'nun hamlesini bekliyorlarmış gibi tetiklerdi. Ya da birlik içinde hareket etmeye alışkın oldukları için beraber daha güçlü olmayı, hamlelerini ona göre yapmayı bekliyorlardı.

"Bizi takip eden onlar mı?"

Jeremy'nin ciddi ifadesi belirsizliği ağırladı. "Bilmiyoruz, olabilir. Yüzler ve oyunlar değişiyor. Bizimle kafayı yemiş durumdalar, dostum."

Büyük oyuna kendi ayaklarıyla gelmişti İnanç.

Baba sözü dinlemeyen kız evladının muhtemel dramı yaşaması yakındı. Pusuda bekleyen düşmanları ani saldırı yapacak ve görünen o ki onları gafil avlayacaktı. Doğu düşmanlara kolay kolay yem olacak adam değildi ama babasını haklı çıkaracağı korkusuyla sarsılıyordu İnanç.

Hayal kırıklığının kekremsi tadını ağzında hissetti.

“Siktir!”

Doğu’nun homurtusu nefes almasını zorladı. Is ve yağ kokusunun içinde kalmak ona zarar verirken Doğu’nun hışmıyla zararı katlanıyordu. Ancak hem ruhen hem bedenlen acı çekmek İnanç’ın artık kaldırabildiği yük değildi. İşlerin daha ilk dakikasında kızışmasını beklemediğinden destek olacağını sanmış fakat yanılmıştı.

Ertu burnundan nefesini vererek, “Hiç mi ipucu yok?” diye sordu. Sesi öfkeden çatlamış gibiydi.

“Siber saldırıya uğradığımız için kamera kayıtlarına erişemiyoruz,” dedi Jeremy sıkkin bir tavırla. “Karşımızdaki adamlar her şeyi düşünerek hareket ediyor.” Alaya alır gibi konuşsa da onlara öfkeli olduğu açıktı. Ya da tüm bunlara engel olamadıkları için kendine öfkeliydi.

Doğu, Ertu ve tanımadığı çalışanların yüzünde beliren ifadelerin Jeremy konuştuğunda daha da derinleştiğini, çehrelerinin intikam ateşiyle tutuştuğunu izledikçe endişeleniyordu İnanç. Ancak onu asıl endişelendiren elini rutan adamdı. Biraz daha böyle sıkmaya devam ederse muhtemelen eklemlerinin hepsini tek seferde kıracaktı.

“Başka bir çetenin peşinize düşeceği kadar neler oldu?”

Doğu gözlerini sıkıntıyla ovuşturdu. “Anlatacağım...”

Açıklama yapmak yerine onu geçiştiriyordu. Depodaki is, içindeki hayal kırıklığı kadar keskin ve belirgindi. Kokusuna tahammül ederek sevgilisini izledi. Doğu’nun gerginliği İnanç’ın hayal kırıklığı kadar şiddetliydi.

Zaman giderek daralıyordu. Hiçbir şey öğrenmeden geçirdiği günlerden sonra bir başka çetenin haberini alıyordu. İnanç yaş tahtaya bastığını fark etmiş ama onun bu denli tehlikenin içinde olduğunu öngörememişti.

“Sen buradaki işlerini halledene kadar ben eve geçip yerleşeyim.”

Doğu bu fikirden hoşlanmadığı için kaşlarını yıkarak reddetti. “Tek başına hiçbir yere gitmeyeceksin. Seni yalnız bırakmam bebeğim, beraber gideceğiz.”

İnanç reddetme şansı bulamadan Jeremy tekrar konuştu. “Kasaba şerifi birazdan burada olacak. Geleceğiniz saatten haberi var.”

İnanç konuşmayı duymazdan geldi. Polis gelmese bile Doğu’nun eve gelmesine müsaade etmeyecekti. Burada halletmesi gereken sorunları ve takım arkadaşlarının onlara ihtiyacı vardı.

“Ben götürürüm, patron.”

Kalabalığın içinden yükselen narin ses dikkatini çekti. Bedenini hafifçe arkasına döndürdü ve kıvr kıvr saçlarıyla kendisine doğru gelen siyahi kadını gördü. Bu güzel kadın Doğu’nun iş arkadaşı mıydı yani?

Zarif parmaklarını ona doğru uzattı. Yüzünde ciddiyetten uzak rahat ve samimi bir ifade vardı ki İnanç’ı içine almıştı. Dolgun pembe dudaklarının üstündeki geniş kanatlı burnunu, kahverengi gözlerinin üstündeki kavisli kaşlarını hayranlıkla inceledi.

"Melanie Rae Murray."

Söyleyebileceğinden emin olmasa da "İnanç," diye karşılık verdi ve uzattığı elini tuttu. Tanışması kısa sürdü. Jeremy'den sonra Melanie ile tanışmıştı. Geride kalanlarla da ayaküstü tanıştı İnanç. Şerif gelmeden önce arabanın anahtarını Jeremy'den alan kadınla depodan ayrıldı. Bavulların indirilmediği arabaya tekrar binerek yola çıktı.

Camı indiren İnanç, maruz kaldığı isin ve yağın kokusundan arınmak için temiz havayı içine çekti. Çete mevzusunun karmaşıklığı her geçen saniye yüzüne çarpıyor, arabayı süren kadına sormak istese de çekiniyordu. Doğu'nun en ince ayrıntısına kadar anlatacağından emin olmasa şimdi sorardı.

Yoğun bakımda olan arkadaşlarını sordu, Melanie durumlarının hâlâ öddi olduğunu anlatarak moralini tümüyle bozdu. New York sokaklarında bilmediği bir kasabadaydı. Üç katlı, birbirlerine yapışık, koyu renklerle boyalı binaların önünden geçerek sonunda bir sokakta durmuşlardı. Arabadan inen İnanç, Melanie'nin bagaja doğru ilerlemesiyle sokağı incelemeyi bırakıp yardım etti. Küçük bavullarla gelmişlerdi, uzun süre kalmayacaklarını düşünüyorlardı. Duruma bakılırsa süre uzayacaktı.

Bavullarla beraber arabanın önünden ayrılan iki kadın, tek katlı eve girdiler. Ayakkabılarından kurtulan İnanç, evi incelemeden önce siyah kumaşla kaplı koltuğa oturdu.

Bu adamın siyaha olan tutkusuyla baş edemeyecekti. Oysa İnanç, gökkuşağı gibi rengârenk olmayı seviyordu.

Evin yeni temizlenmiş olduğu deterjan kokusundan anlaşılıyordu. İnanç oturduğu koltukta dinlenirken Melanie tarafından tatlı bir sorguya çekildi; ona Doğu ile ne zaman ve nasıl başladıklarını soruyordu.

Baru sayesinde hiç tanımadığı insanlar tarafından biliniyordu İnanç, hakkında bilinmeyen tek şey Doğu'ya beslediği duyguların karşılıklı olduğuydu.

Üstünkörü nasıl başladıklarını anlattı. Melanie'nin keyifli hâllerine şaşırsa da belli etmedi. Anlaşılan aileleri ve Günce dışında geri kalan herkes birlikteliklerini destekliyordu.

Samimi iletişim iki kadının birbirine yakınlaşmasını sağlamıştı. Melanie kahve teklifinde bulununca İnanç kabul etmiş, birlikte salona bağlı olan mutfığa kolayca geçmişlerdi.

Bar taburesinin üstünde yerini alan İnanç, mutfığı da alıcı gözüyle sızdı. Küçük mutfak temiz ve özenle düzenlenmişti. Bu mutfakta Ertu yemek hazırlarken Doğu yemişti. Bilmediği izleri buradaydı. Anımsadığı kokusu vardı.

İnanç onu özlediğini fark etti.

Kahveyi yudumlarken Melanie'nin hakkında konuşmak istemiş ve aklanından ötürü nereli olduğunu sormuştu. Babası Kanadalı annesi Afrikalıydı. Güzelliğini tamamıyla annesinden aldığını bu sayede öğrenmişti.

Depoda satış sorumlusuydu. Kasaya da bakan kendisiydi. Yangın hakkında bir şeyler çıklatmak istemiş ancak hazır olmadığını hissedince susmuş, üzerine gitmemişti.

Sohbeti kesmek istemese de üzerindeki kilerden kurtulmak istediğini söyleyerek kalkmıştı İnanç. Bavullarla beraber Doğu'nun olduğunu öğrendiği yatak odasına geçti. Üzerini değiştirdikten sonra bavulları teker teker boşalttı. Doğu'nun üç kapılı dolabı tıklım tıklım dolu olmasına rağmen yine de inci gibi diziliydi. Eşyalarını yerleştirmesi pek zamanını almıyordu zira çok kalmayacaklarını düşünerek az eşya getirmişlerdi. Komodine ilaçlarını bırakırken duyduğu kapı zili işine ara vermesine neden oldu. Doğu ve Erru dışında birilerinin gelmesini beklemeyen İnanç onların da erken gelmesini beklemiyordu.

Doğu'nun sesini duyduğunda duraksadı. Çok geç kalmadan gelmişti. Alelacele kalan son işini bitirdi, sürgülü beyaz kapı itilerek açıldığında oturduğu yataktan kalkmaya vakit bulamadı.

İşte gelmişti...

Doğu Üzeyiroğlu alelaide girişiyle nefesini kesti; dağıttığı saçlarını, göğsünde duran kolyesini, güçlü bacaklarını tutkuyla izledi İnanç. Gerilimin dalga dalga üzerine yayıldığı ancak onlar bakıştıkça azalarak yok olduğu kısacık anı, gözlerini kaçırarak bitirmeye çalıştı. Lakin gözlerini ondan koparmak zordu.

Kapıyı arkasından tekrar kapatan ve göz temasını hiçbir şekilde bozmayan sevgilisinden güçlükle kafasını çevirerek bakışmalarına son vermedi. Dilinin ucuna gelen her cümleyi ısırarak sonlandırdı İnanç. Sanki zaman buna müsait olmadığını hissettiriyordu.

Komodinin üzerinde, ilaçlarının hemen arkasında üst üste duran kitaplara gözleri takıldı. Koca odada sadece bu üç kitabı bulmuştu İnanç.

Hakan Günday - Kinyas ve Kayra

Ömer Hayyam - Dörtlükler: Rubailer

Victor Hugo - Sefiller

En üstte duran kitabı eline aldı. Amacı sadece yanlış sorular sormamak için toparlanmaktı ama kendini kitabı karıştırırken buldu. Bir sayfada küçük polaroid fotoğraf duruyordu. Bir motosikletin üstünde Doğu ve arkasında Batu oturuyor, ellerinde kasklar ve yüzlerinde kocaman gülüşleriyle kameraya poz veriyorlardı.

Onlarla tanışmadan önceki hallerine benziyorlardı. İnanç avurtlarını sıkarak fotoğraf yerine koydu ve kitabı kapatmadan önce gözleri altı çizili cümlede takılı kaldı.

"Hiçbir yere ait olmayanları iyi tanırım. Her yere aitmiş gibi davranırlar."

Kitabın kapağını kapattığında gözleri ayak seslerinin yaklaştığı sevgilisine kayd. Kapıyı sandalyeyi önüne koyarak üzerine ağırlığıyla oturdu.

"Hakan Günday"ın, Kinyas ve Kayra kitabından bir alıntı.

Onunla göz teması kurmak ve karşılıklı durmak için özellikle yaptığı bel-
liydi.

"Sadece bu cümlemin altını çizmişsin. Neden?"

"Kim olduğumu unutmamak için."

İnanç yanağını avuç içiyle yavaş yavaş severken yeni bir soru sordu.

"Kim olduğunu buldun mu? Ya da kim olmak istediğini?"

"Sadece senin olmak istiyorum, bebeğim. Kim olduğum önemli değil."

"Hmm..." mırıltısını gülümsemesi takip etti. "Sen zaten benimsin."

"Evet, ben her zaman seninim. Bu yüzden sana bir şey olmasına asla
izin vermeyeceğim," dedi Doğu kararlılıkla. "Sana zarar veren herkesin
kalemını kıracağım, Ufaklık."

Endişe ensesinde biriken bir ağrı gibi yayılarak bütün vücuduna sir-
yet etti. İnanç Gürmen kelimenin tam anlamıyla tutukluk yaşadı.

"Ne... Ne oldu?" diye sordu güçlkle.

"Gitmen gerekebilir," diyerek söze girdi Doğu. "Sana ulaştıklarında
kırılmadık cam kalmayacak."

İnanç konuşmadan Doğu devam etti. "Burada olmamalısın," derken
gözlerinde söylediklerinin aksine yumuşak bir ifade vardı. "Gelmen doğ-
ru değildi. Ki gelmeni istemediğimi biliyordun."

Sakinliği İnanç'ın canını sıkıyordu. Bulundukları odayı talan edecek
endişeye sahipti ki Doğu ateşe körükle giderse İnanç ateşi çekinmeden ya-
kacaktı. Üstü kapalı sözlerle endişesini dillendirmesi onu kurtarmayacaktı.

"Yani böyle bir günde yanında olmamı istemiyorsun. Anladım," der-
ken kafasını ağır ağır salladı. Yüzünü seven elini indirirken hassas nokta-
sına minik bir darbe atmaktan çekinmedi. "Yarın krizlerim yeniden baş
gösterdiğinde sen de yanımda olmayacaksın."

"İnanç," dedi dişlerinin arasından. "Hassasiyetimi kullanma. Gitmen
gerektiğinde seni göndereceğim."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"İnat etmek için şansın olmayacak. Sana açık ve net bir şekilde söy-
lüyorum," diyerek sözlerini tekrarladi. "Gitmen gerektiğinde seni gönde-
receğim."

İnanç yatağın üzerinde hareketlendi. Ellerinden yardım alarak sev-
gisinden olabildiğince uzaklaştı. Doğu onu henüz tanımıyor muydu?
Gitmeyeceğini, onu bırakmayacağını göremiyor muydu? Kızgınlığı o sa-
niyelerde bedenini terk ederek nükseden hüznü ağırladı. İfadesi değişme-
den evvel, "Neler olduğunu anlatmadığın sürece hiçbir yere gitmiyorum,"
diyerek tavrını net bir şekilde koydu.

Ondan uzaklaşmasını karanlık gözleriyle seyrederken sakallarını sıkın-
tıyla ovuşturdu. "Burada sıkik bir hayatım var," dedi dürüstçe. "Öğrene-
ceklerin sana bir şey kazandırmayacak ama senden çok şey götürecekt."

Hâlâ tehlikeli bir sakinlikle onu izliyor, hiçbir şey anlatmamakta ısrar
ediyordu. İnanç için anlayışlı davranmak giderek güçleşiyordu. "İş yerini

yakıp çalışanlarını öldürecek kadar gözü dönmüş adamlar bunlar!" derken sesi odanın sessizliğine fazla gelecek kadar yüksek çıktı. "Ve sen böyle bir durumda seni yalnız bırakıp gitmemi istiyorsun!"

"İşte bu yüzden gitmeni istiyorum." İşaret parmağını sevgilisine doğru kaldırdı. "Bana sesini yükseltme!"

"Beni delirtme artık, Doğu. Mantıklı hiçbir cevap vermiyorsun."

"Bu işin mantıklı bir tarafı olsa vermez miyim? Bana ters gitme İnanç, sinirlerim bozuluyor."

"Beter olsun sinirlerin!" diye patladı. "Senin için herkesi karşıma alıp yanında kalıyorum. Sen buradaki insanlardan dolayı gelmemin yanlış olduğunu söylüyorsun."

Anlayışlı davranmakla hata ettiğine inandı. Ta en başından her şeyi öğrenmek için Doğu'yu zorlamalıydı İnanç. Kavgadan ve huzursuzluktan kaçındığı, ona yardımcı olup anlayış gösterdiği için zaman tanımıştı. Yanlış bir yol izlediğini şimdi görüyordu.

"Lan o soktuğumun piçleri seni bilmemeli."

"Espinoza hastanedeki yatağıma mı çiçek gönderdi?"

Kinayesini duymazdan geldi. "Sorun sadece Espinoza değil artık. Seni bilmesi gereken asıl kişi o değil."

"Bilenler ne yapabilir, Doğu?"

Anlık öfkesiyle korkusunu itiraf etti Doğu. "Kaybederim. İnanç."

Ancak İnanç ucu açık cümlelerin sadece kendisiyle alakalı olmadığını düşünüyordu. Doğu gövde gösterisi yapmaya bayılırdı. Kendini asla küçümsemez, küçümsenmeye müsamaha göstermezdi. Bu adam nasıl kaybetmekten korkardı?

"Bana onların başı belada diyorsun," diye hatırlattı. "Korkun ne?"

İnanç'ın sakinleşmeye niyeti olmadığı belliydi. Sorularına inatla devam ediyor, dolayısıyla Doğu'yu konuşmak için tetiklemeyi başarıyordu.

"Onlar insanı zayıf noktasından vurmaya iyi biliyorlar, İnanç!" diye patladı aniden, öfkeden gözü dönmüştü. "Benim çalışanlarıma verdiğim değeri biliyorlardı. O yüzden çalışanlarıma zarar verdiler. Benim korkum o sikikler değil. Onlara hayatlarının dersini vereceğim."

Birbirlerine yüklenen iki sevgilinin sonu merkezde polisler hesap verirken bitecekti. Zira şikâyet edilmelerine çok az kalmıştı.

"O zaman burada kalmamın bir sakıncası yok, Doğu!"

"Var, seni öğrenmemeliler. Seni öğrenirlerse zarar verecekler."

İnanç oturduğu yatakta aniden doğrularak Doğu'nun üzerine abandı. "Ne sikime bana zarar vereceklermiş!"

Öfkesi aniden sönüveren adamın şaşkın ifadesi, yanlış duymadığına emin olmak için tartarken ki kasılması, şu an öfkeli olmasa İnanç'a komik bile gelebilirdi. Zira asla duymayacağını varsaydığı bir küfür savurmuştu.

"Beni soktuğun duruma bakar mısınız?" diyerek isyan etti. "Hayat şartları terbiyemi bozuyor, rüküreyim böyle işe."

Kahkahasını güçlkle bastırdı Doğu. "Ne oldu lan, New York havası mı seni çarptı? Sinirlendiğin zaman direkt küfrediyorsun. Sen böyle değildin."

"Senin yüzünden. Senin gibi bir adamın yanında akıl sağlığımı korumuş olmam bile büyük bir mucize."

Doğu alt dudaklarını kemirerek, "Mayan tutmuş, güzelim," diye takdir etti.

"Madalya tak istersen."

Doğu çatık kaşlarıyla üzerine doğru gelince gerileyerek dizlerinin üzerine oturdu. İfadesinin değişip karanlığa büründüğünü görünce yutkundu. Ne yapmak istediği açıktı. Başını hızla salladı. Bu defa ona istediğini vermiyordu.

"Üzerime gelme..."

"Küfür ağzına çok yakıştı bebeğim ama bir daha söyleme."

Mağrur çenesini dikleştirdi. "Seni ilgilendirmez, istediğimi söylerim."

Kalan son gayretiyle savaşacak, kalan son gayretiyle Doğu'yu alt edecekti.

Ancak ne söylerse onu alt edebilirdi? Arayışı adamın ifadesini görünce ters yüz oluyordu. İstemediği hiçbir şey yapmazdı. İnanç bunu kullanmıyordu. Doğu'yu geri püskürtmeliydi.

"Senden korkmuyorum, Doğu!"

"Sana kıyamadığımı biliyorsun çünkü!"

Bunu beklememişti. Dudaklarını birbirine bastırdı. Karanlıkların lordu onu alt ediyordu. Önce korkularını itiraf ederek, şimdi de yenilgisini kabul ederek adeta çifte vuruş yapıyordu.

Dudaklarının kıyıları yanlara doğru genişleyince Doğu cevabından hoşlandığını anladı. Şimdi hoşlanacağı başka fikirler üzerine yoğunlaşabiliyordu. Hızlı ve ani bir atak yaparak üzerine vardı ve dudaklarını ağızla kavradı. Kendini teslim olmaya adanmıştı. Beri İnanç'ı istiyor, tutkusu onu geri dönüşü olmayan günahlara davet ediyordu. Doğu bedel ödemeye hazır mıydı gibi kendini öpücüklerle kaptırdı.

Sert ve bir o kadar müşfik dudakları İnanç'ı sarsmıştı. Belinden kavrarak yatağına yatırıp üzerine ağırlığını vermeden uzandı. Sıcaklık hücrelerine yayılarak Doğu'yu daha fazlası için ikna etti. Sadece öpmek yetmeyecekti. Eli bluzun altından çıplak tenini buldu. Ağzının içine inleyen İnanç ile hırladı.

Daha fazlası... Daha fazlası... Daha fazlası...

Nabzını arzusu gibi kontrol altına alamıyordu. Karıncalanan parmakların bluzun kenarlarını kavrayarak yukarı doğru sıyırdı. İnanç reddetmeyince bluzu çıkarmak için geri çekildi. Bluzu çıkarıp dudaklarına tekrar yapışması saniyeler sürmüştü.

Dolgunluklarını dudaklarının arasında ezmeden önce arzudan kapaklı ağırlaşmış gözlerini görmüştü. İnanç'ın, boynunda gezen ellerini his-

settikçe kendini kaybediyordu Doğu. Dudaklarından koparak yanağına oradan da boynuna indi.

Kesik nefeslerini, ona karşılık veren davetkâr bedenini zevkle dinledi. Hassas boynunu öpücükleri ve minik ısırıklarıyla imzaladı. İnanç'ın elleri tişörtüne asıldığında dudağı zevkle kıvrıldı. Bekleneni kendi rızasıyla yapmıştı. Geri çekilerek üzerinden çıkarmasına izin verdi. Zevk aldığı belli olan gülüşüyle tişörtü sıyıran sevgilisini izledi.

İnanç'ın göz bebekleri kararmıştı. Arzuladığını, kendini zapt edemediğini görebiliyordu. Doğu için bu anlam, bu yalın ifade her şeye yeterdi. Saçlarını okşayarak çenesini öptü.

Dudağının kenarını diliyle emdi. İnanç'ın bedeni saf arzusuyla kavile. nince acımasızca güldü. Zaafını keşfetmişti. Üzerine eğilip dudaklarına tekrar kapandı. Az önceye nazaran daha vahşiydi. Daha istekli ve daha talepkârdı.

Elleri vücudunda gezindi. Sol göğsünün altındaki dikiş izlerini başparmağıyla sevdikten sonra dikişlerin üzerini öptü. Zevkin ve hazzın titildiği, saygı ve bağlılığın ön planda olduğu bir öpücüktü.

Ruha dokunan bir izdi...

Küçük an suryenin üzerinden memelerini avuçlayana kadar sürdü. Kızlarını epey özleyen Doğu, elleriyle devamını getirdi. Usulca arkasına uzanarak kopçayı tuttu.

İnanç ellerinin durduğu noktayı kendinden geçmesine rağmen hissetmişti. Vücudu gerilmiş, Doğu'nun adını inleyen dudakları kilitlenmişti.

Zamanı değil...

Hâlâ hazır olmadığına kanaat getirerek elini kilitlenen dudağına götürdü Doğu. Kulak memesine dudağını bastırdıktan sonra sert ve boğuk sesiyle fısıldadı: "Burada Tatlı Şeytan... Benim evimde, benim olacaksın..." Göz göze gelmek ve tepkisini ölçmek için geri çekildi. Çenesini bir eliyle tutup yüzüne yakınlaştı. "Kendini buna hazırlasan iyi olur. Dayanamıyorum artık."

"*At the right time*..." diye söz verdi İnanç. Kendini henüz teslim olmak için hazır hissetmiyordu.

"Bu odada benim olacaksın. Kaçışın yok!"

İnanç üzerinden kalkması için onu itince Doğu zorlamadan istediği alanı verdi. Üzerinden kalkarak yataktan çıktı. Belli ki yakın kalırsa kendine engel olamayacaktı. Sandalyeyi elleriyle tutup uzağa çekerken homurdanıyordu.

İnanç ise kararlarındaki uyuşmazlığı yargıliyordu. Doğrulup üzerini tekrar giyinirken söylendi. "Bundan yarım saat öncesine kadar git diyordun. İş sevişmeye gelince kalıyormuşum. Yok öyle bir dünya, kökün kuruyana kadar bekleyeceksin."

* Doğru zamanda.

Doğu ona döndüğünde muzır ifadesiyle gülümsüyordu. "O kök bizde kurumuyor, güzelim."

"Terbiyesiz, terbiyesiz konuşmalar," derken ters bir bakış atarak yataktan indi. "Hiç bu kadına ayıp ediyorum anlayışı da yok."

Söylenerek kapıya doğru giderken Doğu'nun da hareketlendiğini göz ucuyla görmüş, adımlarını daha hızlı atmıştı. Ancak kapıya varıp da elini uzatmadan Doğu önüne çıkmıştı bile. Bununla sınırlı kalmayıp, kapıyı kilitleyerek anahtarı da yuvasından çıkarmıştı.

"Nereye?"

"Buralarda kala kala misafir ağırlamayı da unutmuşsun," dedi yargılayarak. Çıplak gövdesini göz ucuyla süzdükten sonra yeni bir kavganın başlangıcı için ilk adımı attı İnanç. "Yatağa gelince çalışan aklın aç mideye çalışmıyor."

Doğu onu da düşünmüştü. Eve gelirken acıktığını hatırladığı sevgilisi için yemek yapmayı düşünmüş, Ertu izin vermemişti. Sağlığını tehlikeye atacak bir yemek olmasındansa kendisi hazırlayacağını söylemişti.

Odasında konuşacakları için yemeği odaya göndermesini istemişti Doğu. Niyeti İnanç'ı Türkiye'ye göndermek için ikna etmek, yemeği yedirip ilaçlarını içirdikten sonra da uyutmaktı; İnanç uyuduktan sonra arkadaşlarıyla bir araya gelip ne yapacaklarına konuşarak karar vereceklerdi.

Biliyordu ki İnanç'ı öylece gönderirse ilişkileri zedelenecek, bir daha asla eskisi gibi olamayacaklardı. Bu onun en büyük korkusuydu ve işlerin bu raddeye gelmemesini temenni ediyordu.

"Özel olarak odama istedim," diyerek hınzırca sırıttı. "Özel misafirimsin ya."

"Ben özel misafirin olmak istemiyorum. O özelliği bırakmadın."

"Özelsin, özelsin," dedi sevimli hallerine bürünerek. "Odama aldığım ilk kadınsın."

İnanç gözlerini devirdi. "Hiç bana odama aldığım, evime aldığım ilk kadın ayağı yapma, yemezler."

Sevimli ifadesini bozmadan kafasını sol omzuna doğru yatırdı. "Are you sure?" diye sordu Doğu. Tatlı Şeytan'ı korkutucu bir cadıya dönüşünce çapkın ifadesiyle onu baştan aşağı süzdü. "Tekrar edeyim mi?"

İnanç konuyu önemli bir noktaya getirerek değiştirdi. "Açım, Doğu."

Ancak Doğu ona ayak uydurmakta pek niyetli değildi. "En çok kalçalarını merak ediyorum. Seni yıkarken gördüklerim yetmedi."

İnanç karnına hafif bir yumruk atarak, "Doğu!" diye patladı.

Tepkilerine dayanamayan ve karnına darbe alan Doğu acıyla karışık gülmeye başladı. "Vahşiliğine hastayım lan."

İnanç'ı izlerken ki keyfi çalınan kapıyla sona erdi. Kapıyı açmak için anahtarı yaklaştırdığında bu sefer daha hızlı ve aralıksız vuruldu. İnanç ile göz göze geldi Doğu. Bu vuruş pek hayra alamet değildi. Anahtarı

* Emin misin?

yuvasına yerleştirerek hızlıca döndürdü. Kapıyı kendine doğru çektiğinde Melanie çatık kaşlarıyla onu izliyordu.

Doğu ne olduğunu sormadan Melanie, "Kapıda," diye konuştu.

"Kim?"

"Espinoza!"

Doğu arkasında kalan sevgilisiyle göz göze geldi. "Sakin dışarı çıkma, beni burada bekle."

İnanç dinlemedi. Apar topar kapıdan çıkan sevgilisinin peşinden koştu. Kısa koridoru geçerek geniş salona ulaştı. Doğu kapıda bekleyen adama ilerlerken İnanç da arkasında ilerledi.

Yanından hışımla geçen Ertu'nun rüzgârıyla titrerken nefesini tuttu. İki adamın öfkesi ve saklı endişesini buram buram alabiliyordu. Doğu önde, Ertu ve Melanie arkasında kapıda dikilen adamı izliyorlardı. İnanç gördüğü kadarını inceledi. Uzun boylu adamın omuzlarına kadar uzattığı sarı saçları, yüzünde ise küçümseyici bir ifade vardı. Elinde bir şarap şişesiyle kapı pervazına yaslanmıştı.

"Hoş geldin."

İnanç daha net görmek için kafasını eğdiğinde Kingston Espinoza ile göz göze geldi.

"İnanc Guğmen..." deyip duraksadı ve sonra sinsice sırıttı. "Doğru söyledim, değil mi?"

Kendisine dönen sevgilisinin öfkeli bakışlarına aldırmadan bir adım yana kaydı. Ona çiçek gönderme saygısızlığında bulunan adama bakmadan önce öfkeli bakışlarıyla onu kaçırmaya çalışan sevgilisine manidar gülüşüyle seslendi.

"Bana çiçek gönderen adamla tanışmanın vakti geldi."

Cehenneme Hoş Geldiniz, Çocuklar

Bazen kafasının dikine gitmenin aşırılığına kapılarak hata üstüne hata yapıyor ancak kendine kabul ettirmekte zorlanıyordu. Doğu gelmemesini söylediği hâlde dinlemeyerek Espinoza'nın karşısına çıkmıştı. Espinoza renkli bir kişiliğe benziyor, ne hikmetse İnanç'a katil hissi vermiyordu.

Hoş, Günce'nin söylediklerine bakılırsa o suçlu değildi. Ama ya bu işin arkasında var ve başkalarını öne çıkararak kendini koruyorsa?

Doğu'nun adamın yakasına yapışması sadece saniyeler sürmüştü. İnanç müdahale etme gücü varmış gibi öne atılmış ancak Ertu aralarına girince durmuştu.

Arbede başlamadan sonlanmış gibi görünse de Doğu duracak gibi görünmüyordu.

"Nasıl kapıma kadar gelebiliyorsun?"

Yüzünü görmese de sesinden ne durumda olduğunu anlayabiliyordu. Neticede Üzeyir öfkesini en iyi bilenlerdendi İnanç. Kendisini korkutan bakışların Espinoza'ya sirayet etmediği alaycı ifadelerinden anlaşıyordu.

Elindeki şarap şişesini tekrar salladı. "İşte böyle geldim. Bir kadeh şarap içerek gelişinizi kutlamak istiyorum. Seni en son İstanbul'da gördüğümde daha çekilir bir suratın vardı, dostum."

Doğu dalgaya alan adamın üzerine yeniden varınca, Ertu tekrar engel olmuştu. Melanie iki adamı arkasına alarak Espinoza ile yüz yüze geldi. Bunu daha önce yapmış gibi tecrübeli ve rahattı. İnanç o anda nefes almayı unuttu. Kapıya şarapla gelme cesaretini çok az adam gösterirdi. Şimdi o adama karşılık üç kişi duruyordu.

"Ah Melanie! Şu güzel kalçalarını motorun üstünde görmeyeli uzun zaman oldu."

Melanie'nin yüzünü göremeyen İnanç nasıl bir ifadeye büründüğünü merak etti. Espinoza alaycılığına hız kesmeden devam ediyor, fitilini ateşlediği adamın öfkesine motorun gazına yüklenir gibi yükleniyordu.

Tehlikede sayılırdı.

"Evet?" dedi Melanie, söylediklerini onaylamaktan ziyade sadede gelmesini istiyordu.

Espinoza hırsıyla parlayan gözlerini Ertu ve Doğu'ya çevirdi. "Sizinizi yaşamayı özlemişim çocuklar."

"Siktir, Espinoza!"

İnanç sevgilisinin yanına gitmeye korktu. Gelmesini yasaklayan adamın gözüne varlığını inatla belli etmek hata olurdu. Küfreden sevgilisine vereceği cevabı bekledi. Ancak Espinoza küfrü duymuş gibi görünmüyordu. Elini Melanie'ye doğru uzattığını ve parmağının tersiyle yanağını sevdiğini gördü.

"Biz pistlerde yanlış düşmanlar, bebeğim. Kavgayı sokağa taşımayız. Birileri Kingston çetesini karalamış."

Melanie sert ve çetin çıkan sesiyle püskürdü. "Kanıtla Espinoza!"

"Çocuklar siz misafirperversiniz. Beni kapıda bekletmeniz ne kadar ayıp!"

Alaycı üslubundan asla şaşmayan Espinoza'nın rahatlığı hayret vericiydi. Suçlu olmadığını söylese bile tavrı aksini beyan ediyordu. İnanç bakışlarını zapt edilmeye çalışan Doğu'ya çevirdi. Fütursuz davranışların karşısında kim sakın kalabilirdi? Kapıya hakaret etmeye gelen ve ısrarla içeri girmek isteyen bir adama ne Ertu ne Doğu sabredebilirdi. Bu insanların mayasında sabır yoktu.

Arkasındaki adamı görünce yalnız gelmediğini o an anladı. İhtiyacı mı davranıyordu yoksa arkasındaki adamla Doğu, Ertu ve Arda gibi her konuda birlikte mi hareket ediyordu?

Espinoza geniş bir yelpazeye alınıp her noktadan tanınmalıydı. Aksi hâlde çılgın görüntüsüne ters düşen düşüncelere sebep olacaktı. Bu noktadan bakınca Kingston Espinoza semtini koruma altına alan ve liderliğini ilan eden bir çete liderine benziyordu.

"Bu piç hemen şimdi bu kapıdan defolup gitmezse yedi ceddine yol düzerim lan!"

Türkçe konuşması kapıdaki davetsiz misafirlerini rahatsız etmiş olacaktı ki kaşlarını çatmıştı. "İşte bu yüzden depon ve işçilerin yakıldı. Beni dinle adamım. İnan anlatacaklarım ilgini çok çekecektir." Söylediklerinden sonra yüz ifadesinde sen bilirsin bakışları asılı kalmıştı.

Tam bir lider gibiydi ama kıskırtmakla hata ediyordu.

Ertu duyamayacağı kadar kısıp seste bir şeyler söyledi. Ya Doğu'yu ikna ediyordu yahut o da Espinoza'ya inanmıyordu.

"Kanıtlayabilirsen seni içeri alırım, Espinoza," dedi Melanie ilgisizce. "Ama şarap zevkini arkadaşlarına sakla."

"Melanie, yapma ama bebeğim. Jeremy yüzünden mi bu zevki bana tattırmıyorsun?"

"Kes sesini pislik!"

"Lütfen yanlış anlama ama sana yürümem için fazladan bir aletim ve kalpsiz olmam gerek," derken ki alaycı ifadesi son cümleye doğru gurura dönüştü. "Bende olanlar da kanıma ait."

Melanie üzerine yürüyünce Espinoza korkunç bir kahkaha atarak teslim oldu. "Taşaklarımı tekmeleyecekmiş gibi bakma, tatlım. Karımın intikam planları kurmasını istemem. Sonuçta çocuğumu taşıyor."

Bu adam bir de evli miydi? Üstelik çocuk sahibi mi olacaktı? Her şeyden habersiz olmak aşırı sinir bozucuydu. Doğu'yu dinlememekle doğru karar vermişti İnanç. Biraz sonra bu boktan çete meselesini en ince ayrıntılarıyla öğrenecekti.

İnanç kadının hırslı, adamın alaycı sesini duysa da bakışlarını Doğu'dan alamıyordu. Bu adamı ikna etmek görüldüğü kadar kolay değildi. Düşman bildiği adamı dinlese bile kolay kolay inanmazdı. Üstelik adam pek güvenilir bir tipe de benzemiyordu. Katil olma potansiyeli de göstermemişti, değil mi? O zaman kendi fikirlerinin bir önemi şu an için yoktu. Zira karşısındaki adamı hiç tanııyordu.

Doğu bakışlarını üzerine kaydırınca İnanç gerildi.

"İçeri giriyorsun ve ben gelmeden ya da çık demeden adımını bile atmıyorsun."

Hâlâ kapıda Melanie'yi edepsiz bakışlarıyla rahatsız eden Espinoza'ya gözlerini dikti. Bu son görüşü olmayacaktı. "Dene de görelim," dedi İnanç. Hırçınlığı yeniden alevlendi. "Beni kapalı kapılar ardında bırakmayacaksın." Boktan oyunların içine düşmüşken çemberin dışına sürülemezdi. Bu sürgün hem haksızlık hem de aptallık olurdu.

Doğu homurdanarak yanına hızlı adımlarla vardı. "Seni taciz ederse kafasını uçururum. Katlanacak mısın?"

İnanç ona gözlerini devirdi. "Böyle bir şey olmayacak. Ben sataştığı veya savaştığı biri değilim. Herhalde ilk defa tanışacağı bir kadına yürümez."

Dişlerinin arasından nefesini hızla içine çekerek, "Bu adamı tanıyormuş gibi konuşma. Onun sana bir saniyeden fazla baktığını görürsem sonuçlarına katlanırsın," diye uyardı Doğu. Bir uyarıdan fazlasıydı ve çok çirkin. Buraya geldiği an özünü bulmuş gibiydi.

"Sakın beni tehdit etme. Seni o adama yaptıklarından daha korkunç bir hâle getiririm. Sonra da çeker giderim."

Doğu tepkileri karşısında birkaç saniyeliğine şaşırca da çabuk toparlandı. Neticesinde onu alt etmenin yollarını iyi bilen bir kadınla beraberdi. Ne yapacağını tahmin etmek ise oldukça zordu.

"Arda'nın burada olmadığı ne kadar belli," diyen Ertu'nun sesi gerilimle dolu ortamı bozdu. "Şimdiye kelleni uçurmuştu," dediğinde ise İnanç kelimenin tam anlamıyla donmuştu.

Arda'nın onlar üzerindeki hâkimiyeti dışarıdan çok uzak ve eğlenceli karakteri yüzünden komik gibi görünse de içyüzüne bakıldığında gerçekten de durumun tam da özetlediği gibi olduğunu görebiliyordu.

İnanç dişleri arasından tıslayarak, "Seni Arda'ya söyleyeceğim!" diye soludu.

Doğu öfkeyle karışık kısa bir kahkaha attı. "Beware! My baby"

Ufacık bir an Espinoza'nın kapıda olduğunu unutmuşlardı. Dahası birbirlerine yükselmekten Espinoza ve arkasındaki adamın geniş salondaki koltuklara oturduklarını görememişlerdi.

Espinoza tüm ciddiyetsiz ve buram buram sahtekârlık kokan hayranlık dolu ifadesiyle onları izlerken epey eğleniyordu. Doğu öfkeden kudurdu, İnanç suratına bir tokat atmak istedi.

"Çiçek göndermem seni rahatsız etmedi, değil mi İnanç Güğmen?"

İnanç sevgilisinin çabucak öfkelenmesine kızsda da şimdi hak veriyordu. Bu adam gerçekten de sağlam bir tokadı hak ediyordu. Burnunu tiksinerek kıvırdı. "Tanımadığın bir kadına çiçek göndermeni nezaket değil, hakaret sayarım. Saygısızca davranmakta sınır tanımayan birisinden özür dilemesini beklemek de benim aptallığım. Çirkin hareketinle gurur duy, Espinoza!"

Espinoza ona patlamasını beklememiş gibi sersemledi fakat o da çabuk toparlandı. "Wuhuu!" dedi yuvarladığı dudaklarının arasından nefesini üfleterek. "Bu çok ateşliydi!"

Hınzır gözlerini doğrudan Doğu'ya çevirdi ve ona manidar bir gülüş sundu. "Seni şanslı piç! Ülkenden niye gelemediğin anlaşıldı."

Ertu işaret parmağını çıtlattıktan sonra çakır gözlerini düşmanına dikti. "Konuya gir, Espinoza. Şarap şişeni kışından almak istemiyorsan uzatma." Sert ifadesiyle ikazda bulundu.

Sabırlarının sınanmayacak kadar kalmadığını göremiyor muydu?

"Çok sevdiğim dostum Arda burada olmadığı için siz iki piçe anlaşılamıyoruz. Neyse..." dedikten sonra ciddi ifadesine aniden büründü. Parıldayan gözlerini korkunç bir öfke dalgası kapladı.

İnanç biraz daha o gözlerle bakarsa boğulacağını sandı. Bakışlarını onu izlemekte olan Doğu'ya çevirdi. Burada olmasından epey rahatsızdı. Ancak titreyen öfkenin arkasındaki korkuyu saklamayı başaramadığından düşmanına odaklanamıyordu. İnanç ona anlamlı bir bakış atınca Doğu hareketlendi ve anlatacaklarının önemini vurgulayan Espinoza'yı dinlemek üzere Ertu'nun oturduğu koltuğun kolçağına kalçasını dayadı.

İnanç özellikle uzakta durdu, Doğu'nun kafayı delen bir kuskançlığı vardı ve buradayken sırf bu yüzden kavga etmek istemiyordu. Önceliği her şeyi öğrenmek ve buna göre gardını almaktı.

Espinoza şarabı ayağının dibine bırakırken gergindi. İhtiyatlı davranış da yumruk yaptığı elleri ruh hâlinin aynasıydı.

"Öncelikle sizi buraya ısrarla çağırmamın sebebi, gidişinizin büyük bir hata olmasıydı. Gelmenizi istememe rağmen gelmediniz."

Mavi gözleri suçlayıcı ve onu dinlemedikleri için hükmediciydi. Es-

* Sakın.

** Bendeğim.

pinosa her ne kadar gücünü baskın tutmaya çalışsa da Doğu ve Ertu onu baskılıyordu. Bu iyi bir şeydi, İnanç aksini görmeyi istemezdi.

"Size tehdit kartlarını başta gönderen ben değildim," dedi gözlerini devirerek. "Adımın kullanıldığını öğrenince bunu yapan kişinin kim olduğunu araştırdım ve öğrendiklerim hiç hoşuma gitmedi."

"Kim?" diye sordu Doğu burnundan nefesini vererek.

Tehdit kartlarının sadece İnanç'ı şaşırtması normal miydi? Her yüzü kontrol ettiğinde hepsinin bunu olağan karşıladığını gördü ve dilini ısırarak ucuna gelen her sözü ezdi. Sessiz bir dinleyiciydi sadece; rolüne güçle sadık kaldı.

Espinoza'nın mavi gözleri uçurum gibiydi, İnanç ona dikkatlice bakışında düşecek gibi oluyordu. Dış görüntüsü hoş olsa da bir katil olduğu düşüncesi midesini bulandırıyor.

Doğu'nun homurtusunu küçümseyici ifadesiyle izledikten sonra devam etti. "Tehdit ettim ve bir daha yapmayacağının garantisini aldım. Sonrasında kartlara ben devam ettim. Sana gelenler sadece benimdi, babana gelenler ise o piçe ait. Annene ve geride kalan tüm sevdiklerine gelecek her türlü tehlikeyi ben durdurdum, dostum. Bana teşekkür etmelisin."

İnanç sevgilisinin yan profilini incelerken teşekkür edecek bir şey bulamadığının farkındaydı. Muhtemelen sadede gelmesini bekliyor, Espinoza inadına süslü laflarla ağda gibi uzatıyordu.

Hâlâ tehlikede idi...

"Uzatma, Espinoza!"

Uyanyı hemen alınca piç gibi sırtarak ürkütücü gözlerini Ertu'ya çevirdi. "Amcana kartları yollayan ben değilim. Ailenizi aramızdaki çatışmaya sürükleyecek kadar ileri gitmeyeceğimi en iyi siz biliyorsunuz. Biz sizinle pistlerde ve ringlerde düşmanız!"

Hızını alamayarak devam etti. "Değerli dostum Arda'nın sevimli babasına da bir kart yollandı ve size gönderilenlerden çok daha çirkindi. Adında beni harekete geçiren de buydu. O kartı almasaydım çocuklar, sevimli bir babanın elinde baltayla New York'a gelmesi bir günü bulmazdı."

Melanie uzatmaları oynamasından sıkılmış olmalıydı ki nefesini güçle verdi. "Ben hayalarını tekmelemeden sonuca gel, Espinoza!"

Ancak İnanç olayın boyutunun geçirilmeyecek kadar önemli olduğunu seziyordu. Her ayrıntıyı paylaşması aslında şeffaf olduğunun göstergesiydi. Arda'nın babası kartı alır almaz kalp krizi geçirirdi muhtemelen. Onlar bir baba oğuldan çok daha fazlasıydı. Babasının bütün dünyası oğluydu ve günde kaç defa konuştuklarını, attıkları her adımdan birbirlerini nasıl haberdar ettiklerini biliyordu İnanç.

"Nasıl öğrendin?"

Ertu soruyu temkinli yaklaşarak sordu. O da detayları öğrenmek istiyordu.

“Şerif Felix çıtlattı, nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Adamlarının kabadaba her zaman gezindiğini biliyoruz. Sonrasında size kartları bizzat ben gönderdim. Aileniz ani gidişinizden şüphelenmesin diye durumu kontrol ettim ama bazı durumlarda karşı taraf kontrolden çıktı. Şerif sürekli bizi izlediği için rahat hareket edemedim. İstanbul’a bizzat gelmemin sebebi durumun aciliyetini bildirmektir. Fakat,” derken kötücül bakışlarını Doğu’ya çevirdi. “Piçler kralı beni çok zorladı.”

“Seni kilisede öldürmediğim için Tanrı’na her gün dua et!”

İnanç sesindeki kesinliği duyunca inlememek için kendini zor zapt etti. Doğu onu öldürecek potansiyele sahipse arkasına bakmadan giderdi. Bir katilin sevgilisi olamazdı. Katillerin yaraladığı insanları iyileştirmek için doktor olmayı amaçlarken... Bu ikiyüzlülük olurdu.

“Beni öldürseydin düşmanlarını bulamazdın, *bebeğim*.”

Doğu’yu birebir taklit etmesi İnanç’ı hayrete düşürdü. Espinoza’nın geniş yelpazeye alınarak tanınması gerektiği konusunda bir kez daha haklı çıkmıştı.

Ertu atışmalarına engel olacak asıl soruyu sordu. “O zaman bizi takip eden sen değildin?”

Espinoza parçaları birleştirmelerine bir baba gibi gurur duyarak bakışlarını yumuşattı. “Evet, seksi adamım, benmişim gibi davranmışlar. Doğrusu ben bile kendimden şüphe ettim, sizin kandırılmanız çok doğal.”

Son sözlere doğru dalgacı tavrı kızgınlığa dönüştü. Duygu değişimlerinin anlattıklarına göre değişmesini doğal karşılıyordu İnanç ancak böylesi önemli bir durumda Ertu ve Doğu’ya sataşmaktan zevk almasını biraz garipsiyordu.

“Sonrasında takip ettin mi?”

“Hayır, ben sizi hiç takip etmedim.”

Doğu ve Ertu’nun kısa süreli bakışı çok şey anlatıyor, İnanç anlamaya güç bulamıyordu. Biri tarafından oyuna gelmişlerdi ve bunlar tek taraflı kısıtlı kalmamıştı. Espinoza’nın bakışlarının üzerine kaydığını hissedince gerildi. Saniyelik bakışma sonlandığında tuttuğunu fark etmediği nefesini sessizce verdi.

“Kim?”

Tek bir soru, tek bir cevap!

Espinoza tek kaşını çatarak vereceği cevaptan önce moralleri iyice sıfırladı. Böyle kaygısız durduğuna göre tanıdık biriydi.

“Victor!”

İnanç hiç kimseyi tanımadığı için verilecek tepkileri nefesini tutarak bekledi. Kaşların çatılmasını, Ertu, Doğu ve Melanie’nin birbirlerine anlamsızca bakmasını tedirginlikle izledi. Tanınan biri sanmıştı ama yanılmıştı İnanç.

Espinoza tepkilerini gözlerini devirerek süzdü. “Victor, Meksika’da

yaptığımız Atlas yarışmamızda sevgili dostum Arda'yı taciz eden piç." derken yüzlerinin aydınlanmasını sabırsızca bekledi.

Üçü aynı anda, "Yancy'nin ağabeyi!" diye soludu. Şaşkınlıkları beklenmedik bir ismin gelmesi yüzünden miydi yoksa İnanç'ın kaçırdığı bir şey yüzünden miydi anlayamadı.

Ancak onların üzerinde pek durmadı. İlgisi daha çok Espinoza'nın üzerineydi; anlattıklarından ziyade mavi gözlerindeki anlamı irdeliyordu. Espinoza'nın gözleri fırtınalı bir denizi andırıyordu, öyle tehlikeli, öyle güçlü bir çekimi vardı ki ona bakarken boğulmaktan korkuyordu. Bu adam sadece kötü değildi, bu adam korkunç derecede tehlikeli ve ürkütücüydü. Doğu'nun tehlikesinden bazen korksa da hiç bu kadar kaçma isteğiyle tutuşmazdı. Doğu'ya kafa tutmaktan korkmazdı ama bu adamlar aynı ortamda bulunmaktan bile rahatsız oluyordu.

Bu adamın tehlikesi çok çirkindi...

Gözlerini ondan güçlkle çektiğinde Doğu'yla göz göze geldi; suratı kıpkırmızı kesilmiş, gözleri ihanete uğramış gibi dehşet içinde bakıyordu. Avurtlarını ısırarak gözlerini ona diken İnanç, neden böylesi dehşete kapıldığını görebiliyor fakat anlamlandırmaya cesaret edemiyordu. En az Espinoza'nın tehlikesi kadar çirkindi.

"Victor neden bizimle uğraşıyor?"

Ertu'nun sorusuyla bakışlarını çekti. Sessiz dinleyici rolünü devam ettirirken bu defa bakışlarını özellikle Ertu'nun üzerinde tuttu. O dehşetin hesabını vakti geldiğinde soracaktı İnanç.

"Yancy'nin ölümünden sizi sorumlu tutuyor."

"Siktir!" diye patladı Ertu. "Yancy kendi ölümüne oynadı."

"Victor sizin gibi düşünmüyor. Onu fark ettikten sonra uyarmama rağmen beni dinlemedi. Haber bu kadarla sınırlı değil."

Melanie kollarını birbirine kavuşturmuş, ayakta onu dik dik izlerken söyledikleri kadar ifadelerini de irdeliyordu. Yanında sessizliğini hiç bozmayan siyahi adamı izlerken ise neredeyse nefes alamıyordu.

Doğu onu dalgaya alır gibi tıslayarak güldü. "Gücünü mü kaybettin, Espinoza? Victor senin itindi."

Espinoza gülüşünü yüzünde donduracak cevabı nefes almadan verdi.

"Victor, Sockdolager' çetesiyle iş birliği yapmış."

İnanç gülüşü yüzünde donan sevgilisinin kaskatı kesildiğini, hemen yan tarafında duran Ertu'nun gözlerinin irileştiğini ve Melanie'nin sarsıldığını görünce panikledi.

Bu boktan eyalette ne halılar dönüyor?

Doğu'nun korkutucu kahkahası sessizliği yırtıcı bir şiddetle böldü. Öfkesinin dışavurumuydu. Ya da ihanete uğramış olmanın, belki de oynanma gelmenin...

* Bitirici darbe.

Cehennemin adını aratmadığı bu yerde her ne olaylar donuyorsa İnanç'ın aklını kaybedeceği türdendi ve her geçen dakika babasının haklı çıkacağı korkusuna daha çok kapılıyordu. Bu korkuyu defetmeyi başarmak gittikçe zorlaşıyordu.

"Dean biriyle iş birliği yaptığında kimseyi yüz üstü bırakmaz," dedi Espinoza ihtiyatla. Durum artık ne kadar kötüyse asla civıtmadan ciddiyetle devam ediyordu.

"Dean bizi pistlerde tekrar görmek istiyor çünkü kavgamızdan yararlanarak ortalığı karıştırıyor. Sonra boktan çetesinin adını tüm eyaletlere duyurmaya çalışıyor. Ben bu oyunda yokum, Espinoza."

Doğu'nun buzdan daha sert olan sesi İnanç'ı irkiltti. Tavrı ve rengi gittikçe değişiyordu. Söylenenlerin mantıklı hiçbir tarafı yoktu. Çetelerin hüküm sürdüğü kasabada birileri güç gösterisi yaparak üste çıkmaya çalışıyordu.

"Depoyu Victor mu yaktı?" diye sordu. Bir kez daha işaret parmağını çıtlattı. "Dean mı?"

Espinoza'nın yanındaki adam ilk defa konuşarak Ertu'yu yanıtladı. Sesi aşırı kalın ve yüksekti. "Victor kendi elleriyle yaktı. Görüntüler elimizde var, siber saldırıyı yapan Dean."

Melanie küfrederek salonun içinde dolandı. "Bu iğrenç bir iş birliği! O adamlar ölümle savaşıyor!"

Görüntüler nasıl ellerine geçmişti? İnanç sorulmasını bekledi ama üçü tavırlarını korumaya ve sorgulamamaya devam etti. Kısa bir sessizlik salona yeniden çöktü. Sindirmeleri ve düşünmeleri için zaman tanınmıştı.

Elbette Doğu Üzeyiroğlu sindirmeyi beklemedi. Oturduğu kolçaktan kalkarak dimdik durdu ve onu izlemekte olan Espinoza'yı bilmiş ifadeyle inceledi.

"Dean ne istiyor?"

Espinoza duruşunu alaylı ifadesiyle inceledikten sonra kafasını iki yana sallayarak yüzünü bir avucuna gömdü. Doğu onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Yüzünü kaldırdığında ise sinirliydi. "Hey! O sik kafalının ne istediğini bilsem ayağına mı gelirdim?" diye sordu ve kafasını dehşet içinde sallamaya devam etti. "Arda'yı buraya çağırın. Ona ihtiyacımız var."

"Dean'ın ne istediğini az çok tahmin ediyorsundur, Espinoza. Senin bir zamanlar Sockdolager çetesine hizmet ettiğini düşünürsek onun silahını nasıl kullandığını bilirsin."

Espinoza kinayesini görmezden gelerek buz gibi bakışlarını üzerinden çekti ve sabır dilercesine derin nefesler alarak gözlerini yumdu. "Dostum, şoktan çıkamadın mı? Victor'un çeteye karşılığında ne verdiğini ve ne istediğini bilmiyorum. Dean'ın adımları karşısındakilere ve ne istediğine göre şekillenir. Zeki ve manipülatördür, onun gibi düşünmediğin sürece asla hamlelerine karşı hazırlıklı olmazsın."

İnanç kuru kuru yutkundu. Doğu ve arkadaşları korkunç bir durumun içerisindeydiler ve sakladığını sanan Espinoza kadar çaresizlerdi. Belki alma verme dengesini bilseler, adımlarını ona göre atarlardı ama çaresizlik bir mengene gibi onları sarıp sarmalamıştı.

“Sikerim Victor’u!” diye patladı Doğu. “Aptal bir adam ancak Dean ile anlaşma yapar.”

Doğu’nun çıldırmış hâlinin aksine Ertu daha sakin yaklaştı ve oturduklarıdan beri yaptığı gibi yine soru yönlendirdi. Bu defa sesinde İnanç’ın bildiği o rahatsız edici imalı tını vardı. “Ne istiyorsun, Espinoza?”

Cehennem buz tutarsa ancak Espinoza ile iş birliği yaparlardı, aksi hâlde birlikte hareket edeceklerine inanmıyordu İnanç.

Doğu’nun tavırları evine döner dönmez değişmişti; zihninin karanlık köşelerine ulaşmış ama çıkış kapısını bulamamıştı. Düşmanlarının istediği öfke nöbetlerini özüne kadar yaşayan biri hâline gelmişti ve bu henüz yirmi dört saat dolmadan olmuştu. Muhtemelen onun bu hâlimden yararlanıp vuracaklardı. Ya da birbirlerinin hassas noktalarını kullanacaklardı...

“Basit,” dedi yanındaki adam. “Victor tehlikeli görünse de basit biri. Sizi takip eden ve kartları yollayan Dean’in adamları. Victor bu kadar yetkiye ve maddi güce sahip değil. Aslına bakarsanız o kadar zeki biri de değil. Yancy onun aptallığından hep şikâyet ederdi.”

“Tek korkumuz,” dedi Espinoza sözü devralarak. “Victor’un bütün aptallığını kullanarak istediği her şeyi vermiş olması. En hassas sırlarımızı bile.” Giderek ciddileşiyor, gerginliği oturduğu koltuktan salona yayılıyordu.

Yanındaki adam koltuktan kalkarak arka cebinden bir şey çıkardı. Küçük bir şey koca avuçlarında çoktan kaybolmuş, İnanç’ın görmesini engellemişti. Ertu’nun eline doğru uçurdu, Ertu tek hamlede kapıp ne olduğuna baktı. İnanç bir tür USB belleğe benzetti ama emin değildi.

“Deponun görüntüleri, hemen kullanmamanızı tavsiye ederim. Ayrıca içerisinde postaya kartları veren Dean’in adamlarının ve Victor’un görüntüleri var. Bu adamlar pek etrafında görünenlerden biri değil ve bunun bizim için bir dezavantaj olduğunu bilmenizi isterim. İstanbul’daki takip edilme görüntüleriniz de içinde.”

Espinoza yüzünü ekşiterek bir şey söyleyecek oldu ama sonra vazgeçip sustu. Neler izlemişlerdi? Bir yumru İnanç’ın midesine inmiş gibi onu iki büküm etti, izlediklerinin arasında çok fazla ayrıntı vardı. Çok fazla...

“Şerif’in daha fazlasından haberi var mı, Mike?”

Adının Mike olduğunu öğrendiği adam olumsuz anlamda başını salladı. “Olsa bile Dean’i durduramaz.”

İnanç kaşlarını yıktı. Kuralların esnek tutulmadığını ve caydırıcı cezalarının olduğunu biliyordu, nasıl oluyor da bir polis suçluyu elindeki kanıtlara rağmen durduramıyor veya tutuklayamıyordu?

“Dean bütün merkezi eline almadı ya,” diye homurdandı Melanie.

Doğu derin bir nefesten sonra kötü haberi verecekmiş gibi gerildi. “Eline almasına gerek yok, neredeyse hepsiyle iş birliği yapıyor. Siber saldırıları sayesinde çoğunun karanlık dünyasına hâkim.”

İnanç öğrendiği her yeni bilgi karşısında hayretlere ve arkasından korkulara esir düşüyordu. Hiç şanslarının olmadığını düşünmekle hata ediyor olabilirdi ama muhtemelen onların ellerinde de bir USB bellekten fazlası vardı. Ya da plan ve tuzaklar bunu getirecekti; bu da daha fazla tehlikeye düşmek aynı zamanda daha fazla kayıplar vermek demekti.

Ölümün sınırlarına korkusuzca koşuyorlardı ve bütün silahlanmalarına rağmen ölüme kafa tutacaklarına inanıyorlardı.

Bu tamamen aptallık!

Espinoza’nın, Doğu’nun söylediklerini onaylayan huzursuz ifadesi bir sonraki söyleyeceklerinin etkisiyle kasıldı. Duygularını ciddi olduğu zaman dışa vurduğunu fark etti İnanç. Ya da kendini saklamaktan çekinmiyordu.

“Victor’ı siktir et. Dean’i susturmak gerek.”

“Dean sizi takip ediyor mu?”

Espinoza hayır dercesine kaşlarını kaldırdı. “Sizi takip etmeyi de bıraktılar. Buraya geldiğimizden haberleri yok. Seni New York’a getirmek için bir oyundu ve kanmadın.”

Doğu duyduğu her gelişme sonrası sakinleşmek yerine deliriyor. Ertu ile anlamsız bir göz teması kurduktan sonra tepkilerini ölçmeden konuşuyordu. Bu defa öyle yapmadı, neredeyse nefes kesen uzun sessizliği kararlı sesiyle bozdu.

“Dean’in hamlelerini az çok biliyorsundur. Victor’u neyle kışkırtır?”

“Yancy’nin acısı dışında mı?”

“Evet.”

“Sizin pistlerde ondan daha iyi olduğunuz ve onu ezecek kadar güçlü olduğunuz konusunda. Bir de,” dedi Espinoza yüzünü buruşturarak “Victor tam bir İslam ve Türk düşmanı. Onu bu konuda kışkırtacaktır.”

Doğu karşısında Victor varmış gibi acımasızca sırtıttı. “O zaman ona nasıl biri olduğumuzu göstereceğiz. Dean ilk yarışmamızda kaybettiğinden beri bizden nefret ediyor. Sockdolager çetesinin senelerdir koruduğu imaj birinciliğimiz sebebiyle zedelendi.”

Espinoza onay veren bir baş sallamasından sonra sakince devam etti. “Onunla yollarımı ayırmamın sebebi buydu.”

“Senden nefret etmesinin ve bizimle yarıştırmasının sebebi de bu,” diye ekledi Ertu.

Mike boynunu işaret parmağıyla ağır ağır kaşırken rahatsızca kıpırdanıyordu. “Aslında bununla sınırlı değil. Yancy’i kışkırtanın Dean olduğunu düşünüyorum.”

Espinoza ihanete uğramış gibi arkadaşına dehşet içinde baktı. “Buluşuyorlar mıydı?”

Mike koltukta oturan adama kısa bir bakış attıktan sonra belirsizmiş gibi omuz silkti. "Öyle düşünüyorum, Victor'un yanındaki adamlardan biriyle görmüştüm bir keresinde. Bana kavga ettiklerini söylemişti."

Espinoza kafasını iki avucunun arasına alarak küfredip durdu. "Bu iş sandığımdan daha büyük olacak."

"Evet," dedi Mike, onun aksine sakindi. "Dean'i ancak güçlü bir grup alt edebilir."

Espinoza asıl konuya yeni gelmiş gibi duruşunu düzeltti ve ateşi içinde barındıran mavi harelerini Doğu, Ertu, Melanie ve İnanç'ın üzerinde geçirdi. Uzun bir aradan sonra ilk defa baktığı İnanç kaşlarını yıkınca gözlerini hemen çevirerek nefesleri kesen teklifi sundu.

"Birlikte olursak onları alt edebiliriz."

Ertu'nun sorgulayan bakışları karanlığa gömüldü. "Birlikte derken?"

Mike, "İş birliği," diye üsteledi. Yavaş adımlarla ayakta olan Doğu'ya yaklaştı. Bu yaklaşım nedense tehlikeyi barındırıyordu.

"Gizliliğinden emin olduğumuz bir iş birliği. Sockdolager çetesi hepimizin bildiği gibi çok güçlü. Onları alt etmek için birlikte hareket etmemiz gerek."

"Ne oldu, Mike? Dean senin için her zaman bir iblisin tekiydi. Seni çok mu korkuttu?"

"Hayır, dostum," dedi Doğu'yu yanıtlarken. "Dean iblisi, çetesi olmadığına düşündüğümüzden daha güçsüz. Bizim adımızı kullanarak size zarar verdiler. Bu yüzden gerekeni yapacağız."

"Dean güçsüzse üstesinden gelebilirsin."

Mike anlamıyorsun der gibi kafasını sallayarak gözlerini devirdi. "Ölümü hatırlatan bir çetenin liderine ulaşmak için önündeki bütün engelleri yıkman lazım. Hepsi Dean'i korumak uğruna ölümü göze alır. Kafalarını karıştırıp tuzaga düşürmediğin sürece onları yenemezsin. Ayrıca güçsüz olması aptal olduğu anlamına gelmiyor. Seni parmağında oynatır."

Kahkahası kulakları tırmalayan Melanie, sözlerini çürüten bir bakıştıktan sonra yorulmuş olmalı ki adanın önüne istiflenmiş bar sandalyesini çekip oturdu. "Tanrı'nın cezası bir adam için sizinle iş birliği yapmak ahlaklıktan başka bir şey değil."

Mike ona doğru konuşmak için hamle yapınca Ertu küçük bir uyarıyla onu susturdu.

Susturulan adam geri adım atınca Doğu fırsattan istifade Espinoza çetesinin iki güçlü adamının üzerine kasten yürüdü. "Dean gibi zeki bir adamı alt etmek kolay değilse, aklımızı alan zekânla ne gibi bir plan tasarlıyorsun, Mike?"

Mike onu alaya alan küçümseyici ifadesiyle süzdükten sonra tiksindirici gibi güldü. "Plana senin sikik öfkeni söndürmekle başlayacağız, sevgili dostum."

"Sikik planın hiçbir işe yaramayacak o zaman, sevgili dostum."

İğneleyici tavrından rahatsız olan Mike, alaycı gülüşüyle karşılık verdi. "Kaçman için hâlâ bir şansın var. İş birliğinden bile korkan bir adam Dean'i asla yıkamaz!"

"Kim, nereye kaçıyor?" diyerek onu taklit ettikten sonra üzerine yürüdü Doğu. "Kim, kimden kaçıyor?" sorusunu yöneltirken, adamın sol göğsüne bir yumruk atıp yakasından tutarken hızla kendine çekti ve kulağına yaklaşarak fısıltıdan biraz daha yüksek sesle soludu. "Unutmasan iyi edersin," dediğinde acımasızca gülümsedi. "Ben belanın ta kendisiyim!"

Espinoza çatışmanın başlayacağını anlayınca "Hey hey!" diyerek bağırdı. "Dostluk tohumlarını filizlendirmeye niyetli değilim ama buraya pistlerdeki düşmanlığı hayatımıza taşımak için de gelmedim. Dean'i alt etmek için iş birliği şart."

Yerinden hızla kalkıp şarap şişesini kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü. Mike hâlâ yerinde durmaya devam edince omzuna bir yumruk atarak onu hareketlendirdi.

"İyi düşünün. Victor gözünü kırpmadan iş arkadaşlarınızı yakıtı. Bu onun ne kadar gözünü kararttığının göstergesi."

İnanç onlar önlerinden ilerlerken sessiz kaldığı süreyi bozmadan izlemeye devam etti. Nefesinin kesildiğini unuttuğu çok an olmuştu. Doğu'nun Espinoza'ya seslendiğini duyunca meraklı bakışlarını üzerlerine dikti.

Espinoza ona döndüğü gibi Doğu çelikten yumruğunu yüzüne küfrederek indirdi. Kemiğin kırılma sesi kulakları doldurduğunda İnanç ağzının içinde acıyla inledi. Bu çok ağır olmuştu.

Mike, Espinoza giriş kapısına yapışmadan onu yakaladı. Ne olduğunu sorgulama fırsatı bulamayan iki adam öfkesiyle ortalığı alev veren Doğu Üzeyiroğlu'nun bağırışıyla geriledi.

"Bir daha sevgilime çiçek yollarsan seni sikerim, Espinoza!"

Burnundan sızan kanı elinin tersiyle silen Espinoza, şiddete başvurmadan onu kınarcasına gözlerini kıstı. "Terbiyesiz piç!"

Bu yaptığı yanlış kabul ettiği anlamına geliyordu...

Kavga başlamadan Ertu onları evden kovdu. İnanç şiddeti ve öfkesi bitmeyen adamı izlerken kapıda dikilen adamların söylediklerini duymazdan geldi. Ta ki dikkatini çeken bir cümle işitene kadar.

"Siz ikiniz yaptığınız şeylerle kadınları tehlikeden uzak tutmayı başarsanız da korkunçsunuz!" Espinoza'nın nefreti, sesi ve yüzü arasında dalgalanıyordu. "O kadınlara yaptıklarınız için cehennemde ateşiniz bol olacak iblisler!"

Kanın sızdığı burnunu koluna sildikten sonra hızlı adımlarla kapıdan uzaklaştı. İnanç kapı kapandığında neredeyse bayılacak gibi hissediyordu. Gelir gelmez deponun korkunç hâlini görmüş, üzerinden çok geçmeden belanın hayatlarını mahvettiği adamların iş birliğine tanık olmuştu. Üstelik hayatının bilmediği adamlar tarafından sürekli izlendiğini de duymuştu.

Midesi bulantıdan çalkalanıyor, kusmamak için direniyordu. Neye vurulduğunu bilmeden banyoya doğru sarsak adımlarla ilerledi. Arkasından yetişip onu tutmak için davranan sevgilisini kendinden iterek duvar dibine sığındı. Gözleri sevgilisi ve arkasındaki kadın ve adamın endişeli yüzlerinde gezinirken dehşet içinde fısıldadı:

"Burasının tehlikeli olduğunu biliyordum ama cehenneme düştüğümü yeni anladım. Tüm bunlar... Korkunç ve mide bulandırıcı!"

*

Sabaha doğru üzerinde bir ağırlıkla uyandı. Uykuya doyamayan gözlerini aralamakta problem yaşamış, bedeninin yorgunluğunu zihni aydınlanmadan hissetmişti. Ağırlığın ne olduğunu anlaması için gözlerini açması gerekti. Ancak uykusuna yenik düşen göz kapakları müsaade etmiyor, tonlarca ağırlığı taşıyormuş hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Mırıldanarak yattığı yerde dönmeye çalıştı ki ağırlığın sadece yüzünde olduğunu fark etti İnanç. Gözlerini açmaya zorlayarak nihayet karanlıktan sıyrıldı ve bir çift duman grisi gözlerle karşılaşınca afalladı.

Uyku sersemliğinden olsa gerek Doğu'nun başında durmasını, yanılmıyorsa şayet eliyle yüzünü sevmesini yadırgamıştı. Alnı ağır ağır kırıştı. Sevgilisine anlamsızlıkla çatışarak bakan gözleri az sonra kızgınlığa döndü.

Şaşırdığı her hâlimden belli olan sevgilisinin dudağındaki gülümseme silinir gibi olmuş, İnanç yüzünde ağırlık yapan elini usulca ittiğinde ise tamamen silinmişti. Dünden kalma dehşeti nüksedince olan sabah karşılaşmalarına olmuştu.

"Bebğim... Senin için endişeleniyorum."

İnanç dünü hatıralarından silemezdi. Bağışıklık kazanmak için kendine zaman tanısa da üzerine hiç konuşmadıkları ve yalnız kalmak istediği için gününü ve gecesini sadece bu odada geçirmişti. Öğrendiklerinden yola çıkarak bazı parçaları birleştirmiş, çıkan her sonuçla kahrolmuştu.

"Sindiremiyorum..." dedi İnanç, tarazlı sesiyle sindiremediği gerçeği dillendirdi. "Burası o telefon konuşmalarından, o eğlencelerden çok farklı."

"Her şeyi anlatacağım, güzelim," dedi yüzünü tekrar okşamaya başladığında. "Önce kahvaltı yapman lazım."

"Midem almıyor."

Doğu hoşnutsuz ifadesiyle onu süzdükten sonra tehdit etti. "Seni kucaklar sonra kendi ellerimle yediririm, İnanç."

İnanç ellerini gösterdi. "Benim ellerim var."

Yakaladığı elini avucuna hapsederek bütün parmaklarını öptü Doğu. Hızına şaşıran kadının burnundan da bir öpücük kaparak kendine çekip ayaklandırdı. "Ben sinirlenmeden banyoya!"

İnanç oflayarak yataktan kalkıp odadan sarsak adımlarla çıktı. Sabah yürüyüşleri için saatlerini yeniden ayarlaması gerekecekti. Banyoya gir-

dikten sonra ihtiyaçlarını giderdi, dişlerini fırçalamanın ardından saçlarını toplayıp banyodan çıktı. Dar ve kısa koridoru geçerek mutfakla bağlantılı salona geçti.

Doğu'yu yüksek sandalyelerle çevrili adanın önünde bulunca durdu İnanç. Kahvaltı hazırlanmıştı. Dumanı üstünde tüten çay fincanını görünce alt dudağını ısırdı. Dünden sonra adamakıllı konuşabileceklerdi ki İnanç hazır olduğundan şüpheliydi.

"İlaç saatin geçecek."

Yüzüne bakmadan konuşan sevgilisinin komutuyla hareketlendi. Ona gelmemesini söylerken kendini haklı bulmuştu, Espinoza geldiğinde içerde olması gerektiğini söylerken de yine kendini haklı bulmuştu. Şimdi komuta uymazsa ciddi bir kavga baş gösterecekti.

İnanç kavga edecek gücü sabah sabah kendinde bulamıyordu. Mutfaka sakın adımlarla ilerledi. Bar taburesine yerleştiğinde Doğu'nun omleti tabağa koyduğunu gördü. Onu göz ucuyla kontrol ettiğinde dehşete düştü. Yine yüzünde ufak tefek morluklar vardı ve sağ kaşını patlatmıştı.

"Yine ne yaptın?" diye sordu iştahı yerlerde sürünürken.

Doğu ona bakmadan, "Kafes dövüşü, rahatlamaya ihtiyacım vardı," diyerek yanıtladı. Sesi de bakışları kadar gergindi.

Dün konuşmasına izin vermeden kaldığı odada yemeği adamakıllı yememiş, Şevval dışında kimseyle de konuşmamıştı. Muhtemelen onu saf dışı tuttuğu için kızgındı. Fakat İnanç onunla doğrudan iletişim kurmaya hazır hissetmemişti. Kendini Doğu'yu sorguladığı korkunç bir seansın içinde bulmuş, içinden çıkamayınca da seansı sonlandırmıştı.

Karanlıklarla beslenen bir adam ve karanlıkları defeden bir kadın olarak ilişkileri dengesizce yürüyordu. Kimin kimden beslendiğini anlamak ise güçtü.

"Ne düşünüyorsun?"

Geleceğimizi...

"Karanlıksın..." dedi İnanç boğazına oturan yumruyu yutkunmakta zorlanarak "Sana tuttuğum ışığın yetersiz geldiğini düşünmeye başladım."

Doğu omleti önüne bırakırken gülümsüyordu. "Yanlış düşünüyorsun. Burada olman ortalığı yıkmama engel olduğu gibi sağlıklı düşünüp doğru hareket etmemi de sağlıyor."

Ciddi olduğundan neredeyse şüpheliydi İnanç. Sebzeli omleti, kızartılmış ekmeklerle önüne bırakırken hâlâ aynı gülümsemeyi sürdürüyordu.

"Ertü nerede?"

"Hastanede."

"Biz ne zaman gideceğiz?"

"Seni bugün götürmeyi planlıyorum. Ama öncesinde biraz gezdirmek istiyorum."

"Peki," dedi ekmekten bir parça koparıken. "Dünkü iş birliği için planınız ne?"

Doğu ona soğuk bir bakış attı. "Arda geldikten sonra toplanıp konuşacağız. Önce Espinoza'dan emin olmamız gerek."

Kaşını gördükçe geriliyordu İnanç. "Yumruklar seni rahatlatıyorsa bir ane de ben patlatayım."

"Bir doktora yakışmayan sözler."

"Bir doktora yakışmayacak sözleri söyletme o zaman."

Doğu ona buz gibi bir bakış atmaya devam etti. Onu geldiği için suçluyor, konuşmalarından tavırlarına kadar sergilemekten de gocunmuyordu.

Kıncıydı...

İnanç sessizce kahvaltısını yaptı, Doğu'nun telefon trafiği arasında nefes alacak bir zaman istedi ama kahvaltısını yapmadan kalkamadı. Maruz kaldığı soğuk bakışlar İnanç ona dik dik baktıkça kışkırtmaya, sonunda ise grinin soğuk görüntüsüne inat eriten bir sıcaklığa dönüştü. Telefonu kapattığında onu uyardı.

"Bana öyle bakma, bebeğim."

"Hoşuna gitmediğini söyleyemezsin."

"Hoşuma gitmiyor," diyerek düzeltti Doğu. "Bayılıyorum."

Göz kırpan sevgilisinin bastırıldığı gülüşünü serbest bırakmasıyla sessiz ortam gür kahkahasıyla doldu. Bu adama hemen yenilmekten nefret etse de bir yanı pek şikâyetçi değildi. Uzun süreli küslüklerden ve kırgınlıklardan herkes kadar nefret ediyordu İnanç.

Kahvaltısı bittiğinde tabağını alarak adanın etrafında döndü. Gözlerini üzerinden ayırmayan sevgilisine rağmen ona hiç bakmadan eviyeğin önüne geçti. Tabağını temizleyip makineye atmak için hareketlendiğinde belinde hissettiği ellerle irkildi İnanç. İrkinti yerini dokunuşun sıcaklığıyla rahadamaya ardından arzuya bıraktı.

Parmaklar belinden karnına doğru kayınca elinde tabakla kalakalan kadın kendini güçlü kollara bırakmadan önce son bir gayretle savaştı. Ona hemen yenilmek istemese de dünden beri boşlukta süzülüyormuş gibiydi.

"Seni özledim."

Sıcak nefesi kulağının arkasına vurduğunda ayak parmaklarını sıkı İnanç. Hassas noktalarına saldıran adamı kışkırtmazsa kaybedecek, kışkırtırsa istediği olsa bile sonucu öngöremeyecekti.

Ensesine konan neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif öpücük bütün sinir sistemlerini uyarak onu teslim olmaya zorladı. İnanç yine de sarıymayı seçti.

"Bulaşıkların kaldırılması lazım," dedi gergin bir nefes verişin ardından. Kulağın arkasını diliyle yaladığında İnanç nefesini tuttu. Ona karşı durmak zordu, karşı koymak her şeyden çok daha zordu.

Karnında gezinen eli saten geceliğin altına kaydığına İnanç elini göbeği ve tezgâh arasında sıkıştırarak durdurdu. Doğu'nun kıkırtısı kalçasına indirdiği şaplaqla sonlandı. Bu defa İnanç'ın tiz çılgılığı onu takip etti.

Beklenmedik hamlesi arzularını harlasa da İnanç boyun eğmedi. Doğu'nun dön emrine karşı itaatsizce davranması, kalçasına ikinci ve bu defa daha sert bir şaplağın inmesine sebep olunca İnanç tabağı bırakıp küfre derek arkasını döndü.

"Doğu..." sitemi ihtirasla gölgelenmiş gözlerini görene kadar sürdü. Arzunun titreşimleri gözlerinden yüz kaslarına, onu sarmalayan ellerden tezgâhla kendi arasında sıkıştırdığı bedenine kadar nüfuz etmişti. İnanç onun tutkusuyla baş edemezdi.

A passion like the burning of the sun...

"Beni görmezden gelmeye devam edecek misin?"

İhtirastan kısılmış kalın sesi İnanç'ın kasıklarına vurarak onu arzuyla titretti. Her cevap ruzağa düşmesi için bir adımdı. Konuşmaya yeltendiğinde elinin arkasına uzandığını fark etti, nefesini tutarak bekledi İnanç. Her şeyi bekleyen kadın sivri bir bıçak beklememişti; sapı ağaç kabuğundan yapılmış ince ve uzun bir bıçaktı. Tuttuğu nefesini dehşet içinde geri bıraktı.

Sorgulayan gözleri büyüdüğünde Doğu acımasızca gülümsedi. Bıçağın sivri ucunu sol kolunda aşağıdan yukarı doğru ağır ağır gezdirdi. Teninde oluşan beyaz çizgi gökyüzünde uçan uçağın arkasında bıraktığı kuyruk izi gibiydi. İnanç gözlerini bıçağın ucundan ayırmadı. Bıçak omzuna doğru yaklaştıkça ayaklarının ucunda yükseliyordu. Niyetini tam olarak anlamasa da kendi zevki için yaptığı aşikârdı.

Bıçak saten geceliğin ince askısında durduğunda İnanç Gürmen amber harelerini usulca sevgilisine çevirdi. Dudağının bir kıyısı acımasızca kıvrılırken gözleri zevkten ağırlaşıyordu.

"Sapkın zevkin..." sözleri keskin bıçak ipi kestiğinde havada kaldı. Doğu bıçağı arkasındaki tezgâha fırlattığında hızını almadan açıkta kalan omzunu dişledi. Acı ve zevk karışımı inlemeler birbirine karıştı.

"Doğu..."

Omzuna doğru, "Siktir!" diye hırladı Doğu. Adını zevkin mahmurlaştığı sesinden duymak onu gafil avlamıştı. İnanç'ı bir anda bırakarak geriye çekildi. Zevkten çıldırmuş gibi onu izleyip durdu. "Git," dedi nefes nefese. "Git hazırlan yoksa çok kötü şeyler yapacağım sana."

İnanç ona yaklaşmak için hareket ettiğinde Doğu geriledi. Hastaneden çıktığı zamanki gibi dirençsizdi. Ona bakamıyor, baktıkça acı çekiyordu. İnanç onu zorlamadı, küçük adımlarla yanından uzaklaşarak adanın etrafında döndü. Omzunun üzerinden ona baktığında hâlâ aynı yerde, yumrukları yanlarında sıkılı gördü. Kendini dizginlemek için çabalaması takdire şayandı ancak İnanç'ın karanlık arzularını da uyandırmıştı.

İnanç kendini odaya attığında az önce yaşananların etkisindeydi. Hazırlanmak için önce zihnini ve bedenini rahatlatmış, sonunda banyoya girmeyi ve giyinmeyi başarmıştı. Hazırlanıp çantasını almak için odaya

* Hiç bitmeyen büyük bir tutku.

geri döndüğünde Doğu'yu odada bulmuştu. Üzerini değiştirmiş hâlde cüzdanını kontrol ediyordu. İnanç çantasını alarak hazır olduğunu söylerince, cüzdanı arka cebine sıkıştırıp telefonunu ve sigara paketini de alarak yanına yaklaştı, elinden tutup beraber çıktılar.

Evden çıkıp kapıyı arkalarından kilitlediklerinde İnanç anahtarı çantasına koydu. Araba veya motosiklete binmeyeceklerdi. Amaçları sadece yürümekti. Omzuna dolanan sıcak kolun varlığına sığınarak eşlik etti.

New York sokaklarında el ele gezmeye başlamışlardı. İnanç ilk defa geldiği eyaleti heyecanla geziyordu. Şimdi sevgilisinin tek başına, arkadaşlarıyla veya tanımadığı daha sayıca kadınla gezdiği sokakları kendisi geziyor ve onu can kulağıyla dinliyordu.

"Okuldan hep aç çıkardık. Buradaki Türk lokantası bizim tek mekânımızdı. Yani yemek konusunda. Para konusunda hiç sıkıntı çekmedim. Okul ve eski evime babamın yolladığı harçlıkları yatırırdım. Ama kendi işimizi kendi paramızla kurduk. Ben, Arda ve Ertu. Önce sayıca tamircide çalıştık. Motor tutkumuz bizi yapabileceğimiz tek mesleğe yönlendirdi," diyerek sonunda kendisiyle dalga geçercesine güldü. "Topladığımız belli bir miktarla küçük ve gözden uzak bir dükkân kiraladık. Tamire ikimiz başladık. Arda müşteri çekmek için daha çok çaba sarf ediyordu ve aklımızın alamayacağı isimleri dükkâna çekiyordu. Sonra aramıza Jeremy katıldı. Küçük dükkânımız keşfedildi. Talepler ve teklifler reddedilemez hâle geldi."

Can kulağıyla her şeyi dinledi İnanç.

"Bir de motor yarışlarına katılırdık. Birkaç kere parayı da kazandık. Dükkânın kirası oradan çıkardı. Bin bir türlü emek ve iş birliğinin sonucunda geçenlerde yanan depoya kadar ulaştık. Aldığımız eleman sayısı arttı. Teklifler ve iş ortakları çoğaldı. Çevre daha da genişledi. Bizi Chan amcamızla o zamanlar da Arda tanıştırdı. Galeri ve arkasındaki servisi almamızı Arda sağladı."

Baba parasıyla yaptığı düşünülen işin arkasında kendi emekleri vardı ve İnanç ona saygı duyuyordu. Bir insanın yapacağı iş ne olursa olsun kendi omaklarıyla kazıya kazıya gelmesi, bir isim veya torpil arkasına sakanmadan başarabilmesi muazzamdı.

"Kazandığımız maçlar sayesinde yarışların ev sahipliğini birkaç kere yapmış olduk. Yarışlar sadece New York'ta değil, LA, Barcelona, Kanada, Londra ve daha birçok ülke ve eyaletlerinde de yapıldı. Hepsine de katıldık. Kingston çetesiyle aramızda yaptığımız yarışlar bunlardan farklıydı hep. Bizimki daha hırslı ve bazen tehlikeli olabiliyordu."

İnanç yürüdüğü yollara dikkat etmeyi bırakmıştı. Gözlerini Doğu'nun değişen ifadelerinden alamıyordu. Anlattıkça rengi değişiyordu.

"Nasıl bir tehlike?" diye sordu çekinerek.

"Türkiye'ye dönmeden önce bir yarışa katıldık. Bu yaptığımız en tehlikeli yarışlardan beşincisiydi ve son da oldu zaten."

İnanç elini daha sıkı tuttu. Avucunun terlediğini hissediyordu. Yancy'nin öldüğü yarış olmalıydı.

"Kingston çetesiyle yaptığımız beşinci yarışta her şeyi yine göze almıştık. Niyetimiz kendimizi koruyarak kazanmaktı. Diğer yarışlardan kırığımız çıkığımız, yaramız oluyordu. Kingston çetesi bu sefer daha hırslı ve tehlikeliydi."

Espinoza'nın görüntüsü yanıltıcı mıydı?

"Bizim gruba kazanmasanız da kendinize dikkat edin demiştim. En problemlili ve ölümü çağrıştıran *Cehennem Çukuru* adlı pisti tercih etmiştik. Her yarışmamızın da bir adı vardır. Her ad basit gibi dursa da anlamı çok derindir ve bizler için bir onurdur. Bu yarışın adı kazanan tarafı onurlandırmak için *Ölümsüz Adamlar* olarak verildi. Yarış başladı, Kingston çetesinin en tehlikelisi de Espinoza ve Yancy'di. Hileler yapıldı tabii. Yancy kaybedeceğini anlayınca Ertu'nun önünü kesmek için keskin makaslar attı. Virajlar zaten çok fazlaydı."

İnanç sonlara doğru sesinin titrediğini fark etti.

"Yancy yarışta Ertu'nun canına kastederken... Kendi canından oldu."

Yürümeyi bırakmışlardı. İnanç bütün dünyayla bağlantısını koparmış, rengi soluk sevgilisinin yüzünü avuçlamıştı. "Sizin bir suçunuz yok. Bu yüzden elemanlarının yakılması çok acımasızca."

"Yancy'nin ailesi öyle düşünmüyor," diyerek devam etti. "Türkiye'ye dönmemizin sebebi bu kazaydı. Yancy kötü bir kaza geçirdi. Neredeyse ikiye ayrıldı vücudu. Onu o hâlde görmek hepimizi yıprattı. Yancy'nin hırsını Espinoza biliyordu ve yarış esnasında da görmüştü. Zaten her şeyi göze alarak gelmiştik bu yarışa. Ama sonrası beklediğimiz gibi olmadı. Ailesi dava açtı ama açtıkları davayı kaybettiler. Kaybettikçe hırslandılar. Tehditler, uyarılar, depoda anlaşamadık sebepsiz kavgalar baş gösterdi. Çoğuyla biz uğraştığımız gibi döndüğümüzde de Jeremy ve Melanie ilgilendi."

İnanç burada aksiyon ve zevkle geçen bir hayatları olduğunu düşünürdü. Dinledikleri yanlışlığının kanıtıydı, burada her şey acıdan ibaretti.

"Epey sıkıntı çektik ve çoğunu Türkiye'de kalarak çözmeye gayret ettik. Zaten aramızdaki husumetler kasaba tarafından bilinir, şerif genelde kimin suçlu kimin suçsuz olduğunu bilirdi. Kayıtlar ve şahitler de bu duruma yardımcı olurdu. Kingston çetesiyle pistler dışında gerçek anlamda bir düşmanlığımız yoktu. Kazanan taraf karşı tarafı hep kıskırttığı için sözlü tartışmalar ve bazen yumruklar uçuşurdu. Ama pistlerde kendimizi korumak dışında karşı tarafa acımayız. Amacımız kazanıp göğsümüzü kabartmak. Yancy iğrenç bir herif, ağabeyi gibi leş biri. O şekilde ölmesine üzülüm fakat kendi sonunu getirdi."

İnanç aradaki bağlantıları kuramıyordu. "Aranızda gerçek anlamda bir düşmanlık yoksa neden Espinoza'dan şüpheleniyordun?"

Doğu doğru soruyu sormuş olmasına karşılık acılı, göstermelik bir

tebessüm sundu. “Espinoza, Dean’ın bir zamanlar en yakın dostuydu. Bu yanlış yine Dean ayarlamıştı ve Espinoza’nın onunla hâlâ görüştüğünü sanıyorduk. Yancy’i kaybetmenin onu hırslandırıldığını ve bizden intikam almak için peşimize düştüğünü zannettik. Başta pek yapacağına imkân vermesek de ailemize kadar ulaşınca artık tamamen Espinoza diye kararlaştırdık. Dün öğrendiklerimizle yanlışlığımızı anladık.”

“Peki, Dean çok mu güçlü biri?”

Doğu’nun kasları soruyla dalgalandı. Homurtuyla onayladı. “Yeral’nın bütün pisliğine bulanmış, silah kaçakçılığından kokain ticaretine kadar her şeyi avucunda tutan bir gangster. Siber saldırılarıyla güçlüdür ve para babası kodamanları bu sayede tuzağına düşürür.”

İnanç’ın kanı çekildi, onu takip eden, her hareketinden haberdar olan oydı. Doğu’nun bütün hayatına hâkim olup her adımını kovalıyordu. Kuru bir yutkunma ne kadar susadığını hissettirdi ama yine de belli etmedi. Her şeyi konuşmuşken bütün sorularını yönlendirmekle ilgiliydi İnanç.

“Dean’i nasıl etkisiz hâle getireceksiniz?”

Doğu kararlı duruşunu bozmadı. “Aslında kolay ama zaman isteyen bir şey. Herkes her zaman kazanacak diye bir şey yok. Espinoza, Dean kadar tehlikeli ve iğrenç biri değil ama onun da eli güçlüdür.”

“İş birliği yapacak mısınız gerçekten?”

“Şimdilik öyle görünüyor.”

“Peki, neden Arda’ya bu kadar düşkün?”

Doğu sorusuyla gözlerini devirdi. Anlatıklarının ağırlığını unuttuğu sıylı zamanlardı ama biraz toparlanabilmişti.

“Arda’ya bütün kasaba düşkün. O piçin herkesi kendine âşık etmek gibi özel bir gücü var. Kadınları ve çocukları koruyup kolladığı için herkes onu çok sever,” dedikten sonra asıl soruyu cevapladı. “Espinoza’nın düşkünlüğü ise karısının hamile kaldığı ilk ay Arda’nın onu koruması. Dean’in çetesi tarafından zorbalığa uğradı. Arda kurtardığı için karısı ona çok düşkün, hâliyle Espinoza da ona saygı duyuyor.”

İnanç iç yanaklarını ısırdı. Dün gördükleri bunlarla sınırlı değildi. Nedense herkesin birbiriyle bir şekilde bağlantısı olmuştu.

“Karısına bu kadar düşkünse neden Melanie taciz edildi?”

Doğu elini tekrar tutarak onu yürütmeye devam etti. “Çünkü Mike, Melanie’nin eski sevgilisi ve onu aldattı. Mike çok pişman ve Melanie, Jeremy ile evli olmasına rağmen onu hâlâ seviyor. Espinoza sadece Mike craftayken bunu yapıyor, onu cezalandırmak için ve başarıyor da yoksa başka zamanlarda ona, Günce’ye ve diğer kadınlara her zaman saygı duyar. Espinoza’nın karısına olan düşkünlüğü psikopatlık derecesinde, onu öldürmek bir tarafa kalbini kırmaktan bile çekinir. Hepimiz her zaman onlara şahit olmuşuzdur.”

“Espinoza’ya herkesin aksine farklı bir nefretin var. Neden?”

Doğu'nun gözleri kısıldı. İnanç'ın görmekten korktuğu ölümcül ıfı desî yerleşti.

"Sana çiçek yolladığı için."

"Ah!" diye soludu İnanç şaşkınlıkla. "Sağlam bir yumruktu."

Çabucak toparlanıp sorularını sormaya devam etti. "Nedense Espinoza bana pistlerdeki korkunç hırsınızın aksine eğlenceli ve zeki bir adam gibi geliyor. Neden bunun aksi gibi davranıyor ya da sen öyle biri değîmiş gibi anlattın?"

Doğu onu hayranlıkla izledi. "Analizlerinin bu kadar yerinde olması... Tam da anlattığın gibi sadece bu tehdit kartları ve izlenmemiz bizi çok öfkeliendirdiği için yanıldık. Bizi kızdırmayı fena hâlde seviyor. Ciddi olmadığı zamanlarda onu sevmiyorum çünkü bir piç gibi davranıyor. Onun ciddi hâli biraz daha çekilir."

İnanç bazı konularda yanıldığına sevinse de aslında şimdi korkuyordu. Espinoza çetesiyle düşman değîllerdi. Onu asıl korkutan ve Espinoza'yı aratan başka adamlarla tehdit ediliyor olmalarıydı. Geçmişinin ve buradaki hayatının bu kadar berbat olmasına kahroluyordu. Doğu hiçbir zaman görüldüğü gibi bir adam olmamıştı. Hep içinde bastırıldığı iyi bir yanı olmuştu ve İnanç o yanı çıkarabileceğini düşünmüştü.

"Bana zarar vermenin sebebi beni onlardan korumak mıydı?"

Utandığını saklamıyor, çektiği vicdan azabının yetmeyeceğini ve telâfi edemeyeceğini bilse de mahcubiyetini her fırsatta dile getiriyordu Doğu. Yaşadığı korkunç kazadan sonra kaybettiği kardeşinin kalbini bedeninde taşıyan ve evinde yaşayan İnanç'a o bozuk psikolojiyle gitmek Doğu için de kolay olmamıştı.

"Sadece onlar değîl," dedi gözlerini kaçırmamaya gayret ederek. "Üzerindeki gözleri yanıltmak ve senden uzak tutmak içindi. Artık seni takip etmeye başladıklarında arabayı sanayi yalanıyla yollayıp kendi adıma bir araba aldım ve senigetirip götürmek için de arabayı bir süre getirmedim. Yalnız olman, okulda yalnız kalman beni korkutuyordu."

"Beni takip ediyor muydun?"

"Takip edenler gitmediğinde evet," dedi burnundan soluyarak. "Ama onun dışında korkmaman için hayır."

İnanç bazı gerçekleri sindirmenin kolay olmayacağını biliyordu ama hiç alakasının olmadığı bir çete tarafından takip edilmek de kabul edilir gibi değildi.

"Onun dışında Batu'nun sevdiği kadını sevmek bana işkence gibi geliyordu. Kendimden nefret ediyordum. Sana çekilmemek için zararlar vererek benden nefret ettirmeye çalıştım ama bunu yapmak o kadar zordu ki. Ne zaman sana zarar versem kendimi bir kafes dövüşünde buldum. Sana verdiğim her zararın misliyle bana dönmesini sağlıyordum. Ama senden uzak durmak, seni sevmemek için kendimden nefret etmek bir zaman sonra hem zor hem anlamsız gelmeye başladı."

İnanç bir banka oturup öğrendiklerini sindirmeye çalıştı. Büyük zararlar görmüştü ve tek sebep Batu'nun kalbini taşıyor olmasıydı. Doğu ona zaman tanısı da tuttuğu elini bırakmadı. Sessizdi ve onu izliyordu.

Hayatı son birkaç aydır hızlı ve dengesizce akıyordu. Senelerdir gizli saklı sevdiği adama kötü olaylardan sonra kavuşmuştu ama hiçbir şey dilediği gibi olmamıştı. Nedense bu olayların onları bitireceğini seziyordu. Doğu'yu kaybedeceği ve bir daha bulamayacağı hissini dünden beri bastıramıyordu.

Kafasını iki yana sallayarak kötü hisleri bertaraf etti.

"Tamam, kötü bir adamım. Kötü alışkanlıklarım var. Birçok babanın kızından uzak tutacağı ve güvenmeyeceği biriyim. Ama tüm bunların yanı sıra bir katil değilim. İnanç. O bozuk psikolojiyle Türkiye'ye gelmek, kazayı ve davaları babamdan saklayabilmek benim için de kolay olmadı."

"Anlıyorum," dedi ve sustu.

"Batu'nun ölümünü hiçbir zaman kabullenemedim. Bu konuyu konuşmayı da hep erteledim. Hem babama hem anneme hem de kendime kızgındım. Yancy'nin ölümünden daha fazla etkilenmemek için hepimiz döndük ama hiçbirimiz sağlam bir kafada değildik."

Doğu bir kere konuşacak ve bir daha asla anlatmayacaktı. İçinde biriktirdiği ve bilmediği her şeyi öğrenmek istiyordu İnanç. Arda'nın *geldiği yer onu zorlamıştır* demesi doğru olsa da yaptıklarını hafifletmiyordu. Affedilir hatalar değildi ve İnanç bir şekilde üstüne basıp onu kabul etmişti.

"İnanç, bugünkü aklım olsa seni gördüğüm an koşa koşa gelir sarı-lırdım." Gözleri yaşlardan mı yoksa o anı hayal ettiğinden mi bilinmez ıslıyordu. "Kardeşimin kalbi bir bedende atıyor ve onun sayesinde bir kardeş veya ağabey acı çekmiyor diye sevinirdim. O günün şartları her ne kadar istemesem de ne kadar takdir etmesem de utanç duysam da beni buna zorladı. Kendimi sana karşı aklamak veya hak vermeni sağlamak niyetinde değilim. Sen hiçbirini hak etmedin. Yaptıklarım mantığa sığmayan ve gerekliliği olmayan şeylerdi ama kendimi kaybetmiştim."

İrdeledikçe dökülüyordu Doğu. "Başından beri suçlu olan aslında ailem. Babamla anlaşmayı başaramadığımız için düzenimi buraya kurdum ve mutluydum. Onları ne kadar özlesem de. Ama en çok özlediğim Batu'ydu. Bulduğu her fırsatta yanıma gelir, uzun süre kalırdı. Ben pek kalmazdım. Kaldığım an illaki bir aile kavgasının sebebi olurdu. Şahin Bey iyi bir baba ama..." Bazen cümlelerin devamının gelmemesi daha doğru ve sağlıklı olurdu. Doğu bunu kendine bile söylemeye cesaret edemezken İnanç'a asla söyleyemezdi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse düzgün bir psikolojide yetişmedim. Daha çok anne ve kardeş sevgisi beni besledi. Kardeş gidince eksildim. Babamın da sevgisi güç verirdi ama bir an sonra o güç tehlikeli bir kavgaya dönüşürdü. Nasıl olduğunu hâlâ anlayamıyorum. Bu seferki dönüşümde ipler kopsaydı bir daha dönmemek üzere giderdim. Aileme de sırtımı dönerdim. Beni kalmaya senin varlığın zorladı. İyi ki kalmışım."

İnanç bir şey söylemeden önce Doğu vücudunu ona döndürdü. Elini tutarken onu pişmanlıkla kavrulan ifadesiyle izliyor, derin nefesler alıp veriyordu.

“Özür dilerim, sevgilim. Sana yaptığım tüm kötülükler ve iğrençlikler için.”

Ağız dolusu cümleleri yutmuştu. Şimdi ne söylerse dolduramazdı. Özrünü kabul ediyordu. Lakin yaptıklarını affedemediğini tekrar dile getirip getirmemekte kararsızdı. O zamanki tekinsiz ve ayarsız nefretin, tehlikeli gazabın bir sebebi vardı ama mağdur olan kendisi olmuştu.

“Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, İnanç,” dedi. Onu zorlamaktan kaçınıyordu. Anlık bir karar vermiş gibi ayaklandı ve bırakmadığı elinden tutarak kaldırdı. “Hadi gidelim, sana burada yapılan en güzel kruvasanı yedireceğim.”

İnanç duyduklarından bir süre uzaklaşmak için teklifini kabul etti. Burada olduğu sürece ona minimum düzeyde ayak uyduracaktı.

Çiftin küçük kasabayı yürüyerek gezmesi uzun saatler sürmüştü. İnanç için arada çimlerin üzerine oturmuş, bir bankta soluklanmış ve tatmasını istediği lezzetleri Doğu tattırmıştı.

Bunun yanı sıra beraber fotoğraf çekirmiş, her anı bir fotoğraf karesine sığdırmışlardı. Ertu’nun yanlarına gelişiyle beraber arabaya atlayarak şehir merkezindeki hastaneye geçmişlerdi.

Doğu durumu ağır iki elemanın iyileşmeye başladığını onları ziyaret ettiğinde öğrenince biraz olsun nefes alabilmişti. Espinoza’nın bilgilerini de elemanlarıyla paylaşmış, sağlık sigortaları olduğu için sıkıntı çekmeyeceklerini, bir sorun olursa da kendi karşılayacağını söylemişti.

İnanç ile tanışmak iki adamı beklediklerinden daha fazla mutlu etmişti. Doğu’ya yapılan şakalara beraber gülmüşlerdi. Ziyaret saati bittiğinde ise üçü birlikte ayrılmıştı. Ertu yoluna devam ederken İnanç ve Doğu şehir merkezini keşfe çıkmışlardı.

İnanç’ı yollarla yormadan evvel alışveriş merkezine geçmiş, birkaç parça kıyafet almışlardı. Alışveriş sonrası ufak gezilerini yola çıkararak sonlandırmışlardı.

Doğu akşam yemeği teklifinde bulunmuş, İnanç aç olmadığını söyleyerek başka güne ertelemişti. Yarına anlaşıncı ellerinde alışveriş torbalarıyla evden içeri nihayet girebilmişlerdi.

Ayakkabılarından kurtulduğunda sızlanan ayaklarına bakakaldı.

“Yarın bu kadar gezmesek mi diyorum?”

“Arabayı alırsız,” diyen Doğu poşetlerle beraber yönünü odalarına çevirdi. İnanç arkasından odaya girerken yorgunluğunu yeni yeni hissediyordu. Sevgilisi için ara sıra oturup dinlenmeleri iyi olmuştu.

“Ağrın yok, değil mi? Yorulduğumu yeni fark ediyorum.”

Alışveriş poşetlerini dolabın önüne bırakıp kendisine dönen sevgilisine gülümsedi İnanç. “Ağrım yok da ayaklarım sızlıyor biraz. Güzel

bir gündü, teşekkür ederim.” Minik adımlarla yanına ulaştı. Ayaklarının ucunda yükselerek yanağına bir öpücük bıraktı.

Doğu kollarını beline dolayarak uzaklaşmasını engelledi. Bir yerde kısınp öpemediği için gergindi ve şimdi kendi odalarındaydılar. Öyleyse ne bir engel vardı ne de İnanç’ın kaçabileceği bir an.

“Tüm gün bu anı bekledim.” Uzanıp dudağının kenarını öpücüğüyle ısıttı. “Seni nerede kısıtıracağımı düşündüm.”

İnanç kollarından tutarak destek aldığı adamın değişen ifadesine yine takıldı. Tehlikeli ve kışkırtıcı arzusu geceyi aydınlatan ayın şavkı kadar parlak ve göz alıcıydı. Biraz daha bakmak istedi. Her bakışı vücut ısısını artırıyordu. Kesik nefesi konuşmasını engelledi. Silkelenerek dikkatini söyleyeceklerine vermeyi başardı.

“Kısıtırsaydın olacakları düşünemiyorum...”

“Heyecanlanıyorsun!”

Sesindeki neşe yüzündeki zafer gülüşüyle güçlendi. Elinin tersiyle boynunu okşadı. Hassas derisi ve tenin altında atan nabızı ilk tepkileri vermişti. Doğu, İnanç’ın aralıklı dudaklarından nefes alışını, ağırlaşan göz kapaklarını zevkle izledi. İnanç kusursuz bir güzelliğe sahipti. Yüzünün her detayını ezberlercesine süzse de doyamıyordu.

“Seni istiyorum!”

İsteddiği ve durmayacağı aşikârdı. İnanç bu adama ait olmak istiyordu. Kalbi gibi bedeniyle de bütünleşmek istiyordu.

“Seni deli gibi istiyorum ve bu artık zapt edilir gibi değil.” Aceleyle söylediği sözlerin sonunda yumuşak dudaklarına abandı. Sertçe kavrayan dudakları şehvetle yüklüydü. Diliyle keşfedişi dünyayı keşfetmiş gibi bir sevinç ve huzur veriyordu.

Ancak bir şey eksikti. O huzuru tamamlayacak tek bir şey eksikti. Doğu gönülsüzce öpmeye ara verdi. İnanç’ın gözleri her şeyi ifade ediyordu ama ağzından döküldüğünü kendi kulaklarıyla da duymak istiyordu.

“Bu gece?” diye sordu.

Nemli dudağını ısırdı. Bu gece Doğu için hazır mıydı? Hazırdı. Ona ait olmanın gerçekliğine biraz daha kavuşmak istiyordu.

“Evet,” diyebilirdi nihayetinde.

Doğu Üzeyiroğlu kelimenin tam anlamıyla istediğini almıştı. İnanç Gürmen bu gece ona ait olacaktı. Tenleriyle başlayacak birleşme geleceklerine şekil veren başka bir adım olacaktı.

Burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktı.

“Benimsin. Yalnızca benim!”

Yamyam Suretinde Bir Centilmen

Saf şehvet tüm günahların birleşimidir ve seni alıkoyamayacağıın dünyevi zevklere koşturur.

Dünyevi zevklerin başkarakteri Doğu Üzeyiroğlu, sevdiği kadına saf şehvetiyle yaklaşmış ve onu kazanmak için çabalamıştı. Çabaları onu güçlendirmiş, tutkularını da çelik gibi sertleştirmişti.

Onu ikna etmişti Doğu. Tutkunun ateşinde yanmaktan helak olmuştu ve şimdi sonlanacak gibi görünen tutkusu ileride harlanacaktı.

Benimsin demişti.

İnanç Gürmen'e bu gece tutsak ruhunu teslim edecekti. Bu, ten birleşiminden çok daha ötesiydi. Öpmeye hiçbir zaman doyamayacağı dudaklara asıldı.

Kanı çekilse İnanç'ın dokunuşu yeniden hayat verirdi.

Aceden uzak, istekli ve yumuşak öpücükleriyle İnanç'ın tadına vardı. Savrulukluktan korkarak bütün varını yoğunluğunu yalnızca İnanç'a verdi. Dudagının kenarına minik minik öpücükler bıraktığında kesik nefesiyle henüz yüzünü görmediği sevgilisine fısıldadı Doğu.

"Korkmuyorum..."

"Neyden?"

"Seninle olduğum süre zarfında zamanın durmasından!"

Bir yığın yorgunluk ve korkuyu, endişeleri ve acıları silebilecek kadar güzeldi bu adam. Ve İnanç bu adama körü körüne yanıktı. Ensesine doladığı parmaklarını saçlarının arasına geçirdi.

"Ve seninle olduğum süre zarfında zamanın akmasından," diye karşılık veren İnanç Gürmen, dudagina uzun soluklu teşekkür öpücüğünü bıraktı.

Doğu üzerindeki tişörtü bir çırpıda çekip çıkardı. Acele davranırsa İnanç'ı ürkütür, kendini dizginlemezse de olacakları durdurmak geç olurdu. İnanç'ı incittikten sonra relafi edemezdi.

Sevgilisinin bakışları gergin kaslarında merakla geziniyor, kuru yutkunuşlarla tepkileri usulca gün yüzüne çıkıyordu.

"Böyle bakarsan ikimizin de canını yakarım."

Afallayan sevgilisinin hemen sonra anlamış olmasıyla yanaklarının pembeleşmesi bir olmuş, bu da kendini zapt eden Üzeyir'i tahrik etmişti. Yüzünü avuçladığı sevgilisinin allanan yanaklarına dudagını sürttü.

“Biraz daha kızarmanı sağlayabilirim.”

İnanç inleyerek yüzünü boynuna gömdü. Dişe diş giderse önce kendini yakardı. Dudağını dövmelerle bezeli boynuna bastırdı. Teninin sıcaklığı dudaklarını ısıtıyor, ritmi şaşmış kalbini dörtmala koşan atın hızına eşdeğer hale getiriyordu. Parmaklarını çıplak göğsüne dayayarak ağır ağır okşadı. Kasılan adamın burnundan nefes alış verişlerini güçlükle duydu.

İnanç'ın dudakları boynunu, elleri göğsünü istilası altına almışken Doğu'nun dayanabilmesi imkânsızdı. “Sen...” diye başladı ama devamını getiremedi. Galibiyete yaklaşmış olduğu savaşın mağlubu olacaktı bu gidişle. Hoş, en güzel mağlubiyeti sayardı.

Boynunda hissettiği ısırıkla mağlubiyetini hırlayarak ilan etti Üzeyir.

“İnanç...”

Bir kere adını zikretti. Doyamayınca yineleyerek açlığını gidermek istedi. Kazanma gayesiyle başlamayan yakınlık iki kişilik bir savaşa dönüşmüş, kazananı da İnanç Gürmen olmuştu.

Boynundan çenesine yükselen dudakların etkisi Doğu'yu kasıp kavurdu. Hiç beklemediği hamlelerle sınıanıyordu. Her defasında nabız yoklamak için öpücüğün seyrini değiştiren Doğu, hazır olmadığını söyleyen kadınla duraksamıştı ama şu an olanlar geçmiştekilerden çok daha farklıydı.

Dudakları buluştuğunda İnanç'ı kalçalarından sıkıca tutarak kucakladı yatağa ezber adımlarıyla yürüdü. Susuzluğunu gideriyor, kana kana içtikçe bir daha susadığı dudaklarını sömürüyordu.

Yatağa dikkatlice yatırdığı bedenin üzerine ağırlığını vermeden uzandı Doğu. Yüzünü incelediğinde kaçırdığı ayrıntıyı fark etti. Tahrik olmuş bir bedene kıyasla gözleri çok daha alımlıydı. Nemli dudakları şehvetin boyunu artırsa da esasında Doğu'nun hoşuna gidiyordu.

“Çok güzelsin, İnanç.”

Arzuyla perçinlenmiş gözleri onu yiyip bitirmek isteyen adamda tınladı kaldı.

“Çok güzelsin lan.”

İnanç gözlerini yumarak kıkırdadı. Bir an sonra konuşacak gibi olup tekrar kıkırdamaya devam etti.

Sessizliğe bürünen sevgilisini haykırımlarla güldürmeyi de bilirdi. Muzip ifadesini saklamayı zor da olsa becererek, “Burada berber Hüseyin ağabey var. Yarın gidelim mi?” diye sordu. Sesi şaşırtıcı derecede ciddi çıkmıştı.

Anlam veremeyen İnanç, neden sualini bakışlarıyla yöneltti.

Doğu ciddiyetini bozmadan sualini yanıtladı. “Bıyıkların gelmiş, beraber tıraş oluruz.”

Kısa süreli donukluk yaşayan İnanç, rezalet ötesi esprisine gözlerini devirerek ofladı. “Sen iğrenç bir adamsın.”

Ciddiyeti patlattığı kahkahayla son buldu. “Senin ağzın var mıydı?”

“Evet,” diye gözlerini devirdi İnanç. “Az önce seni öpen neydi?” sorusuyla dalgaya alan adamın canına okudu. Dikkatini bu şekilde dağıtmayı çok acımasızcaydı. Üstelik tahrik ettikten sonra zehir gibi espiyle hunu yok etmesi hiç adil değildi.

“Beni kızdırırken de inanılmaz etkiliyorsun.”

İnanç kafasını iki yana salladı. “İnanmıyorum.”

Doğu eğilip dudağını öptü. “Bana laf yetiştiren ağzını da seviyorum.”

“Sanki başka lüksün varmış gibi!”

“Var aslında,” diyerek kendinden emin kadını bozguna uğrattı. Yahut uğrattığını sandı. Zira İnanç omuzları sarsılarak içine içine gülüyordu.

Doğu alt dudağını zevkle ısırdı. Zafer ancak onun olursa kutlanmayı hak görüyordu.

İncecik buluz üzerinde fazla bile kalmıştı. Elini altından geçirerek çıplak karnını hedefine aldı. Gülüşü ince bir iniltiye dönüşen İnanç, kasılarak yatakta yukan doğru sürününce Üzeyir sırttı.

“Hangi sutyeni giydin?”

“Göreceksin.”

Asla fırsat vermeyen İnanç, adamı bu zevkten mahrum bırakıyordu. Kolundan yakalayarak doğrulmasını sağladı. Üzerindeki ağırlıktan kurulması sadece saniyeler sürdü. Şimdi karşısında mavinin koyu ve hoş tonlarında dantelli sutyeniyle yarı çıplak duruyordu.

Doğu derin bir ısıklık çekti. “Of ulan... Kızlanımı çok özledim...”

“Bu hiç adil değil.”

“Beni ve enfes vücudumu kaçırdığın için isyan etmekte serbest ve haklısın, bebeğim. Seni asla yadırgamam.”

Doğu sutyenin altında saklanan tenini parmak ucuyla okşayınca İnanç alunda titredi. Bileklerinden tutup, aşağıya indirerek öpmek istediği dudaklarına erişti ve hız kesmeden dudaklarına kapandı. Tutkusu karşılık bulamadan tıklatılan kapıyla yanmı kaldı.

İnanç geri çekilip kollarını göğsüne siper ederken Doğu kızgın homurtusuyla sevgilisini izledi. Muhtemelen Ertu’yu öldürme senaryolarını kafasında çoktan kurmuştu.

“Acil çıkmanız gerek.”

Doğu gözlerini yatakta korkuyla uzanan İnanç’tan alamadı. Dostu en olmayacak anda kapıya vurmuştu. Hiçbiri İnanç ile yaşadığı bu ulaşılmaz andan daha mühim olamaz hatta kıyaslanamazdı bile.

“Bana bir ara hatırlat, bu piç kurusuyla evlerimizi ayıracağım.”

İnanç kafasını sallayarak sessizliğini korudu.

“Sonra!” diye bağırarak kapıda rahatsız etmekten bir an olsun vazgeçmeyen adamı öteledi.

“Misafirlerimiz var.”

Misafir dediğini duyduğu an düşüşünü son anda engelleyerek yataktan fırladı. Bu defa Dean ve adamı mı yoksa Victor ve aptal takımı mı

gelmişti? Çıkardığı üstünü arayan adam yerde bulunca kaptığı gibi giyinmek için tersyüz ettiği kazağı düzeltti. Konuşmak için evine gelmemesini rembihlediği hâlde kuralı çiğnemişti.

Kazağı kafasından geçirdiğinde kapı arkasında konuşan Ertu sözleriyle korkusunu katladı. "Birinin gelmesi normal de..." Arkasında kalan sevgiliyle göz göze geldi. İnancın üzerini çoktan giyinmişti.

"Diğeri biraz... Beklenmedik."

Sesi kesildiğinde Doğu kapıya boş gözlerle baktı. Telaşlı dese değildi, kızgın dese hiç değildi. Sakinlikle şaşkınlık arasında bir yerdeydi ama yine de korkuyu saf hâliyle yaşatıyordu. İnancın yataktan çıkıp yanına geldiğinde Doğu elinden tutup kapıya ilerledi. Bu anı bozacak kadar mühim değilse önce Ertu'yu sonra gelen misafirleri bıçaktan geçirecekti. Küfrederek kapıyı açan Doğu, karşısında sıkıntıyla sakalını sıvazlayan adamı görünce kaşlarını çatı.

"İnşallah kapıyı sizler açık bırakmamışsınızdır."

Anlamsız sözler sarf eden Ertu'ya İnancın ve Doğu boş gözlerle baktı. "Kime?" diye aynı anda sordular. Ertu eliyle küçük koridorun ardını işaret ettiğinde meraklı ve biraz da telaşlı duygularla koridoru geçtiler.

Açık salonun koltuğunda yan yana oturan tanıdık yüzleri görünce rahat bir nefes almışlardı. Dean veya Victor değildi. Peki ama çete kuracak kadar bir arada gezen Arda ve Şevval'in burada ne işi vardı?

"Sen niye geldin lan?" diye sordu Doğu. Öfkesine yenik düşerek misafirine bir ev sahibi olarak yapacağı en büyük kabalığı yapmıştı.

Şevval'in ağzı şaşkınlıktan aşağı sarkarken Arda kızgın ifadesiyle yerinden doğruldu. "Ben getirdim, dostum."

Doğu, elini bırakan İnancın yüzüne bile bakmadan Şevval'e doğru gidişini izlediği sırada kontrolünü kaybeden Arda, sillelerini fiziki darbelere gerek duymadan yalnızca cümleleriyle indirerek onu afallattı.

"Hiçbir zaman iyi bir ev sahibi olmayı beceremediniz. Kaçınıcı yüzyıldayız lan biz? Yamyam gibi heriflersiniz."

Ertu ilk görüşte nasıl bir tepki vermişti de Arda genelleyerek çatmıştı? Doğu arkasında kalan adamla göz göze geldi. Ertu umursamadığını omuz silkererek belirtince tek kaşını kaldırdı. İki dostun arası onun yüzünden bozulmuşken bir de Şevval'in gelişinden rahatsızlık mı duyuyordu? Şevval'e ilanı aşk ederken şov yapmayı biliyordu.

"Benden rahatsız olacağınızı söyledim ama Arda kabul etmedi. Yalnız kalmamı istemediği için beni zorla getirdi."

Şevval'in düz, ifadesiz sesi özünde duygularını gizliyordu. Fakat bu durumda kim olsa kırılmaz mıydı?

İnancın sarıldığı dostuna, "Sen onlara bakma. Arda haklı, hiç misafirperver değiller," diyerek gülümsedi. Dikkati üzerine çekmeyi başarsa da şaşkınlığını ve odada olanları gizlemek, üzerinde büyük bir sorumluluk oluşturduğundan hayli gergindi.

Şevval hiç huyu olmayan biraz çekingen biraz da şaşkın tavrıyla hak verdi. Ruh hâli iyi olmadığından mı Arda buraya kadar getirmeyi göze almıştı? Mesajlarda normal konuşan Şevval şimdi gözünü ondan kaçınıyordu.

Ertu... Ah tabii, kaosa sebep olan adamın evindeydi. Geç algılamak böyle aleni durumlarda büyük dezavantajdı. İnanç kendini tokatlamak istiyordu. Uzun yoldan gelen dostu yorgundu ve aç değilse yıkanıp uzanmalıydı.

"Yoldan geldiniz, aç mısınız?"

Şevval kafasını kaldırıp hoşnutsuz ifadesiyle yanıtladı. "Ağzıma kadar doluyum. Arda günde on beş öğün yediği için uçakta aç hissettiği sürenin acısını biz iner inmez çıkardı." Öne doğru eğilerek sessizce fısıldadı. "Bir duş alıp uyumak istiyorum, İnanç."

"Bavulun nerede?" diye sordu. Nerede kalacağını kendisi de bilmiyordu. Daha evin düzenine ayak uyduramamıştı.

"Ertu'nun odasının yanındaki benim odam, İnanç. Şevval orada kalacak. Ben burada yatarım."

"Bu centilmenliği neye borçluyuz?" diye sordu Şevval.

"Mükemmel bir adam olmama," diyen Arda kınayan bakışlarını İnanç'a çevirdi. "Ben gâvur malı mıyım? Neden bana hoş geldin demiyorsun? Neden bana sarılmıyorsun?"

İnanç gülerek seke seke yürüdü. "Hayır, sadece şaşkıyım," derken yanına ulaştığı sempatik adama sıkıca sarılıp, "hoş geldin bay centilmen," dedi. Kınayan adamı gönül koymadan yumuşatmayı başaran İnanç, yorgunluktan bayılacak gibi duran Şevval'i bavuluyla beraber Arda'nın odasına kadar götürdü.

Şevval bavulunu açıp, giyeceklerini alıp banyoya girerken İnanç önce bavulunu boşaltmış, sonra Doğu'nun odasına geçerek dokunmadıkları kıyafetleri alışveriş poşetlerinden çıkarıp sudan geçirmek için bulduğu hasır sepete doldurmuştu.

Toza ve kire karşılık yeni aldığı kıyafetlerini muhakkak sudan geçirirdi. Alışveriş poşetlerinden kurtulduğunda Şevval'i kontrol etmek için Arda'nın odasına girdi. Yatağa oturmuş su içiyordu.

"İyi görünüyorsun," diyerek imayla gülümsedi İnanç. Arkadaşı gözlerini tekrar kaçırınca kaşları çatıldı. "Neler oluyor?" Şevval bardağa kafasını sokabilecek kadar tuhaf davranmaya devam ederse, İnanç gecenin bu vaktinde evlere şenlik yaygarayı koparacaktı.

"Yarın konuşsak? Arda yolculuk boyunca susmadı. Kafam daha fazla ses kaldırmıyor."

"Kaçmak yok."

"Söz."

Anlaşma üzerine İnanç iyi geceler dileyerek odadan ayrılıp kapıyı kapattı. Yarın onu nasıl bir gün bekleyecek bilmiyordu ama kendini hazır

rutmalıydı. Salonda oturan üç arkadaşın yanına geri döndü. Arda üzerini çoktan değiştirmişti.

Şevval hakkında konuşuyorlardı.

"Kafası iyi değil. Yalnız kalırsa kendine bir zarar verebilirdi. Muazzez'in gidişi kızı çok yıprattı."

İnanç arkadaşı hakkında kendi aralarında konuşmalarından rahatsızlık duydu. Lakin onların da bir açıklama beklediği aşikârdı. Üstelik buna da hakları vardı.

"Yani kızın yüzüne neden geldin, sen ne alaka gibi cümleler kurmanın. Keyfi getirmedim. Hem keyfi getirsem de burası benim de evim. Size mi soracağım? Kankam o benim, siz yokken o baktı bana."

Doğu sabır çekerek alnını ovuşturdu. "Seni biraz daha dinlersem sabahı göremeyeceğiz."

Söylenerek koltuktan kalkan Doğu ile göz göze geldiğinde rahatsızca kıpırdandı İnanç. Hiç olmadığı kadar gergin, üzerine geçirdiği buzdan kılıf yüzünden mesafeliydi. Neden sinirli olduğunu sormak istiyor, doğru anı bekliyordu. Yanından geçen adamın elinden tutup peşinden sürüklemesiyle kendini tekrar odada buldu.

"Hatırlatacağın zaman Arda'yı da ekle, onu da evden kovacağım," diyerek kapıyı arkalarından kapattı Doğu.

"En özel anımı istismar eden bütün piçleri sevgisiz kalbimle sınayacağım!"

Siniri şimdi anlaşılıyordu. İnanç elini bırakıp dolaba doğru yürüdü. "Kimse kapı arkasında neler olduğunu bilmiyor, Doğu."

"İhtimal verebilirler."

Düşüncesi bile korkunçtu. Mahremiyetlerini arkadaşlarına hissettirmek istemezdi İnanç. Dolabın kapağını açarak kıyafetlerinin içine daldı. Doğu ile gerçekleşmeyen geceye dair konuşmak istemiyordu. Üstelik günün yorgunluğuna bir yorgunluk daha eklendiğinden takati kalmayan İnanç uyumak istiyordu.

"Uyuyalım mı?" diye sordu. Saten pijamasını çıkaran İnanç, ağırlaşan göz kapaklarını hâlâ kapı önünde bekleyen sevgilisine çevirdi. "Çok yorgunum."

Doğu'nun kabullenmekten başka şansı yoktu. İnanç biraz daha ayakta kalırsa ayağının ucuna doğru bayılacaktı. Pijamasını görünce dudağının kıyısı acımasızca yukarı kıvrıldı. "Bir şartla."

Gözleri şüpheyile kısılan kadının pijama takımını kolları arasına alıp, ağırlığını sağ ayağına vererek bekleyişi Doğu'yu mest etti. Herhalde bu kadını delirtmek için sevgilisi olmaya ikna etmişti.

"Odada pijamalarını giyeceksin. Ben kalacağım ve gözümü kapatmayacağım," diyerek olası ihtimale karşılık üçüncü kuralı da ekledi. "Arkamı da dönmeyeceğim."

"Sen kafayı yemişsin. Beni yıkamamış gibi konuşuyorsun."

“Yıkayamadım,” diye düzeltti, gözleri acıyla titreyordu. O anları hatırlamanın etkisiyle gerilince ona uyarıcı bir bakış atarak devam etti. “Gecemize çomak sokmaları canımı epey sıktı. Bunu bana çok görmezsin herhalde.” Ellerini cebine sokarak omuzlarını dikleştirdi. “Çok ciddiymim bebeğim, şartımı kabul etmezsen daha ağırlarına maruz kalırsın. Üstelik seni de yalnız bırakmam.”

Kendi ropuğuna sıkılan adama baştan çıkarıcı bir gülümseme sundu. Onu tekrar zorlamak pek akıl işi olmasa da kendi sonunu o hazırlamıştı ve İnanç Gürmen ölümün son dakikasında olsa bile onu kıvrandırarak cezalandırmaktan kaçınmayacaktı.

“Tatlı Şeytan...” dedi bütün cezalarına hazırmış gibi. “Yap şovunu!”

İnanç Gürmen, kafasının içini okuma yeteneğine sahip olduğundan şüphelendiği sevgilisine tüm tehlikelere rağmen istediği şovu yapmıştı; kışkırtma eyleminin her zaman eğlenceli olmadığını ve keskin korkunun onu yakaladığında neler yaptırabileceğini de bu sayede tecrübe etmişti.

Yutkundukça âdemelması titreyiş, dövmeyle bezeli boynu gerindikçe damarları belirginleşmişti. O gecedен daha güçlü olsa da yine de çaresizce savaşıyordu. Yerinden milim kıpırdamamış adamın tehlikeli bakışlarıyla karşılaştağında İnanç bir adım gerilemek zorunda kaldı.

Üzeyir’in bakışlarındaki açlık korkutucuydu.

“Sabrettiğim için...” dedi, ihtiras sesine yansiyarak tınısını sertleştirdi. “Teşekkür etmelisin, bebeğim.”

İnanç Gürmen son hakkını da kullanarak bir sonraki adım için kendini bütün zevkli işkencelere farkında olmadan hazırlamıştı. Duruşundan ödün vermeden ona kurnazca gülümseye devam etti. Kıyafetlerini hasır sepetin içine bırakıp Doğu’nun önünü kapattığı kapıya ilerlerken, “Teşekkür ederim,” diyerek önünü açmasını istedi.

Doğu giyinik hâlini aç bakışlarıyla incelerken bakışları kararmaya başladı. Ne hayal ettiğini anlamak zor değildi. Kutsal arzuların aşkına! Bu gece kıl payı atlatmıştı ama yarın adamın elinden sağlam çıkmak zor olacaktı.

Doğu’nun eğilip dudağına bıraktığı minik öpücükle gülümseyen İnanç kapıdan çıkıp banyoya ilerledi. Ertu ve Arda’nın sesi hâlâ içeriden geliyordu.

İnanç banyoda ihtiyaçlarını gidermiş, dişlerini fırçaladıktan sonra banyodan çıkmıştı. Doğu üzerini değiştirmiş hâlde yanından geçerken kalçasını avuçlamış, İnanç yerinden zıplarken acımasızca sırtmıştı.

“Gördüğüm en güzel kalçalara sahiptin.”

Şimdi bu adamla aynı yatakta sıkıştırılmadan, delirtilmeden uyuyabilecek miydi? Tüm evrenin birleşip vereceği ret yanıtını sessizce kabul etti. Doğu istediği olmadığı takdirde veryansın etmeyi silah olarak kullanan nadir adamlardandı.

Yatağa beraber uzandıklarında İnanç Gürmen cevabını bildiği soruyu kasten yöneltti.

"Uyumama izin verecek misin?"

"Hayır."

"Senden nefret ediyorum, Doğu."

"Ben de bebeğim."

*

Olaakları önceden bilmenin yararları üzerine düşünen İnanç, cevabını kahvaltı sofrasında ağızları dolu dolu havadan sudan sohbet eden dörtlüyü incelerken arıyordu.

New York'ta sevgilisinin evinde Şevval ile aynı kahvaltı sofrasında oturuyordu. Türkiye'de çok normal gelen bu oturma burda anormal gelmesi yadırganabilirdi. En azından kendisi yadırgıyordu.

Ertu ile birbirlerine asla bakmayan ve göz göze gelince bakışlarını kaçıran Şevval, sohbetini en rahat Arda ile kuruyordu. Kendisine zarar vermekten korktuğu için Şevval'i yanında getirerek zararın önüne geçmişti. Doğrusu İnanç'ın korkularla cebelleştiği gizli anlarını Şevval belki sonlandırırđı ama arkadaşı hâlâ kendinde sayılmazdı.

"Ne diyorsun İnanç, gidelim mi?"

Ortamdaki sohbete kulak kesilmediğinden Arda'dan gelen soruyu anlamamıştı. Silkelenerek ortama uyum sağlamak için kendine gelmeye çalıştı. "Nereye?" diye sorarken bakışlarını ona dikti.

Ağzını tıka basa dolduran Arda konuşamayınca Ertu cevapladı. "Motor yarışlarını izlemeye."

İnanç konuşamayan adamın sevimli hâllerini özlemişti. İstemsizce gülümseyerek, "Espinoza seni çok özlemiş," diye mırıldandı. Olanları yeniden hatırlamak gülüşünü soldurunca İnanç derin bir nefes aldı. "Olur, merak ediyordum."

"İyi," dedi Arda ilk cümlesinin üzerinde durmadan. "Şu toplantıyı yapalım, neler yapacağımıza bakalım. Sonra çıkarız, belki biraz gezeriz de."

Şevval koluna dokunarak onu dürttü. "Beni sen gezdir. Senin gözünde New York nasıl merak ediyorum," diyerek şüpheli gözlerini üzerinde gezdirdi. Şevval'in çatlak ruhu hâlâ oradaydı ve yaralarının sarılması gerekiyordu. İnanç onu yalnız bırakmayacaktı ama anlaşılan Arda sadece bir kısmını iyileştirmeyi başarmıştı. Bu süre zarfında nefes aldığından şüphe duyduğu Ertu'ya gözleri istemsizce kaydı, adamın çayını yudumlarken gözünü bir noktaya sabitlemesi İnanç'ı endişelendirdi.

Ertu gerçek bir yabaniydi İnanç'a göre; aile sevgisinden mahrum büyümek onun suçu değildi ama bir insanı nasıl sevmesi gerektiğini bilmiyor gibiydi. Öyle olmasa Şevval aldatıldığında onu anlamak yerine kalbine hükmetmeye çalışmazdı. Söyleminin dış görünüşüyle alakası yoktu, onun çakır gözlerindeki sevgisiz ifade, yanağındaki derin yarayla beraber tehlikeyi katlasa da bu adamın Doğu gibi benzer bir noktada psikolojik sorunları vardı.

Tehlikelilerdi ve sevgi anlayışları birbirine benziyordu.

Arda'nın bir kadını kırmaktan çekinmesi onun düşünceli biri olduğunun kanıtıydı. Babasının sevgisiyle ve saygısıyla büyümüş bir adamdı. Bir kadını, Şevval'i kırmaktan kaçınarak onu sevgi dolu gözleriyle iyileştiriyor ve isteğini tereddüt etmeden kabul ediyordu.

"Tamam, yarıştan sonra seni özel olarak gezdiririm. Ertu hastaneye gider, Doğu ve bebeği de planlarını yapar."

Şevval'in teşekkür ederek kahvaltısına dönmesiyle Ertu bakışlarını üzerine kaydırdı. Az önceki belirsiz ifade yerini meraka bıraktı. Her hareketini inceleyen adamın kaşları çatılıyor, Arda'ya her bakışında öfkesi katlanıyordu. Şevval'i merak ettiği kadar kızgındı da. Reddedilmenin öfkesini hâlâ üzerinden atmış sayılmazdı.

İnanç sonlarını merak ediyordu.

Yanında oturan sevgilisine döndü. Yüzünde iyileşmeye başlayan yaraları çoğunlukla görmezden geliyor, neredeyse var olduklarını reddediyordu. Aksi hâlde sağlam kavga ederdi İnanç.

Sevgilisi gözünü Ertu'dan ayırmıyordu. Muhtemelen hareketleri onun da dikkatinden kaçmamıştı. Sevgilisinin arkadaşıyla konuşmasını sağlayıp, Şevval'i de yanına alıp konuşabilirdi İnanç. Şayet ikisinin duyguları görünen öfkenin dışındaysa, olabileceklerden önden bilmek istiyordu.

Çünkü Muazzaz'ın gidişi, hayatlarından tamamen çıktığı anlamına gelmiyordu.

Kahvaltı bittiğinde üç adam senkronize bir şekilde ayaklanarak, ellerinde çay bardakları ve sigara paketleriyle arka bahçeye bakan balkona yürüdüler. Bu sırada onları izlemekte olan İnanç, toplantılarının ne zaman biteceği ve ne gibi sonuçlara ulaşacaklarının endişesini taşıyarak Şevval'e döndü.

"Onlar şimdi gelmez," diyerek yerinden kalkıp çaylarını tazelemek için bardakları aldı İnanç. "Biraz konuşalım." Arda sabah Şevval uyanmadan önce durumunun vahametiyle alakalı birkaç şey paylaşmıştı. İnanç ilk çözümü içini döktürmekte buldu. Şevval'i konuşturana kadar onlar toplantılarını bitirirlerdi.

Çayları dolduran İnanç masaya geri oturduğunda gözleri dolu dolu Şevval'le karşılaşınca yutkunduydu. Kazım tarafından aldatılmıştı. Hazmedemediği acının üzerine bir hata yapmış ve en yakın dostunun sevdiği adamla yakınlaşmıştı. Ne tür bir yakınlaşma olduğuyla alakalı hâlâ net bilgiye sahip değildi.

"Muazzaz gitmeden önce bana şey dedi. 'Sana kızgın değilim, kızgın da değilim, bile isteye yapmadığını da biliyorum ama yaşadığım hayal kırıklığını sindirmem mümkün değil, bu kadarını da bana çok görmezsin.'"

Söze bodoslama giren Şevval, kuruyan boğazını içtiği sıcak çayla yumuşattı. "O hayal kırıklığını sindiremiyor, ben söylediklerini. Keşke yüzüme küfredip öyle gitseydi. Belki ona kızgın olmak için bir bahanem olurdu. Şimdi sadece utanç duyuyorum."

İnanç ada tezgâhın üzerinde, küçük sepetin içinde bırakılan ilacını alıp yerine geri oturdu. Çaydan sonra içmeyi unutmamalıydı. Muhtemelen Şevval bugün onun da aklını anlatacaklarıyla bulandıracaktı.

“Sen bir şey yazdın mı?” diye sordu İnanç.

“Evet,” dedi çaydan bir yudum daha aldığında. “Gerçekleri olduğu gibi anlattım.”

İnanç da gerçekleri en az Muazzez kadar öğrenmek istiyordu. “O zaman o gerçekleri en ince ayrıntısına kadar bana da anlatıyorsun.”

Şevval çenesini kaldırıp ona baktı, bir yaş sağ gözünden yanağına akarak dudağının kıyısına ulaşmıştı. İnanç elini uzatıp gözyaşını sildi. “Seni yargılamayacağım. Sen benim için çok değerlisin. Arda seni getirdiği için hepimizin kafası daha rahat. Endişen burada istenmemense o saçma düşünceleri kafandan at.”

Tamam dercesine kafasını salladı. Derin bir nefes alıp toparlandıktan sonra söze girdi.

“Ertu’yla yakınlaşmamız Doğu’dan şüphelenmemle başladı. Sana olan bakışları beni şüphelendiriyordu. Sen ona bakmadığında Doğu’nun içi gidiyordu. Sen onu görmezden geldiğinde deliriyordu. Ben de Ertu’yu sinirlendirerek ona sataşp bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum. Önce ben adım attım ama yemin ederim niyetim sadece Doğu’nun duygularını öğrenmekti. Arda bana hiçbir şey anlatmıyordu.”

İnanç korkularını belli etmese de Ertu’nun neden ona kapıldığını anlıyordu. Şevval Doran bir gökkuşağıysa Ertu Atakol kasırgaydı. Onun dışığını tamamlayan biriydi Şevval.

“Önce benimle sürekli kavga etti, benden şikâyetçi oldu. Niyetimi hep sorguladı. Ona açıkça Doğu’dan şüphelendiğimi söyledim. Buna rağmen bana güvenmedi. Bunlar hep telefon konuşmalarımızda ve mesajlaşmalarda oldu. Bir gün sanayiye gittim, amcasına yardımcı olduğumu biliyordum. Arıza ve bakımlarla ilgileniyordu. Konuşmak istediğimi söyledim. Gelişime o kadar şaşırdı ki o gün ona gerçekten baksaydım anlardım bana olan duygularını ama Ertu’ya ilgili değildim.”

İnanç hâlâ ilgili olmadığını söylemesini bekledi ama Şevval onu yanılttı.

“Oradan çıkıp yemek yemeye gittik, açlıktan ölüyordum. Ne olduysa o yemekte oldu. Ona arkadaşlık teklifi ettim. Gel zaman git zaman sorgulamaları bitti ama hep çok konuşmamdan şikâyetçiydi. Beni bir keresinde Kazım için uyarmıştı, ben de onunla kavga etmişim. Biraz küs kaldık, ta ki sen ve Doğu gizli ilişkinize başlayana kadar. Yine konuşmaya başladık, beni ısrarla uyardı ama dinlemedim. Kazım’ı sürekli ona savundum, arkadaşım olarak uyardığını sandım. Her şey Kazım’ın beni aldattığını öğrenmemden sonra oldu. Sen hastaneye düşmeden önce aldatıldım zaten. O süreçte hep Ertu yanımdaydı. Duygularını bu şekilde fark ettim.”

İnanç nefes almadan anlatan kadını dinlerken ayrıntıları paylaşmadığını fark ederek üzerine gitti. “Sana dokundu mu? Nasıl fark ettin?”

Şevval gözlerini kaçırdı, elinde tuttuğu çay bardağının içindeki kırmızı sıvıya boş gözlerle baktı. "Kazım'ı dövmek için gitmeye çalıştığında onu durdurdum. O zaman öpüp itiraf etti. Sadece kıyamadığını söyledi. O öpünce ondan da uzaklaştım. Peşimi hiç bırakmadı, beni yalnız bırakmaktan hep korktu. Sonra Arda'ya emanet etti ve zaten siz gittiniz. Devamlı mesaj atıp soruyor, ben de ona cevap vermiyorum."

İnanç söylediği her şeye, duruşuna inanıyordu ama bir şey eksikti. Bir şey ya gizleniyordu ya da İnanç yanlış izlenime kapılıyordu. Hoş, hisleri onu pek yanıltmamıştı bu zamana kadar.

"Seni yargılamayacağımı söyledim ama eksik anlattığına dair bir izlenime kapılıyorum. Neden?"

Şevval ona bakmadan, "Bazı şeyler bana kalsın," diye mırıldandı. "Kendimi bunun için hazır hissetmiyorum hâlâ. Ama Ertu için duygularımı soracaksan nötrüm. Yani arkadaşlığımızı sevmiştim. Beni sevmesine de kızamam, onun duygularına da saygı duyuyorum. Tek utandığım ve öfkeli olduğum şey Muazzez'e yaptıkları. Ama zaten bana kaç kez Muazzez'in tavrından hoşlanmadığını ve ona yakıştırmadığını söylemişti. Bir keresinde yine bunu söylediğinde onu öldürmekle tehdit etmiştim. Bir daha Muazzez hakkında abuk sabuk konuşmadı."

"Peki, Kazım?"

"Allah onun belasını versin!" diye kükredi aniden. "O şerefsiz bir daha bana yazarsa Fikret'i arar, onu öldürmesini söylerim."

İnanç yutkunamadı. Fikret, Şevval'in eski ajansından menajeriydi, epey belalı bir tipti ve Şevval ne zaman taciz edilse birilerini yaşadığına pişman ederdi. İnanç onu öfkelenlendirmemek için Kazım'ın üzerinde durmadı.

"Kazım'ı dövmüş zaten."

"Kim?"

"Ertu."

İnanç'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ne zaman?"

"Aldatıldığımı öğrendikten bir gün sonra. Yolda kasten kavga çıkıp onu öldüresiye dövmüş."

Anlatıklarından sonra biraz daha hafiflemiş göründü Şevval. Derin ve gergin nefesleri daha sakindi ve bir parça huzura kavuşmuştu sanki.

"Hoşuma gitmedi değil, o pis suratının kanla kaplı olması içimi biraz rahatlattı. Ertu'nun uyarılarını dikkate almasam da şüpheleniyordum. Son zamanlarda gözüme batan çok iğrenç hareketleri olmuştu, sadece bunca senelik beraberliğimizin bir aldatmayla sonlanmasını konduramadığımdan görmezden geldim. Sonucunda kalbim paramparça oldu."

Cümlesinin sonunda kıkır kıkır güldü. Gülmesi histerik kahlakaya döndüğünde İnanç sessizliğini kasten korudu. Öfkesini bu şekilde atmasına saygı duyuyordu ve rahatladığını gördükçe ne şekilde olursa olsun izin veriyordu.

Histerik kahkahası sonlandığında rahatlamış gibi nefesini koyuverdi. Araştırmacı gözleri ona kaydıığında İnanç yerinde gerindi. Yine ne söyleyecekti acaba?

"Kabul ettim," dedi kararlılıkla. "Gerçi Arda sayesinde oldu ama aldatılmayı kabul ettim. Yaşamam gerektiğini düşünerek Kazım ve onunla ilgili her şeyi ardımda bıraktım. Kalbim hemen iyileşmeyecek ama o orospu çocuğu yüzünden yaşamaktan vazgeçmeyeceğim. Ben, ben olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Onun benden bir şeyler koparıp yanında götürmesine izin vermeyeceğim."

Arda haklıydı. Bu kız kesinlikle iyi değildi ve kabul edip etmemesi onu iyi yapmazdı. Bir süre bocalayacak, bir süre kendinden nefret edecek, sorgulayacak ve sonunda değmediğini anlayıp kabul edecekti ama o gün bugün değildi.

"Acını yaşa, Şevval."

Omuz silkti. "Yaşıyorum zaten. Ağlıyorum, gülüyorum, sorguluyorum, dalıp gidiyorum ama sonunda bunu hak etmediğimi ve ona değmediğini kabullenip bir süre inzivaya çekiliyorum. Şimdi konuşmak daha iyi geldi. Arda sen gibi değil, her ne kadar acıma ortak olsa da kimse sen olamaz, İnanç."

İnanç yerinden kalkıp adanın etrafında döndü, ona sıkıca sarılarak her zaman yanında olacağını, onun için endişelendiğini ve geldiği için mutlu olduğunu söyledi. Bir süre ona sarılıp iyi olduğuna inandıktan sonra kahvaltıyı kaldırmayı teklif etti. Şevval kabul edince dağınık mutfaka giriştiler.

Şevval'in biraz daha iyi olduğuna inandıktan sonra burada olanları anlattı İnanç. Nasıl bir belanın içinde olduklarını, Espinoza'yı ve Dean'i, çeteleri, kazayı, kaza sonrası süreci...

Anlattıkları bittiğinde telaşı yeniden onu avladı. Şevval'e tüm dikkatini verdiğinden toplantılarını bir süreliğine unutmuştu ama şimdi her şeyiyle yeniden telaşlanıyordu.

Onlara kahve yapmak istedi fakat durumun yanlış anlaşılınması için vazgeçti. Mutfak bittiğinde balkon dışında evi temizlemeye giriştiler. Bütün odaları önce havalandırmış, silme süpürmeden sonra kıyafet yıkama ve ütöleme işine geçmişlerdi. Bu süreçte üçü de eve girmedi. İnanç onları pencereden bir kez kontrol ettiğinde kafa kafaya vermiş, ciddiyetle konuştuklarını gördü. Sonra bir daha da bakmadı. Ne gibi bir plan tasarladıklarını öğrenmeye can atıyordu. Arda'nın öğrendikleriyle ne tepkiler verdiğini görmek istiyordu. Emindi ki öfkelenip onları polise vermeyi teklif etmişti.

Evin işleri bittiğinde İnanç kahve yapan Şevval'i bar taburesinin üzerinde izleyerek telaşını paylaşıyordu.

"Hepsi çok rahat Şevval, tüm bunlar onların normaliymiş gibi davranıyorlar."

Şevval ona manidar bir bakış attı. “Değil mi zaten?” diye sordu. “Görüyor musun, İnanç? Bu adamlar sabah evden çıkıp akşam eve gelmiyorlar. Onların normali aksiyon, hız ve güç gösterisi. Doğu ve Ertu’ya baktığında benzerliklerini görüyorsun. Sence Doğu niye babasıyla anlaşmıyor?”

“Görüyorum, her şeyin farkındayım. Ama bu yeraltı dünyasına hâkim ve bütün polis departmanını eline almış bir çeteyle savaşırken endişelenmeyecekleri anlamına gelmiyor.”

Şevval kahveyi önüne bırakırken saçlarını anaç bir tavırla okşadı. “Endişelenme, hepsi akıllı ve güçlü adamlar. Eminim üstesinden geleceklerdir. Onların da kozları var, bir iki tuzak kursalar kazanırlar.”

İnanç kahve fincanını eline alırken ona dik dik baktı. “Arda’yla takılmak sana yaramadı. O da her şeye gamsızca yaklaşıyor.”

Şevval gerçek bir gülümseme sunarak onu onayladı. “Ve bu sayede aptalları anlıyor, hayatını ona göre yaşıyor. Takdir ettiğim bir adam. Hepimiz onun gibi davranırsak kafayı yemeden yaşarız.”

İnanç istemsizce gülümsedi. Fincanı ağzına götürdüğünde balkondan gelen sesle neredeyse fincanı devirerek adaya bıraktı. Arkasına baktığında Arda’nın onlara doğru gülümseyerek geldiğini gördü.

İnanç endişeden delirmeden tabureden atladı ve ona doğru telaşla koştu. Arda her şeyi söylemese de içini rahatlatacak bir bilgi fısıldardı.

“Ne yaptınız? Neler konuştunuz?”

Arda kollarını iki yana açarak teslim oldu. “Hey hey! Sakin ol tatlım, kollarıma koşacağın kadar yakışıklı olabilirim ama sen dostumun bebeğisin.”

İnanç karnına etkili bir yumruk atmak için hamlede bulundu ama Arda bunu fark ederek hemen geri çekildi. Kaçırdın dercesine hınzırca sınıtıyordu.

“Nasıl bu kadar rahatsin?”

Arda kollarını indirip cebine sıkıştırırken göbeği dalgalanıyordu. “Endişelenecek bir şey yok şekerim, her şey yolunda.”

“Acı çekmenizi istemiyorum, Arda.”

İstifini hiç bozmadan anladığını beyan eden bir kafa sallamadan sonra gözlerini gözlerine sabitleyerek soludu Arda.

“Pain der ki: *Acıyı gör, acıyı hisset, acıyı tanı. Acıyı bilmeyen kimse gerçek barışı bilemez.*”

İnanç kollarını göğsünde kavuşturarak başını yana eğdi. “Özür dileirim ama Pain kim?” sorusunu sorarken bilgilerini tarıyordu. Bu isimde bir felsefeci, bir yazar, bir şair veya psikolog tanı mıyordu. Kaçırdığı biriye Arda’dan öğrenmek isterdi.

Arda Özer önce afalladı sonra dehşete kapıldı. “Ne?”

Önemli birini tanımayanının utancıyla yüzünü astı. “Önemli biri mi?”

* *Nagato*, Japonca manga ve anime serisi *Naruto*’da kurgusal bir karakterdir ve *Pain* takma adıdır.

"Elbette, Naruto'yu izlemedin mi hiç?"

Astığı yüzü yavaş yavaş değişti. Anime körfezine düşse seve seve boğulacak kadar kendini verirdi Arda. Muhtemelen yine âşık olduğu bir karakterin adıydı. "Bahsettiğin kişi anime karakteri mi?"

"Evet, tatlım," dediğinde İnanç'ın yanından geçmek üzere hareketlendi. Yüzünde bilgece bir ifade vardı ve bozmadan ilerliyordu. Kulağına doğru eğildiğinde fısıltıdan biraz yüksek bir sesle konuştu.

"Ve ekler; dünya acıyı bilecek. Dünya acıyı tadacak!"

Gözlerini deviren İnanç, onu ciddiye almayan adamın yine gamsızca olayları ötelemesine dayanamıyordu. Kafasındaki plan her neyse biraz çılsa içini rahatlatırdı. Arkasında kalan adama döndü, adamın etrafında dönmeden önce durduğunda kaşlarını çatarak onu izledi. Yine bir şeylerin peşindeydi ve İnanç her hareketini merak içinde bekledi.

Ellerini havaya kaldırarak kısa bir sessizliğin ardından gür ve kalın sesiyle bağırdı:

"Dean için *Tanrısal yıkım* başlasınnnnnn!"

Bağınışı ne ara eğildiğini göremediği Şevval'i ürkütmüş, ufak bir ciyaklamadan sonra eğildiği yerden kaldırmıştı. Elinde havluyla Arda'nın üzerine yürüyüp kafasına geçirdi.

"Çık şu anime modundan hayvan! Ödümü kopardın."

Yüzünü buruşturarak kafasını sıvazlayan Arda, "Bu çok acıttı," diyerek sırtını döndü. "Bir spoiler hak ettin."

Şevval teslim olurcasına peşinden koştu. "Özür dilerim. Seni çok seviyorum."

Arda özrünü kabul etmeyerek kollarını iki yana açtı. Bir yakarıışı haykır gibi acıyla inledi.

"Itachi"m ölüyor!"

Şevval aldığı dev spoilerden sonra sevdiğini söylediği adamı nefret çığlıklarıyla kovaladı. Koridora ulaşarak gözden kaybolduklarında İnanç kırdırıyordu. Arkalarından seslenmek istemesi, Ertu'yu balkon kapısının önünde, koridora bakan alana mihlanmış bir hâlde görene kadar sürdü. Gözleri öfke saçıyordu. O bakışlar istese duvarı yıkacak hiddetteydi.

Kıskançlık... Keskin bir koku gibi İnanç'ın tüm duyularına yayılarak onu cezbertti. Müthiş bir kokuydu ve nedense Doğu'yu anımsatıyordu.

Sevgilisi arkasında belirlediğinde Arda ve Şevval'in çığlıkları çoktan kesilmişti İnanç için. Tüm duyularını Doğu'ya vererek ona doğru sakın adımlarla yürüdü. Her adım narin ve neredeyse hissedilemez derecedeydi.

"Toplantı bitti mi?"

Doğu Üzeyiroğlu kasıklarını titreten bir sıcaklıkla gülümseyerek günaha davet etti. Bu gidişle *Tanrısal yıkım* İnanç için başlayacak, Dean'in gücüne güç katacaktı.

¹ *Naruto*, *Mamushi Kishim* oto tarafından yazılan bir manga serisidir.

² *kachi Uchiha*, Japonca manga ve anime serisi *Naruto*'da kurgusal bir karakterdir.

“Bitti,” dedi, gür sesiyle etrafını kuşatarak onu okşadı. “Seni özledim.”

Sesi gibi kollarıyla onu kucaklayan Doğu burnunu boynuna gömdü. İnanç kendini ona teslim ederken kollarında küçülerek yığın hâline geldi ve bu inkâr edilmeyecek kadar güzeldi.

“Akşam yemeği teklifim hâlâ geçerli.”

İnanç bunca senedir hâlâ yemeğe çıkmadıkları için onu geri çevirmenin yanlış olduğunu biliyordu. Motor yarışlarını izlemek için vakitleri vardı. Heyecanla geri çekildi.

“Kaç gibi hazır olayım?”

“Yedide gelip hazırlanacağım. Buçukta çıkarız.”

İnanç tamam diyerek sarıldı. Dünkü alışverişte akşam yemeği için şık bir elbise almıştı. Endişeleneceği bir şey yoktu, hazırlıksız değildi. Nereye gideceklerini sordu, sürpriz cevabını alınca susup sarılmaya devam etti İnanç. Onu kaybetmekten ürkerek, doyamayacağına inanarak uzun uzun sarıldı. Toplantının sonuçlarını sormayı sonraya saklayarak gitmesine izin verdi.

Ayakkabılarını giymekte olan Arda ve Ertu’ya katılarak onu son kez öpüp peşlerinden çıktı. İnanç gidişleriyle boşluğa düştü. Şevval’in gelmesi ikisi için çok iyi bir karar olmuştu. Yalnızlıklarını yine birbirleriyle öldürmüşlerdi.

Soğuyan kahvelerine geri döndüklerinde Şevval, özür dileyerek Doğu ile arasının nasıl olduğunu sormuş, İnanç ondan ziyade asıl rahatsızlık duyduğu Günce’yi anlatmıştı.

Sonrasında İnanç ve Şevval, Gürmen ve Üzeyiroğlu çiftleriyle görünürlü arama yapmış, arkasından Şevval’in babaannesiyile görüşmüşlerdi. Köyüne gönderdiği babaannesine nefret ettiği amcası bakıyordu. Şevval onlarla iletişim hâlinde değildi ama tansiyon hastası babaannesi yalnız olmadığı ve orada el üstünde tutulduğu için bir bakuma minnettardı.

İnanç akşam yemeği için hazırlanmaya başladığında Şevval’e hazır olması için de bir mesaj gelmişti. Arda ile gezip akşam yemeğini beraber yiyeceklerdi.

Aynada son kez üzerlerini kontrol ediyorlardı. İnanç’ın yanında Şevval daha spor kalıyordu ancak kıvrımlarının güzelliği gözleri üzerine çektiğinden ne giydiği pek de göze çarpmıyordu.

İnanç uzun tozpembe rengine bir elbise giymişti, saten elbise ince askılıydı. Göğüslerini saran narin kumaş kalçalarından aşağı bollaşıyor, ona yürüme kolaylığı sağlıyordu. Beyaz şeritli ince topuklu sandaletleri ve neredeyse elbiseyle aynı renkteki küçük portföy çantasıyla tamamlanmıştı. Saçlarını da sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı. Sirt dekoltesinin Doğu’yu zorlayacağı aşıkardı ama İnanç kabinde denerken özellikle ona göstermemişti. Eve geldiğinde de özellikle Şevval’in ilgilenmesini rica etmişti.

Aynadaki görüntü çok hoştu. İkisi de renkli ve göz alıcıydı.

“Ertu yalnız kalacak.”

Ve seni gördüğünde minik bir kalp krizi geçirecek.

"O da kendine birini bulsun."

İnanç aynadan ona manidar bir bakış attı. "Kalpsiz."

Şeval acımasızca güldü. "Öyle kazanabilirim," dedikten sonra içeri-
den seslenen Arda'ya cevap verdi. Ertu'nun odasında hazırlanıp çıkmıştı ve
Şeval hâlâ kendiyile ilgileniyordu. Kıvrımlarını saran büzgülü limoni rengi
mini bir elbise giymişti. Maşayla kıvırdığı saçlarını açık bırakmıştı. Beyaz
spor ayakkabısını ayağına geçirirken söyleniyordu. Çantasını aldığı gibi ka-
pıdan koşu koşu çıktı. İnanç arkasından çıkarak Doğu'nun odasına girdi.

Burnunu son anda koruyarak geriye kaykılan adamı görünce kapı
koluna asılı kaldı İnanç. Siyah takım elbisesinin içinde bir panter kadar
vahşi ve göz alabildiğine zarıftı. Kaslı vücudunu saran takım elbise yanlış
bir hareket yapsa patlayacak gibiydi ama Üzeyir içinde çok rahat görü-
nüyordu.

Siyah gömleğinin altında kalan dövmeleeri, İnanç'ın mesken tuttuğu
boynunu öpülmek için davetiye çıkarıyordu. Uzun boylu ve geniş omuzlu
bir adam olarak Doğu Üzeyiroğlu, Karanlıkların Lordu'nu saygıyla tem-
sil ediyordu. Kararan gözleri vahşiliğini destekleyerek İnanç'ın nefesini
kesiyordu.

Bir partinin, kurulu bir konseyin, kavganın ve sevginin aranan yüzü
gibi. İnanç onu arayan kimseye vermeyecekti.

"Siktir!" diye patladı bir an sonra. "Bana böyle bakarsan gidemeyiz."

İnanç onu yemek isteyen koyu gözleri korkmadan kabul etti. Doğu
arından beğenilmek ve arzulanmak kadınlığını kutsuyordu. Ancak ona
dan duygularına da ket vurmuyordu.

"Çok... hoşsun," dedi İnanç parıldayan gözlerini ona dikerken.

"Işıyla gözümü kör eden bir kadının yanına yakışmak için çaba sarf
etmem gerekiyordu."

"Çabasız da olsan hoşsun."

Doğu dikilmeyi bırakıp ona doğru öz güvenli adımlarla yanaştı. Üç
adım sonrası dibindeydi ve belini kavrarken arzuyla kararan gözleri sıcak
bir şefkate dönüşene dek onu izledi.

"Seni korumakta zorluk çekeceğim."

İnanç onu öpmek istedi ancak rujun bulaşp makyajını mahvetme ih-
timalini göze alamadığından, burnunun ucunu mesken tuttuğu boynuna
sürterek sıcak nefesini ağır ağır üfledi.

"Güzel bir gece olmasını istiyorum. Vukuat yok."

"Anlaştık, Tatlı Şeytan. Ben seni yatağa atmadan çıkalım."

Geri çekilip onu son kez süzdü. Şefkat ve arzusun çemberinde sıkışa-
rak duygu yoğunluğunu sıkışan nefeslerine verdi. Onu süzdükçe kafasını
sallayıp bir şeyler mırıldandı. Sonra sustu Doğu, dayanamayınca İnanç'ın
anlamadığı bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Sonunda anlayacağı bir
şeyi acı çekerek itiraf etti.

“Çok güzelsin ve bu canımı fena yakıyor.”

Şuh gülümsemesi elinden tutup ardında sürüklediğinde tatlı kıkırtılara dönüştü. Dar koridoru geçtiklerinde Arda ve Şevval'i kapıda atışırken buldular. Beyaz gömlek ve koyu jeans giyen Arda'nın yanında Şevval incecek kalıyordu.

Göz göze geldiklerinde uzun bir ısıklık çaldı. “Ulan bu güzel kadınlar başımıza iş açacak.”

Doğu ona hak verir gibi kaşlarını kaldırıp indirdi. Gözleri evin içinde gezinince sırtı onlara dönük olan Ertu'yu buldu. Gergin omuzların kasılıp dalgalanmasını avurtlarını ısıarak izledi İnanç.

Zor bir sınavdan geçiyordu. Ve İnanç buna Şevval Fırtınası diyordu.

“Aşık çocuk, biz gidiyoruz. Evde çok yaramazlık yapma.”

Damarına basa basa konuşan Arda, birkaç saniye sonra Şevval'i alıp evden ayrılınca Ertu nihayetinde sırtını döndü. Gözleri kısık, yüzü bembeyazdı. Hiçbir şey söylemeden mutfığa gidince Doğu onu zorlamadan İnanç'la beraber evden ayrıldı.

Siyah şık bir arabaya bindiler. Doğu direksiyonu akşam yemeği yiyecekleri restorana sürerken biraz gergin görünüyordu. Ertu'nun tavırlarından mı hoşlanmıyordu yoksa yalnız kalmasına mı üzülüyordu, tam olarak emin değildi İnanç.

Sorduğunda ise delidolu bir aşkı hak ettiğini ve durumlarının onu üzdüğünü söyledi. Duygularının arkasındaydı ve ona dürüstçe anlatıyordu.

Çıkar yolun olacağına inandığını söyleyerek konuyu kapattı İnanç ve bir otelin önünde durana dek sadece Doğu'yla uğraştı. Vale arabayı teslim alırken İnanç sevgilisinin güçlü kolunda yerini aldı.

Ait olduğum yerdeyim.

“Bir otelin restoranında olacağını söyleyebilirdin.”

“Sürprizim o değil.”

Lobiyi beraber geçerken gelmelerini bekleyen hostesin eşliğinde asansöre yürüdüler. Doğu'nun kollarında etrafı göz ucuyla incelese de gözleri tamamen kokusuyla baştan çıkaran adamdaydı.

Asansör lüks otelin üst katında durduğunda İnanç'ın merakı arttı. Hostes önden çıkıp onları çift kanatlı kapıya doğru davet ederken İnanç hızına ayak uydurduğu sevgiliyle ilerledi.

“Bana biraz çıtlat, ona göre gardımı alacağım.”

Doğu'nun burnundan gülmesi kısa ama acımasızca olmuştu. İnanç'ı sürpriziyle sinayarak çift kanatlı kapıya kadar getirdi. İçerisi görünmüyordu ve bu, durumu daha heyecanlı kılıyordu.

Hostesin davetiyle kapı bir anda açıldı ve onları bir yetmiş boylarında zarif bacakları ve mini eteğiyle başka bir hostes karşıladı. Elinde pembe şakayık buketi vardı ve kocamandı.

İnanç kendisine uzatılan kocaman buketi minik kahkahaları eşliğinde aldı ve belindeki tutuşunu sertleştiren sevgilisine dönerek teşekkür etti.

“Centilmen Üzeyir hoşuma gidiyor.”

Doğu onu ukala sırtışıyla destekledi. “Bu hiçbir şey.”

İnanç, kadın hostesin eşliğinde bu defa kocaman teras katına sakın adımlarla ilerledi. Koskoca Manhattan ayaklarının altındaydı ve şehir, terastan göz kamaştırıcı güzelliğiyle dikkatini dağıtıyordu.

Yuvarlak bir masaya yaklaştıklarında Doğu gönülsüzce elini bırakarak sandalyeyi oturması için çekti. İnanç buketi masaya bırakıp sevgilisinin çektiği sandalyeye tüm zarafetiyle oturdu.

Doğu karşısına geçip oturduğunda gözleriyle terası tarıyordu. Burası onlar ve başında bekleyen garson dışında bomboştu. Garson menüyü önlerine bırakırken ne içeceklerini sordu. Doğu sadece su isteyince getirmek üzere yanlarından ayrıldı.

Bu sırada İnanç konuşmak için bekliyordu. Düşündüğü şeyi yapmış olamazdı.

“Haftanın ilk günü ve kimse yok.”

Doğu ona göz kırptı. “Çünkü sevgili bebeğim, burayı bizim için kapattım.”

“Hımmmm...” diye mırıldandı. “Etkileyici.”

Garson suları bırakıp geri gittiğinde İnanç ve Doğu menüyü eline aldı. Lezzetleri sevgilisinin bildiğine emindi. Kendini onun damak zevki-ne bırakarak seçmesini istedi. Doğu onu kırmadı, menüyü incelemeyi kapatıp yemekleri sipariş etti. Meksika mutfağından bir şeyler istediğini anladı İnanç. Garson yanlarından ayrılınca Doğu yeniden ona döndü.

İnanç onu uzun uzadıya süzdü. Romantik bir akşam yemeğindelerdi ve loş ışıktaki mumların titrek alevinde bakışıyorlardı. Bakışlar alevden daha sıcak, arzular geceden daha karanlık, daha tehlikeli, daha cezbediciydi.

Manzaraya yüzünü çeviren İnanç, Manhattan’ı terastan hayranlıkla izledi. Doğu’yu taşıyan şehir, içinde barındıran, kızdıran, sevindiren, ağlatan şehir... Her şeyin Doğu olduğu güzel şehir... Tehlike ve kıyameti de bir o kadar yaşatan şehir... Şimdilerde kör karanlığa hapsetmek için onlarla savaştan şehir...

Gözleri özlediği adama doğru çevrildi. Yine onu izliyordu. Korkuları ayyuka çıkaracak kadar sert ama kalbini sarmalayacak kadar güçlü bir bakış; sevginin en ham hâliydi.

“Her hareketin zaafım.”

İnanç ona tatlı bir tebessümle karşılık verdi. “Bunu duymak bilmekten daha güzel.”

“Sen güzelsin.”

Utandırmayı başarmıştı. Yanaklarının allandığını hissedince gözlerini kaçırdı.

“Seninle evlenmeye karar verdim.”

En son yüzükle geldiğinde birbirlerini kaybedecek raddeye gelmişlerdi. Uyarıcı bakışlarını ona dikti. “Doğu...”

“Seni tüm New York’un şahitliğinde karım ilan ediyorum!”

Şahitler sadece kendileriyle hem de... Yüzünü avucuna saklayarak inledi. En zamansız anları kullanan piçin tekiydi. Onu gafil avlıyordu ve köşelere sıkıştırarak tadına varıyordu. Hem de hiç dokunmadan, yaklaştırmadan...

Gür kahkahası sessiz ortamı yararak İnanç Gürmen’in kalbini bir kez daha fethetti.

“Seni anlamakta güçlük çektiğim zamanlar oluyor. Sen...” dedi ufak bir duraklamadan sonra. “Sen kimsin?”

Güçlü omuzlarını umarsızca silkti Üzeyir. “Bilmem, belki bir milyonerim belki de bir milyarder. Ya da beş parasızın tekiyim. Baha parası yiyerek senin gözünü boyamaya çalışan dolandırıcının biriyim. Herkes olabilirim. Senin ne gördüğün önemli.”

İnanç kaşlarını yıkarak, “Sondakini kabul etmem,” diye karşılık verdi. “Neyi kabul edersin?”

Düşüncelerine çok dalmadan ilk varsayımı paylaştı. “Parasını çıkarmak için geceleri maça çıkan bir boksör?”

“Hmm ilginç...” dedi, sesi takdir edercesine gür ve saygılı çıkıyordu.

“Evet, bazen geceleri eldivenleri alıp giderdin, sabah yüzünde morlukla karşımıza çıkardın. Sanırım bu daha mantıklı.”

Doğu onu gözleriyle onaylasa da dudaklarındaki zevkli gülüş aksini iddia ediyordu. “Tamamen zevk için.”

“Evet,” derken yüzündeki morlukları inceledi. “Görebiliyorum.”

Gözlerini suçlu gibi kaçırarak bıyık altından gülümsedi Doğu. Kaçış yolu onunla göz göze gelene kadar sürdü. “Peki,” dedi konuya girerek. “Seni karım yapma niyetim hakkında ne düşünüyorsun?”

İnanç Gürmen erken olduğunu düşünüyordu. Bunu konuşmanın yeri olmadığını düşünüyordu. Kendini hazır hissetmediğini düşünüyordu.

“Erken olduğunu düşünüyorum,” dedi dürüstçe.

Dürüstlük yıpratmanın önüne set çekmedi.

Doğu bu cevabı bekliyormuş gibi kus kus güldü. “Tam da senden beklediğim cevap,” derken onu gözleriyle mıhladı. “Tatlı Şeytan’ım korkak çıktı!”

İnanç yerine göre davranmayı bilmese kucağına atlayarak ona türlü işkenceler uygulardı. Onu şuh bakışlarıyla süzerek masanın altından ayak bileğini hissettirmeden buldu, topuklu ayakkabısını sürterken arzuyla kıvrandırmanın tadına vardı.

Odada kısıtılmadığı sürece işkence çektirmeyi yeğlerdi İnanç.

Zevk parıltıları kül rengi gözleri bir ateş topuna dönüştürebilirdi. Haz, gözlerinden başlayıp bütün kıvrımlarına yayılarak onu avlıyordu.

İnanç korkusuz bir avcı, Doğu ihtişamlı bir avdı.

Yemekleri geldiğinde İnanç ve Doğu bir süre sessiz kaldı. Hoşnutluğun bozulmadığı ifadesi sert hatlarında epey iştah açıcı duruyor. Bozulmaması için zamanın durmasını istiyordu İnanç.

Garson yanlarından ayrıldığında İnanç Gürmen kışkırtma eylemine zekle geri döndü ve sonuçlarına katlanması gerektiğini bilerek sonuna kadar götürdü. Her eylem Doğu Üzeyiroğlu için bir kanıt oldu. Her sohbet İnanç için anı oldu.

Romantik akşam yemeği, İnanç terasta manzarayı seyrederken arkasından ona sarılıp kollarına alan Doğu'nun müthiş tutuşuyla şefkate dönüştü. Sanki bu tüm geçmişin özrü gibiydi.

İnanç özrü kabul etse de kalbi kabul etmedi. Ama bunu ona söylemedi.

"Bu şehir çok güzel ama tehlikelerle dolu."

"İnsanların fitnatında olmasaydı tehlike bu kadar korkutmazdı."

"Senin için korkuyorum."

"Onlar korkmalı."

"Görmek istiyorum."

"Neyi?"

"Tüm bu eğlence anlayışınızı, yarışlarınızı, kavgalarınızı, pistlerinizi. Espinoza ve Dean'in çetesini."

"Emin misin?"

"Eminim."

Küçük bir istek anlaşılmaya dönüşerek keyifli geçen akşam yemeğini heyecanlı bir yolculuğa çevirdi. İnanç Gürmen arabaya binmek üzere ilerlediğinde bir ısıklık sesi dikkatini çekti.

Bu Doğu'nun ısılığıydı. İnanç şaşırırsa da dönüp bakmadı. Kocaman şakayık buketi rahat hareket etmesini engelliyordu.

"Hıştt zilli!" dediğini duyduğunda kaşları refleksle çatıldı, İnanç rahatsız ifadesini saklamadan arkasına dönüp baktığında ona sırttan sevgilisinin esrik adımlarla yaklaştığını gördü.

Doğu Üzeyiroğlu günahı unutturacak şiddette etki bırakan hareketini yine yaptı. Ona göz kırptı ve ateşte yanmayı dileycek kadar günahkâr bir gülüş sundu.

"Ölürüm sana!"

İnanç ona güçlülükle gözlerini devirerek, valenin açık bıraktığı kapıdan arabaya atlayıp çantasını ve buketi kucağına bıraktı. Neden pembeyi seçmişti acaba? Arabaya atladığında İnanç emniyet kemerini takarak ona bakmayı reddetti.

"Bebeğim bana küs mü?"

İnanç omuz silkerek, "Hayır," diye yanıtladı. Bileğinde ısıldayan he-

diye gözünü alınca bakışlarını indirdi. Suyolu pırlanta bilekliği manzarayı seyrederken bileğine takmıştı Doğu. Ona onun gibi zarif hediyelerin yakıştığını söylemişti. İnanç içten içe gülümsedi. Kalbini fethedeceği her anı biliyordu.

“Kirkpiklerinden taç yaptığım... Ulan bu nasıl bir güzellik!”

Yükselmeleriyle ünlü bir egoistti Doğu Üzeyiroğlu. İnanç dönüp bakışında söylediği her şeyi gözlerinde de buldu. Ona hayranlıkla bakıyordu. Gerçekti, saftı, güzeldi. Çok güzeldi...

“Bu aralar çok hoşuma gidiyorsun Üzeyir, haberin olsun.”

“Bana körkütük âşık olman gerekiyor, bebeğim.”

“Bakınız. Bu arada,” derken kaşlarıyla bukete işaret etti. “Neden pembe?”

Bakışları saten elbisenin altındaki göğüslerine kaydı. “Kızlarıma benziyor.”

“Sen gerçek bir psikopatsın, Doğu!”

İnleyerek yüzünü bukete gömdükten sonra boğuk boğuk mırıldandı. “Sana sormamalıydım.”

Kahkahası yola çıktıktan sonra da devam etti. İnanç’ı bel altı vuruşlarıyla çıldırtarak kışkırtmanın intikamını aldı. Nihayet onu delirtmeyi bıraktığında Espinoza adını zikrederek ciddileşmişti Doğu.

“Gerçekten görmek istiyor musun yanlışları?”

“Evet.”

“Tamam, tepeden izleyeceğiz ve beş dakikamız var.”

Espinoza’nın çöplüğüne doğru yol alırken görececeklerinin hayalini kuruyordu. Nasıl bir grup olduklarını, nasıl eğlendiklerini ve nasıl delirdiklerini... Her ana şahit olmak istiyordu.

Farların aydınlatığı engabeli düzlüğe çıktılar. Açık camdan duyduğu müzik ve çığlık sesleri heyecanını artırıyordu. Fakat onu düşüncelere gark eden bir detay vardı. Polis nasıl gelmiyor ve baskın yapmıyordu?

Arabadan indiklerinde İnanç bukete ve çantayı bırakıp kapıyı arkasından kapattı. Toprak ve çakıl taşlarıyla dolu yolu topuklu ayakkabılarıyla yürümek zordu ancak sevgilisi onu belinden kavrayıp ağırlığını kendine verdiğinde İnanç yolu biraz daha rahat yürüyebildi.

“Polis buraya gelmiyor mu hiç?”

“Para her sorunu çözer, yavrum.”

Haklıydı. Lanet olsun ki haklıydı ve bu şimdi daha korkutucuydu.

Açıklığa geldiklerinde bir kayanın üzerine tırmandılar. İnanç sevgilisinin yardımıyla çıktığı kayalığın üzerinde düşmemek için ayaklarının üzerinde sağlam durmaya çalışırken, gördükleriyle neredeyse dengesini kaybedecekti.

Işık oyunlarının içinde bir dünya vardı.

Damalı, kırmızı, beyaz ve üzerlerinde belli başlı simgelerle dolu bayrakların tam ortasında havai fişeklerin patladığı, insanların etrafında araba ve motosikletlerle oyun oynadığı ütöpik bir dünyaydı. İnanç sevgilisine tutunurken dengesini bir kez daha kaybetti.

“Doğu... Burası...”

“Espinoza’nın cenneti.”

Üç araba arka arkaya drift yaparken, motosikletler o çemberin içinde birbirini takip ediyordu. Arabalar saat yönünde giderken motosikletler tam tersine sürülüyordu. Havai fişekler tam ortada birilerinin çılgınca dans etmesi eşliğinde patlatılıyor, bikinili kızlar ve maskeli erkekler ellerinde bira kutularıyla çılgınca dans ediyorlardı.

Kırmızı, mavi, yeşil ışıklarla kurulan sistem karanlık zemini göz alıcı bir hâle getirmişti. Dumanların ortasında lastik izlerinin kaybolduğu cehennemde her şey netmiş gibi bunu devam ettiriyorlardı. İnanç zevk, adrenalin ve tutku üçlemesini bir arada gördü. Kaygısızlık, umursamazlık ve bencillik arka plandaydı. Her şey bir tepeden ne kadar netse o kadar bulanıktı.

Drift yapan arabaların çıkardığı sesler, adrenalinini artıran müziğe karışarak aşağıdaki grubu çıldırmasıya coşturuyordu.

İçiyorlardı, eğleniyorlardı ve bu hâlde arabalara binip korkusuzca sürüyorlardı.

“Herkes Espinoza’nın zaafını bu zanneder ama onu gerçekten tanıyanlar burasının sadece bir paravan olduğunu bilir.”

“Gerçek zaafı ne?”

“At yarışları, jokeyler ve kafes dövüşü.”

“Yani yine işin içinde hız, güç savaşı ve şiddet var.”

“Bunlardan besleniyor diyebiliriz.”

İnanç sevgilisi sustuğunda aşağıdaki korkunç manzaraya yeniden odaklandı. Renkli hız arabalarının motoru ateşleyerek çıldırmasıya drift atmalarını izledi. Öte yandan sahanın dört bir yanından ateş çukurlarına anılan bira şişeleri kıvılcımlar saçıyordu. Her şey berbattı!

“Bunlar korkunç... Siz,” dedi, dehşetin çöktüğü donuk yüzünü sevgilisine çevirdi. “Bunu mu yapıyorsunuz?”

Doğu mahcup bir gülümsemeyle onu onayladı. “Buradan çok korkunucu görüldüğünü biliyorum ama orada işler öyle değil. Adrenalin, hız tutkusu ve zevk kafanı uçuruyor.”

“Bunu yapma bir daha!”

Doğu dehşetini en aza indirmek için dudağına nazik bir öpücük kondu. “Beni bekleyen doktor bir sevgilim olsaydı yapmazdım.”

“Her gün acile bu insanlardan geliyor; kiminin uzvu kopuyor, kiminin sinirleri zarar görüp felç kalıyor. Sen bana o hâlde gelirsen...” Alt dudağını ısırarak kafasını iki yana salladı. Devamını getiremeyeceği kadar büyük bir acıydı.

Gözlerini yeniden onlara kaydırды. Renkli saçlarıyla, renkli kıyafetle-

riyle arabalara binen kadınlar maskeli adamların arasında ılık gibi parlıyordu.

“Bizi buradan görmezler, değil mi?”

“Görebilirler.”

“Ne yapacağız?”

“Üç seçenek var,” dedi Doğu gardını alırken. “Bir, teslim ol. İki, kaç. bildiğin kadar kaç. Üç...” dediğinde İnanç’a dönerek tebessüm etti.

İnanç sözlerini olası yöntemi dillendirerek tamamladı:

“Ağızlarını burunlarını kır.”

“İşte bu kızım!”

Mırıltılı gülüşmeleri birbirine karıştığında Doğu orta sahaya çenesiyle işaret etti. Sağ kolunu sahaya doğrultarak parmakları tabanca işaretini alana dek uzattı. “Boom!” dediğinde işaretlediği adam kalabalığın içinde yere serildi.

Adam resmen bayılmıştı.

Ağzı bir karış açılan İnanç Gürmen’e kaygısızca güldü Doğu.

“Acımasız olana acıma, bebeğim.”

“Bu nasıl oldu?”

“Bayılacağını anlayınca artistlik yaptım. İyiydi, değil mi?”

İnanç karnına sağ yumruğunu geçirdi. Onunla fena oynuyordu ve kahretsin ki bunu yaparken karizmasından ödün vermiyordu. Yumruğu yememiş gibi davransa da sonunda ağzından acılı bir oflama çıktı.

“Bunu hak ettin. Hadi dönelim, bu gördüklerim bana on yıl yeter.”

“Seksi doktorum...” diye seslendi ve İnanç ona dönmeden kucağına atık bir hızla aldı. Çılgılık atan sevgilisiyle yüz yüze geldiklerinde acımasızca sırtıttı. “Bir dahakine vuracağın zaman Hipokrat yeminini düşün.”

“Bakınız, Üzeyir,” diyerek sitem etmeden onu götürmesine izin verdi. Arabaya binmesi için onu indirmeden kapıyı açmasını isteyince, İnanç kocaman buketi hatırlatarak indirmesini sağladı.

Eve dönüş yolunda sandığından daha çok yorulduğunu fark etti. Son gördüklerinden sonra bedeni gibi zihni de yorulmuştu.

“Tutkularınız karanlıkla yarışıyor. Ölmek istiyor gibi yaşıyorsunuz.”

Direksiyonu tutan parmakları, çene hatları gibi gerildi. Mahcubiyet veya onaylama yoktu. Sadece sessizlik ve gerilim vardı. Karanlık yolları hızla geçerek daha güvenli ve lambaların aydınlattığı kasabaya girmişlerdi. On dakika sonra evlerinin önünde arabadan inmiş, kapıya doğru gidiyorlardı.

Doğu biraz daha sakinleşmiş olsa da İnanç pek sakinleşememişti.

“Ölmek isteyen bir adamla yaşamak isteyen bir kadının hikâyesiyiz biz.”

İnanç gözlerinde gördüğü acıya odaklandı. Sonra uzanıp birer kere nazikçe öptü.

“Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Seni seviyorum, İnanç.”

Tutkuyla söylediği bir cümle onu perişan etti. Bütün gerçekliğiyle yine karşındaydı ve kalbini bir kez daha en karizmatik hâliyle fethediyordu. O acıdan eser kalmamıştı.

Dudağına bıraktığı nazik öpücük İnanç’ın ısrarıyla baştan çıkarıcı şova dönüştü. Sokak lambasının altında nefesleri tükenene dek bunu yaptılar. İnanç verdi, Doğu aldı. İnanç inledi, Doğu onu yuttu. İnanç düştü, Doğu onu ruttu. Şov bir ısıklık sesini duyana kadar sürdü.

İnanç ve Doğu ayrıldıklarında alınlarını birbirlerine değdirdiler.

Sıcak nefesini yüzüne vurarak açıklamayı kesik kesik yaptı Üzeyir. “Bu karşı komşumuz... Yaramaz Jonny amcanın sesi.”

“Jonny amcayı rahatsız etmeyelim o zaman.”

Doğu hırslayarak güldü, onu son kez öptükten sonra geri çekildi. Arabada kalan pembe şakayık buketini ve çantasını aldıktan sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Sevgilisinin elinden tutarak kapıya ilerledi.

Kapı çalınmadan açıldı ve onları esrik gülüşleriyle Şevval ve Arda karşıladı. İçmişlerdi ama ayakta duruyorlardı.

Pembe yanaklarıyla sırtıtan Şevval, onlara sözcükleri uzatarak hoş geldin dedi, Arda öpüşmemeleri ve Jonny amcayı rahatsız etmemeleri konusunda abuk sabuk bir açıklama yaptı.

Doğu, Arda’yı koltuğa doğru sürüklerken İnanç, Şevval’i kaldığı odaya sürükledi. Ayakta durabiliyor, çok rahat konuşabiliyordu ama sanki bütün bar stoklarını bitirmiş gibi esrik davranıyordu.

İnanç onu paylayarak üzerini değiştirmek istedi, Şevval hayır diyerek Ertu’yu şikâyet etti. Bakışlarından rahatsız olduğunu ve gitmek istediğini söyledi. Tutkusundan korktuğunu itiraf ederek İnanç’ı şaşırttı. Sonra suşadığını söyledi. İnanç getirmek isteyince kabul etmeyerek odadan çıktı.

Duygularını itiraf ettikten sonra kaçıyordu. İnanç ona zaman tanıması gerektiğini biliyordu. Önce odasına geçerek üzerini değiştirdi. Bol keten bir şort ve ince bir askılı giyerek rahatladı. Sonra soluğu Arda’nın odasında aldı. Şevval hâlâ odaya gelmemişti. İnanç odadan çıkarak dar karanlık koridoru geçti. İçeriden gelen tartışma seslerini duyunca eşiği geçmeden karanlığın içinde bekledi.

“Konuş benimle, Şevval.”

Lanet olsun! Ertu, Şevval’i kıstırmıştı. İnanç gidip gitmemek arasında kaldı. Şevval’i kurtarsa haksızlık mı edecekti yoksa onları mı kurtaracaktı, emin değildi. Basılma fikrinden de pek hoşlanmıyordu. Sessiz kalarak bir hayalet gibi onları izledi ve izlerini karanlığa gömdü. Şimdi sadece onların sesi ve yarım görüntüleri vardı.

Şevval ve Ertu karşı karşıyaydı. Biri sakin görünümünde kızgın, biri ilgisiz görünümünde korkaktı.

Sessiz kalmanın doğruluğuna inanarak dudaklarını mühürleyen Şevval Doran, istemediğini kafa sallamayla belirtti.

“Neden konuşmuyorsun?”

Direten adama sinirlenen Şevval dışa vurmamayı başarak kafasını yana çevirdi. “İstemiyorum,” diyerek kestirip attı.

İki duble rakı içmişti. Midesi ekşimeye başlarken zihni sislerden anarak yavaş yavaş aydınlanıyordu. Zaten ayık kafada olsa bile Ertu Atakol onu sarhoş ettirecek kadar öfkeliendiriyordu.

İstemekten daha ziyade kaçıışı can sıkıcıydı. Ertu kaçışına öfkeliendi. Öfkesine yenilince de son anda söylenecek sözü yine en başında söyledi. “Sana zorla sahip olmuşum gibi davranmaktan ne zaman vazgeçeceksin peki? İkimizin de rızası vardı.”

Şevval sinirle güldü. “İşte bu yüzden. Bel altı geliyor.”

“Çünkü beni buna zorluyorsun. Olanlar oldu, bu kaçışın bir faydası yok.”

“Seni bu iğrenç cümleleri kurmaya zorlamıyorum. Sen söylemek istediklerini söylüyorsun sadece.”

“Söyletme o zaman, Şevval.”

“Beni suçlamak işine geliyor,” dedi Şevval. Onu kötücül bakışlarıyla ezmeye çalıştı. “Yaptığın şeyin iğrenç olduğunu kabul etmek gururundan eksilmez, söyleyeyim.”

Bakışlarına karşılık alayla güldü Ertu. “Bu kaçışların sonunda susmayan bir Şevval ile karşılaşmak hiç yabancı olduğum bir şey değil. Beni şaşırtmıyorsun gerçekten.”

“Konuşma o zaman. Peşimden gelme. Ben seni görmezden geliyorum. Sen de görmezden gel. Konuşmak için kırk takla atma.”

“Benim olman için seni zorlamıyor veya ricada bulunmuyorum. Neden kendini bu kadar önemsiyorsun?”

Şevval’in gülüşü manidardı. “Kendimi bir erkek nazarında küçümseyecek değilim. Seni önemseyecek hiç değilim.”

Aslında önemseme veya küçümseme durumu da söz konusu değildi. Ertu sırf biraz daha can damarına basmak istiyor, konuşmayan hatta görmezden gelen Şevval’i ateşlendirerek kendi yörüngesine almak istiyordu. Kadının sakinliğine bakılırsa ateşlenecek tek kişi kendisiydi.

Gafil mi avlanıyordu?

“Neden Şevval?”

“Bu geniş kapsamlı bir soru oldu. Ne neden?”

Ertu soğuktan kızaran burnunun ucuna dokundu. “Neden beni önemsemiyorsun?”

Şevval elini kaldırarak reddetti. "Önemsediklerimden en büyük zararı ben gördüm."

"Zarar oldum yani."

"Zararsın tabii, oğlum."

"Sözlerine dikkat ederek konuş, Şevval."

"Ben özgür bir kadını. Sana da istediğimi söylerim."

"O zaman ben de özgür bir adamım ve sana istediğimi yaparım."

Bu kadar kolay değildi. İşaret parmağını adamın göğsüne vurarak, "Sen benim rızam olmadan bana hiçbir şey yapamazsın!" diyerek diklendi.

Burun delikleri genişleyen Ertu, sabrını zorlayan kadına çenesini salladı. "Resmen sıç hayatımıza diyorsun," derken öne doğru bir adım attı. "Sık hayatımızı diyorsun." Boynundan yakaladığı kadını kendine çekti. "Ama bir şey söyleyeyim mi? Ben buna izin vermem."

Günlerdir, haftalardır yapmak istediğini yaptı ve hayalini kurduğu duvarlara açlıkla abandı.

İnanç rûm bu süre boyunca karanlığın içinde rüyler ürperten bir sessizlikle bekledi. Beklemek hiç istemediği şeyler duymasına sebep oldu.

Şevval ve Ertu birlikte olmuşlardı!

Sen Bir Aşıktan Daha Fazlasısın Bal Arısı

Hata yapma lüksüne sahip olduğunu sanmakla hatasız olduğunu iddia etmek ölümüne kapışır, taraflar birbirini muhtemelen ezerdi. Güçlü olduğunu iddia eden fakat bir dokunuşta yenilen kadın ve adam da buna dâhil.

Birileri diklenerek hiçbir şey yapamayacağını mı söylemişti? Ertu'nun diklenen kadına hatırlatacağı bir an vardı ve o anın tadını zevkle çıkarıyordu. Özlediği sıcak kuytularını hiç keşfetmemiş gibi talan ederken kendinden geçiyordu.

Bir kere yandı mı yok olmaya yüz tutardı.

"Bana karşı koyamıyorsun, *Bal Arısı*..." Uzaklığına rakatının kalmadığı dudağından gönülsüzce koptuğunda, karşılık veren kadına oyunbaz tınısıyla yüklendi Ertu Atakol. "Sözünde asla durmuyorsun!"

Belinden kavrayarak kadını kolları arasına hapsetti. Şevval onu iter endişesiyle acısını hunharca çektiği ve sonunda özleyeceğini bildiği öpücüklerine kendini teslim etti.

Hasretini arzuya boğularak giderdi, yetmedi. Şevval'in ağzının içinde inledikçe kendi kuyusunu kazıyordu. Bu birleşme burada biterse Ertu aklını kaybedecekti. Karıncalanan elleri tenine dokunmak isteyince parmakları yanağından boynuna doğru yol haritasını çizdi.

Elleri asla şaşmıyor, daha önce defalarca kez bu yolu gezmiş gibi ezber ilerliyordu. Sadece bir kereliğine yaşanmış bir gece, zihnine silinmeyecek bir güçle nakşedilmişti.

Boynundan inerek minicik elbisenin altına kadar geçirdi ve çıplak tenini buldu. Gitmeden önce minicik elbisesiyle canına okumuştı. Güzel kalçalarını saran o incecik kumaşın yerinde olmak istemiş, onu yanında kaygısızca götüren Arda'yı boğmak istemişti. Onunla iki kadeh içtiği için her yeri yakıp yıkmak istemişti. Sonunda hiçbir şey yapmadan eve sağ salım dönmesini beklemişti.

Ve şimdi sıcak, tatlı ve baştan çıkarıcı endamıyla kollarındaydı, dudaklarında eriyor ve kendini farkında olmadan teslim ediyordu.

Kasıklarına vuran sancıyla cebelleşen Ertu, kadını adaya doğru sürükledi. Bir yere tutunmazlarsa düşmeleri an meselesiydi.

Çarpmanın etkisiyle sırtı acıyan Şevval kendine geldi, ne yaptığını

fark edince Ertu'yu kendinden ittirdi. İtilmeyi beklemeyen adamın yanına tokadı refleksiyle patlattı.

Sıcağı sıcağına tokadı yiyen Ertu neye uğradığını şaşırđı. Çok değil, saniyeler önce ağzının içinde inliyordu. Dehşet ötesi itham kulaklarında parladı.

"Resmen beni taciz ediyorsun evinde."

Söyleyecek tüm sözleri çürüten suçlamaya karşılık Ertu sessizliğini korudu. Ağzını elinin tersiyle sildiğini görünce öfkelen-di. Şevval onunla resmen oyun oynuyordu.

"Seni Arda'ya söyleyeceğim!"

"Sülalesine kadar yolun var!"

Şevval saldırıya geçmeye hazır bir düşman edasıyla gerildi. "Bir daha bana dokunursan..."

Ertu gerginliğinin üzerini rahat tavrıyla örtbas etti. "Öpersin," diye biördi. Az önceki karşılığını vurgulayarak tehditlerini çürüttü.

"Bu sefer o kadar emin olma."

"Göreceğiz, Şevval Hanım," derken adayla kendi arasında hapis kalan kadının üzerine yürüdü. "Sen kendin bana geleceksin. O gün sana bu geceyi hatırlatacağım."

Şevval kenardan sıyrılarak hükmü altında ezilmeden kaçtı. "Sen uçuk düşlerini kurmaya devam et!"

Ağzından küfrü kaçırarak koridora koştu. Arda'nın odasına girdiği gibi kapıyı kilitleyen Şevval kapıya dayanarak tutundu. O karşılığı vermeyecekti ama bu dokunuşlar devam ederse de kaybedecekti.

Ertu'nun ritmine ayak uydurursa kendine duyduğu bütün saygıyı ezmiş olacaktı. Şiddetli bir çarpma sesi işitince yerinden fırlayarak kapıdan uzaklaştı.

"Sığır!"

Eli ayağı titreye titreye üzerini değiştiren Şevval, sıcak dokunuşlarını unutmak için aklını türlü türlü senaryolarla doldurdu. *Nafile...* Ertu adeta canına okumuş, derinlere gömdüğü arzusunu yüzeye çıkararak onu zorlamıştı.

Kapı arkasından gelen sesleri duyunca yanaşarak dinledi.

"Tamam, yanına geliyorum."

Yabani adamın sesi yüksek ve az önce öfkelenmemiş gibi neşeli çıkıyordu. Şevval olanlara inanamadı. Onun ayarlarını bozup kendi keyfini sürmeye gidiyordu.

"Hayırdır dostum, nereye?"

Arda'nın sorusuna gelecek yanıtı duymak için kulağını kapıya yanaştırdı ama Ertu'nun yanıtını duyamadı. Fakat Arda'nın manalı sesi çok geçmeden yankılandı.

"Vay piş kurusu seni. Git sen tabii, bu gece senin gecen."

Şevval alt dudaklarını parçalayacak kadar sert ısırđı. Onu odalarda sıkış-

tırıp başka kadınların yatağına giriyordu. Sonra neden önemsemediğini sorma cüretinde bulunuyordu.

“Sen uzay istilası görür, bu Şevval’in sana kendi ayağıyla gelişini göremezsın!”

*

İyiyiz...

Sahiden iyi miyiz?

Kandırılmaktan nefret eden insanlar devamlı sorgular ve şüphelendiği her şeyin peşine kolaylıkla düşerler. Ancak kendini kandırmaktan da çekinmezler.

Şevval Doran yaşaması gereken acıyı içine gömmüş ve atlatmış bir kadının imajı çizerek etrafındaki herkesi kandırdığına inanmıştı. New York’a gelme fikrine ikna olma süreci bir gün kadar sürmüş, Arda’nın inatçı kişiliği sonunda galip gelmişti.

New York’a gelmek, Ertu’nun sınırları arasında nefes almak bir hapis hanede olmaktan farksızdı. Ama bu defa anahtarlar Şevval’in elindeydi. Ta ki Ertu onu öpüp anahtarlara el koyana dek. Kısıtıldığı evde tam anlamıyla adamın eline düşmüş ve ilk yargılanmadan da dün gece geçmişti.

Hem yargılanmış hem de ona ödül vermişti.

Şevval’i asıl korkutan şey ise ondan nefret edememektir. Arkadaşlık kurduğunda da Ertu’nun esrarengiz havasından etkilenmişti ancak ona karşı farklı duygular beslememişti.

Her şey Kazım’ın ihanetini itiraf edip ona gittiğinde başlamıştı. Ertu’nun erkeksi gücünü o zaman keşfetmiş, pek bir şey anlayamadan kendini yatağında bulmuştu. Sabah çıplak hâlde uyandığında Şevval tam anlamıyla kendini kaybetmiş, mutfakta kahvaltı hazırlayan Ertu’nun canına okuyarak ondan kaçmıştı.

Kendinden kaçır gibi...

Şimdi bambaşka bir ülkede, yine onun kokusunun kazındığı evindeydi; o gecenin sabahında yaşadığı dehşetten farksız mutfakta kahvaltı hazırlayan adamı izliyordu Şevval. Bu defa yalnız değildi, koruyucusu Arda da vardı. Doğu ve İnanç’ın da olmasını isterdi fakat onlar sabah erkenden çıkmışlardı.

Arda’nın çatık kaşlarıyla kahvaltayı hazırlayan Ertu’yu izlemesi dikkatini çekti. Henüz koridordan geçip salona girmemişti. Onlardan yayılan gergin hava gitmemesi gerektiğini hissettiriyordu.

“Senin planını iptal ediyoruz, Arda.”

“Niye?”

“Doğu’nun bu sefer şartı var,” diyen Ertu, her ne hazırlıyorsa gözlerini üzerinden ayırmadan konuşuyordu. Sesi Şevval’in sevmediği o mekanik tondaydı. Huzursuz ve öfkeliydi ama asla hareketlerine yansımıyordu.

“Nedir?”

“Kan gövdeyi görürsün!”

Arda, elinde döndürdüğü şey neyse, adaya sertçe bırakarak Ertu ile göz göze geldi. “Kan dökmeyeceğimi söylemiştim!” diye patladı.

Ertu biliyorum dercesine kafasını salladı. Konuşmadan önce işini yarı bırakarak Arda’ya döndü. Gerginliği çatık kaşlarından ziyade hareketlerinden ve derin nefeslerinden yayılarak Şevval’in tüylerini diken diken ediyordu.

“Espinoza’nın karısına bıçak çekmişler.”

“O zaman o kan dökülsün!” diye kükredi Arda. “Ben o orospu çocuklarına kadınları ve çocukları pisliğinize bulaştırmayın demiştim!”

Ertu bir süre sessiz kalarak onu izledi. “Dean’i alt etmek için kan dökmemiz gerekecek.”

Şevval çılgılık atmamak için avucunu ağzına kapatarak koridorda geri yürüdü, sürtündüğü duvarlarda olası bir ses çıkarmamak için Arda’nın odasına koşar adımlarla girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Boğuk sesler mırıltılara dönüşerek panik hâlindeki kadının üzerine yuvarlandı. Birileri az önce duyduğu her şeyi kafasının içinde kasten haykırıyordu. Katil olmayı göze alan adamlarla aynı evde soluk alıp veriyorlardı ve duymasa her şeyden habersiz verecekleri savaşın yasını tutacaktı.

Kadınları ve çocukları korumak pahasına bile olsa önce kan dökülmesi için savaşmaları gerekiyordu. Şevval derin nefesler alarak öğürmek için pencereye koştu. Kemerli pencereyi itip temiz havayı içine çekti.

Ertu, Doğu... Onlar tehlikeli adamlardı, yapacaklarının bir sınırı olmadığını hep göz önünde bulundururdu ama Arda... İnsanları incitmekten korkan, şiddeti ve kavgayı bağnazca bulan adam kan dökmeyi kabul ediyordu. Onun tehlikeli yanıyla tanışmak Şevval’i gafil avlamıştı.

Temiz hava almak ona yeterli gelmeyince yatağa oturup sakinleşmek için nefes egzersizlerine başvurdu.

Bir, iki, kan... Üç, dört, vahşet... Beş, altı, yedi, kayıp...

Birini kaybedebilirlerdi. İnanc Gürmen ve Şevval Doran, sevdiği insanları ölümcül bir kavgada kaybedebilirdi. Panik onu dehşete düşürerek yerinden kaldırdı, koşa koşa kaçtığı salona aynı hızla geri döndü.

Gergin hava yoktu, Arda yoktu, Ertu yoktu...

Şevval adanın üzerinde hazır kahvaltıyı ve iki kişilik servisi bulunca kaşlarını yıktı. Ne olduğunu arkasından gelen sesleri takip edince anladı. Elinde koca bir baget eklemekle gelen Ertu, hâlini görünce kaşlarını çatarak üzerine yürüdü.

“Neyin var senin? Kötü bir haber mi aldın?”

Şevval ondan kaçarcasına geriledi. Gözlerinin dolduğunu Ertu’nun görüntüsü bulanıklaşınca anladı. Gözlerini kırıştıtarak, “Kimi öldüreceksiniz?” diye sordu hemen. Böylece tepkisini çok net görebilirdi.

Ertu anlamadığı için yüzünü ekşiterek sorusunun ne kadar mantıksız olduğunu gösterdi. “Kâbus mu gördün?”

Şevval titreyen parmaklarıyla arkasına bakmadan adayı işaret ederek sakın adamın aksine acıyla patladı. "Arda'ya söyledin! Her şeyi duydum!"

Ertu sakinliğini bozmadı, dudağının bir kıyısı alayla yukarı kıvrılırken anlıyorum dercesine kafasını ağır ağır salladı.

"Ha! O mesele..." diye mınıldandı yarım ağızla. "Arda kavgalarda şiddeti kabul etmez. Dean işi tehlikeli sulara götürmese biz de seçmezdik. Kendimizi korumak için kan dökmek zorundayız ama bu illaki birini deşeceğimiz anlamına gelmiyor, İyilik Perisi."

Şevval kaygılı edasından çıkamadan onun alaycı tavrına maruz kalınca deliye döndü. "Sana aklının alamayacağı türlü işkencelerle ölümü tattırırım. Benimle sakın dalga geçme!"

"Emredersin," diyerek alaycı tavrını sürdüren Ertu yanından ağır ağır geçerek küçük dünyasına geri döndü. Şevval hâlâ aynı yerdeydi. Duyduklarını mı sindiremiyordu yoksa Ertu'ya mı güvenmiyordu, emin değildi.

"Yalan söylüyorsun."

"Zeki kızsın, hemen kavriyorsun ve beni deli ediyorsun."

Şevval bu sesi iyi tanıyordu; ona yanaşacak, yine kandıracak ve sonunda zevkten kıvrandıracaktı.

"Arda nerede?"

"Düşmanlarımıza sabah kahvaltısında afiyetle yemeleri için bir haber götürmeye gitti. Bugün eve gelmez."

Şevval durduğu yerde dönüp ona baktı. Kestiği ekmeklerin birkaçını ekmek kızartma makinesinin ızgarasına yerleştiriyordu. Normal bir şeymiş gibi söylediği şey Şevval'in kıyameti sayılırdı.

"Nasıl... Nasıl gelmez..."

"Bayılmadan önce otur kahvaltı yap."

Şevval onu dinlemese de bayılmazdı ancak aç kalmayı ve öğünlerini atlamayı sevmezdi. Üstelik Ertu'nun hazırladığı ufacık bir tabak bile bambaşka bir lezzete dönüşerek onu çıldırıyordu.

Fakat onunla yalnız kalmak ve baş başa kahvaltı yapmak Muazzez'e ihanetti.

"Seni yemeyeceğim, Bal Anısı."

Şevval avurdlarını ısırarak derin sesinden yükselen mesajı hissetmemeye çalıştı. En son onu yediğinde bütün ipler kopmuştu. Ve dün gece... Kafasını iki yana sallayarak adaya doğru yürüdü.

Kaçtıkça Ertu'ya cesaret veriyordu. Sessizce kahvaltısını yapacak, sonrasında ne yapacağını bilmece odaya kapanacaktı.

Ekmekler kızartılmak üzere makineye yerleştirilirken Ertu iki bardak çay dolduruyordu. İki arkadaş olarak bunu yaptıklarında her şey daha zevkti ve normal hissettirmişti. Şevval bu bağ zarar gördüğü için öfke doluydu ama öfkesini kime yönelteceğini bilmiyordu.

"Bugün seninle ben ilgileneneğim."

Eline aldığı çatal havada asılı kalarak kaskatı kesilen bedenini insan

suretinde yontulmuş bir heykele çevirdi. Her kıvrım gerçek ama cansız gibiydi. Sormak istediği her soru kilitlemiş çenesi yüzünden ağzında kalarak birikti. Gözleri çay bardaklarını önlerine gayriihtiyari bırakan adama sabitlenmişti ve neredeyse hareket etmiyordu.

Ertu zafer dolu gülüşüyle çektiği tabureye oturdu. “Bayılırsan haber ver İylilik Perisi, sana zarar gelmesine dayanamam.”

Şevval bir çivi darbesi almış gibi dağıldı, hareketsiz uzuvları can veren darbeye karşılık sessiz kaldı ama bu uzun sürmedi. İşaret parmağını hınçla adama doğrultarak açık açık tehdit etti.

“Bana dokunursan taşaklarını tekmelerim, yaban domuzu!”

Tehdit başka erkekler için yenilir yutulur gibi değildi ama Ertu Atakol övgü almış gibi gururlanıyordu. Gururla palazlanan göğsü, derin sesinden çıkan onurlu cümlelerle büyüdü.

“Ben kadının hırçın ve uslanmaz olanını severim. Sen tüm bunların birleşimi ve ortaya çıkan mükâfatısın.”

Şevval gözlerini devirerek, “Biraz daha böyle romantik olursan ileri derece zehirlenmeden hastaneye kaldırılacağım,” diye konuştu. Son konuşması olduğunu umarak kafasını tabağına indirdi.

Ertu’nun bu isteğine saygı duyup sessiz kalmasını istiyordu Şevval. Kıztırılmış ekmekleri almak için tekrar kalktığı anda ağzında bir şeyler geveleyordu. Şevval kulak asmadan kafasını gömdüğü tabakla haşır neşir oldu. Çok değil, üçüncü lokmayı yuttuktan sonra Ertu zamanını doldurdu.

“Seninle ilgileneneğim konusunda ciddiylim.”

“Senden böyle bir şey istemedim.”

“Hepimiz tehlikedeyiz. Seni yalnız bırakmayacağım.”

“Bu evde tehlikede değilim.”

Ertu’nun gözleri karardı. “Bu evde sandığından daha fazla tehlikesin.”

Şevval ne demek istediğini anlayınca gözlerini kaçırdı. Lokmaları az önceye göre rahat çiğnemek zordu ve onu görmezden gelmek eskisi gibi mümkün görünmüyordu. Şevval Doran için kaybın çanları çalıyordu ki bu tehlike kime zarar verirdi, henüz emin değildi.

“Arda’nın seni götürmediği yerlere götüreceğim. Daha heyecanlı yerlere.”

“İstemiyorum.”

“Daha güzel yemekler yiyeceksin.”

“İstemiyorum.”

“Çok düşünüyorsun Şevval, çok kafana takıyorsun.”

Şevval alayla tısladı. “Birileri yüzünden enkaz gibiyim ve biri enkaza dönmemişim gibi davranarak saygısızlık ediyor. Senin pencereden bakmak zorunda değilim, Ertu. Teşekkür ederim ama böyle iyiyim.”

Ertu kahvaltısını yarım bırakıp, gerinerek sırtını bar taburesinin ahşap sırtlığına dayadı, kollarını göğsünde kavuştururken de gergin nefesler alıp

veriyordu. Böyle yaparken daha haşın, daha tehlikeli ve ne kadar netse o kadar esrarengiz görünüyordu.

“İyinin ne olduğunu bilmesek ve senin iyi hâllerini görmesek inanacağız. Neden bizi kandırıyorsun?”

Şevval lokmalarını ağzında ağır ağır çiğnedi. Ertu onu hep belirli noktalardan yakalayarak konuşmuştu. Şimdi açık açık sorması yine avlanmayacağı anlamına gelmiyordu. Ondan koşarak uzaklaşmalıydı fakat sandalyeye zamlı yapıştırılmış gibi hiçbir uzvunu hareket ettiremiyordu.

Sakalını sağ eliyle sıvazlarken her ne düşünüyorsa ifadesiz yüzünün arkasına saklıyordu. Şevval onun havasındaki tehlikeyi sevmese çoktan kaçardı. Ertu’nun kendine çeken gücüne kapılsa çoktan istediğini verirdi ama Şevval istemiyordu. Onun tenine dokunmanın hatırasını zar zor gömmüşken, kendine duyduğu nefreti zar zor bastırmışken yeniden diriltemezdi.

“Çok düşünmek de bir intihar çeşididir, Bal Arısı.”

Sessizlik hüküm sürdü. Şevval çıtını çıkarmadan bakışlarını tahağına indirdi.

“Seni ölüme sürükler,” dediğinde ikisi de göz göze geldi.

“Çaresizce gidersin.”

Haklı olmasından nefret ediyordu ancak rahat olmayı hâlâ göze alamıyordu Şevval. İştahı kalmayınca oturduğu tabureden sessizce indi ve arkasına bile bakmadan koridora doğru yürüdü. Tatmin olmayan adamın seslenmesiyle korkuya kapıldı.

“Bal arısı!”

Vakur seslenişin ardını, başparmağının arasına sıkıştırdığı işaret parmağının çitirdayan sesi takip etti.

Bu ses, Şevval’in bazı anlarda aldığı en tehditkâr sestti. Adımları duraksadı, bakışları Ertu Atakol’un çehresindeki ciddi ifadeye ağır ağır kaydı.

“Seninle akşam yemeğine çıkacağız. Sen de seve seve kabul edeceksin.”

Ne kabul etti ne de itiraz etti, temkinli yaklaşmak yerine üstün davranan adamı kendi hâlinde bırakarak Arda’nın odasına geçti. Gelmekle çok büyük hata etmişti.

“Hazırlan!”

İçeriden kükreyen ses Şevval’i yerinden sıçrattı. Bağırışı kadının aklını başından almış, kendine geldiğinde ise çığlık çığlığa tepinmesine sebep olmuştu. Onunla ilgileneyeceği konusunda ciddiydi, bu evde yalnız kalmamaları konusunda haklıydı. Direnirse Ertu onu bu odada sıkıştırdı, dün geceki öpücüğün devamını getirir ve Şevval’e reddetme hakkı bile bırakmazdı.

Şevval kendine güvenemiyordu, Ertu’nun tadını aldıktan sonra kolay kolay unutacağını sanmıyordu. Her ne kadar baskılsa da Ertu’nun kokusu, derin sesi ve bakışları kadınlığını tetikliyordu.

Onu rahat bırakmasını söyleyemeden kendini hazırlanırken buldu. Kısa bir kot şort, bol pembe bir tişört, bağcıklı sandaletler ve küçük bir çantayla kombini tamamlamış, soluğu kapıda almıştı.

Ertu ise beyaz tişört ve siyah kargo pantolon giymişti. Ceplerini kontrol ettiğinden Şevval'in geldiğini görmemiş, elinde şangırdayan anahtarların sesi eşliğinde aramasına devam etmişti.

Şevval ağzının içinde mırıldandığı neyse anlayamadığından onu inceleyerek tamamlamasını bekledi. Yarası bir tarafa maharetli elleri dikkatini çekiyordu. O ellerle ona yaptıklarını istese de unutamazdı Şevval.

Ne kadar tutkuluysa bir o kadar sevgi doluydu. Dün geceki öpüşmesinde de sevgiyi inkâr edememişti. Ancak Şevval ona karşı sevgiyi arkadaşça hissetmiş, tutkularını görmezden gelmeyi başarmıştı.

"Ne arıyorsun Allah aşkına bir saattir?"

Bir anda carlamasıyla panikleyen Ertu, elindekileri yere düşürerek ona şaşkın gözleriyle baktı. "Ne ara geldin lan? İnsan bir ses çıkarır!"

Korkması hoşuna gitmemişti belli ki. Şevval alt dudaklarını ısırarak kavga etmemek için kendini tembihledi. Sorusunun cevabını vermesini beklerken de yüzündeki komik ifadeyi izledi.

"Motosikletin anahtarını arıyorum."

Şevval ona alık alık baktı, az önce elinde şangırdayan anahtar zaten o değil miydi? Düşürdüğü anahtarlara kabaca göz attı, bulduğu anahtarı kışkıyla işaret etti. Ertu işaretlediği yere göz gezdirince söylenerik eğilip anahtarı aldı.

"Düşüğünü görmedim," dedi kendiyle çeliştiğinin farkına varmadan.

"Sen daha elindeki anahtarı göremiyorsun, motosikleti nasıl kullanacaksın?"

Ertu ona ters bir bakış atarak susturdu. Düşürdüğü eşyalarını geri alıp dış kapıyı hışımla açtı, çıkmasını söyleyip kapıyı arkalarından kapatmak için arkasında kaldı. Şevval ona tahammül edemezken motosiklete binecekti.

"Niye motosiklet?"

"Trafikle uğraşamam, gezeceğimiz çok yer var."

Arkasında duran adamın sınırlarını geçerek dibine kadar girdiğini hissedince irkildi. Kokusu etrafını zehirli bir duman gibi sararak çemberine hapsetti. Şevval ne öne ilerledi ne arkaya kaçtı. Durduğu yerde kokusuyla imtihan edilerek sıklaşan nefesini dinledi.

"Bal Arısı," diye mırıldandı kasten.

Derin sesi Şevval Doran'ın cephaneliğini patlatacak kuvvetteydi ve dizlerinin titremesine neden oluyordu.

"Aklım hep sendeydi. İyi ki geldin."

Şevval gözlerini yumarak söylediklerini reddetti. Yabani her şeyi zorlaştırarak savaşmayı seçiyordu.

Hayır, seviyordu.

Burnunu saçlarının arasında hissettiğinde ağzının içinde isyan etti. Derin nefeslerinin, onu koklarken ağzından çıkan zevk ve rahatlatma mırıltılarının ekseninde, delirmemek ve kapılmamak için savaştı. Her şey Ertu'nun başına bir öpücük bırakmasıyla son bularak Şevval'i dağıttı.

"Yapma," dedi yalvarır gibi. "Biz olmayız."

"Yaparım," dedi savaşıyor gibi. "Bizi öldürürüm."

"Yaparsan bizi öldürmazsın, öldürürsün."

Ertu onu dinlemedi, çemberinden çıkması için ondan uzaklaşırken kasklardan birini alıp Şevval'in kafasına haber vermeden geçirdi. Öfkeli değildi ama nazik de sayılmazdı. Belinden kavrayıp motosiklete bindirdiğinde Şevval küçük çığlıklarla onu geri çekmeye çalıştı ancak Ertu kahkahaları eşliğinde yine galip geldi.

Kaska rağmen bağırarak, "Senin taşaklarını tekmeleyeceğim," diye tehdit etti.

Ertu Atakol kahkahalarının yanı sıra kaskı kafasına geçirirken yaparsın dercesine kafasını da sallıyordu. Ateşli bakışları, Ertu'nun siyah kaskını Şevval'in kaskına tokuşturmasıyla son buldu.

Ölümcül kavgaya tutuşmaktan son anda dönen bir çift gibi samimi ancak gizliden gizliye tutkululardı.

Ertu güçlü bacaklarıyla motosiklete binip yerine yerleştiğinde Şevval onu dizleri arasında sıkıştırarak uyardı. Haddini aştığında yapacaklarının bir sınırı olmayacağını kabul etmeliydi. Tabii, Ertu onu yeniden etkisi altına alıp sersemletmezse!

Uyarısı çıplak dizini okşayan güçlü ellerin etkisiyle yine boşa çıktı. Zoru sevdiğini söylemişti ve oynamaktan da çekinmiyordu. Şevval dizleriyle karnının her iki yanına vurarak acıyla kıvrınmasına sebep oldu.

"Seni son kez uyarıyorum, çöl bedevişi!"

Kadın eli değmemiş gibi sürekli temasta bulunmasına atıfta bulunan Şevval Doran, yola çıktıklarında oyuna geldiğini ancak yeni anlamıştı. Hızı son bulmayan adama öyle sarılmıştı ki Ertu'nun organlarıyla kendi organları neredeyse temas edecekti.

Hızı ağaçlık alanları geçip kalabalıktan sessizliğe girdiklerinde yavaşladı. Şevval ona sınıksız sarılmaktan muhtemelen nefes almasını da engelliyordu. Tutuşunu gevşetip durmasını bekledi. O zaman gerçekten tekmeleleriyle onu nefes alamayacak hâle getirecekti.

Şevval, bitmez sandığı yolculuğun bir sokak arasında ansızın sonlanmasıyla şaşırmış, Ertu'yu boğma isteği bir terslik hissettiğinde ise yok olmuştu. Kaskı hışımla kafasından çıkarırken doğrudan bir yere bakıyordu. Şevval kaskı kafasından çıkarıp ne olduğunu sormak istedi ancak Ertu küfürler yağdırarak bir yeri izlemeye devam ediyordu.

"Ne oluyor, Ertu?"

Gözleri kilidendiği noktaya kaydı. Arabaların ve insanların geçtiği yo-

lun karşısında bir park vardı. Biri omzuna kadar uzun saçlarıyla yapılı ve öfkeli bir adamdı. Diğer ise...

"Dean!" diye soludu küfredencesine.

Şevval açtığı ağzını geri kapadı. Hangisi olduğunu bilemese de gördükleri pek hoşuna gitmedi.

"Uzun saçlı olan Espinoza, beyaz saçlı olan da Dean!"

Şevval için taşlar yeni oturmuştu ancak onu şaşırtan şey Dean'in görünüşüydü.

"Ben o herifin daha yaşlı olmasını bekliyordum. Bu adam otuz ya var ya yok."

Ertu homurdandı, Şevval konuşan iki adamı incelemeye devam etti. Dikkatini en çok çeken Dean'di. Simsiyah tişört ve pantolonuna tezat beyazdan griye çalan saçları yanlardan tıraşlı, üstten ise uzun ve geriye doğru taralıydı. Boynundan başlayan dövmeleri muhtemelen tişörtün altından devam ediyordu. Keza dövmeler kökün bir parçası gibi kollardan devam edip ellerinin üstüne kadar kaplıyordu. 1.75 boylarında gibi görünüyordu. Espinoza ondan daha uzun ve büyük görünse de Dean onuz yaşında bile olmayabilirdi. Streç gibi saran simsiyah tişört kaslarını gözler önüne serse de fazla yapılı değildi. Elinde tuttuğu üç kayışta pitbull vardı ve her üçü de birbirinden tehlikeli görünüyordu.

"Bu adam bana biraz korkunç geldi."

"Bu vasat herif piçin teki!"

"Neler oluyor, Ertu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti öfkesini harlayarak. "Ya oyuna geliyoruz ya da benim bilmediğim bir plan dönüyor."

Uzanıp cebinden aceleyle telefonu çıkardı. Şevval omzunun üzerinden ekrana bakarak kimi aradığını izledi. Arda'yı arıyordu, sabah dostlarına göndermişti. Şevval alt dudaklarını ısırarak bekledi.

Arda cevap verince Ertu telefonu kulağına götürmeden kükreyerek sordu.

"Ne haltlar dönüyor lan?"

"Espinoza ve Dean mı?"

Ahizeden gelen sesi çok net duydu Şevval. Arda bildiğine göre planlı bir buluşmaydı. Ertu'nun telefonu kulağından çekip hoparlöre verdikten sonra kafasını geriye yatırması Şevval'i kaskatı kesti. Ertu'nun başı Şevval'in çenesine değiyor, kirpikleri gözlerini alıyordu. Her zerresiyle güzeldi. Güzeli ve yasaktı, yasağın cazibesine kapılsa da...

Kafasını düzeltip telefona doğru hışımla konuştu Ertu.

"Dinliyorum!"

"İttifak için müttefiklerimizi önce sınavlardan geçirmeliyiz, değil mi?"

"Ne planlıyorsun, Arda?"

"Espinoza'nın Dean'i ikna etmesi gerek."

"Neye?"

“Kan dökmek için hazır olduğumuza.”

“Kansına yapılan saldırı?”

“İşte tam da bu yüzden orada!”

*

Bu günler de geçecek...

Kendine telkinlerde bulunmaktan iflahı kurumuş İnanç Gürmen yaygarayı koparmak üzereydi. Bir haftalık süreci Doğu yanında olmadan geçirmek pek kolay olmamıştı. Kılıcı kınından çekip sevgilisine saplamasına ramak kalmıştı.

İlgi delisi değildi ancak dip dibe yaşadığı ve her anı beraber geçirdiği adamın birden araya ayrılık koymuş gibi uzaklaşması canına okumuştur. Hastane, depo, galeri ve avukat bürosunda geçen kısır döngüde İnanç asla yer almamıştı.

Bu süreçte sabah kahvaltısında gördüğü adamı gece geç saatte eve gelirken görebiliyordu. Bazen uykusuna yenik düştüğünden o vakit bile göremiyordu.

İnanç okul grubu sayesinde derslerine odaklanabilmişti. Yeni aldığı not defterleri ve kalemlerle, arkadaşlarının gönderdiği PDF dosyaları sayesinde notlar tutabilmiş, üzerine çalışmıştı. Bu yaz onu zorlu bir çalışma serüveni beklerken İnanç, New York’a tıkilip kalmıştı.

Gün kararmış, saat on biri geçmiş, Üzeyir’den hâlâ haber gelmemişti. Şevval bin bir ısrarla İnanç’ın ayağını bacağına üzerine yerleştirmiş, rahat edasıyla masaj yaparak Arda ile ettiği sohbe tutulmuştu.

İnanç gibi gergin değildi, daha rahat. Sohbederine istemsizce kulak kesildi.

“Yarın evde misin, Ardiş?”

“Hayır, güzelim. Neden?”

“Belki biraz gezerdik, Chris Evans sürprizinden sonra belki Henry Cavill sürpriziyle şerefendirilirdim.”

Arda ağzının içinde kıkırdadı. “Seni şanslı kız. Belki görürsün ama yarın evde değilim.”

Şevval dudaklarını büzerek masaj yapmaya devam etti. İnanç sihirli parmakları sayesinde rahatladı. Doğu ve Ertu gelmezken eve yine Arda geliyordu. Yanlarında kalıp sıkılmamaları ve gelişen olaylardan korkmamaları için elinden geleni yapıyordu. Bugün ev temizliği bittiğinde gelmişti. Sadece onların yapmasından yine rahatsızlık duymuş, akşam yemeğini yaparak yorgunluklarına kısa bir mola vermişti.

“Keşke görsem, başka bir şey istemiyorum.”

“Biraz daha Chris Evans’ı görüp aşktan bayıldığını söylersen,” diye söze girdi Arda, elindeki kumandayı tutturduğu ritimle yastığa vuruyordu. “Ertu adamı öldürmeye gidecek.”

Şevval gözlerini devirerek gülüşünü solduran adama dil çıkardı.

Arda istifini bozmadı. “Ciddiyim, kıskançlığını hiç sevmem. En azından biraz daha dikkatli olabilirsin.”

Bu sözler pek Arda'ya ait değildi, onun tavrı genelde kendi cinsine karşı durur ve her hikâyede kadınları savunurdu. Üstelik Şevval'den böyle bir şey istemezdi. İsteyemezdi...

Sözlerinin etkisinden çıkamayan İnanç, ayaklarının itilmesiyle koltuktaki dengesini bir anlığına kaybetmiş, refleksiyle kirlentlere tutunmuştu. Ne olduğunu, Şevval'in çığlıkları eşliğinde Arda'ya sardırmasıyla anlayabilmişti.

Şaşkın nidasıyla isyan etti. "Düşüyordum, Şevval!"

Bu sırada dış kapının açıldığını duydu. Kafasını kirlentin üzerinden kaldırarak gelenleri kontrol etti. Doğu Bey yine asabi ve düşünceli görünüyordu. Arıza herif huyundan vazgeçmiyordu. Gözlerini devirerek önündeki kavgaya döndü. Şevval'i uyarısıyla kızdıran Arda rehin alınmıştı.

Ertu ve Doğu'nun diyaloguna kulak misafirliğinde bulunan İnanç Gürmen, verandada buluşacaklarını ve tekrar araştırma yapacaklarını duyunca gözlerini sımsıkı yumdu.

Doğu Üzeyiroğlu eceline oynuyordu.

Başına konan öpücüğü hissedince gözlerini usulca açtı. Boynuna bırakılan öpücükle de gözlerini sevdiği adama çevirdi. Mahcup ifadesi uzaklığını telafi edemezdi.

"Bir duş alacağım, sonra çalışacağız. Beni bu gece için de affet."

Karşılık vermeyerek yüzünü çevirdi. Yanında olmak istediğini söylediği hâlde geri tutulması kanına dokunmuştu. Hastanede arkadaşlarının yanında bile olsa bir destek vermiş olacak ve o zaman neden buraya geldiğinin cevabını vermiş olacaktı. Fakat Doğu onu geri planda tutmayı tercih ediyordu.

Her şey Arda'nın planının değiştiği gün başlamıştı.

Ortadan kaybolan iki adamın arkasından bakan İnanç, boğulacakmış gibi olunca uzandığı koltukta doğruldu. Arda'ya sormayı makul buldu. Belki onun yanıtı bir yol çizmelerini sağlardı.

"Ne zaman bitecek bu araştırmalar?"

"Tahmin etmek zor, bebeğim."

Ortadan kaybolan adamlar yaklaşık on beş dakika sonra tekrar görünmüş, Arda'nın hazırladığı kahvelerle verandaya geçmişlerdi.

"Espinoza ile ortaklığı yüzünden beni yanına almıyor sanıyordum. Bu Dean kimse onun yüzünden Doğu'yu göremez oldum."

"Seni korumak istemesinde bir hata yok, İnanç."

"Beni başkalarından korumak isteyip kendinden soyutlaması hata, değil mi Şevval?"

"Uğur böceğim biraz fevri davranmıyor musun?"

"Hayır, Günce var yanında. Gece gündüz demeden her saat." Fısıldayarak söylediği ayrıntı yüreğini yakan tek gerçekti ki bununla nasıl baş edeceğini henüz öğrenememişti. "Üzerine gitmiyorum, sıkmiyorum onu

ve anlayışla karşıladığımı her defasında belli ediyorum. Dayanamadığım tek nokta, beni dışlayan o şeytanın kazandığını sanması.”

“Kazanmadığının en başında farkındaydı. Sen yokken de. Doğu’nun sana nasıl baktığını görüyoruz, İnanç. Günce bu bakışın zerresini almamıştır, eminim.”

“Almayacağıının bir garantisi de yok,” deyip derin bir nefes aldı. “Ben Doğu böyle yaparak Günce’ye fırsat verdiği için kızgınım. İlk karşılaşmamızda yüzüme vuracağı cümleler bile belli. Hatırladıkça kendi kendime tekrar ediyorum.” Kendine inanamayarak güldü. “İnan her ilişkide tehdit unsuru biri hep vardır. Geçmiş yakını bırakmıyor.”

“Akin’i hortlatırsam kaos çıkar.”

Küçük heyecanlarını hep korkularla yaşamıştı. Akin’dan sonra kalbine birisini tam anlamıyla almamışken Doğu onu kuşatmıştı. Hayatında var olabilecek tek adam oydu.

“Doğu bana eski sevgilisini anlattı.”

Şevval afalladı. “Neden?”

Doğu’yu savunduğundan değil ancak o zaman konunun açılmasını farkında olmadan o sağlamıştı. “Benim yüzümden. Yani sorduğum sorunun cevabı o kızdaydı.”

“Derine mi indi?”

“Hayır, Doğu bunu yapmaz.”

“Bazen çok erken konuşuyoruz.”

“Yapmaz, etmezler için mi?”

“Evet,” diye onayladı. Kazım’ın acısını yaşamış bir kadın olarak tecrübe ettiğinden erken konuşmamaya, artık birilerine kefil olmamaya ve düpedüz inanmamaya kesin karar vermişti. “Ve kendim için...” diye noktalandı Şevval. Muazzaz’e ihanet edeceğini kendisi de bilememişti.

“Biz ölene kadar da kendimizi tanımaya devam edeceğiz, Şevval.”

“Bu kadar acı bir şekilde tecrübe edeceğimi hesaba katmamışım.”

“Ben de Doğu’ya körkütük âşık olacağımı hesaba katmamıştım.”

Şevval gözlerini imayla belertti. “Ben Doğu’nun bu kadar değişeceğini tahmin etmemiştim.”

“Benim onu silkelemem, kendine gel arıza herif demem lazım,” diyen İnanç Gürmen çenesini işaret parmağıyla ağır ağır okşadı. “Ama nasıl?”

Şevval sorusu üzerine yoldaşlık ederek birçok öneri sunmuş, İnanç elinin tersiyle hepsini itivermişti. Neticede Doğu yangında yanan iş arkadaşları ve deposu için bunlara katlanıyordu. İnanç ne onu kızdıracak ne de hayal kırıklığına uğratacak bir atakta bulunamazdı. Bu Doğu’ya güle güle demeye eşdeğer bir hamle olurdu ki İnanç adamı kaybetme niyetinde değildi.

Odalarına çekilmek üzere ayaklandılar. Verandada oturan üç arkadaşın ayaklanacağı yoktu. İnanç üzerini değiştirip banyoya geçti. İhtiyaçlarını giderdikten sonra dişlerini fırçalayıp banyodan ayrıldı.

Odanın aralıklı kapısından içeri girdiğinde Doğu'yu gördü. Yatağa uzanmış, gözlerine taktığı gözlükle önündeki kâğıt yığınıncı inceliyordu. Hayli dalmış görünen adamın yanına gitmeden önce kapıyı kapattı.

Kalemin başlığını dudağının üstüne vuruyordu. Dikkatini üzerine almayı başırırsa silkelemiş olacaktı. Kendinden emin adımlarıyla yatağa yürüdü. Henüz varlığını fark etmeyen yahut dikkati dağılmasın diye görmezden gelen adamın yanı başında dikildi.

Kafasını omzuna yatırarak uğraştığı kâğıt yığınlarına bir göz attı. Kamera kaydı görüntüleriydi ancak hiçbir şey belli olmuyordu. Ne görmeyi bekliyordu acaba?

Kafasını kolunun altından geçirerek kâğıtla ilişkisini kesti.

"Benimle ilgilenmiyorsun!"

"İlgileneceğim... İlgileneceğim..."

Boğuk çıkan sesinin sonunda saçlarında yine öpücüğünü hissetti. İnanc' dikkatini dağıtamayacaktı belli ki. Kolunun altından sıyrılarak yatağa uzanıp diğer tarafına geçti. Hâlâ meşgalesinden kopmamıştı. Tekrar incelediği kâğıda baktı ve bu sefer karanlıkta parlayan bir motor ve başında kask olan bir silüet gördü. Muhtemelen depoyu yangına veren Victor itiydi.

Doğu'nun nefesini homurdanarak verdiğini duyunca afalladı. Acaba bığtaki Victor yerine onun kafasını ikinci defa önünde gördüğü için mi homurdanıyordu? Anlamanın tek bir yolu vardı. Arkasında kalan adama döndü.

"Benimle ilgilen, Doğu," diye fısıldadı. Dudağında hissettiği öpücükle sersemledi. Ciddiyetini asla bozmayan bir Doğu Üzeyiroğlu ile karşılaşıyordu. Gözündeki gözlüğe uzanıp çekti.

"Beni görmüyorsun."

"İşim bitsin..."

İnanc' gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirip yanağına dudağını değiştirerek işiyle meşgul olan adamı delil yığınıyla baş başa bıraktı. Kendi tarafına uzandığında iyi geceler dileyerek gözlerini yumdu.

"Yarın o dudak değdirmenin intikamını alırım."

"Bir haftanın hesabını verdiğinde sağlam çıkarsan neden olmasın."

*

Meşakkatli olacağını içten içe bildiği New York yolculuğunun üçüncü haftasını tamamlamak üzereydi. Henüz ne bir yol kat edilmiş ne de bir gelişme olmuştu. Yavuz Gürmen'in baskıları İnanc'ı epey zorlarken Şahin Üzeyiroğlu'nun geleceğim inadı Doğu'yu zora düşürmüştü.

Destek olmak için yanında olmak isteyen babasını kabul etmeyen Doğu'ya izin vermesi gerektiğini söylemek istediye de baba oğul arasındaki ilişkiye karışmamıştı İnanc'. Bu süreci kavgasız, gürültüsüz, en sağlıklı şekilde atlatmak istiyordu.

"Bir plan peşindesin."

Arda'nın sesiyle daldığı düşüncelerden öfkelenerek sıyrıldı. Yoklukla-
rını çekmek için buraya gelmemişlerdi. Ötede tutulmanın acısını her ge-
çen gün daha fazla çeken İnanç Gürmen eve dönmeyi bile düşünmüştü.

"Hepinizi ardımda bırakıp eve dönmeyi düşünüyorum."

Kanı çekilmiş gibi irkildi Arda. Plan derken eğlenerek üzerine gele-
ceğini sanan adamı hayal kırıklığına uğratmıştı İnanç ve şimdiki yüzünde
izlerini görüyordu.

İnanç pişmanlık duymadı. "Ben odamdayım," diyerek mutfaktan ay-
rıldı. Koridora girerken Şevval ve Arda'nın fısıldaşmalarını ardında bırak-
tı. Sabrının sınıandığını başka türlü anlayamayacaklardı. Odaya girmek-
ten son anda vazgeçip dönerek yönünü banyoya çevirdi İnanç. Doğu'nun
hangi cehennemde olduğunu bilmesede gitmeyi düşündüğü konusunu
çıtlattığı için Arda'nın susmayacağını biliyordu.

Kapıya yanaştığında kulpa dokunamadan kapı açıldı. İnanç geri adım
atamadan Doğu önünde belirdi. Ona küs olduğu için yanından geçip
banyoya girmeye çalıştı. Ancak Doğu onu bileğinden yakalayıp geriye çe-
kerek banyoya soktu, kapıyı kapatıp İnanç'ı sıkıştırdı.

Tüm bunlar saniyeler içerisinde gerçekleşmiş, İnanç onu sıkıştıran
adama şaşkın gözlerle bakakalmıştı.

"Küs müyüz?"

Yüzüne vuran sıcak nefesi şaşkınlığından sıyrılmasını sağlayarak ko-
runma merkezini harekete geçirdi. Küs değildi, kırılgan ve kızgındı. Başını
sol omzuna çevirerek konuşmak istemediğini belirtti.

Muhtemelen yaptığı hatayı fark edip af dilemeye gelmişti.

Fakat geç kalmıştı.

"Hastayım, doktor."

Konuşturmak için çabaladığı belliydi. Cevap vermedi İnanç.

"Doktorların işi iyileştirmek değil mi? Bedenim senin, istediğin dene-
yi yapabilirsin, yavrum."

İnanç özbedici bedene dokunmadı, sarhoş eden kokusuna kapılmadı.
Doğu Üzeyiroğlu'nu bir süreliğine alanından çıkardı çünkü bunu hak ediyordu.

Kafasını öne çevirerek tepesinde kalan adamla göz göze geldiğinde,
"Uzaklaş!" diye tısladı. Amber gözleri öfkeyle titreyordu. Doğu kavga-
ya sebebiyet verecek rahatlıkta üzerine gelmeye devam ederse İnanç onu
gerçekten de bir doktor adayına yakışmayacak şekilde deneylere maruz
bırakacaktı.

Doğu isteğini ikiletmeden geri çekildi, anlayışlı ifadesine rağmen kus
gülüyordu. Kapıyı açmak için döndüğünde kısı kısı gülüşünü şiddetli
arzusuyla savurduğu cümleleri takip etti.

"Seni seksi şeytan! Sen sinirlenince fena yükseliyorum!"

İnanç Gürmen, çıldıran adamı susturacak bir hiddetle kapıyı itti,
acıyla inleyen adama aldırış etmeden odaya geri döndü. Aklı varsa şimdi
gelmez, onu kızdırmaktan itinayla kaçınırdı.

Hoş, Doğu her şeyin tersini yapmayı kutsal görevi saymış bir adamdı. Üzerini hızlıca değiştirip kıyafetlerini sepere fırlattı. Biraz sakinleştiğinde banyoya geçecekti. Telefonu alarak yatağa uzandı. Kızgınlık duymaktan doğru düzgün düşünmeye vakit bulamıyordu. Babasına gelmeyeceğini, en azından bir gelişme olana kadar gelemeyeceğini belirttiğinde aile içi kavgaya sebebiyet vermişti. Şimdi ise Doğu onu görmezden gelecek İnanç'ın desteğine haksızlık ediyordu.

Kapının açıldığını duyunca telefonu yüzünden çekti. Doğu'nun geldiğini görünce buz gibi bakışlarını atarak tekrar telefonuyla ilgilendi. Gelmele hata ediyordu. Belli ki banyodaki fantezisini burada devam ettirecekti.

Denemesen iyi edersin!

Denemeye kalkışırsa diye telefonundan arama motoruna can veren soruyu girdi:

Erkek arkadaşımı doğduğuna nasıl pişman ederim?

Bir doktor adayı olarak türlü yöntemlerle onu pişman ederdi ama etik olmazdı. İnanç mesleğine sevgilisi yüzünden zarar vermeyecekti. Aradığı kriterleri bulamayan İnanç, seçenekleri değerlendirirken Doğu'nun yanına uzandığını hissetti. Öpmeye davranan adamı hızla itti.

"Deneme bile!"

Doğu gülererek, "Öyle olsun," deyip yastığa başını koydu. "Burnumu kırmış olabilirsin doktor, kontrol etmen gerek."

Aldığı cevap korkunç bir homurtu olunca dudaklarını mühürledi Doğu.

Hâlâ telefonla uğraşan ve yüzüne bakmayan sevgilisinin neye baktığını merak etti. Banyodaki hâinden bir miktar korkmuştu Doğu. İnanç'ı tekrar kontrol ettiğinde hâlâ telefonla meşgul olduğunu görünce merakı depreşti. Dirseğinden destek alarak ekrana bakmaya çalıştığında, İnanç göğsüne saklayarak çemkirdi.

"Uzaklaş ve beni rahat bırak!"

Doğu içine içine gülererek sessizce yerine uzandı. Yanlış bir yol izleyerek İnanç'ı üzmişti ve affedilecek gibi de görünmüyordu. Göz ucuyla tekrar kontrol edince beyaz bir cismin üzerine geldiğini son saniyelerde fark etti. Sonrası üzerine yığılan kontrolsüz gücü.

Yastıkla boğulan Doğu, karnının üzerinde bir ağırlık hissedince hareket edemedi. Boğulmasına neden olan yastığı çekmeye çalıştı ancak İnanç tüm gücünü sarf ettiğinden yetemedi.

Kafasını yana yatırmaya gayret etti. Nihayet başardığında nefes nefese, "Bo... Boğuluyorum lan..." diyebildi. İnanç'ın durmasını sağlamayan bu itiraf, nispeten şiddetlenmesine neden olunca Doğu küfretti.

"İnanç ne yapıyorsun?"

"Seni öldüreceğim!"

Niyetini apaçık ilan eden çılgın sevgilisinin şiddetinden bir an önce kurtulmazsa hakikaten başaracaktı. Hoş, hak ettiğinin de farkındaydı.

“İnanç dursana.”

“Seni geberteceğim!”

Gıdıklarsa gücünü hepten bitirirdi. Karnının üzerinde oturan kadını yakalamaya çalıştı. İnanç hamlelerinin başarısız çıkması için varını yoğunu verdiğinden bunda da alnının akıyla başarılı çıktı.

Şakaklarına inen baskı canını yaktığından doğru düşünemiyordu. “Lan bir dur.” Yalvarması öfkesini bitirecekse ona da razıydı Üzeyir.

“Seni parçalayacağım!”

Tıslayan sesi işittiğinde korkusu alevlendi. Konuştukça onu öfkelen-diriyor, can acısını kendi eliyle katlıyordu. Yastıkla abanan kadının elinden yakaladı. “İnanç, sevgilim iki normal insan gibi konuşup anlaşalım lütfen.”

“Hadi lan oradan arıza herif!”

Dalgaya alan ses tonundan anladığı, yine kadının fabrika ayarlarıyla oynadığıydı. Bu iş böyle olmayacaktı. Ya onu kaldıracaktı ya da kendi ecelini getirecekti.

“Haydi bismillah,” diyerek belinden kavradığı sevgilisine parmaklarını sertçe geçirdi. Canını yaktığı sevgilisinin tutuşu gevşemiş, yastık yüzünden hafifçe çekilmişti. Doğu kazandığını anlayarak sırtıttı. Ancak o esnada atik bir hareketle pozisyonunu değiştiren İnanç adamın feleğini şaşırttı.

Nefes nefese gelecek hamleyi bekleyen Doğu, bacak arasında sert bir baskı hissedince sersemledi. Kaşlarıyla belirli noktayı işaret eden sevgilisinin ağzından hayırsız haber hemen arkasından döküldü.

“Eğer bana sert bir müdahalede bulunursan, tekme yi yersin.”

Haçneresinden acıyla yoğrulmuş, “Siktir!” küfrü kopuverdi.

İnanç yastığı elinden fırlatıp bileklerinden yakalayarak başının üstünde tuttu. Roller değişmiş, İnanç Gürmen arıza lakabına yaraşır hareketler sergilemişti.

“Söyle bakayım, hangi işkenceden başlayayım sana?”

Temelinde sorun yatan her ilişkinin sonu öyle ya da böyle bitiyor, aşılabilir engellerle iki tarafı yıpratıyordu. İnanç’ın korktukları, Doğu’nun kaçışları henüz aşılmaz sona getirmemişti. Yalnızca sorunları halletmek için farklı bir yol deneniyordu.

İleride baba olmasını engelleyecek bir darbeden kaçmak isteyen Doğu, İnanç’ın insafına kalmıştı.

“Boy boy çocuklarım olsun istiyorum.”

“İşkencelere katlanabilirsen neden olmasın!”

“İşkenceden kastın nedir?”

Sorusuyla İnanç dizini bacak arasına ayarsız bir kuvvette bastırdı. Uzununda hissettiği tehdit, değil çocuk yapmak, yürümesine bile engel olacaktı.

Doğu Üzeyiroğlu darbe almadan ilk teklifinde bulundu:

“Adil bir dövüş talep ediyorum.”

“Reddedildi!”

“Adil bir savaş istiyorum.”

“Reddedildi!”

“Adalet istiyorum.”

“Yok ki.”

Manidar cevabı veren İnanç'ın yastığa uzanmasıyla diyalog son buldu. Doğu hareketlenince de gözünü öldürürcesine büyütti. “Tek bir atakta bulunursan, seni yakarım.”

Doğu ellerini teslim olurcasına kaldırırken sırtıyordu. “Beni acayip tahrik ediyorsun şu an,” derken ki sırtışı uzvunda hissettiği hareketlilikle salisesinde yok oldu. “Bu gerçekten sonrası için beni suça teşvik ediyor. Seni uyarıyorum, bebeğim.”

“Beni zırt pırt uyaracağına kendine bir çeki düzen verseydin şimdi böyle tehdit altında olmazdın, Doğu.”

“Neden bana bebeğim demiyorsun?”

“Çünkü sen bebeğim olacak kadar sevimli değilsin.”

Doğu'nun tuzla buz oluşuna sebep olan cümle ağzından dökülür dökülmez İnanç pişman oldu. Zira öfkelenişini gördüğü adama karşı korku duymuş, yansıtmamak için gayret etmişti.

Elinde kalan yastığı nereye koyacağını şaşırان İnanç, göz temasını kesmediği sevgilisinin öfkelenişini gördükçe korkusuna teslim oluyordu.

“Teşvik ettiğin için sen suçlusun!”

İnanç cevap veremeden belinden yakalayan sevgilisinin hamlesiyle sarıldı. Kendini kurtarmak için fırsat tanımayan Doğu, yatağın diğer ucuna yattınca İnanç çılgılığı bastı. Asıl korkup ona fırsat verdiği için suçluydu.

Elinden kurtulmak için yatağın üstünde hızlıca sürünerek ayakları üzerinde durdu. Yatağın karşı tarafında onu bir lokmada yutacakmış gibi bakan sevgilisinin bakışları altında kendini güçsüz hissetti.

Doğu ellerini birbirine sürterek ısınma hareketlerine koyulunca gözleri büyüdü. “Doğu ısınıyor. Talep ettiği adil dövüşme rakibi Gürmen tarafından reddedilince öfkeleni.” Yerinde zıplayıp hızlı nefes alış verişleriyle ısınmaya devam etmesi ciddi oluşunu çok net ortaya koyuyordu.

“Senin ayarların bozuk.”

“Bozmasaydın, bebeğim.”

“Bozuk olan bir şeyi tekrar bozamam, Doğu.”

Burnunu çeken Doğu kafasını usulca salladı. “Altta kalan kaybeder.”

Gözleri kapıya değen İnanç hâlâ ısınmakla meşgul olan adama yakalanmamak için yönünü değiştirdi. Kapıya doğru koşarken yakalanıp yakalanmayacağı ihtimalini düşündü ki daha yaklaşmadan Doğu'nun güçlü kolları arasında kendini buldu.

“Seni reddettim, istemiyorum.”

“Yanıtın reddedildi, Gürmen,” diyerek omzuna çuval alır gibi sevgilisini yükleyen Doğu güreşe yeni bir soluk getirerek onu yatağın üstüne

uzattı. Bir eliyle kolundan sıkıca tutup kalkmasını engellerken diğer eliyle yatağa ardi ardına vurdu.

"Arıza rakibini alt etmek için her yolu deniyor. Gürmen, güreşin mağ-lup ismi olmak üzere."

İnanç gülmekten bir karşılık veremediği için çakma güreşi kaybetmek üzereydi. Spikerliğin zirvesini yatağı vurdukça, vurduğu yerden ses çıkar-dıkça yaşıyor, gülmemek için İnanç ile göz teması kurmuyordu Doğu.

"Böyle güzel gülmeye devam ederse bir karşılık veremeyecek. Oysa Arıza reddedilmenin hincını çıkarmaya yeminli. Neden bebeğim demedi-ği için kızgın. Kendini ondan soyutladığı için öfkeli ve..." derken çapkın-ca sırtıtmaya başladı. "Spikerliğini konuşturdukça karizmatik."

Son cümleden sonra gelecek olan bütün hamleler de yok oldu. Kah-kaha krizine giren İnanç yatağa gülmekten yayıldı. Aralarındaki sorunla-rı Doğu böyle sevimli hareketlerle unutturmaya çalışıyordu ancak daha İnanç'ın keseceği bir fatura vardı.

"Arıza raundu kazanıyor. Karşı taraf kazanamayacağı rövanşa girerek rakibinin gönlünü hoş ediyor. Arıza herif kendini konuşturuyor. Güçlü ve akıllı, bir o kadar da yakışıklı olmanın avantajlarını kullanıyor."

İnanç ukala diye eklemek istediye de Doğu'yu dinlemek daha eğ-lenceli geldiğinden gülerек eşlik etmeye devam etti. Ancak hemen yan tarafında yatağa inen darbeler onu bir miktar korkutmuyor değildi.

"Çocuklanmı nasıl katledersin lan!"

"Doğu yeter!"

"Kaybetin."

"Hayır."

"Evet," diyerek nefes nefese üzerine yığılan adama istihzayla gülümse-di. "Sen beni arka plana attığın sürece ben kaybetmem. Unutma ki bana hiçbir şey olmaz."

Doğu repliğin altındaki imaya bozuldu. "Seni korumak benim kutsal görevim..."

İnanç çenesinden sıkarak susturdu. "Bak lan benim gözlerime. Tavrı-larını kabul edecek göz var mı bende? İyi bak!" derken boşta kalan eliyle gözlerini işaret etti.

Çenesinden tutan ellerine hayretler içinde bakan Doğu'nun sessizliği, İnanç'ın takındığı tavrı daha önce hiç yapmamış olmasındandı. Ancak empati yapmasını istiyordu İnanç. "Yanında olmak istediğimi bilerek gel-dim seninle. Ama sen dışında her şeyi görüyorum."

"Çenemi bırakırsan gerekli açıklamayı yapacağım."

Çenesini sıkıdığından olsa gerek sesi değişmişti ve kelimeler ağzından güçlkle dökülüyordu.

“Bence böyle daha iyi. Beni kandırmak için söyleyeceğin her sözü böylece engellerim.”

Doğu bileğinden yakalayıp çenesini parmaklarının baskın gelen ağrısından sıyırdı. Bu sırada bileğini öpüp sol göğsüne yasladı. “Seni kandırmak için suç işlemiş olmam lazım.”

“Son iki haftadır listen epey kabarık.”

“Biliyorum.”

İnanç kandırmaya çalıştığını düşünerek öfkelenmişti. Bugün işi ve koşuracağı bir hastane ile çete grubu yoksa ne demeye evde onunla ilgilenmiyordu? Bileğini elinden çekip Doğu’yu üzerinden fırlattı. Zorlamayan adamın yatağın diğer tarafına düşüp hareket etmeden beklemesiyle kendisi de ayaklandı.

“Sen de bilmek yerine benden kaçırıyorsun, değil mi?”

“Kaçmıyorum İnanç, hayatımız için çabalıyorum. Çabalıyoruz...”

İnanç ona dönmesini bekledi. Doğu son iki haftadır yaptıklarının üstünü en ağır darbeye kapatmıştı. Üstelik bunu yapmak için geçerli herhangi bir sebebi de yoktu. Kendini affettirmek için yanlış yollar seçiyordu. Nihayetinde yüzünü dönen adamla göz göze geldi. Onu incelediğinde pişmanlık yaşadığını fark edebiliyordu. Lakin bu asla yeterli değildi.

“Neden bile isteye aramıza duvarlar örüyorsun, Doğu?”

“Abartmıyor musun sence de?”

Kızgınlığı harlanan İnanç, abarttığını iddia eden adamı kendiyle beraber yakmaya can attı. Keza abarttığını söylemekle yanmayı hak ediyordu.

“Sen neyi abarttığımı bundan sonra göreceksin!”

Hışmıyla odadan çıkan İnanç kapıyı sertçe kapattı. Maruz kaldığı saçmalıklara dayanacak son gücünü de az önce yitirmişti. Doğu Üzeyiroğlu abartmak deyiminin hasını bundan sonra yaşayacak, ettiği her laf için pişmanlık duyacaktı.

Kalp Tam Bir Baş Belası

Merak, cezbedici yanlarıyla zihinleri kuşatarak ablukasına alıyor, sağlıklı düşünceleri yıkıp geçiyordu. Buna sebep olan şey bir parça endişenin de eşlik etmesiydi.

“Sence ne yapar?”

Şevval’in sorusu üzerine durup düşünmedi İnanç. Dün gece Doğu’nun yanında yatmak istemediği için Şevval’in yanında uyumuştı. Herhalde acısını çıkartacağını biliyordu. Sadece belirsiz olduğu nokta nasıl gelecekti. İllaki bir karşılık verecekti.

“Bana ne yapacağından çok, nasıl bir tutum sergileyeceği önemli,” diye yanıtladı. Tutumuna göre İnanç’ın tavrı da değişkenlik gösterecekti. “Ona göre burnundan nasıl fitil fitil getireceğime bakacağım.”

Şevval kıkırdadı. “Üzgünsün biliyorum ama bu hâllerin bana çok sevimli geliyor.”

İnanç peyniri doğrarken Doğu’yu o bıçakla nasıl keseceğini hayal ediyor, kendini dostu kadar sevimli göremiyordu. “Ben bununla Doğu’yu doğrarken sevimli olacağımı sanmıyorum,” derken elindeki bıçağı Şevval’e doğru salladı.

Bıçak sallanınca aralarına mesafe koyan Şevval gözlerini büyüttü. “Korkarım Doğu’dan önce beni bıçaktan geçireceksin.”

“Olabilir,” diyerek burun kıvıran İnanç peyniri kesmeye devam etti. “Onu cezalandırmam lazım.”

Şevval gözlerini devirdi. “Bence dün gece en büyük darbeyi yaşattın ama sen bilirsin.”

Sözlerinin sonunda gözleri bir başka noktaya takılınca gülümsedi. İnanç başta anlam veremese de sonradan birinin geldiğini anladı, arkasındaki hareketliliğe dönmeden hemen yanında bitiveren adamın cüssesiyle hafiften irkildi.

“Günaydın, İnanç Hanım.”

İnanç tavrını eleştirecek oldu. Sana kızgın değilim, demeye getirse de ses tonundaki ima ve *İnanç Hanım* deyişi rengini alenen belli ediyordu. Gece yanında yatmadığı için kızgın olduğunun bilincindeydi. Ancak hak ettiğini vermekten çekinmeyeceği konusunda açıkça uyarmıştı. Doğu onu hafife alarak hata etmişti.

“Günaydın,” diyerek tonu belirsiz sesiyle yanıtladı ardından peyniri diğer kahvaltılıkların yanına ilıştirdi. Hazırladığı peynir tabağını Şevval’e

bırakıp ellerini yıkayan İnanç, adamı göz ucuyla süzdü. Muhtemelen o da yardım edecekti.

“Neden krep yapmıyorsun?”

Konuşmak için kahvaltıdan konu açan adama göz ucuyla bakarak yavaş ağızla cevap verdi. “Canım istemiyor.”

“Öyle mi?” diyerek dolaba yönelip yumurtayı çıkarışını sessizce izledi İnanç. Bu savaş çetin olacaktı.

“Seninle beraber dört birey daha yaşıyor bu evde.”

Laf çarpma bölümüne geçmişlerse İnanç gereken cevabı verecekti. “Canım yemek istemiyor değil, yapmak istemiyor.”

Yumurtaları önüne bırakan Doğu’nun çenesi seğirince iç yanaklarını ısırdı. Bazen çıtayı aştığının farkında olmadan gaza basıyordu İnanç. Dip dibe geçirdiği haftaların arasına giren ayrılık feleğini şaşırttığından Doğu’ya nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

“Kahvaltıyı hazırlıyorsun.”

“Şevval’den rica edebilirsin.”

“Ben senin yapmanı istiyorum.”

“Senin isteklerine göre hareket etmiyorum.”

Dün gece *bebeğim olacak kadar sevimli değilsin*, cümlesiyle kayışları koparan İnanç, ikinci kayışı da böylece kopardı. Doğu cevapsız kaldığı yahut tepkisiz kaldığı her olayda farklı yollardan cevap veriyordu.

Herhalde ikinci bir güreşe tutulmayacaklardı.

“Bizi aç bırakmaya da niyetlenirsin bu gidişle.”

“Düşmanlar için çalışan ellerin bir yumurtanın ucundan tutar herhalde,” diyerek imayla gülümsedi İnanç. Hemen sonra hata yapmış gibi gözlerini yumdu. “Ah özür dilerim, abarttım yine.”

Doğu yumurtayı eline alarak, “Evet, bunu kırıp pişirmeyi yokluğuma bağlayarak hem abartıyorsun hem saçmalıyorsun. Senin derdin ne?” diye sordu. Sakladığı kızgınlığı gün yüzüne çıkmış, İnanç’a da gün doğmuştu.

“Sensin!”

Sorması hataydı. Derdi onun dışında başka ne olabilirdi? Gideceğini Arda’ya söyleyerek açık bir mesaj vermişti İnanç. Yine de Doğu onu belanın içine çekmezdi. Dean’in kim olduğunu bildiği hâlde içinde bulunmak, Doğu ve arkasında çalışan herkesi ipe dizdirirdi. İnanç’ı üzen onun yokluğuydu ve bunun ne zamana kadar süreceği idi.

“İnanç...” diye seslendi homurdanarak. “Seni saf dışı tutmamın sebebini iyi biliyorsun. Arda veya Ertu bir ilişki yaşıyor olsaydı, senin yaşadıklarını o kadınlar da yaşayacaktı. Bilgi toplamam ve karşı tarafın hamlelerine göre hazırlanmam gerektiğini göz önünde bulundur.”

“İnaanç...” diyerek ismini ağda gibi uzatırken hesap soran gözlerini sevgilisine dikti. Adıyla hitap etme evresine geldiklerine göre İnanç’a yaygarayı koparma hakkı her türlü doğuyordu.

Doğu alt dudaklarını ağzının içine alıp söyleyeceği her neyse geri yuttu. Kızgın edasıyla gülen adamın etkileyici olması düpedüz haksızlıktı. Kız İnanç ona kızgın olmak istiyordu.

“Ne dememi istiyorsun mesela?”

“Hiçbir şey.”

“Ruh hâline yetişemiyorum, İnanç.”

“Bu senin sorunun, Üzeyir.”

“Benimle zıtlasmaktan vazgeç!”

İnanç arkasını dönerek zıtlasmaya kısa bir ara verdi. Bu aralar favorilerine Doğu’yu delirtmeyi zevkle alabilir, canını sıkan adamı canından bezdirebilirdi. Doğu’nun tabak kırma seslerine benzer gürültüler yükselince kıştığı gözlerini sevgilisine doğruca çevirdi. İki yumurta kırmadı diye yaygara koparan adamın tavırlarına uyuz oluyordu İnanç.

“Tabakları kırmadan yap ne yapacaksan,” diye ikaz etti. Doğu hissiyatıyla kendisine dönünce, İnanç inada binip yanına ilişerek yapacağı işi bizzat izlemek istedi. Yüzündeki belirsiz ifade yerini koruyordu.

“Kendi tavırlarına sen de yabancısın. Farkındasın, değil mi?”

İnanç omuz silkti. “Hayır, gayet kendim gibi davranıyorum. Sana cevap verince neden olduğum kişiden çıkmışım gibi davranıyorsun. Doğu?”

“Çünkü yanlış cevaplar veriyorsun. Çünkü düşüncesizce davranıyorsun.”

“Düşüncesiz değilim, işine gelmiyor. Sen istiyorsun ki İnanç sussun ve sana sürekli gülümsesin.”

“Hayır, ben seninle tartışmaktan korkmuyorum. Sürekli iyi bir ilişkimiz de olmayabilir. Ben diyorum ki bana saçma sebeplerle tavır alma.”

“Çünkü işine gelmediği için saçma. Sen hatanın farkındasın ve üste çıkıyorsun, Doğu. Yetmezmiş gibi abarttığımı, saçmaladığımı söylüyorsun. Çileden çıkmama ramak kaldı.”

“Belli zaten. Dün gece odadan çıktın. Bu gece evden de ayrılırsın.”

“Damarıma basarsan onu da yaparım.”

“Nereye gideceksin?”

“Espinoza’nın karsısına giderim. Belki o bir şeyler anlatır, ha! Ne dersin?”

“Öyle mi?”

“Öyle!”

“Bunu sen istedin,” diyerek elindeki yumurtayı alnında kırdı Doğu. Kabuğu çatlayan yumurtayı birbirinden ayırıp kâseye boca etti. Şoka uğrayan İnanç’a bir kere olsun dönmeyen Doğu, kalan yumurtaları da kırmak için birini daha eline aldı.

Pek etki etmese de İnanç’ın öfkesini dindirdiğine inandı Doğu ancak inancı hamleyi görene kadar sürdürdü.

İnanç’ın yumurtalara uzandığını görünce afallayarak, “Sakın!” diye ikaz etti. Nitekim o daha tutamadan İnanç yumurtayı almıştı. Doğu ken-

di kafasında kırılmasındansa nasibini yine sevgilisinin almasından yanaydı.

İnanç'ın küçük elini kendi avucu arasında sıkarak yumurtayı çıgıkları çliğinde patlatan Doğu, parmaklarının arasındaki yoğun sıvının kokusu bumuna dolunca yüzünü ekşitti.

"Of, bu iğrençti."

Ağlamaklı duran sevgilisinin sessizliğinden korktuğunu kendine itiraf edemese de İnanç'ın fırtınaları koparacağı kesindi. Yumurtayı alnında kırmayı planlamamış, ansızın karar vermişti. Planlasaydı sonrasını düşünerek vazgeçerdi.

"Ölümlerden ölüm beğen kendine, Doğu. Seni kurşunlardan geçireceğim, oğlum."

Oğlum deyişini duymazdan gelen Doğu acımasızca sırtıttı. "Yumurta kadar acıtmaz. Şu an koku eline tamamen sindi, değil mi?"

"Evet."

"Yıkadığında geçecek mi hemen?"

"Hayır."

"O zaman zıtlaşmanın sonucunu ben kazandım."

"Öyle görünüyor."

"Beni kandırdığını sanma bebeğim, kafanda kurduklarının farkındayım," diyerek İnanç'ı ve sıkıca tuttuğu ellerini eviyeye doğru zorla sürükledi. Ellerini yıkamadan bırakırsa olacakları düşünmek bile istemiyordu ki İnanç çabuk pes eden bir kadın değildi. Zira "Sen kazandın Doğu," demesi için kıyametin kopması gerekirdi. Musluğun altında tuttuğu eline suyu dökerken avucuna yüklediği kuvveti azalttı. Azar azar elini yumurta ve kabuklarından arındırırken sevgilisini inceliyordu; elini yıkarken hâlâ ağlamamak için direndiğini gördükçe, oyunbaz olduğunu düşündüğü için bir yanını suçluyordu.

Doğu eğilip omzunu öptü. "Ağlama."

Teselli beklemeyen sevgilisinin ağlamakla gülmek arası çıkardığı ses garibine gidince devam etti.

"Kim üzdü lan bebeğimi?"

Suçu üzerine alınmayışı İnanç'ın kızgınlığına dem vurdu. "Beni gerçekten kızdırıyorsun."

"Biliyorum, kızınca felaket seksi oluyorsun. Hoşuma gidiyor."

İnanç inanmadığını yüzünü buruşturup kafasını sallayarak beyan etti. "Elimi okşamayı bırak."

Doğu ona istediğini az da olsa verdi. Boşta kalan eliyle belinden yakalayıp kendine çekti, akabinde elini özgür bıraktı. Onları izleyen kalabalıktan bihaber savaşılarına devam ettiler.

"Doğu beni bırak."

"Seni bırakan Doğu ölsün lan."

"Doğu limon lazım bana."

“Neden?”

“Yumurta kokusundan kurtulmak için.”

“Tamam,” diyerek arkasına döndü. Şevval'den isteyecekti ki Ertu ve Arda'yı görünce kaşlarını çatı. “Film mi izliyorsunuz lan?”

Üçü kafasını sözleşmiş gibi aynı anda sallayınca Doğu sabır çekerek İnanç'ı mutfak tezgâhından ve mutfaktan uzaklaştırmak için sürükledi. Sitemlerini duymazdan gelip arkadaşlarının arasından sürüklerken Şevval'e yeniden dönerek mühim isteğini belirtti.

“Şevval suç aletini pişir, yiyelim.”

İnanç'ın inlediğini duyunca ona dönüp sırıttı. “Planların suya düştü.”

“Göreceğiz!”

Tetikte olması gerektiğini kendine telkin ederek banyoya girdiler. Elindeki kokudan kurtulması için sabunla bol bol köpürtürken, kaçmaya çalışmasını engellemek için de bütün vücuduyla sarılmıştı Doğu.

“Dün gece yanında uyumadığım için böyle sarılarak özlemini gideriyorsun herhalde.”

“Evet, daha onu konuşacağız.”

“Konuşulacak bir şeyi yok. Senin yanında uyumak istemedim.”

“Bazen çok kırıcı oluyorsun.”

“Çiftler zamanla birbirine benzermiş.”

Doğu yüzünü yıkaması için direktifi verdi. “İlaç saatin geçecek, acele et.”

Direktifine sessizce uymasından şüphelenirken İnanç'ı seyre daldı. Dün geceyi zar zor geçirmişti Doğu. Yanında uyumasına alıştığı kadın esasen bütün hayatını kuşatarak her anına sızmıştı ve yokluğunu gösterdiği anda onu savunmasız bırakarak tepetaklak etmişti.

Onu kaybetmekten ölesiye korkuyor, bazı zamanlar korkusuna kapılmamak için düşünmekten kaçıyordu. Korktuğunun başına gelmesi ihtimali de tetikliyor, Doğu'yu alaşağı ediyordu. Sanki İnanç hep gümeye hazırmış ve Doğu onu zorla yanında tutuyormuş gibi bir hisle yaşamak epey yoruyordu. Korkularının artmasındaki sebep yine dünkü gidişi ve yanında kalmayışıydı. Sözleriyle de korkutmuyor değildi. İnanç farkına varmadan ters bir hareketiyle Doğu'nun faturasını kesiyor, cehennem azabını yaşıyordu.

Gidecek korkusu adamın aklını alırdı.

Yüzünü havluya kurulayan sevgilisiyle göz teması kurduğunda Doğu heyecanlandı. Sonbaharın ahengini taşıyan gözleri, elleri ve ayaklarının birbirine dolanmasına neden oluyordu.

“Çok güzelsin lan.”

Havluyu Doğu'nun yüzüne fırlatan İnanç, “Onu kendine sayıklarsın arık,” diyerek, omzundan ittiği adamı kendinden uzaklaştırarak hızlı adımlarıyla banyodan çıktı.

“Alırım bunların intikamını, Gürmen.”

Arkasından bağırarak sevgilisine görmeyeceğini bilse de kafasını salladı. "Sen intikam alacak kadar yaşarsan neden olmasın!"

Zaruri bir savaşın sonunu getirmeye ant içmiş er gibi kendinden emin ve güçlü edasıyla mutfığa tam gaz yürüdü. Hazır kahvaltı sofrasında onları bekleyen üç arkadaşın kıkırdamalarını saklayışını görmezden gelerek yerine geçip oturdu.

Aslında söylediği sözlerin hayatlarında nasıl bir etki bırakacağını ve bugünü arayacaklarından habersizlerdi.

"Sonuna kadar senciğim. Her türlü intikam, plan, şerefsizlik, piçlik konusunda uzman unvanına sahip olabilirler ama ben hepsinin düşmanıyım, şekerim. Danışmanlık verebilirim."

Arda'nın desteğini hınzır ifadesiyle eksik etmeden vermesine karşılık yan bir gülüş attı. "Sen Doğu'yu bana bırak. İlahını kurutacağım o arıza herifin."

Kahvaltı sofrasında sözünü veren İnanç, Doğu gelince sessizliğe gömülerek önündekilerle oyalandı. Doğu'nun keskin bakışları altında kahvaltı yapmak, ona yansıtmamak kadar zor olmuştu.

Mevcut şartlar üzerine daha dikkatli olmaları gerektiğini bir iki cümleyle özetleyen Ertu, İnanç'ı anlaması için uyarmıştı. Ancak uyarı Şevval'in homurdanmasıyla bölünmüştü.

Erkeklerin anlama kıtlığı yaşadığıyla alakalı nutuk çektikten sonra konuşmamak üzere sustu. Masaya çöken ölüm sessizliği kahvaltıya kısa bir ara vermelerini gerektirdi. Ertu ve Şevval arasındaki gerginlik son hızıyla devam ediyordu ki bir açıdan bakıldığında gereği olmayan bir alevlenmeydi.

Arda çayını yudumlarken kavgadan mahrum kalmamak için derin bir nefes alarak söze girdi:

"Kahvaltı sofrasında kavga istemeyen Şahin Üzeyiroğlu gibi hissediyorum kendimi. Çocuklar, lütfen beni çileden çıkarmayın."

İnanç adını duyunca derin bir özleme kapıldı. Ailelerine duyduğu hasret her geçen gün katlanıyor, İnanç'ı iki büklüm ediyordu. Türkiye'de daha sakin ilerleyen hayatı burada inişli çıkışlıydı; duyguları iyi anlamda yoğunken burada karmaşıktı.

Doğu yanındaydı ancak belirsizdi.

Doyduğunu söyleyerek ilaçlarını alıp masadan kalktı. İlaçlarını ayaküstü alıp sabah toparlamadığı odaya geçti. İnanç'ın yokluğunu fırsat bilen Doğu, sevgilisini kışkırtan ve aklını bozan asıl kaynağa yöneldi. Her ne yapıyorsa elebaşı Şevval'di. Onu uyardıktan sonra sevgiliyle konuşmak için kahvaltı sofrasından kalktı. O içeri girerken Arda kendisine gelen telefona cevap vererek ayaklandı. Dün olanlar konusunda İnanç'ı desteklediğini Doğu'ya söylemiş, üzerine yürümemesi için uyarmıştı. Anlaşılan Doğu sevgilisinin gazabından korkmuyordu.

Arda gidince baş başa kaldıklarını fark eden Şevval, Ertu'nun varlığıyla geren ortamdan kurtulmak için masayla ilgilenererek ayaklandı. Kahval-

tiyi tek başına kaldırmaktan gocunmuyordu ama birileri Ertu ile yalnız kalmasın diye yardıma gelebilirdi. Şevval hızlı ve dikkatsiz davranmaktan kırılmadık tabak çanak bırakmazdı zira Ertu'nun sessizliği ürperticiydi.

Bakışları tenini geçiyor, adeta ruhunu ele geçiriyordu. Onu rahatsız eden tam anlamıyla buydu.

Mutfığı bitirmeye yakın ayaklanan adama ters ters baktı. Onu rahatsız etmenin keyfini yaşamıştı. Söylene söylene önündeki meşgalesine dönerek, gözden kaybolmasını bekleyen Şevval'in bir dakika daha bu adamı görmeye tahammülü yoktu.

“Biz erkekler tam olarak neyi anlamıyoruz?”

Kulağına fısıldanan kalın sesle yerinden sıçrayan Şevval, çığlığını içine atarak ağzını sımsıkı kapadı. Gittiğini sandığı adam dibine sokulmuştu. Dehşetle arkasına dönerek elleri cebinde, bir dudağının kıyısı yukarı kıvrılmış, alaycı gülüşüyle dikilen adamla göz göze geldi.

“Siz erkekler tam olarak neyi anlıyorsunuz?”

“Olayları büyütmeden anlayışlı bir şekilde halletmeyi.”

Şevval kelimenin tam anlamıyla kahrkaha krizine girdi. Çığlık çığlığa güldüğü an dakikalara bölündü. Düşmemek için Ertu'nun kolundan destek aldığı anda durmak yerine coşkuyla gülmeye devam etti. Ertu'nun bozgun ifadesi o güldükçe solarak yerini sevgi dolu gözlerine bıraktı. Şimdi onun kahrkahalarına karşılık çaresizce sırtıyordu.

“Of...” diye soluğunu bıraktı. Gülmekten yaş gelen gözlerini silerken Ertu'yu yaramaz bakışlarıyla süzdü Şevval. “Helal olsun.”

“Yine neyle kamçılacaksınız?”

“Beni şu durumda güldürmeyi başarmın büyük mucize,” derken asıl konuya döndü. “Olayları kendi lehinize büyüttüğünüz zamanların dışında, anlayışlı bir şekilde halletmek yerine konuyu oldubittiye getirerek kapatıyorsunuz.”

Ertu'nun yoğun bakışlarında söylediklerini inkâr eden küçümsemeye yakın bir ifade belirdi ama hemen sonra kayboldu. “Ömrünü saygısız piçlere laf yetiştirmekle geçireceğine, gerçek bir erkekle tanışmayı dene. Kimin kapattığını, kimin hallettiğini öğrenirsin.”

“Var mı?” diye sordu Şevval. Aniden ciddileşerek onu bakışlarıyla küçümseyen adamın üzerine yürüdü. “Bir kadını kırmadan ilişkiyi sürdüren gerçek bir erkek var mı?”

“Gözünüzün üstünde kaşınız olduğunu söyleyen erkeklere bile düşman kesiliyorsunuz. Gerçek bir erkeğin olduğunu inkâr etmekle aynı şey.”

Şevval onu bu defa sözleriyle değil, aşağılık biriymiş gibi incelerken gözleriyle kamçıladı. “Bir kadın olsaydın sana bunları söyleyen erkeğin yüzüne tükürürdün.”

“Sanmıyorum. Kadınlar tarafından sürekli aşağılanmamız gerçek bir aşağılık olduğumuz anlamına gelmiyor. Ayrıca bana gerçekleri söyleyen bir kadını kıracak kadar da şerefsiz değilim.”

"Muazzez'i paramparça ederken aklın neredeydi?"

"İşte sıkıntı tam da bu Şevval, ben Muazzez'e karşı açık ve net oldum. Onu sevmediğimi söylemem beni kötü yapmaz, sadece dürüst yapar. () zaman siz yalanlarıyla sizi kandıran erkekleri istiyorsunuz."

Şevval burun kıvrımayla sözlerini bertaraf etti. "Lafı nasıl istediğin zaman kendi lehine çeviriyorsun ama."

"Biz ona dürüstçe tartışmak diyelim."

"Dürüst olman doğru olduğun anlamına gelmiyor, Ertu!" diye çıkıştı. "Bizim ne istediğimizi asla anlamadınız."

"Seni o piç anlamadı," derken karanlık bir ifade yüzünden geçti. "Ona nefret duymanı anlıyorum ki haklısın. Ama onun yüzünden hepimizi aynı kefeye koyamazsın, Şevval."

"Koyarım."

"Koymazsın, bu sen değilsin. Aramızdakileri bitirmek için bu tutumu sergiliyorsun."

"Aramızda bir şey yok."

"İnkâr korkaklıktır! Sen de korkak bir kadınsın."

"Beni tanıyormuş gibi konuşma!"

Ertu'nun öfkeli ateşi üstüne su dökülmüş gibi söndü. O öfkenin ardından manidar bir gülümseme dudağına kondu. "Seninle geçirdiğim vakti sakın küçümseme. Her hareketini ezbere biliyorum," dedi bilgece kafasını sallarken. "Suyu ılık içince ekşittiğin yüzünü bile senden iyi biliyorum!"

Şevval donup kalınca Ertu daha fazlasını itiraf etmemek için yanından uzaklaştı. Son zamanlarda duygularına ket vuramıyordu. Esasen itiraf etmekten de çekinmiyordu. Yalnızca itiraf ettiği zaman maruz kaldığı tuncundan hoşlanmıyor, bu sebepten söylememeyi yeğliyordu.

Şevval'i kazanacağından adı kadar emin olduğu için yalnızca ona zaman tanıyordu. Hemen çıkmaları gerektiğinden Doğu ve Arda'ya seslenerek gelmelerini istedi. Dostları bekletmeden gelince arkasına bile bakmadan onlarla çıktı.

Arkasından küfürleri yağdıran kadını İnanç'la baş başa bırakmak, Ertu Arakol'un yarına sağ çıkmamak için eline verdiği en sağlam kozdu. Şevval onunla ilerlemeyecekti, zira ne pişkinliğine ne de acımasızca konuşmasına tahammülü yoktu.

Gün onun için zorlayıcı geçti; İnanç'ın şüpheli bakışları ve sorguları bitmemiş, Şevval her şeyi anladığından tam olarak emin olsa da hissettimemişti. Üstü kapalı cevaplar, müsaade istemeler İnanç'ın uyarıcı bakışları eşliğinde olmuştu ama Şevval ısrarla geri adım atmayarak kendini korumaya almıştı.

Yargılayacağından değil sadece hazır hissetmiyordu.

Ev sahipleri akşam yine geç saatte geldiler. İnanç notları ve araştırmalarıyla meşgul olurken Şevval babaannesiyile konuşuyordu. Şevval te-

lefonu kapatıp salona geri döndüğünde üç adamı soluk, cansız ve konuşamayacak hâlde buldu. Ne olduğunu sormak istediğinde ise ayaklanan Doğu'nun odasına gitmek üzere yanlarından ayrılmasıyla vazgeçti.

Hislerinde yanılmayan kadın, Arda Özer'in ölçüyü kaçıran kararlı sözlerinden sonra anladı ki düşmanlar ölüm için harekete geçmişti.

"Yıkım başladı. Söz veriyorum, yara almamanız için elimden gelen her şeyi yapacağım."

*

Sesler yok, kavgalar ve gürültüler yok; korkunç bir kimsesizlik hâkim ve ev, her zamankinden daha ürkütücü. Zaman onları yutmuş gibi derinliğin içinde kaybolmuş, sessizliğin hüküm sürdüğü karanlık odada bulunmayı bekleyen bir tutuklu gibi bekliyordu.

Arda Özer'in renkli odasında gözünü açtığından bu yana zaman geçmemiş, dün gece onun korkunç sözleriyle kafayı yememek için meditasyon yapsa da geceyi huzursuz ve korkulu geçirmişti.

Tehlikenin göbeğindeki savunmasız üç adamın -en azından Şevval onları savunmasız görüyordu- Dean gibi kan dökmeyi seven ve insanları çeşitli yollarla ölüme sürükleyen birini alt etmesi çok zor olacaktı. Belki de imkânsız...

Doğu, Ertu ve Arda ne kadar güçlü olursa olsun kolay kolay kan dökmeyen, son kertede bile kan dökmeyen halletmeyi seçerlerdi. Karanlık dünyalarında korkutucu eylemleri var olabilirdi ancak bunun içinde ölüm yoktu.

Duvarlar üstüne üstüne gelince yataktan söylenerek kalktı. Odada üzerine çekidüzen verdiğinde, banyoda işini halledip geri çıktığında da yine kimseyi duymamıştı. Gariplik dört yanını sararak meraktan ürkekliğe doğru bir harita çizdi, Şevval o haritayı yırtamazsa içeriye varmadan kafasında kurduğu senaryolar yüzünden delirecekti.

Saati kontrol etmeden Arda'nın odasından süzülerek koridoru geçti. Burnuna dolan lezzetli kokuların ardından, ritmi hiç şaşmayan tıkırtıları işitti. Mutfakta bu kadar sessiz çalışan tek bir isim biliyordu. İç yanaklarını ısırarak salona geldiğinde tezgâh önünde şov yapan Ertu Atakolu gördü. İçeriden tabak çanak sesinin gelmeyişi bu yüzdendi. Yemek yaparken inanılmaz sessiz ve bir o kadar hızlı oluyordu. Şevval kaldığı günler boyunca bunu fark etmiş, hayranlığını içine atmaktan bir hâl olmuştu.

Etrafta ne Arda ne İnanç ne de Doğu vardı. Ertu'yla yalnız kalmamak için sırtını döndü Şevval, sessiz adımlarını atmaya niyetlenmesi gelişini fark eden Ertu tarafından engellendi.

"Günaydın, yüzünü yıkadıysan oturalım."

Yüzüne sirayet eden anlamadım ifadesini bertaraf edemedi, usulca arkasındaki adama döndü ve alaycı ifadesiyle karşılık verdi:

"Anlamadım?"

Ertu hâlimden memnun bir tavırla cevabını kabul etmiş, elindeki tabağın içinde her ne varsa masaya bırakırken karşılığını vermişti. "İyi duyduğundan eminim, otur hadi."

Gözleriyle salonu bir kez daha taradı. Arda bir yerden çıkmayacak mıydı yani? “Diğerleri nerede?”

“İnanç ve Doğu tatile çıktı, iki gün yoklar. Arda’da bir arkadaşı davet etti, bugün için geleceği henüz belirsiz.”

Sakin ve yalın sesiyle açıklaması Şevval’i sinirlendiriyordu. Kibar erkek ayaklarına yatamayacak kadar kabarıklık bir dosyaya sahipti. Bu rol ancak onu tanımayan kızlara yarardı ki yem olmayacak tek kadın Şevval’di.

Bir dakika... Kimse evde yoksa ikisi yalnız mı olacaktı?

“Anlamadım,” diye yineledi.

“Ne hikmetse bugün hiçbir şey anlamıyorsun.”

Çünkü onun anlam veremeyeceği açıklamalar yapıyordu. Yalnız kalmakla ve kahvaltı masasında baş başa olacaklarını bas bas bağırarak bir adamı anlamak istemiyordu.

Şevval, Arda’yı gördüğü yerde tekmeleyecekti.

“Arda beni almadan gitmez,” diye yanıtlarken dış kapıya doğru aceleyle yürüyordu. Yalnız kalmamaları için evden metrelerce uzaklaşabilirdi. Kolu indirip kapıyı kendine çekmeye çalışınca, açılmayan kapı yüzünden yalpaladı. Muhtemelen basireti bağlandığı için bir şey anlamıyordu. Kapıyı tekrar açmaya çalıştı ama girişimi başarısız çıkınca anahtarı aradı. Evden birileri çıktığına göre kapı kilitli değildi.

Kısıtçı gözlerini yan tarafında mutfakla ilgilenen adama çevirdi Şevval. Ya da kana susamış birileri gideceğini düşünerek kapıyı kilitlemişti. Kalırsa Ertu’yla kavga edecekti. Yönünü dosdoğru balkona çevirdi. Verandada oturup yabani çıkana kadar bekleyebilirdi. İstifini bozmayan adamın sessizliğinden şüphe duyarak cam kapıya yetişti. Kapı açılmayıp öne doğru yalpalama basiretsizliği tekrarlanınca, öfkeyle yerinde tepindi.

Şaka mısın oğlum sen!

İçine içine öfkesini patlatan Şevval, hışmıyla arkasını döndü ve öfke-den ateş topuna dönen hareketlerini yanmaya razı yabaniye fütursuzca dikti.

“Kapı niye kilitli?” Hesap soran sesi kızgın olduğundan titrek çıktı.

Ertu gülecek gibi oldu. “Kahvaltı yapacağız.”

Öyle mi dercesine kaşlarını kaldıran Şevval, “İstemiyorum,” diyerek camdan uzaklaştı. “Kapıyı aç!”

Emreden sesi kaçınılmazdı. Kendi başına göre hareket eden bir adamın kuyruğu olacak yaşı geçmişti ve yalnız kalmanın doğuracağı sonuçlardan pişman olacak tek kişi kendisiydi. Zira adamın niyetini de saklamaya gerek görmediği duygularını da biliyordu.

“İsteyeceksin.”

Emrine karşılık Ertu’nun sakın tutumunu değiştirmesi Şevval’i şaşırtmadı. Nitekim onunla baş başa kalmanın doğuracağı sonuçları kestirdiğinden, kendine de karşısındaki adama da güvenemiyordu. En iyisi bu salondan çıkmaktı.

Odaya kendini kilitlerse Ertu hiçbir şey yapamazdı. Kendini kurtara-

cağı ümidiyle koridoru geçti. Arda'nın odasına girerek kapıyı kilitlemek için anahtara uzandı ama bir anahtar bulamadı.

Bu şaka değil, düpedüz eşek şakası!

Yeri döve döve mutfaktaki adama gelişini haber eden Şevval, yüksek tabureye yaklaşıp kadar durmadı. İki kişilik ve gayet özenle hazırlanmış kahvaltıya küçümseyen bir bakış atarak adama çıkıştı.

"Sen aklını kaçırmışsın!"

Ertu kafasını sallayarak onayladı. "Evet, kaçırdım."

Pişkin pişkin kabullenişini hazmedemeyince carladı Şevval. "Seninle kahvaltı yapmayacağım ve sen hemen şimdi bu kapıları açacaksın!"

Masaya küçük ekmek sepetini bırakmadan evvel keskin bir bakış attı. "Eğer oturmazsan seni bu ekmekler niyetine masaya yatırır ve yerim," derken bakışları anında değişmiş, Şevval'i korkutan o arzulu ifade yer edinmişti. "Canım deli gibi de istiyor."

Kendini Ertu karşısında anadan üryan hissetti. Bu anlık his defolmazsa kırmızı suratla karşısına geçip oturacak, Ertu Arakol'un istediğini vermiş olacaktı. Oturup oturmamak arasında kalan Şevval, tehditkâr bakışları üzerine alınca söylene söylene yerine oturdu.

Kahretsin! Resmen adama yenilmişti.

Ertu çayları doldurup yerine oturdu. "Eee, dün gece rahat uyudun mu?"

Ekmeği hınçla dişleyen Şevval, ölümcül bir bakış atarak çiğnemeye devam etti. Jerry'i alt edemeyen Tom gibi hissediyordu kendini, o serseri kedinin ne hissettiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu.

"Hazır cevap bir kadın, kendisine yöneltilen basit bir soruya cevap vermeyi de bilir."

"Evi üstüme kilitleyip beni kahvaltıya tehditle oturtan bir zorbaya mı? Yok canım, almayım."

"Canım mı? Durma, devam et."

Konuyu değiştirdiğini sanan adama cevap verecekti ki konuşturmak için üzerine geldiğini fark ederek, dilinin ucundaki kelimeleri çiğnediği ekmekle beraber yuttu Şevval.

Sitemli sesiyle, "Hep burnunun dikine gidiyorsun," diye soludu Ertu.

Huyum kurusun cevabının sirayet ettiği yüzünü adamın gözlerine resmederken dudakları müstehzi gülüşünü ağırlıyordu. "Senin ağzına göre hareket etmeyeceğim herhalde."

Ertu'nun gözleri anında dudaklarına kaydılar. Yüzüne konan o çocuksu ifade Şevval'in yüreğini hoplattı. "Fena olmaz. Tekrarlamak istersen buradayım."

"Siktir!"

Gözlerini yumup tekrar açtığında ikaz etti. "Ağzını topla, Şevval!"

"Ne? Siktir demiyor muyduk? Küfür serbest değil mi?"

Oyununun gayet farkındaydı Ertu. Şevval onu eski piç sevgilisi Ka-

zım'la karıştırarak hata ediyordu. "Böyle yaparak senden nefret edeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Bu sefer harbi siktir!"

Çatalını tabağa bırakırken sakinliğini çayın üstünde tüten buhar gibi kaybetmek üzereydi. Şevval'in onu zorlayacağını bilerek ve bunu göze alarak her şeyi ayarlamıştı. Ancak ince yerlerden giren kadını zapt edebilmesi şu an için mümkün görünmüyordu.

"Senden kaçacak kadar korkak veya aptal bir adam değilim. Bana o gece sarhoş geldin, zamanlama çok yanlıştı ve senden yararlandım gibi göründü. Fakat ben seni zaten istiyordum. Bugün de öyle, yarın da öyle olacak. Bunu sen kendine kabul ettirene kadar," diyerek ağır ağır açıkladıktan sonra kollarını iki yana açarak bilgece gülümsedi. "Sonra kollarımdasın."

"Rüyanı mı anlatıyorsun bana?"

"Bir rüyadan daha güzel," derken sesi gölgelendi. "Bir rüyadan daha güzelsin, Bal Arısı."

Şevval Doran'ı kaçamayacak kadar köşeye sıkıştıran manidar bakışları kalbinin teklemesine sebep oluyor, sesinin duyulacağı korkusunu yaşıyordu. "Bana açıkça gelmenin zincirlerimi kıracağını sanıyorsan yanılıyorsun. Baştan uyarayım, o hata bir kere olur."

"O hatayı tekrarlamak istediğine yemin edebilirim, Şevval."

"Etmezsen adam değilsin!"

Ağır cümlelerin adamda enkaz bırakacağı ümidiyle dilini ayarsız kuvvetiyle kullanıyor, kulağını söylediği cümleleri duymamak adına kapatıyordu. Lakin Ertu suçlu değildi. Şevval şahsına duyduğu kızgınlığı bu adama yükleyerek temize çıkmaya çalışıyordu.

"Deneyebiliriz, o geceden daha farklı ve unutulmaz olacağına eminim."

Ertu'nun haklılığını tartışmayacaktı Şevval, onun yerine çirkin saldırısının enkaz hâlindeki ruhuna ve kalbine ne denli zarar verdiğiyle daha çok ilgileniyordu. O gece Şevval için yıkıcı bir ten birleşimi olsa da Ertu için anlamlı bir başlangıç olmuştu. Onu cesaretlendirenin sadece bu olduğu na inanıyordu Şevval.

"Bana sürekli o geceyle gelme," diye uyardı kadın. Sabrının son kırıntısını da kırıcı sözleriyle kaybetti. "Midemi bulandırıyor sun!"

Hissizliğin yüzüne nüfuz ettiği, çehresinde bir gram duygunun bulunmadığı adamın kazık yemiş gibi dimdik durması, esasında son sözlerin hançerden farksız olmadığı ve onun da yaralandığının kanıtıydı. Karanlık bakışları kadını örseleyerek ensesinde karıncalanmaya sebep oldu. Son ra o sesi duydu.

İşaret parmağını başparmağının arasına alarak çıtlatan Ertu Atakol, kısa bir süreden sonra yüzüne keskin bir ifade yerleştirdi. Kararlı fakat yine de karanlıktı. "Peki, öyle olsun. Kahvaltımızı yapalım, sonra ne yapacağımıza beraber karar veririz."

Şevval zuhur eden korkuya gönülsüzce kapılarak, "Ertu, ben seninle bu evde kalmak istemiyorum," diye itiraf etti.

"Niye?"

Yalnız kaldıklarına ve konuşacaklarına göre dürüstçe söyleyebilirdi. Sadece apaçık konuşmak, susmaktan çok daha zor ve ağır geliyordu. Yüklerden kurtulmayı ne kadar istiyorsa yükünü paylaşmaktan da bir o kadar korkuyordu Şevval.

"Seninle bir adım atmayacağım. Kendini kandırmayı bırak."

"Hayat birilerinin gölgesinde hareket edeceğin kadar uzun ve güvenilir değil. O üzülmesin, bu kahrolmasın, şu laf etmesin demekten ciğeri mizi kurttuk. Kendini düşünmenin ne zararı var?"

"Kendimi düşündüğüm için kabul etmiyorum. Bir enkazdan çıktım artık kabul et. Kazım'ın pisliğinden sonra seninle olmamı bekleme."

"Benimle hemen olmanı beklemiyorum zaten, sadece benden nefret etmeni ve kaçmanı istemiyorum. Ayrıca," derken sesi nefretin etkisiyle çatallaştı. "Beni bir daha o piçle kıyaslama."

Sesiyle hükmeden adamın bakışlarıyla tutuklaması, Şevval Doran'ı her defasında hazırlıksız yakalıyordu. Söylemek istedikleri Ertu'nun konuşmasıyla rafa kaldırıldı.

"Toparlandığından emin olduğumda yanında olacağım ve sen beni seve seve kabul edeceksin."

Şevval bu sözlerden etkilenmiyor aksine hayal kırıklığına uğruyordu. Bu adamı kabul ederse onun gölgesinde mi yaşayacaktı? Bencil ve her şeyi istediği gibi yorumlayan, dostunun onda bıraktığı enkazı umursamayan, Kazım'ın ihanetinden hemen kurtulacağını sanan ciğeri beş para etmez bu adamın duygularına mı esir olacaktı?

"İşine gelmiyor, değil mi?" diye sordu. Nükseden kızgınlık, yaşadığı hayal kırıklığını saklamasına engel olamadı. Zayi olan bir dostluğun temelinde yatan sebep kendisiyken ve bunu umursamıyorken Şevval'den aynı performansı beklemek vicdansızlık olduğu kadar adilikti de.

"Sen istediğin şarkıyı söyle ama ben sana eşlik etmeyeceğim. Yoluna bak, Ertu!" Kahvaltıda doyamadan ağzını peçeteye silerek sandalyesinden hışımla kalktı. Sırtını dönerek kapısını kilitleyemeyeceği odaya doğru yürürken ağlamamak için direniyordu. Kalan son gücünü de Ertu bir hamle daha yaparsa kaybedecekti. Bu sebepten ona zaman tanımasını umut ediyordu.

"Kahvaltını yapmadan odaya girersen, o kapıyı ikimizin üzerine kilitlerim. Olacakları sen düşün."

Şevval kalan son gücünü de kaybetmişti. Öfkeden kasıp kavrulan ciğeri nefes aldırıyor, Şevval evden kaçmak istiyordu. Ertu'nun dikte ettiği aşktan, istekten ve arzudan olabildiğince uzağa kaçmak istiyordu.

"Beni tehdit etme piç kurusu!"

"Aç kalırsan tehditle sınırlı kalmam."

"Beni düşünüyor olsaydın bu kadar zora sokmazdın," diyerek yeniden bir yumruk indirmeye meylettiği yüzünü görmek için döndü. Suçlayıcı ifadesiyle karşılaşınca hissettirmeden bir adım geriledi.

"Niye geldin lan o zaman buraya? Seni istediğimi biliyordun. Bunların olacağını kestiremedin mi? Tamam desen koşa koşa geleceğimi de biliyorsun!"

"Ben mi suçlu oldum şimdi?"

Beklenmedik anlarda ani çıkışlar yaparak gönülde saklı kalan duygular infilak edilebilirdi. Ertu o infilakın eşğine gelmiş ve eşikten bir çırpıda geçivermişti. Hayat, yaşamak istediklerine hep geç bıraktığından bugün konuşmazsa belki bir daha hiç konuşamayacaktı.

Bu onun son şansıydı.

"Ben çıkıp şarkımı söylerim. Sen kulağını tıkasan da ağzımı okursun. Kaçsan da beni aynı yerde bulursun. Sana o gece dokunan bendim, benim dokunuşumda alkolün etkisi yoktu. Hepsi şuraya," derken sol göğsüne dokundu. "Gömdüğüm hislerimdi. Sadece zamanlama yanlış. Sen o kadar kırık dökükken olmaması gerekiyordu. Bu da benim hatamdı."

Ertu dürüsttü. Onunla kelime oyunu yapmıyor, duygularını korkusuzca ifade ediyordu. Yalanlar yoktu, sahtekârlıklar yoktu. Suyun yüzeyine bir çöp çıkarmıyor, derinliklerine çekiyordu ancak Şevval berraklığına hazır değildi. *Henüz...*

Çünkü duygularının şiddetini bilirse, kaçışı o kadar şiddetli olacaktı.

"Ertu..."

"Sus! Sana hislerimi anlatırken beni sakın durdurma. Yarınım belirsiz, bugünüm elimdeyken her şeyi söyleyeceğim!"

İkaz eden adamın söyleyeceklerini dinlememek için kulağını elleriyle kapatarak engellemek istedi. Ancak bu çok kaba ve çocukça kaçır, aynı zamanda Ertu'ya güç verirdi. Üstelik pek çok kez duygularını ifade etmişti. Dün gece her ne oluyorsa hepsi harekete geçmişti ki bu durum Şevval'i daha çok ürkütüyordu.

"Seni yanımda görmekten hoşlanıyorum, Şevval. Her şey kötüye gitmeden önce anlaşmamız hoşuma gidiyordu. Dik başlılığın, her türlü ortama uyum sağlayışın bana zevk veriyordu. Bu zevki cinsel açıdan düşünebilirsin, her şey öyle başladı ama değil. Anlardan çok haz alan bir adam değilim, sen varken hepsini dibine kadar yaşadım ve bunları halı altına süpürdüm. Şimdi o halinin üstünde dik duramıyorum."

"Eee, ne istiyorsun, Ertu?"

"Kırıcı olmasak?"

"Sana gelmeyeceğimi biliyorsun. Ne bekliyorsun?"

"Kendimi ifade ederken bana saygı duymanı. Herhalde bunu çok görmezsin."

Şevval utançla geriledi. "Bunu yaparken de benden hep karşılık bekliyorsun."

"Seni hissettiğim için. Toparlanıp kendini bana bıraktığında ne dediğimi anlayacaksın," dedikten sonra mırıldanır gibi söylendi. "Geç değilse tabii."

"Tüm bunların dün gece her ne olduysa, onunla ilgisi var mı?" Sorgusunu bir soruyla daha devam ettirdi Şevval. "Neden aceleye getiriyorsun?"

Ertu Atakol'un ilk defa vereceği bir cevap yoktu. Kasvet aralarındaki yoğun çekime karışarak onları birbirinden itti. Sabah uyandığında hissettiği renksiz dünyada gibiydi Şevval. Onlar olmadığında sessizliğin ve korkunun hükümdar olduğu soğuk bir dünyanın mahkûmu gibiydi.

Ertu Atakol adeta azmettiriciyi oynuyordu. Şevval'i farkında olmadan öldürüyor sonra hiçbir şey olmamış gibi hayata yeniden dönmelerini istiyordu.

Cevap vermeyecek, sessizliğiyle kafasını karıştıracaktı. Kafasında dönen her şeytani susturdu Şevval, savaşmaktan yorulmuştu. Konuşmanın bittiğine inanarak Arda'nın odasına geçti. Yatağa bedenini bıraktığında hüngür hüngür ağlamak istiyordu.

Ertu açık bir kapı görse koşar koşar ona gelecekken Şevval arkasına bakmadan kaçıyor. Ertu'ya karşı hissettiği tek duygu kızgınlıktı. Birliklikleri ne kadar yanlış bir zamanda olduysa, duygularını ifade ettiği zaman da bir o kadar hatalıydı. İşlediği günahın kefareti dostunu kaybederek ödemişken şimdi ödeyeceği bir şey de kalmamıştı.

Reddetmek, Şevval'in ayakta kalması için en iyi seçenektir.

Odada tek başına geçirdiği dakikalar saatlere dönüştü. Ara sıra hareketlenen Ertu'nun bazen sesi bazen de neyle uğraşıyorsa tıkırtıları içeriden geliyor, Şevval nasıl olduğunu merak ediyordu.

Odanın kapısı tıklatılınca irkildi. Uzandığı yataktan aniden doğruldu ve gir demeye kalmadan kapı sessizce açıldı. Ertu aralıklı kapıdan yalnızca kafasını uzatınca gözlerini devirdi Şevval.

"Uyuyorsun sandım," diyerek kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi. İcazet almadan odaya dalması Şevval'i şaşkınlığa uğratmış olmalı ki çenesi bir miktar aşağı sarktı. Ertu o tatlı, yorulmak bilmeyen çenesini sevmek için nelerini vermezdi. Ziyat oluşuna oradan başlamamış mıydı? Bir sohbet kafa dengi olduğunu anladıktan sonra bağımlısı olmamış mıydı? Muazzez'in hayatlarına girmiş olmasından bu yüzden nefret etmiyor muydu? Şayet o kadın olmasaydı, Şevval'i kazanmak için Kazım'la son nefesine kadar savaşır, bugün ondan kaçan değil, kollarına koşan bir kadınla kaçtığı anları doyasıya yaşıyor olurdu.

Düşünmeyi bir kenara bırakarak, gün içinde görmek isteyip ancak yanına nasıl gideceğini bilemediği kadının yüzünü inceledi Ertu. Şevval'i özleyecekti ve bu özlemle nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

"Akşam yemeğimiz ne olsun? Yemek istediğin bir şey var mı?"

"Bana mı hazırlayacaksın?"

"Evet, ne olsun?"

Şevval bir omzunu silkti. “Fark etmez.”

Ertu tamam diyerek odadan çıkmak için hareketlendi ancak henüz gitmek istemiyordu. Bir bahaneyle kalıp konuşma isteği, mesafeleri oynayan ve zamana ihtiyaç duyan Şevval için sekteye uğruyordu. İhanetten sonra Ertu’nun doludizgin duygularıyla yüzleşmenin onu nasıl korkuttuğunu dahası incittiğini görebiliyordu.

Planlardan ve olacıklardan İnanç habersizdi lakin Şevval’in gideceklerini bilmesi gerekiyordu. İnanç eve geri getirildiğinde onu ancak Şevval zapt edebilirdi. Pek ihtimal değildi ama...

“Şevval,” diye seslendi. Güttüğü kaygı seslenmesiyle yüzünde belirdi. Ertu sabır çekerek tatsız gerçeği itiraf etti. “İki güne Türkiye’ye dönüyorsunuz. Biz gelmiyoruz. Belki aylarca belki yıllarca belki de... Hiç...”

Hiçliğin kıyısında, yarını belirsiz bir deryada yaşamak için kulaç atacaklardı ve Ertu yalnızca bu kadına kavuşmak için yaşamaya ant içmişti. O zaman ne Muazzez ne dostluk ne Kazım ne de hayatındaki belirsizlik onu durdurmaya yetecekti.

“Beraber yiyeceğimiz son yemek. Bana katılırsan memnun olurum,” diyerek kapıyı kapatmadan gözden kayboldu. Arkasında bıraktığı kadına verdiği mesaj *gel* demekti.

Lâkin Şevval iki güne gideceklerini ve onların gelmeyeceğini söylemesine bir anlam veremedi. Bu çete olayıyla alakalı durum sandığından daha karanlık, daha tehlikeli ve korktuğu gibi ölümcüldü.

Şevval ikna olurdu da Doğu, İnanç’ı nasıl zapt edecekti?

Açık kapı gel mesajıydı ve Şevval bu sefer onu reddedemezdi. Neler olduğunu bu defa öğrenecekti. Saçlarına çeki düzen verip ayaklanarak, seksi aşçısıyla bir kavgaya daha tutuşmamak ümidiyle odadan ayrıldı.

“Diline hâkim ol Şevval ve sakın korkunu belli etme.”

Kendini telkin edişi içler acısıydı. Keza ne diline hâkim olacak kadar sakin bir durumdaydı ne de duygularını bildiği adamdan korkmayacak kadar güçlüydü. Metanetini kaybedeceğini bildiği için adamın duygularından hep kaçmıştı ya!

Salona saatler sonra döndüğünde adamı yine mutfakta sessiz ve sakinçe çalışırken buldu. Çevresinde mutfakla bu kadar ilgili olan tek erkek Ertu’ydu.

“Yardıma ihtiyaç var mı?”

Ertu usulca ona döndü, saniyelik bekleyişi gösterdiği sebzelerle yok oldu. “Bunları yıkayabilirsin,” diyerek işine geri döndü. Şevval yanaklarındaki kasın oynadığını fark etti. Yanına gelmesi hoşuna gitmişti.

Avurtlarını ısıran Şevval, korkusunu içine atarak tezgâha yanaştı. Ne yemek yapacağını bilmiyor, merakla bekliyordu. Hazırladığı sebzeleri yıkarken gözleriyle ara sıra Ertu’yu kontrol etti. Bir şarkı mırıldanıyor, yapacağı yemek için eti jülyen kesiyordu.

Şevval biraz daha kulak kabarttığında sözlerin bir kısmını anlayabildi.

'Bu cesur, bu deli hâllerin hepsi senden aşk...'

Kaşları şaşkınlıkla havalanan Şevval, hızla önüne dönerek elindeki kabı rezgâha düşürdü. Böyle manidar bir parçayı söylemesinde etkisi oldukça büyüktü. Ertu'nun ne oldu sorusunu duymazdan gelerek işine devam etse de adamın havasından çok çabuk kurtulamamıştı.

Ne kadar karanlıksa bir yanı bu karanlıkta değilmiş gibi ısıtılıyordu. Ne kadar tehlikeliyse garip bir şekilde güvenilirirdi. Zıt huylarıyla harmanlanmış bir adamdı ve Şevval ona karşı duygular beslemiyordu. Bazen arzu bazen de çekimi çok net hissetse de çoğu zaman korku ve isteksizlik onu bu hislerden de alıkoyuyordu.

"Şevval?"

Donuk ifadesiyle Ertu'ya döndü. "Efendim."

Ertu beline dokunup biraz daha yanına yanaştı. "İyi misin?"

Düşünceleri tamamen bu adama yoğunlaştığından etkisinden çıkmakta güçlük çekti. "Evet. Neden sordun?"

"Niye kendi kendine öfkelenip sonra gülüyorsun?"

HA!

Dank eden ayrıntıyla dehşete düştü. İç dünyasını dışa mı vurmuştu? Belinde hissettiği sıcak dokunuş dehşetini büyüttü. Boğazındaki düğümü yutkunarak uslu kız edasıyla sırtıttı.

"Arada zekice hayaller kurarım."

Ertu tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Arada çok fazla mı yakınlık vardı? Şevval ana hatlarını bir adam yüzünden yaktığı için farkına mı varamıyordu? Belindeki sıcak eli yüzünden bu adam yakındı ve onu geri çevirmediği için de cesaret buluyordu.

Şevval elini tutup nazikçe çekiştirerek serbest bıraktı. Akabinde savunma mekanizmasını devreye soktu.

"Bak aslanım, belimi kavrayıp bundan cesaret..."

Ertu işaret parmağını ona salladı. "Bana bir kere daha aslanım dersin fena olur. Bak, seni son kez uyarıyorum."

Ertu'nun gözünün içine baka baka vahşice sırtıttı. "Aslanım..."

Vahşi sırtıtışı dudağına abanan yabani adamla yok oldu. Evet, evet o kaşınmıştı.

Öpücüğündeki arzunun şiddeti Şevval'e o kadar tanıdık geliyordu ki o gece sarhoş olduğuna neredeyse inanmıyordu.

Ertu kendi izini tenine kazımişti ve Şevval o izleri dokunduğu anda hissedebiliyordu. O gece tenine dokunmamış, ruhuna sahip olmuştu. Yasaklı bütün yolları aşabildiği için ona gelirken korkmuyordu.

İki güne gideceği bir toprağı vardı ve Ertu olmayacaktı. Ne umut vermeye hazırdı ne de cesaretlendirmeye. Ancak Şevval içini titreten öpücüğüne karşılık vermekte gecikmedi. Darmadağın olmalarına bir destek daha vererek kendini ona bıraktı.

Hemen sonra Muazzaz'ın sözlerini, Kazım'ın sahtekârlığını anımsa-

dı. Ertu'nun ateşinden yanarak uzaklaştı. Bir pişmanlığı daha kaldırmaya gücü yoktu. Kendini güçsüz kabul etse de ayakta kalmayı başarıyorken dizlerini kıramazdı.

Ertu'nun gözlerinin içine acıyla baktı. Uzattığı elini tutmamasının sebebini bilen ve bunu umursamayan adamın kızacağını bilerek kararsız rumuyla hatırlatmada bulundu.

"Bu hiç..."

Çenesi seğiren adamın sırtını dönmesiyle Şevval geri adım attı.

"Umurumda olmayan biri hayatıma müdahale ediyor. Sikerim bu düzeni!"

Çıldırmağa bir nebze haklıydı. Şevval alt dudağını konuşmamak için sırdı. Ertu ile kavga etmek bütün sorunları kargaşaya çevirirdi ve Şevval'in düzeltmek bir yana üzerine konuşmaya bile takati yoktu.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak, dar alanda beraber çalışmak imkânsız görünüyordu. Şevval gitmemek için yarım bıraktığı işine yeniden odaklandı. Ertu kendi açısından baktığı için olayı fazlaca küçümsüyordu.

İkili homurdana homurdana yemeği hazırlamış, Arda'nın kesin gelmeyeceği haberinin ardından hazır masaya oturmuşlardı.

Şevval, İnanç'ı merak ettiği için onunla konuşmak istemişti. Lakin iki günlük tatilin içinde olmak istemedi. Sonrası tam bir faciayla sonuçlanacak olan tatilden geriye krizlerin içinde yaşamaya çalışan bir kadın kalacaktı.

"Ertu?"

Yemeğini keyifsizce yiyen Ertu gözlerinin içine bakarak, "Efendim," diye yanıtladı.

"İnanç," diyerek duraksadı. Endişesi gözlerine bir ayna gibi yansıyor-du. "Doğu olmadan asla dönmez. Biraz riskli bir yol."

"Biraz değil, oldukça riskli bir yol ama gitmeniz gerek."

"Peki, neden?"

Ertu yanıtlamadı.

Şevval bekledi fakat yemeğine gönülsüzce devam etmekten başka bir şey yapmayınca öfkelen-di. En çok da kendine kızıyordu yine. Arda'nın ısrarlarına tahammül edemeyip onunla buraya gelmişti. Şayet şimdi evinde kalıyor olsaydı daha çabuk iyileşmiş olurdu.

"Yemeği beğendin mi?"

"Hı."

"Beni geçiştirme."

"Bana emir verme."

"Sen inanılmaz bir kadınsın. Beni deli ediyorsun."

"Sence umursuyor muyum?"

"Beni umursamadığını biliyorum."

"Evet!"

Hayır!

Avaz avaz hayır naraları atmak istediye de verdiği evet yanıtı yüzünden ezilip büzüldü. Ertu'yu umursuyordu. Ona kızgınlık duyarken de öfkelenirken de. İki güne gideceği için bir adama onu umursadığını söyleyemezdi.

Sonuçta tekmeyi basmıştı!

✱

"Ne zaman gelecekler?"

"Yarın sabah."

"Biz ne zaman gideceğiz?"

"Uçağınız yarın gece uçacak. İnanç'ı o süre zarfında ayakta tutmak zor olacak ama her şeye hazırlıklı olmalıyız, Şevval."

Elinde kahve kupasıyla oturduğu verandada bahçeyi son kez izlerken hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı gerçeğini idrak etti Şevval. Bu mizan-senin içinde olmamayı yeğlerdi. İnanç acı gerçeği öğrendikten sonra en acı sahneyi yaşayacak ve yaşatacak sonra kendini İstanbul yollarında bulacaktı.

Şevval neler olacağını öngörebiliyordu. Belki de Doğu'yu ikna etmeyi başarır ve o korktuğu sahne gerçekleşmezdi.

"İnanç, Doğu'yu affetmez."

"Doğu kendini affedecek mi?"

"Affetmese ne olacak sanki," derken bir omzunu silkerek kahvesini yudumladı. "En ilkel yollara başvuruyorsunuz. Bu iki günlük kaçamağın sonunda, *hadi İnanç İstanbul'a*, diye tekmeyi basmak akıl kârı değil."

Ertu, olayı kavrama biçiminden pek hoşlanmadı. "Bu şekilde anlatmak haksızlık olur. Üstelik elden gelen bir şey yok. Gitmek zorundasınız. Tamam, seçtiğimiz yol yanlış, bunu kabul ediyorum fakat bu şekilde ifade edilmesi de doğru değil."

"Sizin yapacağınız şey tam da bu!"

"Başka bir önerin var mı? Bir kurtuluş yolumuz var mı sence?"

"Neler olduğunu tam olarak bilmiyorum ve anlayacağım şekilde de anlatmıyorsun. Nasıl bir öneri bekleyebiliyorsun Allah aşkına!"

"Kızım, sana ölümün ucundayız diyorum. Sizin gitmeniz gerek diyorum. Biz kurtulmasak bile siz kurtulun diyorum. Şimdi anladın mı?"

"Evet," diye bağırdı Şevval. Yüzünü avucuna gömerek söylediklerini sindirdi. Sindiremeyeceği kadar ağır cümleler kurmuştu. "Ertu bu kadar tehlikeliyse yalnız olmamanız gerek."

"Biz yalnız değiliz."

Şevval hayatına dair ufacık bir bilgiye sahip olmadığı adamın kalbinde yer edinmişti. Bazen fazlaca imkânsız ve komik görünüyordu.

"Benim duymak istediğim, bizim ne olacağımız."

Şevval yüzünü ekşiterek kafasını çevirdi. "Bunu konuşmuştuk."

"Bana o kadını bahane etme. Herkes yoluna baksın bir zahmet."

Bıkmış tavrıyla yaptığı açıklama Şevval'in yeniden ona dönmesini sağladı. Yine kızgın ve sıkılmış görünüyordu.

"Sana aynı cümleleri tekrarlamaktan da o kadını sürekli konuşmaktan da bıktım. Tek isteğim, kendi yolumuzu çizmemiz. Bana neden gelmediğini bilmek istiyorum."

Şevval kızgınlıkla ayaklandı. "Buradayım diyorsun, gelmeyeceğim diyorsun, ucunda ölüm var diyorsun. Sen belirsizken beni bu belirsizliğe sokarak nasıl işkenceyi çoğaltırsın?"

Ertu omuzlarını düşürdü. "Bu işkenceye de razıyım."

"Ya benim çekeceğim işkence? Bana neler bıraktığının farkında mısın? Sen benden ne istiyorsun, Ertu?"

"Sana sadece sarılmak istiyorum. Seni nefesim kesilene kadar öpmek istiyorum. Beni geri çevirdiğin her seferinde bu belirsizlik işkenceye dönüşüyor. Asıl eziyeti o zaman ben çekiyorum." Şakağını parmak uçlarıyla hızlıca ovdu. "Sana geri dönülemez bir yolda olduğumuzu söylüyorum. Ucunda ölüm var, ölüm. Doğu'nun İnanç'ı götürmesini tasvip etmiyorsun ama belki bir daha hiç göremeyecek. Son kez onu yaşamak istiyor. Arda bu yüzden gitti. Seni son kez yaşayabilmem için bize bir fırsat verdi. Sen elime geçen bu fırsatı alıyor, bana dosdoğru bir cevap vermiyorsun. Kaçıyorsun, kavga ediyorsun, laf savaşı yapıyorsun. Aynı şeyleri tekrar edip duruyorum ve sen yine anlamıyorsun. Ya da anlamazdan geliyorsun."

Konuşmaları gereken her şeyi konuşacaktı Ertu. Elbet Şevval'i bir yerden yakalayıp ikna edecekti.

"Sen yaşadıklarımızın hata olduğunu söylüyorsun ama ben hata olarak görmüyorum. Birbirimizi yaşamamız için bir fırsat. Bu kahrolası olaylar gelişmeseydi, şu an varımı yoğumu seni kazanmak için veriyor olurdum. Ne Kazım ne Muzo sikimde bile değildi."

Yanağındaki derin yarayı sinirle kaşıyarak delirmiş gibi güldü. Ne zaman çaresiz kalsa bunu yapıyor ve Şevval'e acı çektiriyordu.

"Ulan bu hayatta yan yana gelmez dediğimiz Doğu ve İnanç bile birbirine âşık oldu. Onlar ölümün kapılarında olduğunu ve bu hayatı bir kere yaşayacaklarını biliyorlar. Sen bunu kabullenmeyen, kaçan, korkan tek kişisin!"

"Kolay mı sanıyorsun?"

"Zor, biliyorum ve ben bunu seninle sırtlamak istiyorum. Bir kere seni yaşamak istiyorum. Bak ne hâle geldik! Yarın sen varsan bile belki ben olmayacağım. Ben kalırsam da belki seni bir daha göremeyeceğim. Bu gerçeikle yaşamak çok zor."

Ayakta dikilen kadının parmaklarını tuttu. Parmak uçlarıyla severken adeta yalvardı. Çakır gözlerinde sevgi, şefkat, korku, endişe vardı. Yakışıklı yüzündeki acı, onu lekeleyen bir yara gibi duruyordu. Oysa yanağındaki yara ona her şeyden çok yakışıyordu.

"Şevval bize acı çektirme. Seni yaşamama izin ver. İzin ver ki yarın pişman olma."

Dokunuşu içinde yatan hisleri ayaklandırdı. Onu bir daha hiç gö-

remeyeceği ihtimalini kaldıramıyordu. Ona bir daha dokunamamanın, onunla tartışmamanın, güzel kıvrımlarını izlerken sarhoş olmamanın gerçeğini sindiremiyordu Ertu.

"Kalk ayağa!"

Tepkisi karşısında afallayan Ertu, onu anlamayan kadının yasını içinde tuttu. Kendini anlatmaktan, durumun vahametini açıklamaktan artık yorgundu. "Şevval," eliyle kapıyı gösterdi. "Hadi içeri gir."

"Kalk ayağa!"

İkinci kez verdiği tepki Ertu'yu refleksiyle ayaklandırdı. Elini bırakmayan Şevval, "Bu son şansımız, değil mi?" diye sordu.

"Evet, asırlar geçti ve sen yeni anladın."

"Demek ki şimdi anlamam gerekiyormuş."

Yakasından tuttuğu adamı kendine çekti, dudağına abanırken kendini ona korkusuzca teslim etti. Bu saatten sonra yanan yorgandan kendisi de sorumlu değildi.

Sersemleyen adamın ilk başta vermediği tepki olayı idrak ettiğinde ağzının içine gülmesiyle son buldu. Şevval, kalçalarından yakalayıp kucaklayan adamın beline bacaklarını dolarken heyecanlanmıştı.

Ertu dudaklarından ayrıldığında gülümsüyordu. "Bu benim için sürpriz oldu."

Şevval kesik nefesiyle ona katıldı. "Benim için de."

Kalçalarından sıkıca tuttuğu kadını acele adımlarıyla odasına götürdü. Yine tatlı tenine dokunacak, nefesleri tekrar birbirine karıştığında Şevval'in adını haykırışını zevkle dinleyecekti. Üstelik kendi evinde ve onun yatağında... Aklını kaçırmayı an meselesiydi.

Yatağına yatırdığı kadını öpmeden önce bir söz istedi.

"Yanın Türkiye'ye döndüğünde Kazım'a dönmeyeceğine söz ver. Yanın ölmezsem eğer sana geldiğimde Muazzaz deyip beni itmeyeceğine söz ver."

"Söz. Beni aldatmayacağına söz ver."

Ertu inanamayarak yüzüne üflledi. "Seni aldatan pezevengi öldürmediğime dua et. Söz, başka kadın yok sadece sen varsın."

"Başka kadın yok sözü aldım. Yanında bir dişi göreyim, seni yedi ceddinin yanına göndermezsem adam değilim."

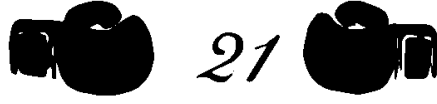
"Ağzını bir tek böyle saçmaladığında sevmiyorum."

Sözlerin sonrasında Ertu kendini tamamen Şevval'e bıraktı. Sevdigi kadının teninde, ona adadığı ruhunu yeniden buldu. Belki de aşkın en tehlikeli cilvesi buydu.

Ruhunu adadığın kadına bir nefes kadar muhtaçtın.

Ertu bu bozuk düzenden sağ çıktığında onun ruhuna yeniden kavuşmak için yolları açacaktı. Bu son ten birleşimi sözlerle yeni bir gelecek inşa etmelerini sağlayacaktı.

"Bana yaşamayı sevdirdin. Seni seviyorum, Şevval!"

Hicran Senin Hükmiindedir

Raviş – Hadi Yine Sev Beni

Doğu Üzeyiroğlu

Kavga ve tartışmalarla geçen günlerin sonunda huzurla nefes almayı, yastığa başını koyup deliksiz uyku uyumayı hedefleyen insanlar genelde tersiyle sınanır.

İnanç Gürmen ve Doğu Üzeyiroğlu sınanmanın da ötesinde, kötü günler ve uykusuz geceler geçiriyordu. Sabahki yumurta vakasından sonra Doğu ve İnanç için tehlike çanları çalmıştı. Devam eden belirsiz süreç yüzünden Doğu'nun gözlerden uzak oluşu, İnanç'ın korkular içinde yokluğunu seyredişi, aralarındaki bağa zarar vermese de epey zedelemişti.

Doğu gittikten sonra aldığı ders notlarının üzerine çalışmasıyla gün ü geçirebildi İnanç. Kafasını dağıtan tek şey, dersler ve Latince kelimeler üzerine çalışmaktı. Dersleri olmasa muhtemelen Doğu'nun peşinden gider ve karşı tarafı tetikleyerek kriz çıkarırdı.

Geceye doğru geldiklerini duyan İnanç, notlarının başından yeni kalkmıştı. Üzerini değiştirip gece bakımını yaptıktan sonra Şevval'i kontrol etmek için gitmek istemişti ki Doğu kapıda belirdi.

Yorgun görünüyordu ama bu defa omuzları düşük, güzel gözleri acı doluydu. Teslimiyet sezdi İnanç, kime veya nedeni ne ise acılı ve kırıcıydı. Bütün tutumlarını ve mesafelerini kıran bu tavır, kollarını iki yana açıp ona sarılmasını istemesiyle uçup gitti.

Doğu bunu bekliyormuş gibi ona doğru sabırsız adımlarıyla yaklaştı, kollarını beline sardığında ayaklarını yerden keserek kucakladı. Şiddetli bir duyguyla onu sardığında neredeyse yere devriliyorlardı.

"Doğu," diye seslendi İnanç. "İyi miyiz?"

Üzeyir bir şey söylemedi. Ona yaklaşırken bir teslimiyet içindeydi ve acı çekiyordu. Acı çekiyor ve gözleriyle bu acıyı İnanç'a sızdırıyordu.

Doğu Üzeyiroğlu iyi değildi, berbattı.

Korktukların başına beklemediğin anda gelir, hazırlıklı olduğunu zannederken anlık bir dalgınlıkla hâkimiyetini kaybeden araba gibi şarampole yuvarlanarak perte çıkarsın; eskisi gibi kullanabileceğini zannettiğin arabadan gerisin geri kaçarsın.

Doğu Üzeyiroğlu şarampole yuvarlanmıştı.

Dean'in depoya yaptığı baskın ruhunu zedelemiş, geriye yitik bir beden bırakmıştı. Son bir gayretle ayakta duruyordu. O son gayreti kay-

betliğinde canından olacaktı. İnanç, *hayat bana çok acımasız davranıyor*, derken haklıydı. Yalnızca onu değil, Doğu'yu da acıyla nasıplendiriyordu.

Sinir boşalması yaşayan adamı ancak sevgilisi yatıştırabilirdi. Çocuk gibi ağlamaktan nefret ederken ihtiyaç duyduğu parlamayı sakınmayacaktı. Zira İnanç'ın yanında kendi olabiliyor, olduğu hâlden de utanmıyordu.

Onu korkutmadan önce kucaklayıp yatağa yatırdı ve şakağını göğsüne yaslayarak nefesini dinledi. Endişeden mi bilinmez kalbi biraz hızlı atıyordu. Saçlarının arasında şefkatli parmakları hissedince gözlerini yumdu Doğu.

"Sana ihtiyacım var."

İnanç ihtiyacını önce parmaklarıyla karşıladı. Saçlarından yüzüne inen zarif parmaklar kirpiğinde durduğunda Doğu Üzeyiroğlu acıyla mırıldanarak göğsüne daha çok sokuldu.

Kirpikleri sevmeyi hak etmiyordu. İnanç Gürmen'in sevgisini hak etmiyordu Doğu. Onu mezarlıkta gördüğü günden bu yana İnanç'ı sevmeyi de hak etmiyordu. Sevdiği kadına hak etmediği acılar çecktirecekti. Ona acı çecktirdiğinde ise elinden hiçbir şey gelmeyecekti.

Kötülerin Lordu, Tatlı Şeytan'ını *koruyamamıştı*.

"İyi misin?"

İnanç bu soruyu gelişigüzel sormadığından sessizliğini koruyamadı Doğu. "İyiyim, bebeğim," diye yanıtladı çatlaman sesiyle. Yalanın arkasından geldiği ve sesinden duygularına vurduğu garip bir andı. Doğu bugün dürüst değildi ama isteklerinde gerçekçiydi. İnanç'tan basit gibi görünen en zor şeyi talep etti. "Durma, yine sev beni."

Saniyeler üzerinden geçmeden aşına olduğu sıcak elini saçları arasında tekrar hissetti Doğu. Üzerine çöreklenen huzursuzluk, kalbini deşen sancı bir nebze hafifledi. Onun kadar İnanç'ın da sakinleştiğini hissedebiliyordu.

"Birbirimizi daha tam anlamıyla kazanamadan kaybetmekten korkuk. Buradaki hayatının da etkisi olacağını düşündüm. Senin kurulu bir düzenin vardı sonuçta. Sonra kaldın ve savaştık. Sonunda başarmışız gibi hissediyorum."

İnanç'ın sözleri üzerine kaynar su dökülmüş hissiyle sarstı adamı. Acısını deşifre etmekten korkarken sevgilisi farkında olmadan buradaki hayatının birkaç güne onu nasıl zehirleyeceğini dile getiriyordu.

Eskiden Doğu'nun canını isteseler verirdi, yaşama isteği İnanç'ı gördükten sonra başlamış, onu kazandığında ise kelimenin tam anlamıyla bir kadın için savaşmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Saçını okşayan elini alıp dudagina yaklaştırdı ve elinin üstünü öptükten sonra İnanç'ın göğsüne daha sıkı sarıldı.

"Ben hep yalnızdım ama sensizlik benim de yanmaya hazır olduğum bir ateş değil."

“Ben yaşayamamaktan hep korktum. Şimdi korkuma seninle yaşayamamak da eklendi,” derken acıyla gülümsedi İnanç. “Bu hayat bana çok acımasız davranıyor.”

Yumduğu gözlerini usulca açtı ve sıkıca sarıldığı kadına kederin gölgelediği isli gözleriyle baktı.

“Sen de beni sensizlikle sına. Senin kadar güçlü değilim, Doğu.”

Doğu’nun göz kapaklarına yaşlar doldu.

“Doğu’n ölüyor, İnanç.”

Göğsüne saklanarak sessizce ağladı Üzeyir. Yıkılışından sonra ayağa sağlam kalkmasındaki etken sebep oydu. Yine o olacaktı. Şayet gözünü açabilirse. Ağladığını fark eden İnanç, ona bakmak için göğsünden ayırmaya kalkışınca Doğu izin vermeyerek daha sıkı sardı.

“Beni korkutuyorsun, Doğu.”

Sol göğsünü öperken iyi olmadığını söylemek istiyordu Doğu. Ancak bu, onu üzmemekten ve kaygılandırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. “Seni hayatımdaki her şeyden çok seviyorum. Bazen ciğerimden taşan bu sevgimin seni sıkıp kaçırmamasından korkuyorum,” diye itiraf etti. Gerçeğe adım adım yaklaşan Doğu tekrar konuştu.

“Bütün korkularım sensin.”

Üstüne kaya devrilse kalkacak olan adam, İnanç’ın hayatında olmayışını çakıl taşına benzetiyordu ve o çakıl taşıyla çarpıştığında bir daha ayaklanamayacağını biliyordu.

“Suya ihtiyacım var, Doğu.”

Suyun nimetiyle onu bir mi tutuyordu? Onu boğacağından henüz habersiz olan İnanç’ı, *benim sularım derin*, yüzme, diye uyarmak için çok geç kalmamış mıydı? Onun bir damlasına muhtaçken nasıl söyleyebilirdi?

“Bebeğim, iyi misin?”

“Hani bebeğin olacak kadar sevimli değildim?” diye sordu güçlkle.

İnanç göğsünden ayırarak onunla göz temasını kurdu. Kaygılanmış ifadesini yaşlarla dolu gözlerine rağmen ilk bakışta algıladı. İşte bu kaygı bir çakıl taşıydı. Doğu o minik acıyla iki büklüm olacaktı neredeyse.

“Hayır, sen benim bebeğimsin. Kim üzmüş lan benim bebeğimi?” diye onu taklit ederek ahvalini üstünkörü sordu. Akabinde yaşlı gözlerine birer öpücük bırakarak Doğu’nun ateşini dağladı.

“Seni üzen bu hayatın şeceresini sulayacağım ulan.”

Doğu kendini gülerken buldu. “Senden de iyi psikopat olur.”

“Oluruz aslanım, sıkıntı yok.”

Gülüşü dudağında yerini korudu. Hayatına anlam katmaktan çok, hayatının kendisi olup yaşamaya değer katan kadına sahipti ve ona çok geç rastlamıştı. Tüm çektiği eziyetlerden sonra...

“Sana geç rastlamanın pişmanlığını yaşıyorum, Ufaklık.”

“Her şeyin bir zamanı var, Doğu. Hem daha önümüzde uzun bir yol var.”

Doğu bir karşılık vermedi. Tatlı ve henüz onun acısıyla tanışmamış göğsünde yerini son kez alıp kollarını sımsıkı vücuduna sardı. Kendinden korkuyordu; o uzun yolda sağlam kalamayacağını varsayıyordu Doğu. Geçmişin yakasından düşmeyeceğini hep bilmiş ama biraz ötelemişti. Şimdi yoluna çıkan o engeller canlarını tehlikeye atıyordu.

İnanç zarar görmeden yapılması gerekeni yapacaktı.

Kalbini Dean'in eline vermekse, onu da gözünü kırpmadan yapacaktı.

"Senin için o yoldaki bütün tehlikelerden kurtulacağım."

"Kurtulmadık mı?"

*

Uykuya doyamamak gibi bir problemi olmadığından sabahları zinde uyanırdı. Yediğine içtiğine ve sporuna dikkat etmenin etkisi hunda büyükü. Ancak bugün zihni bulanık, bedeni yorgun uyandı. Göz kapakları tonlarca yük taşıyormuş gibi güçsüzdü. Direncini kıranın ne olduğunu uyanana kadar anlamayacağını biliyor, verdiği çetin mücadeleyi kaybetmekten pek rahatsız olmuyordu.

Sadece beş dakika... Biraz daha uyku...

Yatak ona yabancı, başının altındaki yastığın kokusu da farklıydı. Gözünü açmaya korkuyordu. Korkusunun sebebini çözmek için gözlerini açması yeterliydi. İnanç sonunda pes ederek tatlı uykuya inat gözlerini usulca açtı. Gün ışığı amber gözlerine işkence ederek tekrar yummasına neden oldu, sitemi ise hemen arkasından geldi.

"Doğu..."

Dün gece ağlayan adamı teselli ederken uykuya yenik düşmüştü. Gece yarısı Doğu tarafından uyandırıldığını ve yolculuk yaptıklarını hayal meyal hatırlıyordu İnanç.

Gözlerini açarak gün ışığına alışmayı bekledi.

Gözü alışıkça tavan ve önünde rül perdenin uçtuğu pencerenin farklılığı, hâkim olan çiçeksi koku ve sessizlik dikkatini çekiyordu. Demek ki yolculuğu gerçekten yapmışlardı ve bunların hiçbiri rüya değildi. Gözlerini hemen yatağın diğer tarafına kaydırarak, yalnız olup olmadığını anlamaya çalıştı. Doğu yanında, kolları kafasının arkasından yastığa gelişigüzel sarkıyordu. Gerilen kaslarını ve pürüzsüz tenini süzerken derin nefesler alıp veriyordu İnanç Gürmen.

Sana dokunmanın hayali hiç gerçekleşmeyecek gibiydi.

"Günaydın, bebeğim."

Uyuyor sandığı adamın sabah merasimi epey heyecanlı başlayınca, kırıdayarak yanıtladı İnanç. "Günaydın, sevgilim."

Doğu gözlerini açmıyor, anlaşılmaz sözler mırıldayarak gülümsüyordu. "Senin sevgilim diyen ağzını yerim."

Elini uzatınca İnanç elinden tutup onu yanına çekmesine izin verdi. Doğu'yu izleyebilmek için dirseklerinden destek alarak, şakağını avucuna bıraktığında malum soruyu sordu.

“Neredeyiz biz?”

“Bilinmez bir handayız.”

“Peki, neden?”

“Yol bizi buraya getirdi, yaşamamız gerekenler var.”

Doğu ile yalnız başlarına kaldıklarında ve sohbet derinleştğinde bilinmeyen yüzüyle tanışıyorlardı ancak bu defa beklediğinden çok daha erken olmuştu. Yüzünde gördüğü sakın ifadenin aksine sesi ürkütücü çıkışıyla inanç tedirginliğe kapılıyordu.

Dün geceki ağlamasının iç boşalmasıyla bir alakası olmaması. İnanç'ı soruyu tekrar sormaya yöneltti. “Neler oluyor, Doğu?”

Nihayetinde gözlerini açarak ansızın neşeli ifadesine büründü ve kafa kaşıtıran sinyallerini vermeye devam etti.

“Seni korkuttuysam özür dilerim. Günlerdir ilgilenmediğim sevgilimden özür dilemek için onu gece yarısı yatağımdan kaçırıp bir hotele getirdim. Birbirimizle baş başa kalmaya ihtiyacımız var,” dedikten sonra abartılı bir tepkiyle sesini boğuk boğuk çıkardı. “Bu kadar derin uyuman gözümü korkuttu.”

“Normalde uykum hafiftir, zihnim çok yorulduğunda direkt derin uykuya geçerim.”

Yüzünü tavana çevirirken ifadesi bozularak kasveti ağırladı. “Genelde insanlarda tam tersi oluyor.”

“Zihnim dış dünyayla bağlantımı koparıyor. Dinlenmem şart.”

“Siz doğrusunu daha iyi bilirsiniz, Doktor Hanım,” derken kasveti bölen o tatlı gülüşüyle yeniden yüzüne baktı, bu defa hınzır gülüşüyle dudaklarına doğru yaklaştı. “Doktor ve hasta fantezisine...”

İnanç, dudağına onu şaşırtan bir şaplak atınca anında susuverdi Doğu ancak büyüyen gözleri hâlâ konuşuyordu. *Sen bana vurdun!*

“Mesleğimi fantezilerine kurban etme, Doğu.”

Uyarı Doğu'yu durdurmaya yetmişti ya da aklından her ne geçiyorsa çoktan pişman ettirmişti. İnanç yatakta doğrularak pencereden dışarıya bakmaya başladı. Onu kuşatan histen kurtulursa Doğu'nun ifadelerini gözünde büyütmezdi lakin gerçek gözünün önündeydi ve ona ayna misali yansıyordu.

“Şevval ve Ertu'nun yalnız kalmasını özellikle istedim, ne yapacaklarına karar versinler. Bu yol yürüyecekleri bir yolsa yürüsünler, değilse de başından anlaşınsınlar. Arda'ya onları yalnız bırakmasını söyledim.”

“Bence bırakmaz ama sen bilirsin.”

“Ertu ikna ederse gidebilir.”

Yine uzak bir ihtimale parmak basmıştı. İnanç, yokluğunun telafisi için onu kaçırıp adamı dün gece gördüklerinden sonra affetmişti. Neden ağladığını başta anlayamamış, olanları artık taşıyamadığı için bir patlamaya ihtiyaç duyduğuna kendini ikna etmişti. Aksi hâlde korkudan yaşayamaz, Dean ve çetesinin yaptıklarını düşünmekten delirerek bir akıl hastanesine kapatılırdı.

“Peki, biz burada ne yapacağız?”

“Yapmak istediğimiz her şeyi. Sınır yok, sorun yok, kimse yok. İki günlük bir kaçamak.”

“Bir ömrü iki güne sığdırmak ister gibi konuşuyorsun.”

Doğu kaşlarını yıktı. “Hayır.”

İnanç olumsuz cevabından netlik alamayınca afalladı. İki günlük kaçamaktan bir şey olmazdı herhalde. Emin olmak adına tekrar sordu.

“Doğu, sen gerçekten iyisin ve bir sorun yok, değil mi?”

Doğu korkusunu alenen ifade eden kadını böyle görmeye dayanamıyordu. Onun yüzünden İnanç üzülecekti hep. “Seni temin ederim sevgili bebeğim, bir sorun yok. Sadece planlarımın seni yorup yormayacağını düşünüyorum.”

“Sana ayak uydurmak beni yormaz.”

Doğu acemice gülümsedi. “Geç fark ettim.”

İnanç yüzünü saran büyük ellerin sıcak hissiyle mayıştı. Parmaklarından yayılan sevgiye hayrandı. Bir zamanlar dokunuşunda can acıtan ateş varken şimdi can veren bir güç vardı. İnanç o güçle mühürlenmişti.

“İki günümüz var, yatakta geçirecek değiliz.”

Mesajı alan İnanç eğilip çenesini öperek yataktan çıktı. Sade döşenmiş odada tablolar ve berjer dışında her yer beyazdı. Odaya hâkim olan enerjiyi sevmişti. Dolabın önüne iliştirilen bavula doğru yürürken yatakta kıpırdamadan onu izleyen Doğu’ya dil çıkardı.

“Ben tek başıma gezeceğim galiba?”

“Seni soyunurken izlemek istiyorum.”

İnleyerek sırtını adama dönüp bavulla ilgilendi İnanç. Kimin hazırladığını bilmediği bavul dâhil her şey ona garip olduğu kadar güzel de geliyordu. Baş başa zaman geçirecekleri ikinci kaçamaklarıydı. Bu seferti kaçamakta korkular ve riskler yoktu.

“Niyetinin anlaşılmayacağı ya da izah etmeyeceğin bir an yok mu, Doğu?”

“Var ama sana söylemek daha doğru geliyor. Şu an seni soyunuyor ve giyiniyorken görmek istiyorum. Bundan daha doğal bir arzu olamaz.”

“Bastırdığın şehvetin beni korkutmuyor değil.”

“Bastırdığımı sanmıyorum, sadece sana zarar vermemek için iyileştirmeye çalışıyorum. Benim gibi mükemmel bir sevgilin olduğu için çok şanslısın, Gürmen.”

İnanç bavulun içini kurcalarken kendini tutamayıp güldü. “Kendini bu kadar sevmek seni yormuyor mu peki?” diye sordu ona döndüğünde. Sırtını ahşap başlığa yaslamış onu izliyor, gözlerine nüfuz eden farklı ifadeyle huzursuzluğunun üzerine bir kova dolusu ateş döküyordu.

Anlaşmazlığın hüküm sürdüğü gözleri korkutucu dakikalar yaşattı.

“Yorsa sevmezdim, bebeğim.”

“Peki, beni sevmek?”

Doğu sinsi ifadesine bürünerek göz kırptı. “Soyunduğunda yorulabilirim.”

“Doğu ya!”

İsyan dolu tınısıyla bavuluna tekrar odaklandığında, havanın tatlı esintisi açık olan pencereden içeri süzülüyordu. Giyeceği kıyafeti ona göre seçmesi gerekti. Kararsızlığının sonunda siyah bir jean ve hâki renginde örme bluz, gezecekleri için de spor ayakkabıya yöneldi İnanç.

Kıyafetlerini seçtikten sonra kişisel eşyalarının bulunduğu küçük çantayla beraber banyoya girdi. İhtiyacını giderdikten sonra ayna karşısına geçen İnanç'ın makyaj için pürüzsüz bir cildi beş dakika içinde hazırlaması gerekiyordu.

Yüz bakımının ardından dağınık saçlarına yöneldi. Fırçayla tarayıp sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra bakımını bitirip odaya geri döndü. Yataktaki pozisyonunu değiştirmeyen adamın telefonla ilgisi o içeri girdiğinde kesilmiş, bu da İnanç'ı şüphelendirmişti.

“Gözüm kapılarda kalmıştı.”

“Bana daha çok telefonda kalmış gibi geldi.”

“Lafını esirgemeyişin beni cezbediyor, bebeğim.”

“Neyse ki benden etkilendiğin anlar da oluyor, Üzeyir.”

“Başka kimden etkileneceğim, Doktor Hanım?”

“Kendinden.”

Karşılıklı gülüşmeleri İnanç'ın üzerindeki saten pijamasına dokunmasıyla son buldu. Doğu'nun canına kastettiği dakikalar an itibariyle başlamıştı ve İnanç sonuna kadar tadını çıkaracaktı.

“Acele etmeni öneririm.”

Sesi çatallı çıktı. Arzunun yer ettiği gözleri karamış, boynundaki damarlar kök salmış bir ağaç gibi belirginleşmişti. Kaskatı kesilen adamın nefesini tutuşu, bedenini milim kıpırdatmayışı İnanç'a istediğini veriyordu.

“Diyorsun,” derken pijamasını üzerinden ağır ağır çıkardı. “Ancak çok yorgunum ve yavaş çıkartmak istiyorum.”

Doğu acemice gülümsedi. “Eline geçen fırsatları kullanmak için biraz geç kalmadın mı?”

İnanç muzırca yüzünü ekşitti. “Geç kalmak mı? Neden geç kalalı m ki? Önümüzde uzun günler, aylar hatta yıllar var,” derken üzerini giyinmeden saten şortu aynı yavaşlıkta indirdi. “Öyle değil mi?”

Gözleri bacaklarına doğru kayarken hareketlendi. “Değil. Neden evde tamamen bize ait olan bir alanda bana bu zevki bahşetmedin?” Kuru yutkunuşundan ardından bir cümleyi daha güçlkle ilave etti. “Sormak istediğim o.”

“Bir şeylerin zamanı varsa demek ki...”

“Bunun hesabını soracağım!”

Neyin demeye kalmadan Doğu yataktan inanılmaz bir hızla fırlayarak

üzerine yürüdü. İnanç kendini yarı çıplak adamın kolları arasında buldu. ğunda neredeyse iç çamaşırıyla olduğunu unutacaktı.

“Yanlış zamanda yanlış hamleler... Cesur musun yoksa aptal mısın, İnanç?”

“Dengeliyorum diyelim.”

Doğu eğilip çenesini ısırdı ve ısırdığı çenesini üst üste öperek iyileştirdi.

İnanç’ın da yaptığı tam da buydu; acıyı zevkle veriyor hemen sonrasında iyileştiriyordu.

“Dengeyi bozmayı beceren sorunlu vakalardanım,” diyerek açıkça mesajı verdi Doğu. Ancak mesajı karşısındaki kadın anlayamayacaktı. Anladığını sanacaktı ama her şey bittiğinde ne demek istediğini o zaman algılayabilecekti.

“Sorunlu vakaları iyileştirmek bizim işimiz,” diyerek göz kırptı İnanç. Karnında hissettiği sertliğini algılamamak için Doğu ile mücadele ediyordu. Yarı çıplak vaziyette bir hotel odasında çatışmak, önündeki müphem saatlerin nasıl işleyeceğini açıkça izah ediyordu.

“Dönüş yolunda okuluna ve geleceğine asılacağına söz ver.”

İnanç doğruca anlamadığından kaşlarını yıktı. “Anlamadım?”

“Dönüş yolunda diyorum, aksattığın okuluna ve mesleğine, geleceğine asılacağına söz ver. Seni alıkoyduğum için pişmanlık duyuyorum.”

İnanç üzerine konuşmadı. Gözlerini kırptırarak, “Söz,” diye onayladı. Doğu yanında olduğu ve buradan sorunsuz gittikleri sürece İnanç geleceği için emin adımlar atmaya başlardı. Ki ne kendini ne ailesini ne de onun için çabalayanları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

“Şimdi çabuk giyin ve ızdırabımdan beni kurtar. Yoksa bütün sürprizlerim mahvolacak.”

Sevgilisinin üzerine daha fazla gitmedi. Seçtiği kıyafetleri üzerine geçirerek, küçük aynalı vintage masanın karşısına makyaj çantasıyla beraber oturdu. Doğu banyoya girerken İnanç elinden geldiğince hızlı oldu.

Nasıl bir sürpriz olacağı merakındaydı. Nasıl bir gün geçirecekleri meçhuldü ancak İnanç yanında Doğu olduğu için bariz mutluluk yaşayacaktı. Zamanında gönlünü viran eden, artık kırıcı tavır ve davranışlarını sergilemekten kaçınan ve her anı için pişmanlık duyan adamın yanında, mutluluk duymak dışında bir şey hissetmiyordu. Ne de olsa anızalı eski anızalı değildi, sebepleri İnanç’ın mantığına sığmayıp kabul edilmese de...

Aradaki zaman farkını ölçtüğünde korkarak geri adım atıyordu. Bir daha hiç yaşamamasını temenni etti İnanç. Neticede onun için babasını karşısına almıştı. Doğu arkasında giyinirken aynadan onu seyre daldı bir müddet. İçi, düşündüğü ve istediği kadar temiz değildi. Karakteri karşısında saygı duyup eğilemezdi. Dış görüntüsü tüm bunların aksine nefes kesiciydi. Lakin İnanç’ın hayranlık duymak istediği tamamıyla tutumu ve davranışlarıydı.

Arızalı bir adamdan mükemmel olmayı beklemek ütöpik kaçıyordu.

“Nereye gideceğiz?”

“Karnımızı doyurmaya,” diye yanıt verdi. “Ama onun öncesinde ufak bir işimiz var.”

İnanç elini çabuk tuttu. Doğu hazırды ve onu beklerken sıkılmadan bu odadan çıkmalıydı. Makyajını bitirdiği gibi küçük sırt çantasını alarak beraber odadan ayrıldılar. İçerisini dağınık bırakmıştı fakat pek umurunda değildi.

“İlaçlarını aldın mı?”

Elini tutan adama büyülenmiş gibi aheste aheste cevap verdi. “E... Evet...”

Doğu bakışlarındaki hayranlığa karşı kendini savunmasız hissediyordu. Burnunun ucuna hafif dokunarak önüne döndü.

“Bir gün benden usanacaksın diye korkuyorum, Doğu.”

Keşke korkularını dile getirmese... Doğu iç sesini bastırarak elini daha sıkı tuttu. “Saçlarımız beyazladığında belki.”

Bunun sözünü duymamayı yeğlerdi. Nedense geleceğe yönelik sözlerden korkuyordu. Belki de bir kalp beklerken yaşamayacağını düşündüğünden hep sözlerden kaçınmıştı. Batu hayatına girerek ona söz verme şansı vermişti ama korkusunu yenmeyi öğretmeden göçüp gitmişti.

Hotelden direkt çıkıp hazır hâlde park edilen eski pikabı görene kadar derin düşüncelere dalmıştı İnanç. Eski bir pikapta yolculuk yapacaklardı ve İnanç nostalji tadını aldığından olsa gerek inanamamıştı.

Elini tutan adama dönüp coşkuyla gülümsedi. “Sen inanılmazsın.”

Eskimiş beyaz pikaba yürürken ukalaca sırtıyordu Doğu. “Bunu duymayı seviyorum.”

“Bu arada ufak işimiz ne?”

“Espinoza’ya uğramamız gerek.”

İnanç şaşırса da çabucak toparlandı. Doğu’nun onu Espinoza’nın yanına götürmesini beklememişti. Dahası bunu yaparken de rahat görünüyordu. Üstelik en son Espinoza’yı çiçek gönderdiği için yumruklarken Doğu’nun gazabı, İnanç’ın adını hafızasından sildirecek kadar da hiddetliydi.

“Espinoza’yı nerede bulacağını biliyor musun peki?”

“Biliyorum, onun her zaman gittiği tek bir yer var.”

İnanç tahmin etmekte zorlanmadı. “At yarışları mı?”

“Evet, en büyük zaafı bu,” dediğinde heyecanla arabaya bindi. Sevgilisi binip emniyet kemerini bağladığında araya ufak bir bilgi sıkıştırdı Doğu.

“Bizi çok kez davet etti, gittik.”

İnanç yolculuk boyunca yolları izlemek yerine sevgilisini izleyecekti. Çünkü anlattıkları onun mantığını ezen, şaşırtıcı derecede birbirini tutmayan, dostluk mu yoksa düşmanlık mı ağır mı basıyor ikilemine düşüren bilgiler içeriyordu.

“Düşmanınla at yarışlarını mı izledin?”

Doğu bundan zevk alırcasına içini çekti. “Elbette.”

“Sizi anlamak çok zor oluyor.”

“Pist ve ringdeki savaşımız ayrı güzelim, hobileri bunun dışında tutarız.”

İnanç ona katılmıyordu. Erkeklerin düşünce yapısı, iletişim şekli, zevkleri ve arkadaşlarla bağlantıları bazen çok uçuk geliyordu. Onları anlamak ciddi anlamda zordu. Düşmanım dediği adamla oturup bir husumetleri yokmuşçasına her şeyi yapabiliyorlarken, diğer gün nasıl oluyorsa kanlı bıçaklı birbirlerine giriyorlardı.

Doğu’yla düşmanlık ve dostlukları üzerine tartışmaya girdi. Tartışmanın geçen her dakikasında biraz daha pişman oldu. New York dünyası Doğu ve arkadaşlarını içine çekerek anormal olan her şeyi onların normalleri hâline getirmişti. Ve İnanç yargılama hakkını kendinde istemsizce buluyordu.

Bir kulübün önünde arabayı durduğunda İnanç çantasını kapıp hemen indi. Lüks otomobiller, zengin ve elit kesimden insanlar etrafı kuşatmıştı, kalabalık epey dikkat çekiciydi.

İlk defa at yarışlarının yapıldığı bir kulübe gelmişti. İnanç bunun için epey heyecanlı, buluşmanın belirsizliği için de biraz tedirgindi. Elinin tutan sevgilisine teşekkür etmeyi ihmal etmedi. Doğu ona görmeyi düşünmediği pek çok yeri göstermişti.

Kulüp üyeleri ve çalışanlarının Doğu’ya başıyla selamı verdiğini gördüğünde tekrar sevgilisine döndü.

“Burada da tanınıyorsun.”

“Pek sevilirim,” dedi bilmişlikle. Ukalalık tasladığı bir fırsat daha yakalamıştı. İnanç elini sıkıp durmasını isterken o kulüp kartını cüzdanından çıkarıp okutuyordu. Sevgilisinin yönlendirmesiyle uzun bir koridoru geçtiler.

Sesler İnanç’ın heyecanını katlayan tezahüratlara dönüştüğünde dizleri titreyerek yalpalamasına sebep oldu. Kanında delice pompalanan adrenalin İnanç’ın içindeki eksikliği güçlü bir şekilde dolduruyordu. Ona acımayan yıllar hayatını hep bir çizgide sakın ve heyecansız geçirmesine sebep olmuştu. Bugün o sakın hayatını heyecanlı aktivitelerle dolduruyordu.

Koridorun ucuna geldiklerinde İnanç Gürmen’i koca bir tribün, korkunç derecede insan kalabalığı, yarışan atlar ve üstündeki jokeyler karşıladı. Bu kalabalıkta Espinoza’yı nasıl bulacaklardı? Sorusunun cevabını tribünü ezbere giden ve etrafına hiç bakmayan Doğu Üzeyiroğlu verdi.

Büyük ihtimalle nerede durduğunu biliyordu.

Merdiven basamaklarını indikçe İnanç gözünü jokeylerin üzerinden almakta güçlük çekiyordu. Babası televizyondan heyecanla izlerken İnanç onun heyecanı ile dalga geçerdi. Şimdi bir yarışın, bir hızın, bir tutkunun ve paranın neler yaptığını merakla izliyordu. Babası yine haklı çıkmıştı...

Yeşil sahada hızı düşmeyen atların ve hedefine doğrudan giden jockeylerin rüzgârla savaşırçasına yarışlarını nefesini tutarak izledi. Kimlerin hangi numara üzerine bahis açtığını merak ediyordu İnanç. Bugün kim kazanacaktı?

“Güzelim keyfini çıkar.”

Doğu’nun konuştuğunu kalabalığın içinde az çok duymuştu. Espinoza’ya doğru yürüdüğünü gördüğünde merakı bitti. İnanç yanılmamıştı. Doğu nereye gideceğini çok iyi biliyordu.

Doğu, sevinci mavi gözlerinde parlayan adama, “Seninki mi kazandı yine?” diye sordu. Gözlerini yeniden atlara çevirdi.

“Kaybettiğim bir maç yok.”

Doğu alay edercesine güldü. “Bunu yüzüme söyleyecek cesaretinin olması aşırı eğlenceli.”

Kingston Espinoza öfkeli bir kahkaha patlattıktan sonra, “Seninle yaptığım yarışlar sadece eğlencesine,” diyerek geri püskürttü. Ancak o gülüş bir kabullenişti.

“Benimle oynadığın her maçı kaybettiğin için yok sayıyorsun. Berhat bir gururun var, Espinoza,” derken elinde tüten yarım sigarayı aldı, içmeden önce Espinoza’ya bakarak sordu. “Dolu mu?”

“Atlarıma saygısızlık yapmam bilirsin.”

Doğu bekletmeden bir dumanı içine çekti. “Yarın saat üçte depoda ol.”

“İşim var, Douglas.”

Espinoza yine ona taktığı ikinci isimle sesleniyordu. Bu ismi seçmesinin sebebi ona *Dog* dediği için kavga etmeleri ve Espinoza’yı ölümüne dövmesi sonucunda değiştirmesiydi. Doğu gözlerini devirdi.

“İşin olup olmadığını sormadım, Espinoza. Dediğim saatte orada ol.”

“Ben yalnızca karımdan emir almayı severim.”

“Ben karın değilim!”

Espinoza atıştığı adamı dinlemeden kafasını hafifçe yan tarafa çevirerek atları hevesle izleyen İnanç’a baktı. İnanç izlendiğini hissetmiş gibi gözlerini heyecanla atlardan çekti ve Espinoza ile göz göze geldi.

Doğu’nun hoşlanmadığı bir şey yapıyordu.

“Kocana biraz terbiye ver.”

İnanç ne olduğunu anlamadan Espinoza tekrar konuştu. “Beni düğüne çağırılmazsanız kırılırım.”

Ciddiye alınmadığını fark eden Doğu gerildi. “Gevşeme, Espinoza.”

Kışkırtıcı ifadesi köşeli hatlarında belirdi. “Onunla konuşmam hoşuna gitmiyor mu?”

Doğu uzatmaları oynamadı. “Burayı savaş alanına çevirmemi istemiyorsan yarın dediğim yerde ol,” diyerek ciddiyetini belirtti. “Bu oyun son bulsun.”

* İngilizce’de köpek anlamına gelir.

Espinoza'nın kışkırtıcı ifadesi bozularak kasveti ağırladı. "İnanç buradayken bunu göze alır mısın? Tatlı bebeğine bir zarar gelmesi beni ilgilendirmez... Sonuçta gerçek düşmanlarımıza gideceğiz."

Doğu parmaklarının arasındaki sigarayı Espinoza'nın önünde durduğu demirliğe bastırdı, gözlerini canına susayan adama dikti. "İnanç korumak da burayı dağıtmak da benim işim o yüzden..."

Telefonu çalınca Espinoza elini kaldırdı. "Bir saniye, karım arıyor," diyerek cevap verdi. "Emrindeyim güzelim."

Her ne söylediyse Espinoza etrafına bakındıktan sonra telefonu kulağından çekip hoparlöre aldı. "Sen yine bir yerlerde beni mi izliyorsun? Seni bu kadar çok özlerken mi?"

"Haberleri hızlı alırım, muhbirlerim arı gibi çalışır."

Karısının hoparlörden yankılanan kalın sesi Doğu'yu gerdi. Dean tarafından iki kere tacize uğramıştı. Espinoza'nın şimdiye katil olmasını beklemişti ama o akıllı hamleler yaparak düşmanını alt edeceğini söylemişti.

"Douglas benimle yarın buluşmak istiyor."

"Eminim gidersin, belki bu gereksiz savaş biter. Arda'yı sevirim, biliyorsun."

"Arda için düşmanlarımı affetmene inanamıyorum tatlı bebek ama denerim." Espinoza son sözünü söyledikten sonra telefonu kapattı ve onu bekleyen Doğu'ya döndü. "Dünyalar güzeli karım sizi yemeğe davet ediyor."

Doğu teklifi düşünmeden reddetti. "Düşman yemeği sevmem!"

Espinoza'nın homurtusunu dinlerken deminden beri dikkatini çeken adama gözlerini çevirdi. Espinoza'nın arkasında duran adamı İnanç izliyordu. Üstelik o piç gözleriyle süzüyor, pis pis sırtıyordu.

Tenini basan ateş kendiyle beraber herkesi yakacak kadar büyük ve ürkütücüydü. Doğu Üzeyiroğlu öfkesini içinde tutmayarak adamın üzerine yürüdü. Farkında olmayan adamın suratına sert bir yumruk çaktı.

İnanç'ın inleyerek gerilediğini görse de gözlerini Espinoza'ya çevirdi Doğu.

"Pardon, böcek vardı."

Espinoza sebebini anlayınca İnanç'a baktı ve hayranlıkla gülümsedi. "Her yerde parlıyorsun, İnanç."

Doğu'yu alevlendiren iltifat Espinoza'yı da yakacaktı.

"Suratının ortasında böcek var piç kurusu."

"Hey! Ben karısına âşık bir beyefendiyim."

"Beyefendiliğini sikerim, Espinoza!" dedikten sonra sevgilisine döndü. İşleri burada bitmişti, bir an önce bu cehennemden çıkmaları gerekiyordu. "Gidiyoruz, İnanç."

"Kanıma sakın saygısızlık yapma, Doğu!" Uyarısını yaparken atlara doğru gidiyordu Espinoza. "Yemeğe gelmezsen seni öldürürüm piç herif."

Doğu yarın geleceğini bildiği için yemek teklifine dair bir karşılık vermedi. Elinden tuttuğu sevgilisinin arkasına baktığını fark edince o da baktı. Espinoza'nın koşu takımlarını çalışanların yardımıyla giyinmesini izliyordu. Piç kurusu boyuyla koşu takımının içinde karizmatik görünüyordu. Doğu sevgilisinin elini sıkarak hızla yürüttü. Kulüpten çıktıklarında öfkesini de kapının arkasında bırakmaya çalıştı.

Ancak İnanç'ın sorusu niyetini suiistimal etti.

"Neden kabul etmedin yemeği? Belki ateşkes ilan edecekti."

"Ben o adama asla inanmam."

İnanç rahatsızmış gibi kasıldı. "Sen burada çok farklı bir adamsın." derken bocalıyordu. Doğru kelimeyi arıyor da bulamıyor gibiydi. "Yani iyi biri değilsin ama kötü de diyemiyorum."

Elini bırakan kadının tutumuna kızsada söylemek istediklerini tam anlamadığından hemen tepki vermedi Doğu. "Ne demek istiyorsun İnanç, açık konuşur musun?"

"Açıkça ifade edeceğim, şiddet bağımlılığınız midemi bulandırıyor."

O piçi yumrukladığı için belli ki rahatsız olmuştu. Fakat kaçırdığı bir ayrıntı vardı. "Bu adamlarla işi çözmek için şiddet şart. Kapasiteleri o kadar çalışıyor."

"Hayır, Doğu şiddet her şeyi çözmez."

"İnanç anlamadığın işler konusunda lütfen yorum yapma," dedi sakındığı tepkiyi sonunda vererek. "Canım zaten burnumda."

Tepki işe yaramış olmalı ki konuyu hemen değiştirdi İnanç. "Açım, Doğu."

Ona uyum sağlamasına bayılıyordu Doğu. İşte şimdi öfkeyi kapı arkasında bırakmıştı. "Harika..." derken elinin üstünü öptü. "Şimdi güzelim, az önceki buluşma olmamış gibi davran ve bize odaklan."

"Hay hay..." dediğinde zoraki gülümsedi İnanç.

Arabaya atladıkları gibi yola çıkmışlardı. Mini kamerayı eline bırakıp onları videoya almasını istedi Doğu. İnanç eline aldığı kamerayla kayıt yaparken sorular soruyor, çoğunun cevabını alamıyordu. Mesela nereye gideceklerini söylemiyor, küçük haritadan tahmin ederek bulmasını istiyordu.

"Benim haritam sensin, İnanç," diyerek tartışmayı başka noktaya çekti Doğu.

"Ben sana kaç deniz, kaç toprak, kaç kırayım, Doğu?"

"Sen benim için haritanın ta kendisisin. Bir bürünsün ve asla kıtalara ayrılmıyorsun. Sayılara bölünmüyorsun. Hangi yolda yürüsem sana çıkıyorum, bu yüzden şaşırtmıyorsun."

İnanç'ın harelerine yaşlar hazırmış gibi dolarak görüşünü bulandırdı. Doğu Üzeyiroğlu beklenmedik sürprizleri kadar, beklenmedik sözlerle de gönlünü fethediyordu.

"Seni kral ilan etmeliyim, Doğu." Gülmekle ağlamak arası çıkardığı

garip ses ikisine anlık eğlenceler yaşattı. “Benim kutamı fethetmeyi başardığın için.”

Direksiyon başında romantizmi doruklarda yaşamak Doğu’yu den-
gesizleştirdi. “Bunu gittiğimiz yerde konuşalım. Bir erkek olarak iltifat
alınca bir yerlerim kalkıyor.”

“Of Doğu! Her şeyi mahvetmek zorunda mısın?”

Doğu uzanıp burnunun ucundan yakaladı. Canını yakmadan hafifçe
sıkıp bıraktı. “Evet, bebeğim. Mayamda piçlik de var biraz. Hem,” diye-
rek virajdan ağır ağır dönerken muzır bakışlarını ona çevirdi. “Senin de
masum olduğunu söyleyemeyiz. İçindeki psikopatı saklıyorsun.”

İnanç gözlerini devirdi. “Psikopat olmadığımı biliyorsun. Sana sadece
anlayacağın yollardan cevap vermeyi öğrendim o kadar.”

“Beni dövüp tehdit ederek mi?”

“Evet.”

Arabayı Central Park’a girmek için uygun bir otoparka çekti. İnanç
hemen etrafını kolaçan etti. Manhattan binalarını fark edince gözleri ışı-
ldadı. Central Park’a gelmişlerdi. İnanç nerede olduklarını sevinçle bağırdı
ama karşılığında Doğu’nun olumsuz ifadesini aldı. Keyfi kaçan İnanç ara-
badan indiklerinde isyan etti.

“Beni üzüyorsun.”

Doğu kameranın kendisine dönmesiyle afalladı. “Biraz sabretmelsin,
bebeğim.”

“Bu sokakta kalabalığa haykırmak istiyorum, beni üzme Doğu diye!”

Doğu kafasını önüne eğerek yürümeyi tercih edince İnanç sersemledi.
Onu takip etmesini isteyince de sesini çıkarmadan yürüdü. Ya bir plan
peşindeydi yahut İnanç’ı beklemediği bir dalga karşılayacaktı.

Kamerayı ondan isteyince İnanç uzatıp açık avucuna bıraktı. Kamera-
yı önce kendine çeviren Doğu, “Seni üzen Doğu ölsün,” dedikten sonra
ona çevirdi. “Bu güzel yüzün solmasını istemiyorum.”

İnanç yüzünü kapatarak Doğu’nun belirlediği rotada ilerledi. “Sana
bir zarar gelsin istemiyorum. Bir daha ölümden bahsetme.”

“Üzgünüm bebeğim ama bir gün hepimiz öleceğiz. Ben sana körkü-
rük âşık bir arıza olarak öleceğim.”

“Senden önce gitmek nasip olmasın o zaman.”

Doğu’nun elleri duyduklarıyla titredi. Soğuk hançerin kalbine sap-
landığı hissiyle sarsılırken, duygularına kapılıp bir şeyleri itiraf etmeden
önce, İnanç’ın ensesinden yakaladı ve kollarına hapsederek isteğini kula-
ğına fısıldadı.

“Ben hayatında olmasam bile sen her zaman mutlu olacaksın, tamam
mı? Ayakta kalacaksın. Sen Doğu’nun kızıydın. Sana düşmek yakışmaz,
güzelim.”

İnanç hiddetle geri çekildiğinde kaşlarını acıyla çattı. İçinde anlam
veremediği bir azap vardı. Mutlu olması gerekiyor, yaşattığı harika anların

adını sevdiği adam yanında olduğu için çıkarması gerekiyordu. Ne var ki bir ateş topu sanki uzaktan dosdoğru ona geliyor, yakacağı yeri bulmaya çalışıyordu. İnanç o kor ateşin yüreğinin ortasına düşmesinden ve onu basıp kavurmasından ölesiye korkuyordu.

“Neden gidecekmiş gibi konuşuyorsun?” diye sordu acıyla kıvranarak. “İhtimalini bile kaldıramadığımı biliyorsun, değil mi?”

“Hayır, sadece yarının garantisini verecek bir güç yok elimde. Onun için her zaman hayata ve getireceklerine hazırlıklıyım.”

“Umarım öyledir, Doğu.”

İkna olmadığını biliyordu lakin İnanç’ı kandırmaktan mümkün merbebe kaçınıyordu. Bugünleri vardı ama yarınları yoktu. Belki...

Central Park’tan içeri girdiklerinde İnanç minik minik darbelerle canını yaktı. Doğu tavırlarıyla onu üzmüştü. Rotayı çizen sevgilisinin peşinden giderken gözünden kaçırdığı detayları fark etti. Yahut aslında daha önce fark etmişti ama her yaşadığında hiç keşfetmemiş gibi bu sevinci ilk defa yaşıyordu.

Doğu yaralarını iyileştirmeye bazen geç kalıyordu. Fakat iyileştirdiğinde yeniden doğmuş bir İnanç hissi için çetin mücadeleler veriyor, sonucunda kazanıyordu. İyi bir adama sahipti.

Bahşeden Yaradan’a sonsuz kere teşekkür ediyordu.

Rotanın bittiği noktada elindeki kamerayı kaldıran Doğu, boğazını temizleyerek söze girdi. “Bebeğim, beni mutlu edecek şeyler söyle. Acı ve negatif yorumlar duymak istemiyorum.”

İnanç toparlanarak kocaman gülümsedi ve kollarını her iki yanına açarak Doğu’nun kadrasına girdi. “Herkes duysun, ben bu piçi seviyorum!”

Doğu küfredmesini beklemediğinden bir anda kendini gülerken buldu. Akabinde ilk tepkiyi verdi. “Lan güzel şeyler söyle.”

Tepkisi karşısında kıkırdayan kadın inat ederek devam edecekti ki önüne döndüğünde gördükleriyle duraksadı. Doğu’nun yanından geçip tepkisini kameraya çektiğini ona dönünce fark edebildi. Burada muazzam bir hazırlık vardı.

İnanç yere kurulmuş güzelliğe bakarken nefesini tuttu. Yumuşak batıniyenin üstüne temiz bir beyaz örtü çekilmişti. Dört ayrı ucuna fenerler konulmuştu. Bu da akşama kadar burada kalacaklarını işaret ediyordu.

Küçük bir çadır örtünün üzerine kurulmuştu. Minderler yer yer bırakılmış, yanına da bir masada kurulmuştu. Kahvaltılıkların dizildiği küçük yer masası, ikisi için özenle hazırlanmıştı. Yumuşak yastıkların üstünde ekmeğinden bir parça alırken doğa ve Doğu manzarasıyla sabah kahvaltısını yapacaktı İnanç. Küçük hasır sepetin ağzı kapalıydı. Her şey önceden ayarlanmıştı. Baktığı her detaya âşık oluyor, Doğu’ya tepkilerini sakınmıyordu. Bu kaçamak, korkular kadar heyecan ve şaşkınlık da yaşıtıyordu.

“Sen nasıl böyle romantik oldun?” diye hayretle sordu İnanç.

“Her insanın romantik yanı vardır. Doğru kadın veya erkek o yanı

ortaya çıkarır,” derken oyunbaz sırtışıyla İnanç’ı güldürmeye çalıştı. “Ben de senin için erkenden ortaya çıkardım.”

Kalbine hücum eden dalgaya kendini bıraktı İnanç. Adamın arızalı, dan müptelaya olan dönüşümü, tanıklar için sonsuz güzellikte bir anıydı. İnanç Gürmen, diğer tanıkların aksine bizzat sevilen kadın olmanın gururunu taşıyordu.

“Doğu...” diye seslendi. Bir şey söyleyemeyince kollarına doğru koştu. Hazırlıksız yakalanan adamın kucağına atlayınca da elindeki kamera çimlerin üzerine düştü. Bu an her şeyden daha özeldi Doğu ve İnanç için.

Yüzünün her noktasına öpücüklerini konduran İnanç Gürmen, “Beni çok fazla şımartmaya başladın,” diye soludu. “Tepene çıkarım artık.”

“Evet, kucağımdasın,” diyerek kalçalarını avuçladı. “Fırsatı kaçırmayı sevmem.”

İnanç’ın kahkahası, sevgilisinin dudağına asıldığında kayboldu. Minnet ve sevgiyi harmanladığı tatlı öpücüğü son kez verip güçlkle kopu. “Ama artık karnımı da doyurmalısın.”

“Kucağımdan inersen onu da yaparım.”

“Pislik!” diyerek kucağından inen İnanç, önündeki muazzam hazırlığa bakarken açlığını yeniden hissetti. “Ne zaman hazırladın bunları. Doğu?”

Doğu cevap vermeden önce yere düşen kamerayı aldı ve kontrol etti. Hâlâ çalışıyordu. Böylece onu özlediğinde açıp izleyeceği anları kaydetmek için çekime kaldığı yerden devam etti.

“İnanç, soru sormak yok. Tamam mı? Ne görürsen birkaç saniye şaşır ve sonra eğlenmeye devam et. Çünkü zamanımız kısıtlı. Seninle şaşırarak veya nasıl yaptın sorularıyla günümü bitirmek istemiyorum.”

“Başka şaşıracağım şeyler var mı?”

“Evet ama tepki verme sadece beni doyasıya öp. Zaman kaybedecek öpüşerek kaybedelim.”

Alt dudağını zevkle ısırarak İnanç elinden tutan sevgilisiyle beraber ayakta durup çıkanp minderlerin üzerine oturdu. Masada fanuslarla kapalı tabakların içini aklıktan olsa gerek bir an önce görmek istiyordu.

“Şurada sana özel bir şey yaptım,” diyerek küçük fanusu işaret eden sevgilisine heyecanla gülümsedi. Ne olduğunun merakıyla fanusu kaldırıp tabakta olana baktı. İçi dolgulu kruvasanları görünce gülümsedi İnanç. Tereyağın buram buram koktuğu, avokado ezmesi ve domatesli, eritilmiş kaşarlı ve sade çeşitler de dolu doluydu.

“Soru sormak yok ama bunu ne zaman yaptın?”

“Sabah sen uyurken Melanie buradaydı. Hotelin mutfağında hazırlayıp gönderdim. Zarar görürlerse ona hayatının dersini vereceğimi söyledim. Bozulmadan getirmiş.”

“Sen harikasin ama çok da kabasın.”

“Teşekkür ederim. Elimden geldiğince centilmen olmaya çalışıyorum.”

Gözlerini abartıyla devirerek kaşarları erimiş kruvasanı dişledi. Doğu usanmaz Mecnun'a benzemeyi kafasına koymuştu anlaşılan; İnanç, Leyla'sı olsa kavuşamazlardı asla, bu yüzden Doğu ve İnanç olarak hikâyelelerini sürdürmelilerdi.

"Hayal etsem bu kadar anlamlı bir an yaşayamazdım galiba. Yani sadece hayal olurdu, hissi birebir tatmak başkaymış."

Lokmasını güçlükle yutan Doğu gözlerini kaçırdı. "Keşke sana hepsini daha önce yapsaydım."

"Bize izin vermediler ki, neyi yapabilirdin?"

Doğu'nun onayı çalan telefonla sonlandı. Cebinden çıkardığı telefonun ekranında babasının adını okuyunca yine o tipik gerilimi yaşadı. Yanına gelmek için baskı uyguluyor, Doğu her şeyi kendi başına halledeceğini ve gelse de bir şey yapamayacağını söyleyerek reddediyordu. Anlaşılan babası destek olmak için ısrar etmeye devam edecekti.

Yanıt verip babasıyla konuştu. Hâl hatır kısmını çabuk geçseler de babası nasıl olduğunu gerçekten soruyordu. Doğayla iç içe ve İnanç'la beraber kahvaltı yaptıklarına göre gayet iyiydi. Ne yaptıklarını söylediğinde ise Doğu'yu beklemediği bir gerçek sarstı.

"İnanç'ı üzme, Doğu. Kapalı yolları kendinize açmayı başardınız, bu sizin son fırsatınız. Doğru değerlendir oğlum, ben yanınızdayım."

Babasının hoparlörden yükselen sesi Doğu'yu kaskatı kesti. "Yavuz Gürmen tamamen kabul etti mi?"

"Yani dili kesinkes kabul etmese de eskisi gibi karşı çıkmıyor."

İnanç sessizce alkış tutunca Doğu belli belirsiz gülümsedi. Yavuz Gürmen kabul etmek için geç kalmamış mıydı? Her şeyin boka sardığı haftaların sonunda İnanç'ı kaybetmenin eşiğindeyken bunu duymak Doğu'nun kaçınıcı imtihanıydı?

"Neyse, siz kaçamağınızın keyfini çıkarın. İyi olduğunuzu bilmek içimi rahatlatmış, İnanç'ı öpüyoruz."

Telefon kapandığında İnanç elindeki yarım kruvasanı bırakıp Doğu'nun üstüne atladı. Dengesini kaybeden sevgilisi, arkasındaki minderlerin üzerine onunla düşerken İnanç, "Bu kaçamak sürprizlerle dolu," diye haykırdı. Doğu'nun gözünün içine bakıyordu; bir kere baktı mı kapılıyordu zaten.

Hâlimden memnun olan adamın elini sırtında hissedince ürperdi İnanç. Tenini bluzun üzerinden hafif hafif okşuyor, sihirli parmaklarıyla onu mayıştırıırken dokunuşundaki anlamla beraber arzuyu fitilliyordu. Şayet o fitili tutuşturursa koskoca parkta istenmeyen görüntüler verebilirlerdi.

"Bu kaçamağı kucagımda geçireceğini hesaba katmamıştım, bebeğim."

"Malum iki haftadır yüzünü adamakıllı göremiyoruz."

Doğu gözlerini yumarak kafasını yana çevirdi. "Kahroluyorum lan, böyle söyleme."

“O zaman bana bel altı gelme, Üzeyir. Hem hâlimden gayet memnur görünüyorsun.”

“Ne memnunu, bayılıyorrum. İmkânım olsa seni kucağımdan indir. meyeceğim.”

İnanç çenesini sıkıp küçük bir uyarı vererek üzerinden kalktı. Eski pozisyonunu alır almaz ballı çöreğe uzandı. Tabiatın sessizliği huzur verirken, kemiği olmayan diliyle büyüü bozmaktan mümkün olduğunca kaçırıyordu.

Sabah güneşinin vurduğu gölün parıltıları ve renk oyunu aklını başından aldı. Az sonra eyaletin kalabalık yüzü ayyuka çıkacaktı ve ondan hemen önceki sessiz dakikaların tadını çıkarmalıydı İnanç.

“Bir gün bana *hayatın bir noktasında kalmak ve onun dışına çıkmak istemezsen o hangi an olur*, diye sorsalar şüphesiz bu anı seçerim. Doğu.”

Doğu dalgınlıkla ona katıldı. “Ben de.”

Kahve ve çay için termos getirdiğini Doğu doldurunca fark etti İnanç. Her şey mükemmeldi ve İnanç saatin bu anda durmasını istedi. Huzurun içinde kalacaktı. Yine hayalini kursa hislerini noksan yaşayacağına kanaati getiriyordu.

Kahvaltıdan sonra yan yana uzanan çift, güneş yüzlerine vururken gözleri kapalı sohbet ediyorlardı. Sakin ve anlamsız sohbete yılmadan devam ediyor, bu saçmalığı sonlandıralım diyen savaşı kaybeder oyununa çevirerek, kaybetmemek için katlanıyorlardı. Üçe bir ilerleyen skorda Doğu final beş demiş, İnanç kazanacağı için final sayısına itiraz etmiş ancak sonuç olarak kazanan yine Doğu olmuştu.

Doğu’nun çıldırtan sözlerine tahammülü kalmayan İnanç, çenesinden sıkıp sessiz ikazında bulundu. “Bak Doğucuğum, şurada efendi efendi saçmalıyoruz, bir oyun oynuyoruz ve sen üçe bir beni yeniyorsun, tadımızı kaçırıp beni de kızdırma.”

“Dörde bir demek istedin galiba ve çenemi bırak. Seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum.”

İnanç tek kaşını kaldırdı. “Oyunu bloke ettin, iptal oldu.”

Elini çekip kafasını minderden kaldırdığında öpeceğini bilen adama fırsat tanımamak için dizleri üzerinde doğruldu. Doğu’nun hareketlenmesiyle emekleyerek yumuşak örtünün üzerinden kayıp ayaklarını çime bastı.

İnanç iki adım atıp koşmaya başlamıştı ki, uzun ve güçlü kollarını karnına dolayarak kaçışına engel oldu Doğu. İpleri Doğu’nun elinde olan bir kukla gibi kendini kollarına bırakıverdi İnanç.

“Beni bırak,” dedikten sonra korkuyla sıçradı. “Hayır, bırakma!”

“Seni bırakmayacağım. Nefesin kesilene kadar öpeceğim.”

İnanç ona bu zevki tattırmamak için kaçmıştı, değil mi? İpleri eline almalıydı o vakit.

“Hayır, Doğu,” diye karşı çıktı önce. “Oyunu bloke ettiğin için şansını kaybettin.”

“Oyunu bloke eden sensin, Tatlı Şeytan. Kaçtın!”

“Oyunu bozduğun için kaçtım zaten.”

“Oyun arası cilveleşme olabilir, yavrum,” diyen Doğu, onu sımsıkı tutarken yeni bir soru sordu. “Bunun yasağını koyduk mu?”

“Hayır ama oyun konuşmaktan ibaretti.”

“Bu senin savunmanı haklı kılmaz ve oyunu bloke etme şansı vermez.”

“Bana bilmişlik taslama,” diyerek kolları arasında döndü İnanç. “Zafer henüz senin değil.” Direnişi kaybetmeye yakın son nefesini de harcayarak, Doğu’nun kazandığı savaşta tekrar mağlubiyet almamak üzere savaştı.

Park kalabalıklaşmaya başlamış, insan sesi çoğalmıştı. Ancak İnanç kalabalığı görecektik kadar kendinde değildi. Sevgilisine kaybın acısını tatırmalıydı. Hem de hemen.

“Doğu biz akşama kadar burada mıyız?”

“Sıkılmazsan eğer evet.”

“Aslında aklımda başka bir fikir var.”

“Nedir, bebeğim?”

“Motor için hâlâ hazır değilim ama karting* için ne zamandır niyetim var.”

Doğu şaşırınca devam etti. “Senin hız tutkunu ve adrenalini yaşamak istiyorum. Nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorum ama seninle yarışmak ve o tutkuyu hissetmek eksikmiş gibi... Tamamlayalım istiyorum.”

Belinde hissettiği parmaklar gerilince İnanç istese de konuşamadı. Kabul etmeyecek miydi? İfadesi hâlâ aynıydı ama ya düşünceleri...

Doğu sonunda kararını vermiş gibi kafasını salladı. “O gün seni ölümle korkutmasaydım, bugün motosiklete binecek miydin?”

İnanç delirmiş gibi yüzüne bakakaldı. “Tabii ki!” diye tersledi. “Sen bindiğin için çok severdim. Bir keresinde Hatem’in, sonrasında Erdi’nin motoruna binmiştim. Senin aksine ikisi de çok güvenli ve eğlenceliydi.”

Gözleri bir noktaya odaklı kalıp dudakları sertçe mühürlendiğinde, İnanç Gürmen söylediklerini tartıya aldı. Söylediklerinde yanlış bir şey yoktu, onu iğnelememiş, gerçeği bilse de olanı söylemişti.

“Onlarla eğlendiğim için mi bu ifaden?”

Uzun bir duraklamadan sonra kafasını usulca salladı. “Hayır,” dedi hemen gözlerini kaçırarak. “Sana böyle iğrenç bir travma bıraktığım için kendimden nefret ediyorum. Daha eğlencelisini de yaşatabilirdim.”

Yalan söylüyordu. Kaşlarının kıvrımlarından, gözlerindeki çatlak güvenceden, dudağının tiksintiyle kıvrılmasından anlıyordu. Doğu Üzeyi-roğlu baştan aşağı yalan söylüyordu.

“Ama karting fikrini sevdim. Sen adrenalinle alakalı hiçbir şey sevmezsin diye başka planlar yapmıştım.”

* Kart yarışı veya karting, motor sporlarının değişik bir türüdür. Kart veya go-kart adı verilen dört tekerlekli, küçük araçlarla yapılır. Genellikle küçültülmüş kart pistlerinde yapılan bu yarış türü, motor sporlarında daha üst seviyelere geçiş için bir vasıta olarak görülür.

“Fark etmez aslında.”

“Hayır,” dedi Doğu kararlılıkla. “Sen ne istediysen o!”

“Bu iki gün çabuk bitecek,” diye mırıldandı hüüzünle. Başını omzuna yatırıp iki günün ağır ve yavaş geçmesini diledi. Her anın tadına doymak istiyordu İnanç Gürmen. Tüm kötülüğün ve tehlikenin içinde korunaklı bir fanusun içindeymiş gibi korkularını ardında bırakmayı hedefliyordu.

Başaramıyordu çünkü Doğu’nun tavırları ona güven vermiyordu...

“İki günümüzü ve bizi yavaş yaşayacağız, İnanç.”

İnanç başını yasladığı omzundan ayırarak tepesinde onu izleyen adama çevirdi ve gördüğü ifadeye vuruldu. Çok güzel bakıyordu. Gözlerine kapılırken dudağında hissettiği sıcak dudakların etkisiyle kasıldı İnanç. Sinir uçlarını harekete geçiren dokunuş onu abluka altına alarak savunmasız ve bir o kadar muhtaç bıraktı.

Doğu Üzeyiroğlu ateşin ta kendisiydi. Yakmakla kalmıyor, küle çevirene kadar hükmü altında bırakıyordu. Diliyle dans ederken akıl sağlığını tamamen kaybetti İnanç. Ne olursa olsun bu adama aitti ve onu bırakmayacaktı. Kolları arasında ezilen bedeni, aşkıyla tutuşan kalbi ve bir zamanlar ehlini arayan ruhuyla tamamen bu adama aitti.

Aitlik hissinin bu kadar güçlü ve güzel olduğunu bilmiyordu. Doğuyla beraber tattığı hislerden kaçınıcıydı bu?

Nefes almak için isteksizce dudaklarından koptuğunda gülümsedi.

“Seni seviyorum, arıza herif.”

“Seni seviyorum, Ufaklık.”

Dillerden bir ilahi gibi dökülen itiraflardan sonra dudakları yeniden birbirine kavuştu. Arzu ve tutkunun kavuşumu onları hazırlıksız yakadığından, kopma anı işkence gibi geliyordu. İnanç inleyince Doğu homurdanarak geri çekildi.

“Biraz daha... Durmazsak canını yakacağım, İnanç...”

İnanç yüzünü boynuna gömerek saklandı. Doğu’yu hep zorlayan o olmuştu lakin roller bugün değişmiş, sevgilisi kadar o da acı çekmişti. “Acı çekiyorum zaten,” diye itiraf ederken başını döndüren kokusuna teslim oldu. “Kokunda bile!”

Bir sözle bütünleşmişlerdi ve ateşleri henüz sönmemişti.

Doğu başının tepesini öpüp elini tuttuktan sonra yürümek için ayrıldı. Gitmeden önce çantalarını ve acıkırılsa diye Melanie’den hazırlamasını istediği küçük sepeti kapı.

Melanie tekrar gelmeden hemen önce küçük pikniklerinin ve çadırlarının iptal edilmesini, karting için randevu almasını küçük bir mesajla ilettil. İnanç istediği sürece bütün sürprizlerini de iptal ederdi. *Nasılca onu kaybetmek için bu hazırlıkları yapmıştı.*

Acı verecek diyaloglardan mümkün merteye kaçınarak az önce yarım kalan dörde bir oyunu devam ettirmek için ısrar etti Doğu. Ancak onun kadar ileri gitmediği için İnanç kabul etmedi.

Doğu oyunu kazandığı iddiasıyla dudağını öpüp ufak bir ısıklıkla canını yaktıktan sonra yürümeye devam etmişlerdi. Minik piknikleri henüz yeni bitmişti; Melanie'den haber gelene kadar Central Park'ı, İnanç dayanamadığı kadar yürüyecek ve tekrar piknik alanına döneceklerdi.

Parkın göz alıcı doğası İnanç'ı etkiliyor, elini tuttuğu kadını harikalar diyarındaymış gibi hissettiriyordu. Doğu ona bu hisleri daha önce yaşatmadığı için it gibi pişmandı. Her şey için geç kalmış, bugün ve yarının onu kurtaramayacağını geç de olsa kabullenmişti.

Parkın içinde zaman zaman oturmuş, küçük sepetin içindeki sandviç, meyve ve soğuk içeceklerle midelerini bastırmışlardı. Dönüş yolu sandıklarından daha uzun olmuş, arabaya bindiklerinde İnanç tatlı yorgunluğunu atacağı koltuğa kendini bırakmıştı.

Gün güzel olduğu kadar enteresan geçiyordu. Sürprizlerle efsunlanıyor fakat Doğu'nun kaçamak bakışları ve eksik cevapları, onu büyülenicilerden daha da heyecanlatıyordu. İnanç sonunda susmuş ve onun oyununa katılarak istediğini vermişti. Diliyordu ki sebep her neyse kötü şeyler olmadan öğrensin.

Karting için mevcut adrese doğru yola çıktılar.

"İsim düşündün mü?" diye sordu boş bulunarak. Bebek konusundan ısrarla kaçınan Doğu'ya kardeşini nasıl beklediğini sormak ve gerçek heyecanını görmek istiyordu.

"Hayır, düşünmek istemiyorum."

İnanç kınarcasına güldü. "Şaka mısın acaba? Daha doğmadan kinlenmişsin kardeşine. Ben olsam heyecanla beklerdim. İsim düşünürdüm, ne yapacağımızı hayal ederdim." Hızını alamayarak dirseğiyle dürtüklendi. "Sen kesin haberi alır almaz isim düşünmüşsündür. Hadi itiraf et."

Doğu yola bakma bahanesiyle yüzünü çevirerek gülüşünü sakladı. Onu nasıl da tanıyordu.

"Hayır," diye şüpheli sesiyle yanıtladı.

"Evet, biliyordum," derken kalçaları üstünde zıpladı. "Hadi söyle, ne düşündün?"

"Erkek düşünmedim, sadece bir kız olursa hissiyle kız ismi düşündüm."

"Aşa güzel olur bence," diyerek önerdi İnanç.

Doğu kafasını iki yana sallayarak güldü. "Anne babamın coğrafya tutkusu sana da geçmiş anlaşılan. Ben haberi alır almaz babama ismi önermiştim."

Gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. "Ne önerdin?"

"Zara."

"Zara mı?"

"Evet, çok narin geliyor bana. Evin en küçük üyesi, Zara Üzeyiroğlu."

İnanç gözlerinde gördüğü sevgi parıltılarına gıpta etti. "İsmini söylerken gözlerin parladı. Sakın bana istemiyorum ayağı çekme. Sen şimdi doğacak kardeşinle hayaller de kurmuşsundur."

Doğu gözlerini kaçırdı. “Yani biraz...”

İnanç çenesini omzuna yaslayarak kurduğu hayali sordu. Küçük bir bebek hayatlarına dâhil olacaktı. Büyüdükçe Doğu'ya çektireceği iskence-lerin düşünüyüyor, kendi kendine kıkırdıyordu.

“Sadece ona yürümeyi öğreteceğim ilk anı düşledim hep,” diyerek yeni bir itirafta bulundu Doğu. Ardından omzuna çenesiyle yaslanan kadını saçlarından öptü.

Huzurun bir fotoğrafı olsa bu anı isterdi İnanç. Doğu'nun elini tutarak, “O anı ipe çekiyorum,” diye fısıldadı. Nefesi adamın boynunu gıcıkıyor, incecik elleri onu düşmekten alıkoyuyordu.

“Ben de...”

Yolculuk yarışacakları pistin sokağında son buldu. Açık alan İnanç'ın yüreğini hoplatmıştı. Pikaptan indikten sonra soluğu kulübede aldılar. Doğu'nun keyifle karşılandığı kulübe, müdavimi olduklarının kanıtıydı.

İnanç yetkililer ve çalışanlarla tanıştıktan sonra kuralları öğrenmek üzere görevlilerin yanında yerini aldı. Pistin büyüklüğü, renkli go-kart arabaları, virajlar, emniyet için hazırda bekletilen araçlar, sürüş yapan bir grup insan ve onları tezahüratlarla coşturan seyircilerle dolu dolu ve müt-hiş bir ambiyansın ortasındaydı İnanç.

Grubun yarışından sonra o alınacak, önce sürüş testi yapılacak sonra da İnanç uygun görülürse tek başına piste çıkacaktı. İlk defa yaptığı için yarışması uygun görülüyordu.

Ancak İnanç, Doğu'yla yarışmaya niyetliydi.

Kuralları dikkatle dinledi, her şeyi özümsemişti ve kendini sürüş testi için sakinleştirmeye çalışarak bekledi. Adrenalinini daha şimdiden tatmaya başlamış, Doğu'nun meraklı bakışları ve rüyolarını zevkle dinlemişti.

Garip olan onu bir daha görmeyecekmiş gibi soluksuz bakması ve gözlerini bir saniye olsun üzerinden ayırmamasıydı. İnanç kötü duygulara kapılmadan evvel grubun sonlanan yarışmasının ardından kazananın tebrik edilmesini izledi.

Üzerinde tehlikeli sayılacak hiçbir şey yoktu. Spor ayakkabılarını giydiği için bugün şanslı saydı kendini. Pist boşalırken İnanç Gürmen görevlinin önderliğinde kart aracına bindi ve talimatları yeniden dinledi.

Test sürüşünden önce hazırdı, normal sürdüğü arabadan ve güvenli yollardan, kurallardan farklı olsa da yapacağına inanıyordu.

İlk test sürüşünü geçti İnanç Gürmen. Virajlarda dikkat ederek, gazı çok yüklenmeden, freni sabit tutarak yolu ve aracı ezberledi. İkinci test sürüşünde bunu daha rahat yaptı. Üçüncü sürüşünde ise testten başıyla geçtiği için tamamen hazza ve hızın salgıladığı adrenaline kapıldı.

Tüm sıkışmışlığın ve durağanlığın içinden sıyrılmış, yeni bir ben bulmuş gibiydi. Özünün, Doğu'nun özünü bir olacağını asla düşünmemişti İnanç. Damalı flamaya yaklaştığında heyecandan kıpkırmızı ve nefes nefeseydi.

Onu yaşıyorum...

Onun duygularını anlıyorum...

Onu seviyorum...

Tur bittiğinde ise İnanç'ın görmek istediği ilk şey Doğu'ydu. Gurur dolu bakışlarını gördüğünde neşeye dolu kahkahalarını serbest bıraktı. İlk turun başarısı için kendini kutladı İnanç Gürmen. Kötü anılarını böylesine yıkmayı başardığı için kendiyle gurur duydu.

İkinci tur için Doğu'yu istediğini söylediğinde pist amiri hazır olduğunu söyleyerek kart aracını başladığı noktaya geri sürmesini istedi. İnanç Gürmen usta bir yarışçı gibi başladığı noktaya geri döndü. Doğu Üzeyiroğlu kırmızı araçta başında kaskıyla bekliyordu.

İnanç ona selam gönderdi, Doğu Üzeyiroğlu öpücükle selamını kabul etti.

Başlangıç için işaretleri beklerken ömrünü hıza ve adrenaline adanmış bir adamla yarış yapmanın heyecanını duyuyordu İnanç. Onu yenme niyetinde değildi, onun hislerini anlamanın derdindeydi.

"Beni yenecek misin?" diye sordu. Sesini duyması için bağırarak durumunda kalınca Doğu'nun meydan okuyan gözleriyle karşılaştı.

"Seni yeneceğim sonra ödülüm için gelip öpeceğim."

İnanç elini kaldırarak ona orta parmağını gösterdi ve önüne dönerek işareti bekledi. Pist amirinin işareti geldiği an gaza bastı İnanç Gürmen. Bir önceki turdan farksız ancak daha hırslı ve dikkatliydi. Virajlarda tehlikeyi en aza indirmek için sürüşüne dikkat etse de Doğu yanından fişek gibi bir hızla geçtiğinde çılgın atarak peşine düştü. Ancak o zaman seyircilerin tezahüratlarını duymuştu.

Doğu'nun tecrübeli olduğu yarışta fazlasıyla geriden gelmek onu yaralamadı. Onu yaralayan flamayı elinde tutanın Doğu olması ve arkasındaki görevlilerin acımasızca gülmeleriydi. İnanç flamaya varmadan durduğunda Doğu elindekini sallayarak geçmesini işaret etmiş, İnanç itiraz edince amir devreye girerek harekete geçmesini sağlamıştı.

Aracı durduğunda yanı başında acımasızca gülen bir adam bulduğu için kaskı çıkarmadı ve o susana kadar bekledi.

"İn ulan arabadan! İnsanlar yarışacak."

Kollarını göğsünde kavuşturarak aracın içinde bekledi ve onunla dalga geçen adama isyan etti.

"Hile yaptın!"

"Yapmadım, tüm karizmamla seni geçtim ve kazandım."

"Sen çok kötü bir adamsın."

"Ve sen bu kötü adama âşıksın."

*

Dün sabah bambaşka bir odada huzursuz uykusundan uyanmıştı. Huzursuzluğunun bugün bitmiş olması gerekiyordu ama İnanç Gürmen ne hikmetse o huzursuzluktan arınamıyordu. Kendi başına kalamadığını-

dan üzerine durup düşünemiyor, Doğu'nun tepkileri onu tekrar ve tekrar şüpheyne sokuyordu.

Yatakta mışıl mışıl uyuyan adamın yüz ifadesindeki sakinlik ve masumiyet aklını çeldi. Seven insan neden ondan bir şeyler saklar? İnanç cevabını alamıyordu. Küçük masanın üstündeki kameraya gözlen takıldı. Dün park boyunca ya onun ya Doğu'nun elinde kalmış, karting sürecinde ise birinin eline bırakmış ve çekime almasını sağlamıştı. İnanç videoyu düzenleyeceğini söylediye de Doğu müsaade etmedi. Bugün de kavit için şarja takılmıştı.

İleriki zamanlarda bu videoları izleyip gülümseyeceklerdi. Belki İnanç hüngür hüngür ağlayacak, Doğu'nun kötü esprilerine maruz kalacaktı. Kötü espriler yapmadığını biliyordu yalnızca ona cevap veremediği zamanlarda ufak bir çıldırma seansı geçiriyordu. Burun kıvrarak banvo kapısından yatağa doğru usulca yürüdü.

Yatağa tırmanıp yüzüstü yatan adamın sırtına bütün yükünü bırakmadan binen İnanç, sırtında parmaklarını adım adım yürüterek boynundan yanağına doğru yol çizdi. Yanağını parmağıyla severken de eğilip boynunu öptü. Henüz uyanmayan ya da numara yapan adamı kendine engel olamayınca öpücüklere boğdu.

Sabahları onunla uyanmak çok güzeldi.

Dudağının kıyısı hareketlendiğinde İnanç kıkırdayarak yanağı ve boynunu öpmeye fütursuzca devam etti. Parmakları saçlarının arasına geçerken Doğu gözlerini açmak için cebelleşiyordu.

"Günaydın, bebeğim," dediğinde Doğu mırıldanarak gülümsedi. Uyanan adamın sırtına binen İnanç, tek vücut olup ona sımsıkı sarıldı.

"Saat kaç?"

Mahmur sesini seviyordu İnanç. "Galiba dokuza geliyor," diye yanıtladı.

"Of, geç olacak."

"Boş ver, böyle de iyiyiz."

Kafasını şakağına yaslayıp bir müddet nefesini dinledi İnanç. Saçlarını okşarken gözleri kendiliğinden kapandı. Şüphe ve korkular sarıldıkları an kayboluyor yahut bir kapı arkasına gizleniyordu. İnanç kendini boşlukta hissettiğinde ise üstüne yürüyorlardı.

"Korkuyorum, Doğu."

"Neyden?"

"Sebebini bilmediğim hislerimden. Körü bir şey olmayacak, değil mi?"

"Kötü hisleri kabul etmiyoruz, güzelim. Bugün bizim günümüz. Hoşuma gitmediğinden değil ama güzel kalçalarını üstümden çekersen güne başlayacağız."

İnanç yanağını ısırıp can acısıyla inlettikten sonra yataktan fırladı. Doğu onunla aynı hızda kalktıysa da İnanç bağıracağını söyleyince üzerine varmaktan son anda vazgeçti.

“Yanına kalmayacak.”

“Flamayı sallamana sayarsın.”

Bugün kaçamağın ikinci günüydü ve hotelden ayrılıyorlardı. Küçük bavullarını boşaltmamış, üzerlerini değiştirdikten sonra kalan eşyalarını da koyarak odadan ayrılmışlardı.

Otelden çıkışları, eski pikaba binmeleri on dakika bile sürmemişken Doğu günün bittiğinden veryansın ediyordu. İnanç daha önlerinde uzun saatlerin olduğunu ve bu veryansının boşa olduğunu söylese de Doğu susmuyordu.

“Sana doymam için günün en az otuz dört saat olması lazım, Tatlı Şeytan.”

“Komplimanların sınır tanımıyor. Kanmayacağımı biliyorsun, değil mi?”

“Birileri duygularını dile getirmekten çekiniyor diye ben niye yanıyorum?” diye sorduğunda dönüp ona baktı Doğu. Manhattan sokaklarını arabayla geçtiğinden bu bakış sadece saniyeler sürdü.

“Çünkü sen her defasında arkasından muhakkak canımı sıkacak iğrenç bir espri yapıyorsun, Üzeyir.”

“Mesela?”

“Bıyıklarımı yapmak için berberine götürmek istemen gibi!”

Doğu gafil avlandı. Yan aynalardan yolu takip ederken kahkahasını patlatmıştı. “Of, buna hazır değildim. O sadece sen korkudan felç geçirme diye bir şakaydı.”

“Sonuçta iğrençti ve sen ondan önce hoş sözler söylüyordun.”

“İnadın tuttu yine.”

İnanç omuz silkerek video kaydı için kamerayı aldı. Araba içi kayıtları sevmişti. Neden daha önce bunu yapmamışlardı? Neden basıldıktan sonra onu evden kaçırdığı o gün ve beraber yaşadıkları evlerinde hiç çekime almamıştı?

Bir keşke daha yaşamamak için anılarını biriktirecek ve bunu ilerisi için hafızası dışında teknolojik aletlerin her türlüşüne kaydedecekti. Böylece kaybı fazla olmayacaktı.

Kahvaltı için bir kafeye geçmişlerdi. Kısa süren kahvaltı, ilaç ve kahve keyfinden sonra yeniden arabaya binmeleriyle son bulmuştu. Günü araba ve deniz kenarında daha bilmediği sürprizlerle geçireceklerdi anlaşılan.

“Allah bir kulun dua etmesine izin vermişse mutlaka kabulünü de murat etmiştir, bu yazıyı sen hastanede yaşam mücadelesi verirken bir kâğıtta okumuştum. O zaman ilahi güce tutunmaktan başka çaremın olmadığını biliyordum ve umudumu bu yazı sayesinde korumuştum.”

Arabayı sahil kenarına çekip rıhtımda el ele yürümeye başlamışlardı. İnanç dinlediklerinin etkisindeydi.

“Bazen tek bir kelime, bir insan, bir gülümseme veya böyle bir cümle kendimizde kalmamızı sağlayabiliyor. Ben buna çok inanıyorum, Doğu. Biz istediğimiz için bunlar karşımıza çıkıyor.”

Doğu elini bırakmadan kafasının üstünden geçirerek İnanç'ı kolunun altına sıkıştırdı. Başının tepesini öpüp duraksadı. Canı sigara istiyor fakat İnanç'a zarar vereceğinden ekseriyetle kaçınıyordu.

Kızların yanlarından geçerken Doğu'ya olan bakışlarını hazmedemiyor, hepsini denize gömüp bir daha çıkarmamak için sabır dileniyordu. İnanç başındaki şapkayı çekip kafasına taktı.

"Çok dikkat çekiyorsun böyle."

Doğu şapkanın ucundan tutup yukarı çektikten sonra eğilip dudağını öptü ve şapkayı eskisi gibi düzeltti. "Kimse umurumda değil."

Amber gözleri hevesle ona bakıyor, sinir uçlarını şahlandırarak canına okuyordu. Doğu kendine hâkim olamayıp dudağını öpünce İnanç'ın başını bir kez daha döndürdü.

Gönülsüzce koptuğunda en az onun kadar güçsüz ve dirayetsizdi. Gözlerine bakmaya korkuyor, bakarsa İnanç her şeyi görecektir ve soracak diye ödü kopuyordu. Sadece saatler kalmıştı. Saatler sonra İnanç her şeyin cevabını bizzat alacaktı. Burnunu küçük burnuna sürterek hasretini giderdi. Özlemin tadını daha şimdiden en kuvvetli, en sarsıcı hâliyle alıyor, bir hicran için kendini henüz hazır hissetmiyordu.

"Hayat tam da şu an dursaydı, asla şikâyet etmezdim."

İnanç sesindeki keder dolu tınıya kırdı. Neydi bu anlamsız çile? İçinde dağ gibi büyüyen bu korkuyu nasıl zapt edecekti? Doğu'nun gizlediği her neyse canını yakıyordu.

"Bir şey var Doğu, canımı acıtan bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Kellesini uçuracağım o şey her neyse."

İnanç yüzüne konan acı ifadeyi Doğu görmesin diye boynuna sokularak gizledi. O hissin sebebi bizzat kendisiydi ve İnanç sormaya korkuyordu. Doğu'nun sevgisi ve ilgisi onu ayakta tutuyordu.

"Bana karşı sevgin biter mi? Hiç sordun mu bunu kendine, Doğu?"

"Korktuğun şey bu mu?"

"Bilakis, korkumun üstesinden gelmemi sağlayan bu."

"O zaman doğru yoldasın, Ufaklık."

"Yani sevgin bitmeyecek?"

"İnanç, ben içimden taşan sevgiyi nereye sığdıracağımı bilemiyorum. Ne bitmesi güzelim?"

Tatmin olduğu tek gerçek buydu. Gelecek her türlü sıkıntı ve sorunla baş edebilmesini sağlayan da sevgisiydi. İnanç canlarının daha fazla sıkılmasını istemediğinden konuyu değiştirdi.

"Ayrıca dün gece yaptığın hiç hoş değildi."

Doğu anlamsızca kaşlarını çatı. "Ne yaptım ki?"

"Beni yemeye çalıştın."

"Yedirmedin ki."

İnanç omzunu dişleyerek onu cezalandırdı. Doğu için cezadan çok ödül olsa da uyarısının yerine ulaştığına inanıyordu. Gece boyu ısıarak,

yarakta sürekli sıkıştırıp olur olmadık dokunuşlarla çıldırtarak uyumasını engellemiştir.

“Bir an önce dönseydik,” diye konuştu omzuna doğru. “Kont ve Kontes’i çok özledim, onları çok ihmal ettik.”

Anne babasıyla konuşurken onları da görebiliyor ama her iki tarafa da yetmiyordu.

Doğu uzun saçlarını eline dolayarak yüzünü geriye doğru çekti ve açıkta kalan boynunu öptü.

“Az kaldı, bebeğim.”

Kalan son saatleri akışına bıraktı İnanç. Korkularını kalbinden defetti ve kendini Doğu’nun deli macerasına bıraktı. Bir dahaki kaçamağı İnanç ayarlayacak, en az Doğu kadar etkileyici hazırlıklar yapacaktı.

Pikabın arka bagajında yumuşak bir döşek serilmiş, çarşafar çekilmiş, yastıklar dizilmişti. New York’un tatlı esintisinde sabahlamayı planlayan Doğu’ya delirmiş gibi baktı İnanç.

“Her şey çok güzel ama sabah soğuktan donmuş bedenimi alırlar buradan.”

Doğu omzunu silkti. “Çok üşürsen arka koltukta yatarız.”

“Doğru, senin bacak boyun koltuğun kendisi kadar değil.”

“İdare ederiz, bebeğim.”

İnanç bebeğim hitabını Doğu dışında kimseden duymak istemiyordu. Cilveli edasıyla yanaştı. Doğu’yu biraz köşeye sıkıştırmanın zararı olmazdı. İnanç sonrasında olacakları da göze alıyordu.

“Bebeğim desene yine.”

Doğu gözlerindeki ifadeyi seviyordu. Üzerine doğru cilvelenerek kıvrılan kadının kalçasını kavradı.

“Söylersen yanarız.”

“Yanalım, ben razıyım.”

Doğu zamanının olmadığını nasıl söyleyecekti? İnanç’tan sürekli bunu isteyip, onu sıkıştırırken razı oluşunu nasıl elinin tersiyle itecekti? Göğsü sıkıştı, aklı bulandı. Her şeyden, herkesten nefret ediyordu. Geçmişinden, geleceğine hükmeden yavşaklardan nefret ediyordu.

Sevdiği tek bir şey vardı ve onu iteliyordu.

“Bence razı değilsin,” diyerek kalbine dokundu. “Burayı hissediyorum, güzelim. Henüz hazır değil.”

İnanç yutkundu. “Hazır Doğu, senin için hazırım.”

Doğu alnını öpüp yüzünü göğsüne bastırdı. “Seni üzmeyeceğim şimdi. Sonra ağzıma tükürürsün.”

İnanç neden vazgeçtiğini anlayamadı. Belki de anlam veremediği bu korkuları varken olmaması daha iyiydi. Ayyuka çıkan o korkuyu bastıramamıştı. Bu saatten sonra bastıramayacağını da biliyordu.

Çünkü Doğu onu çok isterken asla itmezdi.

Bir rüyanın içinden uyanıp kâbusun ortasında bulunmaktan daha rahatsız edici ne olabilirdi? Gece boyu gördüğü kâbuslar onu rahat bırakmamıştı. Kirgin ve kızgın uyumanın etkisi de olmalıydı.

Soğukta uyuyamayacaklarını söylemişti, değil mi? Doğu onu yine bir yerlere taşımıştı. Fakat bu sefer oda tanıdık, koku aynıydı. Eve dönmüşlerdi. Doğu'nun soğuk ve renkli odasında gözlerini yatakta tek başına açmıştı.

Rüya gibi bir an yaşatmıştı ve rüya bittiğinde kendini evde bulmuştu.

Kahvaltıyı hazırlıyor olacağı düşüncesiyle yataktan çıkıp direkt banyoya girmiş, işini hallettikten sonra dar koridordan salonun açıklığına çıkmıştı. Ertu ve Şevval koltukta yan yana oturmuş konuşuyorlardı. Ne Arda ne de Doğu görünürde yoktu.

İnanç tam gülümseyecekti ki soluk benizleri kafasını karıştırdı. Kavgamı etmişlerdi yine? İki günü yalnız kalıp yollarını bulsunlar diye onlara da ayırmışlardı. Ters giden neydi?

“Günaydın diyeceğim ama gün size aymamış gibi.”

İnanç berjere geçip oturacağı esnada koltuğun kenarına ilıştırilmiş bavulları fark etti. Bu bavullar ne içindi? Biri kendi bavulu, diğeri Şevval'ındı. Garipliği çözmek için gözlerini salonda ağır ağır gezdirdi. masadaki biletler dikkatini çekti. O esnada Ertu ile göz göze geldi.

“Doğu nerede?”

“İnanç...”

“Doğu nerede dedim!”

“Gitti.”

Namludan çıkan kurşun sesini beyninin içinde capcanlı hissetti. Afallayarak baktığı adama, “Nereye?” diye sorarken karman çormandı. Beklediği yanıt gelmeyince İnanç'ın sabrı hiç yokmuşçasına bir anda tükendi.

“Nerede diyorum, Ertu!”

Ertu biletleri uzatırken aymaz görünüyordu. Bu görüntü korkunçtu. “Bunlar sizin gidiş biletiniz. Eve dönmeniz gerek.”

Hayır, hâlâ uyanamadığı bir kâbusun içinde debelenip duruyor, Doğu'nun onu uyandırıp geçti demesini bekliyordu. Tüm bunlar gerçeklikten uzak, koca bir saçmalıklı.

“Anlamadım?”

Uzatmak istemeyen sıkılğan ifadesiyle bir çırpıda söyleyiverdi Ertu. “Doğu gitmeni istiyor!”

Bir savaşın ortasında kalmış çocuk gibi çaresiz ve korku doluydu. Etrafında olup biteni anlayamıyor, çığlıklar ve kaçışlara ayak uyduramıyordu. Kurşun seslerini duyuyordu İnanç. Tüm bunlar kafasının içinde izlediği bir savaş filminin en acı sahnesi olarak oynuyordu.

Doğu onu gönderiyordu. Başından beri gelmesini istemeyen, zarar göreceğini söyleyen adam dünden sonra onu kendince verdiği zorlama kararla yolluyordu. Uzatdığı biletleri hışımla itti ve yere düşerken umursamadı.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum! Ona ilk gün de söyledim, o burada olduğu sürece gitmeyeceğim!"

Onu göndermek için böyle haince bir yol seçmiş olamazdı. İki gündür hissettiği korkular ve kaçışlar bunun için miydi? Ertu'nun sözlerine istemsizce kulak kabarttı.

"Doğu her şeyi birirdi İnanç, gitmeni istedi." Nefesini ağır ağır verdi. "Vedalaşmak bile istemedi." Cümlesinin sonunda olan bu dercesine omuz silkeli.

Bu vurdumduymazlığın ağır bir yaptırımını olmalıydı.

İnanç alaycı gülüşüyle sözlerini kovdu. "Şevval, bu adam ne saçmalıyor böyle?" diyerek eliyle Ertu'yu işaret ederken titrediğini göremeyecek kadar öfkeliydi. "Aklını kaçırmış olmalı. Doğu bunu yapmaz."

Şevval ona doğru yürüdü. Korktuğu gibi İnanç'ın kriz geçirme ihtimali vardı ki ellerinin titreyişi bunu haber ediyordu. Üzerine girmeye korkuyordu ancak başka türlü de ikna edemezdi.

"Doğru söylüyor, bizi istemiyorlar burada. Gitmemiz gerek, İnanç."

Hiddetle karşı çıktı. O seken kurşunu alıp Doğu'nun kalbine saplamalıydı ki yaşattığı tüm saçmalıkların acısını çıkartabilsindi. Vücudu zangır zangır titredi. Görüş açısını bulandıran öfkeye teslim olmadan Doğu'yu bulmalıydı.

Ertu ve Şevval titreyen kızın üzerine doğru yürüyünce İnanç bağırdı. "Sakin!"

Akabinde evi aramaya koyuldu. Mutfak, banyo, odalar ve bahçe... İnanç aradığı her odayı, her köşeyi boş, soğuk ve sevimsiz buldu. Doğu hiçbir yerde yoktu. Doğu'dan bir iz yoktu.

İnanç kapı önüne çıktı. Doğu buralarda bir yerlerdeydi. Onu böyle göndermezdi. Nasıl dayanabiliyordu? Dün gece sarılıp öpen adam bugün nasıl veda etmek istemiyordu?

"Buralardasın biliyorum!" Hançeresinden yükselen kalın ve acı dolu sesle bağırdı.

Sokağın bir ucundan bir ucuna, evlerin kapılarına baktı. Hepsi yabancı ve meraklı yüzlerdi. İnanç diyerek onu tutan ve gidişini engelleyen Şevval ile Ertu'dan kurtulmaya çalıştı.

"Neden yaptığını biliyorum. Beni bırakma, Doğu! Yalvarırım bana bunu yapma."

Şevval onu göğsüne saklayıp sakinleştirmek isterken, İnanç o dahil herkesten kaçmak istiyordu. "Böyle mi bitecekti? Doğu biz bitirmek için başlamadık. Babanı duydun, bütün engeller kalktı. Biz hep yan yana olacaktık. Çık ortaya, buralardasın biliyorum..."

Gözyaşlarını yüzünden silip etrafı dikkatlice incelemek istiyor fakat kahrolası yaşlar bir türlü bitmiyordu.

"Ben ağlamak istemiyorum Ertu, ona sarılmak istiyorum. O pislik herifler yüzünden bana bunu yapmasın... Ne olur söyle, çıksın ortaya..."

Kendini çaresizce Ertu'ya bıraktı. Bütün gücünü kaybetmişti ve Doğu ona cevap vermiyordu. Doğu onu haince bir tuzakla kandırıp postayı kır-
yuyordu.

“Çık ortaya ne olur,” diye var gücüyle bağırdı. “Benim kalbim buna dayanamaz. Yemin ederim dayanamam... Ölürüm...”

Dizleri onu taşıyamayıp yere düşünce çimlere tırnağını geçirdi. Doğu onu böyle bırakamazdı. Bir anda hayatından çıkamazdı.

“Gitmeyeceğim! Beni duyuyor musun?”

Sokak onu izleyen insanlar yüzünden dolmaya başlarken İnanç yeri elleriyle dövüyor, Doğu'nun bir yerlerden çıkmasını bekliyordu.

“Beni duyduğunu biliyorum. Gitmeyeceğim, sen gelene kadar burada bekleyeceğim.”

“Gelmeyecek İnanç, o gitti. Sen de hemen bugün gideceksin.”

Ertu'nun zalimliği Doğu ile yarıştırdı.

“Sus!” diye uyardı hışımla.

“Gerçek bu, Türkiye'ye dönüyorsun. Doğu yok.”

Camdan kalbine bir taş atılmış ve onu tuzla buza çevirmişlerdi. İnanç ağrıyla iki büklüm oldu. Doğu yok diyemezdi. Doğu ümitlerini, umutla-
rını çalıp gidemezdi.

Bağırmaktan sesi kısılmış, dövünmekten bütün gücünü tüketmişti. Kalbi onu terk edecekmişçesine şiddetle ağrıyordu. Elini hafifçe bastırdı. Dün gece o adamın alnına denk düşen alnı, şimdi toprakla bürünlemişti.

“Sen değil, İnanç'ın ölüyor, Doğu.”

Beni Duyuyor Musun Bebeğim?

Derler ki; cehennemliktir âşıklar.

İnanç Gürmen, 23 Temmuz Anısı

1 ay sonra

Hayatın gailisini yükleyen ruhum, ayakta kalmak için türlü badireler atlarmış ve aslen bana ait olmayan emanet kalbim ile sahip olduğumu sandığım akıl iradem, sevdiğim ve kendimi adadığım adamdan aldığım tekmeyle tepetaklak olup beni mahzenimde yalnız bırakmışlardı.

Kendime dair verdiğim *yaşayacağım* sözünü tutamamış, kederimle baş başa kalmıştım.

Bildiğiniz İnanç Gürmen aklını yitirmişti; Doğu kelamında döneden dilim bir kelam daha etmemişti. Karanlıkla birlik kuran dünyamda aldığım her nefesi haram kılmıştım. İnanmışım aşktan mahrum kalınca örselenmişim. Ne örselenmek ki acizce intihara sürüklenmişim.

Bir gece aniden bindirildiğim uçakla Türkiye'ye gönderilmiş, hayatımı yaşamam için yalnız bırakılmıştım. Nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Yalnızca "*Doğu beni bırakmaz,*" naralarım sürekli yükselirken kendimi terk edildiğim gerçeğinden uzak tutmuştum.

Beni bıraktı, değil mi?

Babamın yanına götürüldüğümde geçirdiğim öfke nöbetini anımsıyorum; ona sarılmışım, haklı çıkmasına isyanı basıp krize davetiye çıkarmışım. Haklı çıkmaması, Doğu'nun onu yanıltması gerekirken yanılan ve yenilen ben olmuşum.

"*Sen haklı çıktın baba, hayatım boyunca ilk defa haklı çıkmamı istemedim.*"

"*Neden çocuklarının acısını babalar çekmiyor ki? Keşke senin acını ben çekseydim, İnanç.*"

"*Beni terk etti. Neden haklı çıktın, baba? Haklı çıkmamalıydın.*"

"*Özür dilerim, kızım.*"

"*Özür dileme, canımın acısını dindir. Canımın acısından heba oluyorum. Beni kurtar bu azaptan.*"

"*Senin canın yanmasın İnanç, ben cayır cayır yanmaya razıyım, kızım.*"

Bir ay boyunca pencere kenarlarının müdavimi olmuşum.

Geleceğini düşünüyordum çünkü beni sevdiğini biliyordum. Belki de bir aptal gibi seviyorum diyen adamın kallesliğine inanmıştım. Sevmeyen

adam öyle güzel bakmazdı. Sığındığım tek gerçek, aşkla bakan gözleriydi. Bana vedayı çok gören o güzel gözleri...

Beni kurutan o gözler...

Daima su bekleyen çiçek bir yudum almasa kurumaz mı? Ben kurumuş bir dalın ta kendisi olmuştum. Doğu Üzeyiroğlu bir sabah beni ansızın terk ederek yoluna bak demişti.

Oysa şimdi gelse ona koşa koşa sarılırdım. Pencere kenarlarında hıçkırarak hıçkırarak sayıklamazdım:

"Doğu duyuyor musun, kalbim ağrıyor. Canımı yakıyorsun, bebeğim..."

İnanç Gürmen, 23 Ağustos Anısı

Takvimimden bir ay daha geçti.

Kendime geledim; hâlâ mevsimlere inat eden pencere kenarı çiçeği. Depresyonuma müdahale eden hiç kimseyi yanımda istemedim. Doğu'ya edilen kusurlu tek bir lafa bile canavarca bir tutumla saldırdım.

Yolunu gözlediğim adamın gölgesine sığınarak yıprandığım acılardan soyutlanmak istiyordum. Gelmeli, sıkıca sarılmalı ve kırdığı kalbimi onarmalıydı.

Doğu gelmek bir yana dursun sırta kadem basmıştı. Gelmeyen Doğu'yu hayatımdan bütünüyle çıkarmaya çalıştım. Doğu yoksa ona ait hiçbir şey olmamalı ilkesiyle hareket ederek Şahin Bey ve Demet Hanım'a haksız yere yol verdim. Babamın evinde geçirdiğim ilk ayımda, destek için sıklıkla yanıma gelişlerini hayal meyal hatırlıyorum. Bir daha hiç hatırlamamak için iletişimi koparmıştım.

Çünkü Şahin Üzeyiroğlu haklı çıkmıştı; *Doğu seni üzer*, demişti. Benim dışımdaki herkesin haklı çıkması da kırık ruh hâlime birer çelme indirerek, ayağa kalkışıma engel olmuştu.

Herkes gideceğini söylemişti. Ben aptal âşık gibi körü körüne savunmuştum. Beni yıpratan şey, tehlikenin içinden kurtulmamı sağlamak isterken asıl kalbimi kıranın ve parçalayanın o olmasıydı. Beni Sockdolager çetesinden korumak isterken onlardan daha korkunç bir oyunla kırmıştı.

Paramparçaydım...

Toparlanamıyordum...

Kaçamıyordum...

Kimseyle yüzleşemiyordum...

Şahin Üzeyiroğlu malikânesine gidip bana ait ne varsa hepsini almaya çalışmış, Üzeyiroğlu ailesinin sert tutumuyla karşı karşıya kalmıştım. İnanç Gürmen'e ait tek bir iz kalsın istemedim orada. Kalmam için direnen, üstün çabalar sarf eden herkesi kör olduğumdan bir çırpıda silivermiştim.

Karşımda kim var kim yok görmüyor, üzerime geleni ezmek istiyordum. Çünkü ölüyordum. Ölmeden önce herkesi silmem gerekiyordu.

Mezar taşı sevecek bir anne, baba ve dost dışında kimseyi kabul etmiyordum.

"Siz de haklı çıktınız, bu evde bas bas bağırdınız ama sizi dinlemedim, bu da benim kendime en büyük cezam olsun," demiştim. Hamile hâliyle arkamdan koşan Demet Üzeyiroğlu'na bir kez olsun bakmadım. Baksaydım şayet ben de düşecektim.

Hastaneyle ilişkimi kestim. Kendime yeni bir doktor buldum. Artık Hatem Savcı'yı da istemiyordum. Beni iyileştiren herkesi çıkarıyordum hayatımdan. Bu da ölüme daha çok yaklaşıtıyordu beni. Huzur belki de oradaydı, değil mi?

Yahut huzurum Doğu'da idi. O gelirse iyileşecek, tekrar yeşerecektim.

Doğu gelmedi. Saksısında kuruyan çiçeğini *yani beni* ölüme terk etti. Kalan son kuvvetimle çırpındım:

"Doğu duyuyor musun, kalbim ağrıyor. Ben tükeniyorum. bebeğim..."

İnanç Gürmen, 23 Eylül Anısı

Takvimlerden bir ay daha geçti.

Ayağa kalkmaya çalışsam da olmuyordu. Sanki birileri beni pencerenin kenarına bağlamış, Doğu gelecek, sakın buradan ayrılmı, uyarısıyla kimildatmıyordu. Kimdi bilmiyordum. Kalbim olabilirdi fakat en büyük ihaneti Doğu yaparken hâlâ nasıl bekleyebiliyordu? Mantığım kalbimi anlayamıyor, tüm benliğimle bulanık sulara debelenerek kendimi kaybediyordum.

Hiç hesapta yokken bir gün aniden Muazzaz geldi. Beni bağlayan yerden kurtardı, ipimi çözdü. Kurtulmuş muydum? Hayır! Çünkü hâlâ Doğu'nun geleceğine inanan uslanmaz bir kalple yaşıyordum.

Terapi almayı hâlâ kabul etmiyor, psikiyatristim Özgül Hanım'ın davetini reddediyordum.

Fakat ilaçlarımı almadığım için yorgun, hâlsiz ve acı doluydum. Canım o kadar çok yanıyordu ki uykumu bölen çığlıklarına anne babamla uyanıyordum. Başımda bulduğum kadını ve ona yetinmeye çalışan adamı mahvetmiştim. Ben nasıl toprağa doğru kayıyorsam onlar da sürükleniyorlardı. Sanki arkamdan geleceklerine dair ant içmişlerdi.

Tek korkum, benim yüzümden zarar görmeleri idi.

Sürpriz gelişme; yeni doktorum benimle olmaktan pek mutlu değil. Sebebi eski doktorum, en iyi öğretmenim ve en eğlendiğim arkadaşım Hatem Savcı'nın onu sürekli arayıp rahatsız etmesiydi. Reddedişime inat eden Hatem beni bırakmıyor, sürekli evime geliyor, ilaçlarımı kontrol ediyordu. Onu defalarca evden kovduğumu hatırlıyorum.

Bu sefer pes eden ben oldum. Onunla gönlüm olmadığı hâlde yenisinden görüşmeye başladım. Görüşmeme sebep olan Şevval ve Muazzaz'dı. Onu eve alan onlardı. Onunla görüşmemi isteyen onlardı.

Beni iyileştirecek tek kişi Hatem Savcı'ydı. Ama iyileşmek isteyen kimdi?

Doğu dönmediği sürece benim hayata olan sevincim yerine gelmezdi. Yolunu hep gözlediğim adama ulaşmaktan bıkmadan, bir umut duyar diye seslendim:

"Doğu duyuyor musun, kalbim ağrıyor. Ben ölüyorum, bebeğim."

İnanç Gürmen 23 Ekim Anısı

Takvimlerden bir ay daha geçti.

Bir gece taş yerinden oynadı. Gelir sandığım Doğu Üzeyiroğlu'nu kendi cehenneminde mutluyken izledim. Ateş başında, elinde birasıyla kahkahalar atan grubuna eşlik ediyordu. Ben burada ateşler içinde yanarken o hayatını doyasıya yaşıyordu.

Onu bulmak için söz vermiştim kendime. En kısa yol Günce'ye ulaşmaktı. Adına sanına tahammül edemediğim kadına muhtaç kalmıştım. Beni buna mecbur bırakan adamı unutmak için bu bile yeterliydi. Aradığım numaranın kullanılmadığını duyduğumda kaynar sular üstümden dökülmüştü. Ömrübillah unutamayacağım anlara o da eklenmişti.

Sosyal medyadan ulaşmak daha kolay olur düşüncesiyle anonim bir hesap açmıştım. Bunu herkesten gizli yapmıştım. Doğu sosyal medya hesaplarını kullanmıyordu. Ona dair hiçbir iz bulamazdım. Günce'den görürüm umuduyla sarılmıştım sosyal medyaya. Öyle de olmuştu.

Gizli hesabına istek attığımın akşamında kabul etmişti. Anonim hesapları kabul etmeyen şeytan kılıklı midillinin beni kabul etmesi enteresan kaçmıştı. Kim olduğumu anlamış olma ihtimali yüksekti.

Neler yapığını anbean izlemeye başladım. Bildirimleri açarak anında haberdar olmak istedim.

Bir gece aniden canlı yayın açtı Günce. Yanında Doğu, Ertu, Arda, Erdem, Espinoza ile çalışanları ve tanımadığım daha nice arkadaşlarıyla bir deniz kenarında yakutları ateşin etrafında çember oluşturmuş eğleniyorlardı. Günce her ne söylediyse Doğu gülmüştü.

Doğu gülüyordu.

Doğu mutluydu.

Doğu bensiz de hayatına devam ediyordu.

Hep beni korumak için çirkin bir oyunla uzaklaştıran adama bahane aradım durdum. O malum gece bahanem tükenmişti. Doğruydu; beni terk etmiş, orada hayatına devam etmişti. Eski hayatını görünce benim gibi bir fazlalığı istememişti. İsteddiği her şeyi elde etmiş, bir çöp poşeti gibi beni kenara atmıştı.

O geceden sonra hesabı sildim. Pencere kenarından çekildim. Bir daha beklemedim. Doğu'nun gelmesini istemedim. Beni hayata döndürmek isteyen Hatem Savcı'nın elini tuttum.

Artık beklediğim bir sevgilim yoktu. Kalbim bir buz kadar soğuk, dilim bir celladın kanlı palası kadar keskindi. O gün kalbimde hezeyan eden aşk acılarını bir çırpıda kesiverdim.

Doğu'yu bir kalemde sildim.

Ailemle konuştum ve ayrı eve çıkmak istediğimi söyledim. İlk başta karşı gelseler de onlara yakın olacağıma dair söz verdim. Sadece biraz yalnız kalıp okuluma odaklanmak istediğimi söyledim. Bu durumu benimle değil de Hatem ile görüştüler.

Psikolojisi bozuk, ne yaptığını bilmez kızlarının aniden ayaklanmasından korkmuşlardı ve her adımım doktor onayından geçerek kabul ediliyordu. Hatem onay verdikten sonra Şevval ile ayrı eve çıktık. Muazzez raporlandığını gördükten sonra tekrar yurt dışına uçmuştu. Şevval ile konuştular mı bilmiyorum ama ikisi sürekli yan yanaydı. Belki de benim için yan yana durmak zorundalardı.

Muazzez bir kez daha hayatımı kurtararak beni ayağa kaldırmıştı. Yanımdaydı. Ne yaparsam yapayım arkamı kollayacağını söylemiş ve gitmişti. Yeni hayatında mutlu olmasını istiyordum.

Artık Şevval'e de odaklanmam gerekiyordu. Çünkü bizi bekleyen büyük bir sürprizi vardı. Ne yapacağı hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. Bir tek bana ve Hatem'e söylemişti. Ona akıl verecek durumda değilim, sadece ne yaparsa yapsın hep yanında olacağımı söylemiştim. Hatem onun da elini tutmuştu. En büyük destekçisi oydu.

Yeni evimi aileme çok yakın tutmuştum. Aramızda sadece bir sokak olduğu için annem sürekli yemek gönderiyordu. Artık gülüyordum, okulumda odaklanıyor, sürekli ders çalışıyordum. Benim vermiş olduğum bir söz vardı. Geri döndüğümde okulumda devam edecektim.

Ben Doğu gibi ikiyüzlü değildim. Verdiğim sözleri tutar, arkasında dururdum. Öyle de yaptım. Hatem Savcı ile bir yola girdim. O yola girmekten bir an pişman olmadım.

'Doğu beni duyuyor musun, sen benim kalbime layık değilsin. Artık canımı yakamazsın!'

*

Günümüz, 7 Kasım

Takvimlerden artık haberdarım.

Yıprandığı dört buçuk ayı gerisinde bırakmıştı İnanç Gürmen. Aylarını, değmez bir adamın acısı ve bekleyişiyle geçirmişti. Hasret en dayanılmaz yüzünü göstermiş, seven kadını sürüm sürüm süründürmüştü.

İnanç geriye dönüp baktığında kendine kızıyordu. Doğu'yu bulmak için günlerce uyumamış, tek bir haber almanın peşine düşerek akıl sağlığına kavuşmamak için üstün bir çaba harcamıştı.

Onu terk eden adamı bulup ne yapacaksa! İnanç'ı utandıran tek bir şey vardı, o da babasına karşı körü körüne koruduğu adamın onu haklı çıkarmış olmasıydı. Dört buçuk ay önce o uçaktan inip babasına koştuğunda perişan hâldeydi.

'Baba sen haklı çıktın.'

Hatıralarını asla terk etmeyen bu cümle, Günce'nin sosyal medya hesabında gördüğü görüntülere kadar sürmüştü. Doğu üzerinde bıraktığı enkazdan bir nedamet duymadan, yüzü kızarmadan, asla hatasından gocunmayıp keyfini çıkarırken, İnanç arkasından yas tutarak delirmişti

Hatırladıkça göğsüne bastırıldığı taş yerinde kıpırdanıp canına kastediyordu. Unutmayı yeğleyen ancak en ufak bir görüntüyle tepetaklak olan İnanç, üzerine titreyen ailesi ve Hatem'den saklamayı becerse de Şevval'den asla kaçamıyordu.

Hemen karşısında oturan adamın Doğu'yu zaman zaman hatırlamasından pek hoşlanmıyordu. İlk tanışmalarında onu nasıl kıskandığını anımsadığı anlar İnanç'ı abluka altına alıyor, nefesini keserek yerine aciz bir zavallı bırakıyordu. Kendinden en nefret ettiği anlar da buydu: Doğu olmadığı hâlde onun hatıralarına yenilmek.

İlk zamanlarında dövmelerle bezeli, neredeyse ensesine kadar uzanan saçları ve motor tutkunu Doktor Hatem hâlâ aynıydı. Tek değişiklik uç numaraya vurduğu saçlarıydı.

Doğu'nun olmadığı beşinci ayı doldurmak üzereydi ve bu süreci kendine zarar vermeden atlatmasında yardımcı olan doktoruydu. Sağlığı tehlikeye girdiğinde sert müdahalelerle hayatına tamamen müdahil olmuştu. İnanç onu da kaybetmekten korkuyordu.

"Ailem akşam yemeğine seni de bekliyor," diyerek içtiği kahvenin tadına varan doktorunu bilgilendirdi İnanç.

Yumduğu gözlerini açarken sırtıyordu Hatem. "Sevdiğim yemeklerden hangisini yapacak?"

Dudaklarını bilmiyorum dercesine büzdü. "Gittiğimizde göreceğiz."

"Şevval gelmeyecek mi?"

"Az önce aradım davet etmek için, bu akşam bize katılamıyor."

"Bir sorun yok, değil mi?"

Telaşlanmaya yüz tutan adama sakince gülümsedi. "Hayır, sabah babaannesinin yanına gitti, duruma göre geleceğini söylemişti. Belli ki kalacak."

Babaannesiyile konuşması gereken Şevval, yanına gitmezse cesaret edemeyeceğini söyleyerek yola çıkmıştı. Yanında olmak istediği hâlde Şevval kabul etmemişti. Yalnız olmaları gerektiğine hak vererek üstelememişti İnanç.

"Çalışmalar nasıl gidiyor?"

"Her an kör olabilirim," dediği anda Kontes kucağına fırladı. Küçük dostunun ani atlayışlarına alıştığından irkilmeden dikkatini ona verdi. İlgi isteyen minnoşu bu aralar hastaydı. Hatem ilgi vermesi gerektiği konusunda uyarınca İnanç derslerinden kafasını kaldırdığı anlarda soluğu kedisinin yanında alıyordu.

"Bu pazarı evde geçireceğini bilseydim ona göre plan yapardım."

İnanç mahcup ifadesiyle gözlerini kaçırdı. “Ailenle vakit geçirmek is-
tersin diye geri çekildim, Hatem. Son zamanlarda benimle çok yoruldun.
İlgilenmen gereken bir ailen de var.”

“İlgileniyorum işte.”

Ailesinden biri olarak gören adama bakan gözlerinde şefkatin en sıcak
hâli vardı. Kuytulara saklanan o ürkek kızı bu adam kurtarmıştı ve delir-
meden kendine getirmişti.

“Teşekkür ederim. Başlarda sana çok kızgındım, şimdi dönüp bakınca
minnet doluyum. Sen olmasaydın asla ayaklanamazdım.”

Teşekkür etmesine izin vermeyen Hatem, kafasını dağıtacak bir şey
illaki bulup konuyu kapatmayı başarıyordu. İnanç kuru bir teşekkürle
kalma niyetinde değildi ancak ne yapacağına henüz karar verememişti.

“Ben senden bir karşılık almak için yardımcı olmadım, İnanç.” Kahve
fincanı avuçları arasında kaybolurken alını düşüncelerinden ötürü kırış-
mıştı. “Yaşamayı seven ama ıstıraplarına yenik düşen bir kadına destek
oldum sadece. Buraya gelmek için çok mücadele ettin. Pes etmek sana
yakışmazdı.”

Manidar gülüşünü gözlerine sirayet eden hüznün bertaraf etti. “Kendi
canıma kıyacak kadar gözüm döndü. Daha ne kadar pes edebilirdim?”

“Kendini önemsemeyi bıraktın. Yaşadıklarını küçümsemek doğru ol-
maz, bazı acılar karşısında herkesten aynı direnci bekleyemeyiz. Senin her
zaman güçlü olman gerekmiyor. Fakat ayağa kalkman gerektiğini bilmeli-
sin,” dediğinde sırtını kolçaklı sandalyeye gerinerek bıraktı.

İnanç gözlerini kaçırmıyor, her ifadesini kontrol ederken adeta güç
depoluyordu. “Kız kardeşin şanslı olduğunu biliyor, değil mi?”

Hatem burnunun ucuna dokunurken muzırca sırıtıyordu. “Erkek
kardeşim ve ağabeyim de. Onları unutma lütfen.”

Kontes’in sırtını okşarken kasılan adama burnunu buruşturarak, “Sö-
züm olsun,” diye konuştu. Hatem güldüğünü fincanın arkasına sakladığı-
nı zannetse de İnanç görebiliyordu.

“Kaç gibi gideriz?”

“İki saate gideriz herhalde.”

Hatem arkasında kalan pencereden dışarıyı kontrol etti. “Yağmur ya-
ğabilir, arabayla gideriz.”

“Gerek yok, hemen hastalanacak kadar zayıflamadık.”

Sen öyle zannet bakışlarını atan adamdan gözlerini bu sefer kaçırarak
Kontes’i kucağından indirdi. “Yemeğe kadar biraz daha çalışabiliriz, değil
mi? Zorlandığım birkaç yer var.”

“Hay hay, çalışırız tabii,” diyen Hatem Savcı, öğrencisini çalıştırmak
için kolları sıvadı. Yemek vaktine kadar kafa kafaya veren ikili Kontes’in
ara ara müdahale etmesi dışında zamanı verimli geçirmişlerdi. İnanç zor-
landığı her detayı Hatem ile çalışarak daha net algılayabilmişti.

Hem iyi bir öğretmen hem şefkatli bir ağabey hem de eğlenceli bir

arkadaştı. Doğu'nun yasaklarına uyduğuna inanamıyordu. Sırf Hatem, hazmedemediği için aralarına setler ördürmüştü. O setler yine yanına gelen ve elinden turan doktorun sayesinde yıkılmıştı.

Bazen bir insanla, bir sıkıntıyla ağır imtihanlardan geçiyor. sırtımızı doğrulttuğumuzda yalnızca yanımızda olanı kötü gün dostu ilan ediyorduk. Oysa arkamızda kalıp düşmemize müsaade etmeyenler, yanımızda olanlardan çok daha büyük savaşlar veriyor ve bunun için bir karşılık beklemiyorlardı.

Doktor Hatem kötü gün dostuydu.

İnanç Gürmen, kendini insan müsveddeleri arasında güvencde zanneden budalanın tekiydi.

Akşam yemeğine geç kalmamak için çalışmaya ara vermişlerdi. İnanç odasında hazırlanırken, Doktor Hatem içeride onu bekliyordu. Yağmur hafiften çiselemeye başladığında bir sokak öteye geçmek için evden aceleyle çıktılar. Eli boş gitmek istemeyen doktora İnanç müdahale ederek ailesinin evine sürüklemişti.

Hafif ıslanmış montlarını kapı önünde çıkaran ikili, Jülide Hanım'la sarılma faslından sonra salona geçmişlerdi. İnanç babasına sımsıkı sarılırken gülümsüyordu.

Ne zaman gülümsese babası durup izler, belki de gerçekliğini kendi içinde sorgulardı. İnanç yadırgamıyor, ikna etmek için çabalamıyor, artık olduğu gibi davranıyordu. Kimseye muduyum ayağı yapmıyordu çünkü kendini gerçek anlamda mutlu hissetmiyordu. Yalnızca gülmek istediği anlarda tadını çıkarıyordu.

"Ders çalışacağın için bizi ekeceğini düşünmüştüm."

İnanç babasına kaşlarını devirdi. "Sizi özledim, Romeo."

"Hımm..." diye nınıldanan annesinin imalı sesiyle bakışlarını ona çevirdi İnanç. "Romeo dediğim an benimle zıtlşıyorsun, anne."

Hatem sessizce gülerek onayladı. "Anlaşan baba ve kızları paylaşamayan çok anne gördüm. Genelde eşten ve kuzından kaynaklanıyor."

Jülide Hanım teşekkürü borç bildi. "Bilinçli insanlara hasret kaldım. İnanç beni kızdırmazsa Yavuz kızdırıyor."

Hayretler içinde kalan İnanç babasına sitemini paylaştı. "Ben sadece sizi özlediğimi söyledim. Konu nasıl buraya geldi?"

"Seninle zıtlıştığımı söyleyen sendin, kızım."

"Ama ne zaman Romeo desem bana imalı yaklaşımlarda bulunuyorsun."

"Çünkü beni kızdırmak için Romeo diyorsun."

İnanç gözlerini kaçırdı. Hatem'in gülüşünü sakladığını görünce gözlerini kısıtı. "Yarı yarıya diyelim daha haklı çıkarsın."

Zaferi kazandırdığı annesinin söylenip salondan ayrılması üzerine babası kınayıcı bakışlarıyla yanına yaklaştı. "Niye bu kadar çabuk pes ettin?"

“Haklıydı, baba.”

“Bir dahakine pes edeceksen bana iki kere göz kırp. Annen kazanınca bana kendimi savunmak için bir sebep kalmıyor.”

Göz kırpma fikrine kıkırdadı İnanç. “Sen de susarak bana çok yıldırdı-
cı oldun, baba.”

“Kızımın pes edeceğini kestiremedim.”

Hatem Savcı baba kızı izlerken mest oluyordu. İnanç'ın ayaklanmasını sağlayan şey kesinlikle babasının pes etmeksizin onun acısını kabullenme-
si ve iyileştirmek için çabalamasıydı. Böylesine sevgi dolu babaları mesleği
gereği pek çok kez görmüş, devrilmemek için ne denli çabaladıklarına da
şahit olmuştu. Kızların en büyük şansı her zaman babaları olurdu. Bu
noktada her zaman bir sonuca varırdı Hatem.

Babaları tarafından sevilen kızları kimse kıramaz.

İnanç yemekleri masaya koymak için annesinin yanına geçti. Mutfak-
ta tripli bir anneyle yemek doldurmak pek eğlenceli görünmese de İnanç
onu küçük öpücükleri ve minik dokunuşlarıyla gıdıklayarak çıldırtınca
istediği eğlenceyi yakalayabilmişlerdi.

Hayatında çok kere değişiklik yaşamış, sarsıntılar geçirmişti ama de-
ğişmeyen tek şey anne babasıydı. Şefkatli ve anlayışlı iki ebeveyne sahipti
İnanç. Yaşadığı acı dolu süreç bunu daha iyi anlamasını sağlamıştı. Ya-
kında gitmeleri gerekecekti. Yakında onu yalnız bırakıp Bursa'ya döne-
ceklerdi.

İnanç annesindeki huysuzluğu fark etmişti. Sebebini sormak isterken
dine bırakılan servis tabağıyla erteledi. Nasıl olsa konuştuklarında annesi
anlatacaktı. Üstelemeyerek tabağıyla salona geçen İnanç acıktığını koku-
yu algıladığında fark etti.

Annesi veya Şevval olmasa bazen yemeği unutabilir, saatlerce aç kala-
bilirdi. Toparlandığının, ayakta kaldığının farkındaydı. Ancak henüz tam
anlamıyla iyileşmiş sayılmazdı.

Yaşadığı ağır depresyonun izlerini hâlâ üzerinde taşıyordu; bazen Do-
ğu'yu rüyasında ağlarken görüyor, sabah huysuz ve keyifsiz uyanıyordu.
Tüm gün rüyasına girdiği için sövse de kalbinin derinliklerinde onun için
endişeleniyor, bunu hazmedemediği için de kendine kızılıyordu.

Çeteler arası savaşın onda nasıl hasarlar bıraktığını düşünüyor, bir an
sonra ölüm haberini Batu gibi alacak korkusuyla sarsıldığında düşünmek-
ten kaçırıyordu. Uzun sandığı kaçışın bir milim bile götürmediğini ancak
onu özlediğinde idrak ediyordu.

Doğu'yu özlemenin acısı yokluğundan da ağırdı.

Unuttum demeye kalmadan hatırasına kazınan güzel anları hatırlaya-
rak acı çekiyordu İnanç. Neden diye sorgulamayı bırakmıştı. İnanç ne za-
man unutamadım diyecek olsa, o gece ateş başında birasıyla keyif yaparak
güldüğü anı gözünün önüne getiriyor, o vakit kalbini zapt edebiliyordu.

Birinin üzerindeki hüznü bakışlarını gördüğü veya hissettiği anda

yine Doğu canlanıyordu. Onu terk eden adam, gerisinde bıraktığı enkazın neler yaşadığını bilmeden ellerde âlem yapıyordu.

Kızgınlıkla içine homurdandı. Yine Doğu ve sancılarını anımsayarak kendine işkence çektiriyordu İnanç. Annesinin yemek hazır dediğini ısırtmese içindeki kara deliğe çekilecekti. Asla bir hatıraya dalmasına müsaade etmediği için insanların sesini bu yüzden seviyordu. Bu da depresyondan geriye kalan izlerden bir diğeri idi.

Kendini ortamın sakin huzuruna vererek aklındaki kötü hatıraları defetmiş, annesinin ve ona yardım eden babasının hazırladığı yemekleri doyasıya yerken, iltifatların çoğunu annesine yaptığı için doktoru tarafından veto yemişti.

Çünkü İnanç ikili oynuyordu.

Doydukları sofradan kalkmadan önce babası onu bir konuda bilgilendirmek istediğini söyleyince İnanç tabakları toplamayı bıraktı.

“Öncelikle yapmak istediğin ne olursa yanında duruyorum ve karan sana bırakıyorum. Sadece bilmek hakkın diye söyleyeceğim, güzel kızım.”

Annesinin endişeli, babasının düşünceli hâli İnanç’ı kaygılandırırken, Hatem’i meraklandırdı.

“Sorun nedir, baba?”

“Demet zor bir süreçten geçiyor,” dedi acı yüzüne ağır ağır nüfuz ederken. “Doğumu çok yakın, doktoru sıkıntı çekebilecekleri konusunda uyarılmış. Sen gelmeden önce Şahin’le konuşuyorduk. Yarın yanına gideceğiz. Gelmek istersen haber ver. Hazır değilim derssen seni zorlamayız.”

Haber, yıkımına zemin tutan ilk adımdı ve ailesi dâhil hiçbiri henüz farkında değildi. İnanç, yıkılmanın zirvesini yaşayan bir kadın olarak her şeyin ona dokunacağını biliyordu ancak o da olacıklardan tam anlamıyla habersizdi.

Bebeğin haberini ilk aldıklarında Demet Hanım’ın ve Şahin Bey’in sevincine birebir tanıklık etmişti İnanç. Hevesle bekledikleri kızlarını sağlam kucığına almalarını diledi.

“Çok yıprandı, doğumun zor geçmesi çok normal. Ben inanıyorum, Demet abla üstesinden gelir.”

Anne babasının beklediği cevap dışında bir yanıt verdiğini fark edince aydınlattı:

“Benim için çok çabaladılar, sağlığımda ve hastalığımda yanımda oldular. İletişimi koparmak benim seçimimdi ama böyle zor bir durumda görmezden gelemem. Gideceğiniz zaman beni de alırsınız.”

Anne ve babası göz göze gelince İnanç kaşlarını yıktı. Anlaşılan başka sorunlar vardı. Yerinde kıvranan annesi, “Doğu döndü,” deyince İnanç afalladı. Elbette şaşırmaması, annesi için dönebileceği ihtimalini göz önünde bulundurması gerekiyordu. Ancak erken doğum haberi üzerine pat diye Doğu’nun geldiğini öğrenmeyi beklemiyordu.

İnanç sakin kalmak için derin bir nefes aldı, derin nefesini ağır ağır

verirken hazır olduğunu kendine telkin etti. *Hazır değilim...* Cırcırcılığı fı-sıldayan iç sesinden sonra sağ gözü titremeye başlamış. İnanç hissedince elini sağ şakağına koyarak gözlerini yukarı doğru çekmişti. Birileri fark ederse ayvayı yerdi.

Nitekim elinin titremesi de eklenince İnanç panik anıyla nereye sak-layacağını bilemedi. Doğu döndü demek, ölüm fermanının yazıldı demekle eşdeğer bir haberdirdi. Pür dikkat izleyen ailesi ve Hatem'e sakince açıkla-malıydı.

Panik anıyla boş bulunarak güldü. "Öyle mi?"

Yavuz Gürmen kızının tepkilerindeki aşırılığı fark edince Hatem ile göz teması kurdu. Doktor sakin kalması için gözlerini kırptırınca Yavuz Bey ilgisini yeniden kızına verdi.

İnanç şüpheyi üzerine çektiğini biliyordu. Hâlâ titremekte olan eli-ni masanın altına saklayarak kucağına koydu. "Kont'un ölümü için mi dönmüş?"

Kont'u zikredince sesi titredi. Arabasıyla çarpıp kaçan bir vicdansız yüzünden Kont ölmüştü. İnanç tam toparlayacakken Kont'un ölümüyle bir kez daha sarsılarak düşmüştü.

"Hayır, Kont'un öldüğünü Doğu geldiğinde söylemişler. Demet oğlu-nu yanına çağırdı iyi değilim diye. Aslında bir haftadır burada."

İnanç'ın ağzı şaşkınlıkla aşağı sarkarken, "Bir hafta mı?" diye sordu. Gelişinden bugün hem de aniden haberdar olmak İnanç'ı zedelerken sü-renin bu kadar uzun olduğunu bilmek de o kadar yaralamıştı. Aşağı sar-kan ağzını toplayarak silkindi. "Demet Ablâ o kadar kötü mü? Peki, bana niye şimdi haber veriyorsunuz?"

Annesi, "Maalesef hazır değildin ve onları görmek istemiyordun" diye hatırlatınca İnanç annesine şaşkınlıkla çıkıştı. "Hasta ama! Doğu umu-rumda değil. Onu görüp görmemek umurumda değil!"

"Yani gelmek istiyorsun?" diye sordu babası sakince.

"Evet, beş dakika görür çıkarım. Orada kim var kim yok görmem bile. Evde de çok kalmam. Ki eminim benim geleceğimi görse kendisi de evden ayrılır. Sonuçta beni o istemedi ve gönderdi. Hayatında görmek istemediği birinin karşısına çıkmaz," diyerek alaycı edasıyla gülümsedi.

Bu sırada elinin titremesi arttı. Eskisi gibi kriz geçiren İnanç olmaktan korktu. Kesik nefeslerinin duyulduğunu ve dikkate alındığını biliyordu. Bunların hiçbirisi Hatem'in gözünden kaçmazdı.

Korktuğu gibi oldu, Doktor Hatem o esnada engel oldu. "Pek tasvip etmiyorum," diyerek söze girdi. "Henüz Doğu'yla yan yana gelmek için hazır değilsin. Bana göre biraz daha kendini toparlaman ve tam anlamıyla hazır olduğunda karşılaşman. Kendini hazırım diye kolaylıkla kandırabi-lirsin, İnanç."

Anne babası söyledikleri üzerine endişelenince İnanç ellerini kaldır-dı. Parmaklarını gererek titremesine mâni olma hedefindeydi. "Önünde

sonunda karşılaşacağız. Doğu'nun geri dönmeyeceği kesin değildi ve ben Şahin ağabey ile Demet ablaya sırtımı dönmedim. Bebek doğduğunda zaten gidecektik. Doğu yine olacaktı yani."

Hatem kafasını bir kereliğine salladı. "Haklısın fakat hazır değilsin Doktorun olarak gitmemenden yanayım. Toparlanmakta oldukça güçlük çektik, krizin eskisi gibi güçlü olmaz ama temponu yavaşlatır."

İnanç kendinden emin olduğu için çabasını esirgemeyen adama minnetle gülümsedi. "Merak etme, bunca ayımı birinin gelişyle heba edecek değilim. O tecrübeyi kazandım. Bu kalp," diyerek elini sol göğsünün üstüne bastırdı. "Bana yaşamam için verildi. Bir erkek için artık çürütme-yeceğim."

Babası anlayışla kafasını salladı. "Ayrıca," diyerek dikkatini üzerine çekti.

"Ayrıca ne baba?" diye devamı için teşvik etti. Akabinde babasına ayarlayamadığı yüksek tondaki sesiyle çıkıştı. "Lütfen benimle rahat ve açıklayıcı bir şekilde konuşur musunuz? Gereksiz bir adam için hayatıma son vermeyeceğim. Onu umursamıyorum, bundan emin olun artık."

Yine ani sinir krizleri yaşayarak olanı inkâr ediyordu. Hatem bunun için ailesini en başından uyarmıştı.

"Sakin olabilir ve bizimle iletişimi böyle kurabilirsin, İnanç."

Hatem'in yalın ve yatıştırıcı sesi o an etki edemedi.

"Sakinim!" diye yükselmeye devam etti. "Onun yolunu gözlüyormuşum gibi konuşmayın. Doğu benim için bitti!"

Masada oturanlar krizi dışında söylediği hiçbir şeye itimat etmeseler de davranışları kriz geçirmeye müsait İnanç için aksi yönde oldu.

Babası sözü tekrar devraldı. "Şahin, Kont'a arabayla çarpan katilin olay anında kaçtığını Doğu'ya söylemedi. Yani eğer o katil kaçmasaydı, Kont'u hastaneye götürseydi, yaşıyor olurdu. Ayrıca serbest kaldığını da gizliyorlar. Yoksa Doğu'nun o adamı öldüreceğini biliyorlar. Bu yüzden Kont'a çarpanın anında hastaneye götürdüğünü ve yetişemediklerini söylemişler."

Anladım dercesine kafasını salladı. Zararsız bir hayvanın ölümüne sebep olan katilin serbest kalmasına pekâlâ kimse şaşırmamıştı. Ne de olsa adalet işlenmeyen bir teraziydi ve yalnızca dillerde zikredilirken ne olduğunun bir önemi yoktu. İşleme koyulmayacak bir kavramın peşinden sürüklenen insanlar, bir katilden daha çok zarar görüyordu.

Tecavüzcünün, istismarcının, kaçakçının yeri karanlık bir hücreyken, suçsuz ve zararsız bir toplumun içinde geziyor, varlığıyla caka satıyor, sırtını dayadığı dayısı, amcası veya dostu sayesinde zarara meyilli kişiliğiyle topluma geri dönüşü olmayan yaralar veriyordu.

Şiddete uğrayan kadını savunan adam hücrede ölüme terk edilir, mağdurun kadın olması gereken yerde şiddeti uygulayan cani mağdur olurdu ve o cani elini kolunu sallaya sallaya çıkardı. Daha insanlar için adaleti düzgün sağlayamayanlar hayvanlara mı sahip çıkacaktı?

Hakkının taciz edilmesinden, sokaklarda rahat yürütememekten, hep bir baskı altında olmaktan, kendini ifade ederken sırf düşünceleri birileriyle çakıştığı için zan altında kalmaktan bıkmıştı İnanç. Her gün ana haberleri dolduran kadın, erkek, çocuk demeden cinayet ve şiddet haberlerini izlemeye tahammülü kalmamıştı. Doktorların uğradığı şiddet vakalarının artması da İnanç'a korkular yaşıyordu. Hayatlarını kurtarmak için saniyelerle yarışan sağlık uzmanlarına minnet duymak yerine öldüresiyle işkence uyguluyorlardı.

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Yarın bir yerde konusu açılırsa ağzından kaçırma diye. Belki..."

"Baba," dedi İnanç kocaman gülümseyerek. "Onunla asla konuşmayacağım. Bu konuda emin olabilirsin. Pek niyetli değilim ama yalnızca Kont için başsağlığı dilerim, gerisi boş. Beni merak etmeyin."

Konuşmaya son vererek ayağa kalktı. Eğer Doğu'ya anlatırsa yer yerinden oynardı. Tabakları tekrar toplayarak masadan kalktı. İnanç hazırlıklı değildi ancak ailesi ve doktorunun yanıldığını biliyordu. Doğu'ya asla yenilmeyecek, arkasından ağlamayacak, terk edildiği için üzülmeyecek ve sırf onun için uykularını bölmeyecekti.

Akşam yemeğinden sonra Doğu meselesi yüzünden üzerlerine çöreklenen huzursuzluğu kabul etmeyerek ailesine iyi olduğunu göstermeye çalıştı. Belki de çabası yanlış anlaşılıyordu.

Ancak İnanç farkındaydı. Farkında olmasa Hatem'e hak verebilirdi.

Yarın kendini Demet Hanım'ın yanında bulduğunda korktukları gibi Doğu acısıyla tutuşan bir İnanç görmeyeceklerdi.

İnanç kendine inanıyordu. Kalpsiz adamların hakkından gelecekti.

*

Özlemek yok, bitişlerin ardından gelen sınırlar var.

Telkinleri birkaç saat içinde Doğu Üzeyiroğlu'nu göreceği içindi; ona sarılmamak, aylarını ölmenin eşliğinde geçirmemiş gibi kapılmamak için çetin mücadelesini veriyordu İnanç.

Az sonra babası gelecek, onu alıp hastaneye gideceklerdi. Bugün evine gitmeyi planlayan Demet Hanım'ın gece sancılandığını ve doğuma alındığı haberini almıştı. İnanç fazlasıyla gergindi.

Son aylarda çektiği sancılar üst üste gelmişti. Geçen ay kaybettikleri Kont'un ölümüne bile haftalarca ağlamıştı Demet Hanım. Bir anne olarak çocuklarından yana yüzü gülmeyen kadının hamilelik sürecini kolay atlatması beklenmiyordu.

Kapı önüne çıktığında sert rüzgârın şiddetiyle ürperdi. İçindeki ürperiyi dündendir saklamaktan iflahı kurumuştur. İnanç iyi olacağı sözünü kendine vererek arabaya atladı.

"Günaydın, güzel kızım."

"Günaydın baba, Demet abla nasıl?"

"Doğumu yaptı çok şükür. Durumu beklediğimizden daha iyi."

“Bebek nasıl?”

“Zara mı? Çok güzel.”

İnanç ismi sükûnetle zikreden babasıyla sersemledi. Adını Doğu nur isteği üzerine Zara koymuşlardı. İlk duyduğu an o lanet olası kaçamak talardı. Kandırıldığı, üzerine yüzüstü bırakıldığı, perişan olmaya davet edildiği o dolu dolu iki gün içinde öğrenmişti.

Hatem haklıydı; insanların kendini kandırması her zaman daha kolaydı. Atlattığını zanneden İnanç henüz iyileşememişti.

“Allah bağışlasın...” diye geveledi ağzında kırık dökük sesiyle. Babasının kaygısı yüzünde tekrar belirdiğinde zorlama gülümsemesiyle silmeye çalıştı. Nafile...

Babası hastaneye doğru yol alırken İnanç düşüncelere daldı. Konuşması gereken Yavuz Gürmen kafasını dağıtmalı ve İnanç'ı bu azaptan kurtarmalıydı. Bir sabah gözünü yatakta yalnızken açtığı ve Doğu tarafından terk edildiği anı yeniden hatırlamamalı, zulmün yavrusuymuş gibi kendini o acılara muhtaç hissetmemeliydi.

Sıklaşan nefesini kontrol altına almak için camdan dışarıya yüzünü çevirdi. Bir dolu bir boş sokakları ve arabalardan geçemedikleri caddeleri izledi. Kurşuni renkteki gökyüzü kırılmış kalbinin aynasıydı ve o aynaya bakmak nefesini düzene sokmaya hiç yardımcı olmuyordu.

Dakikalar sonra Doğu'yu gördüğünde olacaklar sebebiyle birilerini daha haklı çıkarmaya gücü olmadığından kendine güç diliyordu. Yakardığı Yaradan ona güç vermeliydi, aksi hâlde bir kriz daha geçirebilirdi. Görmeme ihtimali de vardı ve umuyordu ki Doğu gittiğinde oralarda olmasın.

Hastanenin tabelasını gördüğünde yutkundtu. Önceleri hissettiği heyecanın yerini tedirginlik almıştı. Bugünü sağ salım atlatırsa hakikaten iyileşmiş olacaktı.

Otoparkta park edilen arabadan babasıyla indi. Ailesinin bugün ikinci gelişleriydi. Babası eve geçip üzerini değiştirdikten sonra onu alarak geri gelmişti. Yol üzerinde aldığı rengarenk çiçeklerle dolu bukeri kucaklayarak arabadan inmiş, hastaneye giriş yaptıktan hemen sonra doğrucu asansöre yönelmişlerdi. İnanç'ın adı gibi bildiği bu hastanede Batu vefat etmiş, onun kalbi burada nakledilmiş, haftarca burada yatmış ve her ay düzenli gelmişti. Sonrası düzene oturtulmuş tarihlerle geçse de İnanç son yıllarını burada geçirmişti.

Bir oğlunu bu hastanede kaybeden kadının kızını kucağına alması anlayana ağır bir ders verirdi. Bir canını kaybederken bir cana kavuşmuştu. Ağlarken, bugün sarılıp gülebilirdi.

Hayat bittiği yerde başlıyordu ve insan ölüyorum dese de nefes aldığı sürece iyisiyle kötüsüyle yaşıyordu.

Ve Demet gibi nice kadın evlat kaybı yaşamıştı. Şahin gibi babalar olduğu sürece de bu kadınlar kendini güvende hissedebilirdi. Belki evladı yoktu ama elini bırakmayan kocası vardı.

Doğu...

Düşüncelerine ara vererek kapıyı tıklattı. Geldiklerini gören Şahin Üzeyiroğlu'nun şaşkınlığına zoraki tebessüm etti. Böyle bir günde onları yalnız bırakacaklarını düşünmüş olamazdı.

"Hoş geldin, İnanç."

"Hoş buldum," diyerek kendisine gelen adamı kırmamak adına kabul etti. Sarıldığında Zara hayatlarında olacağı için içtenlikle tebrik etti İnanç; onu kucağına alacağı günü hevesle beklemişti.

Yaşananlar yüzünden Üzeyiroğlu ailesiyle iletişimi sadece bugünlük kurmuştu İnanç. Hastaneden çıktığında iletişimi yeniden koparacaktı.

"Nasılsın, hayatım?"

Hayatım değişini duymazdan gelerek, "Teşekkür ederim, iyiyim," diye gülümsedi. "Bebeği görürsem daha iyi olacağım."

"Göreceksin birazdan."

Görmek için odada biraz daha yürüdü. Yatakta uzanan ve kocaman açtığı kollarıyla, ağlamaklı gülümsemesiyle bekleyen Demet Hanım'a yaklaştı. İnanç doğumu epey zor geçen kadının canı daha fazla yanmasın diye sarılıp, yanağını öpüp geri çekildi.

"Gelmene çok sevindim, beni çok mutlu ettin."

"Ben de mutlu oldum sizleri gördüğüme," diye karşılık verirken kendini samimiyetsiz hissediyordu İnanç. Bir an önce bebeği görüp gitmek istiyordu.

Doğu gelmeden... Onunla karşılaşmadan...

"Huysuz mu?" diye kendini sorarken buldu İnanç. Minik bebeği o kadar merak ediyordu ki.

"Kızımız biraz sakın görünüyor ama bilemedim."

"Tebrik ederim, artık bir kızınız var."

"Teşekkür ederim, sen de hep bizim kızımızsın ve ne olursa olsun öyle kalacaksın."

İnanç bir karşılık vermedi. Kendisine bakan gözlerde merak çalkalanıyordu. Son hâlini hiç görmemişlerdi, eskisi gibi viran olmuş görmeyi bekliyorlardı muhtemelen. Bu merakın bir diğer sebebi de Doğu'nun dönmüş olmasıydı.

İnanç burada görmediği için tedirginliğinden bir nebze sıyrılabilirdi. Zara'yı gördükten sonra hastaneden ayrılacaktı ve bu süreçte Doğu'yu görmezse kendini tebrik edecekti.

"Peki, nerede?"

"Doktoru muayene edecekti. Yeni doğan ünitesinde tutuluyor. Muayeneden sonra yanımıza getirecekler tekrar."

"Ne zaman getirecekleri belli mi?"

"Hayır, canım."

"Peki, ben gidip görebilir miyim?"

Kaçmak istediğinin farkında olduklarından onu tutmadılar. Şahin

Bey sorusuna karşılık hafif çıkıştı. "Bu da soru mu? Tabii ki gidip göre bilirsin."

Adını zikretmeye henüz hazır olmayan İnanç, onu görmek için tutuşuyordu. Kokusunu alıp biraz huzura erecekti. Teşekkür ederek odadan heyecanla ayrıldığı anda koridorda Hatem'i gördü.

"İşin yoksa bebek sevmeye gidelim."

"Geldiğini gördüm, bu kadar sabırsız olmanı beklemiyordum."

"Sen bir de onu severken gör beni. Hadi, hadi..."

İsteğine uyan doktoruyla beraber yeni doğan ünitesine yol aldılar. Bebeği ondan önce gören Hatem güzelliğini anlatmaya kıyamasa da İnanç'ın merakını ateşlendirmişti.

"Dişlerim gıcırıyor heyecandan. Çok oldu bir bebek sevmeyeli."

"Çok değil, yakında birini daha seveceksin, İnanç."

Ah evet! Onu unutmuştu, değil mi?

"Zor günlerden geçeceğiz gibi görünüyor."

Hatem tasalanmaması için omzuna dokundu. "Konuştum bu sabah. Birazdan burada olur. Bugünü atlatalım yine konuşuruz."

İnanç onaylayarak yeni doğan ünitesine Doktor Hatem ile geçti. İçeri alınabilecekti ama önce sterilize edilmesi gerekti. Tek kullanımlık maske, önlüğü ve boneyi düzelttikten sonra ayağında hışırdayan galoşlarla cama doğru yaklaştı.

Hangisi olduğunu bilmediği bebeklerin başında arkası dönük biri vardı. Muhtemelen başında bulunduğu bebeğin babasıydı ve bebek mızımlanıyordu.

"Hangisi?"

"Ağlayan miniğin hemen karşısındaki yatakta olan Zara Üzeyiroğlu."

İnanç camdan hızlı adımlarıyla uzaklaştı. "Çok heyecan yaptım," diyerek heyecanın büyüttüğü gülüşüyle otomatik kapıdan içeri girdi. Hatem ile gülüşmeleri çocukla dolu odada büyüdü.

"Sizin çocukları böyle sevdiğinizi bilmiyordum, hanımefendi."

İnanç yanına yaklaşan adama, "Hakkımda bilmediğiniz çok şey var, beyefendi," diyerek fısıldadı. Sesi gizemli, bakışları oyunbazdı.

"Bu beni heyecanlandırdı."

Kıkırdayarak bebeğin başında bekleyen adamın döndüğünü görmeden gözlerini diktiği küçük bebeğe ilerlerken, mavi önlüğün açıkta bıraktığı ellere gözü istemsizce kaydı. Dövmeli ince ve uzun parmakları gözü gibi tanıyordu.

Hayır, o olmamalıydı...

Korkuyla titreyen harelerini ağır ağır yukarı kaydırdı. Aylardır görmediği ve bugün görmek istemediği adamı karşısında görünce nefesini tuttu. Göz göze geldiler. Ciğerleri alacağı bir nefese muhtaçken İnanç Gürmen hareket edemiyordu.

Doğu onun gibi kıpırtısız duruyordu. Az önceki tüm konuşmalara, samimiyetlerine, yakınlıklarına şahit olmuştu.

Doktor Hatem'in yalın ve sakın çıkan sesini işitmek kendine gelmesi-ne pek de yardımcı olmadı.

"Biz Zara'yı görmeye gelmiştik."

İnanç tüm direncini gördüğü yorgun gözlerle kaybetti. Asla Hatem'e bakmayan ve gözlerini onun üzerinden ayırmayan Doğu o zamanki hâ-linden çok daha zayıftı. Burnunun üstünde bir sargı bezi varken gözleri-nin beyazı kızarmış ve göz altları şişmişti. Rüsva bir hâlde Zara'nın başın-da dikiliyordu.

Karşılaştıkları için şaşkındı. Hayır, hayır bu yalan gözler ona hasret duyuyordu. Yalan olduğunu çok sonradan öğrendiği bütün duygular, o gözlerle hükmedince sinirlendi İnanç.

Kanmayacaktı.

Elinin titrediğini ve Hatem'in onu pür dikkat incelediğini bilmiyor-du. Doğu onu böylesine izlerken İnanç hareket kısıtlılığı yaşadığından anlık bir öfkeye kapıldı. Asla bu adamın olduğu yerde bulunmayacak, o gözlere kanmayacaktı.

Doğu eskisi gibi bencil, kötü ve kabaydı. Ancak o zamanlar tolerans gösteren İnanç eskisi gibi değildi. Tecrübe kazanmış, hayatını kaybetme pahasına dibi görmüş ve bugün o dipten sağlam çıkmıştı. Karşısındaki adamın özlenir hiçbir yanı yoktu. Olsa bile İnanç onu bastıracak ve asla kabul etmeyecekti.

Hatem ikisinin bir harekette bulunmadığını ve İnanç'ın titremeye başladığını görünce, endişelenerek titreyen elini ani bir kararla avuçladı. Yeni bir atak geçirmesi mümkündü.

"Biz sonra gelelim, İnanç."

Hatem elini tutunca Doğu'nun gözleri hemen ellerine kaymış, bu da İnanç'ın gözünden kaçmamıştı. Doğu'nun konuşmak için edindiği çaba-yı görmezden geldi. Bir muhabbetine hasret bırakacaktı.

Doktor Hatem ile apar topar üniteden ayrıldı. Nabızı hızlanarak kula-ğında zonkluyor, İnanç'a fenalık geçireceği sinyallerini apaçık veriyordu. İhtiyatlı davranmayarak kendini ateşin içine atmıştı İnanç.

Pişmanlıkla titreyen gözlerini Hatem'e çevirdi. Yine haklı çıkmıştı.

"Seni uyarmıştım."

Fısıltısı yüreğinde bir zelzelenin kopmasını sağlamıştı. İnanç elini usulca bırakıp yürümeye devam etti. Kendini savunmaya kalkışmadı çün-kü savunulacak bir tarafı yoktu.

"İnanç!"

Biri uzaktan sesleniyordu. Seslenen adama baktığında Arda'nın koşar adımlarıyla yanına yaklaştığını gördü İnanç. Kolu sargılı adamın zayıfla-mış hâli dikkatini çekti.

Bu adamlar harptan mı çıkmıştı? Dean onları alt mı etmişti?

Tanrısal yıkım esasında kimin için başlamıştı?

Merakı yüzünden silinmeyen Hatem ile göz göze geldi. Bu durumun onun için normal olduğunu görebiliyordu İnanç. Ancak telaşa mahal yoktu. Onlar İnanç'ı eve postalarken gözünün yaşına bakmamışlardı. () zaman İnanç'ın dert edineceği bir korku ve sıkıntı da yoktu.

Hemen dibinde nefes nefese biten adama bakmadan yana doğru dönerek yürümeye çalıştı.

"Dur lan nereye gidiyorsun?"

İnanç önünü kesen adamın üzerine yürüdü. "Ne var?"

Neye uğradığını şaşırان Arda gerilese de vazgeçmedi. "Benim..." diye başladı ki boğazındaki kuruluk konuşmasını zorlaştırdı. "Benim az önce duyduklarım... Doğru mu?"

İnanç her ne duymuşsa muhatap olmak istemedi. "Ne duyduğun beni alakadar etmiyor, Arda!" diye tersleyerek yolundan çekilmesi için adama işaret verdi.

Arda düştüğü dehşeti hâlâ taze taze yaşadığı için kesin bir cevap almadan yolundan çekilmeye niyetli değildi.

"Önce soruma cevap ver."

İnanç gözlerini devirdi.

"Az önce doktorla konuşmalarını duydum. Şevval hamile mi?"

İnanç öğrenmelerine şaşırmadı zira Şevval'in şişkinliği belirginleşmeye başlamıştı. Üstelik topladığı ödemler yüzünü ve vücudunu açığa çıkarıyor, ne kadar bol giyinse de fark ediliyordu. Arda fark etmeden doktorla olan konuşmalarına denk gelmişti. Bu da şimdilik duyulmaması gereken önemli olayın dillere düşmesine neden olacaktı.

Arda'ya cevap vermeden arkasını dönüp gitmeye çalışması, kolundan sıkıca tutarak kendisine bakmasını sağlayan adamla son buldu. Arda istediği cevabı almadan kimseyi bırakmaya niyeti yoktu. Fakat İnanç onu zorlayacak gibiydi.

"Sana bir soru sordum, hamile mi?" Nefes nefese soran adamın sakinliği saniye saniye yok oldu. "Eğer cevap vermezsen bu hastaneyi ayağa kaldırırm. Ertu'nun da duymasını istemezsiniz eminim."

Tehdidine karşılık alayla gülümserken kolunu kurtardı "Evet. Ve bu ne seni ne de Ertu'yu ilgilendirmiyor. Çekil yolumdan, Arda!"

Arda'nın kızgınlığı, sakinliği gibi anında yok oldu. Şefkatin yer ettiği gözleriyle İnanç'ı bir müddet süzdü. "İlgilendirmiyor ne demek?" diye sordu. İncinmiş sesi yüzüne sirayet etti. "Yapma böyle, sizi çok özledim."

İnanç özlemine dile getiren adamı aşağılayan bakışlarıyla süzdü. Bu içi boş, dile yaraşmayan cümlelere karnı toktu. "Senin özlemine ihtiyacım yok. Yolumdan çekilin, hiçbirinizi görmeye tahammülüm yok."

Arda'nın ona değil de arkasındaki her kimse ona kederli gözlerle bakışını fark edince omzunun üzerinden arkasını kontrol etti. Doğu peşinden gelmiş ve söylediklerini duymuştu.

Kafası önüne eğik, omuzları yüklüymüş gibi aşağı doğru çökmüştü. İnanç Gürmen bu profili görmektense kör olmayı yeğledi.
Halâ ona kanıyorum...

“Yalandan arkadaşlıklarınıza, aşklarınıza başka aprallar bulun.” diye soludu yüreğinin aksine. Doğu söyledikleriyle kafasını kaldırıncı İnanç göz göze geldiği adama acımasızca gülümsedi.
“Size kanacak kredileri tükettik.”

Bazı Geceler Kalbi Kurk Uyursun

"Orada mısın, sevgili kurt?"

"Evet, kuzuruk."

"Üzgün müsün?"

"Evet."

"Neden üzgünsün?"

İnanç Gürmen'in ruhunu camdan bir kavanozun içine saklayarak ağzını bir daha açmayacağını kafasına basa basa belirten Doğu Üzeyiröğlu, sürekli onu izliyor, özgürlüğüne kavuşmayacağına inandırıyor.

Mutlu olduğunu gördüğü an acı çekmesi gerekiyormuş gibi müdahale ediyordu.

Öyle varsayıyordu İnanç Gürmen. Zira paranoyakça düşünmesinin altındaki temel sebep, acı çekmesini reva gören Doğu'nun onsuz mutlu olduğunu gördüğü veya hissettiği an yanına damlamasıydı.

Bir vedayı çok gören adamın nezdinde yaşamayı ağır görüyordu İnanç. Bu yüzden şartlar artık değişmişti.

Cam kavanozun ağzını açmayı başarmış, ruhunu o karanlıktan kurtarabilmişti. Annesinin sütüne muhtaç bir bebek değildi İnanç. O sular çoktan akmıştı. Doğu'nun yokluğunda da yaşıyordu; kâh gülüyor, kâh konuşuyor, kâh susuyordu. Adamın aşkına bel bağlayınca hayatını istediği gibi yaşayamadığını öğrenmişti.

İnsanın acıdan dili yanıp tecrübe kazanmaya başlayınca, bir akli olduğunu ve kullanamadığını o noktada idrak edebiliyordu.

Bir zamanlar bakmaya doyamadığı yüzüne şimdi tahammül edemiyordu. Tüm yıkılışlarını bir çift göze bakınca görebiliyordu.

İnanç kurgın ve kızgındı.

Burada kalmanın gereksiz olduğunu kendisine bir kez daha hatırlatınca, yoluna bakmanın onun için daha sağlıklı ve doğru olduğuna kanaat getirerek, arkasında bıraktığı yüzlerle dönmeden apar topar üniteden uzaklaş.

Onun çemberinden sağ salim çıkarsa en büyük savaşını vermiş olacaktı. Savaşçı ruhunu yeniden kazanmıştı. Doğu'yu alt ederek, karşısında dimdik durarak yapabileceğini kendine kanıtlamıştı. Hayatında verdiği en büyük savaşlardan neredeyse biriydi.

Cebinden telefonunu çıkarıp Şevval'e kısa bir mesaj çekti.

'Eve geçiyorum.'

'Aşağıda bekle beni, geliyorum.'

Mesajına dakikasında geri dönüş yaptı. O da Ertu'dan kaçmak için geliyordu büyük ihtimalle. Demet Hanım'ın yanında olmaları gerekirken hayatlarını mahveden iki adam yüzünden sevdikleri insanların yanında durup teselli dahi veremiyorlardı.

Üstelik göreceği için heyecandan tutuştuğu Zara'yı bile sevmeden ayrılıyordu. Ailesine haber vermeden, Demet ve Şahin Üzeyiroğlu ile vedalaşmadan kaçıyor.

Merdivenleri kimseye çarpmadan tehlikeli bir hızda indi. Çıkış kapısını gördüğünde kurtuluşu için son bir kuvvetle kapıdan sıyrılıverdi. Nefes nefese kalan İnanç, eşiğini geçtiği kapının önünde iki büklüm oldu.

Her kaçış, sağlam ayakların olmasına rağmen kolay olmuyordu tabii...

Avucunu sol yanına bastırdı; kritik bir kriz öncesi ağır ağır geçirdiği ataklar gibi avucunu dövüyordu çarpıntıları. Sakinleşmeli, dalgalarını durdurmalıydı. Yoksa ilk boğulan kendisi olacaktı.

Karşılaşmamış gibi davranmalıydı ama bu o kadar kolay değildi.

İnatçı kişiliği akıbetini gözüne kestiren Hatem'i alt etmiş, onu bu hastaneye kadar sürüklemişti. Hatem bir şey kaybetmemişti ancak İnanç kendine olan güvenini yitirmişti.

Zaten dengede duramadığı bir evreye geçmiş ve hastalığına güçsüzlüğü yüzünden yenilmişti. Maksadı unuttuğunu kanıtlamakken yenilgiye uğrayarak hüznün zincirlerine vurulmuştu.

Canı bir kere daha yandı.

En ufak bir karşılaşmada hüngür hüngür ağlamanın eşiğinde olan İnanç, Doğu'nun gözlerinin içine pervasızca bakışını da canı acıyarak tecrübe etmişti. Kendine kabul ettirmeye dayanamadığı şey ise ona sarılmak istemesiydi.

"Her şeye rağmen döndün," diyerek neden bıraktığını sormayı da bir o kadar istemişti. Burnundaki sargıyı, zayıflığını, hainliğini, vicdansızlığını...

"İnanç!"

Seslendikten sonra omzuna dokunan adama usulca dönerek sarıldığında ağlamamak için kendiyse savaştı. Keza Hatem'i daha fazla haklı çıkarmak istemiyordu.

"Dediğini yapmalıydım, özür dilerim."

Sırtını sıvazlayan adam geri çekildiğinde dolu gözleriyle onu izleyen kadının yüzünü avuçlarının içine aldı. "Özür dileme, hazır olduğunı düşünmen gayet normal. Çünkü bunu kendine sürekli hatırlatıyorsun."

"Hazır değilmişim, değil mi?"

"Evet ama," derken gözünden akan yaşı başparmağıyla anında sildi Hatem. Ne diyeceğini bilemedi. İnanç'ı güç bela ayaklandıramışken düşürmelerine göz yumamazdı.

“Ama ne?” diye yarım kalan cümleyi bitirmeye zorladı İnanç.

Toparlanan Doktor Hatem vakur edasıyla silik bir tebessüm sundu “Beklediğimden daha iyiydin. Karşısında dimdik durdun. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?”

“Galiba.” diye onaylayarak alnını önüne düşürdü. Yukarıda ağlamamış olabilirdi fakat burada kimseler yokken gardını indirebilirdi.

“Benim en güçlü hastam yaşamak için elinden gelenin fazlasını yapıyor. Mücadele ediyor ve ayakta dimdik duruyor. Bu büyük bir başarı.”

Acaba Hatem yanan içinin farkında mıydı? Şu an bir zehrin içeride dolaştığını ve onu öldürmek için hummalı bir savaş verdiğinin farkında mıydı? Belki de farkındaydı ve görmezden geliyordu.

Karşısındaki rakip çok güçlüydü. Çünkü Doğu her şeye rağmen gözlerinin içine bakabiliyordu. İnanç bunu yapamıyordu. Eğer yapabiliyseydi belki onu alt edebilir, içindeki zehri söküp atabilirdi.

Böylece intikamını alarak aylarca çektiği acıların bedelini ödüyordu.

“Cehennemden kurtulmuş gibisin!”

Şevval’in gelişi üzerine Hatem ile aralarına kısa bir mesafe bırakıp kızgın kadına döndü. Burnundan nefes alıp veren Şevval kendisinden daha kötü görünüyordu.

“Tam çıkmış sayılmam,” diye yanıtladı açıkça. “Peki, sen?”

“Ağzına tükürüp geldim.”

Harptan çıkmış gibi yorgun ve hâlâ öfkeli olan iki kadın için taksi istedi Hatem. Bugünü müsait oldukları bir zamanda konuşmayı teklif ederek hastaneden mümkün olduğunca çabuk gitmelerini istedi. Muazzez’le de ele verip önce İnanç’ı sonra Şevval’i ayaklandırmışlardı. Tüm bu çabalara bir saat içinde yıkılıp üzerlerine devrilmesini istemezdi Hatem.

İnanç teşekkür ederek Şevval’le beraber taksiye binip yola çıktılar. İki kadın şaşkın ve ne diyeceklerini bilemediklerinden suskunlardı. Ne İnanç, Doğu’yu göreceği zaman bu kadar çaresiz kalacağını öngörebilmişti ne de Şevval doktorun yanından uzaklaşırken Ertu’yla karşılaşmayı beklemişti.

Üstelik Ertu’nun onu görür görmez değişikliğini fark etmemesi sürpriz olmuştu. Hamile olduğunu anlamamış, yüzündeki yara berelerle Şevval’in telaşlanmasını beklerken bir yarayı daha yapmaya gönüllü bir kadınla çıldırtan bir tartışmanın ortasında kalmıştı.

Sokaklarına girdiklerinde biraz daha sakinleşebilmişlerdi. Evde kafa kafaya verip bugünün değerlendirmesini yapacaklardı fakat ikisi de duygularını kendine kabul ettiremezken birbirlerine nasıl itiraf edeceklerini düşünüyorlardı.

İnanç ücreti ödeyip Şevval’le taksiden indi. Bu sokak onların ayaklanmasına şahitti. Her gün adım adım yürüdükleri yollarda birbirlerini ayaklanmaları için telkinlerde bulunarak geçmişlerdi. Birinin morali bozuk olsa diğeri imdadına yetişmişti.

Şimdi o yolları aynı kırılganlık ve kızgınlıkla yeniden geçiyorlardı ve her bir için hiçbir şekilde hazır değillerdi.

“Öfkemden bu çocuğu pırlatacağım şimdi,” diye parladı Şevval apartman kapısının şifresini girerken.

“Doktor ne dedi?”

“Sağlıklı ama kendine dikkat etmen gerek, dedi. Tabii nerden bilsin babasının o piç kurusu olduğunu, pat diye karşına çıkacağını.” Otomatik kapıdan içeri geçerken hâlâ saydırıyordu. “Utanmaz herif. Allah’tan bebeği anlamadı.”

İnanç iç yanaklarını korkuyla ısırdı. Arda’nın konuşmaları duyduğunu nasıl söyleyecekti? “Bir yukarı çıkalım, konuşuruz her şeyi,” diyerek asansöre yönlendirdi. Gün her anlamda kötü başlamış ve berbat bir hâlde ilerlemişti.

“Biliyor musun? İçimden bir ses bugünü böyle noktalamayacağımızı söylüyor,” diye ihtiyatla fısıldadı Şevval. Kendi iç seslerini ürkerek paylaşıyordu. Keza kâbuslardan farklı değildi.

Asansöre binerken gözlerini yumdu İnanç. “Açma şom ağzını.” Ağlamaklı sesiyle uyararak son katın düğmesine bastı. Altıncı kata çıkana kadar Şevval iç sesi yüzünden envaiçeşit teoriler üreteceğinden, İnanç gözleriyle kadını uyararak susturdu.

Ne o iç sesle çatışabilirdi ne günün kötü biteceği ihtimali üzerine yoğunlaşabilirdi. Doğu’nun yıpranmış görüntüsü aklını terk etmiyor, acı çektiirmek için sığabileceği bir köşe arıyordu. Ama İnanç’ın zihni zaten doluyken ve düşünecek bir başka yer bırakmamışken bu görüntü nasıl rüümüyle onu işgal edebiliyordu?

Düşünmekten korktuğu için bizzat korkularını yaşıyordu İnanç.

Şevval’in açtığı evin kapısından içeri girdiği anda ayağına dolanan Kontes ile duraksadı. Kont’u öğrendiğinde ne hissetmişti? Evinde sürekli yanına ilişen küçük dostu yoktu, nasıl idare edebiliyordu?

“Önce üzerimde kilerden kurtulayım, seninle ilgileneneğim kızım,” diyerek anlaşma yoluna girdi. Kontes ayağına dolanıp ona zorluk yaşatmadan bırakmayacaktı. Dizlerinin üzerine çökerek küçük dostunun patisini avuçladı. Öpmek için eğildiğinde Kontes çekerek yanından uzaklaşınca İnanç gözlerini devirdi.

“Sen gelirsın yanıma beni sev diye.”

Şevval’in güldüğünü duymazdan gelerek odasına geçti. Üzerindeki kilerden kurtulup banyoya girdi. Önce banyo yapacak sonra akşam yemeği için kolları sıvayacaklardı.

Devası bulunmaz bir gama yâr olmuştu. Belki aylar belki yıllar geçecek, ne zaman aşk dense ne zaman sevgi dense ne zaman ihanet dense zühür eden ayrılık acısı İnanç’a bu günleri hatırlatacaktı.

Aynaya bakmaya korktu; kararmış ruhu yüzüne yansıyor.

Doğu’yu izlerken saran sebepsiz gülüşler yoktu; tıpkı sevdasını kaybet-

miş bir kadının çeyiz sandığında sakladığı, gün yüzüne hiç çıkarmadığı sararmış fotoğraflar gibiydi. O sandığa dokunmaya asla cesaret edemiyor, hatırladığında dudağında acı izler bırakıyordu.

Sabır çekerek duş başlığının altına girdi. Ayarladığı sıcak suyun altında ıslanırken gözlerini yummaya korktu. Doğu içler acısı hâliyle gözünün önünde beliriyor, hatırlamaktan kaçındığı anılarını canlandırarak kalbine bıçakları indiriyordu.

Bunca acıya katlanacağını bilseydi belki de sevmezdi. Hoş, duyguları mantığıyla çelişiyor ve birbirleriyle tepkimeye girdiğinde oluşan karmaşadan nasibini her defasında alıyordu. Bu yüzden hangisinin baskın geleceğini bilemiyordu.

Mantığı Doğu'nun gazabını ısrarla reddederken yalnızlık çeken ruhu kendini tamamen ona teslim etmişti ve o süreçte duyguları başını alıp gitmiş, İnanç'ı yolun sonunda infilak edilmiş gerçekle baş başa bırakmıştı.

Duyguları mantığını ezerek kazanmıştı.

Yine aynı şey oluyordu; yine duyguları coştukça coşuyor, aklını yitirmesine neden oluyordu.

Yıkandıktan sonra aynaya bakmadan bornoza sarınıp banyodan çıktı. Arkasından Şevval girerken akşam yemeği için mutfakta olacağını belirtti.

Kontes çalışma masasının üzerinde kalemligini devirip yine etrafı dağıtırken İnanç giyindi. Saçlarına doladığı havluyu çıkarmadan telefonunu alarak mutfığa geçti. Sağlıklı bir akşam yemeği için kolları sıvadı. Şevval'in diyetisyen olduğunu unuttukları bu dört buçuk ay boyunca İnanç mutfığın şefi olmuştu.

Kontes'in mama kaplarını tazeledikten sonra radyoyu açarak tekrar yemeğin başına geçti. Akabinde Şevval de ona katıldı. Yüzü hâlâ asık olan kadının ifadesi yumuşayacak gibi görünmüyordu.

"Ne konuştunuz?" diye sordu tedirgin çıkan sesiyle.

Şevval alt dudağını ısırp gözünün önüne siper olan ıslak saç tutamını kulağının arkasına ilıştirdi. "Kimin günahına girdim de bu adamla sınıyorum, İnanç?"

Çenesinin titrediğini görünce elini tutup sıkı. "Kendimizi suçlayacak nedenler aramıyoruz. Bu adamların mayası bozuk."

"Hatem haklı, İnanç. Biz bu adamların ne olduğunu bildiğimiz hâlde göz yumduk," derken pişmanlığın yer ettiği yüzünü gömecek kum arıyordu Şevval. "Karşımda duruyordu. Sırtımı dönünce önümü kesti, konuşalım, dedi. Ben de öfkeyle bağırıp üzerine yürüyünce hastanede olduğumuzu söyledi." Anı hatırlamanın etkisiyle alevlenmeye başladı. "Çıkmasaydın karşıma o zaman piç! Küfredtiğim için uyarıyor beni bir de."

İnanç karşılaşmalarından sakın çıkmasını beklemiyordu zaten. Şevval öfkesini yüzüne kusmaktan çekinmediğinden şanslı sayılırdı. İnanç onu yapmayı bile çok gördüğünden, Doğu ile herhangi bir durumda göz teması veya diyalog kurmak istemiyordu.

Kapının çalındığını duyunca ikili merakla bakıştı. Konuşacaklarını söyleyen Hatem'in gelmesi için daha erkendi. Acaba komşuları yine bir şeyler mi pişirip getirmişlerdi?

Şevval açacağını söyleyerek mutfaktan çıkınca, İnanç da merakına yenik düşerek peşine düştü. Gelecek insan sayısı en fazla beşti ve onlar da belirli isimlerdi. Hastaneden haber vermeden çıktığı için ailesinin telaşlanmış olduğunu düşünüyordu İnanç.

"Annem olabilir," diye ihtimali sakince öne sürdükten sonra açılan kapının önünde beliren yüzü gördü. Yüz ifadesindeki yumuşaklık ağır ağır onu terk ederken, nefesi sıklaşarak az önceki sakin hâlini arattı. Ekseni kaymadan bu adamdan kurtulmalıydı.

"Merhaba..." diyen adam muhteriz tutumuyla iki kadını süzdü. Duruşu eskisi gibi rahat ve kaygısız değildi. Endişeli, biraz ürkek ve olabilecek bilmenin hüznüyle kırık.

"Ne işin var burada?" diye sabırsızca sordu İnanç. Sesi tekinsiz, gözleri öfke doluydu. Çok severken, anlaşmalarının asla bozulmayacağını düşünürken nefret duyacak kadar bitme noktasına gelmişlerdi.

"Sizi merak ettim, görmek istedim."

Şevval alayla gülerken İnanç homurdanarak gözlerini devirdi. "Bizi merak etme, mümkünse karşımıza da çıkma." Azarladığı adamın gözlerine bakmakta zorluk çekti. "Bizi yeni merak etmen gelmen kadar saçma. Daha kötüsü olmadan git."

Açık kapıdan içeri sıvışan adamın kovulduğu için yüzü pek kızarmışa benzemiyordu. "Gitmiyorum, sizinle konuşmam gerekenler var," diyerek inatçı tutumuyla hükmünü sürdürdü.

"Hasta mısın, Arda?" diye bağırdı Şevval.

"Diyelim ki öyleyim, ne olacak? Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen izin verin."

İcazet almak isteyen adama, "Defol!" diye kükredi İnanç. "Daha kötüsü olmadan git evimizden."

Evin adresini ona kim vermişti, burayı nasıl bulmuştu?

"O piç sevgilileriniz sizi gönderdi diye beni suçlayamazsınız. Hem ben sizi çok özledim. Defalarca aramak istedim..."

Yalanlara tahammülü kalmayan İnanç sözünü hışmıyla kesti. "Arda çık. Bunları duymak istemiyoruz." Küfretmemek için elim bir çaba sarf etti. "Seni istemediğimizi gayet anlaşılır bir dille söylemiştik. Lütfen git."

Uğurlamaya tenezzül etmeyen Şevval ve İnanç aynı anda mutfığa tek-rar girerek hazırlığı yarım kalan yemeğin başına geçtiler. Kapanmasını bekledikleri kapı sesi gelmeyince ikili bakıştı.

Mutfak kapısına aynı anda baktıklarında Arda'nın, Küçük Emrah bakışlarıyla onları izlediğini gördüler.

Öfkelenen Şevval üzerine dosdoğru yürüdü. "Arkadaşım, seni istemiyoruz evimizde. O ikisi seni yine başımıza dikti ama yemezler. Bak git-

mezsen Şahin ağabeyi ararım, olmadı polisi ararım. İnan olacaklar umu-
rumda değil.”

Arda şaşkınca geriledi. Gözleri önce Şevval’in karnına kaydı. Hemen sonra toparlanarak savunmaya geçti. “Şevval kimse beni göndermedi. Geldiğimden haberleri bile yok. Ben sadece sizi özledim, sizinle konuşmayı özledim... Geldiğim günden beri yanınıza gelmek istiyordum. Defalarca kapınıza kadar geldim ama beni istemezsiniz diye geri çekildim. Ben gerçekten ikinizi de çok özledim. Beni suçlamaya hakkınız yok,” dedi çaresizlikle. “Beni dinlemiyorsunuz bile.”

“Susar mısın?” diye sözünü tekrar kesti İnanç. Sevgi söylemlerine bir dirhem inancı yoktu.

“Hah... Şimdi geldin diye koş koş boynuna sarılacağız. Ayrıca adresimizi nereden buldun?” Merak ettiği soruyu kızgınlığından sıyrılmadan sordu Şevval.

Birisi sakın kalsa diğeri saldırıyordu. Ne İnanç’ın ne de Şevval’in öfkesi geçmek bilmiyordu.

“Adresinizi bulmak çok zor değil,” dedi omuz silkerken. “Sadece konuşalım. Söz, çok kalmayacağım.”

“Gitmezsen babamı arayacağım, Arda.”

Arda dinlemeyeceklerini ve inanmayacaklarını bildiği hâlde kalmaya kararlıydı. “Sizi ne kadar çok sevdiğimi ikiniz de gayet iyi biliyorsunuz. İnanç,” diyerek ilgisini ona verdi. “Herkes üzerine gelip sana zarar verirken yanında olan bendim,” diye hatırlattı. İnanç acıdan ezilirken Arda onu korumak için Doğu’ya karşı çıkmış, bunların lafını hiçbir zaman etmemişti.

Akabinde gözlerini hamile olduğunu öğrendiği kadına çevirdi. Ertu’nun mecburiyeti onu da yıpratmıştı. Yine de iki kadın bu muameleye maruz kalmamalıydı. “Şevval,” diye nefesini verdi yorgunlukla. “Hepsi giderken yalnız kalma diye yanına geldim. Sen ağlarken omzumu verdim. Yine olsa yine gelirim, her şeye rağmen yanınızda kalırım. Neler yaşadığımızı bilmiyorsunuz, sizin olmadığınız süreç çok zordu.”

İki kadın aynı anda bağırdı. “Umurumuzda değil, Arda.”

İstikrarla güttüğü tutumlarını tahrip edemeyeceğini daha hastanede anlamıştı. Ne var ki onlar Arda’yı daha tanımamıştı. Kendini affettirene kadar kapılarında yatar kalkardı.

“Ama benim umurumda. Size değer vermeseydim kovacağınızı bile bile gelmezdim. Eskisi gibi olalım demiyorum ama sizi görmek istediğim zaman izin verin. Benim bu hayatta üç tane kız kardeşim varsa ikisi sizsiniz.”

Şevval’in öfkesi ve sertliği yavaş yavaş kırılırken İnanç katı tutumuna devam etti.

“Bla bla bla! Tamam, dinledik. Gördün işte. Hadi git.”

Hayal kırıklığını saklayamadı Arda. “Bu kadar vicdansız olma, İnanç.”

“Sağ olun, sizden gördüklerimizi uyguluyoruz. Nasılmış rady, güzel mi?” diye sordu istihzayla.

Bedel ödetmek isteyen İnanç’ın iyi olmadığını sözlerinden anlayabiliyordu. İntikam ateşiyle tutuşan kadının hareleri, sözlere gerek kalmadan yakıyordu Arda’yı. “Kötü olduğunu biliyorum ama hak ver. Gerçekten yaşananlar cehennem gibiydi.”

İnanç yaptıklarından sonra hâlâ kendini savunabilen bir adam görünce çıldırdı. “Zerre umurumda değilsin. Çık evimden!” diye bağırdı. Gelişleri her halükârda zarar veriyor, İnanç’ı beklediğinden daha çok yıpratıyordu.

Ellerinin titrediğini fark eden Şevval yanına yaklaştı. “Tamam, sakın ol, gidecek şimdi,” diyerek onu yatıştıramadan Arda’ya yaklaştı. Kolundan tutup sürükleyerek mutfaktan çıkardı.

“Lütfen git, bir daha da gelme. Biz sizi görmek istemiyoruz. İnanç sizi gördükçe kötü oluyor.”

Arda kriz geçireceğini hesaba katmamıştı. Üzerine gitmekle hata etmişti. Hissettiği müthiş korkunun esiri oldu. Nasıl bu korkunç hataya düşerdi? Nasıl İnanç’ın yaşadıklarından sonra eskisinden sağlam olacağını düşünebilirdi?

“Şevval, ben özür dilerim.”

“Özür dileme Arda, çık git yeter bize.”

İnanç fenalaşmasın diye isteklerine uymuştu ama bu son değildi. Arda yakın zamanda yeniden gelecek ve kalplerini onarmak adına kendini gözünü kırpmadan feda edecekti.

Şevval vazgeçmeyeceğini biliyordu. Kapıyı yüzüne kapatırken yüzüne peyda eden nefreti saklamadı. Her şey telefon numaraları değiştikten ve o gece parti görüntülerini izledikten sonra değişmişti. Tehlikede oldukları için kafayı yiyen ama İnanç’a asla bir şey belli etmeyen Şevval, ateş başındaki grup eğlencesinden sonra kandırıldığı için hepsinden nefret etmişti.

Mutfaktaki enkazı hatırlayınca endişeyle koştu. Kapı eşiğinde duraksayan Şevval kucığında Kontes’le dalgın hâlde oturduğunu görünce dehşetle inledi.

“İnanç!”

Sandalyeye varana kadar yaşadığı dehşet çığ gibi üzerine devrilerek kalan son dirayetini aldı. “Allah kahretsin ya!”

Verdiği reaksiyon İnanç’ı kendine getirmesine getirmişti fakat gözlelerinden acı sicim gibi akararak Şevval’e de bulanmıştı. İnanç bir seferden yaralı çıkmış gibiydi.

“Bağırdığımı biliyorum ama,” diyerek yutkundu. Alnındaki kırıksıklıklar anlatamadığı duygu karmaşıklığını gösteriyordu. “Sanki kimseye sesimi duyuramıyorum. Kimse elimden tutmuyor gibi. Kalk ayağa, kimse eline muhtaç değilsin, hayatına devam et ve mutlu ol, diyorum. Sonra kızıyorum... Ne aptalsın, adım atacak hâlin yok ama yaşam sevinci

arıyorsun. diyorum. Kendimi kandırıyorum, farkındayım. Ama farkında olmayı da istemiyorum.”

Cümlesini bitirdiğinde gözlerini daldığı noktadan çekerek kendisini kederle izleyen dostuna çevirdi. Çok sevginin karşılığını zalimin bıçağını sinelerine sapladıklarında alıyorlardı.

Şevval elini sıkıca kavrarken boşa kalan sol eliyle başını okşuyordu. İnanç'ın hissettiği şefkatle mayışması kalbindeki korkuları biraz daha hafifletti ama bu kandırmacadan ibaretti. Onların sınavı esasında yeni başlıyordu.

“Sen çok güçlüsün.”

“Öyleyim, değil mi?”

“Tüm olanlara rağmen hâlâ yaşıyorsun. Kırılсан da gücensen de üzül-sen de ayaktasın. Duygularını dibine kadar yaşıyorsun ve hepsinin üstesinden gelmeyi başarıyorsun. Belki birinin yardımıyla belki tek başına. Sırf bu yüzden kendine güçsüzüm diyemezsin, İnanç. Dün gülüyordun, bugün de güleceksin.” Dudağının kıyılarına sevgiyle dolu tebessümü kondu. “Sen hepimizden daha güçlüsün. Yine dimdik duracaksın, canımın içi.”

Herkes ayağa kalkacağına inandığını söyleyince problem bir nebze çözülebiliyordu. Nitekim Doğu'yu alt edeceğini, unutacağını söylediğinde o inançlar mırıltılara dönüşüyordu. Neden?

Nedenini Doğu ile karşılaştıktan sonra anlamıştı. İnanç yanmış bir kibrit çöpü kadar güçsüzdü çünkü Doğu onu yakmıştı.

“İçimdeki cenazeyi kaldıramıyorum, Şevval,” diye itiraf etti kırıncı siyle. “Bana bakıyor utanmadan, gözlerimin içine bakabiliyor. Bana vedayı çok gören adam gözlerimin içine bir utanç duymadan bakabiliyor. Ne görmek istedi o an çok merak ettim.”

“Bulamayacağını bildiği eski İnanç'ı aramıştır.”

İnanç gelen yanıtın haklılık payına acıyla gülümsedi. “Yüzüne doğru, senin çiçeklerin soldu bir kere öyle bakma, diye bağırasım vardı, tek kelime etmedim. Gözlerine bakmak bile o vicdansıza fazlaydı.”

“Tüm bunların bilincindesin. Sen şimdi bu masaya çöküp kara kara onu düşünmeyecek, gama düşmeyeceksin. O devri kapattık, güzelim.”

Ellerini birbirine sürterek leş devrini yok etti Şevval. Elde, dilde kaybolabilirdi evet ama ruhu hâlâ o devrin müdavimiydi. Hamile kadını üzmemek adına toparlandı İnanç.

“Yeni devrimize savaş açacaklar, Şevval. Hazırlıklı mıyız sence?”

“Elbette. Bizi yıkacak bütün güçleri çürüttük. Biz onlardan daha güçlüyüz, görmüyor musun?”

“Görüyorum,” diye yalan söyledi İnanç.

“O zaman akşam yemeği için geç kaldığımızı da görüyorsundur.”

“Onu da görüyorum,” diye gülümsedi yorgunca. Kontes'i kucğından

indirip Şevval ile ayaklandı. Ellerini yıkayan iki kadın akşam yemeğini bir vukuat daha gelişmeden çabucak hazırladılar.

Mutfak masasında karşılıklı oturduklarında keyifsiz ve iştahsızlardı. Üzerine konuşulacak çok şey yaşamışlardı ve konuyu kapatınca hallolmadığından deyim yerindeyse iç sıkıntısından çatlıyorlardı.

“Arda adresimizi kimden aldı sence?”

“Bilmiyorum. Ne annem ne babam ne de Hatem söylemez.”

“E Şahin ağabey ve Demet abla kaldı geriye.”

“Söyleyeceklerine ihtimal vermiyorum. Biz onlarla iletişimi kestikten sonra ilk defa bugün konuştuk. Arda ile konuşmayacağımızı biliyor.”

Şevval çatalına geçirdiği havuç dilimini ısırmadan önce, aklına düşen ihtimali gönülsüz paylaştı. “Bizi takip etmiş olmalılar, kaç defa gelmek istiyormuş baksana. Bu durumda hepsi evimizin adresini biliyor.”

İnanç oflayarak parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. “Yeter artık ya!”

Bu daha başlangıç diyemedi Şevval. Bir gelişleriyle darmaduman olmuşlarsa nasıl *biz daha güçlüyüz* ayağı çekebiliyordu?

“Bana sakın biz güçlüyüz deme, Şevval. Güçlü falan değilim. Artık güçlü de olmak istemiyorum. Herkesi, her şeyi unutmak istiyorum. Acı çekmekten çok yoruldum. Beni harap eden bir şerefsiz yüzünden üzülmekten utanıyorum.”

Bağırarak isterken Şevval’e adeta yalvardı.

“Çığlık atmak istiyorum, Şevval. Nefesim kesilene, boğazım yırtılana, kalbim paramparça olana ve toprağın altına girip yok olana kadar çığlık çığlığa bağırarak istiyorum.”

Şevval onu ne kadar iyi anlıyorsa, acısı karşısında bir o kadar bilgisizdi. Bir kâbusun içinde rüya görmüş ve o rüyadan uyandırılarak ömür boyu kâbusa mahkûm edilmişti.

“Ruhumu feryatlar esir almış. Dışarı kismazsam öleceğim.”

Çıkar yol aramadığından değil, bulamadığından feryadını koparmaya mecbur kalıyordu İnanç. Doğu ani gelişle onu tepetaklak etmişti. Ekse-nini kaydırmayı yine ve yine başarmıştı.

“Hep geçecek diye avutuyorum kendimi. Benliğime yaptığım en büyük ihanet. Bir kere geçmeyecek desem, bir kere kabul etsem hepsi bitecek gibi. Gururum yüzünden geçmeyeceğini de kabul edemiyorum.”

Karşısında oturan bir insan değil; acıdan bir beden, kederden bir kemik ve sancılı bir ruhtan ibaretti. Bu, Şevval’i korkuttu. Bir insanın gelebileceği son raddede İnanç yaşamakla cebelleşiyordu.

“Öyle bir aşkın beni iyileştirmesi gerekirken meğerse ruhumu paramparça ediyormuş.”

Zaten hep bir ayağı çukurdaymış gibi tehlikenin göbeğinde nefes almış kadının aşktan yana bu denli yıpratılması, adaletsizliğin ve kötülüğün en çirkin yüzünü bir kere daha göstermişti.

İnanç hâlâ iyileşememişti.

“Ben bu aşkın beni iyileştirdiğini düşünürken meğerse mezarımı kazıyormuş. Ah, ne kadar aptalım! Nasıl kör olabildim? Onca eziyetinden sonra bir âşık gibi davranmasına nasıl aldanabildim? Ben ne kadar aptalım!”

Şevval ağzını bıçak açmasa da içinden yığınla küfrü Doğu'ya ediyordu. Şu an karşısında oturan kendisi değil de o zebani olsaydı muhtemelen bu acı karşısında dayanamaz ve canına kıyardı.

“Ben... Ben onu gördüğümde sanki o içimi görüyordu. Kalhimdeki yaraları öpüp iyileştirecekmiş gibi bakıyordu.” Dalgın olan İnanç nihayetinde başını tabağından kaldırıp onu sessizce dinleyen Şevval'e çevirdi. Akabinde alayla gülümsedi.

“Sanırım delirdim.”

“Onu çok düşünüyorsun...”

Yorgunlukla nefesini bıraktı. “Her gece,” diye onayladı hız kesmeden. “O vicdanla uyuyabiliyor mu? Uyuyorsa nasıl başarıyor?”

Şevval tekrar sessizliğe gömülerek içindeki tüm zehri akıtabilmesi için konuşturmaya devam etti. İnanç feryadını yüreğinden sökmeden Doğu'nun hakkundan gelemezdi.

“Susmak en büyük çılgıktır. Bunu Doğu olmadığı zamanda fark ettim. Şevval. Ona susarsam konuşmak istediğim her şeyi konuşmuş sayacağım. Bugünkü irademi devam ettirebilirsem, o zaman o pisliğin hakkından gelmiş olacağım,” diye fısıldadı sandalyenin sırtına kendini boşluğa bırakır gibi yaslanırken.

İçine kök salan zehrin devası konuşmak da değil, bitmesindeydi. Soluk alışverişleri düzensizleşti. İnanç kendine gelmek için nefes egzersizlerini yaparken onu bu duruma getirdiği için Doğu'dan ve buraya geldiği için Arda'dan bir kez daha nefret etti.

Gözleri bir anlığına Şevval'e kaydı. Gözlerinde biriken yaşları görme-sin diye siliyordu. İnanç yarım bir kalbe, Şevval karnında günbegün büyüyen bir bebeğe sahipti ve ikisi de tehlikedeydi.

Aldatılmanın acısını atlatamadan en iyi arkadaşını kaybetmiş, kalbini dahi bilmediği bir adamın aşkıyla sınanırken onun bebeğine hamile kalmıştı. Ve o adam aylarca sırta kadem basmıştı.

Bazen kendi acısı yüzünden Şevval'e bencillik ediyormuş gibi hissediyordu İnanç. Üstelik ailesi sadece babaannesiyken o da sırtını dönmüş, Şevval tamamen yalnız kalmıştı. Gürmen ailesi onu kızı gibi kucaklamasaydı, Şevval'in hâlini düşünemiyordu İnanç.

“Ertu'ya bebeği söyleyecek misin?”

Şevval kararsız görünüyordu. “Bilmiyorum. Söylemem gerek ama sırtını dönen bir adamın bu bebeğe sahip çıkacağını hiç sanmıyorum.”

“Onun da yaraları var mıydı?”

“Evet, yüzünde yara bere vardı ve aksıyordu. Nefes alırken acı çekiyordu, onu itmek istediğimde kendisi geri çekildi, sanki vursam ölecekri piç. Arda’nın da kolu sargıdaydı.”

“Doğu’nun da burnunda sargı vardı.”

“Beter olsunlar! Sana yemin ederim İnanç, tırnağımın ucu kadar canım yandıysa ne olayım. Onların yüzündeki yara, kolundaki ağrı geçecek ama bizim acımız geçmeyecek.”

İnanç belli belirsiz gülümsedi. Doğu’nun yüzündeki yaraları iyileştirmeyi istediğini Şevval’e söylemeye korktu. Ancak duyduğu bu kinden bir nebze korkmalıydı. Ertu’nun her an öğrenmesi muhtemeldi.

“Şevval,” diye yerinde kıpırdandı. “Senin kararın, senin seçimin, ne yaparsan yap yanımdayım. Ölmediğim sürece seni asla yalnız bırakmam. Ama Ertu’nun bebeği senden duyması daha doğru olur. Yarın bu çocuk babasını isteyecek. Kendin için bitirsen de bu çocuğun hakkına giremezsin.”

Şevval’in yüzü asıldı. Bu gerçekten kaçamayacağının bilincindeydi. “Ertu gel desem, olacak şey değil. Ne onunla konuşmaya tahammülüm var ne görmeye.”

“Şevval,” diye duraksadı. “Arda duymuş sizi... Doktorla konuşurken... Yani bebekten haberi var...”

Duyduklarının dehşetiyle yerine mihlandı Şevval. “Ne!”

İnanç kafasını sallayarak onayladı. “Evet, canım. Arda yanıma bu yüz-den geldi. Seni sordu.”

“Allah’ın belası!” diye öfkeyle püskürdü Şevval. “Ben ona söylemeyeceğim, İnanç. Her şeyi o mahvetti. Kendince bir düzen kuruyor ardından düzeni kendisi bozuyor. Sonra hatayı bende arıyor. Böyle bir adamdan çocuğuma baba olmasını beklemiyorum ve ne yalan söyleyeyim, istemiyorum.”

İnanç fevri davrandığının farkındaydı. Haksız sayılmazdı. Ancak oturup üzerinc düşünmesi gerekti. Ortada bir bebek vardı ve yalnızca annenin varlığıyla ömrü geçmezdi. Babası sağ olduğu için bakabileceği müddetçe çocuğunun yanında olmalıydı. Şevval onunla konuştuktan sonra yolunu muhakkak bulacak, ona göre adımını atacaktı.

“Biz yokken ne konuştunuz?”

Şevval yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Sadece geleceğimizi konuştuk. Dediğim gibi, bir düzen kurmak istedi sonradan da bozdu işte.”

İnanç düzeni yıkan adamın istese de gitmeyeceğini biliyordu. Çünkü ortada bir bebek vardı. Şevval başlarda istemediyse de şimdi bebeğini kucağına alacağı günü bekliyordu.

Alt dudağını acıyla ısırды. “Siz şimdi nesiniz?”

Şevval’in yüzü kine büründü. “Biz şimdi hiçbir şeyiz.”

Biten yalnızca Doğu ve İnanç değildi. Hiç başlamadan, kurulan köprüleri yıkan Ertu ve Şevval de olmuştu.

Bu aşktan sağ çıkan yoktu.

Kalbim onu görmeye hazır değil.

Annesinden telefon aldığından bu yana içinde tekerrür eden ses buydu. Biraz sonra Zara'yı sevmeye gideceklerdi ve Doğu'nun evde olmadığı teyit edildiği hâlde görece korkusunu yaşamaktan şimdiden bezmişti.

Alt tarafı Zara'yı sevip hemen gelecekti İnanç.

Şevval yanında sessizce oturuyor, bir taksiciyi daha Ertu'ya küfürler yağdırırken şahit etmek istemiyordu.

Sürekli bir araba beklemek, taksi çağırmak onları yıpratmıştı. Arabasını Üzeyiroğlu ailesinin bahçesinde bırakmıştı İnanç. Doğu'nun yapıklarından sonra ondan kalan hiçbir şeyi hayatında istememişti fakat arabasızlık çok zordu. Hayatını bir noktada kendi elleriyle zorlamıştı. Babası arabasını bırakmak istese de İnanç kabul etmemişti.

Aynı okulda okuyorlardı fakat ders saatleri birbirinden bağımsızdı. İnanç gününü okul ve hastanede geçiriyordu. Yine de birinci dönemini araba sayesinde ulaşım konusunda sıkıntı çekmeden geçirmişti. Şevval'i de çoğu zaman o alır ve götürürdü. Hepsi geride kalmıştı.

Şevval için birkaç ay sonrası çok daha zor olacaktı. Ertu'nun henüz bebeği öğrenmemesi de onları tedirgin ediyordu. Arda'nın evlerine gelmesinden bu yana tam olarak bir hafta geçmişti; bu süreçte Arda'yı iki kez aşağıda eve gelmek için beklerken bulmuşlardı. Şevval polis çağıracağını söyleyince gitmek zorunda kalmıştı.

Hediyeleri elinde Zara'yı görecekları için heyecanlılardı. Fakat Doğu ve Ertu söz konusu olunca heyecanları mum gibi sönüyordu. Çok kalmamak için sözleşmişlerdi. Ne var ki sözlerinde duramayacaklarının ikisi de farkındaydı.

Aylar sonra ilk defa Üzeyiroğlu ailesinin evine geldiler. Taksiden inerken gergindi İnanç. Bu kapıdan Doğu onu kaçırdığında çıkmış ve o günden sonra gelmemişti. Tabii o zamanlar aşkına inandığı bir adam hayatındaydı ve onun için herkese rest çekmeyi göze almıştı.

"Keşke hatıralar olmasaydı, Şevval."

"Daha yaşanılır olurdu, değil mi?"

"Evet," diye onaylarken keyifsizdi İnanç. Yunus'u gördüğünde istemsizce tebessüm etti. Şaşkın ve hızlı adımlarla yanlarına gelen adama özelele baktı. Doğu ondan çok insanı koparmıştı.

"Hoş geldiniz hanımlar," diyerek sevgiyle gülümsedi. "İnanç, seni görmek ne güzel."

İnanç iç yanaklarını ısırdı. "Seni de Yunus ağabey, nasılsın?"

"İyiym, abim. Geleceğinizden haberim yoktu. Dışarıdaydım, arasaydınız gelir alırdım sizi."

"Rahatsızlık vermeyelim," diyen İnanç kendilerine eşlik eden Yunus'la evin kapısına yol aldılar. Arabasını alıp almayacağını sorunca İnanç olumsuz yanıtla geçiştirmiş, pek üzerinde durmamıştı.

Şevval'le eğlenen Yunus durumundan haberdar olduğu için bebeği sordu. Ertu'yla alakalı hiçbir soru sormadan, arabaya ihtiyaç duyarsa aramasını tembihleyerek kız kardeşi Ayfer'e teslim etti. Ayfer kapıyı açtığı anda ağabeyinden daha şaşkın tepkilerle karşılaşmıştı. İki kadına sıkıcı sanılmış, içeri davet ettikten sonra Demet Hanım'ı çağırmıştı.

Yorgun ve hasta görünen kadın gelişlerini neşeyle karşıladıysa da İnanç ve Şevval hâlerinden pek memnun kalmadı. Bir hayli çökmüş görünen Demet Hanım, zor geçen ayların sonunda doğumu da zor geçirmişti.

Koltuğa geçtiklerinde İnanç aylardır uzak kaldığı eve göz gezdirmeden yalnızca Demet Üzeyiroğlu'na baktı. Doğu'nun kokusu aklını bulandırıyor. Ezbere bildiği kokuyu tüm hücrelerine hapsetmişti ve çoğu kez burnunda tüttüğünden saatlerce ağlamıştı.

"Zara geceleri uyutmuyor. Şahin ve Doğu da yardımcı oluyor ama yetmiyor. O yüzden iyileşmemi biraz öteye erteledik."

Yorgunca gülümseyen kadına bakarken üzüldü İnanç. "Sağlığı yerinde ama değil mi?"

"Evet, hayatım o konuda bir sorunumuz yok. Hanımefendi gün içinde uyumayı, gece de bağırmayı tercih ediyor. Biz de tercihlerine saygı duyuyoruz."

Şevval ve İnanç kıkırdadı.

"Çektirmeye biraz erken başlamadı mı?"

Demet saçlarını geriye atarken eski modunda takılmaya gayret ederek Şevval'in sorusunu yanıtladı. "Valla kendi bilir. Nasılsa büyüyecek, bana çektirdiği her şeyi anlatacağım."

"Peki, bebeği yalnız bırakmak doğru mu? Şevval'in babaannesi hep anlatırdı. İlk hafta bebek hiç yalnız bırakılmamalı diye."

Demet, İnanç'ın hassasiyeti karşısında gururlandı. "Hayır, güzelim hiç yalnız bırakmadık. Ben yoksam başında birileri illa bekliyor. Emzirip indim aşağı. Telsizi de var zaten. En ufak bir seste koşuyoruz," derken yükü hâlâ sırtındaymış gibi güçlkle ayaklandı. "Çıkalım yukarı, görmeyi çok istiyordunuz."

İnanç, "Çok merak ediyorum," derken heyecanla ayaklanınca, tökezleyerek koltuğa tutundu. Arkasında kalan iki kadının gülüşmelerini duymazdan gelerek adı gibi bildiği merdivenlere yöneldi. Biraz sonra aylarca beklediği bebeği kucağına alacak, onun güzel kokusunda huzuruna bir miktar kavuşacaktı.

Demet Hanım, Şevval'in hamileliği üzerine konuşunca bir yorumda bulunmadan merdivenleri çıkmaya devam etti. Mızızlandığını duyunca basamakları süratle çıkan İnanç Gürmen, yatak odasına doğru hızla yürüdü. Vardığı aralıklı kapıyı endişeyle ittiğinde gördüğü manzara tutuklu kalmasına sebep olmuş, ifadesindeki endişe yerini soluk ve donuk bir ifadeye bırakmıştı.

Doğu'nun evde olmadığını sandığı ve onu görmeyeceği umudu, Za-

ra'nın yanı başında bulana kadar sürmüştü. Annesinin yatağında oturan adamdan gözünü alamadı İnanç. Aylardır aklını işgal eden adam bir hafta sonra yine kardeşiyle ilgilenirken ona görünüyordu.

Kaskatı kesilen bedeni milim kıpırdamazken amber hareleri çıldırmışçasına adamı inceliyordu. Dağınık saçlarını, dövmelele bezeli boynunu, kardeşinden asla ayırmadığı gözlerini ve ellerini...

Onun saçlarını seven elleri şimdi kardeşini seviyordu. Hayranlıkla bakan gözleri şimdi Zara'ya kilitli kalıyordu. Kız kardeşinin parmağı işaret parmağının üzerindeydi ve Doğu tenini hafifçe okşayarak seviyordu. () kadar dalgındı ki kapıya gelen kalabalığı bile fark etmiyordu.

İzlediği görüntü mest ediciydi ancak İnanç'ın hissettiği eksiklik yüzünden acıydı.

Hayal ettiği her şeyi Doğu tek başına yaşayacaktı. Gördüğü kadıyla yaşıyordu da. Kız kardeşini seveceği anlarda İnanç onu kıştırarak ve delirtene kadar uğraşacaktı. Her şey geride kalmıştı. Gerçek anlamda her şey bitmişti.

Demet Hanım'ın şaşkınlıkla bir şey açıkladığını az çok duyabiliyor, ne var ki dikkatini Doğu'nun üzerinden alamıyordu.

Kahretsin ki hâlâ güzeldi. Hâlâ gönlünü çelen bir hilekârdı.

Kulağına gelen uğultuları duymadı. Doğu kafasını çevirip ona baktığında dünyayla bağlantısını tamamen koparan İnanç, asla kanmayacağını dediği gözlerine hapsolup kaldı.

Bir arayış son bularak yüreğine gamı bindirdi. Devasının bu gözlerde olacağını söyleselerdi katiyen kabul etmezdi. Doğu ona böyle bakarken hisleri birbirine karışarak onu yıkıp geçti.

Bakma diye bağırarak isterken ağzını açmaya takat bulamadı. Git diye kıvırmak isterken dili konuşmaya varamadı. O böyle bakıp susarken İnanç içten içe eridi. Hayır, o gözler ona yalan söylüyordu. Doğu ona acı çekerek bakmıyor, oyunu ısrarla devam ettiriyordu.

Celladının, kestiremediği kaçınıcı oyunundan biriydi bu; işkence yöntemlerinden birini daha uyguluyor, onu öldürmeden süründürüyordu.

İnanç bir gün bu kadar güçlü olup onun yüreğini yakabilecek miydi?

Kötülerin Lordu yine konuşmak için ağzını açıyor, gözlerine baktığı an vazgeçiyordu. İnanç sesini duymak için henüz hazır olmadığından göz temasını bir an önce kesmeliydi.

Doğu'ya bu zevki tattırmaya hiç niyeti yoktu.

Onu parmağında oynatan adama yükselen öfkesiyle baktı. Tutarsız davranışları onu son zamanlarda çok yoruyordu. Şu an için kurtarsa da esasen yıpratıcı sebeplerden biriydi. Celladından öfkeyle yüklü gözlerini ayırarak içine çekildiği acı girdabından kurtuldu.

"Ben çıktığını sanıyordum, seni görmedim."

Demet Hanım'ın şaşkın ve tedirgin çıkan sesi İnanç'ın dikkatini çekti.

Az önce bir şey açıklıyordu ancak İnanç. Demet Hanım yerine oğluna odaklandığından duyamamıştı.

“Yorgunum, çıkamadım anne. Zara’nın sesini duyunca geldim.”

Sözleri ses tonundaki bitkinlikle eşleşiyordu. Ancak bu İnanç’ı yumuşatmazdı. Sürüm sürüm süründüğünde bir nebze içindeki yangın dinecek, o zaman Doğu ne yaptığını anlayabilecekti.

Acısı gözlerinden yaş olarak aktı. Nasıl aktığını bilemediği yaşı silmeye vakit bulamadan Demet’in sesini işitti. “İnanç, canım aşağıda Ayfer’den dolaptaki sütü vermesini isteyebilir misin?”

İnanç yüzüne bakmadan onaylayarak odadan kaçarcasına çıktı. Kaçarken göz göze geldiği Şevval’in de onun kadar üzgün ve şaşkın olduğunu görmüştü. Basamakları hızlı hızlı inerken ağlamamak için çabalıyordu. Bu evde ağlarsa aylardır ayağa kalkmak için verdiği bütün mücadeleyi yok etmiş olacaktı. Sakinleşmek için titrek sesiyle Ayfer’i çağırdı. Mutfığa girerken gelmesini beklediği kadın gelmedi.

Bir bardak su doldurup başına dikti. Suyu bitirdiğinde nefes nefeseydi. Doğu’nun olmadığı her yerde ayakta kalmayı başarabiliyordu. Kendi düşünceleriyle yalnız kalmamak için Ayfer’e tekrar seslendi.

Su bardağını makineye yerleştirirken mutfak kapısından içeri giren adım seslerini işitti. Arkasını dönmeden şeytani sesin alaycı cümlesi mutfığı doldurdu.

“Hmm...” derken burnunu çekti. “Bu koku! Ben bu acıyı bir yerden tanıyorum. Hatta hissediyorum.”

Gözlerini sımsıkı yumdu İnanç. Bulaşık makinesinin kapağını çarpıp kıracak kadar hiddetlendi. Daha atlatması gereken bir Günce belası vardı, değil mi? Bunu nasıl unutabilirdi?

Uğraşmaya gerek görmediğinden, kendi çalıp kendi oynasın diye yanıtsız bıraktı. Ancak haddini aştuğu noktada dâhil olmaktan asla çekinmeyecekti İnanç. Her şey gibi sabrı ve tahammülü de değişmişti.

“Evet, benim dediğime geldik, değil mi? Ben seni olmadığımız hâlde bir dost gibi uyardım. Yapma, seni bırakır dedim ama dinletemedim be İnanç. Seni bir türlü inandıramadım.”

“İnandırıcı olmadığın içindir,” diyerek ona döndü. İnanç gülüyordu ancak sinirliydi. Günce’nin durmak bilmeyen ağzına, o gece kurduğu rızağa tahammül edemiyor fakat bunu da yansıtmıyordu. Zevk alacağı hiçbir şeyi eline bırakmamaya kararlıydı İnanç.

Söylediği her şeye gülüp geçti, sakın cevaplarla öteledi ve çabasını küçümseyerek izledi. Acıdan geçip ayaklanmış İnanç Gürmen’le tanıştırdı. Günce, sokak ağzıyla çirkinleşirken tadını çıkardı.

Fakat her zevk kaosu seven bir kadını delirtebilir, en çirkin yollara başvurmasına sebep olabilirdi. Günce kolundan tutup onu uyarmak için sıkıldığında, İnanç mikropla temas eden bir doktor adayı gibi anında elini

çekip silkeledi. Bu mikroplardan arınmak için dezenfektana ihtiyaç duydu zira Günce'nin dokunmasına bile tahammülü yoktu.

Aralarındaki husumet büyümeden devasa bir beden aralarına girdi. Ondan kaçarken yine onunla aynı ortamda bulunuyordu. Hiçbir şekilde bu adamdan kurtuluşu yoktu İnanç'ın.

"Günce çık dışarı!"

Hatıraları canlandıran garip bir an yaşıyordu İnanç. İkisinin film izlediği, İnanç'ın kıskançlıktan delirdiği o malum gün; evden ayrılmayı bile düşünmüş, sonrasında Doğu'yla ilk kavgalarını yapmışlardı. Sonrası can yakan ama bütün ihtirasını coşturan tutkulu bir öpüşmeyle ve neredeyse basılmalarıyla devam etmişti.

Aldatıcı günlerdi... Şimdi onu aldatan sahtekârın gözlerine bakıyordu. Acı ve kaybın öfkesiyle harmanlanan isli gözlerini uzun uzun süzüyordu İnanç. Hâlâ aynıydı, hâlâ onun bir parçasıymış gibi yuvasında duruyordu. Biraz daha bakmaya devam ederse tüm mücadelesini kaybedecekti.

Doğu'ya nasıl baktığını bilmediği gözlerini üzerinden çekerken acıyı bileğini ovuşturarak Günce'ye kocaman gülümsedi. İkinci kez kovulan kadının yüzü hiç mi kızamıyordu?

"Aklını kaçırmış bu, ne dediğini bilmiyor."

"Günce, sana çık dedim."

Fazladan sözleri sarf etmeden nefretini harlayan insanlardan uzaklaşmak için hareketlenen İnanç, yine kolundan tutularak durduruldu. Onun dokunuşu cehenneme dokunmak gibiydi, kolunu canı yanmış gibi çekerek Doğu'dan uzaklaştı.

"Bana dokunma!" diye uyardı. Sesi sert, bakışları katı, duyguları noksandı. Tahribatın izleriyle yeni yeni tanışan Doğu Üzeyiroğlu, aldatmacasının bedelini küllerinden yeni doğan İnanç'la ödeyecekti.

"İnanç..."

Tekrar dokunmaya cüret ettiğinde, "Sakın!" diye bağırdı. Haşşeresinden yükselen ses kulakları sağır edecek hiddetteydi. Yüzü öfkeden kızarıken kalbi ani hamleleri yüzünden ağrıyordu. İnanç derin bir nefes alarak ağrıyı dindirmeye çalıştı.

Günce mutfaktan ayrılınca Doğu dikkatini üzerinden hiç alamadığı kadına çevirdi.

"Ne yapıyorsun sen, İnanç?"

"Sana hak ettiğini veriyorum."

"Ben sana iyi ol dedim, böyle ol demedim."

Hayal kırıklığını yeniden yaşamaktan yorulmuştu. "Karşıma çıkmış bir de bana iyi ol mu diyorsun? Sen ne utanmaz bir herifsin."

"İyi olmanı istiyorum, İnanç."

Komik bir istekmiş gibi anlamsızca gülerek arkasını dönmüştü ki Doğu'yu aniden önünde buldu. Sersemleyen İnanç tepesinde dikilen adama

saniiyelerce baktı. Bu yakınlıktan hoşlanamayacağı ve sonrasını açık edecek kadar tehlikeliydi.

Sınırlarının işgali, mücadelesini hezimete uğrattırdı.

“Ben zaten iyiyim, beni üzecek kimseye hayatımda yer vermiyorum. Geçmişe bağlı da değilim.”

Az önceki patlamadan sonra şaşırtıcı şekilde sakindi İnanç. Öfkeyle hareket etmenin ona ne denli zarar verdiğini fark ettikten sonra akli başında olmayı tercih etmişti. İlk meyvesini de almak üzereydi.

“Sen yaşadığım bir yanıştın ve geçtin,” dedi. “Şimdi yoksun ve ben güvendeyim.”

“Görüyorum,” dedi kabul ederek. “Mükemmel bir kadın görüyorum.” İçi gidercesine baktı. “Sen zaten hep mükemmeldin.”

Boğazında oturan yumru değilse atmak istediği çıgıklarıydı ama kime fayda sağlayacaktı? Onu dağıttıktan sonra aylarca süründüren bu zalimin, şimdi içi gidercesine bakıp yalandan sözlerini savurması da hağırmaq isteyen İnanç gibi fayda sağlamayacaktı.

“Yalanlarına inanacak başka kadınlar bul. Ben doydum.”

“Başka kadın yok,” dedi Doğu, onu süzdükçe gözlerindeki sevgi kızgınlığa dönüşüyordu. “Sen dışında hiç kimse olmaz.”

Küçümser bakışlarını harlayan alaycı gülüşü kısa ama sert bir şekilde sürdü. “Sen dışında herkes olur.”

Doğu sözlerini kafasını sallayarak onayladı. Gözlerinden fışkıran ateş İnanç’ı yakmazsa kendisini yakacaktı. “Doğru diyorsun, İnanç Gürmen’in ölümsüz aşkı dört aylıkmış. Bittiği gibi kalbine birisini almış.”

“Adam olana çok bile.”

Doğu öfkeden güldü. Dudağını bir karşılık vermemek için ısırıldı.

“Ben senin gibi ucuz değilim. Beni bu sözlerle yaralayamazsın,” diyerek onu alt etmeye çalıştı. Nasıl bir İnanç’a dönüştüğünü, ona neler çektiğini göstermek istiyordu. Kalbi nasıl kırıldıysa, Doğu’yu da bir o kadar kırmalıydı.

Amacının farkında olan Doğu oyununa kanmadı.

“Canlı canlı ölümü tadalım istiyorsun.”

“Bizzat bizi öldüren sensin,” derken kaşlarını çatarak, öfkelenildiği adama sakinliğini ezip geçerek yükseldi. “Ne... Ne saçmalıyorsun sen...” Bedenini avlayan titremeden kaçamadı. “Kahretsin, sana tahammül edemiyorum.” Elini saçlarına geçirerek çekiştirdi.

Doğu canını yakmasına göz yumamazdı. Ellerini saçlarından çekmek için uzanmıştı ki İnanç elinin tersiyle onu tekrar itti.

“Dokunma, dokunma... Allah’ın belası bana dokunma...”

Aralarına mesafeleri koymak için uzaklaştı İnanç. O dokunuş, yıkılışı demekti.

“Bu hayatta hepimize ait bir parça toprak var. O toprağı üzerime atan

ilk kişi sen oldun. Gelmiş bana, *canlı canlı ölümü tadalım istiyorsun*, diye saçma sapan şeyler söylüyorsun. Sen beni zaten öldürdün.”

Doğu çaresizce inledi. “İnanç...”

Ellerini birbirine sürterek, “İnanç yok! İnanç bitti! İnanç öldü! Sen nasıl bir İnanç istiyorsun ki?” diye fısıldadı. “Senin İnanç’ın o sokakta adını bağıra bağıra söylerken öldü. Gel derken öldü. Sen gelmeyince öldü. Sen terk edince öldü. İnanç yok.”

Bağırmak istiyorum derken bunu kastetmişti. Biriken zehrini yaşlı gözleriyle onu izleyen Doğu’ya kusmak istemişti.

“Ya ben? Üzerime atılan toprağın hesabını ben kime soracağım? Beni toprağın altından çıkaracak tek bir kişi vardı!” diyerek işaret parmağını hafifçe salladı Doğu. Sesi acı yüklüydü. “Tek bir kişi vardı, o da zaten gittiği gibi üzerime atmış toprağı.”

Yaptığıyla söyledikleri çelişen adama hayretler içerisinde bakakaldı. Her şey onun oyunları yüzünden gelişmişken ne cüretle suçlayabiliyordu? İçinde biriken öfkeyi bir daha zapt etmedi İnanç. Gerek sözleriyle gerek tahammül edemeyeceği nice davranışıyla bu adamı öldürecekti.

“Elimden gelse o toprağı üzerine daha çok atarım ki daha dihe çok, bir daha çıkma. Senin hak ettiğin bu.”

İnanç’tan geriye kalan hiçbir şey yoktu ve bu eserin sahibi kendisiydi. Kaskatı kesilen Doğu ne verecek bir yanıt bulabildi ne karşılık vermek için bir çabaya girişti. İnanç’ı kaybettiğini yeni yeni fark edebildi. Hep bir şekilde yeniden kazanacağını umut ederek aylarca eziyete katlanmıştı. Fakat hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti.

Zaten canı yanan kadına tek bir laf etmezken İnanç onu parçalara ayırıyordu.

“Hiçbir zaman seni sevmek kendi tercihim olmadı, Doğu. Ne yazık ki âşık olmak elimizde değil. Seni seçmek bu hayattaki en büyük pişmanlığım.” Kendine inanamıyordu. “Ne büyük pişmanlık hem de.”

Sözlerini yutkunarak kabul eden Doğu, omzunu yorgunca silkti. “Oysa benim en büyük zaafım kalbinden öpüp seni iyileştirmekti.” derken geriye doğru sendeledi.

“Canın sağ olsun İnanç, canın sağ olsun.”

*"Tacitum vivit sub
pectore vulnus."*

Olur biter, geçer gider, sabırlı davranır atlatırız telkinleriyle göğüs gerdiğimiz her acının üstesinden gelmeyi muhakkak başarmışızdır.

Ölümün bir nefes kadar yakın olduğu cihanda, yaşamak denilirse yaşamayı da sevdik. Sevmek için bazen bahaneler aradık.

Neticesi, ölüm dışında belirsiz yarınlara daha mutlu ve huzurlu uyanmak için verilen bütün mücadeleler bizi ayakta tutuyor.

İnanç Gürmen, onu ayağa kaldıranların elinden tuttuğu için bugün eskisinden daha güçlüydü. Onu bırakan bir adam için kendisini yok yere harcamaya gerek duymuyordu artık.

Belde taşınan silahtan daha tehlikeli bir silaha sahipti İnanç: Acımasızlık. Lakin bu silahı kullanma korkusu yoktu.

Doğu'nun gözlerine baktığında bir türlü anlam veremediği ifadeye rastlıyor, bu yüzden acımasızlığına güçlkle bürünüyordu. Üzerine koruma kalkanı olarak geçirdiği acımasızlık kılıfının kalbine zarar vermemesini temenni etti İnanç Gürmen.

"Elbette benim canım sağ olacak, sana feda edecek değilim."

Gözleriyle öldürdüğü adama son sözünü söyledikten sonra konuşmayı noktaladı. Gelecek herhangi bir yanıtı duymak istemediğinden yana doğru kayarak Doğu'nun alanından bir nebze uzaklaştı. O esnada içeriye korku dolu gözlerle giren Şevval ve Ayfer'i gördü İnanç. Korkuların yersiz olduğunu söylemek istediye de kendisi onlardan daha çok korkuyordu.

"Sakin düşme, İnanç!" diye kendini uyardı.

Düşmelerden sonraki kalkışlar çok çetin oluyor, hurdaya çıkmış araba gibi işlevi kaybediyorlardı.

Doğu'nun radarındayken birilerinin ne uyarısını ne endişesini görmek istemediğinden Şevval'in kolundan tutarak mutfaktan beraber çıktılar. Merdivenlere ilerlerken iyi misin sorusuyla endişeli bakışlarını üzerinde gezdiren kadına sakince cevap verdi.

"Elbette iyiyim, ona ağzının payını verdim. İçim bir nebze rahat."

"Sonra kötü olmanı istemiyorum. Hadi gidelim, İnanç," diye ağlamaklı sesiyle kolundan çekiştirip merdivenlerden indirmeye kalkıştı. Olabilecek krizlerin önünü onu korumaya alarak kesmeliydi.

İnanç kolunu çekiştiren kadına kıkırdadı. "Korkunu anlıyorum ama

"Yüreğinde sessiz bir yarayla yaşamakta." -Anne Magill, *Murmur*

iyiyim. Demet abla nasıl?” diye sorduğunda kalan basamakları ağır ağır çıktı. Arkasından bakmayı bir yanı ısrarla reddediyordu.

Ya Doğu arkasından geliyorsa?

“İnanılmaz endişeli, Zara’dan dolayı gelemedi.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Gelmesini istemezdim.” Düşüncesini dü-rüstçe söyledi. Keza oğlunun gebermesini söylerken kulakları işitsin iste-mezdi. Batu’nun kalbiyle yaşayabiliyorken kalan oğlunu ona feda edecek değildi. Ne kadar Doğu onu feda etmiş olsa da.

Odaya yeniden döndüklerinde, kollarının arasında tuttuğu kıızıyla turlayan kadınla göz teması kurunca gayriihtiyari gülümsedi İnanç. Za-ra’yı sevme fırsatını bir türlü yakalayamamıştı. Kokusuna gömülüp huzu-ra erene kadar orada kalmak istiyordu. Sonra kıyabilirse öpecekti.

Acaba Doğu onu öpmüş müydü?

“Küçük hanımı kucağıma alabilir miyim?”

Demet Hanım karşısında ağlamaktan ziyade keyifle cıvıldamasını dinleyince içi bir nebze olsun rahatladı.

“Aklım çıktı,” diye sitem etti.

Benim de demeye yeltenen dilinin ucunu ısırды İnanç. Ancak endişe-lenen kadının gönlünü ferahlatmalıydı ki derdine bir dert daha eklen-mesin. “İyiyim. Günce biraz sınırı aştı, onun dışında hiçbir sıkıntı yok.”

Tavırlarından yansıyan eminlik Demet Hanım’ı ikna ettiremedi. La-kin İnanç’ın ellerini sıkıp temennisini dile getirmekten de geri durmadı. “Sen iyi ol bana yeter, İnanç.”

İnanç annesinin kucağında sessiz sedasız uyuklayan bebeği izlerken yüzüne peyda olan tasasız gülümsemesiyle Şevval’in son durumunu pay-laştı. “Anne olacağı için daha şimdiden araştırmalar yapıyor.”

“Ev... Evet... Sürekli bana da sorar,” dedi Demet Hanım büyülen-mişçesine. İnanç’ın bir an önce evden ayrılmasını ve kurduğu düzeni oğlu yüzünden bozmamasını istiyordu. Çünkü bu mutluluk normal değildi. Aşağıdaki kavganın yalnızca Günce olmadığına kanaat getirdi. Düşüğü bataklıktan sağ kurtulmayı başaran fakat hâlâ o bataklıktaymışçasına teh-likede olan kadının sahte mutluluğu sadece göz boyamaydı. İçinde har-lanan ateşi söndürmeye bir el arıyor lakin o eli bulsa da uzanamıyordu.

Dalgalı bir ummanda, yalpalayan geminin güvertesinde talihsiz sonu- nu coşkuyla bekliyor gibiydi. Şayet Doğu ile kavga etmeye devam ederse o kaçınılmaz son çok yakındı.

“En iyisi bu değil mi zaten?” derken kadının kolları arasından kızını dikkatlice kucağına aldı. Yatağın kenarına geçip otururken gözlerini Za-ra’dan alamadan cümlesini mayışmış edasıyla bitirdi İnanç. “Tecrübeli bir anneden bizzat bilgi almak her zaman daha iyidir.”

Şevval çenesini sallayarak onayladı. Bebek kucaklamayı İnanç’a acayip yakıştırmış, yamacına yanaşırken yüzünde yadsınamaz sevgisiyle ikisini seyre dalmıştı. Yüreğindeki korku Zara sayesinde yavaş yavaş siliniyordu.

Çok değil, bebeği sevdikten çok kısa bir süre sonra anında gideceklerdi buradan.

“Birkaç ay sonra senin de hayatına böyle bir melek girecek.”

İnanç'ın sesinde bir bebeği sevmenin sükûneti vardı. Tebessüm ederek gözlerini henüz dünya çilesinden habersiz minik meleğe çevirdi Şevval. “Zara'yı gördükten sonra bir an önce ona kavuşmak istedim. Bir yanımin miniğim için çok korkuyor.”

Demet Hanım'ın oyunbaz tınsıyla sohbetlerine karışması saniyeleri almadı. “Öyle diyorsun ama cinsiyetine bakmadın bile.”

Şevval gülüşünü saklayamadan İnanç ile göz göze geldi. “Aslında ikimiz de görmek istemedik,” diyerek Demet Hanıma yöneldi. “Sürpriz olsun. Yani bana sağlıklı olması yeter. İnanç'a sen öğren ona göre eşya alır bana göstermezsin, dedim ama o da öğrenmek istemedi.”

Heyecanlarına çomak sokmak istemeyen Demet Hanım bir öneride bulundu. “Bari biz öğrenelim.”

“Olur, bir dahaki kontrolümde doktorumun size söylemesini isterim.”

İnanç, Zara'ya daldığından konuşmaya dâhil olmuyor, onu sevmekle ilgileniyordu. Eğer hayatı tepeklak olmasaydı her gün Zara'nın yanında olur, ayrılmazdı. Belki de zamanla o da çocuk isterdi.

Doğu ile onun bebeği...

Bir zamanlar Doğu'nun bebeği kendisiydi yoksa değil miydi? Canı olmalıyken celladı olmayı reva görmüştü.

Doğu'yu zihninde öteye iterek kucagındaki savunmasız cana odaklandı İnanç. Yüz ifadesi hâlimden pek memnun olmadığına kanıtıydı. İnanç üzülerek, “Galiba beni sevmedi,” diye itirafta bulundu.

Acaba bir ağabeyinin kalbini taşıdığı, diğer ağabeyinin aşkıyla sınandığı için miydi? Şimdiden onları mı paylaşamıyordu? Batu sağ olsaydı, Zara'nın yalnız kalmasına bir an bile izin vermezdi.

Gazı olduğunu söyleyen Demet Hanım'ın önerisiyle gazını çıkardıktan sonra aşağıda daha rahat oturacakları için odadan ayrıldılar.

Zara'yı her gün görememenin sıkıntısı, daha yanından ayrılmadan yüreğine peyda olmuştu. Bu evde özlediği insan sayısı çoğalmıştı. İnanç'ın en çok üzen ise Kont'un evin içinde dolanmamasıydı. Eksikliğini daha büyük hissediyordu.

O böylesine acı çekerken Doğu nasıl baş edebiliyordu acısıyla?

Küçük bebeği ahşap beşiğe koyarak özgür bıraktı. Şevval ile yan yana oturduklarında Ayfer'in getirdiği kahveyi eline alarak sakince sohbe katıldı. Aklının bir tarafı Doğu'nun yaralarında, hastalıklı bedenindeydi.

İnanç üzerine düşünmemek için dirense de durumunun iyi olmadığını bakınca görebiliyordu.

Akşam yemeğine kalmaları için teklifte bulunan Demet Üzeyiroğlu'na gülümseyen İnanç, kabul edecekken Şevval keskin tavrıyla karşı çıkınca

buz gibi bir bakış attı. Ne var ki arkadaşı bakışlarından rahatsızlık duymaksızın yemek teklifini başka bir güne söz vererek geri çevirdi.

Mutfakta olanlar için kendince önem alıyordu Şevval.

Düşünceleriyle yeniden baş başa kalan İnanç odasını da merak ediyordu. Artık evlerinde kalmayacağını kesinleştirerek gitmişti. Acaba bir şeyler değişmiş miydi? İçi içini kemiriyor, ayaklanıp bakmamak için aklını beşikteki bebeğe veriyordu. Fakat merakına kurban gitmekte bugünlük sakınca görmüyordu İnanç.

Kazanan merak olunca, lavaboya gideceğini söyleyerek ayaklandı. Şevval'in onu takip etmesini beklediğinden direkt eski odasına çıkmayacaktı. Merdivenleri sakince arşınlayan İnanç önce banyoya girdi. Arkasından baktığında Şevval'i göremese de her ihtimale karşı içeride bir iki dakika bekledi.

Ayfer'in mutfakta haşır neşir olduğunu bildiğinden yakalanacağı korkusu yoktu. Ancak yukarı çıkmayacağının garantisi de yoktu. İnanç banyodan çıktıktan sonra etrafını kolaçan edip üst kata hızlı hızlı çıktı.

Gözleri etrafını tarıyor, kulakları seslere karşılık dikkatlice kesiliyordu. Yerdeki kilimin ve duvardaki tablonun değiştiğini fark eden İnanç'ın içini bir burukluk kapladı. Odasını değiştirmiş olmalılardı.

Haksız sayılmazlar...

Kapının ardını görmeye korkuyordu. Burnuna sinen koku o kadar tanıdıktı ki arkasından Şevval değil de o gelecekmiş gibi anlık bir hisle doluyordu. Kolu yavaşça indirip kapıyı itti. Oda yerli yerinde, her şey aynı ve bıraktığı gibiydi. Duvardaki kâğıttan çerçevedeki fotoğraflarına, masasındaki çizimlerden makyaj kutularına, yerdeki halısından komodinin üstündeki abajuruna kadar her şey aynıydı.

Yalnızca yatağında farklılık vardı. Kapı pervazına çarparak dayanan İnanç avucunu sol yanına sertçe bastırdı.

"Allah'ım gücüm senden geliyor. Sen bu kalbime güç ver."

Gördüklerinin bir şaka olduğunu varsayarak yatağını incelemeye aldı İnanç. Zira öyle varsaymazsa aklını kaçıracaktı. Yaklaşık yarım saat önce kavga ettiği adam *eski* yatağında yatıyordu.

Uykusunda savunmasız görünen adamı bir yanı boğmak isterken, diğer yanı kollarının arasına kıvrılıp göğsünde uyumak istiyordu. Gücsüz yanına söven İnanç, nasıl hâlâ Doğu'nun yanında olmayı kendine yedirebiliyordu? Yüzüstü bırakan adamın nasıl bir umudu vardı ki burada olmayı kendine hak görüyordu?

Doğu'nun kollarıyla sardığı oyuncak yüreğini dağladı. Kont'un en sevdiği oyuncak... Ne zaman kaybolsa bulan ya Ayfer oluyordu ya da Yunus. Kont geriye en güçlü ve unutulmaz anılarını eşyalarıyla beraber bırakmıştı.

Doğu'nun hep bir kayıp vererek evine döndüğünü fark etti İnanç. Önce kardeşi şimdi de Kont. Neler çektiğini anlayabilmek pek kolay de-

gildi ve İnanç onun acısını saramadığı için üzgündü. Ne kadar kızgın olsa da ne kadar nefret duysa da hâlâ yüreğine hükmediyor, onu yönetebiliyordu.

Kafasını geriye iterek yaşlarını durdurmaya çabaladı. Ağlarsa aşağıdakilere açıklama yapmak zorunda kalacaktı ve İnanç buna hiç hazır değildi. Odanın kapısını aralıklı bırakarak kaçarcasına uzaklaştı.

Merdivenleri sessizce inerken küfrediyordu. Doğu ile o belalı ülkeden beraber gelselerdi belki Kon'u kaybetmezlerdi. Doğu'nun onu terk edip korkunç bir şekilde gönderdiğini anımsayınca öfkeyle titredi İnanç. Acısı yaşattıklarını unutmamasına neden oluyordu. İnanç kinini diri tutacak ne gördükleri için zayıflayacak ne de ona bir şans verecekti.

Doğu Üzeyiroğlu hayatından şiddetli bir kasırğa gibi geçip gitmişti. İnanç Gürmen kasırganın ardında kalan kalıntıları yok edecekti.

Başarabilirsem tabii...

*

Zaman, yaralar bırakan bir adam yüzünden şiddetli sancılarla geçer, bu sancılar bitmeye yaklaşmadıkça birer hançere dönüşerek her güne özel bir eziyete dönüşür.

Onların hançeri iki kişilik...

Şevval kendi acısına yandığı gibi İnanç'ın çektikleri karşısında da hassas ve ürkekti. Karnında taşıdığı bir bebeğin olduğunu unuttuğu çoğu zamanda kriz geçirmeye yaklaşıyor fakat zaten buna hazır dostunu hatırlayınca her şeyi içine atıyordu.

Karnında bir bebek, kalbinde bin bir dert taşıyordu Şevval. İkisini iyileştirmeye gücü yetmediğinden önceliğini sağlıklı doğurmak istediği bebeğine vermişti. Lakin Ertu gelişile ve dün gece onu aramasıyla yine kalbine hükmederek aklını bulandırmıştı.

İnanç uyanana kadar bir muz ve sodayla sabahı geçirip mutfığa girdi. Kahvaltıyı saatler sonrasını düşünerek hazırlıyordu. Saatler sonra bile her şey patlak verebilirdi. Çünkü Ertu sabırsızdı.

Ekmek siparişinin ardından iki kişilik kahvaltıyı tamamladı. Çayın kokusuna tahammülü kalmamıştı fakat İnanç için mecburen demliyordu. Kapı çalınca masadaki parayı da alarak mutfaktan çıktı. İkinci kez çalmandan beyaz kapıya vardı.

Kilitlerini sessizce açarak kolu indirdi. Kendine çektiği kapının eşiginde beliren suretle afalladı Şevval. Fırının çırağı yerine elinde kese kâğıtlarına sarılı ekmek ve ne olduğunu daha bilmediği poşetlerle bekleyen Arda'yı gözlerini devirerek izledi.

"Anlaşılan laftan anlamıyorsun," diye çıkıştı Şevval. Sabah sabah sinirlenmenin gereği yokken kapıya gelerek sakın havayı yerle bir etmişti.

"Sana da günaydın, güzellik," diyerek gülümsedi. "Açım ve sizinle kahvaltı yapmak istiyorum. Beni geri çevirme lütfen."

Ricasını duymazdan geldi Şevval. "Biz seni istemiyoruz. Evimizden kovuyoruz yine geliyorsun. Yüzsüz müsün nesin!"

Arda kafasını sallayarak son cümlesindeki isyanı onayladı. Akabinde eve girerek ayakkabılarını çıkardı. Şevval'in davet etmediği hâlde içeri girişine şaşırmasını normal karşılayarak, elindeki sıcak simit ve ekmeklerle doğruca mutfağa yürüdü. Mutfakta İnanç'ın olmayışını fırsat bildi.

Canavarıyla yüzleşmeye henüz hazır değildi Arda.

"Hakikaten yüz­süz­sün!"

Sözleriyle öldürme yetkisine sahip Şevval'i unutmuştu, değil mi? Hamile olduğu için kırmaya da kıyamazdı Arda. İki kişilik kahvaltı masasına zorla ortak olmayı kendisi de doğru bulmuyordu. Fakat kırgınlıklarını başka türlü iyileştiremezdi.

Usulca solunda kalan kadına yüzünü çevirdi. "Sana bakan bir yüzüm var, daha o kıvama gelmedik. Gelmemiz için seninle kavga etmem veya bir söz vermem gerekiyor."

"Özrün kabahatinden büyük."

"Evet, farkındayım. Fakat beni ne dinlemeyi ne anlamayı seçiyorsunuz. Farklı bir açıdan bakmanı sağlamalıyım ki beni dinle, dinle ki anla."

"Yaptıklarınızın anlaşılır bir tarafı yok ki dinleyelim. Arda, getirdiklerini de alıp çık. Bu sefer rica etmiyorum."

Arda kaşlarını kaldırdı. "Sen beni dinlemeden bir yere gitmem, Şevval," derken hüznün gölgelediği gözlerini kapıya çevirdi. Ardında zarar görmesinden ürktüğü İnanç vardı. Şahin ve Demet Üzeyiroğlu'nun uyarılarını çiğnemenin azabını çekiyordu. Uzak durmaları hususunda ekseriyetle uyarmış, çiğnenecek uyarılardan sorumlu olduklarını da alenen belirtmişlerdi. Arda sorumluluğu kabul etmişti.

Doğu ısrarla karşısına çıkmıyorsa sebebi buydu.

Derdini anlatamamak da sıkıntıydı. "Bak Arda, lafı ezberden söyledigimi düşünme. İnanç iyi değil derken ciddiylim. Kızın hayatı ince bir ip üzerinde. Sizin dönüşünüzle o ip sallandı, siz üzerine geldikçe dengesini yeniden sağlayamıyor ve o düşmek üzere."

Arda'nın dehşetle titrediğini görünce apaçık konuşmaya devam etti. "Yani açıkça belirtmem gerekirse İnanç'ı kaybetmek üzereyiz ve o bile bunun farkında değil. Çünkü güçlüyüm diye kendini kandırıyor, biz de ona ayak uyduruyoruz. Sayenizde o bir enkaz ve toparlanamıyor."

"Ben rûm bunları yaşayacağımızı onlara söylemiştim. İnanç'ın en azından haberi olması gerektiğini söyledim ama öyle de zarar görürdü." İstirapla yüklü nefesini güçlükle verdi Arda. İnanç'ın iyi olmadığını duymak istemiyordu.

"Bu kadar zarar görmezdi, Arda. Beş ay neden terk edildiğinin açıklamasını aramazdı en azından. O ilk aydaki İnanç'a şahitlik etseydiniz, üzerinize benzin döker kendinizi yakardınız. Şimdi bana neyin ayağını yapıyorsun?"

Dişlerini çıkaran kadının kırgınlığını anlıyordu. Lakin her şeyden bihaber davranışını katiiyen kabullenemiyor, Şevval'i hamile olduğu için in-

çitmekten için için korkuyordu. “Olayları sen de biliyorsun. Ayrıca uzaklaşmak isteyen ben değildim, bu konuda beni suçlama. Evet, İnanç’a hak veririm ama sen gerçeği bilensin. Ertu sana her şeyi anlatmıştı.”

Şevval sinirinden güldü. “Gerçek öyle mi? Döndüğümüz ilk ay bana cevap veren, gelişmelerden haberdar eden sizler sonra ne hikmetse numaralarınızı değiştirdiniz. Sırta kadem bastınız. Ses seda çıkmadı sizlerden. Yaşadığınıza, iyi olduğunuza dair en ufak bir bilgi, hareket yoktu. Evet, size inanıyordum ama sonradan benimle bağlantınızı kestiniz. İnanç gözümün önünde erirken hiçbir şey anlatamamak bana nasıl bir vicdan azabı yaşattı, haberiniz var mı sizin?” Hızını alamayınca adını bile duymaya tahammül edemediği Ertu’ya saydırdı.

“Ayrıca o bana her şeyi anlatmadı. Tek bildiğim, başınızda bir bela olduğu ve bizi korumak için gönderdiğinizdi. O şerefsiz piç kurusu, bok suratlı, kendini bir halt zanneden, adamlığın lafını eden ama adamlıktan nasibini almayan cahil, namussuz arkadaşın benimle sürekli iletişimde olduğu yalanını söyledi. Görüyorum ki size de yalan söylemiş!”

Arda’nın dudaklarının duyduğu hakaretlerden ötürü uçuklayışı, çatık kaşlarıyla söylediklerine hak verircesine kafasını ağır ağır sallayışı Şevval’i durdurmaya yetmedi.

“Bitti mi?”

“Bitmedi!” diye carladı Şevval. “Yalan, hilekârlık, oyun, şerefsizlik her şey sizde var. O yüzden çıkın hayatımızdan.”

Ben senin hayatına çıkmak için girmedim dese kafasında kaç tabak kırardı? Keza ciddi olarak vereceği bu cevabı Şevval yanlış algılayabilirdi.

“Yeriniz respit edildi, İnanç’ı daha önce takip ettikleri gibi yine ikini-zin peşine düştüler. İletişimi bu yüzden kestik, sizi korumak için.”

Şevval sendeleyince devam etti.

“Sizi korkutmamak ve bizden uzak tutmak için çirkin yollar denedik evet ama yaptığımız şey sayesinde peşinizdeki adamlar geri çekildi. Aslında biz öyle sandık,” dedi, aptallığına yanar gibi kaşlarını çatı. “Sockdolager çetesi hem bizimle hem Espinoza’yla ayrı ayrı uğraştı. İş birliğimizi öğrendikleri için İnanç’ı o şekilde gönderdik. Sen de çok iyi biliyorsun ki İnanç olanları öğrenseydi her şeye rağmen kalırdı ve Doğu onunla savaşmazdı. Zaten sizler için endişelenirken onu oraya zincirleyemezdik.”

Şevval üçlü çetenin kazananı kim henüz bilmiyordu. Hâllerine bakılırsa karşı taraf kazanmıştı. Bocaladığı için bir müddet konuşmayınca Arda anlatmaya devam etti.

“Bak, olaylar çığırından çıktı. Hastanede durumu kritik olan bir arkadaşımız vardı, onu taburcu etmiştik. Evde aniden atak geçirmiş, kaybetmiş. Ailesi bizim tarafımızdayken oğlu öldükten sonra Victor gibi bize düşman oldu, evimizi bastılar. Günlerce nezarete kaldık. Şahin ağabey gelmeseydi daha kötü şeyler olacaktı. Şevval hiçbir şeyden haberinizin olmaması bu yüzden.”

Sıkıntıyla sakallarını sıvazladı. Kırık kolla yatıp dinlenmesi gereken Arda, kendini affettirmek için Şevval ve İnanç'ın peşinde dolanıyor, istediği verimi alamıyordu. Yine de pes etmeyecekti.

"Sizinle iletişimde olduğumuz için o piç kurularının hedefinde her zaman vardınız. Biz aileyi işin içine katmayı hedeflemiyorduk. Kısa kisas dedik mecburen. Hedefi sizden tekrar çekince azıttılar iyice. Çok değil, bundan iki hafta önce Doğu'yu sokakta kıştırıp üzerine saldırdılar, ölümüne dövdüler. Adamın burnunu kırdılar, ameliyata alındı. Doğu hastaneden çıkınca Ertu'ya saldırdılar. Ertu'yu etkisiz hâle getirdikten sonra beni hastane arkasında tek başıma görünce bana da saldırdılar, kolum kırıldı."

Ancak en kötüsü bu değildi. "Şahin ağabey bizi kurtardığı için evimizi bir gece de ateşe verdiler. Komşumuz olmasa o evde üçümüzün yanarak ölmüştük lan."

Şevval gelişen olayları özetle anlatan adamı dinlerken çaresizdi. Bir yangının içinde can verdikleri haberini almadığı için içi rahattı. Fakat tüm bunların yanında oyuna getirilmenin ve kalp nakli olmuş bir kadının çektiği korkunç aylar da vardı.

Teknolojinin çağ atladığı bir devirde, ona farklı yollardan ulaşarak haber verip korkmamasını söyleselerdi, Şevval, İnanç kadar kızgın ve nefret dolu olmazdı.

Acımasızlığın sirayet ettiği dili zehrini saçtı. "Kurtulmuşsunuz zaten, o yüzden bu bizi ilgilendirmiyor artık."

Arda bu yorumu gerçekten beklememişti. Yangının içinde kaldıklarında hissettiği çaresizlik ve dehşeti birebir yaşadı.

"Bu sen değilsin, Şevval."

"Evet, ama bizi siz bu hâle getirdiniz."

"Empati yap bari."

"Yapamıyorum çünkü ateş başında birayla keyif yapan biz değildik," diye o meşhur geceyi hatırlattı. İçinde ukde kalan o gece İnanç'ın ayağa kalmasını sağlamıştı. Fakat onlar bunu nereden bilecekti...

"Ulan ben o Günce'nin doğduğu günü si..." Homurdanarak küfrüne ara verdi. "Ben bu şeytana katlanamıyorum. O gecenin sebebi..."

Gerçekleri anlatma planı kapı önünde gördüğü suretle sekteye uğradı. Arda ağzı bir karış açık hâlde ölümcül gözlerini üzerine diken İnanç'ı izledi.

"Sen yine mi geldin?"

Geldiğini fark etmediği kadının hiddetli sesiyle afallayan Şevval, arkasını döndüğü gibi İnanç'a doğru yürüdü. Önünü kestiği kadını sakinleştirmeye çalıştı.

"Boş ver onu, gidecek şimdi."

Lafı ağzında bitmeden Arda reddetti. "Hayır, gitmiyorum, sizinle kahvaltı yapacağım."

“Zikkim yapacaksın!”

“Olsun, onu da yaparım, sorun değil,” diyerek Şevval’in hazırladığı masayı kontrol etti. İki kişilik kurulmuş sofrayı inceleyince peynir tabağı-
nın duruşunu yamuk bulduğundan düzeltme gereği duydu. Fline tabağı
aldığı esnada İnanç’ın zehir zemberek iddiasını işitti.

“Sen bizi salak mı sandın? Yandaşlarına bilgi vermek için...”

Tabağı masaya sert bir kuvvetle bırakınca sözü yarım kalan İnanç ve onları izleyen Şevval korkuyla irkildi.

“Ben kimsenin yandaşı değilim! Kimsenin lafına göre hareket etmemi, birinin lafıyla gelecek adam da değilim. Onlar benim dostlarım, evet, her koşulda yanlarındayım ama kararlarımı ben uygulayım. Geldiğimden haberleri dahi yokken nasıl körü körüne bunu iddia ediyorsun? Sizi özlediğim ve merak ettiğim için geliyorum, hakkınız var diye kovmanıza sessiz kalıyorum ama harbiden yeter!”

İnanç’a sesini ilk defa bu denli yükselten ve kavgaya hazır hâlde gardı-
nı alan Arda’ya Şevval hayretler içinde bakarken İnanç nefretle süzüyordu.

İkilinin arasına girerek olabilecek kavgaya mâni oldu Şevval. “Sakin olun.”

“Siktirsin gitsin bu evden!”

“Gitmiyorum lan! Burada kalacağım.”

Adamın dik başlılığını hazmedemeyen İnanç, saldırmamak için ken-
dini muhafaza edemeyince Şevval kollarına asılarak ikna etmeye girişti.

“Tamam, kahvaltı etsin sonra gitsin. Anlaşılan rahat bırakmayacak bizi.”

“Gidecek zaten,” derken arkasına dönüp, “Geri zekâlı,” diye söylendi.

Arda hakaretini duyunca gözlerini belertti. “Sensin geri zekâlı.”

Aldığı karşılıkla öfkelenen İnanç hiddetiyle ona döndü. “Gram neza-
ketin yok.” Tekrar önüne dönüp odasına girmeden önce Arda’ya bağırdı:

“ŞİŞKO!”

“Bana diyene bak lan,” diyen Arda arkasından bağırdı. “Kemik torbası!”

Şevval içine kıkırdadı. “İzin verdi, bari cevap verme.”

“Bana şişko dedi ama duydun. O başlattı.” Çocuksu kırgınlığıyla si-
tem etti. “Ayrıca zayıfladım, artık bana şişko diyemez kimse.”

Şevval hımlayarak onaylayınca Arda gözlerini devirdi. “Ne hımm...
İnsan bir sorar, neden bu kadar zayıfladın, der.”

Sitemi kadının bıçağa uzanmasıyla havada kaldı. Arda ağzına fermuarı
çekerek sustuğunu belirtti. İki kişilik kahvaltıyı üç kişiye göre hazırlamaya
koyuldular. Ertu hakkında konuşmak isteyen Arda alacağı tepkiyi kesti-
remediğinden çekiniyordu. Lakin bebeği de merak ediyordu, bu yüzden
dayanamayıp sordu.

“Yeğenim nasıl?”

Şevval benimsediği bebeğini onlardan uzak tutmak istediğini söyle-
mek için erken mi, değil mi düşüncesine girdi. “İyi,” diyerek kısa ceva-
bıyla geçiştirdi.

“Ertu ile karşılaşmanız pek iyi geçmemiş.”

“Benim yanımda o piç kurusunun adını anma.”

Arda dudaklarını birbirine bastırdı. “Ben bu yangından sağ çıktım ama Şevval’in elinden sağ çıkamam, demişti rahmetli.”

Rahmetli?

Şevval’in sondaki kelamla afalladığını fark edince açıklama gereği duydu. “Eline bir kere daha düşerse sağ çıkmayacağına ben de emin oldum. Salâsının okunması için imamla konuşacağım bugün yarın.”

Şevval omzunu silkerek mutfaktan çıktı. Ertu’nun göreceği hiçbir zarara kahrolacak hâli yoktu. Sadece karnındaki bebeği için belirsiz olan yarınına kahroluyordu.

İnanç’a sakin olmasını rica ettikten sonra beraberinde mutfağa götürdü. Arda’nın çayları doldurduğunu gören İnanç, söylenerek sandalyesine oturdu. Şevval’e karşısında oturmasını kaş göz işaretiyle belirterek akıl sağlığını güvenceye aldı. Zira Arda’yı ne evinde ne sofrasında görmeyi istemiyordu.

Çay bardağını önüne koyan adama bakmadan ekmeğe uzandı. Şevval’in uyancı bakışlarına aldırmadan huzursuzluğunu alenen yansıtarak çaprazında oturan adamı utandırdı.

Yangınına sebep olan ve sebep olana susan her kimseye dikendi bundan sonra. Ne can yakmaktan kaçınacak ne canını kanatmaktan korkacaktı. İnanç inim inim inlediği gecelerde kimsesiz gibi arayışa girmişti. Arayışına Şevval ne yaptıysa da yetememişti.

Geçen ayların huncını hepsinden çıkaracaktı.

Eski yatağında yatan Doğu dün gecesini heba etmişti. Yakasından düşmeyen o görüntünün acısını çekmekten uyuyamamıştı. Eski güzel anıları hafızasından silmeyi bir türlü beceremeyip kendini o anlardan çekip alamazken, Doğu gelişiyse ve dün söyledikleriyle dizlerine birer tekme indirerek sarımsı.

“Niye geldiniz? Safi zararsınız.”

Ani çıkışıyla neye uğradığını şaşırarak Şevval ve Arda bakıştı. Kahvaltıyı homurdanarak etmesinden patlayacağını anlamışlardı. Sessizliğini koruyan ikili kahvaltıya devam edemedi öfkesinin kurbanı olan İnanç’tan ikinci atak yükseldi.

“Sizin Zara’ya, Demet ablaya bir faydanız yok ki!”

Doğu, kalbi haddinden çok daha fazla zarar gördüğü için olanları anlatmaması için uyarıya, Arda hemen şimdi bülbül gibi şakıyacak. İnanç’ı söyledikleri için pişman edecekti. Nitekim kıyamıyordu.

“Bırak buna Demet abla karar versin,” diye öneride bulundu. Sesi sakin, bakışları yalındı.

“Tabii,” diye alaya aldı. “Demet ablanın okyanuslara taş çıkartan bir umudu var düzeleceğinize dair ama boş. Malum, sizden çektiklerimi bir ben bir Allah biliyor.”

"Haksızlık etmiyor musun, İnanç?"

"Kendime mi?" diye sordu imayla. "Çoook..."

"Bizzat bana haksızlık ediyorsun. Canın sıkılmasın, kalbin zarar görmesin diye kendimi affettirmek için en nazik yolları korkarak deniyorum. İnanç o yolları kapatıyorsun. Eyvallah haklısın, ona da dilim uzamaz. Fakat seni yapmadığım şeyler için suçlayamazsın."

İnanç gözlerini Arda'ya dikerek kıstı. "Suçlarım. Sen de onlar gibi iki yüzlü ve pisliksin! Şimdi şu kahvaltını çabucak et, defol git bu evden."

Arda çatalını ve bıçağını bırakınca Şevval elinden tutup engelledi. "Kahvaltı etmeden hiçbir yere gitmiyorsun, Arda. İnanç dün Günce'nin saçmalıklarına maruz kaldı. O yüzden sinirli."

"Ne dedi Günce sana?"

"Sana ne!"

"İnanç..."

"Teşekkür borcum vardı, ödedim. Sayesinde canları yanıyor diye ağladım, yaşıyorlar mı bilmediğim sevgilim ve arkadaşlarımın güzel kafalarını izledim. Biraz salak ama sevdim onu bu sefer."

Arda enkazdan sağlam çıktığını sandığı kadının esasen İnanç olmadığını farkına vardı. İnanç'ı eski hâliyle mumla arasalar bulamayacağını anlamıştı ve her şey için çok geçti.

"Özür dilerim."

İnanç duymamak için kahvaltı sofrasından kalktı. Yalandan özürlerle kamı toktu ve karşısında mağdur edebiyatı yaparak telafi edeceklerini zanneden bu adamları izlemeyi midesi kaldırmıyordu.

İnanç'ın kalkmasıyla endişelenen Arda refleksiyle söylememesi gerekenleri dillendirdi.

"Doğu sana dokunmalarından korktu, her şey bunun içindi..."

İnanç manidar gülüşüyle tepesinde dikildiği adamı seyretti. "Onlar dokunsaydı, sizler kadar canımı yakmazdı. Bir nefeste kurtulurdum. Aykırı o adama feda etmezdim en azından."

Cenazesini kaldıracak kadar kendini yitirdiğinden habersiz adamı yıkama uğratacak bir kelamda daha bulunup mutfağı terk etti.

"Dostun celladım olmak istiyor. Fakat unuttuğu bir şey var. Ölülere kimse dokunamaz."

Arda'nın nutku tutulurken İnanç odasına yol aldı. Ardında Arda'yı bıraktığı gibi Doğu'yu da bırakmak istiyordu. Sinesi o zalim için hep hazırmış gibi yanmaya devam ederse, küle dönmeden nasıl kurtulacaktı?

Evin duvarları üstüne geliyor, İnanç nefes alamadığından kaçmak istiyordu. Ders çalışma planları devre dışı kaldığı için bir miktar kızgındı. Bu kafayla ne okuduğunu anlayabilir ne de notlarını doğru tutabilirdi.

Üzerini değiştirip sıkıca giyindi. Soğuk İstanbul'un dalgalı sahilini turlarken hastalanma ihtimaline karşı önlemini almalıydı. Kulaklıkları kulağında beyaz beresini düzelterek Kontes ile odadan ayrıldı.

“Şevval ben çıkıyorum,” diye mutfığa doğru seslenerek çizmelerini dolaptan çıkardı. Ayağına geçirdiği esnada mutfaktan ağzı dolu hâlde telaşla çıkan kadını gördü. Yine lokmasını tabağına bırakmadan geliyordu. “Ne..ge..”

Ağzı dolu dolu konuşan kadının gevelediği sorunun ne olduğunu İnanç biliyordu. Malum son iki aydır özellikle mutfaktan bu şekilde çıkıyordu.

“Sahile ineceğim, hava almam lazım. Keyfim kaçtı, sıkıntıdan kurtulmalıyım,” diyerek gözlerini kırıştırdı. O esnada konuşmalarına muhtemelen kulak misafirliği yapan Arda’nın sesi duyuldu.

“Banalaf atma oradan. Her şeyi yüzüme söyledin, esirgeme lafını yine.” İnanç pişkince verdiği cevaba karşılık sert sesiyle ikaz etti. “Kaşınma!” “Tamam.”

Kontes’i hamile kadının kucağına bırakarak evden ayrıldı. Apartmandan çıkışı her zamanki hâlerinden çok daha hızlı ve tehlikeli olmuştu.

İnanç Gürmen, keskin ve dondurucu soğuğa çıktığında biraz daha sakinleşeceği umuduyla semtini turladı, dikkatli adımlarla çamurlu yolları geçti. Nice insana denk geldi ama hiçbirini birbirine sarılarak ısınmaya çalışan çiftler kadar canını yakmadı. Bazıları ona Doğu’yu anımsattı, bazıları kendisini hatırlattı. Sonuç olarak kafasını dağıtacağını zannederken yüreğini dağıtarak evine geri dönmüştü. Ne soğuktan donmuş bedeni kalbindeki ateşi söndürebildi ne uyuşmuş hisleri zihnindeki savaşı durdurabildi.

Eve geri döndüğünde Kontes önünü kesti, İnanç üzerindeki kurtulurken Şevval’i sordu. Arda’nın ayakkabısı kapıda olduğu için hâlâ evde olduğunu biliyordu. Mutfaktan sesler gelmiyor, salon sessizliği cevap oluyordu. Şevval’in temiz hava almak için devamlı balkona çıktığını bildiği için mutfığa geçti, beklediği gibi sakince konuşan ikilinin sesi geliyordu. Açık balkon kapısına yanaştığında muhabbetlerine istemsizce kulak kesildi.

“Lan valla komşu kızı beni seviyordu. Ama ben hep Doğu ve Ertu’ya yakın olmak için yanaştığını düşünürdüm. Ta ki biz dönene kadar. Gelmeden önce veda konuşmasında bana her şeyi itiraf etti.”

“Aman aman inşallah kıza umut vermemişsindir. Yani onun da bir travma yaşayacağı ihtimalinden kızın adına üzüldüm.”

“Ben öyle değilim. Aslında hiçbirimiz öyle değiliz.”

“Tabii... Buna karnımın içindeki bebek bile güler. Hoş, umurumuzda değilsiniz ya.”

“Ben sevdiğim kadını bırakmam.”

“Midem bu yalanları almıyor, Arda. Doydum!”

“Ben bırakmak yerine şahsen sevdiğim kadını koluma takar, İstanbul sokaklarında gezerken en sevdiğim şarkıyı bağıra çağıra söylerim. ‘Ciğerimi deliveren aşkı görün.’”

* Rock Grubu Adamlar’ın, Zombi adlı şarkı sözü.

"Bunu senin söylemediğine yemin edebilirim."

"Neden lan romantik değil miyim?"

"Öylesin ama senden pek beklenmeyecek hareketler... Bunun Doğu'ya ait olduğuna kalıbımı basarım."

"Nereden bildin tatlı kız? Hep o söyler."

"İnanç ile sarmaş dolaş gezmeye bayılır çünkü. Bakın bu kız benim, diğ-
er bir tip."

"Bizim tipimiz nasılmış, Şevval Hanım? Böyle güzel sevemez miyiz?"

"Sen hep yiyici taraf olduğun için beklenmeyecek hareketler diyelim."

Sendeleyeni İnanç diz bağlarının çözüldüğünü hissediyordu. Cığırını söken bir aşkla onu yalnız başına bırakan Doğu mu bunu yapmak istiyordu? Sırtından dökülen ecel teri bu soğuk oda için fazlaydı. Saniyeler önce bu adamı evden kovmaya hazırlanırken şimdi nefes almayı bile beceremiyordu.

Salondan yıkılmış bedeniyle sürünerek ayrıldı. Odasının kapısını kalan son gücüyle açtı İnanç. Üzerine yığılan hâlsizlik kaçındığı bütün duygularını ayyuka çıkarıyor, sırtına binerek kambur ediyordu.

Üzerini değiştirmeden yatağına kıvrılıp dizlerini karnına kadar çekti. Yüzünü dizlerine gömerken gözlerini sımsıkı kapattı. Ağlamayacağı sözünü kendine vermişti. Bir gözyaşı dökerse bütün ayaklanmalar akıttığı bir damlayla beraber yok olacaktı.

Doğu ile eskisi gibi olamazlardı. Onların kavuşmaları mahşerde bile imkânsızdı artık.

"Ben bu aşktan yara alacak kadar ne günah işledim?"

*

Baskılardan, şüpheli bakışlardan herkes gibi yorulmuştu. Kendini kurtarma çabasının ona zarar verdiğini bildiği hâlde istikrarla sürdürmesi, çok iyi tanıyanların sınavından geçirememiştir.

İnanç başarısız bir öğrenciydi. Dün olanlar yüzünden Şevval'i kaygılandırmıştı. Akşam yemeği için uyandırıldığında kireç gibi yüzüyle onu izleyen kadını görünce kendini hesaba katmadan tedirgin olmuş, sebebini sormadan Şevval anlatmıştı.

Garabeti tamamen kendisinden kaynaklanırken İnanç asla üstüne alınmamış, yürüyüşün onu yorduğu bahanesini öne sürerek yanından kaçmıştı. Dünden beri bu kaçış Şevval'in şüphelerini doğal olarak kuvvetlendirmişti.

Akşam yemeğinden sonra çay içmek için oturdukları mutfak masasında, karşısında oturan kadın ve adamın şüphesi doğal davranmasına engel oluyor, vereceği en ufak tepkiyle ağızlarını açmalarına yarayacağından sessizliğini koruyordu.

Gerçeklerle yüzleşmemek için katlanıyordu.

"İnanç," diye söze giren Şevval ile gerildi. "Arda mesaj attı az önce."

Ertu Efendi konuşmaya gelecekmiş. Çayını bitirdikten sonra odana gir, o gidene kadar çıkma. Görünce muhatap olacak, hiç uğraşmaya değmez.”

“Arkadaşı yetmedi şimdi de sıra onda mı?” diyen İnanç öfkeyle homurdandı.

“Dünden beri arıyordu ama açmadım telefonu. Dün gece gelecekmiş de Arda zor zapt etmiş. Gereksiz erkek hareketleri işte. Daha fazla rahatsız etmesin diye gelmesine izin verdim. En azından bebek olayını öğrenmeden konuşup gitsin. Suratını görünce erken doğum yapacağım diye ödüm kopuyor.”

Hatem’in nefesini sıkıntıyla verdiğini duyunca sessizliğe gömüldü İnanç.

“Şevval, babası olsa da olmasa da bebeği doğurmaya karar verdin. Biz ne yaparsan yap yanındayız, biliyorsun. Olanlar yüzünden öfkелisin anlıyorum ama düşünmeden konuşma. Tart biç, ona göre konuş. Yarın kendini garantiye alırsın.”

Şevval gözlerini kırptırdı. “Teşekkür ederim, Hatem. Öyle yapmaya niyetliyim. Karşımdaki pek buna değer biri değil.”

“Sen zaten ona değil, kendine ve bebeğine değer vereceksin.”

Şevval onayladıktan sonra tekrar konuştu. “Elbette öyle olacak. Aslında İnanç’ın uzak durmasını istememin sebebi yine kendisi. Gereksiz açıklamalar yapacak, canımız sıkılacak. Ben ağzının payını vereceğimden kendimi rahatlatırım da sen zarar görme diye istemiyorum.”

Ertu’nun gelip gerçekleri anlatacağını biliyordu Şevval. Olanlardan İnanç’ın haberdar olması yeni bir krize davetiye çıkarmaktı ki kimse İnanç’ı kaybetmeye hazır değildi. Üstelik sebep olan adamların kötü geçmişleri yüzünden bir kadının hak etmediği acıları yaşamasına da razı değillerdi.

“Biz Hatem’le çıkacağız birazdan. Beni bir profesörle tanıştıracak, ondan haber bekliyoruz,” diye bilgilendirdi. Şevval rahatlayarak nefesini verince, başını sallayarak çayını içmeye devam etti.

“Bebği anlatacak mısın?” diye sordu Hatem. Huzursuzluğunu saklamakta sakınca görmüyor, yüzleşmede en çok bebeğin zarar göreceği gerçeğini göz önünde bulunduruyordu.

Şevval kesin kararını bildirdi. “Hayır, Arda bana onun baba olmaya hazır olmayabileceğini söyledi. Bırakıp giden bir adama baba olacaksın diyemem. Bilmemesi benim açımdan daha iyi.”

Hatem kararından hoşlanmadığı için olumsuz ifadesiyle karşılık verdi. “Evet, bu yüzden geri dönmenizi tavsiye etmem ama baba olup olmayacağına o karar vermeli. Şevval bu konuda ona hak tanımak zorundasın, kendi başına alacağın bir karar değil. Yarın daha kötüsü olmadan.”

“Yani babalığı kabul edip doğduğunda bebeğimi alabileceği gibi mi?”

Hatem dürüsttü. “Her şey olabilir.”

“İşte bunun için İnanç’ın evde olmasını istemiyorum,” diye parladı.

"Ben o adamın ağzına sıçarken bunları duysun istemiyorum. Ciddiden yıldırtıcı bir kavga ikimizi bekliyor. Karakolluk bile olabiliriz."

İnanç hassasiyetine karşılık utandı. "Ama ben de tek kalmanı istemiyorum. Sen iki canlısın, doktor stres için seni özellikle uyarıyordu."

"Merak etme bal böceğim, son konuşmam olacak. En azından doğuma kadar."

Ertu ile niyetlendiği gibi sakın bir yüzleşmenin olmayacağını Şevval kadar iyi biliyordu İnanç. Hatta Ertu'yu geldiğine pişman edeceğinden de bir o kadar emindi. Bebeği ondan saklamayı düşünen Şevval'in korkusu İnanç'ın içini kırıyordu; hiç güvenmeyeceği bir adamdan hamile kalmıştı.

Kapının çalınmasıyla gözlerini belertti İnanç. Masadakilerle bakıştı ve yerinden refleksle kalktı. Arda'dan sonra Ertu onda nasıl bir iz bıraktı kim bilir...

"Beklediğimden daha erken geldiler. Onu odama götürürüm, sen de o sırada çıkarsın," diyen Şevval ikiliyi masadan kaldırdı. İnanç'ın odasına girip gözden kaybolduklarında, üçüncü kez çalan kapıya sakın ve yavaş adımlarla ulaştı. Daha konuşmadan fitili ateşleyen bir yabaniyle en fazla bir ateşe vererek yüzleşmeyi sonlandırırды Şevval.

Kapı dördüncü defa çaldığında bağıra bağıra ofladı. Kapı arkasındaki adama verdiği ince mesajın algılanacağından pek emin değildi ki yüzleşmeye hiç hazır değildi. Esasında İnanç evden çıkmadan onunla konuşmanın da düşünmüyordu. Ancak beklediğinden daha erken gelmişti.

Açtığı kapının eşiğinde fazladan suret bulunca kaşlarını çatı. Arda'nın olabilecek herhangi bir kavgaya müdahale etmek için gelmesini bekliyordu. Beklemediği Doğu'nun kendisiydi. Öfke damar yoluyla enjekte edilmiş bir ilaç gibi vücuduna yayıldı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu. Çelik kadar sertti sesi. Elinden gelse Doğu Üzeyiroğlu'nu bir kaşık suda boğacaktı. Hangi yüzle bu eve gelebiliyordu? Arda'nın kaş göz işaretini, gözlerini nefretle düşmanına sabırlı olduğundan görmüyordu. Hoş, görse de bir şey değişmeyecekti.

Doğu cevap vermek yerine sadece Şevval'i izledi.

"Hadi içeriye geçel..."

Arda'nın içeriye doğru atacağı adıma Şevval engel oldu.

"Kes sesini," diyerek Doğu'yu işaret etti. "O içeriye girmeyecek."

Ertu buraya beklemeye gelmemişti. İçi doluydu ve bir an önce gerçekleri öğrenmeliydi. Gözleri ağır ağır karnına kaydı. Soluk alıp veren minik bir can orada hayat buluyordu.

Kadının koluna dokunarak, "Konuşmamız gerek!" diye içeriye döndüğünde Şevval elektrik çarpmış gibi kolunu çekti.

"Bana sakın dokunma!"

"Şevval..."

"Yüzünü görmeye tahammülümün kalmadığını söylemedim mi? Sen ne onursuz bir herif çıktın ya!" derken alaycı gülüşü arkasında kalan ada-

ma döndüğünde nefrete dönüştü. "O pislik arkadaşın... Bizim evimize girmeyecek. Beni anlıyor musun? Olay çıkarır, sizi rezil ederim."

Arda bunu yapacağından kuşku duymadığı Şevval'in yanına yürüdü. "Sen Ertu ile konuş, tamam mı? Biz buradayız, içeri girmeyeceğiz, söz hemen gideceğiz." Sakince sözünü vererek kadının hoyrat dalgalarına karşılık önlem aldı. Ancak o dalgalara kapılan ve hasarlı çıkacak olan Ertu'ydü.

Son bir kez uzuvları sağlam dostunu izledi. Şevval'in elinden tutup içeriye giren Ertu'nun ölmeden çıkması için dua etti. Uzuvları sağlam olsa bile kalbi asla sağlam olmayacaktı. Doğu'nun ayak seslerini duyunca omzunun üzerinden baktı. İçeri girmek üzereyken anında mâni oldu.

"Burada bekleyelim."

Sessizce kabullenip yerinde bekledi Doğu.

"Allah taksiratını affetsin. İmam sorarsa merhumu nasıl biliyordunuz diye, biz ne cevap vereceğiz?"

Doğu sabır çekerek sorusunu yanıtsız bıraktı. Gözleriyle etrafı inceledi. Mütevazı ve hayli sevimli döşenmiş bu evde İnanç uzun bir süredir yaşıyordu. Doğu onsuz da yaşayabildiğini gördü.

Alevler içinde kaldığı bir yana, ayakta kalmasına sevinmişti. Ayakta kalmasını ondan isterken düşündüğü sadece İnanç'tı. Korkunç bir gerekçeyle onu ölüme yollamıştı Doğu ama bugün göndermenin ne kadar doğru bir karar olduğunu bir kere daha anlıyordu.

"Eee, ne yapayım yani, sen geldin diye boynuna mı atlayayım? Ben hiçbir zaman senin kucağına aslamadım. Her şey senin zorlamanla oldu. Bana sakın öyle bakma. Senin piçliğin yüzünden bu hâldeyiz."

Ertu'nun sesini duymuyorlardı ancak Şevval'in öfkeli sesi evi inletiyordu.

Doğu ve Arda sakin kalmayacağını düşündükleri için gelmişlerdi. İkinin arasındaki konuşmaya kulak misafiri olan Ertu gerçekleri olmayacak zamanda öğrenmişti. Şevval'in kendini hazır hissettiği bir zamanda anlatması, yıpranan ikilinin anlaşmasını kolaylıkla sağlar, bu kavgalara gerek duyulmazdı.

Hoş, Şevval'in tavırlarına baktığında anlatmayacağı, bebeği saklayabileceği kadar gözü kara görünüyordu. Ertu sessizliğini bozunca Doğu kulak kesildi.

"Bir düzen kurduk, Şevval."

"Senin kendince kurduğun boktan düzenin zerre umurumda değil. Sen o düzeni hatalarınla yıktın."

"Ben bir şey yıkmadım, anlatmama izin vermiyorsun."

"Sana tahammül edemiyorum!" diyen Şevval'in sesiyle iki adam yerlerinde rahatsızca kıpırdandı. Ertu kendini her şeye hazırlamıştı. Şevval'in affetmesi için direneceğini belirtmişti. Aniden öğrendiği bebek haberiyle bütün motivasyonu yerle bir olmuş, sudan çıkmış balığa dönmüştü. Dün gece ısrarla konuşacağını söyleyen adamı zapt etmek onu epey yormuştu.

"Senden baba olmanı isteyen kim be!"

Şevval'in avaz avaz bağırdığı cümle Arda'yla göz göze gelmesini sağladı.

"Ertu öğrendiğini söylemiş olmalı," diyen Arda olumsuzca kafasını salladı. "Keşke öğrendiğini söylemeseydi. Şevval'in anlatmasını bekleseydi."

"Belki böylesi daha iyidir. Geç kalmak daha çok kaybetmene neden oluyor," diye güçsüzce itiraf eden Doğu hâlâ evin içini inceliyordu. Bir yerden aniden İnanç'ın çıkacağı hayalini kuruyordu.

"Öyle tabii ama Ertu baba olmaya hazır olmadığını söylerse neler olacağını düşünebiliyor musun?"

Doğu omuz silkti. İkisinin de kendince haklı yönleri vardı. Fakat onları korumak için bunu yapmışlardı.

Şahin Üzeyiroğlu ve Yavuz Gürmen böyle olmasını istemişti!

"Evladım senin gibisine baba diyecekse varsın hiç demesin. Seni istemiyorum."

"Şevval, ileri gidiyorsun. Buna sen karar veremezsin!"

Doğu'nun dikkatini beklediği ses böldü.

"Ya inadına yapıyorsun!"

Ertu'nun gür sesini İnanç'ın neşe dolu sesi bastırınca afalladı Doğu. İnanç evdeydi. Yerinde kıpırdanınca Arda anında önüne geçti.

"Yanlış sesi duydun sanırım."

Onu çocuk gibi kandıracağını zanneden dostuna buz gibi bir bakış attı. "İnanç'ın sesiydi. Ben yanlış duyduysam yanlış duyduğumu sen nasıl biliyorsun?"

Arda homurdandı fakat önünden çekilmedi. "İçeriye girme."

"Ona uzaktan bakacağım, yanına gitmeyeceğim. Beni görmeyecek."

"Ağlamamı mı istiyorsun?"

Kahkahasını işittiği an Doğu nefesini tuttu. Omuzları tuttuğu nefesinden gerilerek bedenini kaskatı kesti. Yanındaki kimse onunla iyi eğleniyordu. Çenesi kilitlendiğinden bir kelam edemedi. Varlığını görebilmenin hayalini kurarken yokluğuyla baş etmeye mahkûm ediliyordu.

Geçmişî yakasına dolanarak kendisinden çok İnanç'a zarar vermişti. Doğu kendini hayat boyu affetmeyecekti.

"Dokunma bak kötü olur!"

Kalan son gayretini İnanç'ın neşeli sesinden çıkan tehdidiyle kaybetti. Her kiminle konuşuyorsa onu görmeliydi. Arda'yı iterek içeriye geçti fakat dostu tekrar önüne geçerek engelledi.

"Karşısına çıkmayacaktın, söz vermiştin. Bak onu hırpalayacaksın."

"Arda çekil."

"Doğu, o iyi değil."

Doğu külfetini kaldıramıyordu. Onu İnanç'tan ayıran herkesi yakmak için yollar kat etmesine ramak kalmıştı. Hepsî cayır cayır yandığın da bile içindeki ateş sönmeyecekti. Koskoca beş ayı sevdiği kadından ayrı geçir-miş, ona bu süreçte zarar vermişti. Korumak isterken hem de!

“İçeride kahkaha atan o, burada cayır cayır yanan ben.”

“Onu bırakan sensin.”

“Babası istedi!” diye gerçeği yüzüne bir kez daha vurduktan sonra dostunu iterek İnanç’ın sesinin geldiği odaya doğru ilerledi. Hükmedemediği kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına hızlı çarpıyordu. Görecekle-rinden emin olmadığı için korkuyor, kaldıramayacağı birini bulursa düşeceğini biliyordu.

Ayağa kalkmazsa ne yapardı?

“Bir de bana inatçı diyorsun, sen benden daha inatçısın.”

Neşesi eksilmeyen kadife sesi kulağını tekrar doldurduğunda Doğu doğru yolda olduğunu anladı. Beyaz renkteki kapalı kapıya nefesini üfle-yerek vardı. Bu kapının ardı belki cehennemdi ve Doğu göz göre göre bir kez daha yanmaya gidiyordu.

Ürkek tavıyla kapının kolunu tutup indirdi. İttiği kapının ardını meraklı gözleriyle izledi. Bakışlarıyla odayı taradığında İnanç ve Doktor Hatem Savcı’yı dip dibe buldu.

Aklını yitirse dahi bu görüntüyü katiyen unutamayacak. her gece kâbusu olacaktı. Hatem’in elleri İnanç’ın kafasına geçirdiği beresindeydi. O kaba ellerin üzerinde sevdiği kadının narin elleri vardı. Dudağında sahici gülümsemesiyle dibinde durduğu adamı izliyordu. Doğu sırtını izlediği adamı pencereden aşağı uçursa yeriydi.

İnanç ile göz göze geldiğinde yüzünü güzelleştiren gülüşünün saniye-sinde yok oluşuyla titredi Doğu. Onun gülüşünü çalan hain bir hırsız gibi hissetti kendini.

“Senin burada ne işin var?”

Hesap soran sesi katı, bir buz kadar soğuktu. Doğu sorusunu duymazdan gelmeye gayret etti. Veryansın edemeyecek kadar allak bullaktı. İnanç’ın, Hatem’le bir ilişkisi mi vardı? Bu yakınlık ona göre normal değildi. Bu derece yakın olmaları saçma ve anlamsızdı.

Hatem onu hunharca güldürüyordu.

“Konuşacağız,” diye belirtti. Kendi sesine yabancıydı Doğu.

İstihza dolu bakışlarını üzerine dikmesine aldırmadan sevdiği kadına doğru yol aldı. Bu sırada burnunu kırmak istediği Hatem’i hiçbir şekilde görüş alanına almadı. Keza kendini zapt edebilecek kadar sakin ve anlayışlı değildi Doğu.

“Doğu zamanı değil.”

“Sen kaçma!” Yüzüne bakmadığı doktoru uyarırken acımasızdı. “Seninle de hesaplaşacağız.”

Hatayı başta Arda’yı eve kabul etmekle yapmışlardı. Ertu’ya açılan yol, Doğu’nun işine gelmişti. Lanet olsun! Bu adam onca zarardan sonra yanına gelmeye nasıl cesaret edebiliyordu?

“Doğu hadi gidelim, bak Ertu sonra gelir,” diyen Arda’nın geldiğini yeni fark eden Doğu, önünü kesen dostunu tekrar çekti. İnanç’ın dibinde

bittiğinde eline uzandı fakat o sırada Hatem canına susayarak İnanç ile arasında bariyer olup çıldırmasına davetiye çıkardı.

"Seni daha önce uyardım. Yapma!"

Doğu tıslarcasına güldü. "Çekilmezsen sağlam bir uzvun kalmaz!"

"Yap yapabiliyorsan!" diye meydan okudu İnanç.

Bariyer görevini bu sefer üstlenen İnanç olunca Üzeyir hayal kırıklığına uğradı. Dışa vurmadan İnanç'ın bileğinden yakalayıp kendine çekerek odadan çıkarmak için sürükledi.

Uslanmak bilmeyen Hatem önüne çıktığında Doğu metanetini tamamen kaybederek Hatem'in üzerine yürüdü.

"Olduğun yerde kal yoksa belanı sikerim senin."

Doktor yapma dercesine bakmaya devam ediyordu. Pişman olacağı sözleri sarf edecek, mahvettiği kadını daha kötü bir sonla sinayacaktı.

"Konuşup gelecekler... Bırak, İnanç ağzının payını verir," diyen Arda, Hatem'in yanına ilişince Doğu söylediklerini duymazdan gelerek İnanç'ı odadan çıkardı. Engellemeyen kadının sessizliği ürkütücüydü.

Hangi kapının nereye çıktığını bilmeyen Doğu, tartışmaya devam eden Şevval ve Ertu'ya görünmeden kapısı açık odaya İnanç ile daldı. Mutfığa girdiğini İnanç'ı serbest bırakıp kapıyı kapattığında görebilmişti.

"Gurursuzsun ve benim yüzüm kızarıyor, farkında mısın?"

İğnelemeye son sürat devam eden kadın kapıya doğru bir hamlede bulununca Doğu önünü kesti.

"Bu arsızlığın karşına çıkıp hesap sormadığımdan mı? Sana neden beni bıraktın demediğim için mi karşıma çıkacak yüzün var?" Kendini suçlayan ses tonu yüksekti. Gözlerinin içine bakmaya hasretken sırtını dönüp gitmeye can atıyordu İnanç.

Bir insanı ölümüne severken aynı anda nasıl ölesiye nefret ediyordu?

"Hayır, bu yaşadıklarım her ne sikimeyse anlatamıyorum. Sadece sana ihtiyacım var. Sen bu hayattaki son şansısın. Şansımı kaybetmek istemiyorum." İsteğini ulvi cesaretini göstererek dillendirdi Doğu.

Kadın cesareti karşısında müthiş bir kızgınlık duydu. "Sen ciddi olmazsın!"

"Ciddiyim," dedi karşısında durmaya devam ederken. Onu kimseye vermeyeceğini alenen söylüyordu. İnanç sadece onundu. Bütün gerçekler meydana serildiğinde affetmesi zor olsa da kendisi gelecekti.

Burun delikleri öfkesinden küçülüp genişliyor, karşısında fütursuzca duran adamın canından getirmeye meylediyordu. İnanç Gürmen bu fütursuz tavrına katlanamadı. Göğsünden iterek canını yakacak sorguya hız kesmeden başladı.

"Sen aklını mı kaçırdın geri zekâlı? Beş aydır neredesin? Beni aniden bırakmanın hesabını dahi vermezken hangi yüzle son şansım diyorsun?"

Gözlerinin içine bakmaya utanır oldu Doğu. "İnanç..."

“Bana İnanç deme, bana hiçbir şey deme. Seni nefes aldığım semtin yakınında bile görmek istemiyorum. Şans istiyormuşsun!”

Gözlerinde ışıldayan öfke olmasa Doğu cehennem diye adlandırırđı. Zira aylarca bu denli yanmasının haklı bir açıklaması olamazdı.

“Aylarca canlı bir ceset gibi dolandım buralarda. Sen neredeydin? Ben söyleyeyim, kafayı bulup arkadaşlarıyla dolaşıyordun. Aylarca bir herduş gibi gezdim, seni aradım durdum. Bana tek bir haber yollamadın. Öldün mü kaldın mı bilmedim! Paranoyak birine döndüm senin yüzünden. Umursadın mı?”

Kadının çıldırmasını önünde sonunda becermişti Doğu Üzeyiroğlu.

“Beni o uçuruma kendi ellerinle götürdün. Sen beni o uçurumdan attığında bitti. Ben yaralandım ama sen öldün. Bana hesap sorma. Sakın hayatımda olan insanlara karışma. Senin miladın doldu!”

Acımasızca sarf ettiğı sözleri Doğu’yu öldürmedi, ölme isteğıyle ruşturdu.

“Söz vermiştim kendime,” dedi Doğu hızını alamayarak. “Sağlam kalırsam her şeyi anlatmak için toprağı gömdüğüm yüzümü çıkartacak, sadece sana anlatmak için koş a koş a gelecektim. İzin vermiyorsun, Doğu öl diyorsun. Sikerim bu hayatı! Ölüyüm zaten lan ben!”

Karşılıklı tartışmaları bağırışlarıyla devam etti.

“Evet, gebermeni istiyorum!”

Alevlenen öfkesi üzerine su dökülmüş gibi sönuverdi. Bu derece nefret çok fazla değıl miydi? Çok seven biri bu kadar kısa sürede unutmuydu? Ölmesini bu kadar çok ister miydi? İnanç onu seviyordu. Bunu hissedebiliyordu. Hissetmese gözlerindeki nefret dalgalanmazdı. Yine de bir yabancı gibiydi.

“Sana ne oldu böyle? Seni tanıyamıyorum.”

“Ben kötü bir insan değıldim, siz beni bu hâle getirdiniz.”

Sersemleyen Doğu, sözlerindeki aşırılığı yeniden tarttı.

“Gerçekten ölmemi istiyor musun? Eğer ben ölürsem huzura erecek misin?” diye sorarken güçlölde duyduğı sesinin İnanç’a ulaştığından şüpheliydi.

Sevdiği kadın, hâlâ sevgilisi olan kadın yerinde huzursuzca kıpırdanınca Doğu ona doğru bir adım yaklaştı. Bu yakınlık ikisi için de tehlikeliydi. Birbirine kavuşmak isteyen bedenlerine zor bela müdahale ediyorlardı.

İnanç yenilmekten korkuyordu. Doğu ise düşürmekten...

“Söylesene, ölürsem huzuru bulacak mısın gerçekten? Bebeğın artık olmayacak. Beni artık istesen de görmeyeceksin.” Olacakları sıralayan sesi titriyordu.

Duymaya tahammül edemediğı sıralamaya çığılığını basacak oldu, anlık korkuyla dudasını ısırdı İnanç. Onunla oynamamalıydı. Çöktüğünü görmüyor muydu? Bu ısrar nedendi?

Her bir adım hasretini bitirmek için yüce bir görev üstleniyordu. Fakat İnanç buna razı görünmüyordu.

“Hadi... Söyle, Doğu gerçekten seni tabutun içinde görmek istiyorum de.”

Yutkunamayan kadın dolan gözleriyle sadece adamı izledi. Eğer höve konuşmaya devam ederse ilk kefeni giyecek olan kişi kesinlikle İnanç olacaktı.

“Senin için ateşte yanmaya razıyım... Yanıyorum da ama görmüyorsun...”

“Git...” dedi amber gözlerini kaçırmamaya gayret ederek. “Seni bırırdım...”

Hasretin bittiği anlara ramak kaldı. İnanç onu tekrar itmezse şayet sıkı sıkı sarılacak, kopan can damarını kollarında iyileşmeye bırakacaktı Özeyir. Kendini emanet ettiği kadın her şeyden galip çıkan tek gerçeğiydi.

Boğazının kuruduğunu hissetti Doğu. Tek bir adım atamayacak kadar yakınlığında istemsizce gülümsedi. Aylar sonra ona böyle yaklaşabiliyordu. Aylar sonra amber gözlerinin güzelliğine bakabiliyor, endişe duymaksızın düşüyordu.

Düşmelerin en güzelini yaşamayı özlemişti.

Alışkanlık hâli bu ya, elleri yüzüne doğruca uzandı. İnanç’ın onu itmesinden ürkererek yüzünü avuçladığında, dokunuşu ikisini aynı anda titretti. Hücum eden heyecanın hızına ayak uydurmak zor olmadı. Her şey tanıdık... Elleri, ellerinin yaşattığı heyecan, heyecanın verdiği huzurlu his...

“Burası çok sıcak,” dedi Doğu elini sol göğsüne doğru indirirken. “Hâlâ benim için sıcak. Soğuk olsaydı hissederdim... Eğer gerçekten ölmemi isteseydin hissederdim.”

Avucunun içine çarpan ritimlerin hızı onu korkutsa da hissettiği duyguyu tatmin etmeye yetiyordu. İnanç’ın kalbini henüz kaybetmemişti. Çok şükür...

“Çok hızlı atıyor.” Yüzünü kadına doğru yaklaştırdı. “Bizim için atıyor... Yemin ederim bizim için savaşıyorsun.”

Diliyle savaşmayı başarabilir, Doğu’yu kanser edecek yığınla sözü söylebilirdi. Bütün sözler dokunuşuna kadar sürerdi. İnanç şimdi savunmasız, dokunuşların etkisiyle kendine karşı güvensizdi. Yüzü yara bere içinde kalan adam kazanıyordu.

“Orada benim... Sözüm geçiyor artık...” derken bir savaşçının kalan son gücüyle savaştığı gibi direndi İnanç. “Sana dair tek bir iz bile yok.”

Doğu kendinden emin gülüşüyle sözlerini çürüttü. “Oradayım, görüyorum.”

“Sen hayatını yaşarken ben o pencere kenarında seni bekledim!” diye hayıflandı. Yanağından süzülen yaşa küftetti İnanç. Neden onun önünde ağlıyordu? Neden geri çekilip onu kovmuyordu?

“Yarının bize neler getireceğini bilmemek çok zor, Ufaklık,” diye fısıldadı. Bakışları bir günahı işlemiş erkek çocuğunun ürkekliğini taşıyordu. “Seni hep istemiştim. Şimdi daha çok istiyorum.”

Sıcak dudaklarını çenesinde hissettiğinde dizleri titredi. Doğu onu tutmazsa düşecekti İnanç. Tenini okşayan sıcak nefesi yüzünden konuşma yetisini kaybeden kadın herhangi bir karşılık veremedi.

“Seni kaybetmekten hep korktum, korktuğum başıma geldi.”

İhanet edenin sözleri yalan olurdu. İnanç bir kez daha kanmamalıydı...

“Seni bırakmak istemiyorum, bebeğim... Seninle yaşlanmak istiyorum demiştin, hatırlıyor musun?” derken İnanç’ın yanağına süzülen yaşları hemen sildi. “Şşşt ağlama... O güzel gözüne bir ağrı daha girmesin benim yüzümden...”

Boğazından yükselen hıçkırık Doğu’nun kalbini ağrıttı.

“Seni öpmek istiyorum. Senin huzurunu istiyorum.” Dudakları yüzünün her yerinde şefkat dolu öpücüklerle gezindi. “Seninle, özlediğim her şeyi bir an önce yapmalıyım. Şefkatine, merhametine, sıcak nefesine ben ölmeden tekrar bulanmalıyım.”

İnanç bir anlığına beş aylık bir yıpranma dönemi yaşamadığı sanısına kapıldı. Eski Doğu’nun çemberine girmişti. Onu delicesine seven, incitmekten ölesiye korkan eski adamı gördü.

“Bana bir şey söyle, bizim için bir şeyler söyle.”

Her şeyi söyleyen Doğu onu neden bıraktığını söylememişti. Gözünden akan yaşları artık umursamadan yüzüne olmayacak sözleri püskürdü İnanç.

“Bir gün sadece toprağıma muhtaç olacaksın. Dilerim o gün çok uzak değildir...”

Doğu sersemledi. Kalbini hükmü altına alan korkuyu defedemezken İnanç’ın ağzından dökülen korkunç dilekler hazmedilir gibi değildi.

“Senden önce ben toprak olmazsam tabii!” dediğinde elinin tersiyle yüzünü sevdi Doğu. “Sana köpek gibi muhtacım!”

“Sen bir yalancısın!”

“Sana hiçbir zaman yalan söylemedim, bebeğim.”

“Senden... Senden nefret ediyorum.”

Gerçek gibi görünen koca bir yalandı. Doğu yalancı sözleriyle onu kandırmaya çalışan kadının nefesini kesmeden, dudaklarıyla viran etmeden evvel, haykırmak istediği gerçeği aylar sonra dile getirdi.

“Seni seviyorum, İnanç Gürmen. Seni temin ederim ki ben sana aitim!”

Ölüm Kaçış Midir Yoksa Kurtuluş Midir?

The Plot In You – Feel Nothing

Anlamını yitiren ne varsa hayatınızda eskisi kadar yer etmez.

İnanç Gürmen'in hayatına anlamını yitirenler listesi girmişti. Bu liste her geçen gün doluyor, tik işareti üst üste atılıyordu. Doğu'nun bu listenin başında yer alacağını asla tahmin etmeyen İnanç bu bağlamda şırsılemişti.

Sevginin sahteliğinden tiksiniyor, hayatındaki güzellikleri ondan koparan herkesi bir çırpıda atıvermek istiyordu. Ne var ki Üzeyir yerinin hâlâ sağlam olduğunu sandığından işini epey zorlaştırıyordu.

"Git dedim..." diyerek son kez ikaz etti İnanç.

"Gideceğim," dedi çaresiz kabullenişiyile. "Ama..." derken gözleri dudaklarına kaydı.

"Ama bir isteğin var, değil mi?" diye sordu İnanç. Ne isteyeceğini biliyordu. Neye ihtiyaçları olduğunu ikisi de farkındaydı.

"Son kez dudaklarını tatmama izin ver." Alt dudağını parmağıyla okarken yurkundu. "Kül olmama ramak kaldı, bebeğim."

İnanç'ın kalbini kıranın tenine dokunması yasaktı.

Son bir gayretle, dokunan ellerinden tutarak ittirdi. Ağlarına örülmeden, bir kez daha kanıp kendini aptal gibi hissetmeden mesafeyi adımlarca koydu. Karşısındaki adamın yaşadığı hayal kırıklığını görmezden gelmeyi başaramadı ancak mesafeler onu büyük ölçüde kurtarmıştı.

"Ben sana ait değilim," diye belirtti İnanç. Tiz çıkan sesi ikisini rahatsız etti. "Ben seni istemiyorum," derken acımasızlığa bürünen dili patır patır cümleleri döktü. "Sana inanmıyorum, seni hayatımda istemiyorum." Anlaması için net bir tavırla konuştu. "Ben yokum, Doğu!"

Olumsuz her cümlede bir sarsıntı geçiren Doğu Üzeyiroğlu, yanağından sızan yaşları silerek mesafeleri yok etmeye çalıştı. Lakin mesafeleri kat etmesini istemeyen İnanç elini kaldırarak onu durdurdu.

"Bir daha gelme. Benim hayatımda yerin yurdun yok ki. Sen kendini kim sanıp geliyorsun? Sana terk ettiğin yuvaya geri dönemeyeceğini anlamadılar mı?"

"Terk etmedim," diye homurdandı. Alacalı gözleri barındırdığı ifadeken biriken yaşlara rağmen saklayamıyordu. "Seni korumak için boktan bir yol seçtim. Buna mecbur kaldım."

İnanç gelecek yalanları duymamak için avuçlarını kulaklarına kapayarak bağırdı. "Sus! Hiçbir yalanını duymak istemiyorum. Sus!"

"Duyacaksın!" diye karşılık verdi Doğu. Duyduğunu bildiği hâlde onun gibi bağırdı. "Gerçekleri öğreneceksin. Senin çektiklerinden daha fazlasını çektiğimi de seni özlediğimi de sana köpek gibi muhtaç olduğumu da duyacaksın!"

Düşlediği cennetten köşe bucak kaçmasına sebep olan adama, duyacaklarının bir önem arz etmediğini daha nasıl anlatabilirdi? Önünü keserek, bağırarak ikna edemeyeceğine nasıl inandırabilirdi? Kendi ayağına kurşunu sıkın adamdan bir hayır gelmeyeceğini kendine anlatabilirdi fakat Doğu anlayabilecek miydi?

Avuçlarını kulağından indirerek merak ettiği soruyu yöneltti. "Senin gerçeklerin bana çektiğin beş ayın acısını telafi edecek mi?"

Doğu suspus kesildi.

"Hayır," diye istihzayla güldü İnanç. "Hayır, etmeyecek. Benim sancılarımı dindirmeyecek, uykusuz gecelerimi geri vermeyecek, beklentilerimi doldurmayacak, kırgınlıklarımı iyileştirmeyecek, şüphelerimi silmeyecek, bana eski benliğimi vermeyecek."

Doğu ağlayarak ona bir adım daha attı. "Yemin ederim seni iyileştirmek için canımı vermeye razıyım. Ne olur beni itme!"

Bitmesini istemese terk etmezdi...

İçine fısıldayan ses ona inanmasına engel oluyor, İnanç'ı bir kere daha ölümden döndürüyordu. İhanetinin bedelini ödemesi gereken adamı affederek mükâfatlandırmayacaktı.

"Bana kirli gözyaşlarını gösterme, Doğu!" diye püskürdü.

Yüreğinde Doğu'ya karşı nefret ve kinden başka bir duygunun kalmadığını kolayca söyleyebilirdi. Fakat yalnız başına kaldığında, o nefret ve kini yıkan kahrolası bağımlılık duygusuna yenildiğinden her şey başa sarıyordu.

Doğu'ya karşı kurduğu savunma mekanizmasını şimdilik yıkmadığı sürece bu ihanetten o galip gelecekti. Yalnızca son dakikaları kalmıştı. Hemen şimdi sırtını dönüp gidişini görmek istiyordu.

"Bittiğini anlamam için daha ne yapmam gerek?"

Şiddetle kafasını iki yana sallayan Doğu, savrulan gözyaşları gibi çelimsiz ve güçsüzdü. "Bitmediğini anlamam için ne yapmam gerekiyorsa onu yapmam gerek," diye cevapladı. Ürkekçe yaklaştığı her defasında reddedilmekten canı yanıyordu.

"Sen korkumun ta kendisisin, İnanç!"

İnanç acımasızlık kılıfına büründüğünden söylediklerinden asla etkilendi.

"Kredilerini rükettiğini söylemişim."

"Yalvarırım beni itme, sana zarar vermekten korkuyorum. Sana ulaşmama izin ver."

“Sen bana varlığınla zarar veriyorsun zaten,” dedi. Pervasız dili, kıracağından asla korku duymayan nefret dolu bakışlarıyla birleştiğinde İnanç Gürmen olmaktan çıkıyordu. “Şimdi bu evden git, bir daha sakın gelme!”

“Gitmeyeceğim,” diye diretti. İnanç’ın nefreti karşısında çaresiz çırpışlarının boşa çıkacağını içten içe biliyor ancak konduramıyordu. Hatem ile bir ilişki kurmuş olmasından ödü kopuyordu. “Sen beni kabullenene kadar burada kalacağım.”

İnanç onu sarsacak soruyu çekinmeden sordu. “Beni öldürmek mi istiyorsun?”

Dehşetle irkilen Doğu, “Hayır,” diye yanıtladı. “Hayır... Hayır, hayır...” Tekrar eden olumsuz yanıtların yetersiz kaldığını düşündü. İnanç’la yeniden yaşamayı istediğini söylüyorken, ona bir zarar vermekten çıldırma şıncasına korkuyorken bu soruyu yöneltmek akıl işi değildi.

“O zaman git. Çünkü seni kabulleneceğime ölmeyi tercih ederim, Doğu.”

Zehir saçan kadın adamı nasıl bir acıyla sınadığını bilmeden sözlerine devam ediyordu.

“Git Doğu!” Kapıyı göstere göstere yüzüne bağırdı İnanç. Az sonra bayılacakmış gibi duran Doğu’nun hâlini daha fazla görmeye takati kalmamıştı.

Sevdiği kadından pek farksız değildi Doğu. Ne bu acımasız tavrını görmeye takati kalmıştı ne de bir zarar daha verdiğini bilmeye dayanacak gücü. Arkasını dönüp bir şey söylemeden kapı kolunu indirdi. İlk defa geldiği evden kovulmak canını yakmıyordu; canını yakan şey, onu kabullenmek yerine ölümü tercih eden kadının bitirmişliği idi.

Kapının ardında telaşlı yüzlerle karşılaştığında acıyla gülümsedi. İnanç’ın ölümü tercih ettiğine hepsi şahitti. Fakat onun canını yakan Hatem’in ta kendisiydi. İnanç’ı yönetenin o olduğunu, ailesinin o ne derse ona göre hareket ettiğini biliyordu. Bu gerçek içini kemiriyordu.

Doğu ölümcül bakışlarıyla doktoru arkasında bırakarak evden fırladı.

Zehir zemberek sözleriyle yıktığı adam evden çıkarken İnanç mutfaktan ağır aksak adımlarıyla uzaklaştı. Yüklendiği bütün acıları indirdiğini sanırken bilakis katlamıştı. Hem de taşımaya dermanı kalmayan yüreğiyle...

“İnanç...”

Şevval’in ağlamaklı sesini zar zor işitti. Önünü kesen Hatem Savcı’dan gözlerini kaçırarak yana kaydı ve odasına doğru yol aldı. Yalnız kalmak istediğini özellikle belirtmesi gerekmiyordu. Neticede herkes bunu akıl edecek yaşıydı.

Doğu’nun sesleri kulağında yankılanırken, hayal kırıklığının sindiği yüzü gözlerine resmedilirken İnanç unutamayacağı o anı hatırlayarak son nefesini vereceğini hissediyordu.

Nabızı hissettikleriyle hızlandı. Sıcağı sıcağına yaşadıklarından en çok

etkilenen yine kalbi olmuştu ve İnanç onu yaşatmak için sarf ettiği bütün direnişi kaybediyordu.

Odasının kapısını kapatmak üzereyken Hatem önünü yine kesince gözlerini devirdi.

“Beni yalnız bırak... Lütfen...”

“Yalnız kalmaman gerek. Neler olacağını...”

“Hiçbir şey olduğu yok!” diyerek kızgınlıkla adama patladı. “Hiçbir şey olmuyor işte. Kaybediyorum yine. Beni yalnız bırak.”

Kapıyı çarparak üzerine kilitledi. Kulaklarını bu saniyeden sonra kapı arkasında kalanlara tıkadı. Ne uyarılar ne yalvarışlar onu bu odadan çıkaramayacaktı. İnanç son nefesini verene kadar Doğu'nun üzerinde bıraktığı etkiyle kalacaktı.

Telefonundan en sevdiği şarkıyı açtı. Dışardan gelen sesleri kesme amacı nihayet işine yaradı. Az önce kulak ağrıtan çığlıkları artık duymuyor, sadece kapının yumruklandığını görebiliyordu.

Gözlerini kapat ve kurtul

Gözlerini sadece kapıya değil, yaşadığı korkunç hayata da kapatır gibi yumdu İnanç Gürmen. Yatağına tüm ağırlığıyla düştü. Dizlerindeki ağırlık oturduğunda bitmişti fakat yüreğindeki ağırlık bitecek gibi değildi. Perişanlıkla geçirdiği yıllarını, henüz yaşayamadığı gençliğini bir aşk acısıyla tamamen bitiriyordu.

Duvara asılı aynaya gözleri çarptı. İnanç kendinden ziyade kırılmış, yıpranmış bir kadın görüyordu. Yalnızca ferî sönmüş gözlerini değil, gülüşü silinmiş dudaklarını, artık gülmekten kırılmayacağını bildiği yanaklarını, ağaracağı için üzüleceği saçlarını...

Yarım kalan her şeyin ötesinde acısını gördü İnanç.

Aynadaki yüzüne bakarken kırık bir tebessüm yüzüne sindi. “Acımla bakışacağımı hiç düşünmezdim...”

Şaşkınlık duygusunu hâlâ hissedebiliyor olması ona göre bir mucizeydi. Hızlanan nabzının yaşattığı acı ona her anlamda ızdırap veriyordu. Yorgunlukla ayaklanan İnanç, üzerindeki kalın kazağı kafasından sıyrıp çıkardı.

Siyah surteniyle kaldığında duvardaki aynaya uzunca süre baktı. Eli ağır ağır sol göğsüne uzandı. Avucunu sol yanına bastırduğunda hissettiği nabzun hızından ilk defa korkmadı. Yavaşlaşa hayatı son şeritte yol alacak, durduğunda bitmiş olacaktı.

Artık sol göğsünün altındaki dikiş izlerinin bir anlamı yoktu...

“Senin aşkına mı ihanet ettim, Batu?” diye fısıldadı. “Beni seven kalbi hiçe saydığım için mi mutsuzum?”

Hissiz sesini algılayamıyordu. Duymak istediği Batu'nun sesiydi.

“Konuşsana Batu... Bana kırgın mısın?”

Kırgınım dese anlardı İnanç. O kırgınlığı tattığından ona hak verirdi.

“Yoksa beni çok özlediğin için mi yanına gelmemi istiyorsun?”

Bilincini henüz yitirmemişti. Ancak tüm hisleri uyuşmuştu. Kapının 22 sonra kırılacakmış gibi vurulmasını algılayamıyor, sadece inip kalkan göğsünü seyrediyordu.

"Biliyor musun, zamanım daralmış gibi hissediyorum. Yanına gelme az kalmış gibi."

Hislerinde pekâlâ yanılmayan İnanç ölüme yaklaştığını biliyordu. Karanlık onu kendine çekiyor, karşı çıkmak için bir hamle de bulunmuyordu. Ölüm kollarını açsa İnanç üzerine düşünmeden arlayacak kadar bıkkındı.

Yaşamı boyunca bir arayış içinde kaldığından ve bu arayışı tam buldum derken kaybetmiş olmaktan mütevellit epey yorgundu.

"İhanetimi kaldıramadın biliyorum... Ben de ağabeyinin ihanetini kaldıramıyorum, Batu..."

Gözlerini sıkıca kapatan İnanç Gürmen, yanağına sızan sıcak yaşlara bir daha dokunmadı. Kendi ölümüne ağladığını cansız bedenini buldukları anda anlayacaklardı.

"İnanç..."

Kulağının dibinde fısıldayan sesle gözlerini açtığında hemen arkasından onu gülümseyerek izleyen Batu'yu gördü.

Ölümlüm çok yakın... Hissediyorum, dünyada son saniyelerimi geçiriyorum.

"Ne oldu? Çok hırpalanmışsın."

İnanç konuşmadı. Arkasında durup onu gülümseyerek izleyen adamdan gözlerini de alamadı. Büyülenmişçesine onu izliyordu. Ne çok özlemişti onunla konuşmayı, sıcak gözleriyle onu kucaklayıp dünyadaki en güzel ve tek kadınmış gibi hissettirmesini...

"Bencil olmayı birazcık becerebilseydin kalbin kırılmazdı," diyerek suçlayıcı tavrını sürdürdü Batu. "Kalbinin kırılması, kalp kırmaktan daha acıdır."

"Batu..." Adını hıçkırıklarla zikrettiğinde aynadaki adama ıslak dudaklarıyla gülümsemeye devam etti. Sanki onu gözyaşlarıyla karşılamak ihanet etmekte.

"Neden ağlıyorsun? Kalbini kıracağını biliyordun."

Ağabeyine kızgındı. "Dur," dedi İnanç. Birinin daha suçlamasını kaldıramazdı.

"Kibirli olsaydın biraz. Kalbin kırılmadan sen onun kalbini kırdıydın."

"Sus..."

"Ne aptal bir kalp ama."

İnanç devamını kabul etmedi. "Gidelim," dedi gözünü karartmış gibi.

"Beni çok mu özledin?"

"E... Evet..."

"Ölümü kabul edecek kadar çok mu?"

"Evet," dediğinde kafasını çevirmeye çalıştı.

Batu izin vermedi. Çenesinden sıkıca tutarken acısıyla daha çok bakı-
masını istercesine gözlerinin içine baktı.

Cık cık cık... "Gözlerini benden sakın ayırma."

"Benim için yaşamamı isterdim, Batu."

"Sen bizim için yaşıyorsun."

"Hayır, bizim için ölmek istiyorum artık."

"Bu, benim için Doğu'dan vazgeçeceğin anlamına gelse bile mi?"

"Evet, o anlama gelse bile."

"Seni sevenleri tek bırakacağın anlamına gelse bile mi?"

Ardında bırakacaklarını düşünmeden kabul etti İnanç Gürmen.

"Evet, o anlama gelse bile."

"Benimle gelmek istiyor musun?" diye fısıltıyla sordu Batu.

"Evet, istiyorum."

"Seni sonsuzluğa götüreceğim, kabul ediyor musun?"

"Evet."

"Doğu yerine beni tercih edeceğine emin misin?"

"Evet..." dediğinde bu sefer tamamen Batu'ya döndü. "Kalbimi kı-
ranlara merhamet etmeyeceğim..."

Batu bir kez daha gülümsedi. Ellerinden tutarken onu yatağına doğru
götürdü. Mezarına gider gibi yatağına yaklaştı. Yatağına uzanıp cenin po-
zisyonunu aldığı anda saniyeler sonrasını hayal ederek gözlerini yumdu.

"Gerçek ortaya çıkmaya hazır, güzelim," diyerek eğilip alnını öptü. "Seni
orada bekliyorum. Beni fazla bekletme."

Yaşamı boyunca nasıl öleceğini bildiğini sanmıştı İnanç. Yaşamak için
muhtaç olduğu sağlıklı kalbi beklerken hastane köşelerinde can vereceğini
sanırdı. Hayatına Batu gibi bir adam girdikten sonra ölmekten daha çok
korkar olmuştu. Onun enerjisi ve yaşam sevinci İnanç'ın eksiklik hissini
çoğaltmıştı.

Bugün ise yaklaştığını hissettiği ölümle ne şekilde tanışacağını bilmi-
yordu. Batu elini uzatmıştı, İnanç nihayet kanatlarına kavuştuğundan
korkusuzca uçacaktı.

Kapı kılınçasına vuruluyor ancak İnanç duymuyordu. Dudağında
Batu'ya kavuşacağının heyecanlı gülümsemesi vardı. Sol gözü seğirir, elle-
ri tir tir titrerken İnanç inadına gülümsüyordu. Çünkü ölüm ona tatlı bir
kurtuluş gibi geliyordu.

Vadesini doldurmuş ruhu bedenini terk etmeden gözlerini hevesle
yumdu. Şüphesiz bu hevese intihar denirdi.

"İnanç!"

Hatem'in bağırışını, Şevval'in çığlığını bir daha duyamadı. Karanlık
İnanç'ı kendine çekerken kapıyı kırıp içeri dalanları şoka uğratmıştı.

İnanç Gürmen, kilitlediği kapının ardında onlarla vedalaşmadan ölü-
mün ellerine kendini bırakmıştı. İnanç Gürmen, sevdiklerini tüm çaba-
larına rağmen bırakmıştı. İnanç Gürmen, ölümü hak görenlerin savaşı
kazanmasına izin vermişti.

Geriye sevilecek bir tek mezar taşı bırakmıştı.

*

Hayaller gerçekleştirilmek üzere ertelendiğinde pişmanlık hemen arkasından hazırmış gibi gelirdi. Erteleğine üzmekle kalmak bir tarafa, başa gelen belanın da çilesi bu üzüntüyü dağ gibi büyütür, omza hiç yokmuşçasına yükü bindirirdi.

Üç gündür hayallerini ertelemenin pişmanlığını yaşıyordu Şevval. Üç gündür eğlenmek için birbirlerine zaman ayırmadıkları İnanç'ı yoğun bakım kapısının önünde bekliyordu.

Geciken her şey için insan önünde sonunda kendini suçlarken buluyordu.

"Bugün de bize ses vermedi," diye söze girdi Şevval.

Arda gözlerini yoğun bakım kapısından çekip ona çevirdi. Hüzün perdesinin çekilmediği ifadesi sönüktü. Yalnızca bir güneş gibi parlatacak habere ihtiyaç duyuyorlardı.

İnanç uyandı, cümlesi gibi...

Üstelik durumu günden güne kritikleşiyor, o ameliyattan sağ çıktığı için Hatem iyi olacağını söylese de Arda dâhil kimse inanmıyordu. Başlarına çöken kara bulutları dağıtamıyorlardı.

Arda gözlerini az sonra bayılacakmış gibi duran boynu bükük hamile kadından çevirdi. Ondan daha kötü olan biri varsa o da İnanç'ın annesiydi. Yine de herkesten daha umutluydu. İçi yanarken bile Şevval hamile olduğu için günlerdir üzerine titriyordu.

Babasının katı duruşu Arda'yı yaralıyordu. Tüm bu olanlar için kendini suçladığı açıktı fakat artık iş işten geçtiği için kızını kaybetmeye yaklaşmıştı. Kalan son dirayetiyle uyanacağı anı beklediğini biliyordu Arda.

Gözleri adımlarca uzaklıkta Şevval'den bakışlarını bir an olsun ayırmayan Ertu'ya kaydı. Eğer Şevval ile konuşmaya gitmeseydi Doğu bir zarar verir korkusuna kapılmaz, peşinden gitmezdi.

Doğu...

Henüz İnanç'ın fenalaştığını söylememişlerdi ve o kavgadan sonra nereye gittiğini kimse bilmiyordu. İnanç onu hayatından tamamen çıkartmakla kendince haklıydı. Fakat arkasındaki nedenleri daha önce söyledilerdi bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Uyanacağına şüphem yok. İnanç gerçekten çok güçlü bir kız."

"Bundan güç alıp hayatını kararttılar kızın."

Sözünü esirgemekten caymayan Şevval'e manidar bakışlarıyla açıklama gafletinde bulundu Arda. "Haksızlık ediyorsun. Doğu, İnanç'a böyle olacağını söylediği hâlde babası kabul etmedi."

Şevval hışmıyla Arda'ya döndü. "Babasının o tehlikeye göz yummasını mı bekliyorsunuz? Ya siz Doğu'yu savunmak için kızının hayatını tehlikeye sokmaktan korkan bir babayı nasıl zan altında bırakırsınız?"

"Demek istediğim o..."

“Sus Arda! Laf arasında Yavuz ağabeyi suçlamaktan vazgeçin artık. Başınızdaki bela bir evin içinde yanmanıza kadar götürdü. İnanç oradayken Yavuz ağabey bunu öğrenseydi ne olacaktı?”

“Bu yüzden her şeyi anlatıp göndermek istedi, Doğu. Fakat İnanç’ın o korkularla yaşamasına razı gelmedi, delirme ihtimali bile vardı. Lütfen bu açılardan bak!”

Hangi açıdan bakarsa baksın, yaptıkları her şey İnanç’a zarar vermişti. Şevval bugün bebeğinin sağlıklı olmasını Allah’ın onlara merhamet etmesine bağlıyordu. Aksi hâlde bebeğini karnında günbegün büyütme yerine ilk ayında kaybederdi.

“Yaptığınız her şey İnanç’a zarar verdi. Bak hepimiz ayaktayız. Doğu, İnanç’ın hayatına girdiğinden beri bu kıza zarar veriyor. İlişkileri oldu, yine zarar gördü. Anlaştılar, yine zarar gördü. Bu eziyet hiç bitmedi, Arda.”

Kasten yaptığı rezaletin arkasında bile kabul edilmese de sebepler vardı. Espinoza sandıkları düşmanlarının New York’a neredeyse hükmedecek bir çete olduğunu öğrendiklerinde İnanç’ı saf dışı tutmayı kararlaştırmışlardı. Ama dik başlı, bildiği okuyan kadın o küçük burnunu sokarak ellerini bağlamıştı. Hoş, onun gözü karalığı da bir başkaydı. Arda, İnanç’ı suçlamıyordu; Şevval’in körü körüne suçlamaya devam etmesini hazmedemiyordu.

“Biz bundan hoşnut muyuz, Şevval? Başta olanlar Doğu’nun hem kardeşi için kendi içindeki savaşı yüzünden hem de ailelerimiz tehlikeye girmesin diye yapmak zorunda kaldığıydı. Tamam, kabul edilemezdi, sonrası için geri gelme bile telafi etmeye çalıştık. Acın var diye mazur görüyorum. Benim niyetimi bu şekilde suistimal ederek haksızlık etme. O zaman başlarda yaptığımız acımasızlığımızdan senin de bir farkın kalmayacak!”

Şevval onu azarlayan adama inanamayarak kafasını salladı. “Yapmadığınız bir şeyi söylemediğim hâlde üste çıkma, Arda. Sen bu kadar pişkin değildin!”

Aralarına giren mesafe ve kavga yüzünden oluşan kırgınlık Arda’nın isteyeceği en son şeydi. “İnan bu tartışmanın zamanı ve yeri değil. İnanç uyansın, gelin hepiniz ağzıma tükürün. Tamam mı? Kabul ediyorum, hakkınızı bırakmayın.”

Şevval öfkelenerek yerinden kalktı. Arda ile tartışmaktan nefret ediyordu ancak İnanç’ın bu durumda olmasını babasına bağlamak çok büyük haksızlıktı.

Yavuz ve Jülide Gürmen’in yine bir tartışmaya tutulduğunu görünce acıyla dolu nefesini bıraktı. Kızının bu hâlde olmasını kocasına bağlayan Jülide Hanım, acısını katlamaktan ve kocasının da sağlığına zarar vermekten ötesine geçmiyordu.

Birilerini suçlamanın zamanı değildi. İnanç içeride hâlâ yaşam savaşını veriyordu.

Alışık olduğu suçlamaları tekrar duydu Şevval.

“İnanç o çocuğu bırakmaz, hayatını yaşamasına izin ver dedim sana. Kızım tehlikede, dedin. Bugün var yarın yok, en azından mutlu olsun, dedim, onunla mutlu olamaz, dedin. Mutlu olduğunu gördün, kabul kenemedin. Sana hak verdim ama çok yanlış yaptın, Yavuz. Kızım bana bugün de anne demedi. Bugün de ömrümden bir ömür daha gitti.”

“Benim kızım bir serseri tarafından işkence gördü aylarca. Buna nasıl sessiz kalmamı istersin?”

“O serseri seni arayıp burası tehlikeli, İnanç için ne yapayım diye sordu. İnanç’ı sana gönderdi. Seni uyardı her şeyi bilsin diye, sen kabul etmedin. Doğu başında hatalıydı, evet ama bu sefer doğru yolu çizdi. İzin vermedin, Yavuz.”

“Çünkü onun hataları yüzünden tehlikedeydi. Seni dinleyip İnanç’ı oraya gönderdim. Başında New York’a göndermeseydim, ne kadar tasvip etmesem de kızım bugün o çocukla birlikte olurdu. En azından ayakta sağlam kalırdı.”

“Suçlu ben mi oldum şimdi?”

“Ya Jülide Hanım, kalbimi anlıyor musunuz şimdi? Suçlanmanın ağırlığını aylardır çekiyorum, bana evet de sana hayır mı?”

Tartışmalarına daha fazla dayanamayan Şevval sırtını döndüğü çifte yüzünü döndü. Ertu da dayanamamış olacaktı ki ayaklanıp onlara doğru yol almıştı. Onu görmezden gelmeyi başararak Jülide’nin yanında yerini aldı Şevval.

“Yavuz ağabey,” diye seslendi Ertu. “Bir hava mı alsak dışarıda?”

Yavuz Gürmen kızgınlıkla parıldayan gözlerini Ertu’ya dikti. Onları burada istemediğini defalarca kez söylemişti fakat onu dinlemiyorlardı.

“Hayır!” diye çıkıştı.

Şevval kolundan tuttuğu kadına bir şey söylemeden yoğun bakım kapısının önünden uzaklaştırdı. Temiz havayı onlar alabilirdi. Jülide’nin duraksadığını fark edince sormak için yüzüne döndü. Tam o esnada onlara doğru gelen Doğu’yu gördü.

Şevval nefesinin kesildiğini hissedemeyecek kadar ona odaklandı.

Doğu olduğuna bir an şüphe duydu. Yüzünün rengi kıpkırmızı olmuştu, adamın çökmüş hâli onu olduğundan farklı biri gibi gösteriyordu. Göz akının yüz rengine karıştığı kızarıklığı ürkünçtü.

Bu adam kesinlikle Doğu değildi.

Haberi nasıl almıştı? Evde bebeğinin başında bekleyen annesinden... Ya da arkasından koşa koşa gelen babasından...

“Doğu, oğlum...”

Yoğun bakım ünitesinin kapısına doğru yol alırken öfke duyduğu Yavuz Gürmen’e nefretle baktı Üzeyir. Aylar önce o telefon görüşmesinde İnanç’ı aniden göndermenin onu öldüreceğini ısrarla söylediği hâlde ina-

dından vazgeçmemişti. Kızını göz göre göre ölüme götüren adama hakarı. ken yüzüne yumruğunu indirmek istiyordu.

“Doğu!”

Babasının ikazını duymazdan geldi. İnanç'ın sürünmesine sebep olan. lardan biri de babasıydı.

Fakat şu an bunlarla uğraşmak istemiyordu. O sadece İnanç'ı istiyor. du. Ölümüne sevdiği kadını görüp ona sarılmak, hayata döndürmek, yaralarını sarmak, hissettiği bütün acıları uyuşturup ondan arındırmak istiyordu. Önüne çıkmaya çalışan ne Şevval'i gördü ne de Jülide Hanım'ı. Görmek istediği bir tek kişi vardı.

O da içeride yaşam mücadelesi veriyordu.

Toprağıma muhtaç olacaksın diyen kadın bunu gerçekten başarıyor muydu? İnanç Gürmen onu bırakıp gidiyor muydu bu sefer?

Doğu gözünü kırpmadan arkasından giderdi. Elinin tersiyle gözyaş. larını bir kez daha sildi. Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atan adamı şimdi burada can verebilirdi. İnanç'ı bir kez daha burada görmek zaten ölümün en acısıydı. Doğu buna dayanamıyordu.

Onu hastayken görmeye hiç dayanamıyordu.

Yeter ki yaşa İnanç, ben bir ömür sana uzaktan bakmaya razıyım!

Hastanenin içine koşu koşu girdiğinde ve merdivenleri hızlı hızlı çık. tığında bütün gücünü tüketmişti. Derman kalmayan dizlerine rağmen kalan son kuvvetiyle yoğun bakım kapısına son adımlarla yaklaşıyordu. Görmekten ölesiye korktuğu sahneyi tekrar yaşayacaktı.

Bir çocuk gibi hıçkırma hıçkırma ağlamaktan omuzları sarsılıyordu. “İnanç gitme...” diye fısıldadı. Onu duymasını o kadar çok istiyordu ki...

Ünitenin kapısı iki yana doğru açıldığında Doğu yerine mih gibi ça. kıldı. Bir haber mi vereceklerdi? Hemşirenin telaşlı adımlarıyla hiçbir şey söylemeden yanlarından geçişini büyüyen gözleriyle izledi. Orada sadece İnanç yatmıyordu. Belki de başka bir hastaydı, hemen ona bel bağlaya. mazdı.

Doğu korkmak istemiyordu. Onun bebeği güçlüydü, hayatı seviyor. du.

“Doğu...”

Yanına ilişen arkadaşına bakmadı. İnanç kaç gündür hastanedeydi ve hiç kimse ona söylemiyordu. Annesi söylemeseydi hâlâ bilmeyecekti. İnanç'ı bir daha hiç göremeyebilirdi.

Batu gibi.

Belki de Batu'nun yanına gidiyordu.

“Doğu... İyi misin?”

Yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. Ertu'nun sorusunu işitince acısıyla beraber öfkesi de katlandı. İnanç ölümle mücadele ediyor. ken nasıl iyi olabilirdi? Böylesine saçma bir soruyu soracak kadar aklını mı yitirmişti bu adam?

“Bana neden... Neden haber vermediniz?”

Ertu yurkununca camın önünde çaresizce içeriye bakan adama odaklandı. Sevdiği kadını bırakmasını isteyen adama. Bir yanı deli gibi hak verirken diğer yanı Yavuz Gürmen’in ateşler içinde yanmasını istiyordu.

Doğu olacakları öngörmüştü.

“Mezarına mı çağıracaktınız, ha?” Öfkeyle dostuna bağırdı. “Söyle-sene lan mezarına mı çağıracaktınız? Ben onu kefeniyle mi görecektim orospu çocuğu?”

Jülide Hanım’ın hıçkırıklarını duyduğunda omuzları çöktü. Onlara gizli gizli yardımcı olan oydu. İnanç üzülmessin diye kocasını ikna etmek için karşısına almayı bile göze almıştı. Herkes İnanç mutlu olsun diye uğraşmıştı. Her çaba bir inat yüzünden güme girmişti.

“Dışarıda konuşalım hadi... Bak durum yeterince kötü.”

Haber vermeyen fakat gelince de tepkilerine müdahale eden dostlarının telkinlerine, engellerine tahammülü sıfırdı ve onu durdurmanın sırası değildi. Arda ve Ertu’yu iterek Yavuz Gürmen’e yanaştı. Yüzüne her şeyi kusakaktı Üzeyir.

“İnanç’ı benden almak için her şeyi yaptın. İçin rahat mı?” Soruyu sorarken acımasızdı. “Söyle bana, için rahat mı? Şimdi daha mı mutluyuz? Öldürdün ulan ikimizi de!”

Yavuz Gürmen bir karşılık vermeden sırtını tekrar ona döndü. Doğu babasının yanaştığını görünce öfkesini ikisine de kismaya hazırlandı. Bu sürecin mimarı onlardı. Yanlış planlama onların canını almaya kadar görmüştü. Doğu ölümün ucundan dönmüştü fakat İnanç hâlâ tökezliyordu.

“Size onu bırakırsam ölür dedim,” diyerek işaret parmağıyla kendisini gösterdi. “Hepiniz beni suçladınız. İkiniz de onu terk etmemi istediniz. İnanç’ı korumak için canımı feda ederim dedim. Gönder, dedin!”

“Doğu.” Babası omzuna dokunarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. “Acısı büyük, yapma. Bunları konuşmanın yeri değil, oğlum.”

“Benim de acım büyük! Aylardır geberiyorum... Ölüyorum, baba...” Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. “Ben de ölüyorum... Hanginiz beni gördünüz? Onun için deliriyordum. Onu ayakta tutan tek kişi bendim. Onu da elinden aldınız. Bak şimdi nerede?” derken işaret parmağıyla yoğun bakım kapısını gösterdi.

Gözünün önünden hızla geçen bir şey çatışmayı başlatan Doğu Üzeyiroğlu’nu durdurdu. Nefes kesen bu anı başta idrak edemedi ama sonrası çorap söküğü gibi geldi.

Yavuz Gürmen’in yanından koşar adımlarıyla içeri giren Hatem’i, arkasından İnanç diye bağıran Jülide’nin feryadını, babasının kaskatı kesişini, Arda’nın sorgusunu, etrafında oluşan her şeyi sessizce izledi Doğu.

Ünitenin otomatik kapısına doğru refleksiyle yol alırken biri tarafından durdurulan Doğu, elini hiddetle çekerek, “Dokunmayın!” diye uyardı.

Hatem'in koşuşu yetişmeye çalıştığı İnanç ise şayet. Doğu'nun da peşin. den içeri girmesi gerekti.

İnanç onunla vedalaşıyor olamazdı. Onun gelmesini ve ölümüne bire. bir şahit olmasını istemiş olamazdı.

Bu hayatında vereceği en büyük cezaydı.

Kapının yanındaki camdan içeriyi dehşet dolu gözleriyle inceliyordu. Hatem'in bir odada başında müdahale ettiği İnanç mıydı?

"İnanç... Bebeğim, özür dilerim... Yemin ederim bunu ben istemedim Allah belamı versin ki bunu ben istemedim."

Cama dokunarak İnanç'a uzanmayı amaçladı.

"Uyan lütfen... Yemin ederim beni istemezsen bir daha karşına çık. mam. Ama uyan. Uyan, beni sensizlikle sına. Buna dayanamam."

Etrafındaki hareketlilik çoğalarak hızlanmaya başlamıştı. Yoğun bakı. ma giren doktor ve hemşireler telaşlıydı. İnanç onu bırakıyordu...

"İnanç!" diyerek hızlıca cama vurdu. "İnanç gitme..."

Hatem şok vermek için defibrilatörle görüldüğünde gözleri kocaman açıldı. Camın önünden ayrıldığı gibi kapıya doğru koştu. Dengesini kay. bedip yere düşen Doğu, otomatik kapıyı eliyle zorlayarak açmaya çalışı. yordu. Zorladığı kapıdan dostları ve güvenlik görevlileri uzaklaştırırken Doğu ağlayarak isyan ediyordu.

İnanç'ın kötü haberini duymayacaktı. Batu ve Kont'tan sonra ölesiye sevdiği kadını kaybetmeyecekti.

"Doğu dur oğlum, dur."

Ertu ve Arda'nın seslerini duyuyor fakat anlayamıyordu. Kulağında İnanç'ın hızlanan ritmi yüzünden öten cihazın ürkütücü sesi yankılanı. yordu. O ses aralıklarla ötmek yerine tekdüze ilerlediğinde Doğu'nun kal. bi duracak, o vakit sevdiği kadınla beraber yaşamı sonlanacaktı.

"İnanç... Yalvarırım aç gözünü..."

Sesini duyması için bas bas bağırdıkça, kapıyı zorladıkça onu engel. leyenlerin sayısı çoğalıyordu. Doğu'nun çıldırması bu sayede büyüyerek onları alt etmesini sağlıyordu.

"İnanç uyan... Uyan, beni tek bırakma..."

Şevval kızı için ağlayan Jülide Hanım'ı sakinleştirmeye çabalıyor, Şa. hin Bey ve hemşire ise sandalyeye yığılan Yavuz Gürmen'i çıkan kargaşa. nın içinden kurtarmaya çalışıyordu.

Doğu onu tutan adamların elinden kurtulmayı başardığında kendini ünitenin içine atabilmişti. Amacı İnanç'a ulaşmakken durdurmak için üze. rine gelenler yüzünden yere düşerek burnunu çarpmış, çarpmanın etkisiyle de sersemlemişti. Kan kokusunu hissettiğinde ürktü. O her şeyi hissedebili. yorken İnanç başında mücadele edenlere rağmen hissizleşiyordu.

Ne kanayan burnu ne çekiştirilmekten paramparça olan kazağı ne de durdurulmak için tutulup moraran kolları onu sakinleştirdi. O sadece İnanç'ı istiyordu.

“Beni bırakma, güzelim... Yalvarırım beni bırakma.”

İnanç’a ulaşmasına sadece bir kapı kalmıştı. O camın ardında gördüklerine bir son vermeye yalnızca bir kapı kalmıştı. Parmakları parlak zemini tırmalıyor, dizleri kanlar içinde kalıyordu. Engel olanlar çok fazlaydı. Engel olanlar yanlış yapıyordu. Doğu onun yanında sakinleşebilirdi ancak.

Doktor Hatem terler içinde İnanç’ın yaşaması için mücadele ederken Doğu seyrettiklerinin acısından ölüyordu.

“Sensiz olmaz... Sensiz olmaz bunu bil... Sensiz yaşayamam.”

İnanç acı naraları duymadan geçen her saniye hayatla olan bağlantısını koparıyordu.

“İnanç gitme!”

Hatem’in bağıırışını işittiğinde can vereceğini sandı. Üç gündür bu hastanede süren yaşam savaşı sanki az sonra son bulacaktı. Onu çekiştirmeyi bırakıp ensesinden tutarak yüzüne bakmasını sağlayan Arda’ya anlık bir dikkat dağılışıyla odaklandı.

“Böyle yaparak daha kötü olmasına neden oluyorsun, Doğu. Doktorlar işini yapıyor bırak.”

“İnanç uyanacak... İnanç beni bırakmaz...”

“Bırakmayacak,” diye destek veren dostunun ellerinden kurtulacaktı ki, “Sakinleştirici nerede kaldı?” diyen yabancıнын sesi kulağını doldurdu. Anlık sakinleşmesi tuzla buz olarak gazabını yükledi.

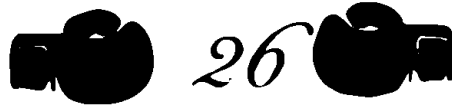
Var gücüyle onu tutan adamları tekmeleriyle uzaklaştırarak emekledi ve kapıya ulaştı. İçler acısı hâline yakarışı eşlik etti.

“İnanç... Bebeğim, ben geldim... Doğu’n geldi. Ölme... Güzelim ölme...”

Yakarışının sonunda ensesinde müthiş bir acı hissetti ve o acıyla iki büküm oldu. Ne olduğunu anlayamadı keza kulağına duymaya korktuğu o tekdüze ses doldu.

Gözleri ağır ağır kapanırken en son duyduğu ses ölüm fermanını yazmıştı.

“Hastayı kaybediyoruz!”

Mayın Tarlası

Doğu Üzeyiroğlu

23 Haziran Anmı

Bebeğim...

Bir telefon nasıl hayat değiştirebilir biliyor musun? Yalnızca bir mesajla nasıl tepeklak olabiliriz?

Aldığım haberler neticesinde atacağım adımlar için iki isme başvurmuştum. Ateş hattında olmanın en dayanılmaz gerçeği, sağ çıkacağının asla bir garantisi olmadığıydı.

Yavuz Gürmen'in verdiği karara Şahin Üzeyiroğlu'ndan destek çıkınca ateş hattının ortasında dostlarımla kalmıştım. Babamın, *"İnanç onun kızı, kararına evet de ve gönder. Yarın bir zarar gördüğünde verebileceğin bir cevabın olsun, o bir baba. Ben de olsam aynı şeyi isterdim,"* sözleri üzerine hareket etmiştim.

Bizi bitiren, planlarımızın baltalanması sonucunda verilen kararlardı.

Kimse beni kontrol edemez, bu hayat benim ve nasıl istersem öyle yaşarım, dediğim her gün hayatımı elimden almaya kararlı olan bir grup, beni özgürlüğümünden alıkoyarak zaferlerini kutlamışlardı.

Evet, ben sevgiye layık olmayan, masum insanlara zarar veren, kötü, bencil bir adamdım. Yoksunluğum zarar vermeye teşvik ediyor ve bundan haz almamı sağlıyordu. Korkunç bir adamdım; eksik yönlerimi dolduracak ve bunu farkında olmadan yapacak bir kadın üç yıl sonra hayatıma girene dek.

O seçilmiş kadın sayesinde artık iyiydim.

İyi biriyim, değil mi?

Güzel kadını katran karası kalbimi onarak beni örselendiğim karanlığımdan kurtarıyordu. İyileşiyordum. Farkında olmadan beni hayatın güzelliğiyle tanıstırıyordu. Elinden tuttuğum için asla pişman olmadım.

Olmayı da katiyen istemiyordum.

Fakat asnn en tehlikeli duygularını taşıyan düşmanlarım elini bırakmaya zorladılar. Beni iyi bir adama çeviren kadını bırakmam için ellerinden ne geliyorsa yaptılar.

Başardılar mı?

Saklandığım duvar köşesinde sokağı çığlıklarıyla inleyen ve az sonra bir kriz geçirecek ihtimaliyle beni ölümden beter eden bebeğimi gizlice izlediğime göre bunu epey iyi başarmışlardı.

Beni görmesinin imkânı yoktu. Çırpınışları gözümün önünde hüvyüyor, adımı zikreden dili yorulmadan gerçekleri yüzüme vuruyordu. Onu izlediğimi biliyor, çıkmam için biçare yalvarıyordu. Yıpranacağını, kaldıramayacağını biliyordum. Bugün olanlar önümüzdeki günlerin hatta ayların ön izlemesiydi.

Dean'i ve Sockdolager çetesini sikeyim!

Gördüklerim tükenen gücümü emiyor, ona bir daha kavuşmak için kendime verdiğim kıytırık sözümü çürütüyordu. Onu izlemek cenaze merasimimi izlemek gibi bir şeydi.

Sahi bunlar önceden çektiirdiklerimin cezası mıydı?

Ben kötü bir adamdım.

İnsanları acılarla kavurup isyan etmeye mecbur etmekten aşırı haz alıyor, mabedimde karanlıkla beslenen ruhumu bir ateş kadar güçlendiriyordum.

Her şeyi geride bıraktım. Çıldırttığım insanların bir gülüşüne hasrettim. Verdiğim bütün zararlar için telafi borcu ödüyordum.

Fakat peşinden koştuğum doğrularımın önünü, geçmişimdeki hatalarım kesiyordu. Zamanında hayatımda olmasından rahatsızlık duymadığım yanlış insanlar, şimdi sevdiğim insanlara da zarar veriyordu.

İnanç Gürmen, hayatımın kadını...

"Ağlama... Bebeğim..."

Kendimi yatıştırmam mümkün değilken terk edildiğini zanneden fakat olaylardan habersiz olan İnanç'ı bu hâlde izlemek düşündüğümünden ve beklediğimden çok daha meşakkatli olmuştu benim için.

Son kez göreceğimi bildiğim sevgilimi görmek için biriken gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken ağır ağır küfrettim. Bunun olacağını biliyordum. Onları uyardım; bensiz yapamaz zira ben de onsuz yapamam demiştim.

Ama dinletemedim. Kimse beni dinlemedi.

Doğu Üzeyiroğlu, 23 Temmuz Anısı

Takvimlerden bir ay geçti...

"Aklımdasın, bebeğim... Seni unutamıyorum... Seni unutmak istemiyorum..."

Nefes almak için kıvrıldığım pencerenin kenarında, bir ay öncesine kadar kollarımın arasında gülümseyen kadını düşledim. Akıl sağlığını yitirmeden onu hissetmeliydim. Ellerini bırakmak zorunda olduğumu unutup nefesimi kesen sevgilime sarılmalıydim. Avuçlarımın içini yakan güzel yüzünü severken içimi titreten dudaklarında kaybolmalıydim.

Kahretsin ki belirsiz saatlerle geçirdiğim günlerim ona uzanmama izin vermiyordu. Üstelik her şeyi rayına oturtmadan karşısına çıkmaya cesaretim yoktu.

Beni affedecek miydi?

Kalkmam için beni silkeleyen bir dolu insan etrafımdaydı ancak ben İnanç olmadığı için yapayalnız olduğumdan kolumu kıpırdatamıyordum. Birileri bana acilen gitmemiz gerektiğini söylüyordu.

Nereye gidecektik? Ne için gidecektik? Ben İnanç olmadığından rotasını şaşırmış vaziyetteyken nereye götürmeye göze alıyorlardı?

Yönümü bulamadığımdan bu cihanla ilişkimi tamamen bitirmek istiyordum. Çıldırasıya özlediğim kadına uzanamadıktan sonra yaşamamın pek bir önemi yoktu. Beni İnanç'a götüremedikten sonra birilerine koşmamın da faydası yoktu.

"Melanie tek başına fabrikada, onu alabilirler."

Kulağıma bağırان her kimse beni kaldırmadan kendim kalkmayı başaramamıştım. İşe yaramaz biriymişim gibi peşlerinden sürüklemişlerdi. Artık bir yabancı, çıkılmaz bir dehliz, felaketlerin sebebi olan depoda bulunmak kendime nefret duymama neden oluyordu.

Melanie tek başına standın dibine çökmüş vaziyette oturuyordu. Ertu, Arda, Espinoza ve diğer dostlarımla telaş içinde ona koştuğunu ve neler olduğunu sorduklarını hatırlıyorum. Biliyordum, o da benim gibi berbat bir hâldeydi.

Kimseye cevap vermeden ayaklanmıştı. Bana doğru koşuyor, o da gider mi düşüncesiyle korkuya kapılıyordum. *Dayanamıyorum*, diyerek o da gidecek miydi? Keza gidecekse engel olmazdım. Bu cehennemden kim kurtulsa kârdı onun için.

Geleceği için.

Düşüncelerimin aksini yaparak bana sarılmıştı. Sıkı sıkı sarılıp, *"Kendine gelmezsen hepimiz bok yolunda öleceğiz! Bizim için değilse bile İnanç için ayağa kalk, onları tekrar takip ediyorlar,"* demişti.

Onları tekrar takip ediyorlar, dedikten sonra kurulan iletişimin koparılması kararını vermiştik. En az benim kadar yıpranan Ertu, *"İletişimi kopardım, hayatımın biletini kestim,"* diyerek onları korumak adına en zor seçeneğe yönelmişti. Biliyordu ki ona şans vermeyen Şevval bu saatten sonra yüzünü dönmezdi.

Ya ben?

Sevdiğim kadın için savaşın en çetin yüzünü seçmemiş miydim? Tüm bu olanlardan sonra neden çabalamıyordum? Yolun sonu ona kavuşmak ise köşede beklemem bu kavuşmayı çeyrek asır ertelemez miydi?

Bebeğim seni bırakmak istemiyorum.

Kendime söylediğim sözlerin en ufak bir etkisi olsa başıma belayı saran Yancy'nin abisini nefes alamayacak hâle getirirdim. Sıkıığının De-an'ini ülkedeki bütün polis merkezlerini gezerek bahçesinde her bir uzvunu keserdim. Kesmem gerekiyordu, İnanç'a zarar veren her kolu etkisiz hâle getirmem gerekiyordu. Kolumu kıpırdatmamın zamanıydı. Nasıl olduğunu artık bilmediğim sadece bir nebze tahmin edebildiğim İnanç'a kavuşmalıydım.

Kendimi kaybetmeme izin verme, güzelim. Sana sığındım, beni koruyacağını biliyorum.

Kendimi adadığım kadının beni koruyacağını biliyordum. Zarar görsem de adım atacak mecalim kalmasa da yolları aşip ona kavuşacaktım. Biliyorum, İnanç beni önce itecek sonra kabul edecekti. Biliyorum, birbirimizden vazgeçmek kefenimizi kendi elimizle hazırlayıp mezara gömmekti.

İnanç'ı kaybetmeye asla niyetim yok!

"İnanç, bebeğim beni duyuyor musun? Korkma, seni bırakmayacağım."

Doğu Üzeyiroğlu, 23 Ağustos Anısı

Takvimlerden bir ay daha geçti...

Çocukken geleceğimle alakalı düşler kurardım; beni nelerin beklediğini, nasıl bir insan olacağımı düşünürdüm. Kimi seveceğimi, onu severken onun için neleri göze alabileceğimi ve göze aldıklarımın karşılığını nasıl alacağımın hayalini keyif alarak kurardım.

Bu bazen bir pencere kenarında olurdu. Bazen okul servisini beklediğim durakta, bazen deniz kenarında, bazen de okul sıralarında devam ederdi. Hayatımın kadını kim olacak ve bu kadın beni kendisine ölümüne âşık edecek miydi?

Babamın kendini anneme adadığı gibi ben de ona yıllar yılı değişmeyen bir aşkla bağlı kalacak mıydım? Düşlerimi küçükken babama pek az paylaşmıştım. O zaman paylaştığım bu düşüncelerime karşılık bir öğütte bulunmuştu.

Sevmek akıl işi değil Doğu, büyük acılara göğüs germelisin, demişti. Şimdi hak veriyordum. Sevmek hiç kolay değilmiş. Acıya göğüs germek o zamanki aklımla düşlediğimle asla alakası olmayan bir acıymış.

Bir ateş olmuştum ki kendimden ziyade İnanç'a yanmıştım.

Fırtınanın içine saklanıp yok olmak istiyordum. Hissettiklerime nasıl bir ad vereceğimi bilmiyordum. Ayağa kalkmıştım fakat kendimde olmadığım için tam anlamıyla ayaklanmış sayılmazdım.

Bana hayat veren bebeğim yanımda değildi, bir ayaklanma yaşamam için İnanç'ın sesini duymalıydım.

"İnanç iyi mi?"

"Evet, iyi... Derslerine odaklanıyor yavaş yavaş."

Onunla ilgili öğrendiğim yalnızca bu olmuştu ve o tek cümlelik yanıt beni yıkmaya yetmişti. Babamın söylediklerine bir yanım inanırken bir yanım katıyen reddetti. Beni bırakma diye avaz avaz bağırان sevgilimin bu kadar çabuk toparlanması imkânsızdı.

Hemen unutulması, olayları kabul etmesi beni şaşırtmıştı. Gitmemek için yeri göğü yakmaya ant içen kadının ilk ayında beni unutup hayata tutunması açıkçası canımı yakmıştı. Bu kadar çabuk unutulacak bir hayatımız mı vardı? Hemen aşılabilir miydi o acılar?

Öte yandan inanmıyordum işte. Kendimi kandırmak için değil, bebeğimin beni unutmayacağını bildiğimden. Onu hâlâ hissediyordum. Kahretsin ki acı çektiğini hissediyordum. Sol yanımda nasıl yanıyorsa onun da orada ateşler içinde yandığını hissedebiliyordum.

Anlatamıyordum...

Melanie'nin beni silkelemesi ayağa kalkmamı sağlamıştı. Sevdiğim kadından alıkoyanların ırzına geçebilmeyi başarmıştım. Üstelik bunu yalnız yapmamıştım. Bu başarı zafer kutlaması gerektirmiş ancak ben ekseriyetle karşı çıkarak engellemeye çalışmıştım.

İnanç'ın yanımda olmadığı, bir başına acı çektiği gerçeğini göz ardı edememiştim. Bu başarı kanıma bir damla sevinç zerk etmiş ve sevgilime kavuşacağım anların yaklaştığını usul usul fısıldamıştı.

Nitekim ne o başarı ne de sevinç uzun sürdü. Çok değil, o eğlenceli geçen gecenin sabahında kurşunlanmıştım. Çünkü felek beni vurmaya seviyordu. Acı çekirtmeyi bana itiyat hâline getiren yazgım karşısında boyunum büküktü.

Taburcu olan elemanımın aniden fenalaştığı haberini aldıktan hemen sonra yola çıkmıştık. Hastaneye yetişene kadar ölüm haberini almıştık. Ben yanına gidemedim onun göçüp gittiğini işitmiştim.

Kanımin son damlasına kadar savaşıcağım sözünü verdiğim düşmanlarıma, harlanan öfkemi püskürtmekten korkmadım. Onu öldürmeyi başaran cani adamları kül edene kadar yakmaya hazırlanırken, artık bir dostum hâline gelen elemanım için savaşıırken ailesi ölümünden beni sorumlu tutarak cephe almışlardı.

Daha ne yaşamıyordum derken şaşkınlığım her defasında bir kaosla doluyordu. Artık iki farklı düşmanım, korunmaya çalıştığım iki cephe vardı. Hangisiyle baş edeceğimi bilmiyordum.

Bir çeteyle iş birliği yapan katille mi?

Ölümünden sorumlu tutulduğum acılı bir aileyle mi?

Yoksa cayır cayır yanan kalbimle mi?

Hepsiyle baş etmem için kalbimin ağrısının dinmesi gerekti.

Bana düzelmemi, ayağa kalkmamı emret, bebeğim. Beni ayağa kaldır, ellerimden tuttuğunu hissetmeliyim. Yoksa bizi toparlayamam.

Onunla konuşmak istiyordum. Karşımda al yanaklarıyla dururken söylediğim herhangi bir şeyden kaçmak için hareketlendiğinde onu yakalayıp göğsüme saklamak istiyordum. Özlemin kavurduğu kalbim bu ayrılığı kaldıracak gücünü tüketiyordu.

Belki de ona kavuşmadan ben göçecektim. Onun iyi olduğunu bildikten sonra öleceğimi bilmek beni korkutmazdı. Onun tarafından unutulmak beni üzerdi. Sadece beni unutmayacağını bilmeliydim.

"İnanç, bebeğim beni hissedebiliyor musun? Seni asla unutmayacağım."

Takvimlerden bir ay daha geçti...

Hayatımda olan herkes hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyor. çok kolay bir şey istiyorlarmış gibi toparlanmamı bekliyorlardı. Toparlandım mı? Bana kalırsa sevdiğim kadına sarılmadan toparlanamazdım.

Zira sersem gibiydim. Bir mıknaş gibi hangi yöne çekilmem istense ona göre hareket ediyordum. Oysa ben sadece gözlerimi kapatıp cennetime kavuşmak istiyordum. Ne zaman gözlerimi kapatsam kadınıma görüyordum. Onun güzel gülüşünü ve bana uzattığı ellerini... Karanlıktan çıkmak istiyordum.

Karanlığın ardında cennet vardı.

"Şahlan artık, Doğu!"

Üzerimdeki ölü toprağıyla gezmemden yılmış bir adamın ikazına acıyla gülümsedim. Bu günlerin geride kalacağını bana söyleseler bile artık inanmazdım. Ertu'nun yüzüme indirdiği tokat gerçeklerin ta kendisiydi ancak ayaklanmama pek yardımcı olmamıştı. Çünkü ne zaman ayağa kalktım desem kendimi diplerde nefes almaya çalışırken buluyordum.

Bebeğim olmadan ben bir hiçtim.

Hayatım boyunca göreceğim desteğin çok daha fazlasını bu aylarda babamdan görmüştüm. Şahin Üzeyiroğlu bir evlat daha kaybetmemek için varını yoğunu sermişti. Nitekim karşımızdakilerin sandığından çok daha tehlikeli ve asla vazgeçmeyeceğini çok sonra öğrenmişti.

Adreslerine ulaştıkları Şevval ve İnanç'a zarar vermekten çekinmeyecek kadar hasta olan heriflerin içimizden birilerini öldürmeden durmayacaklarını biliyordum. Ki planlar ve kaoslarla geçirdiğimiz dört ay boyunca Dean'i ölümle burun buruna getirdiğimiz her andan, Victor sayesinde kurtulduğumuz için çaresizdik.

Bu çaresizlik beni kıştırdıkları gece büyüdü. Dört adamın sopa ve yumrukları arasında canım çıkana kadar dayak yemiş, verdiğim karşılığı ziyadesiyle almıştım. Bir grup arkadaşın yardımı olmasa cesedimi morgdan Ertu ve Arda alacaktı.

Ancak kurulan plan Ertu ve Arda'nın bana yetişemeyeceği kadar akılcıydı. Benimle başlayan şiddet dostlarıma, iş arkadaşlarıma ve Espinoza çetesine kadar sürmüştü. Her birimiz yalnız ve korunmasız olduğumuz anda avlanarak öldüresiye dayak yemiştik.

Kırılan yalnızca burnum değildi. İncinen el ve ayak bileklerim dışında kafama aldığım darbeler yüzünden de bünyem harap hâldeydi.

Arda'nın kolu kırılmış, göğsüne aldığı darbeler yüzünden kaburgalarında çatlaklar oluşmuştu. Hepimizin içinde biraz sağlam çıkan ve az çok yarayla atlatan Ertu ve Espinoza olmuştu.

Ancak benim acımı katlayan yediğim darbeler değildi. Beni İnanç'la tehdit ettiklerinde hissettiğim acizliğim, intikam duygumu körüklemişti. Onlar İnanç'a bir zarar vermeden ben onları yok edecektim.

"Bu aşk bizden bir kurban istiyor, bebeğim. Yemin ederim o kurbanın sen olmaması için elimden ne geliyorsa yapacağım."

Sesimi duyurmak istediğim anda kendimi karanlık bir ormanın içinde yapayalnız hissediyordum. Bu karanlık dostlarım benim gibi şiddete maruz kaldığında aydınlığa çıkamayacağımız hissiyle her yanıma sarmıştı.

Geçirdiğim ameliyat ve gördüğümüz tedaviler planların aksamasına, zaman kaybederek güçsüzleşmemize sebep olmuştu. Çünkü onların gücü karşısında hepimiz zayıf ve acizdik.

Çünkü biz kan karışın istesek bile öldürmeyi son çare olarak görüyorduk. Bütün polis departmanlarını eline alan Dean ve çetesini, iş birliği yaptıkları Victor'u yargıç önünde hesap verirken görmek istiyordum.

Hastaneye mahkûm olan bedenlerimiz morga daha çok yaklaşmıştı. Ölümü ilk defa şah damarımda hissetmiştim. Kendimi hazır hissedip hissetmediğimi hiç tırtmadığımdan, hep İnanç'a kavuşacağıma kendimi inandırdığımdan şah damarıma dayanan hançere karşılık afallamıştım.

Bir gece yangının orta yerinde nefessiz kaldığımda umutlarım sönmüştü. Söndürülmesi gereken alevlerken benim inancım olmuştu. Hiç kimse bunu başaramazken düşmanlarım göz açıp kapayıncaya kadar beni etkisiz hâle getirmişlerdi.

Onlar babamı yakmaya kalkışmışlardı. O gece şans eseri yolculuğa çıkmasaydı, o yangının ortasında ilk zararı babam görecekti ve ben en büyük kâbusumu ikinci kez yaşayacaktım. Batu'dan sonra birini daha kaybedecektim.

O yangından sağ çıktığımda ise yanıma almayı başarabildiğim tek şey; İnanç'ı göndermeden evvel o güzel anları kayda aldığımız kameraydı. Küçük kamera aylardır gözlerimin önünde oynatılıyordu. İnanç'ın güldüğü ve benim yaşadığımı hissettiğim o iki gün bütün ömrüme bedeldi.

Sadece onu izlediğim zamanlarda yaşadığıma dair bir his alabiliyordum. Çünkü gülüyordum. Çünkü ona uzaktan sarıldığıma inanıyordum. Cüzdanımda taşıdığım o güzel gülüşü hep yanımdaymış gibi hissettirсе de eksik geliyordu.

Evsiz kaldığım korkunç sürece bir de annemin yaklaşan doğumu ve korkutan sancıları eklenmişti. Üstelik onunla her gün konuşmak bana iyi gelmiyordu. Hattın diğer ucunda ağlayan bir anneye ağlama demek abes kaçıyordu ve ben ona ağlama derken vicdan azabı çekiyordum.

Aile kavramını yitirdiğimi kendime kaçınıcı kez kabul ettirip canımı yakmıştım. Beni düşünen ve canıma yanan bir anne baba olduğunu o yangından sağ çıktığımda fark etmek ağrıma gitmişti.

Çok sonraları idrak ettiğim kavramlar, yitip giden yılları bana geri getirmemişti fakat geç de olsa aydınlanmak bundan sonrası için doğru adımlar atmam adına bir ışık olmuştu.

İyileşmemizi beklemeden topladığımız deliller, şahitler ve kozlar sayesinde düşman çetesini alt edebilecek planı kurmuştuk. Her şey ilmek

ilmek işlenmiş, planlar üzerinden defalarca kez geçilmişti. En ufak bir haraya yer vermeyerek bizi yok edeceğini sanan aptallar sürüsünü bir darboyle alt edebilecek gücü yeniden kazanmıştık.

Çete şikâyetlerimiz üzerine tekrar tutuklanmış, görüntüler önce delil olarak sunulmuştu. Victor evimizi yaktığını ısrarla reddettiye de kurduğumuz plan tıkrır tıkrır işleyerek Sockdolager çetesiyle kurduğu bütün oyunlarının açığa çıkmasını sağlamıştı.

Ve sürece dâhil olmam yanına gelmemi isteyen annemle sekteye uğramıştı. Durumu beklediğimden çok daha hızlı kötüye ilerleyince dönmeye karar vermiştim. Jeremy, Melanie ve Espinoza halledeceklerine dair bana güvence vermiş, kalmama izin vermeyerek Türkiye dönüşümü hazırlamışlardı.

Annemin yanı sıra hâletiruhiyesi için korktuğum bir kadın vardı. Onu görecektim ve cesaretimi toplayabilirsem boynuna sarılacaktım.

Beni iteceği gerçeğini sineye çekerek...

İnanç, bebeğim beni hâlâ hissedebiliyorsun, değil mi? Senin için geliyorum. Bizim için geliyorum.

*

Takvimlerin yavaş yavaş ilerlemesi yaşadıkları acı olaylar yüzünden onları epey yıpratmıştı. Öyle ki birbirine karışan gece ve gündüzler aynı seyirlikte devam ediyordu. Yabancı bir sokakta, yabancı bir evin penceresini ardında tanıdık bir kadının olduğunu bilerek izlemekle geçirdiği saatler günlere katlanmıştı.

Vücut ağrıları kalbindeki ağrılarla yarışamayacak kadar az ve yetersizdi. Doğu Üzeyiroğlu viran oldum demekten asla ama asla çekinmiyordu. Fakat kime dese karşısında bir dilsizle kalakalıyordu.

Karma ona en yanlış zamanda dönmüştü. Birilerinin mutluluklarına gölge düşürdüğü, acılar çektirmekten zevk aldığı için durmaksızın zarar verdiği günler, ona kendi zalimliğini anımsatıyordu.

Dünyası yalnızca İnanç'tan ibaretti ve bir de kız kardeşi Zara'dan...

Zaman zaman yanına oturup dertleştiği küçük dostu hayatından ansızın çıkıp gitmişti. Kont'un ölüm haberini eve geldiğinde almayı asla beklememişti. Babası ve annesinin yanında kapıda onu kuyruğunu sallayarak bekleyen minik bir hayat arkadaşı beklerken onu karşılayan yalnızca ailesi olmuştu.

Doğu dönüşünde bir ölüm haberi daha alınca derinden sarsılmıştı. Yer yerinden oynamış, saklanan bu haberle anne babasına bir faciayı çok görmeyerek yaşatmıştı. Tüm olanlar onu yıpratıp nefes almak her geçen gün anlamsız gelirken minik dostunun yokluğuyla artık gereksiz olmuştu.

Kont... Onu bırakıp gitmişti. O da Batu'nun yanına giderek onu yalnız bırakmıştı. En sevdiği küçük oyuncaklarını alarak İnanç'ın terk ettiğini öğrendiği çatı katındaki odasına çıkmıştı.

Onu terk eden Kont'a sessizce hayıflanmış, kendini tutamadığı yerde hüngür hüngür ağlamıştı.

Kokusunun hiç geçmediği oda zihnindeki bütün anıları coşturarak safi işkence çektirmişti. Kont'un yokluğuna eşlik eden İnanç, sevdiği adamı acıya gark ettiğinden bihaber kendi yaşamını sakın sakın sürdürüyordu.

Doğu kendini hapsedtiği odadan belirli sebeplerle çıkmıştı. Keza anne babası onu karşısına oturtup İnanç'ın yanına gitmemesi gerektiğini kafasına basa basa söylemişlerdi.

Krizlerle geçirdiği aylarını geride bıraktığını ve toparlanmaya çalıştığını, babasının iyi olduğunu söylerken aslında yalan olduğunu, İnanç'ın hayatının ince bir ip üzerinde olduğunu da uyarılar sayesinde öğrenmişti.

Doğu karşısına çıkmaya bu yüzden cesaret edememişti. Fakat onu uzaktan görmek için kollarını sıvamıştı. Önceliği İnanç'ın kaldığı evi bulmaktı. Annesinin telefonunu kurcaladıktan sonra gönderilen konumdan evinin adresini bulmuştu.

Hoş, Türkiye'ye ayak bastığı an uğraması gereken adres Yavuz Gürmen'in eviydi. *"İşte geldim karşıdayım, yıkımı onar ve beni İnanç'a gönder,"* diye yüzüne haykırmalıydı. Ne var ki bir yanı yaptığına hak veriyordu. Şayet İnanç kalsaydı, zarar görecekti ilk isim olacaktı.

Doğu onunla zamanı geldiğinde konuşacak, İnanç'ı ikna etmesini isteyecekti. Zira kendini açıklamak için asla hazır hissetmemişti.

Yabancı sokaklarda bir azmettirici gibi duvar köşelerinde ev dikizlemekten komşuların dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı. Dışarıdan bakıldığında pek zararsız bir adama benzemediği için onlara da hak vermişti.

Oysa Doğu sevdiği kadının kılına zarar verse kendi canından olacaktı. Onu kapıdan çıkarken gördüğünde koşup sarılmamak için verdiği çabaya, yatağına girdiğinde ağlayarak küfretmişti.

Bu durumda olan sadece kendisi değildi. Şevval ile konuşmak isteyen ancak iletişimi aniden kesmek zorunda kalan Ertu ve onlara ayak uyduran Arda da sürekli sıkıntı çekiyorlardı.

İnanç ve Şevval'in kurgunluğu, kızgınlıkları kadar keskindi. Pek tabii Türkiye'ye döndükten sonra Günce'nin canlı yayın meselesini de yine dostlarından öğrenerek şoka girmişti.

Doğu'nun alevlenecek umutları da öğrendiklerinden sonra sönmüşü. Her geçen gün kavuşma hayali, peşinden koştuğu ve asla ulaşamadığı ufuk çizgisine dönüşmüştü.

İnanç'ın onu görünce koşa koşa sarılmasını beklemeyişi, gördüğü anda üzerine saldırıp ağzına tükürmesini beklemeye dönüşerek dünya üzerinde çektiği çileye bir yük daha bindirmişti ki artık takati kalmamıştı.

Korktuğu her şey hastane odasında Zara'nın başında beklerken gerçekleşmişti. İnanç bir yabancıymış gibi onu görmezden gelmiş ve bir yabancısıymış gibi bütün duygularını hiçe sayarak suçlamıştı.

Kadının onda bıraktığı her kötü detay adamı mahvediyordu.

"Bizi bitirmene izin vermeyeceğim, bebeğim," diye bağırarak isteyişini o

aman yanından asla ayrılmayan Doktor Hatem engellemiştir. Arkasından jümesine izin vermeyen doktora gereken cevabı eksiksiz vermiştir.

"Yavuz Gürmen'e söyle ya bizi kavuşturur ya da ben İnanç'ı kaçıtırırım. Hiçbiriniz sikimde değilsiniz!"

Geçmişine dönüp bakınca sıgırdığı bütün mutlulukların, İnanç'ın bir gülümsemesinin gölgesinde kaldığını görmek yıpratıcıydı.

Birsabah dostlarını toplayıp, mesken tuttuğu sokağın başına arabasını çekerek malum evi içi yana yana izlemişti. Ne yapacaklarına karar verdikleri o gün aslında her şeyin başlangıcı olmuştu.

Doğu o zaman hata zincirine bir taş daha eklemişti.

"Doğu hadi gidelim bak, her an bir yerden çıkabilirler."

"Burada yapabiliriz gibi. Kiralık ev bakalım. Evlerini direkt gösterecek bir cephe bulmalıyız."

"Ulan sen aklını mı kaçırdın? Kızlar bunu öğrenirse ağzımızı sıçarlar."

"Yapmadıkları şey değil, Ertu. Şevval'i özlemedin mi?"

"Köpek gibi... Ama aniden karşlarına çıkıp hey, biz geldik demekle olmuyor."

"Oğlum bunun için biraz geç kalmadın mı? Hastanede onunla konuşmak istediğini söyledin."

"Onu görmenin heyecanıyla bir hata yaptım. Üstelik ben konuşmadan o ağzına sızıp beni gönderdi. Birkaç kere yeni numaradan aradım..."

"Açtı mı?"

"Hayır. Hanımefendi ya benim olduğumu biliyor ya da yabancı numaraları açmıyor."

"Şevval akıllı kadındır, numarayı sorgulatmış olabilir."

Doğu ve Ertu'nun arasına ufak bir araştırma yapan Arda katılmıştı. Doğu Üzeyiroğlu kesin ve sevindirici bir haber beklemişti. Ertu, Doğu'nun hamlesinden henüz habersizdi.

"Sordun mu?"

"Evet, iki tane satılık ev var. Onların evini direkt görebileceğimiz evi adam kiraya vermiyor. Çaprazındaki gri ve beyaz renkli bina. Kızların perdeleri çekiliyken içeriye çok rahat görebiliriz."

"Lan siz ne yapıyorsunuz?"

Ertu ne yaptıklarını anladığında sinirle kükreymiş, Doğu bu kükreminin binde birini üzerine almadan Arda'nın getirdiği bilgilere odaklanmıştı.

"Dur, Ertu. Kiranın iki katını hatta üç katını vereceğimizi söyledin mi, Arda?"

"Evet ama adamın annesi satmak istiyormuş. Direkt satacaklar, kirayı kabul etmedi."

"Sıkıntı yok, satın alırız."

"Bu onları daha çok sinirlendirebilir. Bunun yerine kızların yanına gidebilirim."

Arda'nın teklifi kabul edilir değildi. Keza hastanede Arda'yı boğmaya hazır duran İnanç onu evin kapısından değil, balkonundan aşağı atardı

Ertu teklife gülüp alaycı edasıyla sorusunu yöneltmişti. "Hangi yuzle gideceksin?"

"Evet yabancı gülüm, gidişim yüzsüzlük olacak ama sıkıntı yok. Çünkü ben bugünden sonra şerefsiz olmaya karar verdim. Yoksa başka türlü karşılama çıkamam. İnanç'ın bana edeceği küfürler şimdiden gözümde canlandı. Şevval'i ikna etmek daha kolay gibi."

"Yanlarına gidemeyiz şimdi. En azından ben Yavuz'la konuşana kadar. Bu işi ancak gerçekleri ortaya döktüğümüzde çözebiliriz."

"Evet ve onlara yakın ev tutmayarak."

Ev kiralama veya satın alma hamlesinin yanlış bir seçenek olduğunu tekrar belirten Ertu olmuştu. Katiyen kabul etmemiş, esasında haklı da çıkmıştı. Doğu hesaba katmadığından küçük bir pürüz olarak görmüştü.

Arda ise hastanedeki konuşmaları bilmeyen Ertu'ya kısa bir bilgi vermişti.

"Şevval'le konuştun da İnanç'la konuşmadın. değil mi Ertu? Hayır. Biliyor musun, çok umut verici konuşuyor senin için. Eğer dinleseydin koşa koşa giderdin."

"Nereye?"

"İstihbar etmeye."

Arda'nın söyledikleriyle kabaca gülmüştü. Ağlanacak hâllerine yine bu adam yüzünden gülüyorlardı. En yakın zamanda o evi satın alacaklarını belirterek oradan ayrılmışlardı.

İnanç'a yakın olmadığı her gün acısı çekilmez hâle geliyordu. Kanser yenik düşmüş gibiydi ve günler geçtikçe evresi atlayarak artık ilaçla ayakta kalamayacak hâle getiriyordu.

Kont yanında olsaydı acı biraz daha çekilir olurdu. Acısını rafa kaldırdığı tek zaman, Zara'yı koklayıp sarıldığı anlardı. Bazen İnanç'la beraber onu sevdiğini hayal ederek rafa kaldırdığı acısını tekrar omuzluyordu.

Hayat sevdiklerini elinden almaya bayılıyordu fakat Doğu daha fazla kayıp vermeyecekti.

Kont'un gömüldüğü hayvan mezarlığına tek başına gittiğini zannetmiş, soluğu yanı başında almıştı. İçinde biriktirdiği rüm isyanını orada kustuğunda omuzlarından tutan iki dostunu yanında bulmuştu.

Zorladığı iki dostunun elinden kurtulmaya çalıştıysa da başaramayarak oradan görürülmüştü. Eve gittiğinde ise İnanç'ın geleceğinden habersiz çatı katında yerini almıştı.

Kavganın şiddetlendiği o günden sonra Doğu karşısına çıkmaya bir daha cesaret edememişti. Ölmesini isteyen, ona asla tahammül edemeyen, ağzının ayarını bozan ve gözleriyle onu bizzat öldüren İnanç sevdiği kadın değildi. Yaratığı enkazın sonuçlarıyla o ilgilenmişti ve Doğu eskisi kadar güçlü değildi.

Günce yüzünden gelişen kavgada en çok İnanç'a kırgındı. Mecburi yetten onu gönderdiğini bilmeyen kadın ihanetle suçlamıştı. Üstelik suçlamaları yetilir yutulur cinsten değildi.

Öfkesine verse de Doğu'nun gönlünde bir çukur açılmıştı.

O günden sonra Günce'yi hayatından çıkarmıştı. Hem kendisine hem Doğu'ya hem İnanç'a zarar verdiği için bütün iletişimi bir daha bağlanmamak üzere koparmıştı. Günce hayatında yoktu artık...

Bunu söylemek için bile İnanç'a koşmak isterken kaçmak zorunda olduğunu bilerek yerinde sayıyordu.

Ve yine ondan kaçtığı her seferde Şevval'in hamile olduğunu en olmadık zamanda öğrenen Ertu yüzünden koşmakta buluyordu kendini. Bizzat Şevval'den öğrenmesi gereken haberi bir konuşmayla öğrenmesi delirtmişti. Saklanmasını kabul etmeyen Ertu'yu ikna edemeyince soluğu bir sabah kızların evinde almışlardı.

Arda'nın gizli gizli geldiğini henüz yeni öğrenmişlerdi.

Şevval'in hazır olmadığını söylediyse de inanmayan Ertu sayesinde gittiği sabah Hatem'i yine İnanç'ın yanında bulmuştu. Mesafenin gözünü kör edeceği yakınlıkta, gülüşmelerinin kulağını sağır edeceği yükseklikte ve mutluluğunun kalbini yakacağı büyüklükteydi.

Gerçeği o zaman anlatsaydı bile İnanç inanmazdı. Direkt baban deydi, babasını suçladığı için daha saldırgan olacaktı. Onu kalbinde bitirdiğine ikna etmeye çalışan fakat asla gerçek olmayan İnanç'ı isteği üzerine giderek arkasında bırakmıştı.

Gördüklerini hazmetmek için Semih Atakol'un evine sığınan Doğu bir mühlet ortadan kaybolmuştu. Ancak ne gördüklerini hazmedebilmişti ne de İnanç'ın söylediklerini. Alevden bir kazığı kalbine göz göre göre saplayan kadın yanmasına neden olmuştu.

İnanç'ın pişmanlığını haykırdığı anlar zihnine pusu kurmuş, anlık saldırılarla ablukasına alarak Doğu Üzeyiroğlu'nu güçsüz ve kendinden nefret eder hâle düşürmüştü. Yavuz Gürmen'den nefret etmişti. Kendi isteğiyle yaptığı işinden, geçmişinden, çevresinden nefret etmişti.

İnanç'ı kaybetmesine sebep olan her şeye ve herkese düşmandı. Bilhassa kendisine...

Aşkın bir deprem kadar sinsi ve yıkıcı olduğunu söyleyen Arda'ya hak veriyordu. Onu kuşatan bu duygu öldürmeyene kadar bırakmıyordu.

Çok değil, üzerinden geçen üç günün sonunda ölümüne sebep olacak haberi annesinden almıştı. Eve dönmek için hazırlandığında annesinin ona bıraktığı mesajı görmüş, İnanç'ın kötü olduğunu öğrenince apar topar sevdiği kadının evine koşmuştu. Kapı hiç açılmamış, telefonlarına bir yanıt verilmemişti.

Doğu annesinin yanına gittiğinde İnanç'ın kriz geçirdiğini ve yoğun bakıma alındığını öğrenmişti. Doğu o an can verebilirdi. Kavgaları yüzünden ona zarar vermişti. Yine kalbini ağrıtmış, yine onu üzmüştü.

Çıldırılmışçasına hastane yolunu tuttuğunda peşine babası da düşmüştü. Biliyordu ki oğlu orayı birbirine katardı.

Yoğun bakımda uyanmasını bekleyen ailesinin ve arkadaşlarının arasından geçerken ulaşmaya çalıştığı ve belki de bir daha ulaşamayacağı kadının fenalaştığına şahit olmuştu.

İnanç bir daha olmayabilirdi. Elinden bir daha tutmayacağı gibi doğuya sarılmayabilirdi. Her şey birmeye yakındı. Son nefesler veriliyordu.

İnanç Gürmen... Doğu'nun bebeği... Son demlerini bir kavgayla geçirmişti.

Bir daha uyanmayabilirdi...

Kulağında *hastayı kaybediyoruz* cümlesi bastığını bilmediği bir mavin gibi patlayarak onu ötelere savurmuştu.

Oysa Doğu konuşmak istiyordu. Hâlâ...

İnanç, bebeğim beni hissedebiliyor musun? Seni çok özledim.

*

(Günümüz)

Uyanacak mı?

Yanıtı belirsiz bir sual sormuş fakat kime sorduğunu henüz için bilememişti. Şafak sökmüş, korkutucu tepede uğultular eşliğinde bir cevap aramıştı. Karanlığın ve yalnızlığın aynı doğrultuda ilerlediği hayatını artık sevmemişinden bir an önce kurtulmayı bekliyordu.

O, güneşin doğduğu küçük bir evde, cıvıldaayan güzel kadının sesini istiyordu.

Uğultuların giderek rahatsız ettiği karanlık onu itiyor. bir şeye tutunması için yönlendiriyordu. Ne olduğunu anlayamayacak kadar karmaşık hissediyordu.

Uğultu çoğalıyor, sarsıntılar şiddetleniyordu. Kendini bir tepenin başında yalnız hissederken şimdi de üzerine bir bina çökmüş, enkazın üstünde onu kurtarmak için bir ekip çalışıyormuş gibi hissediyordu, bu çok can sıkıcıydı.

"Uyan artık."

Buyruğa uyarak gözlerini aniden açtı. Hemen sonra geri yumarak yanma hissini bastırmaya çalıştı. Uykudan uyandırılmıştı. Neler olduğunu kafasında tartarken yabancı sesi tekrar işitti.

"Doğu."

Sese icabet etmek istiyor ancak gözlerini açacak gücü kendinde bulamadığından bekliyordu.

"İyi misin?"

Bu ses yabancı değildi. Çok iyi tanıdığı ve uzun süredir görmediği kadına aitti. Az öncekine nazaran daha ağır ve meraklı bir tavırla göz kapaklarını kaldırdı. Başında dikilen kadın hâlâ aynıydı ve ona gülümsüyordu.

"Beni korkutuyorsun, hadi bir cevap ver."

Doğu ne söylememi bekliyorsun der gibi kaşlarını çatarak kafasını

salladı. Öte yandan odayı incelemeye aldı. Nerede olduğunu ve neden burada olduğunu hemen öğrenmeliydi.

“İyi misin?”

Kendini iyi hissetmiyordu fakat kötü de hissetmiyordu. Ever anlamında başını sallayarak geçiştirirken zihnine düşen hatıralarla irkildi. Yoğun bakım kapısının önünde İnanç’a ulaşmak için kırk takla atmış, bir adım bile yaklaşmamıştı.

Şimdi bir hastane odasında yatakta yatıyor, başında yalnızca Muazzez bekliyordu. Ertu, Arda, babası neredeydi?

“Hepsini ben gönderdim. Onlara kızgın olduğunu düşündüğümünden uyandığın anda kavgaya tutuşmanı istemedim.”

Doğu minnetle tebessüm etti. Bu gibi durumlarda akliselim davranan tek insan bu kadındı. Üstelik zihinleri okumakta üstüne yoktu.

“Seni uyuttuktan sonra Şevval de fenalaştı. Ertu yanına gidemediğinden Arda başında bekliyor. Baban da Yavuz ağabeyin yanında.”

Haberleri üst üste veren kadına minnettardı fakat Doğu’nun duymak istedikleri bunlar değildi. Konuşmayı henüz öğrenememiş, derdini anlatmak için mızızlanan bir çocuk gibi çaresizce ona bakıyordu. Gözlerinde biriken yaşlar süzülüp şakağından başının altındaki yastığa sızdığı anda, onu izleyen kadının ifadesine hüznü düşürdü. Oysa az önce gülümsüyordu.

“Merak etme İnanç iyi, bizi terk etmedi henüz.”

Göğsünün inip kalktığını, nefesinin inanılmaz bir hızla yükseldiğini fark edemeden sözlerine kulak kesildi. Gerçekten iyi miydi? Ayaklanıp ona koştuğunda göz göze gelebilecekler miydi? Hatem başında uyanması için çırpınmayacak, korkmamasını söyleyecek miydi?

“Hadi ama kalk artık. Dünden beridir uyuyorsun.”

Doğu duyduklarıyla kısa süreli bir şok geçirdi. Belirttiği gözleriyle başında haber spikeri gibi durmaksızın konuşan Muazzez’e bakarken algıladığı cümlelerin doğruluğunu kendi içine tarttı. Nitekim zihni o kadar yorgundu ki tartmak bir yana düşünmek dahi ağır geliyordu. Ancak *dünden beridir uyuyorsun*, cümlesi kulaklarında tekrar yankı ettiğinde yorgunluğunu unutarak yatakta ani bir hamleyle doğruldu.

Ani kalkışla nükseden baş dönmesi dengesini kaybetmesine sebep olunca düşecek gibi oldu. Muazzez’in hızlı refleksleri sayesinde yastığa geri düşmeden yakalayarak engel olmuştu.

“Sakin ol adamım, sen telaş yap diye söylemedim.”

“İnanç!” diye zikreden dili ağzında yuvarlandığında bakışlarına bin bir türlü endişenin keskinliği düştü.

“Bugün dünden iyi, üzerini değiştir de yanına gidelim.”

“Olmaz... Bekleyemem...”

Muazzez elini omzuna koyarak kalkmasını engelledi. Omzunu sıkıca saran elin sahibi sabırsızlığına karşın oldukça sakin ve durgundu.

“Koşa koşa gittiğin an kendini yine yerde bulursun. Sabırsızlığını anlıyorum Doğu ama acıyla hareket etmenin zamanı değil. Zor olduğunun farkındayım fakat şu an için elden başka bir şey gelmiyor.”

Doğu nasihat dinleyecek kadar akli başında değildi. Ancak Muazzet de onu bu şekilde yollayacak gibi görünmüyordu. Ayakkabılarını giymek için ayaklarını yataktan sarkıttığında giyecek bir ayakkabı bulamadı.

“Elini yüzünü yıkar, giyinir, sakın sakın gidersek ayakkabıları getiririm.”

Doğu bu sakinliğe anlam veremiyordu. “Benden sakın olmamı bekleme, Muzo. İnanç’ı görmem gerek!”

“Zorluk çıkarırsan seni uyutup hastaneden kovacaklar. İnanç’ı hiç göremeyeceksin. Göze alıyor musun?”

Hastayı kaybediyorsunuz felaketinden sonra yaşadığı müddetçe hasretinden kavrulsa da hiç görmemeyi bile kabul ediyordu Doğu. İnanç yaşıyor dedikten sonra dünya biraz olsun katlanılır hâle gelmişti. Tepeden tırnağa o kadın olmuşken bu dünyadan göçmesi, arkasında kalan adamı sağ bırakmazdı.

İnanç’ın toprağını sevmektense o toprağın altında olmayı yeğlerdi.

Muazzet ikna edemeyeceğinden emin olunca sakladığı ayakkabıyı yatağın altından eğilip çıkardı. Doğu ayakkabısını sabırsızca giyinirken olumsuzca kafasını sallıyordu. Asla sakın kalamayarak her şeyi berbat ediyor, sağlıklı düşünemediğinden kolayca geri kazanacağı İnanç’ı kendinden itiyordu.

Doğu ayakkabılarını giydikten sonra yataktan çıkıp ayaklarının üstünde durdu. Başındaki ağırlığı görmezden gelmek mümkün değildi. Küçük lavaboya temkinli adımlarla yürürken Muazzet’in arkasından geldiğini adım seslerinden işitti.

Sessizliğini bozmadan lavaboya girdi. İhtiyacını giderdikten sonra elini yüzünü yıkayıp banyodan çıktı. Aynada gördüğü korkunç yüzüyle İnanç’ın yanına gitmek istemese de onu görme arzusunun gem vuramadığından hastane odasından çıktı.

Yataklı servisin kasvetli koridorunu geçerken boğulduğunu hissetti. İnsanların umutları ve yorgunluklarıyla geçirdiği bu koridorlar Doğu’yu hep bunaltıyordu. Yakın zamanda hastaneden çıkmak isterken ısrarla tıkalmasının da bunalmasında bir etkisi vardı.

“Konuşabiliyor mu?” diye sordu sonunda yutkunarak.

Muazzet çenesini salladı. “Tabii, bugün ziyaretçi bile alacak. Belki sen olursun.”

Anne babası varken Doğu’nun olması pek mantıklı olmazdı. Ne var ki krizi onun yüzünden geçirmişti ve kendini affettirmek için ilk adımı bu şekilde atabilirdi. Ah, tabii İnanç kabul ederse!

Beni kabul etmez, diyecek oldu, hemen sonra vazgeçerek asansöre bindi. Dillendirmeye gerek görmediği gerçeği az sonra yaşayacaktı.

Muazzez'in onu inceleyen bakışlarını üzerinde hissetmekten rahatsızlık duydu. Ani gidişinin ardından bir daha hiç göremediği kadını yine İnanç fenalaştığında görmüştü.

"Ne zaman geldin?"

"Bu sabah gelebildim. İki gün önce öğrendim fakat bilet bulamadım."

Doğu boş asansörde iki kat çıktıklarını fark edemeden ilgisini kadına vermişti. "Bu beş aylık süreçte yanına geldin mi?"

"Sence?"

Sesindeki imadan geldiğini anlayabiliyordu Doğu. İletişim hâlinde olduğu kadının olanları anlattıktan sonra yalnız bırakılmayacağını biliyordu.

İçini kaplayan ürpertiye bastırarak, "Nasıldı?" diye sorma gâfletinde bulundu.

"Neden aniden terk edildiğini bilmeyen, bir açıklama almadığı için hem kendine hem de sana kızgın olan, sürekli seni düşünen, adını sayıklayan canlı cesetti. Nasıl olmasını bekliyordun?"

"Beklentim yoktu, bu hâlimden biraz daha iyi olmasını umut ediyordum sadece," diye cevapladı. Doğruyu konuşmaktan çekinmiyor, beklentilerinin aşırı olduğunu bilse de paylaşıyordu.

Asansörden çıktıktan hemen sonra yoğun bakım kapısına doğru ilerlerken, dün olanlar gökyüzünden ağır ağır inen kar taneleri gibi hatırasına düşerek canlandı.

Zihnindeki yoğun trafik yüzünden çıldırıp bir kaza yapmak üzereydi. Az sonra İnanç'ı gördüğünde bu kaza büyüyerek şarampole yuvarlanmış kadar beter edecekti.

"Hazır değilsen bekleyebilirsin."

Jülide Hanım'ın kaygısını kendisine doğru aceleyle gelirken gören Doğu, Muazzez'in söylediklerini bu yüzden anlayamamıştı.

Jülide Gürmen'in emeğini göz ardı edemezdi. Bu yangından sağ çıkmaları için savaşı, annesi kadar ona el uzatan tek insandı. Ve o kadın ona iyi misin diyerek şimdi sarılıyordu.

Doğu, evlat acısıyla binlerce kez sınanmış bir annenin şefkatli kollarında derman buldu. İnanç bu kapının ardında birilerinin yardımıyla nefes alıyordu. Kurduğu düzenini bozmayı asla istemeyen fakat dünyasını başına yıkmaktan geri kalmayan Doğu en çok annesine karşı utanç duyuyordu.

"Özür dilerim," diye soludu. Titrek sesi utanç yüklüydü.

Jülide Hanım özrünü duymazdan gelerek tekrar sordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Sarılmayı sonlandıran Doğu göz göze gelmemek için bakışlarını direkt yoğun bakıma çevirdi. Bu yoğun hisler onu abluka altına aldığı için kendini savunmasız hissediyordu.

"İnanç nasılsa... Öyle..."

Cevabının sonunda bakışlarından kaçtığı kadınla istemsiz göz teması kurunca herkesten daha güçlü duran kadına içten içe hayranlık duydu. *Acı beni devirmez* ilkesiyle hareket ediyor, belki de etrafındakilere de bu şekilde güç veriyordu.

“İnanç iyi... Daha iyi olacak kızım...”

Kendini mi yoksa Doğu’yu mu ikna ediyordu bilmiyordu ancak se-
sindeki çatlaklık adamın kalbini acıttı. Bir ateş oyuğunun içinde mahsur
kalmışçasına yakıp kül etti.

“Ben bakayım sonra sen girersin içeri,” diyen kadının otomatik açılan
kapıdan içeri girişini izlerken, bekleyemeyeceğine kanaat getirerek kapı
henüz kapanmadan aradan sıvışarak içeri girdi.

Dünkü kıyametin olmaması için dua ediyor, yaklaştığı her adımda
korkuyla geri kaçmak istiyordu. İnanç’a her adımında sırtı kamburla-
şıyordu. Dünün kalabalığı gitmiş, yerini mezarlığın ürkütücü sessizliği
almıştı. Gözünü alan bu aydınlık olmasa Doğu Üzeyiroğlu kendini bir
mezarlıkta sanırdı. Korkunç ötesi hislerini bertaraf edemedi. Jülide Ha-
nım’ın sualini işitti.

“Doğu geldi, seni görmek istiyor.”

Doğu onu göreceği cama doğru yaklaşıırken nefesini tuttu. Tepkisi için
hazırlıklı olduğu söylenemezdi. Ne söyleyeceğini biliyor, bilmekten de ka-
cınıyordu.

Odanın kapısına yaklaştığında nihayet güzel gözlerini görebilmişti.
Sadırını delen o odada yatıyordu ama çok şükür ki yaşıyordu. Ona elim
acılar bırakmamıştı İnanç. Onu kimsesiz bırakmamıştı.

“Gelmesin... İstemiyorum...”

Uzun bir bekleyişten sonra işittiği iki kelimelik ret cümlesi tokat ye-
mişe çevirdi. Bir tokat yese bu kadar net sarsılabilirdi Doğu. Onu pen-
cereden görmesin diye arkasına bakmadan geri geri yürürken personele
çarpmış, yarım yamalak özür dileyerek kendini kapıdan dışarı atmıştı.

Muazzet geri geleceğini biliyormuş gibi kapıda bekliyordu. Ondan
destek alarak sandalyeye kadar yürüdü Doğu. Üzerine çuval çuval den
yüklemişti İnanç, tek bir cevapla bunu başarmıştı.

“İstemedi...”

Muazzet bir yorumda bulunmadı.

Yoğun bakım kapısının açılan sesini duyduğunda Doğu gözlerini
çevirdi ve karşısında Hatem’i gördü. Onu gördüğüne şaşırarak doktorun
şaşkınlığını saniyesinde yüzünden silişini güçlkle izledi. Sonra gözleri
Muazzet’e kaydı; bir erkeğin sevdiği kadına baktığı gibi baktı...

Doğu o anda çok büyük bir yanılgıya düştüğünü, İnanç’a kabul edile-
mez bir hata daha yaptığını anladı. Hatem’in Muazzet’e olan ilgisini nasıl
olur da unuturdu, nasıl olur da bu bakışları görmezdi?

Sikerim böyle işi!

“Nasıl oldun, Doğu?”

Onu görmek istemeyen kadın sayesinde berbattı. Kendisine yönelik nasılsın sorularını duymak istemiyordu. “İnanç nasıl?” diye sorarak konuyu çevirdi.

Hatem kısa bir tebessümün sonunda kafasını salladı. “İyi, az önce uyandı. Tehlikeyi atlattık, şimdi kontrol altında tutuyoruz. Bugün ve yarın yine burada olacak, sonra normal odaya alabiliriz.”

Bilgilendirmenin ardından rahatlamasını beklediği fakat ikna edemediği Doğu, gözlerini kapalı kapının ardına çevirmişti. Az önce işittiklerini nasıl hazmedecekti? Yüreğini paramparça eden o reddedişin hesabını kime soracaktı?

“İnanç uyuduğunda seni alsam daha iyi olur,” diye öneride bulundu Hatem. İnanç’ın onu görmeye hazır olmadığını biliyordu.

Doğu kafasını ağır ağır salladı. “Uyuduğunda...”

Hatem kararına onay veren adama teşekkür ederek son bir kez Muazzez’e gözünü değdirdi ve hastalarına bakmak için yoğun bakımdan ayrıldı. Çöktüğü sandalyeden bir daha kalkamadı Doğu. İnanç onu bir daha asla görmek istemeyecekti. Asla onu suçlamıyordu lakin ona su kadar muhtaçtı.

Muazzez sakin edasıyla yanına oturup gülümseyen yüzünü ona dikince Doğu öfkelenmişti. Gülümseyeceği bir hâldeler miydi?

“Beş ay habersiz bıraktığın, gelir gelmez kavga ettiğin bir kızın seni görmek istememesi normal. İnanç’ı anlamanı istiyorum, Doğu. Rica falan etmiyorum. Gerçekten onu anlamanı istiyorum.”

Doğu alaycı ifadesini sakınmadan gözlerini Muazzez’in mavi harelere dikti. “Anlamadığımı mı sanıyorsun? Şu an anlamaktan veya anlaşılmaktan çok ona sarılmaya ihtiyacım var.”

Seni anlıyorum der gibi kafasını ritmik hareketlerle salladı. “Babasının verdiği kararı bilmiyor,” diyerek küçük bir bilgiyi araya sıkıştırdı. “Arda’dan öğrendim her şeyi.”

“Anlatmama izin vermiyor, beni bir kere dinlese her şey rayına oturacak.”

“Mesele bu zaten. Fazla aceleci davranıyorsun. Her şey eskisi gibi olmaz. Eski İnanç’ı göremezsin. Çok sağlam kırıldı, çok sağlam acı çekti. Bu yüzden ona zaman tanımalısın. Önce senin dönüşüne alışmalı, sonra seninle konuşmaya hazır olup olmadığını tartmalı. Kendini hazır hissettiğinde belki o seni çağıracak ya da sen fark edeceksin zaten.”

Doğu haklı olmasından rahatsız değildi. Tüm bu olanları yaşıyor olmaktan ötürü korkunç bir vicdan azabı duyuyordu.

“Konuşmadan tüm olanlar için babasını suçlarsan sana inanmaz. Sana olan öfkesini hâlâ içinden sökmedi. Sen onun kanayan yarasisin, kabuk tutmadın daha.”

“Nasıl olacak?” diye sordu Doğu çaresizce. Tükendiği için İnanç’a nasıl el uzatacağını bilmiyordu. Her yol onu ayrıma götürüyor, yolu İnanç’ın olmadığı rotalara çeviriyordu.

“Önce hastaneden çıkmasını bekle. Bu süreçte onu seninle konuşmaya yavaş yavaş ikna ederim. Vakti gelince her şeyi konuşursunuz. Sonra kararı ona bırakırsın. İkna ettiğinde kendisi gelir,” diyerek uyarısını bitirdiğinde eksik noktayı aydınlatmadığından ötürü gerildi.

Doğu gerginliğini fark edince yersiz bir şüpheye düştü. “Bir şey mi oldu?”

“Hayır,” diye karşılık verdikten hemen sonra oflayarak bütün vücudunu Doğu’ya döndürdü Muazzez. “Kararı İnanç’a bıraktıktan sonra her şeyi bekle. Alacağı karar... Beklemediğin...”

Devamını duymamak için elini kaldırarak susturdu. “Nefes aldığı sürece vereceği her karara karşı saygı duyar, ona göre hareket ederim.”

Muazzez ne hikmetse inanmadı. Doğu Üzeyiroğlu o kadını ikna etmek için her yolu mubah sayar, düşe kalka İnanç’ı ikna ederdi.

“Umarım aldığın kararı uygularsın.”

Umduğu gibi olmamasını, İnanç’ın onu kabul etmesini dua ederek sırtını oturduğu sandalyeye yasladı. O kapının ardında ondan nefret eden bir kadın yatıyordu. O kapının ardında Doğu’yu cayır cayır yakan bir öfke yatıyordu.

“Bu sefer kurtulamaz,” derken ölümcül gerçeği güçbela kabul etti Doğu Üzeyiroğlu. “Ne isterse onu yapacağım.”

Vakarlı duruşundan caymayacak, İnanç’ın eski günlerine döndüğünden tam olarak emin olduğunda yeniden savaşıacaktı. Her şey onunla oturup konuşmasına bağlıydı. Muazzez’e teşekkür etmek için yüzünü ona dönmüştü ki Arda’nın onlara yaklaştığını görünce hayal kırıklığıyla perçinlenen öfkesini bastıramayıp homurdandı.

Homurdanan adamın bakışlarıyla öldürebilecek kabiliyette olduğunu bir anlık unutarak gelen Arda, yuvarladığı ağzını geri kapatarak u dönüşüyle geldiği yolu hızlı adımlarla geri yürüdü.

Muazzez giden adamın arkasından sinsice sırtıttı. “Adam, adam! Nasıl da endamlı yürüyor haşmetlim benim!”

Kinayesine karşılık istemsizce güldü Doğu. Gülmeyi unuttuğu günlerine bir örtü çekememişti ama çekeceği örtüyü tutmasını sağlamıştı.

“Hayata karşı çok somurtuyorsun. Sana İnanç’ı geri verdiği için teşekkür ederek gülümse,” diyerek manidar bir tavsiyede bulunan Muazzez’in sesi içten ve yalındı.

“Hayatımı benden aldılar.”

“Sen de geri alacaksın o zaman.”

Geri alacağı sözünü kendine vererek İnanç’ın derin uykuya dalacağı anı bekledi Üzeyir. Muhtemelen akşam içeri alınacaktı, bu yüzden akşam kadar bu kapının önünde sevgilisini görmek için sabredecekti. Hâlâ sevgilisi olarak görüyordu. Doğu için sönmesi imkânsız bir ateşti İnanç. Onu ne kadar yakarsa yaksın, kalan son külüne kadar İnanç diye zikredecekti.

Öyle ki son külleri kalmıştı. İnanç ona üflediğinde Doğu uçup gidecekti.

Karanlık çöküp adamın yüreğindeki acıyı çoğaltacak demlere yaklaştığında huzursuzluk dağ gibi büyüyerek yamacına kuruldu ve Doğu o huzursuzluğu kovuşturamadan kendini yoğun bakım ünitesine doğru Hatem'in peşinden giderken buldu.

Ancak ürkek yanı adımlarıyla yaklaşmasına müsaade etmiyordu. Ya içeri girdiğinde İnanç uyanır ve bir kriz daha geçirirse? Korkuyla titreyen gözleri tekrar kapıya kaydı.

"Merak etme uyuyor. Aldığı ilaçlar uzun süreli uyanık kalmasına izin vermiyor."

Hatem korkusunu anlayabildiğinden ona yardımcı oluyordu. Yoğun bakım kapısını okuttuğu yaka kartıyla açtırdıktan sonra eşikren geçti. İnanç'ın yanına gitmek üzere peşine düştü. Öncelikle enfeksiyona karşılık tedbir amaçlı koruyucu önlük giyinmişti. Maskeyi taktıktan sonra yine Hatem'in önderliğinde İnanç'ın kaldığı küçük odaya ilerledi.

İç yanaklarını kanatacak kadar gerilen Doğu olacıklardan korktuğu için bir miktar çekingendi. Her şeyin başa sarmasından ve daha kötüsünün olmasından korkmamak elde değildi.

Araya zaman girse...

Doğu'nun araya giren zaman yüzünden mecali kalmadığından sabırsızlık tenine batan bir bıçak gibi onu irkilterek celallendiriyordu. Zaman, kayıplar vermekten başka bir işe yaramıyordu artık.

Kapının eşiğine vardığında gördükleriyle sendeleyeyen Doğu bir yerlere tutunma ihtiyacı duydu. Birbirine karışan cihazların rahatsız edici ötüşü, gözleri kapalı kadının varlığıyla eziyete dönüştü.

Gözlerini yumarak içinden şükretti. Şükürler olsun ki uzaktan bakabiliyor, aldığı nefesi kendi kulaklarıyla duyuyordu. Onu görmeyi katiyen istemeyen kadının yanına gizlice gelmek akıl kân değildi. Lakin iyi olması için bu yolu kullanacaktı.

Eşiği geçip yatağa yaklaştığında bocaladı. Dizleri hiç böyle titrememiş, İnanç'a yaklaştırmaktan bu denli korkmamıştı.

Delirmediğine emin olmasa gaipten sesler duyduğuna, 'Yanına gitme, Doğu' naraları atan birinin olduğuna neredeyse inanabilirdi. O sesin olanlardan sonra oluşan korkunun sesi olduğunu biliyordu.

Korkunun sesi... Bu tanımı daha önce duymuşsa bile hiç tecrübe etmemişti. İnanç ona bu sesi de öğretmişti. Onun güzel kadını büyümesini sağlamış, Doğu'nun akli eremediğinden onu da geç öğrenmişti.

Derin uykuda olmasını temenni ederek ağırlığını yatağa bıraktı. Pençeye konan güvercin misali bir kıpırdama anında yerinden uçacakmışçasına tetikteydi. Parmakları narin tenini okşayacağı için karıncalanıyor, kalbinin ritmi aynı doğrultuda büyüyerek başını döndürüyordu. Boğazı kurak bir çölde günlerce yürümüş, susuz kalmış bir kervancı gibi kupkuruydu, yutkunmakta zorlandı.

“Seni çok özledim, bebeğim...”

Hayalini kurmaktan asla vazgeçmediği o anı en kırık, en rüsva hâliyle yaşadı. Elini nihayet tutabildiğinde gözünden sızan yaşın yatağın beyaz örtüsüne düştüğünü gördü Doğu.

“Seni çok özledim...” Acizce ona itiraf ederken bırakmak istemediği elini öpüp alnını omzuna dikkatlice yatırdı. “Sürekli benimlesin, en güzel günleri hatırlıyorum hep. Tekrar aynı günleri yaşarsın diye bekliyorum. O gün... Sana bu kadar zarar vereceğimi bilemedim...”

Maske yüzünden boğuk çıkan sesi gerçekleri en keskin hâliyle ağırlıyordu.

“Kendimden nefret ediyorum... Kendimden nefret ediyorum... Kendimden nefret ediyorum... Sana bunu defalarca kez söyleyebilirim... Bir harfi kadarını anlasan bana yeter...”

Uyanmasından delice korkuyor, yine de içinde biriken her şeyi söylemek için can attığından çareyi defetmekle buluyordu.

“Hayatımız nasıl biliyor musun, bebeğim?” diye sordu tenini başparmağıyla usul usul severken. “En sevdiğin şarkıyı açmışsın fakat kafan o kadar dolu ki duymuyorsun, bittiğini asla anlamıyorsun. Biz birbirimizden uzak kaldıkça nasıl bittiğini bilmediğimiz bir şarkı olarak kalacağız. İnanc.”

Sesini hiç duymayan birine gönlüne dokunan acıları paylaşıyordu. Haksızlık mı ediyor bilinmez, paylaşmasa derdinden verem olacaktı.

“Seni sevmeyi özledim, bebeğim.” Karıncalanan parmak uçlarıyla boynunu okşadı. “Bana kızdığın her anı... Küstüğünde kıyamayışını...”

Onu sevmekten mahrum kalan parmak uçlarında hasretin ateşi yandı. İnanc’ı sevmemediği her an, içindeki yangın üstüne benzin dökülmüşçesine büyüyordu. Sevdiği kadını görmesini engelleyen yaşlarını koluna silerek kurtuldu. Ne var ki saniyesinde yaşlar göz kapaklarında birikti. İnanc’tan gözlerini alamayınca içinde biriktirdiği ve olması için yakardığı ihtimali paylaştı.

“Düşünsene seninle yeniden beraberiz,” dedi acıyla gülümserken. “Hayali bile muazzam.”

Doğu hayal ettiği sahneye hüngür hüngür ağlayacaktı. Yükseldiği her anda kendini sıkıp nefesini tutmaktan az sonra ciğerleri patlayacaktı. Ancak buna da mecburdu. Sesi hem uyandırır hem korkuturdu İnanc’ı.

Saçlarına uzanan eli ürkekçe dokundu. Avuç içini gıcıklayan hissi özlemişti fakat hayal ettiği asla bu değildi. Ezbere bildiği yüzünü sevmeye doyamayan adamın parmakları hep öyle kalmasından korktuğu gözlerine uzandı.

“Kırpiğine yaş düşsün istemezdim, bebeğim...”

Heybesine pişmanlık ve acıdan başka yük yüklemeyen Doğu’nun, kadının yanı başında içine içine ağlamaktan mecali kalmamıştı. Kurtuldum dediği anda kendini dertler deryasında boğulurken bulmaktan ferîştahı sönmüştü.

“Özür dilerim...”

Gözlerini yakan yaşları silmeyi bırakarak sol şakağını öptü. Nefes kesen bu yakınlık onu gafil avladı. Doğu ürkekliğinden arınamadan dudağının kenarına titrek bir buse bırakıp ağır ağır geri çekildi.

Bu güzel kadın acılar içinde kıvranmayı hak etmiyordu.

İnanç mırıldanarak hareketlenince Doğu yataktan fırlayarak uzaklaştı. Korktuğu başına gelmişti. Az sonra uyanacak, belki de onu gördüğü için bir kriz daha geçirecekti. Bu kahrolası korkular hiçbir zaman bitmeyecek miydi?

Sevdiği kadın uyanmadan odadan çıkmaya yeltendi. Ne var ki kirpikleri oynayıp da amber hareleri gün yüzüne çıktığında geç kaldı. Mıh gibi yerine çakılan adam kazısalara anca hareket edebilecek, bir destek sayesinde ayakta durabilecekti.

Kafasında tasarladığı kaçış planı, baskın ve sonrasıyla ilgili her şey göz göze geldiklerinde uçup gitti. Ani bir tepki bekleyen adamın kalp atışları, bir çitanın hızına yakın serilikte çoğaldıkça çoğalarak, ölü sessizliğini dayanılmaz bir işkenceye çevirdi.

Gözyaşlarını silmediğini anımsayınca içten içe söverek başını öne eğdi. Buraya gelmesi bir hataydı. Kendini hata yapmaktan alıkoymak için ne zaman uyarsa, peşi sıra pişman olacağı hamlelerde bulunuyordu.

Nemli gözlerini sevdiği kadına muhteriz edasıyla çevirdi. Onu gördüğüne hiç memnun olmayan, çatık kaşlarının altında düşmanını öldürmeye hevesli hareleriyle temas kurunca kuru kuru yutkundu Doğu.

“Ben... Ben seni merak ettim...”

Mağlup edici bakışlar hız kesmeden devam ederken Doğu kendini açıklamaya gereği duyduğundan olabildiğince iletişim kurmaya çalıştı.

“Nasılsın?”

İnanç gözlerini çevirerek ona ıstırap çektiren kötücül bakışlarına son verince omuzları düştü. Nasıl bakarsa baksın, her ifadesine razı gelebilecek kadar muhtaç olduğundan teması kesmesine dayanamadı.

“Ağrın var mı?” diye sordu ilgiyle. Onu görmek istemediğini duymaktansa sessizliğini dinlemeyi yeğlerdi. Fakat Doğu nasıl olduğunu bilmek istiyordu. İnanç yine sessiz kaldı.

“Ben... Ben seni... Seni çok fazla merak ediyorum. Nasıl olduğunu bilmeliyim... Eskisi gibi olamazsak da... Eğer istersen normal bir arkadaşın olarak kalmak istiyorum.”

Yüz ifadesinde bir kıpırdanma olunca Doğu heyecanla bekledi. Nihayet onunla konuşacaktı. Beklediğinin aksine İnanç onu şaşırtacak bir hamlede bulunarak acil çağrı butonuna basacağı kumandaya uzandı.

Bu nefret, bu anlayışsızlık hak ettiği ceza değildi.

Hatem'in kapıdan içeri apar topar girişini, yanından hızlıca geçerek İnanç'ın dibinde bitişini nefesini tutarak izledi. On yıl yaşayıp çekeceği cızırtı dakikalar içinde çekmişti.

“Nasıl gidiyor?”

Doktoruna gülümseyen kadın, “Yorgunum...” diyebilirdi.

Acı bununla da sınırlı kalmadı. Hatem sevdiği kadının alnını öptü. günde, *dayanacaksın biraz güzelim* dediğinde, Doğu bir hatadan ziyade en büyük günahı işlediğine kanaat getirdi.

Onu görmezden gelen kadın kesin isteğini yüzüne bakmadan doktora bildirdi. “Onu çıkart buradan!”

Onu hiçe sayan kadını anlam veremeyeceği ilgiyle yanı başında bekleyen Hatem ile baş başa bırakmadan önce biraz daha bekledi. Hayatından öylece çıkmaya niyetli değildi Doğu.

“İnanç...”

Seslenişi burnundan verdiği öfkeli nefesle kaybolup gitti. Doğu ona ulaşamıyordu. Hatem’in ilgisini kabul eden kadının kendisine koyduğu sert sınırları aşamıyordu. Şansı elinden alınmış gibiydi, sanki hiç çabalamış gibi öylece gidecekti.

“Senin için korkuyorum...”

Ona cevap veren makinenin öten sesleri oldu. Hatem’in uyarıcı bakışlarına aldırmadan tekrar seslendi. Bu defa acı ve pişmanlık sesini gölgeleyerek tiz çıkarttı.

“Özür dilerim... Benim yüzümden buradasın...”

“Evet,” dedi İnanç kızgınlıkla patlayarak. Nihayet ona bakmak için bakışlarını çevirmiş, Doğu’nun görünme çabasının ne kadar yersiz olduğunu kötücül bakışlarıyla anlatmıştı. “Git buradan, seni görmek istemiyorum.”

Doğu Üzeyiroğlu ne kadar kalır ne kadar çabalarsa, kırık kalbinin parçalanmasını da bir o kadar sağlardı. İnanç’ın isteği üzerine bakışlarını yere kaydırarak gözyaşlarını sakladı ve odadan sessizce ayrıldı. Yoğum bakım ünitesinden ağır ağır çıkarken üzerindeki çıkarmadığını fark edemedi.

Onun için bittiğini söylediğinde İnanç yalan söylememişti. Her şey gerçektir ve bu gerçekliği Doğu konduramamıştı.

Acı, tenine batırılan ve kaybedilmiş damar yolunu bulmaya çalışan iğne misali onu asla kurtulamayacağı o engebeli yola hapsetmişti.

Kurtuluş yalnızca kara toprağın altıydı.

*

Aralıklı kapının ardını izlemekle görevlendirilmenin dayanılmaz ağrısı anlatılabilir mi? Ya da hiç istenilmemenin ağrısı aşılabılır mı? Kolunu birbirinden farklı noktalarda kurulmuş bir binanın alacağı en ufak darbeye birbirine karışarak yıkıldığını hayal edin. Doğu Üzeyiroğlu o binanın ta kendisiydi.

Bir haftayı devirdiği süreçte her bir kolon, balyoz darbesiyle yıkıma hazır hâle getirilmişti.

Keza aralıklı kapının ardında herkese gülen, kimseyle konuşmaktan çekinmeyen, her soruya cevap veren ve kimseyi odadan kovacak şekilde ters bir harekette bulunmayan İnanç, o binayı yıkmayı başarmıştı.

Bir hafta boyunca bu eziyete maruz bırakılmıştı Doğu. () kapının eşiğini hiç geçememiş, yalnızca Muazzez'in desteğiyle sevdiği kadının nasıl olduğunu öğrenebilmişti.

İnanç'ın derin uykuya daldığı iki gece yanına gidebilmiş ve o gidiş yalnızca beş dakika sürmüştü. Doğu'ya yetmeyecek, kısacık bir zaman demeye dili varamayacak kadar yetersizdi.

Benden başka herkese gülüyorsun. İnanç. Bana yaşamaktan korktuğum kıyametimi yaşıyorsun.

Sesini duyurmak istediği fakat gıkının çıkmadığı bu bir hafta kederle geçmişti. Muazzez'in attığı fotoğraflarla merakını gidermiş, çektiği videolarla gülebilmisti. İnanç güldüğünde Doğu karanlık perdelerin yarılarak onu karanlıktan sıyırdığını hissetmişti.

Bugün o aralıklı kapıların ardı on gün önceki gibi pencere izlemeye çevilecekti.

Direksiyona yasladığı kollarının üstüne çenesini koyarak hastane kapısındaki temaşayı pür dikkat izliyordu.

İnanç ayakta babasının koluna girmiş ağır ağır arabaya yürürken onunla konuşan Jülide Gürmen'i, Şahin Üzeyiroğlu'nu, Şevval'i ve Arda'yı inceledi. Hiçbirinin İnanç'ı kaybettiğine, kaybedeceğine dair kaygısı yoktu.

Arabaya atlayıp yola döküldüklerinde peşlerine düştü. Araya giren ayınlığın baki kalmasından müthiş korku duyuyordu. Kalbinin kimsesiz kalacağını düşünmekle geçirdiği zaman son günlerde olanlarla artmıştı. İnanç Gürmen'in sevgisini yalanla suçlayamayacaktı ancak olanları anlatıktan sonra affetmezse vicdansızlığı pes dedirtecekti.

Yolculuk Yavuz Gürmen'in evinin önünde bittiğinde Doğu sokağın başında arabayı durdurdu. Dostlarının da aralarına karıştığını gördüğünde refleksle inleyerek yüzünü koluna gömdü.

"Yeter ulan yeter!"

Yanında olması gerekirken kuytu köşede gizli gizli onu izliyor, yanında olanlara sövmeye yelteniyordu Doğu. Zedelenen onuru karıncalar gibi ayaklar altında ezilmişti.

Sabır çekerek başını doğrulttu. Giriş kapısının önünde şişkin karnıyla gardiyan gibi dikilen Şevval'i, karşısında mahkûm gibi bekleyen Ertu'yu görünce afalladı. Ertu'yu affetmemekte İnanç gibi ant içen Şevval, bebeğin varlığını yok sayarak babasını her fırsatta kovuyordu.

Şans vermek kavramını kendi bünyelerinde yitirmişlerdi.

Atışıklarını hararetli konuşmalarından anlayabiliyor, neler olduğunu az çok tahmin ediyordu. Ertu biraz sonra söylene söylene kapıdan uzaklaşırken Şevval içeri hışmıyla girmişti.

Ertu sokağın yanlış yönüne ilerleyince Doğu kornaya bastı. Kornanın sesine dönmeyince Doğu iki kez daha kornaya bastı. Yavuz Gürmen onu fark etmeden dalgın adamın yolunu dönmesi gerekti. Korna sesine ka-

yıtsız kalamayan dostu omzunun üzerinden dönüp etrafı inceledi. Doğu kornaya bir kez daha basamayacağından onu görmesi için sabırsızca bekledi. Anında görmesi gereken arabayı uzun bir arayış sonunda fark eden Ertu, aksayan ayaklarla söylene söylene ona doğru gelince Doğu sırtını koltuğa sıkıntılı nefesini vererek bıraktı. İnanç'ın nasıl olduğunu henüz bilmiyordu.

Hâlâ söylenen dostu arabaya yetişene kadar bütün öfkesini kısıp, kalan son öfkesini de arabaya atladığında püskürmüştü.

"Arda'ya güvenen kafamı sikeyim!"

Ne olduğunu anlaması için bekledi.

Beklediğini anlayan Ertu, "Piç resmen oyuna getirdi," diyerek merakını körükledi. "İçeri girmem lazım ne yap et beni al dedim, kabul etti. O piç kalabalık arasında kapıdan sıvıştı, ben Şevval Hanım'ın insafına kaldım."

Doğu sinirli adamı yatıştırmak yerine gülerек ateşini harladı. "Gördüm, geçilmez tabelası gibi dikilmişti oraya."

Ertu tıslayarak güldü. "Bana 'Bir siktir olup gider misin?' dedi. Eskiden böyle değillerdi."

Doğu bu konuda kimlerin suçlu olduğunu gayet iyi biliyordu. "Bizim ağzımız bozuk oğlum, onları da alıştırdık."

"Doğru, bizim yüzümüzden böyle oldular. Şevval çok pis ağzıma tükürüyor. Gururuma dokunuyor artık ne yalan söyleyeyim," derken biraz olsun sakinleşen havası ne hikmetse dağılarак öfkeyle karışık şaşkınlığa dönüştü.

"Ulan!" diye elini salladı. "Ulan beni menajeri Fikret'le tehdit etmişti ya ona yaklaşırsam Fikret'in beni öldürmesi için açık mesaj vereceğini söylemişti. Hatırladın mı?"

Şevval'in normal bir kadın olmadığını biliyordu Doğu ancak ölümle tehdit etmesini beklememişti. Anlaşılan Ertu dünya sınavını Şevval'in öfkesine tabi tutularак verecek, bu gidişle de sınavından kalacaktı.

"Evet, hatırlıyorum."

"Fiko beni aradı, kızlara yaklaşırsanız sizi öldürürüm, dedi. Ruh hastası herif bizi öldürecek potansiyele sahip. Burada olduğumuzun haberini alırsa kan döker kan."

"Fiko geldiğimizi biliyor mu?"

"Biliyor, uçaktan indiğimiz an Arda'ya mesaj atmış. Kızlara yaklaşmamız için uyarmış onu. Ulan New York'ta bela peşimizi bırakmıyor, biz burada belanın peşini bırakmıyoruz. Fiko'nun anasını..."

Doğu gülünce söyledikleri havada kaldı. "Harbiden seni elinde tespih gibi döndüren tek kadın. Semih ağabey seni uyardı diye hatırlıyorum."

"Semih bizim gibi bebekten habersizken söylemişti."

Bebek konusu açılınca Doğu duygularını merak ettiği için sordu. Kısa

ama etkili cevapların Ertu'dan geldiği yeni bir evreye geçmişlerdi. Bebeği ilk öğrendiğindeki tepkisi şimdilerde isteyen bir adamla yer değiştirmişti.

"Ulan sanki bebeği tek başına yaptı," diye söylendi. "Bakma sen bana. asi tavırları hoşuma gidiyor. Deliriyorum ona." derken içli içli nefesini çekti. "İçim gidiyor ona."

Dallanıp budaklanan aşk, sarmaşığına bir kurban daha kazandırmıştı. Üstelik bu kurban hâinden memnun, yangınından şikâyetçi de değildi.

"Doğru," diyen Doğu yangına kurban giden dostunun bir an önce silkelmesini istedi. Zira Şevval eski Şevval değildi. "Doğru da içini dışına çıkartıyor kadın. İnanılmaz agresif biri olmuş."

Ertu kıkırdayarak Doğu'ya döndü. "Biz arabadayken Arda şey dedi: *'Artık kızların yanına gidince üç kulhu bir elham okuyorum.'*"

Minik bir kahkahayı patlatan Doğu, başını geriye yatırarak bir müddet öyle kaldı. Arda'nın ikisinden daha şanslı olması canını sıkıyordu. Yakın arkadaşın sevgiliden daha çok yarar sağladığı zorlu bir dönemden geçiyorlardı ve sorunlar çözüldüğünde Arda'yı elden geçirecekti.

"Sinirimi bozuyor piç."

"Doğu?"

Dostunun sesindeki değişik tını dikkatini çekti. Gözlerini yana doğru çevirerek, "Efendim," diye yanıtladı.

"Planı kabul ediyorum. O evi alalım, ben Şevval'in ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Hani sapıklıkla suçluyordun?"

"Bu sapıklık değil Doğu, kaybetme korkusu, kazanma savaşı."

"O istemedikten sonra vereceğin her savaş mağlubiyetle sonlanır, Ertu. İnanç beni görmeyi reddederek kafama kazımamı sağladı."

Ertu kararlı ve inatçıydı. "O inadı bir şekilde kıracağız."

"Sizin yeniden başlamanızı sağlayacak bir bebek var. O sizi bir araya getirecek en büyük güç. Zamanla her şey düzelecek ama bizim kavuşmamız çok zor..."

Ertu düzeleceği yönündeki umudunu istikrarla sürdürüyordu. "Düzelecek Doğu, o kadın seni bırakmaz. Sadece toparlanmasını bekleyeceğiz. Ona düşünmesi için süre tanımalısın. Bak İnanç kendi gelir sana."

"İçimdeki her şey tükeniyor gibi..." derken omuz silkti. "Tükenmesi için sadece İnanç'a sığınıyorum. Düzelecek diyorsun. Ne zaman, Ertu? Ya o zaman hiç gelmezse?"

"Gelecek, kötü düşünme."

"Kötü düşünmemek elde değil. İçim o kadar dolu ki eski benliğimden biraz bile kalmadı. Acı resmen içime yayıldı. Nefes almak bile gereksiz geliyor."

Ertu inanamayarak baktı. "Bu saatten sonra kendini bırakmayacaksın, değil mi?"

Doğu güldü. "Açıkçası bu hikâyenin sonunda ben ölecekmişim gibi geliyor."

Ertu kollarından tutup onu sarsmak istedi. “Öyle bir şey yok. Doğru. Çıkar onu aklından. Daha iyi şekilde karşılarna çıkacağız. Ben şimdi eve gidip tekrar bakacağım, adamı arayacağım, hakalım ne diyecek... Ne isterse ona göre davranırım.”

Düşünmeden onayladı Doğru. İnanç toparlandığında onunla konuşacaktı. Fakat evvelinde ne yaptığını öğrenmeliydi. Şimdilik babasının evine geçtiyse de kendi evine döneceğini biliyordu.

Ertu arabadan inmeden evvel, “Sen nereye gideceksin şimdi?” diye sordu. “Bir şeyler yedin mi? Miden tekrar bulanmasın.”

Doğru yine yalana başvurarak evet diye onayladı. Son günlerde artan kusmalar, iştahsızlık ve kilo kaybını umursamıyor, sadece İnanç’ın yanında olmayı istiyordu. “Yavuz Gürmen beni fark eder,” diye bilgilendirdi. “Hastanede onu uzaktan izlediğimi bildiği için arar tarar burayı. Şimdilik bir işim var, akşam burada buluşuruz.”

“Tamam dostum, kendine dikkat et.”

Kapıyı kapatan adamın gidişini camdan izlerken arabayı çalıştırdı. Şimdilik gidebileceği tek yer vardı. Rotasını oluşturarak arabayı o yola doğru sürdü. İnanç’ın gülüşü gözünün önünde dans ediyor, zihnini terk etmeyerek acı kadar özlem de yaşıyordu.

Bir kadın tüm bunları yapmayı nasıl başarabiliyordu? Hem aklını hem kalbini işgal ederken anıları zihninde diri tutarak, sevgiyi tüketmek yerine nasıl palazlandırıyordu?

Üzeyir arabasını hayvan mezarlığının önüne park etti. Konuşması gerekiyordu, minik dostunun yanına bu yüzden gelmişti. Arabadan indikten sonra su dolu pet şişeyi alıp minik dostların arasından giderek Kont’a ulaştı.

Adını okur okumaz gözleri doldu. Ne zaman ona böyle gelse evin içine girdiği an kuyruğunu sallaya sallaya ona doğru koşuşunu, ayağına dolanışını hatırlıyordu. Güçlü kalmaya ihtiyacı vardı. Karla kaplı toprağına dokundu. Yüzünü sevip sırtını okşaması gerekirken toprağıyla yetiniyordu. Doğru avucunun içine değen toprağı uzun uzun sevdi. İçini gıcıklayan o dokunuşu öyle özlemişti ki... O dokunuşun sonundaki bakışmalarını...

“Oğlum baban geldi...” dedi zo raki gülümseyerek. “Beni özledin mi?”

Özlediğini belli eden bir sarılma veya bir ses yoktu. Toprağı izlerken dolan gözlerine engel olamadı. “Sana anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki...” derken kırık sesiyle acı bir itirafta bulundu. “Her şey sensizken birikti.”

Biriken her şey bir çöp mezarlığına dönüşerek onu ölüme yaklaştırmıştı.

“İnanç bugün hastaneden çıktı, oğlum... İyi mi diye sorarsan, iyi gibiydi. Beni istemiyor,” derken burnunu çekti. “Herkesi kabul ediyor... Bir babanı kabul etmiyor.”

Avucunun içine aldığı karlı toprağı baktı. Herkesin varacağı yer bu-

rasıydı. Doğu, İnanç için erken olduğunu düşünüyordu. İkisi için de çok erkendi.

"Çok korkuyorum, Kont... Çok korkuyorum, oğlum. Baban bir gün İnanç için de mezarlığa gelirse ne yapacak? Buna nasıl dayanırım? Batu gitti, sen gittin, İnanç da gidecek diye ödüm kopuyor. Sürekli... Sürekli aklımda. Onu sürekli düşünüyorum. Geceleri korkudan uyuyamıyorum. Ya uyurken ona bir şey olursa ya fark etmezler ya da yetişemezlerse... Bunlarla yaşamak istemiyorum."

Ne zaman canı sıkılsa, kimseye bir şey anlatamasa kendini Kont'un yanında bulurdu. İnanç'ı en çıplak hâliyle anlatabildiği yegâne varlığıydı Kont. İnanç'sız geçirdiği koskoca üç yılı devamlı Kont'a anlatmış, aşkı sökemediğini kabul edince artık içinde taşan duyguları paylaşır olmuştu.

"Çok yorulduğum. İnanç'a sarılamıyorum, sana sarılamıyorum. Derdimi kimseye anlatamıyorum," diyerek hüüngür hüüngür ağladı. İçine attığı gözyaşlarını nihayetinde salıvermişti.

Doğu eskisi gibi güçlü, katı ve vurdumduymaz değildi. Perişan, bitik ve çaresizdi. Solmaya yüz tutmuştu.

Dostuyla derdini paylaşma anına telefon araması düşerek adamı kızdırdı. Cebinden çıkardığı telefonun ekranında Arda'nın ismini okuyunca küfredip reddetti. Telefonu cebine geri koyamadan ikinci kez aranınca Doğu kötü bir şey olma ihtimalinden korkarak telefona hemen cevap verdi.

Nefesini tutarak Arda'yı dinledi.

"Doğu neredesin?"

Arda'nın sakin ve ılımlı sesini duyunca nefesini bıraktı.

"Cehennemim dibindeyim."

"Çok iyi! Yerinde olsam orada kalırım. Az önce Doğu dediğim için Şevval tarafından ağır bir şiddete maruz kaldım. Can güvenliğim yok, dostum."

Ertu'yu gördüğünde konuşan Şevval, onu hiçe sayarak Doğu'yu kötü hissettiriyordu. Öğrendiklerine şaşırmadı. "Alışsalar iyi olur, evi alıyoruz, Arda."

"Bu elim haberin hiç sırası değildi."

"Neden?"

"Çünkü ev satılmış!"

Siktir!

*

Vakit dolar, hancı mülkiyetini ardında bırakarak dünya denen cihana veda ederdi. Bir dünya ki barındırdığı nice kötülüğe rağmen yıkılmıyor, güzelleşeceği umuduna tutunan insanları bir kandırmaca oyununda aptalca sürüklüyordu.

İnanç Gürmen vedasını henüz etmemişti. Hastaneden çıkalı iki hafta olmasına rağmen iyileşme süreci hızlıydı. Doktor Hatem Savcı'nın tavsiyelerine uyarak kendi düzenine evinde devam etmeye karar vermişti.

Dün itibariyle döndüğü evinde daha rahat olduğuna kanaat getirdi. Muazzez yine iyileştiğinden emin olup yurt dışına çıkmıştı. Şevval'le konuşmadıklarını bu süreçte fark etmişti. İlişkilerine alışamazken bir de bebek haberi bu acının kırılma noktası olmuştu.

Sandalyesini pencerenin önüne çekip, Kontes'i kucağına alarak yağın yağmuru sessiz sedasız izliyordu. Zihnindeki karmaşayı bu sessizlikte çözerek sonlandırabilirdi. Tabii niyeti bir sebep yüzünden sonlandırılmazsa.

Şevval'in alışverişi hemen bitireceğinden şüpheliydi. Onu tek başına göndermek istemediyse de yanında gitmeye de ikna edememişti.

"Doğu'yu affedemiyorum, Kontes. Başımda ağlaya ağlaya bana bir şeyler anlatan adamı affedemiyorum. Onu kovdum. Keşke kalbimden de o kadar kolay kovabilseydim. Keşke aşkın ızdırabı olmasaydı."

İnanç kendi söylediklerine güldü. "Haklısın, o zaman aşk olmazdı."

Kontes'in onu yanıltmış gibi düzeltme ihtiyacı duyması alışık olduğu bir huyuydu. Ancak minik kedi orali bile değildi. Pencereye çarpan damlaları dehşetle izlemekle meşguldü.

İnanç gözlerini kapatıp korkmamasını söylerken o sırada kapı sesi evi doldurdu. Anlaşılan Şevval alışverişi erken bitirmeyi başarmıştı.

"Hayret! Şevval teyzen alışverişi erkenden bitirmeyi nasıl başardı?"

Kucağında patilerini okşadığı dostuyla kapıya ilerledi. Küçük odasından koridora çıktığında kapı bir kez daha çalınca adımlarını sıkılaştıran İnanç, hamile kadın kapıyı başına yıkmadan ulaşarak açtı.

Şevval diye karşısında Doğu Üzeyiroğlu'nu görünce afalladı İnanç. Az önce adını zikrettiği adam evine geliyordu.

Ensesini ovuşturarak korkuyla bekliyordu. İnanç yüz ifadesindeki solgunluğa içten içe şaşırdı. Korkusunun alenen yüzüne vurduğunu uzun zamandır görmemişti. Elindeki kese kâğıdından poşeti yukarı doğru kaldırarak, "İçeriye girebilir miyiz?" diye sordu utana sıkıla.

İnanç kese kâğıdından poşetin içinde ne olduğunu üzerindeki logoyu okuduğunda anladı.

"Sevdiğin bir şey getirdim." Acemice gülümsedi Doğu.

İnanç'ın gülümsemesi dudağını terk ederek onu renksiz ifadesiyle başa bıraktı. Gelmesini beklemiyordu. Ölümüne yol açan kavgalarından sonra kesin bir kanıya varmıştı ki o da Doğu'nun karşısına bir daha çıkmaya cesaret edemeyeceğiydi.

Ne var ki elinde katmerle kapısına gelen Doğu onu yine şaşırtmayı başarmıştı. Nasıl olduğunu sormaya mı gelmişti? Hastanede kovarak nasılsın sorusuna gereken cevabı vermesine rağmen hem de!

Kontes kucağından inmek için hareket edince İnanç onu odasına gitmesi için arkasına bıraktı. Nitekim küçük kedi onu şaşırtarak Doğu'nun ayağına dolandı.

Demek ki bu adamı özleyen sadece İnanç değildi.

Eğilip küçük dostunu kucağına alışı iç yanaklarını ısıtarak izledi. Bir kedinin bu kadar şanslı olabileceğini düşünmezdi.

"Geç," diyerek bir ev sahibine yakışmayacak tutumla girmesi için kapının önünden çekildi İnanç. Çamurlu ayakkabılarını ayağından çıkaran adamı izlemekten kendini alıkoyamadı. O meşum öfkenin, kesin affedilmeyişin perde arkasında körkütük hasret vardı.

Bir sarılsa bütün dertlerini unutacaktı.

Doğu'yu küçük kıızıyla salonun kapısına doğru davet etti. Gelmesi pek bir şey değiştirmeyecek, nasıl olduğunu sorduğunda ona içini açan bir İnanç bulamayacaktı.

Hayal kırıklarını toplamaya gelmişti Doğu.

Arkasında kaldığı adamı süzerken hâlden pek hoşlanmadı. Son gö-ründüğünden bu yana bir deri bir kemik kalmış, soluk benzi kirece bu-lanıp taşa dönüşmüştü. Gözlerindeki yorgun, az sonra bayılacakmış gibi duran ifadesinden de hoşnut olmamıştı.

Hastane odasında uyuduğunu zanneden annesi ve Muazzez'in diya-loğuna şahit olmasa bu hâlde oluşuna başka sebepler yüklerdi. Fakat kriz geçirdiğini duymaya hazır hissetmemişti. Onunla ilgili kötü hiçbir şeyi duymak istememişti. Nefretini diri tuttuğunu zannetse de Doğu'ya su kadar muhtaçtı.

İnanç, salona buyur ettiği adamın koltukta Kontes'le yerini alırken ki gerginliğini pür dikkat izledi. Neden geldiği hakkında fikirler üretiyor, ni-rekim her şeyi konuşmuş olduklarından mantıklı bir sebep bulamıyordu.

Poşetini masaya bırakıp Kontes'i sevgi gösterisine maruz bıraktı Doğu. Kont'a olan özlemini küçük kediyle gidermeye çalışıyordu. Yeri-ni asla dolduramayacağını bilse de bu içinde harlanan hasreti bir miktar dindirirdi.

Minik dostunun onu özlediğini patisiyle itmeden, yüzünü çizmeden, barmaya çalışmadan, öpücüklerine izin vermesinden anlamıştı İnanç. İç-i-ne dokunan bu sahneyi görmeye rahammül edemeyen İnanç salon kapı-sından geri döndü.

"Annemi üzüyor musun, kızım?"

Doğu'nun sessizce yönelttiği soruyu kapı eşiğinde duyduğunda küf-rederek adımlarını hızlandırdı. Eski bir Doğu görmeye asla hazır değildi. Ne ilgisini istiyordu ne de şefkatini. Hepsi yara vermek ve canına kastet-mek için kurulan zeminin birer parçasıydı.

İnanç o zemini bir kere yıkmıştı.

Mutfığa geçtiğinde huzursuzdu. Bu adamın vazgeçmeyen bir savaşçı olduğunu çabuk unutmuştu.

Bir fincan kahve hazırlayıp yanına su alarak salona girdi. Kapıdan gö-zünü ayırmayan adamın arayışı o içeri girdiğinde cevabı bulmuş olmanın rahatlığıyla son buldu. Muhtemelen gelmeyeceğini sanmıştı.

İnanç kahveyi önüne bırakarak çaprazındaki koltuğa oturdu. Zor bir

yüzleşme olacağından kendini olası bir kavgaya hazırladı. Metanetli davranmak isterken kendini bunun için hazırladığına inanamadı.

Nükseden sancının esiri olan İnanç Gürmen kendine kahroldu.

Kendini her şeye hazırlamaktansa korku duymadan bu mühim yüzleşmeyi sonlandırmak gerekirken, Doğu ona bu şansı tanımamıştı.

Kahveyi koklayan adamın yüzü birkaç saniyeliğine buruşmuş, hardağı hemen indirerek yüzünü ovuşturmuştu. İnanç bu anları tedirginlikle izledi. Neler olduğunu anlayamıyordu.

Kontes çok hareketlenince kahve fincanını bırakıp onunla ilgilenen Doğu, söze nasıl gireceğini düşünüyordu. Boğazını temizleyerek İnanç'a baktı. Kontes tekrar patileriyle Doğu'nun yanağına dokundu. Onunla ilgilenmesini istiyordu.

Doğu gülümseyerek ona baktı. "Seni çok özledim kızım, sen de babayı..." derken duraksadı. "Sen de beni özledin mi?"

'Çok özledik...' diyen iç sesini bastırdı İnanç.

"Afrodit, kızım mamamı koydum, mutfığa geç," derken ismini bilhas-sa basturarak zikretti. Artık o Kontes değil haberini böyle duyurdu. Ancak adı Kontes olduğundan beri ilk defa az önce Afrodit demişti. Doğu bu kapıdan çıkıp gittiğinde yine aynı adıyla seslenecekti.

"Kont bizden Kontes'i de mi götürdü?" diye sordu Doğu manidar sesiyle.

Kanının çekildiğini hisseden İnanç yaptığı şey için pişman oldu.

Kontes kollarının arasından çıkıp giderken boşta kalan ellerini birbirine yasladı. "Ben şey... Kusura bakma, çat kapı geldim... Hastanede izin vermedin ama seni çok merak ettim... Arasaydım telefonlarımı açmayacaktın... O yüzden Şevval'in evden çıkmasını bekledim... Sadece seni merak ettim. Bir kez olsun görmek istedim..." Nazik davranmaya özen gösterecekti. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"İyiyim," demekle yetindi İnanç.

Doğu sıcaık evde buzdan bir kadın beklemiyordu. Katı inadını kırmış olmasını umut etmişti ki yanıldığını gözlerine baktığında, aşılamaz mesafesiyle yanıtlar verdiği keskin sesinden anlayabiliyordu. Yine de umut tükenmeyen tek varlığıydı.

"Katmer seviyorsun diye getirdim. Çok az miktarda yiyebili..."

İnanç pervasız edasıyla sözünü kesti. "Artık sevmiyorum," diyerek getirdiği pakete boş gözlerle baktı. "Sana zahmet inerken kapı görevlisine bırak. Çocukları yer, daha iyi olur."

Acımasızlık, korunmak için büründüğü bir kılıf mıydı yoksa nahif ruhuna bürünen bir virüs mü? Bu her neyse, Doğu'nun canını bedeninden sökmeye zorlamıştı. İnanç ona ait her şeyi hayatından silip atmıştı. Bu kadar kolay olmamalıydı.

"Sen her şeyden vazgeçerdin ama katmerden vazgeçmezdin."

"Doğru," diye onayladı. "Bu da bizi şu yola çıkarıyor, kimse kendini vazgeçilmez zannetmesin bu bir tatlı bile olsa."

Doğu gözlerinin içine bakarken alt dudakını çaresizce ısırdı. Şimdi her şeyi anlatsa tekrar bir atak geçirir miydi? Kendine sormaya korktuğu suallerdendi. Olası ihtimal Doğu'nun kendi mezarını kazmasına sebebi yet verirdi.

"Sadece beni suçlamak haksızlık değil mi? Hiçbir şey bilmiyorsun bile."

"Sadece seni suçlamıyorum. Sana inandığı için aklımı, beklediği için kalbimi de suçluyorum."

Doğu avuçlarını birbirine sürterken sessizce gülüyordu. "Bu kararı ben vermiş olsaydım acımasızlığına hak verirdim. Karşına çıkmaya asla cesaret edemezdim. Kararı veren ben değilim."

İnanç sıkılğan edasıyla ofladı. "Yeter Doğu, önüme birilerini bahane olarak sunmaktan vazgeç."

Doğu vakur ifadesiyle çenesini salladı. "Bahane değil. Gerçekleri sana anlatmadığım için beni suçlamak daha kolay geliyor. Yavuz Bey'i ve Şahin Bey'i yanımda getirseydim her şey daha kolay olacaktı. Şimdi beni dinlersen, onlara gerek kalmadan olayları anlatacağım. İnanıp inanmamak sana kalmış. Ben ne eksik ne fazla, her şeyi olduğu gibi anlatacağım."

Bir şans vermekten yana değildi İnanç. Ancak içinde babaların olduğu kararın ne olduğunu bir yanı merak ediyordu. "Anlatacağın hiçbir şey kararımı değiştirmeyecek. Telafisi olmayacak yaralar bıraktın bende."

Doğu biliyorum dercesine gözlerini kırptırdı. "Seni bir şeylere zorlamak için gelmedim. Tartışmaya, kavgaya gücüm kalmadı. Seni hastane köşelerinde görmeye takatim yok. Sadece iyi olmanı istiyorum. Çok zorlarsan susturman yeterli. Bu kapıdan çıkıp giderim."

Sessiz kalan İnanç söze girmesini bekledi. Çünkü kendisi çıkıp gitmesini istemeyen yanını bastırmakla uğraşıyordu.

"Biz eve gelmeden önce bana bir telefon geldi, zaten beklediğim bir haberdı. Sadece doğruluğundan emin olmam gerekiyordu. O haftalarda seninle ilgilenemediğim için bana çok kurgındın ama hepsi seni ve Şevval'i korumak içindi. Korumak istediğimiz siz ikinizken aldığım telefon elime başka bir isim verdi."

İnanç o günkü hâlini çok net hatırlıyordu. Doğu dizlerine yatıp ağlamış, onu kaybetmekten korktuğunu söylemişti. Zihinlerine düşen tatlı hatıralar İnanç'ın gözlerini kaçırmamasına, Doğu'nun ona hasretle bakmasına neden oldu.

Sıcağı sıcağına her şeyi anlatmak için kaldığı yerden devam etti Doğu. "Dean, Espinoza'yla gizli iş birliğimizi öğrenmişti. Espinoza bizi Dean'in dine kurban olarak veren rolü oynuyor, Arda onun rolünü bizim tarafımızdan sürdürüyordu. Nasıl olduysa o piç bunu öğrendi. Bu yüzden Erü'yu öldüreceklerini söylediler. Hem kandırılmanın hem Yancy'nin ölümünden biz sorumlu tutulduğumuz için bana bir kardeş acısı daha yaşatacaklardı. O telefon konuşmasından önce babamı aradım. Olayları

anlattım, gelmek istedi ama izin vermedim. Senin için endişeliydi, bu yüzden babana danışmamı istedi.”

Anlattıklarını pür dikkat dinlediğini görebiliyordu. Sadece itirazın nerede geleceğini kestiremiyordu Üzeyir.

“Tehlikede olduğumuzu ama buna rağmen seni her şekilde koruyabileceğimi söyledim. Bir baba olarak kızının ateş hattında kalmasına razı olmadı. Seni göndermemi istedi. Çok direndim ikna etmek için ama babam ona ark çıkınca elimden bir şey gelmedi. Yarın sana bir şey olursa babana verecek bir cevabım olmayacaktı. Oğlunu kaybetmiş bir adamın nasihati beni buna itti.”

İnanç içinde kimler olursa olsun, onu öylece terk etmesini affetmeyecekti. “Ben senin için herkesi karşıma aldım. O hastaneden seninle kaçtım, bizi kabullenmeleri için elimden geleni yaptım. Yine bir oyun oynayabilirdik, yine el ele verip bizi bitirmek isteyenlerle savaşılabıldık. Ucunda ölüm olsa bile yine yanında kalırdım.”

Son cümle Doğu’yu kızdırdı. “Ben seni bırakır mıydım? Baban seni terk etmemi, hiçbir şey anlatmadan göndermemi istedi. Öğrenirsen kalırdın, seninle savaşamayacağı için beni buna mecbur bıraktı. Senden ayrı kalmak bana zor gelmedi mi? Seni yüzüstü bırakmak beni yıpratmadı mı?” Kızgınlığı anlattıklarıyla yavaş yavaş yok oldu. “Sensiz bir günüm geçmezken aylarım geçti lan.”

Son cümle, içindeki sarsılmaz inadı kırmaya yeterdi. Çabucak toparlandı İnanç. “Babamı bahanen olarak kullanmaktan vazgeç. Sen beni terk ettin!”

“Terk etmedim, buna zorlandım. Baban kızımı ne olursa olsun gönder dedi. İlişkiyi bitirmeyeyim, İnanç beni affetmez dedim, dinletemedim. O sadece seni istiyordu. Haklıydı, yarınımın garantisi yoktu. Nasıl beni beklemekle geçecekti ömrün? Bir değil, iki değil, tam tamına beş ay sürdü ve hâlâ sürmeye de devam ediyor. Annem için döndüm, senin için kaldım. O adamlar hâlâ göğüs geriyorlar bu duruma.”

“Sen arkadaşlarınla elinde biralarla partilerde gülerken göğüs geriyormuş gibi görünmüyordun.”

“O parti her şeyin bittiğini zannettiğimiz için ufak bir kutlamaydı. Yine de bitmedi. Seni temin ederim ki aklının alamayacağı şeyler yaşadık. Dönüp baktığımda sen hiçbirine maruz kalmadığın için babana teşekkür ediyorum. Ne kadar kızgın olsam da iyi ki seni oradan aldırtdı.” Onu korkutmamak için yaşananları özetledi Doğu.

“O partide neye güldüm biliyor musun? Arda, bitti artık İnanç’ına kavuşuyorsun dediği için güldüm,” diyerek İnanç’ın vereceği tepkiyi bekledi. Heykelden yapılmış gibi bir mimiğini bile oynatmayınca Doğu kederle kaldığı yerden devam etti.

“Günce senin olduğunu bildiği için her anı çekti ve senin adının geçtiği yerden sonrasını çekip attı. O parti boyunca ben, Arda ve Ertu dışında

herkes eğlendi. Güldüğümüz tek bir anı kayda almış. Her şey kasıtlıydı, bunu çok sonra öğrendim.”

O kayıt İnanç'ı ondan koparan en güçlü kanıttı. Eski dostunu bu yüzden asla affetmeyecekti Doğu. “Günce artık hayatımızda yok. Bir selam bile veremeyecek kadar yabancı.”

Kahkahasına engel olamayan İnanç, alkış tutarak anlamsız sevincini destekledi. “Keşke ben lafları altında ezilirken, gözleriyle hor görülürken görseydim o günleri. Günce senin için nasıl yabancıysa sen de benim için öylesin.”

Söylediklerinin yetersiz geldiğine kanaat getirerek gülen yüzüne peyda olan kararlılıkla soluksuz devam etti. “İçimde soldun gittin. Kökünü sağlam kuramamışsın.”

Doğu gerçekleri anlatmaya gelmişti ama anlaşılan İnanç Gürmen'in gerçeklere ilgisi yoktu. “Benim en büyük şifam senin gülümsemendi. Onu kaybettiğimden beri ayağa kalkamıyorum. Sen kökünü çok sağlam kurmuşsun, İnanç! İstesem de kurutamam.”

Hayat insana kendini kurtarma şansı vermiyordu. Duygularını asla gizlemeyen, sakınmadan paylaşan adam onun en büyük imtihanıydı. Bu imtihana bitirilen ilişkinin ardından kalan acı ısıraplar da eklenmişti.

“Biliyor musun Doğu, eskiden olsa bu söylediklerine koşulsuz inanırdım. Şimdi çocukları kandırmak için okunan bir masaldan ibaret.”

“Seçimi sana bıraktım. Buraya seni bir şeylere ikna etmek için gelmedim. Bitti dersin bitmiştir. Devam dersin devam ederiz.”

“Devam mı?” diye sordu alayla kıkırdayarak. “Neye devam edeceğiz? Beni kandırmana mı? Beni istediğin zaman yine terk etmene mi? Sesimi duymayışına mı? Ama suç benim! Seni gözyaşlarıma ben alıştırdım.”

“Her şeyi bildiğini zannetmekten vazgeç. Söz konusu sadece suçlamaksa bunu ben de yapabilirim. Kalbine sızı düşmesin diye her şeyi sineye çektim. Şu göğsüme kurşun geçirseler yaralayacak yer bulamayacaklar. Sen kalkmış beni sadakatsizlikle, vicdansızlıkla, yalancılıkla suçluyorsun. Yapma İnanç! Yapma, sözlerin çok ağır!”

Soluksuz atışmaları olabilecek en sakın tınıda sürmüştü. Kavga yoktu, çetin geçen tartışmalar yoktu ancak hesaplaşma ikisinden daha çetrefilli geçiyordu.

“Beni terk ettiğin sabahı hatırlıyor musun? Orada olduğunu biliyordum. Oradaydın değil mi?” diye sordu İnanç. Hayal kırıklığı cevabı almadan yüzüne sinmişti.

Başı öne eğildi.

“Senin göğsün mü yaralı? Ya benim? Sen benim ruhumu parçaladın, Doğu. Sana bağırdım, çağırdım, yalvardım. Beni bırakma dedim, ölürüm dedim ama sen sadece dinledin ve izledin. Sen ona dayandıysan söyleyeceğim her şeyi pekâlâ sindirirsin.”

Doğu kafasını hızla kaldırdı. Göz kapaklarında biriken yaşlar İnanç'ı

gafil avladı. Çenesi dalgalanan adamın sinirlendiği aşikârdı. Konuşmaya hazırlanan adama izin vermeyerek, "Seni şu an görmek veya hissetmek istemiyorum. Seni sevmek de istemiyorum, Doğu. Sana sadece inanmak istiyorum ama artık o da çok zor," diye soludu bitkince.

"Seni affedersem kendime olan gururumu, saygımı, kadınlığımı öldürmüş olurum. Beni daha fazla öldürme, Doğu. Bu hayatın bana verdiği son şans olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Doğu sevdiği kadının her şeyi bitirdiğini anladı. Son bir şans istemeye gelmişti fakat İnanç ona bu şansı tanımıyordu. Kalbini daha fazla hırpalamayacaktı.

"Tüm doğruları siktir et o zaman. Bittik!" derken yerinden hışımıyla kalktı. Buraya son gelişinin olacağını az çok tahmin etmişti. Şu umutlenen illet yakasından düşmemiştir.

Kapıya doğru giderken İnanç'ın söylediklerini anımsadı. Onu gönderdiği gün kendi mezarını kazmıştı Doğu. "Sakin o günün benim için kolay olduğunu söyleme. Sakın o günün kolay geçtiğini iddia etme. Her şeye katlanırım ama buna katlanamam." Sinirinden tir tir titreyen Doğu yanağına sızan yaşların hissiyle çıldırdı.

"Ben o gün öldüm. Beni o gün senin baban öldürdü. Sen toprağı bugün üstüme atıyorsun. Baba kız başardınız. Helal olsun!"

Ağız duyduklarının etkisiyle aşağı doğru sarktı. Doğu hızlı hızlı yürüyüp salondan çıkarken İnanç hâlâ oturduğu noktaya bakıyordu. Doğu'nun sindireceğini apaçık yüzüne vurmuştu da kendisi duyduklarına nasıl katlanacaktı?

Kapının kınılırcasına kapatılan sesini işittiğinde korkuyla irkildi. Gitmeden evvel onu kendi yangınına katıp alenen yanmaya maruz bırakmıştı. Yerinden kalkan İnanç pencereye koştu. Kar tanelerinin ıslattığı pencereye gözyaşları eşlik edince Doğu'yu görmek neredeyse imkânsız hâle geliyordu.

Korku yüreğini dağlayarak ayaklanmasını güçleştirdi. Koluna sildiği yaşlara bakınca lanet etti. Doğu'nun apartmanın önüne park ettiği arabaya hışımıyla bindiğini görünce hüüngür hüüngür ağladı.

Birbirlerini el birliğiyle yıpratmışlardı. Araba sokağından süratle çıkarken İnanç'ın alnı soğuk pencere camına gürültüyle düştü. Gürmen kızı için yas şimdi başlıyordu. Kalbini katran karasına bürüyecek gerçeği ilk defa kabullenmişti.

"Bu sefer gerçekten bitti..."

*

Yalvaşlar, yakanşlar aşk denen illetin cazibesine kapılan kurbanların yaptırımı olurdu. Bir cazibe ki kavuşsa zulüm, ayırsa ölüm yaşattırdı.

İnanç gerçekten bittiğini kabullendiğinden bu yana ağrılıydı. Doğu'nun anlatıkları bocalamasına neden olmuştu. Affetmeyeceğim inadına ağır bir darbe vurulmuştu.

"Neden iyi dinlemedin? Eminim sana anlatacağı daha çok şey vardı."

İnanç kolları arasında sıkıştırdığı mindere yüzünü gömmüştü. Şevval'e dün olanları ancak bugün anlatabilmiş, anlattığına da bir miktar pişman olmuştu. Yüzünü sakladığı minderden kaldırdı.

"Ona çok kızgıyım, Şevval. İşin içinde babaların olması umurumda değil. Bana güvenmesini isterdim. Bana babaların böyle karar verdiğini anlatmasını isterdim, en azından neden terk edildim diye aylarca delirmezdim."

"Doğu nasıl, ne durumda diye diye delirirdin bu sefer. Bak," dedikten sonra durup söyleyeceklerini tarttı. "Yaptıkları çok zalimce farkındayım. Ama sen riskte olduğun için Doğu ve arkadaşlarının tehlikede olduğunu bilmezsen daha iyi olur diye düşündüler. Doğu kendi başına göre hareket etmedi, İnanç."

İnanç omzunu silkti. "Bunları konuşmanın bir faydası yok. Dün benimle beraber Doğu da bitirdi."

Şevval öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdı. Az sonra söylediklerine katıla katıla güldü. "Doğu bitirdi mi?" Gülüşü kahkaha krizine dönüştü. Karnı gülmekten titriyordu. "Sen... Sen aklını kaçırmışsın..."

Onu tiye alan kadına gözlerini devirdi İnanç. "Komik değil, Şevval. Baba kız beni öldürdünüz, dedi."

Şevval'in kahkahası duvara fırlatılmış cam gibi tuzla buz oldu. Dün eve geldiğinde hüngür hüngür ağlayan kadını görünce aklı çıkmış, anlamadığı için üstelememişti. Doğu dedikten sonra her şey netlik kazansa da Şevval bu ayrılığın uzamasını istemiyordu.

Ertu ile konuşmadığı için gerçekleri Arda'dan öğrenmiş, Yavuz Gürmen karan kendisinin verdiğini yoğun bakım kapısının önünde kızını beklerken onayladığında Doğu'ya olan bütün tabularını yıkmıştı Şevval.

"Babanla konuşmalısın. Eminim onun anlatacakları Doğu'yu destekleyecektir. Kendini aklamak için babanı karalayacağına inanmıyorum. Sana olanlar için ona hâlâ çok kızgıyım ama yalancılıkla suçlamak, hele ki bu işin perde arkasında kesin isimler varken peşin hüküm koymak bana artık vicdansızlık gibi geliyor."

İnanç gözlerini yeniden Şevval'e kaydırduğunda şaşkındı. "Ne yani, sen Ertu'yu affettin mi?"

"Hayır," diye karşı çıktı. "Bana şimdi deseler ki Ertu'yu cin çarpmış. Derim ki hele bana o cini getirin elini öpeceğim. Bir yetmez on defa daha çarpsın! O da yetmez yirmi katına çıkarsın. O arsız piçe bir cin yetmez."

Sersemleyen İnanç, kadından duyduklarına inanamadı. "Tövbe estâğfurullah! Deli midir nedir sabah sabah."

"Erkek olsaydın da sana varsaydım, İnanç. Niye bu piçlere kaldık ki?"

"Sen delirmişsin gerçekten." Hayretle çıkışan İnanç, pelüş terliklerini ayağına geçirip doğruldu. "Ben ders çalışacağım biraz. Sonra da annemin yanına gideceğim."

Şevval uzandığı koltuğa daha rahat yayıldı. "Ben de Arda'yı bekliyorum. Bu ara görünmüyor. Ne halt ettikleri belli değil."

Salondan mutfığa geçen İnanç, cam sürahiyi suyla doldurarak bardağıyla beraber odasına geçti. Bu akılla derse nasıl çalışacağını da bilmiyordu. Bu gidişle okulun yüzünü unutacaktı.

"Başlamak bitirmenin yarısıdır diyelim," diye kendini avutarak çalışma masasına oturdu. Adapte olmak için nefes egzersizlerinde bulunan İnanç, kendini hazır hissettiğinde kitapların başına geçti.

Bir saatlik zorlu çalışma serüvenini sonlandıran İnanç, adaptasyonunu kaybedince dersin başından kalkmıştı. Beyni Doğu'nun söyledikleriyle çalkalanıyor, dikkatini ara ara bozuyordu.

En iyisi Şevval'i alıp annesine gitmekti. Hem kafasını böylece dindirirdi. Üzerini giyinip Kontes'i kontrol ettikten sonra Şevval'i de alıp evden ayrıldı. Bir sokak ötede oturan annesine geçen İnanç iyi olacağını inanarak gelmiş, ondan yana da pişman olmuştu.

Annesinin babasını affetmediğini, Doğu'yla kavga edip kriz geçirmesinin babasının yüzünden olduğunu söyleyerek bütün saygı ve sevgi zeminini çökertmişti. İnanç öğrendiklerinden sonra Doğu'nun haklı olduğuna karar vermişti.

Ve bunun için epey geç kalmıştı.

İnanç Gürmen için verilen ferman bugün okunmuştu.

Evine geri döndüğünde dünden daha perişan, daha güçsüzdü. Şevval'in desteği olmasa komaya girene kadar ağlardı. Doğu'nun haklı olmasından, babasının merhametsizce davranmasından nefret etmişti.

Oysa bir baba olarak haklıydı. Kim kızını göz göre göre ölüme götürebilirdi?

"Ağlamakla üzülmekle geçiremezsin hayatını. İkinizin de zamana ihtiyacı var. Daha yarınlarınız var."

"Tutarsızlığıma kaslanamıyorum. Doğu'yu affetmekle suçlamak arasında giden benliğime sahip çıkamıyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Artık kim haklı kim haksız bilmiyorum. Doğu ve ben biterken babamla annem de tükeniyor."

Her şeye göğüs germiş annesi ve babasının bu saatten sonra ayrılmasına dayanamazdı İnanç.

Kahır, mabedinde doğan bir ay gibiydi ve sabah olmasına müsaade etmiyordu. İnanç mabedinde yalnızdı, biliyordu. Doğu onu yalnız bırakmıştı. Çünkü bunu kendi başarmıştı.

Kara bulutların üstlerine çöreklandığı huzursuz günler ağır ağır geçmişti. Sabah ve akşam birbirine karıştığından onlara fırtınalı duygu geçişleri eşlik ediyordu. Kapanmayan kapı vurulmaz olmuştu. Ne Arda eskisi gibi geliyordu ne de Ertu.

Sessizlikleri korkutucuydu. Telefonla geçirtilen nasılsın ve neredesin sorulan şüphe tohumları ekerek iki kadını endişelendiriyordu. Bebek

için arayan Ertu'nun onun dışında neredeyse hiç aramayışı Şevval kadar İnanç'ın da dikkatini çekmişti. Neredeyse her sabah kahvaltılarına eşlik eden Arda ise yokluğuyla şok etkisi yaratmıştı.

"Bir işler çeviriyor bunlar eminim. Bu kayıp hâller hayra alamet değil."

Bebek kontrolünden yine cinsiyetini öğrenmeden dönen iki kadın, heyecanlarına gölge düşürecek sohbete tutulmuştu. Şevval üzerini değiştirirken İnanç onu kapı eşiğinde dinliyordu.

"Ertu bir dahaki kontrole geleceğini söylemişti hatta tarih ve saati de not almıştı. Beni aradı ama kontrolü sormadı. Var ya düşünmekten korktuğum bir şey yaparsa, onu çocuğunun sesine hasret bırakırım."

Yapacağından kuşku duymayan İnanç, ani reaksiyonlar vermemesi konusunda uyardı. Ortada düşünmeleri gereken bir bebek varken onların yapabileceği tek şey anlamaya varmaktı.

Bu asi kadınla Ertu'nun işi epey zordu!

Telefonuna gelen mesaj sesiyle asiliğine minik bir ara veren Şevval, gelen mesaj her neyse o arayışa kısa tuttu. Gözleri defalarca kez hızlı hızlı ekranın üzerinde kaydı. Şevval ona doğru sallana sallana gelince İnanç'ın kaşları refleksle çatıldı.

Telefon aniden gözünün önüne tutulunca sendeledi İnanç. "Bir oku bakayım, ben mi yanlış anladım?"

İnanç ekranın üzerindeki mesajı seslice okudu.

Yabani Ayı: Bebek odası için mimarla görüşeceğiz, evime gel.

Mesajın yanlış anlaşılacak ne gibi bir tarafı olacağını derin derin düşündü İnanç. "Bebeginiz için profesyonel bir destek alıyor. Bunun yanlış anlaşılacak neyi olabilir?"

Şevval onu yanıltan bakışlarıyla, "Yani o evime gel derken bana emir vermiyor, öyle mi?" diye sordu. "Sen ondan bir emir kipi çıkarmadın. İnanç beni deli ediyorsun!"

"Deli etmiyorum, sen abartıyorsun."

"Rica edebilir."

"Ertu mu?" diye sordu İnanç manidar sesiyle. "E hadi ayaklan. Mimarlar görüşmen var."

Şevval omzunu silkti. "Bu hamile kadını gelip alabilir. Gitmiyorum. Bana o emri verdikten sonra asla ayak basmam evine."

"Bak neler olduğunu öğrenmemiz için bir yol olabilir."

Özellikle Doğu'nun ne hâlde olduğunu İnanç kadar merak ediyordu Şevval. Lakin olanlardan sonra üzerinden zaman geçmeliydi.

"Seni Ertu'ya teslim eder etmez ben oradan okula geçeceğim."

Şevval tamam diyerek montunu üzerine geçirdi. Hiç boşaltmadığı

çantasını alıp İnanç ile evden ayrıldı. Bir taksi çağırıp asansöre bindiler. Şevval hâlâ emrini hazmedemediğinden gitmek konusunda kararsızdı. Ancak ne halılar çevirdiklerini öğrenmek için buna mecburdu.

Taksinin gelmesini beklerken apartman girişinde voltalar atıyordu. Karnını ağır ağır sıvazlayarak sabır çekiyordu. “Üzgünüm bebeğim, baban böyle bir dallama. Asla nezaketten anlamıyor. Sana bunu öğretmesi için her şeyi yapacağım.”

İnanç, Şevval’in bu hâllerini izlerken içi sımsıcak bir sevgiyle doluyordu. “Babam hep erkekler baba olunca büyür, derdi. Ertu’nun baba olduktan sonra daha dikkatli olacağına kuşkum yok.”

“Kendini terbiye etmesi için ona bir sürü kişisel gelişim ve psikoloji üzerine kitaplar aldım. Bir de babalığın ne olduğunu anlaması için ekstra dan iki kitap. Ama sor bakayım, okuyor mu?”

“Okuyordur.”

“Tabii canım, okuyordur!” Alaya aldığı kadını mühim bir bilgiyle aydınlatma gereği duydu. “Okusa bana emir vermezdi. Tarihte sığır beyliği diye bir beylik varsa onlar Ertu Efendi’nin atasıdır.”

“Acaba bu çocuk yarın senden neler öğrenecek?”

Taksinin korna sesiyle hareketlendi iki kadın. Şevval sorusuna vereceği cevabı tarttığundan yanıtsız bıraktı. İyi bir anne olamama korkusunu atlatırsa o zaman bir cevap verecekti.

Taksiye atlayıp adresi verdi Şevval. Eve doğru yol alırken sessizlerdi. Genelde Ertu’ya saydırmaktan şoförlere rezil oluyor, rezil olmamak için de taksiye bindiği an ağzına zinciri çekiyordu.

Sessiz geçen yolculuk bir sitenin önünde son buldu. İnanç derse geç kalacağı için acele olmasını isteyerek geri gitmeye zorlanan ayaklarını yürüttü. Güvenlikten geçtikten sonra ilk blok kapısından girdiler.

“Kendi gibi cins bir mimar bulmadıysa gel yüzüme tükür.”

Asansöre binen iki kadın sessizce kıkırdadı. Ertu’nun dedikodusunun dönmediği bir gün yoktu. “Şu adama çektirdiklerini toplasan yüzün kızarak. Hâlâ laf atmakla meşgulsün.”

İnanç yedinci kata yaklaştıklarında duyduğu seslerle duraksadı. Doğu’nun bağırdığı zamanki sesini çok iyi tanıyordu. Bu onun sesiydi. Arda’nın kahkahasını işittiğinde heyecana kapıldı. Doğu’yu az sonra görecekti.

Yedinci katta duraksayan asansörün otomatik kapısı açıldığında sesleri net olarak alan iki kadın göz göze geldi. Şevval rahatsız, İnanç gergindi. Asansörden çıktıklarında kapı önünde dikilen Doğu ve Arda’nın meraklı bakışlarıyla karşılaştılar.

Heyecana kapılan İnanç saniyeler sonra hayal kırıklığına uğradı. Zira

Doğu Üzeyiroğlu onunla göz göze gelişinin üzerinden saniyeler sonra kafasını çevirerek bakışmayı sonlandırdı.

İnanç yoğun bakım odasından onu kovarken Doğu böyle mi hissetmişti?

Metanetini korumakla geçireceği süre epey uzundu. Onu görmezden gelen adamın karşısında güçlü kalmayı beceremiyordu. Ona nazaran Arda'nın coşkuyla karşılama merasimine istemsizce katıldı.

"Ooo hanımlar, hoş geldiniz. Gözlerime güzelliğinizle ziyafet çektiğiniz için teşekkür ederim. İki tane eril görmekten iflahım kurumuştum."

İki kadını gülümsetmeyi başaran Arda hemen ciddiyete büründü. "Hayırdır," diyerek göz kırptı. "Hangi rüzgâr attı sizi buraya?"

"Güzel soru," diyen Şevval çenesini ağır ağır salladı. "Nezaketsiz dostun buraya gelmemi emretti. Ben de paşamın sözünü ikiletmemek için bindim arabaya geldim."

Dudağı uçuklayan Arda içeriye kısaca göz gezdirdikten sonra tekrar Şevval'e döndü. "Desene bu adam yine canına susamış."

İnanç beklemekten sıkılmış gibi ya da gelişinden ötürü rahatsızlık duymuş gibi oflayan Doğu'dan gözlerini alamıyordu. Bir adam nasıl günden güne böyle çökebilirdi? Onda kesinlikle hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Stres veya acıyla olabilecek bir şey değildi, sağlık sorunları vardı.

"Sen nasıl oldun, İnanç?"

"İyiyim," diye yanıtladı İnanç gözlerini Doğu'dan ayırmadan. "Gayet iyiyim. Okula döneceğim şimdi. Şevval'i yalnız göndermeye gönlüm el vermedi."

"Bekle o zaman seni biz götürelim."

İnanç gözlerini ona bakmamakta ant içen Doğu'dan Arda'ya kaydırdı. "Teşekkür ederim ama gerek yok. Kendim giderim," diyerek gülümsedi.

Ertu kapıya çıktığında gelişlerine şaşırdığından manasız tepkiyi verdi. "Ne zaman geldiniz lan?"

"Şimdi geldik. Malum, emri verdin uygulamazsak olmazdı."

Ertu bıkkındı. "Aceleden yazdım. Üstelik bana cevap vermediğin için gelmeyeceğini sanmıştım," diye bir savunma sunarak elindekileri Doğu'ya uzattı. "Ben sözleşmeleri okudum. Benim açımdan bir sıkıntı yok. Sizler de onaylayın veya eklemek istedikleriniz varsa ekleyin, ona göre imzalayalım."

Söz konusu sözleşmenin ne olduğunu merak etti İnanç. Hiç görünmeyişlerinin bir sebebi vardı.

"Benim açımdan da bir sıkıntı yok. İmzala da bitsin bu iş."

Arda'nın onayıyla Ertu yanında getirdiği kalemle imzalarını attı. Şevval ayakta beklemekten yorulduğu için Arda ve Doğu'nun arasından söylene söylene içeri girdi. Ayakkabılarını çıkartmakta zorlansa da başarmıştı.

Şevval içeri girdiğinde İnanç asansörün düğmesine tekrar bastı. "Görüşürüz Şevval, işin bitince haber ver," diyerek vedasını etti. Arda beklemesini isteyince asansör kapısını tutan İnanç bekledi.

Hayatından tamamen çıkan adam varlığından rahatsız olacağını belirtseydi, İnanç onu göreceği için heyecanlanmazdı.

“Size bir saat sonra katılırim ben” diyen Ertu, Şevval'den dolayı şimdilik çıkamayacaktı.

“Sen işin bitince gelirsin işte, sıkıntı yapma.”

Arda rahat olmasını isteyerek Doğu ile asansöre bindi. İnanç yanından geçen adamın kokusunu içine çekmemek için başını yan tarafa doğru çevirdi. Ne var ki keskin kokusu uygulayacağı bütün korunma yöntemlerini delip geçeceğinden muvaffak sağlayamazdı.

Doğu'nun yoksun tavırları son gaz devam etti. Sözleşmeyle meşgul olduğu süre boyunca merakı depreşti. Demet Hanım'la eskisi gibi konuşmadıkları ve her şeyi paylaşmadıkları için neler olduğunu ondan öğrenemezdi. Tek dayanağı şu an için Ertu'nun canına okuyan Şevval'di.

Asansörden indiklerinde az önceki gerginliği kırıklığa dönüştü. Doğu ona bu denli soğuk gelmemişti. Hiç sayılmamış, varlığından asla sıkılmamıştı. Bloktan çıktıklarında da gerginlik hükmünü sürdürerek İnanç'ı ezdi.

Doğu'nun aralarında uzun mesafeler bırakarak önden yürüyüşünü görmezden geldi. Rahatsızlığını alenen belli etmek Doğu'nun özünde yoktu. Kendisinden kaynaklı olduğunu bilmek yüz kızartıcıydı.

İşin daha tuhaf kısmı ise Arda'nın sessizliğiydi. Bu gibi durumlarda açıklamalar yapmak, dağınıklığı toparlamak, kırgınlığı onarmak hep onun göreviymiş gibi üstlenir, elinden geleni ardına koymazdı.

Arabaya yaklaştıklarında İnanç kararsızlığa düştü. Onu görmezden gelen adamın gözüne ısrarla girmek yüzsüzlük olurdu. Kararsızlığı Arda arabaya binmesini istediğinde Doğu'nun rahatsız oluşuyla kesinleşmiş, az önceki tavrından vazgeçen Gürmen kızı inadına arabaya binmişti. Ne haltlar çevirdiğini öğrenmeden gözüne uyku girmeyecekti.

Doğu aniden silemezdi. O kadar kolay değildi. Aylarca uğraşmışsa son tartışmada da bitiremezdi, hem de her şeyi anlattıktan sonra. Son sözleri büyük yaraların oluşmasını sağlamıştı ama İnanç güvenmiyordu.

Arda'nın sevimli sohbetiyle geçen yolculuk bir telefonla baltalandı. Arabaya dolan kadın sesini işittiğindeyse kafasını cama çevirerek dinledi İnanç. İçinde korkunç derecede kötü bir his vardı.

“Sizi arayınca heyecanlanıyorum, Arda Bey.”

“Ne tesadüf Çağla Hanım, benim elim ayağım birbirine dolanıyor.”

Kadının cilvesinde tanıdık bir şey vardı. Arda'nın huyunu bildiğinden miydi yoksa genel olarak böyle miydi? İnanç çözemediğinden özele kaçacak kadar hassas olan konuşmalarını sessizce dinlemeye devam etti.

“Sizin kibarlığınızla şımartılmayalı uzun zaman olmuştu, Arda Bey.”

“Ben sabah sizi şımarttığıma eminim.”

“Başka bir kadını şımartmış olmayasınız, Arda Bey?”

“Hayır Çağla Hanım, sizi unutmam mümkün değil.”

Kadının nefes kesici kahkahasını işittiğinde İnanç gözlerini belertti. Düpedüz Arda ile flörtleşiyorlardı. Acaba aralarında bir şey mi geliyordu? Arda o yüzden mi ortalıktan kaybolmuştu?

Soruları kadının akıl almaz cilvesiyle sorduğu soru sayesinde bambaşka bir isme çevrildi.

“Doğu Bey oralarda mı? Kendisi ulaşılmazları oynadığı için sıkıntı çekiyorum.”

İnanç kafasını ağır ağır öne çevirdi. Belerttiği gözleri dehşetle Doğu’yu izliyordu. Bu kadın hangisiyle flörtleşiyordu yahu!

Telefonu alan Doğu, Bluetooth bağlantısını keserek cilveli Çağla Hanım’ı ahizeden dinleyince dehşeti boyut atladı. Elleri yumruk hâlini alan İnanç indireceği bir yer arıyordu. Doğu Üzeyiroğlu onu sevdiğini söylerken başkasını bulmuş olamazdı.

Doğu’nun katı ifadesi kadınla konuştuğunda sıcak bir kahve içmişçesine yumuşayarak İnanç’a dayanamayacağı bir darbe daha attı.

“Çağla özür dilerim, telefonum arabadaydı.”

İnanç tek kaşını kaldırdı. Ona yaşattığı onca şeyden sonra ağzı bir özür dilemeye varmazken telefonunu açmadığı için elin kadınından özür diliyordu.

Sen onu yoğun bakım odasındaiken kovduğunda özür diledi.

Sus!

İç sesinin hatırlattığı geceyi unutamazdı İnanç. Üstelik olanları anlamak için fırsatı varken iç sesiyle kavgaya giremezdi. Kadının sesini duymak için öne doğru fark ettirmeden eğildi. Ahizeden yükselen sesi kısmayı unutan Doğu, İnanç’ın onları nefes almadan dinlediğinden habersizdi.

-İzmir’e ne zaman geliyorsun?

İzmir mi?

“Çağla ben seni biraz sonra arayacağım, şimdi müsait değilim.”

Telefonu kapatan adamla sırtını koltuğa geri bıraktı İnanç. Müsait değilim dediği oydu. Onu bir yabancı gibi görerek aramalarını erteliyordu. Burnundan nefesini veren İnanç, onu dikiz aynasından izleyen Arda’ya aniden çıkıştı.

“Arda, durdur arabayı ineceğim.”

Çıkışmasına şaşırmayan Arda anlamazdan gelerek yola devam etti. “Az kaldı lan yollarda sürünme.”

“Hayır, burada işim var. Sen durdur arabayı.”

Doğu’ya inat arabayı durdurmayan Arda canına susayarak yola devam

etti. “Şekerim hava soğuk, yollar kar yüzünden tehlikeli. Senin için çok riskli.”

Bir dakika daha Doğu’nun soluduğu havayla temas edemezdi. Arda’ya son bir kez püskürdü. “Durdur arabayı, Arda!”

Arda inadı bırakıp arabayı sağa çekti. İnancın bununla sınırlı kalacağını zannederek hata etmişti. Doğu linç etmeye sadece görmezden gelmekle kalmayıp sözleriyle de destekledi.

“Bırak kendisi gitsin!”

Kapıyı açarken önünde duran adama kırgınlıkla baktı. Akabinde arabadan apar topar inerek, tepkisini göstermek adına kapıyı olabildiğince sert çarptı. Doğu yine ona bakmadan Arda’ya gitmesini söylediğinde tepkisi havaya karışan nefesi gibi yok olup gitti.

Araba yola devam ederken İnancın hayatından çıkıp giden adamın arkasından dolu gözleriyle inledi.

Doğu, İzmir’e gidemezdi!

Gururun Canı Cehennem

Kendi hayatımı kurtardım.

Dünyanın en acımasız katili düşüncelerimizdir ve onu yargılayacak kimse yoktur. Kendimizden başka!

Gün sonunda yargılayıcı rolüne bürünmüştü İnanç Gürmen. Doğu'nun İzmir'e gideceğini öğrendiğinden beri pek kendinde sayılmazdı. Onu gerçek anlamda kaybettiğini bugün ilk defa anlamıştı.

Günü bitirip eve döndüğünde Arda ve Şevval'i her zamanki gibi salonda konuşurken bulmuş, onlara göründükten sonra odasına sığınmıştı. Bu sığınakta Doğu'yu düşündüğü bütün gecelerin sabahında daha güçlü olduğuna inanarak uyanmıştı. Ama artık o gücü de dirayeti de bulamıyordu.

Sonunda kendini kandırdığını kabul etmişti İnanç Gürmen. Doğu Üzeyiroğlu'na köpek gibi âşıktı ve onsuz yaşamayı istese de başaramazdı. Elinde küçük pelüş ayı vardı ve ne zaman düşüncelere dalsa tüyleriyle oynardı İnanç. Hatem ona canı sıkıldığı ve kimseye anlatamadıklarını anlatması için pelüş ayı vermişti.

Kontes'e her şeyi anlattığını, Doğu'yu delicesine özlediğini ve ona kızgın olduğunu anlattığı zamanları kimse bilmiyordu tabii.

Şevval'in odasına gelişi Arda'nın gittiğinin habercisiydi. "Hayırdır? Mezarını kazmak için kendini yine depresyona sokmuşsun." Sorusunu yönelirken yatağın kenarına dikkatlice oturdu Şevval. "İyi misin diye soruyorum, değilsin."

İnanç gözlerine bakmadı. "Sadece çok fazla yorulдум. Okuldan sonra anneme yardıma da gittim."

"Hmm... Yani annenle koca bir evi temizleyip yemek mi yaptınız?" diye sordu alayla. "İnanç, İzmir meselesini mi öğrendin?"

Yakalandığı için burun kıvıran İnanç, cevap vermek yerine elindeki küçük pelüş ayıyla oynamaya devam etti. Şevval'e nasıl bir cevap vereceğini bilmiyordu. Evet derse tekrar Doğu ile birlikte olmak istediğini düşünecekti. Onu yargılayabilirdi...

"İnanç... Ne duydun?"

Omuz silktili. "Hiç, hiçbir şey... Sadece bir kadın İzmir'e ne zaman geleceksin diye sordu. O da ben varım diye müsait olmadığını söyledi ve telefonu kapattı. Benden rahatsız olduğunu fark ettim, arabadan indim."

Gözlerini sıkıca kapatıp ağlamamak için direnen İnanç Gürmen, başlarsa bir daha asla duramazdı. Kafasını kaldırmadan Şevval'e hiç istemediği soruyu sordu. "Gerçekten İzmir'e gidecek mi?"

Saklanacak bir şey kalmamıştı artık, her şeyi şimdiden söyleyip bitirmek daha kolay olacaktı. "Evet, yeni işini oraya kurdu. Ertu bebek için burada kalıyor ama iki gün sonra Arda ile Doğu, İzmir'e gidecek."

Başını sallarken yine Şevval'e bakmadı. Gözyaşları yanaklarını ıslattığında her şey için artık geçti. Damlaları pelüş ayının üzerine düşerken İnanç yaşlarını durdurmak veya silmek için kollarını kıpırdatmadı.

Doğu hayatından çıkıyordu.

"Bir daha hiç gelmeyecek mi?"

Şevval uzağında olmaktan hoşlanmamış olacaktı ki sağ tarafına oturup ayaklarını uzatırken başını omzuna yasladı. Ağlama demiyor, gözyaşlarını akıtmasına müsaade ediyordu.

İnanç ağlamazsa içine atarak kalbini katrana çevirecek, kendi yangınında kül oluncaya kadar susacaktı.

"Evet, ailesi de oraya taşınacak, yani hepsi gidecek. Şahin ağabey de işini oraya taşıdı. Buradaki şirketin başına ağabeyi geçecekmiş. Demet abla erkenden gidebilirmiş, artık Doğu'dan uzaklaşmak istemiyorlar. Onu Zara'yla toparlayacaklarını düşünüyorlar."

Cümleler birer taş dönüp bağrına oturarak İnanç Gürmen'i hıçkırıklarla ağlattı. Üzeyiroğlu ailesi hayatından tamamen çıkacaktı. Annesi bunu biliyor muydu? Ya babası? Hepsi ondan saklamayı tercih etmişti. Bugün Çağla denen kadın Arda'yı aramasaydı belki de gittikten sonra öğrenecekti.

Şevval'in boynuna gömdüğü kafasını kaldırmadan, "Oğlunu kurtarmak istiyor tabii..." diye mırıldandı.

"İkiniz de çok yıprandınız İnanç, acilen ayaklanmalısınız. Bu mesafe ciddiye gerekliydi," derken bocalayarak düşüncesini paylaştı Şevval. "Belki sizin için hayırlı olan ayrılmaktır."

Söylediklerine kendi bile itimat etmezken İnanç'ı nasıl ikna edecekti?

"Belki..." dedi içi kan ağlarken. Doğu'yu bir daha göremeyecek olmanın ölümle yine burun buruna gelmekten bir farkı yoktu. Amerika'ya geri döneceği korkusunu içinde yaşamıştı İnanç. Ara sıra gelse de hayatını yeniden orada kurar ihtimali yakasını bırakmamıştı. Zara'yı, anne babasını ne olursa olsun bırakmaz düşüncesini bugün ailesiyle İzmir'e taşınacağı haberi yıkmıştı. Çok sevdiği insanları hepten kaybediyordu İnanç.

"İnanç..." diye seslenen Şevval çenesinden tutup kaldırdı. Gözyaşlarını silerken içinden geçenleri aktardı. "Ona gitmek istersen hiçbirimiz seni yargılamayız. Doğu, Ertu, Arda hepsine kızgındık. Arda'yı affettik. Ertu'yla konuşuyoruz ama sanki tek suçlu Doğu gibi en çok ona yükleniyoruz."

Hatası için kendine çok kızgındı.

"Kendi açımdan da konuşuyorum ama bu yanlış. Onun için kalbin ne istiyorsa onu yap, tamam mı? Sana iyi geleceğini hissediyorsan durma, şimdi ona koş. Eğer beni yine yıpratır ve gidecek korkusu hep içimde kalır dersen içini dökene kadar ağla, ardından yoluna devam et. Çünkü bu saatten sonra elinden bir şey gelmez."

"Ben... Sadece, sadece..."

Mırıltısı sonunda dindi çünkü ne istediğini bilmiyordu İnanç. Doğu gerçekleri anlatırken bile gururundan ödün vermeyip onu dinlememiş, vicdanını bir kenara koyarak konuşmuştu. Şimdi adam gidecek diye istemek haksızlık olmaz mıydı? Doğu defalarca gelmişti. Her gelişinde İnanç yüzüne bakmadan onu kovarken şimdi ona koşması yanlıştı.

Bu sefer Doğu onu kovardı. Gitmeyi aklına koyan adam, aniden gelen kadını neden kabul etsin?

"Sen sadece ne?"

"Ben sadece uyumak istiyorum."

Başını tekrar Şevval'in omzuna yatırırken karar verdiğini düşünerek sessiz kaldı. Yarınlarını düşünmeyen İnanç kalmayı tercih etmişti.

Şevval isteğine sessizce boyun eğdi.

*

Boyun eğişler hayatın mayasını kaçırır. İnanç Gürmen sevinçlerini, sanılmalarını bir boyun eğişiyle ertelemişti. Çok değil, iki gündür sersem gibi dolanıyor, ağlamaya hazır bir bebek gibi ne zaman Doğu'nun adı istemsiz geçse yüzünü dizine saklayıp hüngür hüngür ağlıyordu.

Doğu'nun vedalaşmadan gitmesini kabul etse de Arda'nın gelmemesi kanına dokunmuş, İnanç onu bir daha aramamaya söz vermişti. Fakat bir mesaj bile atmamıştı Arda ve bu uzaklık gittikçe daha anlamsız hâle gelmeye başlamıştı.

İzmir'e gideceği için mesafeler koyarak ayrılığı hafifletmeye çalışıyordu belli ki.

Yoğun bir okul programı vardı ve İnanç kendini yataktan kazıyarak çıkarmıştı. İçeriden gelen tartışma sesleri dikkatini dağıttığında dolabından kıyafet çıkarma girişimini yarım bıraktı.

Ertu ve Şevval yine kavga ediyordu.

"Bana bağıрма!"

İnanç gidip gitmemek arasında kaldığı süre boyunca sesler yükselmeye devam etti. Doğu gittiği ve kendisi acı çektiği için Şevval hincını Ertu'dan çıkarıyor hem kendine hem bebeğine hem de bebeğinin babasına ciddi zararlar veriyordu. İnanç, Doğu'yu kaybetmesine kaybetmişti fakat Şevval'in yalnız kalmasına asla izin vermeyecekti.

Durmalarını söylemek için odasından çıkıp koridoru geçti, sesler mutfaktan geliyordu. İnanç dresuarın üzerinde Ertu'nun eşyalarını görünce alt dudağını ısırıldı. Bunlar Doğu'ya ait olabilir, ona ait izleri bu evde görebilirdi...

İçeriden sesleri yükselen ikilinin kavgasını Ertu'nun hiddeti böldü.

"Doğu hasta... Günlerdir kusuyor ve çok zayıfladı. Dün gecedan beri iki kere kustu ve sabah zorla hastaneye götürdük. O da annesi çok fazla ağladığı için dayanamadı ve hastaneye gitmeyi kabul etti."

Ertu Atakol kavgayı bölmemişti, İnanç Gürmen'in kalbini ikiye böl-müştü.

"Arda kan gördüğünü de söylüyor. Doğu bu konu hakkında hiç ko-nuşmuyor, iyi olduğunu söylüyor. Testler yapıldı. İlaçlar ağır geldiği için eve götürüp uyuyana kadar başında bekledim. Dostumu yalnız bırakmak istemedim. Sonra da buraya geldim. Keyfimden geç kalmışım gibi ko-nuşma artık."

Gittiğini sandığı adamın ölümle burun buruna geldiğini mi söylüyor-du? İnanç bu evde yasını tutarken Doğu acılar içinde mi kıvranıyordu? Sonrasını duymadı, sonra onun hakkında söylediği daha kötü ihtimalleri dinlemedi.

Gözünü karatarak giriş kapısına yöneldi. Ertu'nun anahtarını hatırlayınca dresuara yanaşıp kapıldığı gibi kapıdan koştu. Kimsenin onu dur-durmasına izin vermeyecekti. Terlikleriyle merdivenleri inerken ne kadar tehlikeli bir şey yaptığını umursamıyordu İnanç.

Arabaya atlayıp yola çıkarken de tehlikeyi görmüyordu. Kendi hayatı-nı riske atarak Doğu Üzeyiroğlu'na koşuyordu.

Gururun canı cehenneme...

Gururun canı cehenneme...

Gururun canı cehenneme...

Hızı umursamadan gitmek istediği yere doğru sürdü. Doğu iyi değildi ve İnanç görmezden gelmişti. Bugün tüm tavırlarından arınacak, düzelecek bir şey kalmışsa İnanç düzeltecekti.

Doğu... Bebeğim bizi hâlâ hissedebiliyor musun? Ben hissediyorum, be-beğim... Ben seni dibine kadar hissediyorum!

Bir asır koşsa bir menzil uzağına yetişemeyecek kadar geç kalmış his-sediyor, bu hissi iyileştirmek için ulaştığı kapı yüzüne kapanınca yeter-sizliğine kahroluyordu. Suçunu kabul etmenin bir faydası olacak mıydı?

Ona ulaştığında itilmezse belki...

Üzeyiroğlu malikânesine geldiğinde kapalı kapının ardında kalmıştı. Arabadan atlayıp kapıyı aşmak bile geçen dakikalara ihanet gibi geliyor-du.

Soğukun tir tir titrettiği bedeni ısınacak bir kol aradı. Pelüş ev terliği, mavi polar şortu ve incecik kazağıyla kapı önünde dikiliyordu. Uyandı-ğında başına çektiği göz bandını çıkarmadan yola çıkmıştı.

Bu kapının ardında Doğu vardı ve onu kabul edip etmeyeceği meç-huldü. Yine de onu gördüğü ilk an sıkıca sarılacak, kokusuna bulanana kadar bırakmayacaktı. Bu zamana kadar ihtiyaç duyduğu tek gerçeği ken-dinden iterek ikisine de zarar vermişti. Elindeki anahtar ezilse İnanç'ın

elinde şimdiye toz olmuştu. Bütün gerginliğini bir anahtara yıkarak kapının açılmasını bekliyordu. Açılmak bilmeyen kapı gerginliğini katlayarak zile yüklenmesine, kapı açılana kadar da yumruklamasına neden olacaktı. Nihayet açılmaz sandığı kapı uzun süredir görmediği Üzeyiroğlu malikânesini gözleri önüne sermişti.

“İnanç!”

Şaşkın narasıyla kapı önünde kalakaldı Ayfer. İnanç dürtüp kıpırdamayacak kadar akli karışık, bir an önce sevdiği adama kavuşmak için sabırsızdı.

“Doğu yukarıda mı?”

Üzerindekileri inceleyen kadın, “Ne?” tepkisiyle sabırsızlığını körükledi.

“Doğu yukarıda mı?” diye sordu yerinde sabırsızca tepinerek.

“Evet... Evet ama uyuyor...” açıklamasını yaparken kararsızdı. Kavga meyli var gibi görünen İnanç içeriye girmek üzereyken kadın önünü kesti. “İyi değil, kavgaya edeceksen...”

Kafasını iki yana hayal kırıklığıyla sallayan İnanç, önünü kesen kadını yana iterek pelüş terlikleriyle merdiven basamaklarını alelacele çıkırttı. Hangi odada kaldığını bilmediği için önceliği doğruca Doğu’nun odasına koşmakta buldu. Şayet hâlâ çatı katında kalıyorsa bu onu sevmekten vazgeçmediğini gösteriyordu.

Arkasından sessizce seslenen kadını duymazdan gelerek Doğu’nun odasına ani bir dalış yaptı. Geniş odada düzenli yatağı bulunca sevinçle yerinde tepindi. Demek ki bir şansı hâlâ vardı.

Peşinden gelen kadını atlatarak çatı katının merdivenlerine ulaşmak için tekrar koştu. Her bir basamak heyecanını doruğa çıkarıyordu. Basamaklar bittiğinde nefes nefese eski odasına yürüdü. Kapı ardında sarılmayı beklediği kırgın bir adam vardı, onu sarmaladığında kırıklar iyileşecekti.

Kapıyı açarken peşinden gelen kadını sertçe ikaz etti.

“Sakın odaya girme Ayfer, sakın!”

Kolu indirip kapıyı yavaşça aralayarak içeriye girdiğinde dağınık yatağını boş bulan İnanç Gürmen, odayı hızlıca taradı ama ona ait bir iz bulamadı. Ne telefon ne sigara paketi ne motosikletin anahtarı. İnanç’ın yeni arabasının anahtarı komodindeydi ancak Doğu yoktu. Kapı arkasında bekleyen kadına dönerek endişeyle sordu.

“Doğu nerede?”

“Burada uyuyor ya,” diyen kadın içeriye girdiğinde Doğu’ya dair bir iz bulamayınca endişeyle odayı aradı. Ayfer’in bu telaşını gören İnanç daha çok korktu. Doğu tek başına evde gezemeyecek kadar kötü müydü?

Ayfer, Doğu’nun adını bağırarak evin içini gezerken, İnanç korktuğu şeyin olmamasını diledi. Doğu evde değilse istemediği bir yerdeydi. İnanç’ın hiç sevmediği ve kabul etmediği yerdeydi.

Acılarıyla baş edemediği kadar dibe çöktüğünde bir kafesin içine gir-

diğini ve orada acı duymayana kadar öfkesini attığını söylemişti. Bu da İnanç'ı tek bir adrese yönlendiriyordu.

Fakat bu kadar kötüyse nasıl gitmişti?

Ayfer'in hâlâ Doğu'nun adını seslenerek evde gezinmesi, gittiğinden tam anlamıyla emin olmasını sağlamıştı. Telefonunu getirmediği için kendine söylenerek çatı katından indi İnanç. Ayfer'in telefonu daima mutfakta olurdu. Unutmadığı ayrıntı onu mutfığa kadar götürdü. Ada'nın üzerinde bulduğu telefonu kaptığı gibi içini kurcalamadan ezbere bildiği numarayı aradı. Ahizeyi kulağına doğru götürürken penceredeki yansıması gözüne çarpmış, uygun durumda olmadığı için yine aynı hızla yukarı koşmuştu.

Doğu Üzeyiroğlu düşündüğü yerde ise asla böyle gidemezdi.

Kıyafetlerinden birazını burada bırakmıştı İnanç Gürmen. Adresi öğrenirken üzerine daha uygun bir şeyler giyebilirdi.

"Ayfer?"

Hoparlöre verdiği telefonu masaya bırakırken aynı hızda dolabını karıştırıyordu İnanç. Arda'nın telaşlı sesi ortamda yankılanınca gözlerini sımsıkı yumdu. Doğu için aradığını düşünüyordu. Evet, Doğu için arıyordu ama arayan İnanç'tı.

Telefona doğru bağırarak, "Doğu kafes dövüşünü hangi mekânda yapıyor?" diye sordu öfkeyle. Birkaç saniye cevap gelmedi. İnanç o sırada eline aldığı lacivert renkteki eşofman takımını giyinmeye başladı.

"İnanç?"

Arda'nın şaşkınlığına açıklama yapmakla uğraşmaya vakti yoktu. "Doğu'nun kafes dövüşü yaptığı mekân nerede dedim sana?"

"Ne oluyor, bir sorun mu var?"

"Arda bana adresi at! Soru sormayı bırak, adresi at çabuk!"

Bağırışı telefonu suratına kapatmasıyla son buldu, bu sırada Ayfer'in telefonunu alarak merdivenleri uçarcasına iniyordu. Şu an istediği tek şey Doğu'ya ulaşmaktı. Aynı hızla evden çıkınca arkasından gelen kadını duymadı. Hazırda bıraktığı arabaya atlayıp yola çıkarken Arda'nın tekrar aradığını gördü. Telefona cevap verip hoparlöre aldı.

"Attın mı?"

"Doğu evde değil mi?"

"Evde değil. Konumu atmazsan Arda seni öldürürüm, tamam mı?"

"Tamam... Tamam, atıyorum ama içeri girme, bekle ben gelene kadar. Anasını satayım yürüyecek hâli yoktu onun, lan nasıl..."

İnanç daha fazlasını dinlemeyerek telefonu Arda'nın suratına kapattı. Yürüyecek hâli olmayan adam dövüşe ne akla hizmet gitmişti? İnanç onu eve geri getirdiğinde sağlam kalan son uzuvlarını da kendi elleriyle parçalayacaktı.

Mesaj sesiyle anında telefonu eline aldığı anda Arda'nın konumu attığını gördü. Konumu açarken mesaj bildirimi üstte parlayarak İnanç'ın gözünü büyük harflerle aldı.

Arda Özer: SAKIN İÇERİ GİRME!

İnanç mesajına dönme riskini göze alamazdı keza Doğu'nun riskine bir de kendi ölümünü veya yaralanmasını ekleyemezdi. Konuma doğru rota oluştururken içi içini yiyor, bir an önce mekâna varmayı istiyordu. Mesafe korktuğu kadar uzak değildi ama trafiğe takılırsa zamanı gidecekti.

Eğer oradaysa onu nasıl bulacağını düşünemiyordu İnanç. Sağlığını göz göre göre tehlikeye atmış, belki ölmek için bile oraya gitmişti. İzmir'e gittiğini sandığı adamın hastane ve ev arasında mekik dokuduğunu, yetmezmiş gibi canını tehlikeye atan bir dövüşün içinde bulunduğunu öğrenmek İnanç için hiç kolay olmamıştı.

Sanki aşılabilir bir yolu aşılıyor fakat ilerlediğini sandığı noktada tekrar başa dönüyordu. Dikkatli fakat kurallara aykırı bir hızda ilerlediği rota navigasyonda gösterdiği işarette bittiğinde İnanç etrafına şöyle bir göz atmış, eski evlerin içinde iki korumanın bulunduğu kirli bir dükkân gibi görünen mekânı görmüştü. Arabayı mekânın önüne park ettiği gibi hızla indi. Etrafta çok fazla araba yoktu. Yol zaten burada kapanıyordu. Epey iri yan korumaların çatık kaşlarıyla onu izlemesine aldırmandan koşar adımlarla kapıya vardı. İçinden bir ses bu adamlarla çok uğraşacağını söylüyor, İnanç'a gardını alması için güç veriyordu.

"Evet, hanımefendi?"

"Doğu Üzeyiroğlu içeride mi?"

İki adam göz göze gelince İnanç hareketsizliklerini fırsat bilerek aralıklı kapıdan içeri sıvıştı. Koşar adımlarla tavana asılı sarkıt lambaların arasından geçerek ilerledi. Cılız ışığın altında yolunu bulmak zor değildi ancak mekân o kadar havasız ve sigara kokuyordu ki İnanç kusmamak için kolunu ağzına ve burnuna siper etti.

Peşinden gelen korumaların durdurmak yerine özellikle takip etmesi, adımlarının sekmesine sebep olan ilk nedendi; bu da tanındığı ihtimalini doğuruyordu. Bu mümkün müydü?

İçeriden yükselen sağır edici sesler, hançerelerden yükselen çılgın tezahüratlar adrenalin tutkunlarını delirtecek kadar zevkli, kalp sorunu yaşayan bir kadın için oldukça korkutucuydu. Bu eski virane yapının içinde ciğerleri sağlam kalan bir adam var mıydı? Tadilat şurada dursun, komple yıkılması gereken bu mekânda nasıl nefes alabiliyorlardı? Dumandan nasıl zehirlenmeden saatlerini geçirebiliyorlardı?

İnanç gelen çığlık ve alkış seslerini duyunca yönünü değiştirdi. Adımlarını gelen seslere doğru atarken kalbi ağzında atıyordu. Kulağına gelen tezahürat sesleri ağlamasına neden olacaktı.

Yanılmadın Tatlı Şeytan.

"Doğu yaparsın sen!"

"Doğu, aslanım bitir onu!"

"Hadi Okan hadi, bu maç sesin!"

"Doğu sık ebesini. Onu geldiği deliğe geri sok lan!"

Korkunç tezahüratların, kulakları zorlayan bağırıışların, mide bulandıran ham öfkenin içinde bulunmak istemiyordu İnanç. Loş ortamı boğan sigara dumanı nefes kesecek yoğunluktaydı. Az öncekinden daha şiddetli gelen sesler başını döndürdü. Bu kalabalık insan sürüsü akbaha gibi kafesin etrafını sarmış, tek başarıları birbirini öldüresiye döven adamları cesaretlendirmekmiş gibi hayvani bir güçle bağırıyor ve sigara tütürüyorlardı. Aralarında yaşları 20-30 arasında değişen kadınları gördüğünde neredeyse üzerlerine yürüyecekti.

Dikkatini Doğu'nun adını duyduğunda yeniden kafesin içindeki aptal adamlara verdi. Onların içinde en aptalı olan da hasta olmasına rağmen buraya ölmek için gelendi.

Doğu tamamen karşısındaydı. Onu ilk defa yarışırken görünce titreyen elini sol yanına bastırdı. Hayır, onun sevdiği adam bunları yapamazdı. Bunları bırakmış, neredeyse elini sürmez olmuştu.

"Doğu!"

Çığlıklar bağırışının duyulmasını engelledi. Kimse onu görmediğinden İnanç delirmenin eşiğine gelmişti. Aptal adamın kendine daha fazla zarar vermesine göz yummayacaktı.

"Doğu!" dedi bir kez daha. Nafile çabasının boşa çıktığını fark ettiğinde kalabalığın arasına koştu. İnsanları iterek öne doğru çıktığında çılgın kalabalığı arkasında bırakmıştı İnanç.

"Üzeyir!"

Avazı çıktığı kadar bağırması tüm başların aynı anda ona dönmesine sebep olmuş, deli gibi bağırانlar suspus kesilmişti. Gelişinin fark edilmesi onu korkutmamış, aksine cesaretlendirerek bağırıldığı adama daha hızlı ulaşması için güç vermişti.

Adını net duymuş olmalı ki sağ tarafına dönen Doğu Üzeyiroğlu'yla göz göze geldi İnanç. Gelişini ona biraz daha baktığında algılamış, bir tepki vermeden aldığı ölümcül darbeyeyle yere yapışmıştı.

Her şey bir film şeridi gibi akıyor, sanki biri zamanın akışını ağır ağır işleyerek her anı kayda almasını sağlıyordu. Rakibinin fırsattan istifade Doğu'ya yumruk attığını ve onu nakavt ettiğini göz ucuyla görmek, İnanç için zamanı durdurmuştu.

Doğu Üzeyiroğlu, onu terk eden sevgilisi İnanç Gürmen yüzünden nakavt olmuştu.

Sonrası hızlıca hareket etmek ve koca adamlara kafa tutarak tehdit etmekle geçti. Kafesin içine girmek için etrafında nefes almadan tur atarak koştu. Doğu yerde kıpırtısız dururken kimse kazanan adamı alkışlamıyor, kalabalık şaşkınlık içinde ringe doğru koşan yabancı kadını izliyordu.

O kimdi ve neden maçın ortasında gelip engel olmuştu?

Doğu'nun kalkması için hakem ondan geriye sayarken İnanç bildiği

en ağır küfürleri de onunla sayarak öfkelerini kusuyordu. İsteddiği tek şey sevdiği adama aylar sonra ulaşmak, özlediği gibi sarılmak ve buradan defolup gitmekti.

Ringe çıkmasını engelleyen iki adama doğru öfkeli gözlerini sabitledi. Tanındığını adamların zorluk çıkarmayıp sadece durdurmak için peşinden geldiklerinde anlamıştı İnanç. Bu durumun lehine olduğu açıktı ve İnanç Gürmen kullanmaktan asla çekinmeyecekti.

"Bana dokunanı öldürürüm!"

Tehdidi gözlerinde çalkalanan ham öfkeyle bütünleşerek önünde duran cüsseli adamlara ulaştı. Belki fiske atmak gibiydi ama İnanç'ın kırılmaz duruşuna yeni bir güç kazandırdı.

"Ringe çıkmak yasak!"

Onu uyaran korumayla zamanını öldürmek yerine hız kesmeden ringe çıkarak yerde yatan *sevgilisine* doğru koştu. Hakemin önünü aniden kesmesiyle burnunu göğsüne çarpmadan durmayı başardı İnanç.

"Çekil önümden, Doğu'yu alıp gideceğim."

"Kural dışı."

"Kurallarınız umurumda değil."

"Sizi zorla dışarı çıkarmak zorunda kalacağım."

Elini kaldırıp omzuna dokunacağı sırada İnanç gözlerinin içine baktı. İlegal suç işleyen her kurum ve kuruluşa yapılması gerekeni yapacaktı İnanç. Ve onları tehdit ederken asla korkmayacaktı.

"Bana dokunursan polise ihbar ederim!"

Sürüyle adama sunduğu cesaret gösterisi gözle görülmeye değerdi. Hayatı boyunca ilk defa hiç kimseden korkmadı. Kalbi delicesine atıyor, öfkenin çarptığı göğsü kafesinden fırlamaya can atıyordu. Kötülerin Lordu'nu ilk defa güçsüz ve savunmasız görmenin acısını yaşıyor, daha öncesi yokmuş gibi matemini güçlendiriyordu.

Yere boylu boyunca uzanmış adamın kıpırtısız duruşunu, kimsenin kahrolası bir yerlerine takmayıp sinema filmi izliyormuş gibi izlemesi İnanç Gürmen'in sinirlerine feci darbe indiriyordu.

Hakemin bakışlarını yukarıya doğru çevirmesi dikkatini çekince, İnanç onu takip ederek baktığı yöne döndü. Asma katın karanlığında bir adam oturuyordu, bu kahrolası patronları olmalıydı. Oturduğu sandalyeden kalkışını belli başlı seçebildi, korkuluklara yaklaşıp dek durmayıp bitişine geldiğinde dirseklerini gelişi güzel yasladı.

İnanç Gürmen boğazına takılarak çıkmakta zorlanan çılgığı yutkunamadı. Ölümcul gözleri karanlıkta bir kehribar taşı gibi parlayarak gözlerini alıyordu. Ölümün bir çift gözden olacağını bilse ilk şüpheleneceği bu adam olurdu. Ancak geri adım atmayacak, Doğu'yu almadığı sürece buradan gitmeyecekti.

"Doğu'yu alacağım. Hiçbiriniz de sesinizi çıkarmayacaksınız!"

Ültimeyi patrona vermek akıl işi miydi? İnanç Gürmen gözünü

karartmasına karartmıştı ama baygın bir adamla en fazla ne yapabilirdi? Üstelik onu nasıl götürecekti?

Arda...

Arda'nın bir an önce gelmesini dileyerek, gözlerini diktiği patronun sigarasını yakmasını nefesini tutarak izledi. Sessizliği çakmağın sesinden başka bir şey bölmüyordu. Ne kazanana rezahürat ne kaybedene yönelik tepki veya destek... Herkes İnanç gibi cevap bekliyordu.

Nihayet beklediği cevap bir baş onaylamasıyla geldiğinde hakem geri çekildi ve her şey beklediğinden çok daha çabuk ilerledi. Kazananın rakibi olduğu ilan edildiğinde İnanç sevgilisinin başında duruyordu. Kanlı yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda çığlık çığlığa bağıracaktı. Buradaki herkesi ölümün kaçınılmaz gerçeğiyle tanıştırmak istedi. O an bir doktor adayı olduğunu, insani değerlerini yitirdiğini öngöremedi.

"İnanç!"

Arda'nın seslenmesi duruşunu değiştirmede, dolu dolu gözleriyle izlediği adamın uyanmasını çaresizce beklemeye devam etti. İlk yardımı yapacak kabiliyetini yitirdiğini fark edemeyecek kadar acısına odaklanmıştı. Ne zaman böyle panik hâlinde olup soğukkanlılığını yitirmişti?

"Korkma sadece bayıldı. Çok sert vurmadım."

Tanımadığı adam tekrar konuştuğunda, "Kes sesini!" diye bağırды. "Seni görmek istemiyorum!" Gözünü Doğu'dan ayırmıyor, bir an önce yaralarını temizleyip iyi olduğunu görmek istiyordu.

"İnanç..."

Arda'yı nefes nefese yanında bulunca ağlamaya başladı. "Arda... Arda uyanmıyor. Yüzü çok kötü durumda."

"Hay sikeyim seni, Doğu!"

Arda'nın çağrısı adamları harekete geçirmiş, Doğu'yu sedyeye yatıp revir tûrû bir odaya taşımalarını sağlamıştı. Peşlerine takılan İnanç Gürmen, kavgaya tutuşan Arda'nın hem ona hem de Doğu'ya ağza alınmadık şeyler söylemesini sessizce dinliyordu.

"Ben sana içeri girme demedim mi?"

İnanç karşılık vermeyerek sevdiği adamı izlemeye devam etti. Şimdilik onun uyanmasını ve iyi olmasını istiyordu. Revirden uzak bir odada kol ruğun üstünde mi onu iyileştireceklerdi?

"Neden hastaneye..." Konuşmasını bitiremeden içeriye kısa boylu kel bir adamın hızlıca girdiğini ve hiç kimseye bakmadan doğruca Doğu'ya doğru ilerlediğini gördü.

"Herkes dışarı."

İnanç çıkmak istemediğini söyleyecekti ancak Arda'nın sorun çıkarma dercesine kaşlarını kaldırması kapı dışına boyunduruk altındaymış gibi gitmesine sebep olmuştu. Burada emirler ve suskunluklar mı işliyordu? Burada nasıl nefes alıyorlardı?

"Burada kalıp ona yardımcı olabilirim."

“Titreyen ellerle mi, İnanç?”

İnanç titrediğini iddia ettiği ellerine göz ucuyla baktı, kollarını birbirine sararak durdurmaya çalıştı.

“Doktor o ve en iyisi, merak etme,” diyen Arda bir eli kemerinde diğer eliyle ensesini ovarken kapı önünde volta atıyordu. “Ben sana dışarıda bekle demedim mi, İnanç? Sen nasıl bir yere geldiğinin, yüzünü kimlere gösterdiğinin farkında mısın?”

İnanç kızarmış gözlerini Arda’ya çevirirken işaret parmağını ona doğru kaldırdı.

“Bana iyi olmadığını ve İzmir’e taşınacağını neden söylemedin?” Bağırışı sonrasında da devam etti. “Şevval’in bana gizlice söylemesi daha mı iyi oldu?”

Arda’nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. “Şevval sana seçenek sunarak söyledi İnanç, kabul etmeyen sendin.”

“İyi olmadığını bilmiyordum!”

“Görmüyor muydun? Kör müydün?”

Bağırışlarını duyan korumalar güvenlik amacıyla revire doğru koşmaya başladı. İkisinin kavga ettiğini gördüklerinde çaresizce koridorun ortasında kalmışlardı. Kimse ne yapacağını bilmiyordu.

“Görmüyordum...” diyerek bağırdı. “Tamam mı? Ona o kadar çok kızgındım ki görmüyordum. Hepinize kızgındım aslında hâlâ kızgınım. Bu boktan hayatınıza alışmadığım gibi görmüyorum da. Buraya gelmenin tehlikesini de görmüyorum. Sizin korkunç hayatınızı da görmek istemiyorum.”

Öfkeli yüzüyle tanıştırtarak İnanç’ı şoka sürükleyen Arda Özer’in cevabı çekip gitmek oldu. Gitmesi iyi olmuştu; kalırsa herkes öfkesini farklı şekilde yansıtabilecek, istenmeyen sonuçlara gebe kalacaktı.

İnanç giden adamın arkasından dizlerinin üzerine çöküp hüngür hüngür ağladı. Doğu’yu kaybetmekten ölesiye korkuyordu. Tüm olanlar son bulmadığı takdirde İnanç, Doğu’yla beraber kendini mezarda bulacaktı.

“Su iç.”

Yüzünü gömdüğü avuç içinden geri çektiğinde su şişesinin ona uzatıldığını gördü. Gözleri şişeyi uzatan Ertu’ya takıldığında kafasını eğdi ve yine ağlamaya başladı. Şevval’le kavgalarına tanık olmasa Doğu burada kim bilir kendine neler yapacaktı...

“Ağlamak ne sana ne de Doğu’ya bir yarar sağlamayacak, İnanç.” Sert uyarısının peşinden Arda’yı taklit eden sorgusu geldi. “Buraya gelmek ne kadar tehlikeli farkında mısın?”

“Hasta dedin...” diye geveledi. “Hasta adamın burada ne işi var?”

“O zaten aptalın teki. O piçin bu kadar ileri gideceğini düşünmedim,” diyen Ertu yerde oturan kadının kolundan tutup onu kaldırdı ve bulduğu kırık sandalyenin üzerine oturttu. “Senin de bunları yapacağını bilmiyorduk.”

“Amacı belli değil mi, kendini öldürmeye çalışıyor.”

“Nihayet fark ettin.”

Kinayesinin kalp kıran şiddette olduğunu bilmeyen adama bakmadan önce gözyaşlarını elinin tersiyle sildi İnanç.

“Suçu bana mı atacaksınız?”

Ertu sıkıntılı nefesini uzun uzun içine çektikten sonra üzerine fazla gittiğini fark etmiş olmalı ki geri adım attı. “Sadece daha fazla kendinizi üzmeğin diyorum. Yeterince yıprandınız.”

İnanç cevap vermeyerek gözlerini kapalı kapıya çevirdi. Doktorun bir an önce çıkıp ona iyi şeyler söylemesini istiyor, kanla dolu yüzü temizlendikten sonra Doğu’nun gözlerini açıp ona gülümsemesini hatta kızmasını istiyordu.

Burası cehenneme açılan bir portal gibiydi sanki.

Ertu’ya bakmadan içten içe korktuğu durumu gönülsüzce sordu. “O... O adam sorun çıkaracak mı?”

“Hangi adam?”

Sesindeki tınıdan belli ki ne demek istediğini anlamamıştı. “Balkondaki adam, çok sıkıntılı birine benziyor. Hoş, burayı işleten birinin normal olduğunu düşünmüyorum.”

“Semih mi?”

Ertu’nun güler gibi sorduğunu işitince kaşlarını çatarak ona döndü. Söylediklerinde pek komik bir şey yoktu. O kehribar gözlerindeki karanlığı düşününce İnanç’ın içi ürperiyordu. Kime benzeteceğini çıkaramadı zira adamda tanıdık bir hava vardı. Sezgilerine güvenirse tanıdık çıkacağını da biliyordu.

“Sıkıntı yapmaz. Aksine gelip Doğu’yu alman onu sevindirmiştir.”

“Sizi seviyor o zaman?” diye sordu. Gördüklerinden sonra saçma bir soru olduğuna karar verdi. Hasta adamın dövüşmesini kabul etmek ne kadar sevgiye dâhil olabilirdi?

“Yani seviyor,” derken sempatik ifadesine büründü. “Yeğenini kim sevmez?”

“Düşündüğüm şeyi söyleme,” dedi gözlerini büyüterek.

“Evet, bu çöplüğü işleten benim amcam. Semih. Maçları o ayarlar.”

“Amcan mı?”

Sezgilerinin kuvvetine inansa bile nasıl olur da bunu fark etmezdi? O kehribar gözlerden Ertu’yla bağlantı kurabilirdi. Çakır gözleri ve yanağındaki derin kesikle Ertu Atakol amcasının kopyasıydı. Ertu’nun konuşmasını odanın açılan kapısı bölünce, İnanç sandalyeden fırlayarak doktorun önünü kesti.

Doktor üzerine gelen kadının etkisiyle kaşlarını çatarak bir adım geriledi. Ertu’nun, “Engin ağabey çok hırpalanmış mı?” sorusunu cevaplar-ken de gözlerini İnanç’tan ayırıyordu.

“Korkmayın, durumu iyi, yüzü hırpalanmış. Biraz sonra uyanır.”

İnanç doktorun meraklı bakışlarını umursamadan yanından geçerek içeri girdi. Kapıyı arkasından çarparak kapattıktan sonra koltukta uzanan Doğu'ya doğru ilerledi. Yanağına süzülen yaşları elinin tersiyle silerken ölmek için uğraşan adamı güçlükle izliyordu.

Yoğun bakımda veya odasında tutulurken Doğu gizlice içeriye girmişti. İnanç onu her defasında hissetmiş, her adımını sezmiş, ne zaman girip çıktığını kimseye belli etmese de bilmişti. Sadece onu görmeye hazır hissetmemişti İnanç. Hatta gereksiz açıklamalarını duymak istememişti.

Yüzündeki kanlar yarım yamalak temizlenmiş, ellerinin üstündeki yaralar sargıya alınmış, çıplak göğsündeki ve kolundaki kan lekeleri silinmemiş hâliyle Doğu Üzeyiroğlu tam bir facia gibi görünüyordu. Üzerinde ne kurumuş bir kan lekesi ne kir ne pas görmeyi istemiyordu İnanç. Bu cehennemden hastalık kapmadan kurtulmaları gerekti. Hoş, Doğu hasta olduğu hâlde bu açığı sağlam bir şekilde kapatmıştı.

Koltuğun hemen kenarında duran su dolu kova ve sargı bezlerini görünce irkildi. Steril olmadıkları düşüncesi onu sarsa da kan lekelerini görmek istemediği için bunu yapmak zorunda kalacaktı. Kovayı ve sargı bezini aldıktan sonra üzerine doğru eğilerek işine başladı.

"İnanç?"

Adını sayıklamasıyla hızla elini çekip doğrulacakken, Doğu bileğinden tuttu ve onu dizine gücünden kaybetmemiş gibi atik bir hareketle oturttu. Gözleri hâlâ kapalı, çenesi neye kızgınsa dalgalanıyordu.

"Bak kızım... Maçı senin yüzünden kaybettim. Sana çektireceklerim için kendini hazırlasan iyi olur."

"Ben..." dedi İnanç sersemleyerek. "Ben bir şey yapmadım."

"Yaptın... Beni nakavt ettin. Rakibime senin yüzünden yenildim."

"Ne yapabilirsin ki?"

"Aklının alamayacağı şeyleri..." dediğinde bileğini saran eller gevşedi ve tekrar uykuya daldı. Korkunç geçen saniyelerden sonra her şey biraz daha çekilir oldu. Doğu'nun aklı başında olmadığına inanan İnanç Gürmen, onu temizlemeye başlarken affedilmeyeceği korkusunu da temizlediği kanlarla beraber siliyordu. Aksi hâlde Doğu uyanmadan geri kaçırdı.

Kapı onu korkutan bir hızla açılıp da Ertu belirdiğinde elleri kan lekelerinin üzerinde donup kalmıştı. Kötü bir haber vermesini bekleyen Ertu'nun hızını kesmeden konuşup bir dolaba ilerlemesi İnanç'ı bir nebze olsun sakinleştiremedi.

"Demet abla eve gelmeden acilen gitmemiz gerek yoksa kalpten gidecek."

"Bu durumda mı götüreceğiz?"

Dolabı açıp içinden bir hırka çıkartan Ertu, İnanç'a bakmadan Doğu'nun üzerine giydirdi. "Başka çaremiz yok. Evde temizleriz."

İnanç bu cehennemden daha erken kurtulacakları için hemen onayladı ve Ertu ile Arda'nın, Doğu'yu yine sedyeye yatırarak mekândan çıkar-

masını izledi. Doğu'yu yine aynı yavaşlıkta arabaya yerleştirip yola çıktıkları anda tek kelime etmedi İnanç.

Arda ve Ertu olanlar hakkında kendi aralarında konuşurken İnanç dizinde yatan adamı izliyor, hak etmedikleri acılara göğüs germenin haksızlığına yanıyordu. Yaşananlar, yaşatılanlar hiç adil değildi.

"İnanç?"

Kafasını kaldırdığında Ertu ile dikiz aynasından göz göze geldi. "Efendim."

"Ailen senin iyiliğini düşündüğü için bunu yaptı."

"Ailem tercihlerime saygı duysun yeter."

Eve vardıklarında Demet Hanım'ın hâlâ gelmediğini Yunus'tan öğrenmiş, onun yardımıyla üç adam Doğu'yu çatı katına yeniden çıkarmışlardı. Yatağına yavaşça yatırdıklarında İnanç onunla ilgileneceğini söyleyerek mahremiyet istemiş, Ayfer çıkmadan evvel ilk yardım malzemelerini getirmesini rica etmişti.

Doğu'nun üzerindeki kirli kıyafetleri çıkardı, Ayfer'in hızlıca ulaştırdığı ilk yardım setiyle işe koyularak bütün vücudunu temizledi. Yaralarını kontrol ettikten sonra doktorun gerekli tedaviyi yaptığına inanarak ilk işini bitirdi. Ardından eşofmanını bulup üzerine giydirdi. Kanlı kıyafetleri ve ilk yardım malzemelerini Demet Hanım gelmeden yok etti.

Banyoda aynadaki yansımasına bakmadan üzerindeki kanlı kıyafetleri çıkarttı. Daha önce çıkardığı pijamasını tekrar giydi, ellerini ve yüzünü güzelce yıkadıktan sonra aynı hızla banyodan çıktı.

Doğu yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Huzurun resmi gibi görünse de bir şeyler eksikti. Yaraları vardı ve az önce katliamdan çıkıp eve gelmişlerdi. İnanç o eksikliği doldurmak için kapıyı sessizce kapatarak yanında yerini almak üzere ilerledi.

Doğu yine Kont'un oyuncağına sarılarak uyuyordu. Terliklerinden kurtulurken öte yandan da yorganı kaldırıyordu. Bunları yaparken nefesini tuttu. Boğulacakmış hissi saf heyecanıyla tetiklenmişti.

Aniden uyanıp onu istemediğini söylerse İnanç ne yapacaktı?

Korkusunu bir kenara atarak yutkundu İnanç. Soğuk terler atmaktan yanına uzanamayacaktı neredeyse. Doğu'nun sıkıca sarıldığı oyuncağı ellerinden çekerken alt dudağını heyecanla ısırды. Kont'un olmayışıyla geçirdiği günlerin ne kadar zor olduğunu oyuncağına sarıldığını görünce daha iyi kavrayabilmişti.

Doğu'nun yanına kıvrılan İnanç, kolunu beline dolayarak iyice sokuldu. Sevdığı adamın bacaklarını bacaklarına doladı. Hâlâ derin bir uykuda olması Ertu'nun ilaçlar yüzünden derin uykuya dalıyor demesini haklı çıkarıyordu. Yavaşça uzanıp sakallı yanağını ürkekçe öptü. Geri çekildiğinde hâlâ uyduğunu görünce içi bir nebze rahatladı.

Yeniden koynuna sığınabilmek bahşedilmiş en büyük şansydı. Doğu'yla bir daha göz göze gelemeyecek kadar uzaklaşmışken şimdi onu

öpebiliyordu. Gerçi her şey Doğu'nun uyanıp vereceği karara bağlıydı. Ya onu kabul edecek ya da tekmeyi basacaktı. Şayet ikinci şıkka yönelirse İnanç kabullenmekten başka bir şey yapamayacaktı.

Meraklı hareleri yaşanılanlardan geriye nasıl bir Doğu kaldığını hü-
zünle tetkik etti. Sonucunda kendine duyduğu nefretin zirveye ulaşaca-
ğından emin, bu zirvenin vereceği zarardan ötürü kırılgan olacağını bili-
yordu.

Tetkiki sayesinde giydiği kısa kollu beyaz tişört üzerinden dirseğindeki
enjeksiyon bandını görmüştü. Uzanıp bandın üzerine bir öpücük kon-
durdurdu. "Seni çok özledim, bebeğim..."

Avuç içi yüzünü okşamaya can atıyor, onu uyandıracak korkusuna
rağmen İnanç dokunmak için tutuşuyordu. Sakalları avuç içini gıdıkla-
yınca gözlerine yaşlar doldu. Kaybettiği ayların hesabını yapsa geçen da-
kikalara bile hüngür hüngür ağlayacaktı.

Her ayrılık bir aydınlanma yaşatırdı. İnanç bir karanlığa hapsolaca-
ğını, bu denli güçsüz düşeceklerini bilmişti. Bilmişliği engel olamamış,
yangının ortasında bir damla suya muhtaç kalmışlardı.

Doğu acıyla mırıldanarak kıpırdayınca İnanç'ın elleri yüzünde donup
kaldı. Hazır olmadan onu uyandıracaktı. Nefesini yorgunlukla bırakan
kadın süzölmüş bedeni incelemeye koyulmuştu ki vazgeçip gözlerini
yumdu. Doğu'yu böyle görmeye alışık değildi, onun adamı güçlüydü.

Gözlerini açtığında onu izleyen duman grisi harelerle karşılaşınca in-
ledi.

"İnanç!"

Hayreti mahmur sesinde ninni gibi süzülerek kadının yüreğini okşadı.
Acemice, "Günaydın," diyerek tebessüm etti İnanç. Konuşmak isteyen
yanına susması gerektiğini söyleyen diğer yanı engel oldu.

Güçlü dur, İnanç... Güçlü dur, İnanç... Güçlü dur, İnanç...

Kendini telkin ederken adamın küfrünü işitti.

"Siktir!" Öfkeyle isyan etti. "Yine mi rüya?"

Hareleri tekrar kapanınca İnanç dudağını büzdü. Bir an ona küfredip
göndereceğini düşündü. "Hayır, buradayım bebeğim."

"Bana bebeğim deme..." derken derin derin içini çekti. "Bebeğim...
İçim gidiyor..." Uykudan arınamayan gözleri hâlâ rüya gördüğünü san-
dığından İnanç'ı aradı. Bulduğunda çenesinden tutup kendine çekerek
aylardır hasretini çektiği yumuşak dudaklarına kapandı.

Sıcacık dudaklarında kaybolmanın hazzına bıraktı kendini İnanç. Bir
kibrit tutsalar alev alev yanacaklardı. Yıkılmış her bir duygu birleşen du-
daklarla şahlanarak kadını heyecanlandırdı, adamı coşturdu.

Bu öpücük öylesine değildi.

Doğu gönülsüzce dudaklarından koptu. "Seni dilediğim gibi öpebili-
rim, değil mi?"

"Evet."

“Benim rüyam sonuçta dilediğim gibi öpebilirim.”

Minik kıkırdaması kurumuş dudaklarıyla tekrar buluştuğunda adamın ağzında yankılandı. Vücudu yaslanacak bir beden arıyor. İnanç onu yanına çeken Doğu'ya sokuluyordu.

“Sen benim en güzel rüyamsın, bebeğim.”

Geri çekildiğinde hâlâ rüya gördüğüne inanan Doğu Üzeyiroğlu korkularını silerek yeniden uykuya daldı. Hayal kırıklığı kısa bir süre onu sardıysa da İnanç geri itilmediği, hâlâ kabul edildiği için buna da razı geldi.

Nefesi düzene giren adamın uyurken ki hâlini izlemeyeli aylar geçmişti ve İnanç bu güzellikten mahrum kaldığı için kendine kızdı. Doğu ona geldiğinde gurur yapmasaydı, şimdi yanında korkular duymadan olurdu.

Onu izlemek uyandırmaya yeltendirirdi. Gözlerini kaçırıp terk ettiği eski odasını inceledi. Bu oda onun yaşanmışlıklarına, kırıklarına. Doğu'yu beklediği günlere, güldüklerine, ağladıklarına şahitlik etmişti. Her şey bu dört duvar arasında gelişmişti. Burada Doğu ile ilgili çok fazla anısı vardı. Belki de buradan Doğu'dan kaçmak için gitmişti.

Gözleri duvara monte edilen plazma televizyona takıldı. O bu odayken televizyon istememişti. Daha dikkatli baktığında plazmaya takılı küçük kamerayı görünce afalladı. Bu, onunla geçirdiği son iki günü kaydeden küçük kayıt cihazıydı.

Uyuyan adama kısa bir göz gezdirdi. Doğu ondan hiç vazgeçmemişti. Yani öyle olmasını umuyordu. Heyecanla kumandayı arayan kadın komodinin üzerinde bulunca adamı uyandırmamaya dikkat ederek küçük kumandaya uzandı. Play tuşuna basıp ikisinin kayda aldığı o muazzam görüntülerin oynamasını bekledi.

Umudunu ve beklentilerini saniyeler sonra karşılayan görüntü televizyonda belirdi. Cihazın elinden düştüğü ve o esnada Doğu ile öpüştükleri anda kalmıştı. Büyük ihtimalle Doğu izlerken yarıda bırakmıştı. Ne zamandan beri izliyordu bunu?

İç çekerek izlemeye devam ederken başını Doğu'nun göğsüne yasladı. O an ki mudu hâlleri bir ağlamayı daha beraberinde getirince İnanç, Doğu uyanmasın diye sessizce içine ağladı.

Sanki tüm acı günlerin üzerine pamuk gibi bulutlar serpilmiş, gökkuşağına bürünen sema ona huzuru vaat etmişti. Belki de Doğu onu öprüğü içindi. Oysa rüyada olduğunu zanneden adamın ayık kafada ne yapacağı henüz kesin değildi.

Yine de hâllerine baktığında umutla doluyordu. Çünkü Doğu hâlâ onun yatağındaydı. Ve hâlâ video kayıtlarını izliyordu. Sığınmaktan başka bir liman, hoyrat dalgaların içinde tutunacağı başka sandalı yoktu.

O sandal onu taşırsa Doğu onu karaya güvenle çıkarırdı.

Gözlerini TV'den ayırıp Doğu'ya tekrar baktı. Son bir şans için ona gelmişti. Uyanmadan önce bu hâllerinin tadını çıkardı. Keza gözlerini yu-

marken sarıldığı adamın onu iteceği korkusunu kendine itiraf etmekten kaçınıyordu.

*

Özür dilerim *kalbim...*

İnanç uykuya doyamayan gözlerini araladığında ve onu izleyen bir çift göze değdiğinde kazandığını anlamıştı.

Hareket kabiliyetini yitirmiş adamın onu kıpırdamaksızın izleyişine İnanç elinde olmadan gülümsedi. Şaşkın adam bu sefer gerçekten uyanmıştı ve artık rüya olmadığını biliyordu.

“Günaydın mı? Yoksa iyi geceler mi?”

Sualinin sonunda gözlerini güçlkle küçük pencereden dışarısına çevirdi. Gri bulutlar ona göz kırpyordu. Kaç saattir uyuyorlardı acaba? Doğu'yla tekrar göz göze geldi. Yüzündeki şaşkınlık ve belirsizlik yerini hâlâ koruyordu.

“Gün hâlâ aydın...”

“İnanç... Ben rüya sandım...” dedi yutkunurken.

Kabuslar bitti diyemedi İnanç.

Zaman kavramını yitiren ikilinin odak noktası birbirleriydi. Biri vereceği tepkiyi kestiremiyor, diğeri gelecek tepkiden ölesiye korkuyordu.

“Hayır, gerçekten buradayım... Sana geldim...”

“Neden?” diye sordu Doğu. Afallaması sorguyu beraberinde getirmişti. İnanç ne oldu da buraya gelmişti? Yanına kıvrılarak onunla uyumuş, hevesli gözleriyle izler olmuştu...

Boğazı kupkuru oldu. İnanç yutkunmakta yine güçlük çekti. “Sana... Sana geldim...”

“Neden?” diye ısrarla üsteledi Doğu. Ne oldu da birden gelmişti?

“Korktum,” dedi ürkekçe. “Seni kaybetmekten korktum... Bir daha, bir daha gelmemenden... Dün kendi canına kastetmenden...”

Doğu söylediklerine inanamıyordu. İnanç onun rüya gibi başlayan ancak devamında bir kâbusa dönüşen ağırlı yanıydı. Bu ağırlılar ve sızılar ona hep sanrılar yaşatmıştı. “Gerçekten geldin mi?” diye sordu Doğu. Bocalıyordu ve İnanç imkânsız cümleler kurarak onu yıkıyordu.

İç yanaklarını ısıtır ısıtır bıraktı. İçi içini yiyordu. “Geldim... Burada değildin, seni buldum, seni o cehennemden alıp buraya getirdim ve uyan-dın. Doğu... Rüya değil, gerçek. Sana geldim.”

“Elimi tut,” dedi Doğu nefes nefese. İnanç elini tuttu. “Sık şimdi,” deyince de sıktı. Direktiflerine harfi harfine uymaktan başka çaresi yoktu. Can acısıyla kaşlarını çatığında gerçekle yüzleşmiş gibi soluk soluğa kaldı. “Rüya değil.”

İnanç silik gülüşüyle onayladı. “Rüya değil. İmkânsız gibi geliyor biliyorum ama seni özledim.”

Doğu duyduklarına inanamıyordu. Neden geldiğini İnanç anlatsa da

anlam veremiyordu. Tüm bunlar gerçeklikten uzak ve manasızdı. Şimdiye kadar özlememiş miydi?

“Neden şimdi?”

“Kendime verdiğim mücadeleyi kaybettim. Doğrusu pişman da değilim. Keşke daha önce kaybetseydim ve sana koşsaydım, bu kadar şaşırmış olmazdın. Neden oradaydın? Seni o hâlde görünce aklımı kaybettim.”

Doğu sorusunu hemen cevaplamadı. Omzunu silkerek geçiştirdikten sonra yüzünde derin bir arayışa girdi. Sonra gözleri dudaklarına kaydı ve kararsızlıkla, “Öptüm ama değil mi?” diye sordu. Olumlu yanıt gelmesi için ömrünü verebilirdi. Zira İnanç da onu öperek ateşini harlamıştı.

İnanç inledi. “Evet.”

“Siktir!” diye patladı elini gözünün önüne getirirken. “Ben onu rüya sandım.”

“Yine böyle küftettin.”

“Ciddi misin?”

“Öptüğünü hatırlıyorsun ama küfrü hatırlamıyorsun. Çok fenasın.”

Doğu aylar sonra gerçekten gülümsedi. Mutluluk onu ayağa fırlatıp çıldırmışçasına bağırmaya, deli kahkahaları bittiğinde tatlı yorgunluğuyla İnanç’a sarılmaya teşvik ediyordu.

Sabırsızlığına yenik düşerek -ki bu en güzel yenilgiydi- İnanç’ın dudaklarına sarıldı. Doyumsuzluğunu yalnızca İnanç’la iyileştireceğini fakat sürecin çok uzun olacağını biliyordu.

Kapının açıldığını ufak bir inlemeden sonra çarparak kapandığında duymuşlardı. İnanç hemen dehşetle geri çekilmiş, Doğu rahatsız edilmemiş gibi omuz silkerek onu tekrar yakınına çekmiş ve üzerine ağırlığını vermemeye özen göstererek yuvarlanmıştı.

Yüzünün her bir noktasına dudağını bastırırken planını anlatıyordu. “Sana doymak istiyorum. Kaybettiğim günlerin acısını çıkarmam gerek!” Emin olmak adına geri çekilip İnanç’ı inceledi. “Geri geldin değil mi? Beni bir daha itmeyeceksin?”

Ensesindeki saçlarını sakın sakın okşarken derin nefesini verdi İnanç. “Evet, bebeğim eğer beni kabul edersen devam ederiz,” derken huzurlu ifadesine yaşadığı acı günlerin kederi eşlik etti. “Zira beni görmezden gelerek her şeyin bittiği mesajını verdin.”

Sinsice sırtıttı Doğu. “İşe yararmış gibi,” diyerek kederli yüzünü avuçladı. “Sen aklını kaçırmışsın. Uzatmaları her şeyde sevmem.”

“İşine gelince uzatmayı seversin,” derken kınıyordu İnanç. Onu iterken bile özlediğini biliyordu. Yine de Doğu ona yüzünü dönmemişti. Yoğun bakımdayken kendisi de kınanacak kadar ileri gitmişti.

“Doğru...” dedi alt dudağını heyecanla yalarken. “Şimdi seni öperken fazlasıyla uzatmak istiyorum mesela.” Dudaklarına doğru uzanırken sesizce fısıldadı. “Sıkılırsan beni itebilirsin.”

“Sen aklını kaçırmışsın,” diyerek attığı kahkaha yine dudağına saldı.

ran adamın ağzında son buldu. Teslimiyetin en tutkulu hâlini yaşadığı için mutluydu. Doğu Üzeyiroğlu ona yeniden yaşadığını hissettirmişti.

Ondan ayrılmayı istemese de durup nefes almaya ihtiyacı vardı. Sevdigi adama az öncekinden daha sıkı, daha can yakıcı bir şiddetle sarıldı. Parmakları kolundaki bandın üzerinde gezinirken gözlerini onu izleyen adama çevirdi.

“Canın çok acıdı mı?”

Onu yanıtsız bırakan adamın sessizliği gerginliğe neden olunca İnanç çekingen edasıyla kolları arasında kıpırdadı. Bir mühlet sessiz kalarak gerginliği elle tutulur hâle getiren Doğu, karanlık gözlerini ondan çekerek nefesini yorgunlukla bıraktı. “Hasta olduğumu duyup mu geldin. İnanç?” diye sorarken öfkesini saklayamamıştı. Ertu ve Arda’dan kimsenin bilmeyeceği konusunda söz almıştı.

“Hasta değilim!”

Yüzüne sinen öfkenin sağlıklı olmadığı kanısındaydı İnanç. Sağlıklı değildi çünkü Doğu’nun yanlış düşüncelere kapıldığını gösteriyordu. Üstelik ona acıdığı için geldiğini düşünmesi de kaçınılmazdı. Doğu ona sarılmayı bırakarak doğrulunca, İnanç panik hâlde arkasından doğruldu. Gitmesinden korktuğu için dizlerinin üstüne çökerek ellerinden tuttu. Artık birbirlerinden uzaklaşarak ateş kuyularına giremezlerdi.

“Doğu... Yanlış düşünüyorsun, yemin ederim seni kaybetmekten korktum... İzmir’e gideceğini duydum. Bir daha gelmeyeceğini öğrendim... O gün telefonda konuştuklarını duydum. O kadınla...”

“Duyduğunu biliyorum,” dedi sözünü keserken. Sesi de bakışları kadar belirsizdi. Anlık değişen tepkileri İnanç’ın doğal hareket edişini kısıtlıyordu.

“Sana acıdığımı düşünme... Saçmalama lütfen, korktum tamam mı? Beni istemezsin diye... Ben bitti dediğim için sen de bitirdin sandım. Yani beni o gün görmezden geldin. Arabadan inmek istediğimde Arda’ya durması için direktif verdin. Ben de kabul etmezsin sandım.”

Telaşa yaptığı açıklamaları korkusunu ayyuka çıkarıyor, Doğu’nun ürkünç sessizliği kalbini sıkıştırıyordu. Bir nefeslik canı kalmış gibi yakardı. “Bana öyle bakma... Acıdığım için ya da kötü olduğun için gelmedim. Öyle olsa hastanede o hâlinle seni kabul ederdim. Ben seni çok fazla özledim ve bu ayrılık bitsin istedim. Yaptığım çok bencilce biliyorum... Özür dilerim.”

Karanlık gözleri kadının harelerinde tutuklu kaldı.

“Doğru... Hastanedeki kadın vicdansızlığın kitabını yazdı. Seviyorum dediği adamı bir yangının ortasına attı ve yanışını acı duymadan izledi. Gördüğüm kadından ilk defa korktum. İlk defa İnanç Gürmen insanlığını sorgulattı bana. Sen her şeyi bitirdin.”

Gözlerine biriken yaşları görünce durması gerektiğini bilse de onu hırpalayan kadına son sözünü sakınmadan söyledi.

“Senden bir daha asla sevgi dilenmeyeceğim, İnanç!”

Nefesini tutan İnanç Gürmen duyduklarının şokunu atlatamayacak kadar inine girmişti. “Neler... Neler diyorsun, Doğu...”

Doğu söylediklerinden bir gram pişmanlık duymamış gibi omuz silk-ti. “Ben demiyorum, sen dedirtiyorsun. Sana her yalvardığımda bana böyle geldin.”

Çenesi titremeye, gözleri boncuk boncuk yaş akıtmaya hazır hâlde, “Bak ağlarım...” diye belirterek Doğu’yu olacaklar için bilgilendirdi. Bu-raya bir daha ağlamamak için gelmişti. Bir kez daha ebedi sancılara gark olmamak için kalan son şansını kullanarak gelmişti.

“Tamam, ağlama,” diye yatıştırdığı kadını kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı Doğu. “Ama vicdansız olman konusunda hemfikiriz, değil mi?”

Gözlerini tehlikeli edasıyla kıstı. “Hayır ama biraz sonra hemfikir ola-biliriz.”

“O nasıl olacak?”

“Nasıl vicdansız olurmuşum gör şimdi!”

Hamlelerini asla kestiremeyen Doğu, sorgulamaya devam edemeden kendini bir öfke anında fırlatılmış yastık gibi yatakta sırtüstü buldu; ne olduğunu anlamasına fırsat vermeyen süper kahramanı üzerine çıkınca kahkahası ağzında patladı.

“Bak iyi değilim...” diye uyardı kahkahası arasında. “Sakin beni tek-rar boğmaya çalışma, sana karşı çıkacak gücüm yok.”

“Gülme,” diyen İnanç sebebi güçlkle açıkladı. “Sinirim bozuluyor.”

Katla katla gülmek isteyen adamın aldığı emir incitmişti. Keza aylar-dır gülmüyorlardı. Hayatlarında acıdan ziyade ne ağırlamışlardı? Kefene sarılmaya hazır bedenleriyle ölü gibi aylarca gezmekten ötesine geçme-mişlerdi ki asıl şimdi her şeye yerli yersiz güleceklerdi. Özlemle kavrulan ciğerine İnanç’a baktıkça serin sular dökülüyor, nefes almak iki saat önce-sinden çok daha kolay geliyordu.

“Seni çok özledim, yavrum.”

Elindeki yastığı sevgilisini boğmak üzere havalandırdığı esnada kula-ğına gönlünü hoş eden bir cümle çalındı. Yastığı yukarıda tutarak başını yana eğdi. Geniş gülümsemesi yayıldığı yüzünü güneşin doğduğu gökyü-zü gibi parlattı.

“Gerçekten yavrun muyum?”

Doğu fırsattan istifade hemen belinden yakalayıp kadını altına aldı. İnanç’ın bacaklarının arasına girerken ellerinden sıkıca tutup başının üze-rinde tuttu. Ardından ellerini ellerinin arasına alıp birbirine kenetledi.

“Daha çok bebeğimsin.”

İnanç başını olumsuz yönde salladı. “Yavrunu çok üzüyorsun.”

“Onaracağım,” sözünü kesin sesiyle vererek dudağından bir öpücük aldı. “Her gün seni daha da mutlu edeceğim,” diyerek öpücük yolculuğu-

na her iki yanağında devam etti. “O kadar çok mutlu edeceğim ki seni, en sonunda bıkacaksın benden.” Alaycı edasını sürdürmekren vazgeçmeyerek burnunun ucunu öptü.

Sakalları tenine batıyor, kokusu İnanç’ın aklını başından alıyordu. Tenine bulanıp sarhoş olmayalı hayli zaman olmuştu...

“Yeter ama uyanın!”

Annesinin kapı arkasından sesi duyulana kadar orada beklediğini bilmeyen çift, siteminden sonra sabahın beri uyuduklarını ve aç olduklarını öğrenince bir miktar şoka uğramışlardı. İki üç saat sandığı uykunun esasında daha fazla olduğunu idrak eden ilk kişi İnanç Gürmen oldu.

“Sabahın beri uyuduğumuza inanamıyorum, Doğu.”

“Ara ara uyanıp seni öpmüş olabilir miyim?”

“Hatırlamıyorum.”

“Çünkü ben rahat bir adam değilim. Seni mıcıklamadan, sıkıştırmadan efendi gibi uyuduğumu sanmıyorum.”

Gözlerini deviren İnanç yastığı eline alıp tekrar fırlatacağı sırada Doğu ellerinden sıkıca tuttu. “Yastık savaşı için ikimizin de direnecek güçte olması lazım, güzelim.”

“Dilin direnecek güçte!”

Bel altı vuran kadının çenesinden bir ısırık alarak acıyla inlettikten sonra belinden yakalayıp göğsüne çekti. Sırtıyla bütünleşip tek bir beden hâline geldiklerinde çenesini başının üstüne yasladı. Sıcak teniyle ısınıyor, onu içine hapsetmek istiyordu Üzeyir. Avucuna hapsettiği ellerinin üstünü başparmağıyla ağır ağır okşarken, “İyisin değil mi?” diye sordu.

“Aylar sonra bugün ilk defa çok mutlu, çok heyecanlı ve yaşam doluyum. Kalbim muhtaç olduğu sıcak yuvayı buldu, artık üşümüyor.”

Kalbim muhtaç olduğu sıcak yuvayı buldu, artık üşümüyor...

Doğu yaşamı boyunca duyacağı en özel itirafı almıştı az önce.

“Sen orada ne yapıyordun, Doğu? O adamın seni öldürmesine neden izin verdin? Bana iyi ol derken kendi mezarına bir kürek çakmışsın. Beni bu dünyada kimsesiz bırakmaya yemin etmiş gibisin.”

Yüzüne sirayet eden acıyı ezbere biliyordu. Tenine işlenmiş her acı için özür dileyerek şifa olacaktı Doğu. Bedenini döndürmesini sağlayarak yüzünü göğsüne sakladı. Nefesini yorgunlukla bırakırken sessizleri oynadı.

Üzerine konuşacakları çok şey yaşamışlardı. Lakin ilk kavuşma anına sığdırmak istemiyordu Doğu. “Sensizlik çok zordu, İnanç... Tahmin edemeyeceğin kadar çok zor...” dedikten sonra işaret parmağıyla kamerayı gösterdi. “Beni ayakta tutan tek şey o iki günümüzdü. Onlara umut bağlayarak yaşadım. Beni affedeceğini biliyordum... Beni sevdiğini biliyordum... Kolay olmayacağını da biliyordum ama bir şekilde olur dedim. Gerçekleri öğrendiğinde gelirsın sandım. Ateş hattında ölmeyen ben, senin beni istememenle yok oldum. Böyle olacağını tahmin edemedim.”

Nefesini tutan kadın o zorluğu nasıl anlatacağını bilemedi. “Doğu...

Ben hâlâ nasıl yaşadığımı bilmiyorum. Ya bu kalp çok güçlü ya da... Kurtuluşuma hangi açıdan bakmam gerektiğini bir türlü bulamıyorum. İki büyük kriz atlattım ve hâlâ ayaktaım. Nefes alıyorum, koşuyorum, susuyorum, acıkıyorum. Bedenen eksilen bir şey yok. Ruhem çok eksikliklerim vardı. Seninle en son ki kavgamızda ben... Ben gerçekten zamanımın dolduğunu hissettim. Her şey çok farklıydı o zaman."

"Özür dilerim... Özür dilerim... Seni nasıl iyileştirebilirim? Sana ne kadar yetebilirim? Bana cevaplarını ver çünkü hiçbirini bulamıyorum..."

Omzuna bir öpücük kondurdu İnanç. "Aslında sana sarılarak iyileşiyorum. Tabii bu yetmez. Beraber iyi olacağız Doğu, bizim başka yolumuz yok."

Onları sözler kurtaramazdı. Bir sarılmayla hemen iyileşemeyeceklerdi. Yalnızca birbirlerinden güç alabileceklerdi. Ayrılıklar yaşanmadan, kırıcı sözler sarf etmeden...

İstenilen kahvaltı odaya çok gecikmeden gelmişti. Yataktan beraber çıkıp banyoya beraber girişlerini izleyen Ayfer'in garipseyişi, Doğu'nun banyodan tekrar çıkıp kadına ters ters bakmasına neden olmuştu.

Kadın arkasına bile bakmadan odadan çıktığında Doğu banyoya geri döndü. Yarım kalan heyecanını sevgilisinin yanına geçerek coşkuyla devam ettirdi. Aynadan izlediği kadının gerçek olup olmadığını hâlâ tartıyordu.

"Sen gerçeksın, İnanç Gürmen... Gördüğüm rüyalarda bir görünüp bir kaybolan hayalet değilsin..." diye soludu ürkekçe.

"Aynada gördüğün benim, hayaletim değil."

"Benim güzel Casper'im..."

Gülüşmeleri birbirine karışarak tatlı bir ahenge dönüştü. İnanç, sevgilisini banyoda bırakarak odaya geri döndüğünde odayı saran farklı kokular dikkatini çekti. Dağınık yatağın üstüne bırakılan kocaman ahşap tepsi kahvaltılıklarla donatılmıştı. Gözleri büyüyen İnanç onları midesine indirmeden silip süpürebilirdi.

Tepsinin başına geçtiğinde arkasından gelen Doğu'nun adım seslerini duydu. Yatakta beraber kahvaltı yaptıkları akşamüzeri aylar sonra geçirdikleri en tatlı, en gerçek ve en özel andı. Günü uykuyla geçirdikleri için bu gece uyku uyuyamayacaklardı.

Kahvaltıları bittiğinde Doğu tepsiyi çalışma masasına bırakmış, pencereleri açarak odanın havalanmasını sağlamıştı. Karın getirdiği çetin soğuk çatı katını esip geçerken İnanç Gürmen minicik şortuyla yatakta oturuyordu.

Doğu yorganın altına girmesini isteyerek yatağa yanaştı. İnanç hareket etmeden önce avuçlarını her iki yanına bırakıp yataktan destek alarak güzel kadının dudaklarına doğru eğildi. Henüz öpme fırsatı bulamadan odanın kapısı bir kez daha açıldı. Doğu çekilmeden İnanç onu iterek gerekeni yaptı.

"Siktir ama!" diye çıkıştı. "Üç seferdir seni öpmeye yelteniyorum ve üçünde de kapı açıldı. İnadına mı yapıyorlar?"

"Beni üzdün az önce, sana müstahak," diye fısıldadı İnanç utançla.

"Neye söyleniyorsun sen yine?"

Demet Üzeyiroğlu'nun imalı tınısı kulağını doldurduğunda inleyerek kapıya yüzünü çevirdi İnanç. Kucağında Zara'yla kendilerine doğru geldiklerini görünce ayarsız bir kuvvetle doğrulan İnanç, masumiyetiyle dünyasını kuşatan minik güzelliğe koştu.

"Bebeğim... Sen teyzene mi geldin?"

"Yengesi demek istedin herhalde," diyen Doğu'nun önemli uyarısından sonra ikinci bir uyarı peşinden geldi. "Ayrıca senin bebeğin benim. Zara'ya başka bir şey söyle."

Kız kardeşinden bile sakınmasına inanamayan İnanç Gürmen, kıskırtmayı özlediği adamın inadına giderek bütün ilgisini annesinin kopyası olan küçük bebeğe verdi. Tüm şefkatini ona verdiği sırada gün içinde olanların raporunu da Demet Hanım'dan aldı. Annesinin telaşla aradığını, Şevval'in gelip onları kontrol ettiğini, ilaçları ve telefonunu bıraktığını...

Rapordan sonra geleceğini söyleyerek Zara'yı bırakıp gitmişti. Bu süreçte Doğu ile yine uğraşmış, Zara'nın ağabeyine olan aşkına ve düşkünlüğüne dair seremonisini dinlemişti. İnanç öyle olduğuna ve ileride hep öyle olacağına inansa da çaktırmamıştı.

Doğu'nun Zara sayesinde ayakta kaldığını yine ondan öğrenmişti. Bu süreci atlatamamış, acıyla yaşayamayınca bütün dünyasını kardeşine vererek biraz olsun nefes aldığını söylemişti. İnanç için Doğu'nun çektiği acıyı onun dilinden öğrenmek kolay olmamıştı.

Kahrolası Victor ve Sockdolager çetesini sormak istese de zamanı gelmediğine inandığından ertelemişti. O gün anlattıklarını adamakıllı dinleyeydi, ona kör ve sağır olmasaydı bugün cehennem çukurundan çıkarılabacaktı.

"Zara büyüdüğünde sana olan aşkımı kıskanabilir."

İnanç onu yatağa dikkatlice bırakırken gülümsüyordu. "Haksız sayılmaz."

"Yakışıklı ağabeyini paylaşmak istemeyebilir."

"Sana iltifat etmemi istediğinde dümdüz söyle, Doğu."

"Yavrum, Doğu Üzeyiroğlu her kadına nasip olmuyor."

Tatlı sevgilim...

Şımarık ama sevimli bebeğim...

"Bu kadar hoşuma gitmesen seni şimdiye ikiye ayırmıştım."

"Doktor Hanım, yakışıklı erkekleri ikiye ayırmak günahların en büyüğüdür."

"Bence beni kolay kolay sinirlendirmemelisin."

"Ya ne yapmalıyım?" diye sordu Doğu meydan okuyarak. Üzerine doğru gelirken ateşli gözleriyle meydan okumayı şehvetli bir oyuna dö-

nüştürüyordu. “Seni sinirlendirirsem o güzel kalçalarını mı bana dönersin? O güzel parmaklarınla mı boğarsın? Ne yaparsın?”

İnanç onu itmedi ama geri de çekilmedi. Kışkırtmaları ne kadar çok özlediğini fark ettikçe deliye döndü. “Sanırım sen sevgilini daha tanımyorsun.”

“Tatlı Şeytan... Seni senden daha iyi tanıyorum.”

Alt dudağını ısırarak öpme girişimini bir müddet engelledi. Bu engel Doğu'nun aşamayacağı bir engel değildi fakat onu öpmek üzereyken tekrar tıklatılmadan açılan kapı hayatının en büyük engeli olmuştu. Sonunda deliren Doğu Üzeyiroğlu, annesi kızını alıp gittiğinde hayatının en hızlı kararını aldı.

Evden ayrılacaklarını söyleyerek İnanç'a seçim şansı sunmadan hemen hazırlanmasını istedi. Bu sürede kendi bavulunu hazırlamak için odasına indi.

İnanç annesini ve Şevval'i arayıp iyi olduğuna dair bilgi verdikten sonra arkadaşından onun için küçük bir bavul hazırlamasını, ihtiyaç duyacağı bütün eşyaları koymasını rica etti. İkisinin yaşadığı eve gidecekleri için İnanç gitmekte sakınca görmüyordu ancak Doğu hasta olduğu için okula gittiği zamanlarda evde yalnız kalmasına müsaade etmeyecekti.

Üzerini tekrar değiştirip getirilen eşyalarını çantasına doldurarak onu almaya gelen Doğu ile evden ayrıldı. Demet Hanım ve Zara'yı göremeden gitmek zorunda kalmışlardı çünkü İnanç evden kaçırıldığını arabaya bindirildiğinde fark etmişti.

Şehir dışına kaçamak yapacaklarını duyduğunda ise hayrete düşmüştü. Kandırıldığı için Doğu'ya kızmak üzereydi ancak yalnız olmaları gerektiğini söyleyen sevgilisine hak verdiği için gardını indirmişti.

Doğu iki günlük Yalova kaçamağının onlara iyi geleceğine inanıyordu ve İnanç'ın ona ayak uydurmaktan başka şansı yoktu. İnanç'ın evine doğru yola çıktıklarında Doğu planlarını anlatmıştı. İnanç yolculuk için araba süremeyeceğini söylese de Doğu onu dinlememiş, iki saatlik yolculuğun göz açıp kapayıncaya kadar biteceğini söylemişti.

Evinin sokağına girdiklerinde burnunun ucu sızladı. Evinin önüne Doğu'yla beraber ilk defa gelmişti. İnanç duygusal anlarını yaşayamayacak kadar aceleye getirildiğinden indiği gibi soluğu içeride aldı. Kendi katına nefes nefese çıktığında kapıda onu bekleyen Şevval'e rastladı. Çantasını bütün özel ve gerekli ihtiyaçlarıyla doldurduğuna dair teminat vermiş, birbirlerine sıkıca sarıldıktan sonra dikkat etmeleri için karşılıklı uyarılmışlardı. Ertu, onu yanına almak için yarım saat sonra eve gelecekti. Kontes'in ayarlamalarını tamamen Şevval'e bırakmıştı.

İnanç güvende olacaklarından içi rahat bir şekilde merdivenleri geri indi. Çantası kolunda apartmandan çıktı, Doğu'yu arabaya yaslanmış hâlde sigarasını içerken buldu.

Keyfine içtiğine o kadar emindi ki...

Aralarındaki can sıkıcı mesafeleri kat ederek dibine girdi. Aylardır mahrum kaldığı kollarda küçücük bir kız çocuğu gibi sevgi görmediği müddetçe özlemiyle baş edemeyecekti.

Sarılmasıyla elindeki sigarayı ondan uzaklaştırdı. Kolunu olabildiğince arkaya doğru uzatarak zehirli dumanı sevgilisinden sakındı. Ona sarılarak gittiği an hayal gibiydi. Ta ki İnanç kollarını dolayana kadar...

Galiba alışması uzun sürecekti.

"Aldın mı her şeyini?"

"Hı hı... Aldım."

"Bin arabaya bebek, seni kaçırıyorum."

İnanç kıkırdayarak yanağına bir öpücük kondurdu, arabanın etrafında dolanıp bineceği koltuğun kapısını açtıktan sonra Doğu'yla beraber geri bindi.

Tekrar yola çıktıklarında sessizlerdi. Doğu sigaradan dolayı kendi camını dört santim kadar indirerek, sigara kokusunun yayılıp sevgilisini rahatsız etmesini istemedi. Onu sigara dumanından, düşmanlarından ve kalp kırıklığından sonsuza kadar koruyacaktı.

"Seni koruyacağıma söz verdim."

"Sözünü son kez aldım."

*

Sana ulaşınca kadar durmayacağım!

Kendini ait olduğu yerde bulana kadar geçen zaman koca bir kayıpın ibaret olur. Kaybın en şiddetlisi ait olduğu yere bir daha geri dönememek, en kırıcı olanı ise döndüğünde eskisi gibi istenmemektir.

İnanç, elini tutan adamın onu sarmalayışından anlıyordu ki kayıplarından iyi bir ders almıştı. Elini eskisinden daha sıkı tutuyor, öperken son öpücüğümüş gibi içine çekerek öpüyor, sarılırken bırakmakta zorluk çekiyordu.

Her bir zerresine kendini kazıyordu Doğu.

Yine... Yeniden...

Daha güçlü ve daha tutkulu...

Selimiye'de ayarlanan dağ evine saat on bir sularında varmışlardı. Temiz kokan ve gıdadan her ihtiyaca kadar yeni hazırlanan evde eşyalarını yerleştirdikten sonra onlar için hazırlanan aperiatifleri yiyerek şömüne başında bir süre oturmuşlardı.

Tüm bu hazırlıkları Doğu'nun arkadaşı Emir yapmıştı ve iki gün boyunca ihtiyaç duyacakları her şey için bir alo demelerinin yeterli olduğunu söylemişti. Öyle ki bu sabah taze fırın ekmeği ve lezzetli kahvaltılıkları teslim ettiğinde İnanç sevinmişti.

"Sabah sıcak ekmek bulamazsak tatlı bebeğim beni yer dedim. Emir halledeceğini söyledi."

"Emir beni açgözlü biri sanabilir."

Doğu gözlerini kaçıınca İnanç şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Ben aç-gözlü müyüm?”

“Hayır,” dedi lokmasını yutamadan. “Yanlış anlaşılma oldu. Senin nazik biri olduğunu söyledim. Kapıda tanıştınız zaten...”

Düzeltilme peşinden gelince kıkırdadı. Hata yapma lüksü yokmuş gibi hassas davranması İnanç’ın gerilemesine neden oldu. Acaba üzerinde baskı mı oluşturunuyordu? Oluşturduğu baskı onların yoluna zarar vermez miydi? Düzeltmesini istemesinin sebebi hayatının geri kalanında sadece bu adamla geçirme isteği idi. Onsuz bütün yolculuklar korkunçtu. Onsuz yolculuklar karanlık bir sondu.

İnanç o karanlık yolculuklardan korkuyordu.

Hepimizin hayatında gülüşünde mutluluk duyduğu birileri vardı ve İnanç bunu sadece Doğu’da yakalayabiliyordu. Onun dışında kendisini hiç kimsenin yanında göremiyordu.

Dirseğini masaya yaslayarak Doğu’yu daha yakından incelemek üzere yaklaştı. Yüzünün her santimini severek inceledi. Onu unutmak istemiyordu. Onu aklından bir an olsun çıkarmak istemiyordu. Araba yolculuğunda doyasıya izleme fırsatı bulmuş, şimdi ise hiç yapmamış gibi yeniden izliyordu.

Kendini alıkoyamadığından içini çeke çeke izlemeye devam etti. “Seni çok seviyorum.”

Bu aşk adam öldürür...

Doğu çatalı parmaklarının arasında sıkarak ikaz etti. “Öyle bakma lan, ağzını burnunu yiyeceğim.”

Henüz kahvaltı yapmayan İnanç Gürmen, adamı delirtme şansını elinde bulundurduğundan çekinmeden kullandı. Önce ona doğru uzanıp yanağını öptü, sonra tırnaklarını yanağından boynuna doğru kıskırtıcı edasıyla gezdirerek gerilimi artırdı. Tehlikeyi kısa bir süreliğine göze alan İnanç, dokunuşuyla gerilen adamın ilgisini farklı noktalara çekmeyi başarmıştı. Tenine sürüttüğü dudağını boynuna indirerek uzun uzun öptü.

“Seni kendime yetemeyeceğini bildiğim yücelikte seviyorum. Bu sevgi beni hastalıklı bir aptala dönüştürebilir ama umurumda değil.”

Doğu nefes nefese kadını son kez ikaz etti. Bu seferki ikaz farklıydı. “Bebeğim durmazsan seni bu masaya yatıracağım!”

“Bir şey yapmıyorum,” diyerek boynuna son kez dudaklarını bastırıp geri çekildi.

Şehvetin yer bulduğu duman grisi gözlerini sevdiği kadına çevirdi. Onu delirten kadın hâlâ dibinde duruyor, vücudunun en hassas noktasına saldırılarını gerçekleştiriyordu. Dudağını hızlı ve yerini dolduramayacak bir öpücükle şerefliendirdikten sonra müjdeyi sert sesiyle verdi.

“Bu gece benimsin.”

İnanç kendini sandalyeye bırakırken muhteriz bir edayla gülümsedi. “Biliyorum...”

Olacağından kuşku duymadığı birlikteğin haberi gelmişti. İnanc kendini tam anlamıyla hazır hissetse de korkuları vardı. Öncelikle İzmir meselesini konuşmak istiyordu. Konuşma ertelenirse yarın onlar anlaşamadığında büyük sorunlar getirirdi ki İnanc bir sorunla daha baş etmek istemiyordu.

Doğu işini tamamıyla kurmuştu ve bahsedilen sözleşme imzalanmıştı. Bu durumda ne yapacaklarını bilmiyordu. Daha fazla ondan ayrı kalmak istemediği için de kesinlikle uzaktan ilişkiye karşıydı.

Üstelik henüz bitirmediği, önünde uzunca senelerin olduğu bir eğitim süreci vardı. İnışli çıkışlı eğitim hayatını yokuş aşağı süremezdi. İnanc Gürmen allak bullaktı. Bu sorunu nasıl aşacaklarını bilmiyordu. Doğu'nun bir çıkış yolu sunmasını diledi. Adamın kurulu düzenine bodoslama dalarak mahvetmekten korkuyordu.

Keza onun da kıytırık düzeni Doğu geldiğinde bozulmuştu ve şimdiki gibi mükemmel olmasa da İnanc'ı epey yıkıma uğratmıştı. Ya o da Doğu'yu yıkarsa?

"Nefesin kesildi, değil mi?" Hınzır gülüşü tehlikeli ifadesine çabucak dönmüştü. "Nefesini sadece ben seni öperken kesmek istiyorum, İnanc."

Burnunun ucunu burnuna sürterek bir dalgalanma oluşturdu. Onun ateşi İnanc'ı ısıtsa da uzun vadede yetmezdi. Dudakları birbirine kavuştu. Öyle bir kavuşmak ki bedenleri sımsıkı kenetlendi. Kollarından koparılıp görürülecekmiş gibi İnanc'ı sardı. Ağzıyla meşguliyeti kalan aklını da alıp görmüştü.

Bu kadın onu yaşatmadan bir dokunuşuyla öldürecek güce sahip olduğunun farkında mıydı? Kesinlikle hayır!

Nefes almak için birbirlerinden ayrıldılar. Kışın ortasında doğan güneş gibi parlıyordu İnanc. Doğu'nun yüzündeki mutluluğun, dudağındaki sahici gülümsemenin payı olduğuna inanıyordu.

"Çok güzelsin, birazcık daha öpeyim mi?"

"Yemekten sonra dilediğin kadar öpebilirsin. İlaç saati geçiyor."

"Özür dilerim, yeni saatini bilmiyorum. Hemen öğreneceğim."

"Aynı, sadece bir saat daha erken alıyorum artık."

Suyu getirmediğini fark edince mutfığa tekrar gitti Doğu. Geleceğini bildiğinden kahvaltıya başladı İnanc. Akli hâlâ İzmir meselesindeydi. Konuyu kahvaltıda açmaya mecburdu. Elinde sürahiyle dönen Doğu yanına oturup yemeğine başladı.

İnanc lokmasını yuttu. Derin bir nefes alarak, "Doğu?" diye söze girdi.

"Evet, yavrum?"

Kaşının üstünü hafif kaşıdı. "Ben konuyu açmak istemiyordum ama neler olacağını... Yani nasıl gideceğini öğrenmem gerek..." Kelimeleri toparlayamamak berbattı. İnanc elindeki bıçağı kendine saplamak istedi. "Yani hayatının ne şekilde ilerleyeceğini bilmem gerek. Sen İzmir'e taşınacak mısın? Gideceğini biliyorum..."

“Evet, gideceğim,” dedi kahvaltısına kaldığı yerden iştahla devam ederken.

İnanç cevabı karşısında kısa bir donukluk yaşadı. Buz gibi hissetmenin ötesini gideceği haberiyle yaşadı. Saniyeler önce malum cevabı vermişti. Peki ama gidecekse ilişkileri nasıl olacaktı? “Yani hayatını orada kuracak-sın. İlişkiyi bitiren bendim ve aniden yanına gelip başlayalım dedim. Şimdi nasıl olacak? Ben olanlardan sonra asla uzaktan bir ilişki yürütemem. Sana olan özlemimle beş dakika bile baş edemiyorum.”

“Evet, biliyorum,” dedi istifini bozmadan.

İnanç ağzı açık onu izliyordu. Neden bu kadar umursamazdı ki? “Doğu, Allah aşkına iki dakika yemeği bırakır mısın?”

“Açım yavrum,” diyerek bir lokma daha aldı. “Ayrıca gece için bol bol güç toplamam gerek. Çünkü benim uyumaya pek niyetim yok.”

“Sana inanamıyorum, ben ciddiylim.”

“Ben de ciddiylim,” dedi suyunu içerken. İkna olmadığını anlayınca yemekten vazgeçip çatalını ve bıçağını tabağına bıraktı. “İnanç, güzelim sen sadece bana bırak, tamam mı? Bu iki gün boyunca aile, iş, İzmir veya hastalık gibi kelimeler duymak istemiyorum. Sadece sen ve ben varız. Gerisini kafana takmayacaksın.”

Birkaç ay önce bunu söyledikten sonra terk etmişti. Titreyen çenesini sımsıkı gererek ağlamasına engel oldu. Hüngür hüngür ağlamaya gelmemişti. “Beni bırakmayacaksın değil mi?” Dolu dolu gözleriyle sordu İnanç. “Bak bu sefer kaldıramam.”

Doğu ellerinden tutarak dudaklarına doğru götürdü. Avuç içlerine sayısız öpücük bıraktı. “Hayır, bebeğim o bir daha olmayacak. Söz veriyorum sana.”

Ne acı ki İnanç itimat etmedi.

“Sana yemin ederim öyle bir şey olmayacak. Bir daha asla birilerinin kararına göre hareket etmeyeceğim.”

Peçeteyi aldığı gibi gözünde biriken yaşları sildi Doğu. “Şimdi kahvaltını yap, ilaçların gecikiyor.”

İlaçları için yemeğine döndü. Az önceki iştahı tümüyle yok olmuştu. İstemsizce yuttuğu lokmaların ve çatal bıçakların sesi dışında ortam gergin havasıyla çekilmez bir hâl almıştı.

İnanç’ın akli hâlâ cevaplanmamış sorulardaydı. Doğu ona net bir şey söylememişti. Eğer niyeti İnanç’ı yanına almaksa bu çok zordu. Hem okulu vardı hem doktoru buradaydı.

Ki bu durumda Doğu’ya oraya gitme de diyemezdi. Kurduğu düzenin ortasına atlayıp her şeyi bozmuştu. Belki de o da ne yapacağını bilmiyor, bir çıkış yolu arıyordu. Nefesini yorgunlukla bıraktı. Bu iş sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Yemekten sonra ilaçlarını alıp Doğu’yla beraber masayı topladı. Temiz mutfakta sofrayı kaldırmak on dakikayı almıştı. İnanç çayları doldurma-

ı için direktif verirken Doğu Üzeyiroğlu direktifleri kulak ardı etmekle neşguldü.

Çaydan daha önemli bir işi vardı.

Kaldırmasın diye gözden uzağa koyduğu bal kâsesini alarak tezgâhın önünde ciddiyetle işini yapan sevgilisine doğru yürüdü. Tezgâhla kendisi arasında sıkıştırana dek durmadı, bir elinde bal kâsesiyle tezgâha yaslanırken diğer elini de kaçırmaması için hemen yanında tutuyordu.

“Canım tatlı çekti.”

“Sakladığın balı yiyebilirsin.”

Tatlı şey... Çok dikkatlisin.

“Yiyeceğim, yiyeceğim ama...” derken sevgilisini yanında tuttuğu diyle kendine doğru döndürdü. İnanç’ın anlamsız ifadesini zevkle seyrederek, parmağını daldırdığı bal kâsesinden çıkarıp güzel dudaklarına sürdü.

“Ne...”

“Hışış...” diye susturdu Üzeyir. “Tatlımı yiyeceğim.”

Tatlısını dudaklarını kurutana kadar yedi Doğu. Ateşin içinden geçmiş gibi kül oluncaya dek onunla her günaha girdi. Bu bir öpüşmeden daha fazla, bir günahdan daha büyüktü.

“Doydun mu?”

Nefesi nefesine karışana dek öpmüş bir adama yanlış sorular soruyordu. “Hayır, sana doymam mümkün değil.”

Bunu hep duyacağımı biliyorum.

İnanç Gürmen’i öpücükler, sıcak bakışlar ve tatlı iltifatlarla ödüllendirmişti. Telafler için...

Demlenmiş çayı bardaklara doldurup hazırlanan atıştırmalıklarla şöminenin gürül gürül yandığı odaya geçtiler. Dışarının keskin soğuğu yüzünden verandada oturamıyorlardı. Ahşap sehpaye elindekileri bıraktı İnanç. Arkasındaki siyah koltuğa kendini bırakan Doğu’nun yorgun nefesini verişini üzümlere dinledi. Herhangi bir kusma, iştahsızlık veya ağrıya rastlamamıştı. Ringde yediği yumruktan sonra kolay kolay atlatamayacağını düşünüyordu İnanç. Bugün yaralarını temizlemesi gerekecekti.

Düşünceli edasıyla yanına oturacağı sırada sevgilisi belinden yakalayıp onu kucağına oturttu.

“Kendimi çok ucuza sattığımı düşünüyorum.”

Kollarını boynuna dolayarak, “Ne konuda?” diye sordu İnanç.

“Hastanede bana yaptıklarına rağmen evine geldim. Sana katmer getirdim. Sevmediğini, beni istemediğini söyledin, ilişkiyi gerçekten bitirdin. Acımasızlığından ödüm koptu.”

Çenesi yine titreyen İnanç, gerçeklerin yüzüne vuruluşunu sessizlikle kabul etti.

“Sana ettiğim bütün teklifleri reddettin. Beni tek başıma bıraktın, yine de seni üzecek, kıracak bir şey söylemekten çekindim. Yoğun bakım-

da uykudan uyanıp canavarlaştın ve beni kovdun. Anasını satayım ağzıma sıçtın. Ne önümü gördüm ne arkamı.”

“Doğu...”

“Ne Doğu’su İnanç!”

“Bana kızmak için mi beni buraya getirdin?”

“Hayır, Acımasız Şeytan. Seninle yaşanan her şeyin telafisini yerini dolduramasa da edebilmek için.”

“E neden konuşuyoruz bunları?”

“Benim gibi mükemmel bir adama sahip olduğunun farkına var diye. Bir sabah aniden yanıma geldin, ben seni affettim. Bu böyle olmamalıydı. Seni süründürmem gerekirdi.”

“Sen bana kıyamazdın.” Gerçeği yüzüne vurduktan sonra ciddileşti. “Orada neler olduğunu anlatacak mısın? O piç kurusu Dean ne yaptı?”

“Anlatacağım ama henüz duymak için hazır değilsin. Bu iki günü geçirelim ondan sonra.”

“Yoğun bakıma seni almamışlar,” dedi İnanç. Doğu’yla birebir ilgilenmese de çoğu haberini almıştı. “O zaman yere düşüp tekrar mı kırdın burnunu?”

“Düşüğümü hatırlamıyorum. O anın acısı beni bana unutturdu. Sen beni kovduktan sonra,” diye üstüne basarak belirttikten sonra devam etti. “Doktor yanıma geldi ve burnumu çatlattığımı, ameliyat olmam gerektiğini söyledi. İkinci bir ameliyatı kaldıramam. Ağzıma tükür ama bana ameliyat deme.”

“Sen biraz korkak mısın?”

“Hayır, hassas bir erkeğim.”

İnanç çenesine hafif bir şaplak atarak güldü. “Kendini bu kadar komik ifade eden birini görmedim. Çok sinir bozucusun.”

“Ben ifade edebileceğim başka bir yol biliyorum. Eminim ona âşık olacaksın.”

Bakışları gibi sesi de değişmiş, sakın elleri yaramazlığını yaparak bel boşluğunda yerini bulmuştu. İşaret parmağıyla bel boşluğunu okşaması İnanç’ı heyecanlandırdı.

“Sabırsızlığınla baş edemeyeceğim galiba. Her konuda hızlı yaşamaktan tadını alamayacaksın.”

“Sen çıldırmışsın. Senden tat almamam için kefenlenmiş olmam lazım.”

“Allah korusun!” diye çıkıştı İnanç. “Söyleme böyle şeyler.”

Doğu gözlerini devirdi. “Bana kıyamıyorsun madem niye her gelişimde reddettin?”

“Ağzımı açarsam sorduğuna pişman olursun.”

“Tamam, sormadım.”

Oyalanacak bir şey ararken soğuyan çayları fark etti. “Çayları soğumuşuz. İçecek misin, seninkini tazeleyeyim mi?”

Doğu tavrını fark edince kafasını salladı. "Evet, iyi olur."

İnanç bardakları alıp mutfığa geçti. Çayları tazeleyip odaya geri döndü. Doğu yine telefonuyla meşguldü. İnanç dün gecedan beri çantasından telefonunu hiç çıkarmadığını ancak o zaman fark edebildi. Yolda annesine çitlatmıştı, Şevval zaten nerede olduğunu biliyordu. Ancak sağ salim geldiklerini haber vermemişti.

"Gittiğimizi fark etmişler mi?"

"Evet, gece İstanbul'da olmadığımı mesajla babama bildirmiştim, bu sabah tekrar aramış. Mesaj attım, ailene haber vermesini rica ettim. Kimseye telefonda uzatmak istemiyorum şu an."

İnanç rahatlayarak nefesini verdi. Endişelendirerek onların akıl sağlığıyla oynayamazlardı. "Onları fazlasıyla korkutuyoruz. Bu çılgınlıklardan artık vazgeçsek?" diyerek kulplu cam bardağı eline bıraktı.

"Bakarız, bebeğim."

İnanç yanına oturarak sıcak çayın tadını çıkardı. Boğazının kuruduğunu sıcaklık nemlendirdiğinde anlamıştı. Şöminede çatırdayan odun seslerini dinlerken sakinleşti. Sessizlik, kafası soru işaretleriyle dolu olmadığı zamanlarda onu dinlendiriyordu. Yanında kokusuyla varlığını hissettiren, saç tutamlarıyla oynayarak onu mayıştıran adamla dinlenmek muazzamdı.

Karanlığa hapsolan ruhu gün yüzüne çıkarak çiçeklere bürünüyordu.

"Şu gülümsemeye ömrümü veririm, İnanç."

Sessizliği Doğu bozarak dikkatini üzerine çekti. İnanç'ın gülümsemesi değişmemişti. Ya Doğu'nun sesindeki huzur? Acının hiç duyulmadığı, sakinliğin yerini aldığı o huzurlu sesi...

"Sesin en sevdiğim şarkıyı mırıldanıyormuşum gibi geliyor bana," diye itiraf etti İnanç. "Sanki uzun süredir dinlemiyormuşum da kendini hatırlatmış gibi... Dilime dolanıp beni hiç terk etmeyecekmiş gibi..."

"Bu kısa süren bir mutluluk, onun yerini bir başka şarkı alabilir."

"Hayır, senin yerini kimse alamaz. Alamadı da zaten."

Doğu bardağını sehpa üzerine bıraktı. İnanç'ın elindeki bardağı da bıraktıktan sonra onu tekrar kucağına çekti. Kaybettiği her dakika onu korkutuyordu. Ona kalsa İnanç ile böyle olacaktı. Tüm zamanlarda dip dibe...

Kulak memesini ağzının içine alıp ısırıldı. "Seni özlüyorum... Daha önce tatmadığım bir şeyi istiyorum..." Kafasını iki yana salladı. "Sana teslim olmak istiyorum, bebeğim..."

İnanç sözlerinin tesirinde kaldı. Daha önce tatmadığından kastı neydi bilmiyordu. Her şey fazla karmaşık ve aslında fazla anlamlıydı. Duygunun yoğunluğu mantığını devre dışı bıraktığından hemen idrak etmek İnanç için güçtü. Nitekim mantığını yitirdiği anlarda yanında olduğu adam Doğu'ydu, bu yüzden korku yaşamıyordu.

"Seni istiyorum..."

Gözlerinin içine bakarak söylemekten çekinmeyeceği her şeyin üstünde geliyordu bu iki kelime. *Seni istiyorum...* Doğu alelade söylemezdi. Gönlünü almak için gelişigüzel konuşmazdı.

“Seni her şeyden çok istiyorum... Sonsuza dek...”

Kollarını boynuna daha sıkı dolayarak yüzünü kolu ile adamın boynu arasındaki sığınağa sakladı. Bazen sözcüklere ihtiyaç duymak istemiyordu İnanç. Boynuna bıraktığı öpücükle gereken cevabı verdiğine inanıyordu.

Gereken cevabı aldığı gibi ayaklanacağını kestiremediğinden bocaladı İnanç. Kucağında sımsıkı saran adamın devasa kolları arasında güvende, arzu yüklü gözleriyle esasen tehlikede idi.

Geceyi bekleyememişti...

“Tam ortasındayım,” diye itiraf etti İnanç hayretle.

“Neyin?”

“Tehlikeli bölge ile güvenli bölgenin birleştiği noktadayım.”

Doğu onu öpmek istedi. Fakat merdivenlerde öperse yatağa yetişemeyceklerdi. Onu konuşturmasına minnet duyarak kendini zapt etti.

“Ben seni korurum, bebeğim.”

“Çok tutkulusun, Doğu... Beni bu tutkundan kim koruyacak?”

Derin derin içini çekti. “Sanırım ben bile koruyamayacağım.”

Merdiven basamakları görüldüğünden çok daha fazla değil miydi? “Biz bir saat öncesine kadar bu basamakları inip çıktığımızda sayıca fazla değillerdi,” diye söze girerek emin olmak adına sordu. “Değil mi?”

İnanç kıkırdayarak yüzünü basamaklara döndürdü. “Sayıca aynılar, yükseklikleri değişmedi ve hâlâ ahşaplar. Sakin ol.”

“O zaman ben yine kudurdum!”

“Evet, öyle görünüyor.”

Kahkahaları birbirine karışan ikilinin basamakları çıkma süresi Doğu'nun planladığından biraz daha uzun sürmüştü. Keza İnanç onu güldürerek güçsüz düşürüyordu.

Yatak odasına girdiklerinde Doğu şükrederek İnanç'ı yatağa bırakmıştı. Ondandır kopamadan üzerine doğru uzandı. Altındaki kadın gergin ve biraz da şaşkın görünüyordu. Alnını öpüp korkusunu anladığını ve onunla paylaştığını belirtti. Böyle korkarken ona sahip olamazdı.

“Seni incitmekten korkuyorum, İnanç.”

Onu çok fazla zorladığını anladı. “Seni istiyorum fakat bu bir ilk...”

“Anlıyorum,” dedi Doğu heyecanla. Nefesini kesen bu gerçek onu çıldırtıyordu. Vücudunun sıcaklığına o kadar muhtaçtı ki Doğu bu histen uzaklaşmaktan korkuyordu. Eğilerek dudağının kenarını öptü.

Bu alevler için oluşan ilk kıvılcım oldu.

Sonrasının nasıl geldiğini anlayamadı Doğu. Aklını yitirecek kadar İnanç'a, kesik kesik inlemelerine ve sıcacık dudağına kapıldı. Arada oluşan her engelden kurtulmak dakikalarını alacaktı belli ki.

“Benim Tatlı Şeytan'ım...” diye fısıldadı Üzeyir dudaklarından ayrıldığı anda. “Sen arzularımın varisisin.”

Bu süre boyunca yaşadığı şehvetin yakıcı hissi, tamamen birleştiklerinde nasıl bir boyut kazanacaktı kim bilir... İnanç onun keşfiydi ve bu yeni bir şeydi; onun derinlerinde gizlenen hiç bilmediği duygularıyla tanıştınıyordu ve Doğu koyacak bir ad bulamıyordu.

“Bu kıyafetlerin tam bir baş elası olduğunu düşünüyorum.” diyerek sinirle homurdandı. İnanç altında kıvranırken konuşacak takati bulamamış görünüyordu.

Doğu dağılmış hâlini sevdi. Biraz daha dağıtmakta kusur görmedi. Zira bu kadın kusurun içinde kusursuzdu.

“Kurtulabiliriz...” diye kesik nefesi arasında soludu. Doğu'nun gözleri olacakların ha ercisiydi. Bu kıyafetlerden kurtulduklarında tehlikeli göz bebeklerinin alacağı ifadeyi merakla bekliyordu. Ancak Doğu öyle dokunuyor, onu öyle etkiliyordu ki kendinden geçmeye engel olamıyordu.

Üzerindeki kazağı bir çırpıda çekip çıkardı Doğu. “Bununla başlayabiliriz. Seni hissetmek istiyorum.”

Yavaş başlayacaklarını zannederken Doğu'nun hızıyla allak bullak oldu. Doğrularak kazağını çıkarmasına müsaade etti. İkisinin kazağı odanın köşelerinde yer bulurken Doğu'nun gözleri göğüslerini saklayan sut-yene mih gibi çakılmıştı.

“Öyle bakarsan...”

Doğu alt dudaklarını heyecanla ısırdı. “Kızlarımı çok özledim.” diyerek gözlerini çıplak karnından kasıklarına doğru indirdi. Orada keşfedilmemiş bir hazine vardı ve bunca süre Doğu o hazineden mahrum kalmıştı. Biraz sonra keşfin büyüğüne bizzat tanıklık edecekti.

Ancak aceleye getiremeyeceğinden biraz daha ağırdan aldı. Çıplak karnına bastırıldığı dudaklarını teninde gezdirdi. Sutyenin üzerinden avuçları arasında sıkıdığı göğsünü önce öptü ardından ısırdı. Isırdığı yerleri iyileştirmek ister gibi tekrar öptü.

Önce acıtıyor sonra severek iyileştiriyordu.

İnanç ona ayak uydurmakta zorlanmıyordu. Ne var ki her hamlesi Doğu'nun ağırdan almak isteyişine engel oluyordu. Bacaklarını beline dolayarak onu kabul edişi Doğu için bir ilk değildi fakat farklıydı.

Kavislenen bedenin sıcaklığı arzusuyla büyüyordu. İnanç onu mahvetti.

Yer yer kızaran ıslak teni yaptıkları şeyin ne kadar özel ve ilkel olduğunu gösteriyordu. Bu birleşme sessiz olmayacaktı. Gürültülü ve bir o kadar uyumlu bir senfoni gibi çağlayacaktı.

“Seni keşfetmek düşündüğümünden çok daha zor olacak...” diye itiraf etti ve sonra mabedi bildiği dudaklarına kapıldı. Bu öpücük az öncekinden daha şehvetli, daha aç ve daha ilkeldi.

Doğu karşılık verdi, İnanç kabul etti. Doğu baskısıyla onu sarstı, İnanç sarsıntılılarıyla onu mahvetti. Doğu ağzının içine çıldırısıya inledi, İnanç inlemesine karşılık vererek ilkel dansın ritmini tutturdu.

Ten uyumunu yakaladıklarını biliyordu Doğu. Onu her şeyiyle seviyordu ve her şeyiyle koşulsuz sevecekti.

Avuçladığı kalçalarını kendine bastırarak mesajı verdi. Dayanamıyordu. Ne yavaş hareket edişine dayanabiliyordu ne de uzun soluklu devam etmesine. Bunun ortası yoktu.

Birbirlerinin adlarını fısıldamakla başlayan ilkel dans, sonraki kıyame-tin habercisiydi. Bu kadar sessiz olmayacaklardı.

Doğu taytının kemerlerinden sıkıca tutup kalçalarının altına kadar

indirdi. İnanç'ın ağzından koptuğunda onu tekrar kendine çekmesiyle keyifle güldü.

"Bekle... Bunlardan kurtulmalıyız."

"Acele et."

Doğu isteğini emir sayarak rayı bacaklarından çekip çıkardı. İç çamaşırlarıyla kaldığında bir ılık ağzından kopup İnanç'ın en derin kuytuluna kadar uzandı.

"Benim için mi giydin?"

"Evet."

Doğu kot pantolonunun kemerini çözerken gülüyordu. "Bunun için geç kaldığımıza inanamıyorum. Seni içeri aldığım gibi buraya hapsetmiydim."

Kot pantolonundan kurtulduktan sonra sertleşen organını sınıksız saran iç çamaşırını da beraberinde çıkardı. İnanç'ı ürküteceğini biliyordu. Lâkin bu ayrılık fazla uzun sürmüştü. İnanç'a baktığında büyümüş gözleriyle onu izlediğini gördü. Bu şaşkınlık enfesti.

"Korkma, canını yakmayacağım..."

"Korkmuyorum, sadece bu biraz ürkünç..."

Doğu sutyenin kopçasını açmak için bileğinden yakalayıp doğrulttu. "Bunlarla uğraşmaktan nefret edeceğim şimdiden anlaşıldı." Kopçayı sabırsızca açarak sutyenin askılarını kollarından indirdi. "Nasıl bir şeyden mahrum kalıyorum ben?"

Sutyeni diğer kıyafetlerinin arasına karıştıktan sonra sıra külotuna gelmişti. Krem dantel detayı teniyle harmanlanarak Doğu'ya görsel bir şölen yaşatmıştı. Ya tamamen ondan kurtulduğunda? Kuru kuru yutkunarak iç çamaşırını yanlarından çekip indirdi.

Doğu küfrü basarak güldü. Bu kadın tam bir şeytandı.

İç çamaşırını nereye koyduğunu bilmeden İnanç'ın üzerine uzandı. Dudaklarından ayrı kaldığı süre işkence gibi geldi. Öpmekten kuruttuğu dudaklarını, altında terden ıslanan tenini kendiyle kapadı. Biraz sonra bir rufan kopacaktı. Biraz sonra hiç tatmadığı duyguları beraber tadacaklardı.

Ve biraz sonra İnanç ona daha önce olmadığı kadar ait olacaktı.

Bu aitlik hissi nabız gibi atan kasıklarında bir dalgalanma oluşturdu. Doğu ağzından koparak onunla göz göze geldi.

"*Pretty Devil*..." diye fısıldadı şehvetle. "*You are so hot*."

Şehvetin etkisiyle mahmurlaşan gözlerini sevgilisine dikerken, şuh gülümsemesini kurumuş dudaklarında ağırliyordu İnanç Gürmen.

"*Taste me*..."

"Bunu seve seve yapacağımdan emin ol, bebeğim!"

* Sevimli Şeytan.

** Çok ateşlisin.

*** Beni tat.

Final

Tatlı Seytan ve Arıza

Yitirdiğimi sanmıştım ama onu kazandım.

Doğu Üzeyiroğlu onu kaybetmenin eşiğinden keskin bir virajla dönmüştü. Dün sabah yokluğunun acısını çekerek kan verdiği hastanede, yatığı yatağında, yumrukları en sert hâliyle yediği ringde yasını tutmuş ve onu yitirmenin kâbusuyla baş başa kalmıştı.

Bugün ise tatlı tenini kızartacak öpücükler vererek kâbuslarını zevkli hayallere çeviriyordu. Birtakım korkularla.

“Senden bebek istediğimi söylediğim için korkuyor musun?” Köprücük kemiğini başparmağıyla okşadı. “Sen istemediğin sürece hiçbir şeyi zorla veya hilekâr yollardan yapmayacağım, İnanç.”

“Korkmuyorum sadece daha erken...”

Elbette korunacaklardı. Doğu Üzeyiroğlu onu ağlatacak bir kelimenin sebebi olmaya kıyamazken nasıl bebekle büyük bir sorumluluğun altında bırakacaktı?

“Seni kazanma pahasına kendimi hiçe sayarım. Benden sakın korkma.”

“Senden korkmuyorum,” dedi İnanç açık yüreklilikle. “Beni korkutan zamansız sorumluluklar.”

Mutlu olmayı istemekle geçirdiği süreler son bulmuş, sıcak bir yatakta zarif bedeninin her zerresine sahip olmuştu. Kimselere hesap vermeden ve korkmadan... Her saniyesinin tadına vararak... İlk ve sonmuş gibi hassasiyetle...

O kadını incitmemek için kendinden büyük ödünler vermişti Doğu Üzeyiroğlu. İnanç'ın gönlü olmadığı hâlde sorumlulukları sırtına verdikten sonra yardımcı olacağını söylemek, durumdan sadece faydalanmak olurdu. Ki böylesine önemli anlarını dikkatsiz davranarak hataya davetiye çıkaramazdı.

Yatakta biraz daha kıpırdanıp iyice ona sokuldu İnanç. “Hâlâ birbirimizi doyasıya yaşamadığımıza inanıyorum. Zaman bizim için çok önemli.”

“Her anına değecek.”

“Söz verirsen yanarsın.”

Sesindeki yorgunluk normal şartlarda Doğu'nun içini acıttırdı. Nitekim bu ses ona saatler öncesini hatırlatıyordu. Sebebi o kadar özel ve içtendi ki... Doğu sesini içine çekerek, “Harikaydın,” diye fısıldadı.

İnanç kısıp sesini duyduğunda onun gibi derinden bir iç çekti. Doğu kalbine güzel sözcükler fısıldarken tenine kendi imzasını kazımişti. Beklediğinden çok daha güzel geçmişti.

“Sen de öyle...” diye karşılık verdi gülümseyerek.

“Eğer yürüyebilirsen hazırlanıp çıkalım. Sana burayı gezdirmedim.”

İnanç geri çekilip ona ters bir bakış attı. Yaklaşık bir saat önce banyoya girip temizlendiğinde Doğu aniden banyoya girerek rahatlatmak amacıyla ona tekrar sahip olmuş, bitirmesine müsaade etmeden banyodan çıkıp yatağa götürerek tekrar devam etmişti. Yanakları hatırasına düşen görüntüler yüzünden allanmış, beyaz örtüyle bütünleşen vücudu titreyerek o anların etkisinden çıkamadığını gözler önüne sermişti.

“Banyodaki anlarımız mı aklına geldi?”

“Evet,” diye yanıtladı. Cesur olmayı seviyordu İnanç. “Senin yüzünden yürüyemeyebilirim.”

“Çok uzağa gitmeyeceğiz, manzarayı izlemek bile yetiyor.”

İnanç onaylayarak Doğu’yla beraber yataktan çıktı. Üzerlerini sıkı sıkı giyindikten sonra önce mutfığa indiler. Kahvelerini dağ evinin konuşlandığı yaylayı gezerek içmeye karar verdiler. Termosa koydukları kahve ve iki fincanın yanında su şişelerini de alarak evden ayrıldılar.

Gün ışığı soğuğu kesemiyor, sıkı giyinmelerine rağmen üşüyorlardı. Hastalanma kaygısına düşmeden içtikleri kahveyle iki saatlik bir yürüyüş yapmayı başarmışlardı. İnanç başta zorlanacağını sanmış fakat yürüdükçe kendini daha iyi hissettiğinden ara sıra dinlenerek yeniden yaylayı gezmişlerdi.

İnanç manzaranın güzelliğine kapılmaktan çoğu kez Doğu’yu duyamamıştı.

Manzaraya karşı yerleştirilmiş soğuk banka titreye titreye oturdukları ikinci kahvelerini doldurdular.

Sevdiği adamın göğsüne sırtını yaslayarak uzattığı ayaklarını ayağının üzerine bıraktı. Tat kaçırarak, üzerine konuşup canlarını yakacak herhangi bir konu konuşmak istemeyen Doğu’ya rağmen sormaya ihtiyaç duydu İnanç. Gördükleri korkusunu alsa da adamın gizlemek için çaba sarf etmediğini nereden bilecekti?

“Doğu?”

Sesindeki ciddi tondan ötürü gerilse de dışı vurmadı. “Efendim.”

“Ağrın var mı? Miden bulantın?” derken yüzünü ona döndü. Korkunun titrettiği göz bebekleri bir delil bulacakmış gibi yaralı yüzünde hızlı hızlı gezindi; bir kere göreceği, tutamazsa kaybedeceği bir yıldız gibiydi. Fakat bu yıldız yüzünü güldürmez, kalbine acılar zerk ederek çürütürdü.

“Belki bana yansıtmıyorsun ama gerçekten nasıl olduğunu bilmek istiyorum.” Yaralarını ilk beraberliklerinden sonra zar zor temizlemişti İnanç. Buna rağmen onu korkutacak herhangi bir belirti bulamamıştı. “İçimi rahatlat, buna ihtiyacımız var.”

İçini kemiren hisse korku deniliyordu. İnanç'ın hissettiği ise korkunun çok ötesiydi.

Doğu güven verircesine gülümsedi. "Ben onlara ilacımın sen olduğunu söylemiştim." Uzanıp yanaklarına uzun soluklu birer öpücük bıraktı. "Beni reddetmeseydin aç kalmazdım... Günler sonra düzenli yemek yiyebiliyorum. Boş mideye kramplar girmiyor, hâliyle de kusmuyorum. Uykusuz kalmadığım için yorgun veya birkin de değilim."

Yokluğunun bıraktığı hasarlar az değildi. İnanç içini kemiren hissi aldığı yanıtı rağmen bertaraf edemedi.

"Sonuçların yarın mı çıkacak?"

"Evet."

İnanç bir an önce yarın olmasını ve sonuçların çıkmasını istedi. Açıklanmayan sonuçlar, iç rahatlamasının önüne bariyer kurduğundan asla ferahlayamıyordu. Yeşillerle bezeli dağın yamacında bir kuş gibi manzarayı izliyorlardı. İnanç kendini yeniden güzelliğine verdi.

"Manzaranın dehşet güzelliğine kapıldım."

Doğu gözlerini sevdiği kadından ayırmadan cevapladı. "Ben de."

İçini çekerek verdiği yanıt, İnanç'ın bakışlarını ona çevirmesine neden oldu. O anda göz göze geldiler. İnanç kahve fincanını ağzına doğru görürken istemsizce kıkırdadı.

"Ben karşımızdaki manzaradan bahsediyorum."

"Benim manzaram sensin, bebeğim."

Çenesinden tutup tamamen kendine döndürdü Doğu. Uzanıp dudaklarını üst üste öpücükleriyle damgaladıktan sonra sırasıyla manzaradan daha etkileyici gözlerine, ucuna bıraktığı öpücüklerle gıdıklayan burnuna ve tekrar onu mest eden güzel dudaklarına sayısız öpücükler bıraktı.

"Ulan senin ben kaşına gözüne, boyuna posuna kurban olurum."

Küfür gibi başlayan cümlelerin sonu beklemediği sözcüklerle son bulunca İnanç kahrkahr bastı. Doğu'nun sevmek şekli her geçen gün değişiyordu. Derine inse dizlerinin üstüne çöküp ağlardı. Bu adam sevmenin gücünü göstermekten asla çekinmiyordu.

"Beni bir bebek gibi sevmene bayılıyorum."

"E bebeğim değil misin zaten?"

"Öyleyim tabii..." derken ses tınısından neşe saçıyordu. O Doğu'nun bebeğiydi. Ya o İnanç'ın neydi? Sevgilim ve bebeğimin sınırını geçen bu sevgiyi onun kadar gösteremese de ifade etmek istediğinde hangi kelimayla zikredecekti?

Doğu onun yaşam odasıydı. Elinden bir kere tuttu mu yaşama geri döndüren tek sebepti. Doğu onun yaşamıydı... Onu anlatabilse basit gibi görünen, esasında kalbine dokunacak kadar manalı olan yanıtı verirdi.

Bir atakta bulunmadığı için Doğu da onunla sessizleşti. Sessizliğin içinde ona sarılarak düşünmek, zihnini sadece o adama yormak karşısındaki manzaraya haksızlık demekti. Doğu kadar güzel bir şaheseri izliyordu.

Burunlarından nefes aldıklarını hissedemediklerinde apar topar ayak

lanıp eve geri döndüler. Şöminenin önünde kaskatı kesilmiş bedenlerini ısıttıklarında rahat hareket edebilmişlerdi.

Akşam yemeğine ne yapacaklarını konuşmuş, kararlaştırmanın rahatlığıyla birbirlerinden uzaklaşmışlardı. İnanç merak ettiği kadını arayarak Ertu'yla neler yapuklarını sormuş, Doğu ise telefonu alıp dışarı çıkmıştı. Her kimle konuşuyorsa bahçeden epey uzaklaşmış ve bu süreç zarfında ayağının ucuna ne geldiyse tekmelemişti.

İnanç gelmesini beklemeyerek mutfığa girdi, kararlaştırdıkları yemekleri için ön hazırlık yaptı. Ancak Doğu'nun gelmeyişi onu işkillendirdi. Mutfaktan küçük salona geçerek doğrudan pencereye yanaştığında aksi ifadesiyle masaya yaklaşan adamı gördü.

İnanç meraklanarak koltuğun etrafında dönüp veranda kapısını açarak dışarı çıktı. Onu çarpan buz gibi havanın etkisiyle dişleri takırdadı. Doğu Üzeyiroğlu sandalyeye kurulmuş, telefonuna bakıyordu.

"İyi misin? Neler oluyor?"

"Bir şey yok."

"Bu hâlin ne? Buradan uzaklaşıp konuştun ve bir daha gelmedin. Neler oluyor?"

İnanç fazla tepki verdiğini çok sonra fark etse de Doğu'nun gözünden kaçmamıştı. Üzerine hiçbir şey giyinmeden soğuk sandalyeyi çekip çarrazına oturdu.

Sandalyesini masanın ayaklarından destek alarak uzaklaştırdı Doğu. Çıkan tiz ses ikisini rahatsız etse de kısa sürdü. Sağ ayak bileğini sol dizine yaslayan Doğu, çenesini hafifçe kaşırken gözlerini bir an olsun İnanç'tan ayırmadı.

"Bana çok fazla yükleniyorsun gibime geliyor," diyerek sigara paketini cebinden çıkardı. İçinden bir dal ve çakmağını alıp dudağının arasına yerleştirdi. Bu süreçte onu sessizce izleyen kadından gözlerini almadan sigarasının ucunu çakmakla yaktı.

"Daha fazla çektirmediğin için pişman mısın, Ufaklık?"

"Fazla rahat değil misin sence de?"

Kasten soran İnanç, az önce kızgın olan kendisi değilmiş gibi sakin ve rahat cevaplar veren sevgilisi yüzünden aşırı strese giriyordu. Böyle rahat olmayı nasıl başarabiliyordu acaba?

"Sinirlerimi aldırtnmış olabilirim."

"Belli, bir şeyler yapmışsın kendine."

Doğu sakin kalmayı ondan öğrendiğini paylaşabilir, bunun için teşekkür edebilirdi. Lakin İnanç o kadar gergindi ki sakinliğin formülünü onunla paylaşıp karşılığında okkalı bir küfür yiyecekti.

"Seninle artık kavga etmek istemediğim için konuşarak halletmeye çalışıyorum," derken ciğerlerine kadar çektiği dumanı geri üfledi. "Anlaşılan İzmir konusu hâlâ kafanı karıştırıyor," derken puslu bakışları yoğun dumanın arkasında kaldı. "Ama gitseydim bugün olmasına izin vermezdim, güzelim. Tıpkı New York'taki gibi. Bana geldin... Seni göndereceğim için izin vermedim."

“Alkış tutmamı ister misin?”

Beklemediği yanıtı karşısında kahkaha attı. “Onun yerine boynuma atlayıp güzel dudaklarınla,” diyerek içini çekti. “Ödüllendirebilirsin ama alkış da bir tercih tabii ki, saygı duyarım.”

İnanç gözlerini devirerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Yine İzmir konusu için açık kapı bırakıyordu. Ne kalacağını söylüyordu ne gideceğini. İlişkileri boyut atlamıştı ve Doğu bebek istediğini apaçık söylemişti.

“İşi iptal ederseniz sözleşmenin dışına çıkmış olmaz mısın?”

“İptal etmedik,” diyerek kül tablasına artan külü iki kez vurarak bıraktı. “İşi oraya kurduk, Doktor Hanım.”

Alt dudağını ısırdı. “Nasıl olacak?”

“Ertu’yla burada kalması için ayarladığımız sorumlu müdürümüzü İzmir’e göndereceğiz. Çağla orada zaten. Ben, Arda ve Ertu ise buradaki ayağı sağlamlaştıracağız. Yani kurduğumuz iş motor alım satım, yedek parça ve tamirat işiyle sınırlı değil. Öyle olsa İstanbul’da kurmak yeterliydi,” diyerek bitmeye yakın sigaradan bir fırt daha çekti. “Onu halletmeye çalışıyorum. Buradaki müdürümüzün de bir ailesi var. İzmir’e taşınma konusunu düşünmek istiyor. Kızı bir lise öğrencisi. Onlar için hemen taşınmak kolay değil.”

“Buna sebep ben miyim?” diye sordu çaresizce. Doğu’ya bitti demeseydi işini İzmir’e kurmayacaktı. Ya da aniden karşısına çıkıp devam edelim demeseydi Doğu, İzmir’e gitmekten vazgeçmeyecekti.

Uzağında oturmasına dayanamayınca sandalyeden ayaklanıp sevdiği adama yanaştı. Kucağında yerini alırken Doğu yine kolunu ondan uzağa doğru tuttu. Bir nevi sigaradan muhafaza etmeye çalıştı.

“Sigara içerken yanıma gelme.”

“Umurumda değil,” deyip dudağından öptü. “Ben de birazcık kıskançlık başlamış olabilir. Senden çok fazla uzak kaldığım için artık kimseyle paylaşmak istemiyorum. Bana bu aralar katlanmak zorundasın, bebeğim.”

Kıskandığını hep kabul ediyordu. Lakin asla Doğu’ya itiraf etmemişti. Onu paylaşmayı eskisi gibi başaramıyordu. Belki araya giren yaklaşık beş ayın sancısı, belki de bir daha hiç kavuşamayacaklarının korkusundandı.

“Görüyorum, bebeğim,” diyerek bacağıının üstünü boş eliyle avuçladı. “Arabada Çağla’yla konuştuğumda dinlemek için öne doğru yaklaştığını fark etmeyecek kadar salak biri değilim.”

Uppsss... Yakalandım...

“Nasıl olur, Doğu? Bana bakmıyordun bile!” diye sitem etti. O gün Doğu’yu bütünüyle kaybettiğinde neler olacağını anlamış, bir ön gösterim izlemişti.

“Ben sana sürekli bakıyorum ama sen fark etmiyorsun,” diyerek yerinde vakur edasıyla kuruldu.

İnanç tırnaklarını bacağına avuçlayan elinin üstüne geçirdi. “Hainsin.” Acıya rağmen bilmişlikle gülümsedi. “Biz ona gözü açık diyelim.”

“Anlaşılan Çağla denen kadına çok güveniyorsun. İşi ona emanet ettiğine göre...” Meraklı bakışları adamın yüzünde gezindi. “Eski bir arkadaş mı o da?”

Sigarasını küllüğe fırlatıp İnanç’ı iki kolu arasında sıkıştırdı. Bakışları hayranlıkla kadının yüzünde gezindi. Onu izlemeye doyamamak korkutmuyor değildi. Sanki bu özlem hiç sönmeyecek ve Doğu Üzeyiroğlu bir ömür bu sancıya gark edilecekti.

“Aile dostumuz,” derken epey ilgisizdi. Konuştukları konunun Çağla olması ve İnanç’ın ilgisiz kalması şu an için imkânsız olsa da Doğu o taraflara bez sürmeyecek kadar kendi yerine kurulmuştu.

Şaşırarak sevgilisine baktı. “Allah Allah, hiç duymadım. Kimmiş, neymiş?”

İnanmadığı gözlerinden ve şüpheli ses tonundan anlaşıyordu. “Çağla Hanım saygı duyduğum ve yaptığı her işte takdir ettiğim güçlü bir kadın. Tek başına hırs yaparak bu günlere gelmiş, iş ahlakıyla ve saygısıyla birçok insanı kendine hayran bırakmış müthiş bir kadın.”

Her bir övgüde gözleri büyümüştü. Doğu’nun ağzının ortasına çaksa haksız sayılır mıydı? “Ooo... Baya baya övüyoruz Çağla Hanım’ı.”

“Hak ediyor.”

İnanç duyduklarıyla başını salladı. “Yani... İzmir’e taşınısaydın çok fazla yakın olacaktınız. Bir de aile dostunuz, evinizden çıkmazdı. Öğrendiğim kadarıyla annen ve baban da İzmir’e taşınacaktı. Sürekli yan yana gelecektiniz. Beraber aile yemekleri falan. Belki aranızı yaparlardı.”

İhtimalleri sıraladıkça tanımadığı kadına nefret dolu duygular besledi. Doğu’nun gözü kapalı iltifatları sıralaması canını epey sıkmış, içini buz kesmişti.

“Bebeğim, Çağla ile ilgili kafanda iki sezonluk senaryo kurmuşsun. Biraz erken değil mi?”

İnanç onu sıkkan kolları gevşetti. “Telefonda inanılmaz rahattı seninle konuşurken. Bir de ben oradayım diye hoparlörü kapattın.” Hışımıyla yüzüne hırladı. “Ayıp değil mi, Doğu?”

“İnadına yaptım!” derken tersleyen kadının yüzüne zevkle tısladı. İyi bir ilişki kurduklarından her defasında daha emin oluyordu. Her anlamda İnanç’la yarışır ancak çoğunlukla kaybederdi. Saçlarını kulağının arkasına iştiririrken uçlarıyla hafifçe oynadı. “İstediğin kadar beni kov, istemediğini söyle, bebeğim. Kalbinin tam tersini söylediğini biliyordum.”

“Böylelikle sana gelecektim, öyle mi?” Tıslarcasına güldü. “Senden nefret ediyorum.”

“Ben de sana bayılıyorum lan.” Dudağını boynuna bastırıp kokusunu içine çekerek kadının gevşettiği tutuşunu sıkılaştırdı.

“Ama ben merak ediyorum, onu bana gösterebilirsin.”

Doğu istifini bozmadan İnanç’a sarılmaya devam etti. “Sevgilim, Çağla evli, üç çocuk annesi ve kırk dört yaşında bir kadın. Ona varmak için biraz geç doğmuşum.”

Kıpırdamayan kadının kaskatı kesildiğini hissettiğinde yüz ifadesine bakmaya korktuğundan başını sinesine yaslayarak gizlendi Doğu. İçinde tuttuğu kahkahayı dışarı salamadığı için omuzları sarsıla sarsıla güldü.

İnanç onu az sonra parçalayacaktı.

“Doğu...” derken kızgınlık dolu nefesini koyuverdi. “Sana inanamıyorum, Doğu... Bunu şimdi mi söylüyorsun?”

Başındaki kapüşonun çekildiğini hissetti. Soğuk hava ensesine çarparken kafasında hissettiği acıdan can havliyle bağırdı. İnanç Gürmen kafasını dışlıyordu.

“Lan! Manyak!”

İnanç kapüşonu tekrar kafasına geçirip uçlarından tutarak yüzünü kapatmaya çalıştı. “Pislik! Resmen zevk duyarak beni kandırdın.”

Doğu bir yeri yaralanmadan sevgilisinin elinden kurtulamayacaktı. “Yaşını sormadın ki,” diye savunmaya geçti hemen.

“Pes!”

“Ama onun da lise öğrencisi kızı bana ve Arda’ya abayı yakmış. Onu kuskanabilirsin,” diyerek ölmek için eline haklı sebebi verdi.

Omzuna şaplağını geçirdi İnanç. “Bir de dalga geçiyorsun.”

“Ben seni sevdiğimi ona söyledim,” dedi Doğu, gönlünü almayı hedefleyerek ona cilvelendi. “Öyle güzel bir kadın ki başımı döndürüyor, dedim. O benim ilham perim, kendimi onun yanında seçilmiş hissediyorum, dedim. Kalbim onu sevdiği için çok mutlu.”

İnanç alt dudağını ısırды. Çağla’nın yaşlı bir kadın olmasına o kadar sevinmişti ki... Hayatında bir tehditmiş gibi sürekli etrafında dönecek bir kadının ismine, varlığına hazır değildi.

“Bize odaklan artık. Sadece bize odaklan ilham perim, senden başka hiçbir şey istemiyorum.”

Kayıplardan sonra yapması gereken buydu; her geçen gün yokluğunda gelişenleri öğrendikçe yüzünü Üzeyir’in göğsüne koyup iyileşmeli, elini eteğini çektiği dünyaya daha güçlü bir kadın olarak geri dönmeliydi.

Dirayetini yarından sonra kazanacaktı. Yarın elini tuttuğu adamın iyi olduğunu doktorundan öğrendiğinde İnanç Gürmen yaşamına kavuşacaktı. Parmaklarının arasına parmaklarını geçirdi İnanç. “Tuvalim ve boyalı kalemim burada olsaydı seni bu manzaraya karşı çizerdim.”

Doğu bilmişlikle gülümsedi. “Eh, bizim elimiz de armut toplamıyor. Ben de seni çizerdim.”

“Ne o, sevgilim mükemmelliğini resim sanatında da mı kanıtlayacak?”

“Kanıtı ihtiyacım yok, sadece bir kere görmem yeterli.”

“Bir konuda da iyiyim deme. Kendini övme, övme...”

İnanç Gürmen kaşınıyordu. “Göreceksin lan,” diyerek telefonunu cebinden çıkardı. Ne yapacağını anlamayan kadının keskin bakışları eşliğinde Emir’i aradı. İki kişilik şövale, tuval ve resim malzemelerini temin etmesini ve ona göndermesini rica etti. Telefonu kapattığında İnanç’a sevimlice sıırıyordu.

“Bir meydan okudun bebeğim, ben de senin için kolaylaştırdım.”

“Meydan okumak mı?”

“Tabii, bana meydan okudun. Ben hiçbir meydanı boş bırakmam,” diyerek ayağa kalktı. Beraberinde ellerinden tutarak onu da kaldırdı. “Emir temin edebileceğini söyledi.”

“Yani kesin gidip alıyor mu?”

Bir yamacın üstünde kimselere hesap vermeden, korkmadan, özgürce hareket edebilmenin keyfini yaşasalar da yarından sonra evlerine geri döndüklerinde araya kısa bir ayrılık girecekti. Keza Şevval ile ayrı ev tutmuşlardı. Babaannesi onu henüz affetmediğinden yalnız bırakamayacaktı. İnanç düşünmedikçe sorunları ertelediğini, düşündükçe de mutluluğunu gölgede bıraktığını fark etti.

Hayat elbet zorluğunu bir yerden yaşatacaktı.

Elini tutan güçlü ellere baktığında omuzlarını silkerek gülümsedi. Bu anı hiçbir şeye değişmezdi. Yarın çıkacak sorunlar için Doğu yanındayken konuşacak, o zaman ertelediğine pişman olmayacaktı.

*

Dum spiro spero...

Bu sözcükler annesi tarafından kulağına fısıldadığında henüz toy, henüz hayatın gerçeğiyle yüzleşmemiş, henüz küçük bir kız çocuğuydu. Jülide Gürmen ona destek olacak her şeyi arayıp bulurdu. Yavuz Gürmen ise mahrum kalacağını düşündüğü ne varsa yaşatmak için elinden geleni yapardı.

Ona neler olacağını anladığında toyluk döneminden bir yetiškine, çocuksu acemiliğinden korkular yaşayan genç bir kıza dönüşmüştü.

Hastane yolculuğu senelerce sürmüş, en vahim ve en acı tecrübelerle bir nakil gerçekleşmişti. Batu Üzeyiroğlu sayesinde sağlıklı bir kadın olarak hayatına devam etmişti İnanç. Şimdi o adamın abisiyle eksik duyguları tamamlanıyordu.

İnanç çok güçlü bir kadındı. Ona bu gücü veren her şeye minnettardı. Ama en çok annesinin kulağına fısıldadığı destek cümlesine.

O sözleri tekrar anımsayabilmişti. Dudağında umutlu gülüşüyle banyodan çıktığında havlusuna daha sıkı sarındı. Saçlarındaki ıslaklığı saç havlusuyla alırken gözleri yatakta yüzüstü uzanan adama bir anlığına takıldı. Üzerine bir tek iç çamaşırı geçirmiş, kollarının altına aldığı yastıkla vücudunu yukanda tutmuştu. Parmaklarının arasında yanan sigarayı görünce afalladı.

İçeride içeceğine ihtimal vermemişti İnanç.

“Banyoya girmeyecek misin?”

“Şimdilik gerek görmüyorum. Birkaç saat sonra yine yatakta olacağız,” diyerek hınzırca sınıttı. “Aslında senin de banyo yapman gereksizdi.”

İnanç gözlerini devirdi. Doğu ve enerjisine gerçekten yetişemiyordu. Dünden sonra geceyi de teniyle ısınarak geçirmişti ve bugün sondu. Do-

* Nefes aldığım sürece umuduyum.

laptan yeni bir iç çamaşırı takımı çıkardı. Şevval'in hiçbir şeyi eksik etmediğini hatta fazlasını bile koyduğunu gördükçe mutlu olmuştu. Havluyu üzerinden atıp giyinirken, Doğu'nun nefesini tutarak onu izlediğinden habersizdi. Yerlere saçılmış kirli kıyafetleri toplayıp kirli sepetine attı. Kahvaltıdan sonra kıyafetlerle ve dağınık yarakla epey ilgilenecekti.

Odaya geri döndüğünde telefonunu bulup birikmiş mesajlara döndü. Acele edip aşağıya inmeli ve yumurtaya banmalı sıcak ekmeği yemeliydi.

"Çorapların nerede?"

Gözlerini birkaç saniyeliğine telefondan çeken İnanç, sevgilisini giyinik bir şekilde ayakta beklerken buldu. Çekmecede olduğunu belirttikten sonra Şevval'le mesajlaşmaya devam etti.

Doğu hızlı çalışan parmaklarından anladığı kadarıyla Şevval ile mesajlaşıyordu. Çantasına doğru yürüdü. İçinden bir çift çorap çıkardı. Yatağa tekrar geçerken sevdiği kadını hâlâ telefonla haşır neşir buldu. Yatağın kenarına oturdu. Çıplak ayağının tekini kucağına yerleştirdi.

İnanç jesti karşısında sevgiyle gülümsedi. "Kendim giyebilirim."

"Giymediğin için ben giydiriyorum zaten," diyerek sağ ayağına ilk çorabını geçirdi.

"Sen bana biraz kızgın mısın?"

"Bilmem, burada değilmişim gibi davranıyorsun," diyerek takıldı.

Çorabını giydirdikten sonra ayağa kalkarak odadan tavırlıymış gibi bir şey söylemeden çıkınca İnanç endişelendi. Hoş, neden yaptığına anlam veremediğinden de bu endişe onu sarmıştı. Telefonunu bırakıp sevgilisinin arkasından gitti. Merdivenleri inerek mutfığa giren adamın peşine sessizce düştü. Çocukça davranmayacağından emindi İnanç. Yalnızca derdini öğrenmek istiyordu. Buzdolabının önünde kahvaltılık paketlerini ve portakalları çıkardığını görünce meraklanarak kapıda kaldı.

İki servis tabağına kahvaltılıkları hızlıca doldurmasını, omlet yapmak için tavayı çıkarışını, özenle yıkadığı meyveleri bıçak yardımıyla ortadan ikiye ayırışını, meyve sıkacağına başına geçerek tek tek onları aparatta ezmesini içi giderek izledi.

Galiba ona kızmayı unutuyordu. Bu sabah haricinde...

İnanç uzaktan izlemeye dayanamadı. Ayaklarını hevesle içeri sürerek arkasında bitti. Sırtına bir öpücük kondurdu.

"Bana portakal suyu mu yapıyor, bebeğim?"

"Bebeğim saçlarını kurutmuş mu?"

"Bebeğim neden yüzüme bakmıyor acaba?" diye sordu hevesini sürdürerek. Cevap gelmeyince hevesi söndü. "Can sıkıcısın."

Kalçasını avuçlayarak hoplattığı adamı arkasında bırakıp mutfaktan koşar adım çıktı. Nemli saçlarını kurutmazsa şayet çorabını giydiren adamın heyheylerini üzerine alıp günü tartışarak geçireceklerdi.

Banyoya girdiği gibi saçlarını kuruttu, sabah bakımını tekrarladığında Doğu'ya söylendi. Bu ateşli hâlleri ne zamana kadar sürerdi kim bilir... Banyoyu temizleyerek küçük alandan kurtuldu. Kıyafetleri renklerine

“Bir meydan okudun bebeğim, ben de senin için kolaylaştırdım.”

“Meydan okumak mı?”

“Tabii, bana meydan okudun. Ben hiçbir meydanı boş bırakmam,” diyerek ayağa kalktı. Beraberinde ellerinden tutarak onu da kaldırdı. “Emir temin edebileceğini söyledi.”

“Yani kesin gidip alıyor mu?”

Bir yamacın üstünde kimselere hesap vermeden, korkmadan, özgürce hareket edebilmenin keyfini yaşasalar da yarından sonra evlerine geri döndüklerinde araya kısa bir ayrılık girecekti. Keza Şevval ile ayrı ev tutmuşlardı. Babaannesi onu henüz affetmediğinden yalnız bırakamayacaktı. İnanç düşünmedikçe sorunları ertelediğini, düşündükçe de mutluluğunu gölgede bıraktığını fark etti.

Hayat elbet zorluğunu bir yerden yaşatacaktı.

Elini tutan güçlü ellere baktığında omuzlarını silkerek gülümsedi. Bu anı hiçbir şeye değişmezdi. Yarın çıkacak sorunlar için Doğu yanındayken konuşacak, o zaman ertelediğine pişman olmayacaktı.

*

Dum spiro spero...

Bu sözcükler annesi tarafından kulağına fısıldadığında henüz toy, henüz hayatın gerçeğiyle yüzleşmemiş, henüz küçük bir kız çocuğuydu. Jülide Gürmen ona destek olacak her şeyi arayıp bulurdu. Yavuz Gürmen ise mahrum kalacağını düşündüğü ne varsa yaşatmak için elinden geleni yapardı.

Ona neler olacağını anladığında toyluk döneminden bir yetiştikine, çocuksu acemiliğinden korkular yaşayan genç bir kıza dönüşmüştü.

Hastane yolculuğu senelerce sürmüş, en vahim ve en acı tecrübelerle bir nakil gerçekleşmişti. Batu Üzeyiroğlu sayesinde sağlıklı bir kadın olarak hayatına devam etmişti İnanç. Şimdi o adamın abisiyle eksik duyguları tamamlanıyordu.

İnanç çok güçlü bir kadındı. Ona bu gücü veren her şeye minnettardı. Ama en çok annesinin kulağına fısıldadığı destek cümlesine.

O sözleri tekrar anımsayabilmişti. Dudağında umutlu gülüşüyle banyodan çıktığında havlusuna daha sıkı sarındı. Saçlarındaki ıslaklığı saç havlusuyla alırken gözleri yatakta yüzüstü uzanan adama bir anlığına takıldı. Üzerine bir tek iç çamaşırı geçirmiş, kollannın altına aldığı yastıkla vücudunu yukarıda tutmuştu. Parmaklarının arasında yanan sigarayı görünce afalladı.

İçeride içeceğine ihtimal vermemişti İnanç.

“Banyoya girmeyecek misin?”

“Şimdilik gerek görmüyorum. Birkaç saat sonra yine yatakta olacağız,” diyerek hınzırca sırtıttı. “Aslında senin de banyo yapman gereksizdi.”

İnanç gözlerini devirdi. Doğu ve enerjisine gerçekten yetişemiyordu. Dünden sonra geceyi de teniyle ısınarak geçirmişti ve bugün sondu. Do-

* Nefes aldığım sürece umuduyum.

laptan yeni bir iç çamaşırı takımı çıkardı. Şevval'in hiçbir şeyi eksik etmediğini hatta fazlasını bile koyduğunu gördükçe mutlu olmuştu. Havluyu üzerinden atıp giyinirken, Doğu'nun nefesini tutarak onu izlediğinden habersizdi. Yerlere saçılmış kirli kıyafetleri toplayıp kirli sepetine attı. Kahvaltıdan sonra kıyafetlerle ve dağınık yatakla epey ilgilenecekti.

Odaya geri döndüğünde telefonunu bulup birikmiş mesajlara döndü. Acele edip aşağıya inmeli ve yumurtaya banmalı sıcak ekmeği yemeliydi.

"Çorapların nerede?"

Gözlerini birkaç saniyeliğine telefondan çeken İnanç, sevgilisini giyinik bir şekilde ayakta beklerken buldu. Çekmecede olduğunu belirttikten sonra Şevval'le mesajlaşmaya devam etti.

Doğu hızlı çalışan parmaklarından anladığı kadarıyla Şevval ile mesajlaşıyordu. Çantasına doğru yürüdü. İçinden bir çift çorap çıkardı. Yatağa tekrar geçerken sevdiği kadını hâlâ telefonla haşır neşir buldu. Yatağın kenarına oturdu. Çıplak ayağının tekini kucağına yerleştirdi.

İnanç jesti karşısında sevgiyle gülümsedi. "Kendim giyebilirim."

"Giymediğin için ben giydiriyorum zaten," diyerek sağ ayağına ilk çorabını geçirdi.

"Sen bana biraz kızgın mısın?"

"Bilmem, burada değilmişim gibi davranıyorsun," diyerek takıldı.

Çorabını giydirdikten sonra ayağa kalkarak odadan tavırlıymış gibi bir şey söylemeden çıkınca İnanç endişelendi. Hoş, neden yaptığına anlam veremediğinden de bu endişe onu sarmıştı. Telefonunu bırakıp sevgilisinin arkasından gitti. Merdivenleri inerek mutfığa giren adamın peşine sessizce düştü. Çocukça davranmayacağından emindi İnanç. Yalnızca derdini öğrenmek istiyordu. Buzdolabının önünde kahvaltılık paketlerini ve portakalları çıkardığını görünce meraklanarak kapıda kaldı.

İki servis tabağına kahvaltılıkları hızlıca doldurmasını, omlet yapmak için tavayı çıkarışını, özenle yıkadığı meyveleri bıçak yardımıyla ortadan ikiye ayırışını, meyve sıkacağına başına geçerek tek tek onları aparatta ezişini içi giderek izledi.

Galiba ona kızmayı unutuyordu. Bu sabah haricinde...

İnanç uzaktan izlemeye dayanamadı. Ayaklarını hevesle içeri sürerek arkasında bitti. Sırtına bir öpücük kondurdu.

"Bana portakal suyu mu yapıyor, bebeğim?"

"Bebeğim saçlarını kurutmuş mu?"

"Bebeğim neden yüzüme bakmıyor acaba?" diye sordu hevesini sürdürerek. Cevap gelmeyince hevesi söndü. "Can sıkıcısın."

Kalçasını avuçlayarak hoplattığı adamı arkasında bırakıp mutfaktan koşar adım çıktı. Nemli saçlarını kurutmazsa şayet çorabını giydiren adamın heyheylerini üzerine alıp günü tartışarak geçireceklerdi.

Banyoya girdiği gibi saçlarını kuruttu, sabah bakımını tekrarladığında Doğu'ya söylendi. Bu ateşli hâlleri ne zamana kadar sürerdi kim bilir... Banyoyu temizleyerek küçük alandan kurtuldu. Kıyafetleri renklerine

göre makineye atıp çalıştırdıktan sonra odaya döndü. Yatak odasını toparladıktan sonra şimdi ona tavır yapan koca adamla ilgilenebilirdi. Oturma odasının kapısında çarpıştıklarında İnanç gülümseyerek ona tutundu.

Lakin beyefendinin suratı hâlâ asıktı. Kollarını geri çeken İnanç, o an suratının ortasına vurmak istedi. Onu sinirlendirecek her türlü aktiviteye vardı. İlki sözleriyle vurmak oldu.

“Nereye *boi*?”

“Ha!”

Boi mi?

Dostum mu?

Apışıp kalan Doğu Üzeyiroğlu, *boi* demesinin etkisinden nasıl olduysa çabuk çıktı. Sanki niyetini anlamış gibi gözlerini devirerek, “Mutfağa.” diye yanıtladı ve yanından geçmek üzere hareketlendi.

“Yüzüme bak, Üzeyir!”

“Sen bana emir mi veriyorsun?”

“Evet.”

Doğu tıslarcasına gülümsedi. “İnanç, kaçınma güzelim...”

İnanç tek kaşını havaya kaldırırken dilini ağzının içinde gezdirdi. “Senin canın dayak istiyor sanırım.”

“İnanç...”

Uyarmaya çalışan adamın karnına doğru hafif bir tekme savurduğunda Doğu topuğundan tutarak tekmesini havada yakaladı. Dengesini kaybeden kadın düşmemek için kapının pervazına tutundu. Bu sırada kahkahaları birbirine karışmıştı.

“Doğu bırak ayağımı.”

“Olmaz.”

“Seni döveceğim göreceksin,” diyerek ayağını kurtarmaya çalıştığında, Doğu sağ ayağını kaldırıp İnanç’ın omzuna vurmaya kıyamadığından sadece ayak parmaklarını hafifçe değdirdi. İnanç abartılı tepkisiyle bağırınca Doğu şaşkınlıkla gülmek arası değişik bir ses çıkardı.

“Lan değdirdim sadece abartma.”

İnanç’ı serbest bıraktığı anda kendini korumak için bir iki adım geriledi Doğu. Ancak iki ayağının üzerine basar basmaz omuzlarından tutan kadın acıdan gebermiş gibi abartılı nidalarına devam etti. Bir belgesel çekiliyormuş hissine varan Doğu, vahşi kadına ürkekçe yaklaştı, gönlü pek olmasa da omzuna hafifçe dokundu. Dokunduğu an vahşi kadını fırsatın yararlanarak dirseğini karnına geçirdi.

Doğu acıyla iki büklüm oldu. “Sik...”

Karnını ovuştururken İnanç onu itekleyince, “Lan ciddi ciddi dövüyorsun!” diye sitem etti. İnanç dinlemeyerek Doğu’nun omzuna iki kere vurdu.

“Bir daha beni görmezden gelecek misin?”

Acıyla bağırıldı. “Sana bağlı.”

* Dostum anlamına gelir, sokak jargonudur.

Tımaklarını omzuna geçirdi İnanç. “Bana bir daha karşılık verecek misin?”

“Vereceğin tepkilere göre değişir,” diye directti Doğu. Ona istediğini vermeyecekti.

İnanç omzuna tekrar vurdu.

“Acıyor, acıyor!”

“Bana bir daha karşılık verecek misin. Üzeyir?”

“Bana yalnızca iş arkadaşlarım Üzeyir der,” diyerek en sevdiği dizinin repliğini alayla İnanç’a söylediğinde bir yumruk daha yedi.

“Delirtme beni, Üzeyir!”

“Ne! Yine mi Üzeyir? Harbi ciddisin!”

Sevgilisinin homurdandığını duyduğunda bir yumruk daha yememek için sorularını cevapladı. “Tepkilere göre değişir diyorum ya. Sevişirken evet ama söz veriyorum bir daha bana vurursan şaka dahi olsa karşılık vermeyeceğim.”

“Söz mü?”

“Söz!”

İnanç olumlu yönde başını salladı. “Aferin *boi*, yola geliyorsun,” diye kulağına doğru fısıldadı. Omzuna pat pat vurduktan sonra şömine ateşinde kahvaltısını yapmak için odaya girdi.

Arkasından geldiğini hissettiği adama omzunun üzerinden dönüp baktığında şeytani ifadesiyle karşılaştı. Elinde nereden aldığını bilmediği bir kemer vardı.

Doğu eline aldığı kemeri avuçlarına sararken üzerine doğru yürüyor, İnanç geri giderek ondan kaçmaya çalışıyordu.

“Doğu ne... Ne yapıyorsun?”

“Küçük bir kelepçe meselesi.”

Kelepçelediği zamanı hatırlatarak tutuklu kalan kadına acımasızca gü-lümsedi.

“Ödeşmek âdettendir, bebeğim.”

Ödeşme için daha kahvaltı bile yapmamışlardı. İnanç şömineye doğru atakta bulunurken Emir’in getirdiği boya malzemelerine çarparak durdu. Bu noktadan sonra kurtuluşunun olmadığına inandı. Ta ki her gün saatinde çalan alarm gibi kendini hatırlatan ilaçlarına kadar...

“İlaç saati!” diye bağırarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. “Sabah sabah kudurma, Doğu.”

“O ilaçlara dua et yoksa seni bu kemerle bağlayarak bayıltana kadar yerdim.”

İnanç inleyerek şöminenin yakınına otururken Doğu kapıdan hışımla çıktı. Bu sabah için fazla aksiyon yaşamışlardı. Doğu elinde ilaçları ve suyla geri döndüğünde kahvaltıya başlamışlardı. Biraz o atışmış, biraz Doğu cevap vermişti. Kahvaltıyı bitirdiklerinde İnanç tabakları toplayıp mutfığa geçmiş, Doğu mutfaktaki bar taburelerini salona taşımıştı.

İnanç mutfağı halledip geri döndüğünde her şeyi hazır hâlde buldu. Karşılıklı kurdukları şövalenin başına oturmadan önce dokunmadıkları portakal suyu dolu bardaklarını alıp önlerine ilistirdiler.

“Ee, ne çizeceğiz?” diye sordu İnanç heyecanla.

“Bence isteyen istediğini çizebilir,” diye yanıtladı Doğu hafif çatılmış kaşlarıyla kalemleri ve boyaları sırasıyla dizerken. “Sonuçta burada sanatımızı konuşturacağız, bebeğim.”

İnanç hayretle tek kaşını kaldırdı. “Dediğiniz gibi olsun, Doğu Bey.”

Boyalar ve kalemler arasında gidip gelen elleri hangi teknikle çalışmak istediğini bilmediğinden kararsızlık içinde debeleniyordu. Tuvalle bütünleşmeden evvel şüphesini çeken adama bakışlarını gizlice çevirdi. Sırtısındaki sinsilik, yaramaz aklından neler geçirdiğinin bir kanıtıydı ve İnanç merakından çatlayacaktı.

“Sakın saçma bir şey yapma,” diye uyardı.

“İmmm,” derken kalemin ucuyla alnını kaşdı Doğu. “Dün geceki pozisyonumuzdan birini çizecektim aslında,” deyip ardından masumca sırtıttı. “Beni başından uyarman iyi oldu.”

Doğu onunla ilişkisini kesmiş gibi sadece işine odaklandı. İnanç müziksiz hayatta çizim yapmayı sevmezdi. Ayaklanarak Doğu’nun telefonunu aradı. Kendi telefonu yukarıda kalmıştı ve bunun için çıkamazdı. Bulduğu telefonu kurcalayıp ona iyi gelecek olan parçayı açtı:

Charlie Puth - Attention

Sevdiği şarkı eşliğinde boya fırçalarına uzandı. Zihninde resmettiği görüntüyü ağır ağır tuvale aktardı. Her fırça darbesiyle gülümsemesi dudaklarına yaylıyordu. Uzun süredir çizim yapmıyordu. Biraz paslanmış olsa da kaçıyı yoktu. Göz ucuyla sevgilisini kontrol ediyor, alt dudaklarını ısırarak adamın dünyanın en önemli işini yapıyormuşçasına tuvaline odaklı kaldığını gördükçe işkilleniyordu.

Düşünmeyi bir kenara bırakarak gözlerini sevdiği adamın dövmelerle bezeli parmaklarına çevirdi. Elinin üzerindeki şekilleri tuvaline geçirirken heyecanı korkusuyla aynı doğrultuda artmaya başladı.

Doğu’yu olduğu gibi çizmek saatini değil, gününü alırdı. Detaylar zaman ve ilgi isterdi. Doğu’nun detayları azımsanamayacak kadar fazlaydı. Kalbine yansıyanı bu kısacık sürede olabilecek en doğal hâliyle elinin altındaki beyaz keçeğe geçirdi.

Kendi zevkinin dışına çıkan müzik listesinin Doğu’ya ait olması da yüreğini saran sıcak hisleri fokurdatmıştı. Her şey o adamdı şimdi. Bir ayağı, bir kolu, bir gözü, bir kulağıyla Doğu’nun ta kendisiydi. Bir yarımın içinde bütünlüğün tamamlayıcı parçasıydı.

Boya fırçasının son darbesini içini çekerek attı. Doğu Üzeyiroğlu başına gelmiş en güzel şeydi. Evet, evet bunu söyleyebilmek onun geçmişi için aptalcaydı ama şimdi bakıldığında bunu hak ediyordu.

Fırçayı palete geri bıraktığında gözlerini heyecanla karşısında sessizce oturan sevgilisine çevirdi. Ne zaman bitirdiği belirsiz olan adamın

kollarını göğsüne kavuşturmuş, başını sağ omzuna yatırmış hâlde onu hayranlıkla izlediği bakışlarıyla karşı karşıya kalınca oturduğu taburede heyecanla kıvrandı.

Bir ömür o bakışlara hapsolsa?

Gözünün içine korkusuzca bakan, bakışlarını kaçırmayı asla denemeyen adamın bu vakarlı duruşunu takdir ediyordu.

“Demek bitirdin?”

Resim yaptıkları süre boyunca konuşmaya yanaşmayan Doğu Üzeyiroğlu başını düzeltmeden, “Evet, bebeğim,” diye onaylayarak gözlerini tuvale ağır ağır kaydırды. Orada bir ışık patlaması olduğuna yemin edebilirdi İnanç. O parıltıların başka bir açıklaması olamazdı.

“Bu... Bu inanılmaz güzel oldu. Bana bir kez daha âşık olacaksın!”

Kendisine gelecek yorumdan çok Doğu'nun ne çizdiğini merak etti.

“Tam bitirdin mi?”

“Evet, Doğu Bey. Resim hazır.”

“Eh... Senin resim yeteneğini bildiğimden önce sen göster, bebeğim. Benimki biraz daha heyecanlı olsun.”

İnanç teklifini severek kabul etti. Tuvalini eline alarak ön yüzünü Doğu'nun tam göreceği şekilde döndürdü. Çenesi aşağı doğru sarkan adamın tepkisi beklediği gibiydi. Neticede İnanç bunun için bizzat annesinden ders almıştı.

“Siktir! Bu inanılmaz güzel.”

Tuvalin bütünlüğünde Doğu kendini gördü. Siyah ve gri tonlarının ağırlığı onu yansıtıyordu. Parmakları arasında tuttuğu sigaraya kadar.. Sağ alt köşesinde adını soyadını görünce afalladı.

“Sen harikasın Ufaklık, bunu biliyorsun değil mi?”

Aldığı iltifatla gönlü hoş oldu. “Elbette! Bunu sana söylemiştim.”

“Ama benim kadar olamazsın. Şimdi hazır mısın?”

“Çok...” diye uzatan kadın heyecanla atıldı. “Hadi görmek istiyorum.”

“Beni mi?” diyerek tek kaşını kaldırdı Doğu. “Beni her şekilde gördün, bebeğim.”

İnanç gözlerini devirdi. “Sapıklığın sırası değil. Çiziminden bahsediyorum,” diyerek telefonun arka planında çalmakta olan şarkıyı durdurdu. Tabureye tamamen kurulunca Doğu neşeyle güldü. Yaklaşması isteği üzerine bar taburesini biraz daha ona yanaştırıp tekrar oturdu. Doğu sanat eserinden o kadar emin, vereceği tepkiler için o kadar hazırlıklıydı ki İnanç hareketlerindeki yavaşlığa tahammül edemiyordu.

Sabırsız bir kız çocuğu gibi nazlanan İnanç çizimini görmek için neredeyse yalvaracaktı. İyi olmayacağı bir konuda asla bu kadar ısrarcı olmaz, düşmanına korku yaşatan Joker gibi de sııtmazdı.

Acaba ikisinin hangi hâllerini çizmişti?

Dizleri üstünde döndürdüğü tuvalle bakiştı. O ana kadar heyecandan

nefesini tutan İnanç Gürmen, gördüklerinden sonra nefes almayı unuttu. Şokun en anlamsız hâlini yaşıyordu. Cıgerlerini mengene gibi sıkıktan nefes aldığı anda kurtulacaktı.

Kahkahayı acımasızca parlatan İnanç Gürmen, şaheseri karşısında bütün kibarlık çizgilerini aşarak nefessiz kalana dek gülmeye devam etti. Kendini zapt edemediğinden tabureden düşme tehlikesi yaşadı ancak bu da onu durdurmadı.

“Çok güzel olmamış mı, bebeğim?” diye sordu otuz iki diş sırtarak

“Ya Doğu...” dediğinde yine bir kahkaha tufanı kadını alıp götürdü. Gülmekten konuşmıyordu. “Ya... O kadar ciddiye ki ben... Ben...” Eliyle işaret ettiği tuvale bakınca dayanamayıp avuçlarını gözlerine siper etti.

“Ben gerçekten... Harika, harika bir eser bekledim senden...”

“Bundan daha güzel eser mi olur lan?”

Bütün yanlarıyla evet diye bağırarak istedi. Siper ettiği ellerini indirirken gözlerinin önünde bir hüsrânın hikâyesine konu olacak resme baktı. Kahkahalar eşliğinde ilköğretim üçüncü sınıf öğrencisi Doğu'nun ellerinden çıkan sanat eserini defalarca kez inceledi. Pırlanta yüzüğün basit çiziminden soluk renklerine kadar her şey acemiliğin bir eseri idi ve Doğu bu eserle övünüp durmuştu.

Kahkahalarına karışan gözyaşlarını görünce kayıtsız kalamayan Doğu, taburenin yanlarından çekerek İnanç'ı dizleri birbirine değene kadar yanına yanaştırdı. Gülmekten ıslanan yanaklarını elinin tersiyle sildikten sonra öptü.

Gülmenin etkisiyle yorulan İnanç öpücüğün etkisiyle de biraz mayışarak ona sokuldu. “Bu hiç olmamış.”

“Neden olmamış, bebeğim?”

“Seni ciddiye aldığıma inanamıyorum,” diyerek yüzünü boynunun en sıcak kuytusuna sakladı. Şaheserle göz göze gelmek ona hiç iyi gelmeyecekti.

“Asıl mesajı aldığını umuyorum.”

“Evet, önce bebek şimdi de evlilik meselesi... Sen burada nikâhı kıyıp öyle gitmemizi istiyorsun sanırım.”

Doğu kulağına doğru fısıldadı. “İzin verirsen seni hamile bile bırakabilirim.”

İnanç geri çekilirken gözlerini devirdi. “Hayatını çok hızlı yaşıyorsun ama ben senin gibi değilim. Tadını çıkarmak istiyorum.”

“Anladım, sen sade teklifimi beğenmedin. Şimdi sana sanatımın yanında mükemmel şiirlerimi de ekleyeceğim.”

İnanç'ın gözleri dehşetle irileşti. İkinci bir şaheser vakası mı yaşayacaktı? “Beni yine şaşırtıyorsun,” diyerek çenesinin altını başparmağıyla sevdi. “Bari bunda gerçekten mükemmel ol.”

“Ama dur, önce başka bir teklifim var sana.”

“Nedir?”

“Dolapta bebe bisküvisi var. Sana bir kâse hazırlamamı ister misin? Belki açılmıştır. Şiirimi dinlemeden önce yemek ister misin?”

"Dinlerken tansiyonum mu düşecek, kan çekerim mi?"

Doğu teessüf edercesine kafasını salladı. "Hevesandın buralaraksın. Seni ayakta tutacak bir şeyler yemeni istiyorum."

İnanç onu neyin beklediğini bilememenin heyecanını elbette yaşıyordu ama bir kâse bebe bisküvisi içe varamazdı. "Hayır, teşekkür ederim. Sen mükemmel şiirini okuyabilirsin."

Sen kaybedersin bakışlarıyla İnanç'ı yanıtladı Doğu.

"Baştan alıyorum, bebeğim," diyerek tuvali çenesinin altında tutup gözlerini İnanç'ın gözlerine sabitledi.

O an yok olmak istedi; göz bebeklerinin derinliğinde kaybolsa özünde kendini bulacaktı. Derin derin içini çekti. Bütün romantikliği kendi yorumuyla şiirler okuyan Doğu Üzeyiroğlu bozdu. İnanç yur konusunda da beceriksiz olmasına ve buna rağmen ukalalık taslamasına gülererek tekrar ona sarıldı.

Doğu beline sarıldığı kadının sıcak göğsüne başını yaslayıp kokusunu içine çekti.

"Bana geri geldiğin için teşekkür ederim, Ufaklık." Kısık sesi İnanç'ın kulağını doldurduğunda daha sıkı sarıldı. "Yaptıklarımın rağmen geri geldiğin için sana binlerce kez teşekkür ederim. Ben sana veda etmiştim, incinse canımı vereceğim kalbini bir daha kırmamak için."

"Bensiz dayanacak mıydın?"

Doğu kulağını döven kalp atışlarını severek dinliyordu. Bu durmadığı sürece hayat Doğu için yaşanılırdı. Ama oradaki ses kesildiğinde Doğu'nun da sesi sonsuza dek kesilecekti.

"Hayır. Ama sen mutlu ol diye bir ömür uzaktan izleyecektim seni," dediğinde iç çekti. Fark ettiği gerçekleri usanmadan sevdiği kadına anlatmak istiyordu. "Senin kadar güçlü olmadığımı fark ettim, bebeğim. Her şeye başkaldıran ben, konu sen olunca yaralı bir kedi kadar çaresiz ve güçsüzüm."

"Doğu... Benim Doğu'm..." diye zikretti ismini sahici gülümsemeyle. Doğu'm diye seslenmek hoşuna gitmişti. Bu zamana kadar nasıl olur da benim Doğu'm demezdi? Kendine kızmayı erteleyerek cümlesini devam ettirdi. "Sensiz dayanır mıyım sanıyorsun?" derken yanağını ısıtan avucunun içine dudağını bastırdı.

Bu adam onu küle çeviriyordu.

"Ben başımı çevirdiğimde yanımda sadece seni görmek istiyorum, Doğu. Yokluğunda anladıklarım bundan ibaret değil."

"Bebeğim, bu aşkın ölmesine asla izin vermeyeceğim!"

Saçlarının arasına parmaklarını daldırdı İnanç. Yanında olduğu zaman hastalıklı bir temas bağımlısına dönüşüyordu. Ona dokunmadan rahat edemiyordu. "Birbirimize ihtiyacımız var, Doğu... Beni hep seveceğine ve asla bırakmayacağına söz ver. Kalbim üzerine söz ver bana."

"Senin için deliriyorum... Her bir dokunuşun beni manyak bir he-rif yapıyor. Sana bitiyorum, kızım..." Kafasını şiddetle salladı. "Bunu

kontrol edemiyorum!" İtirafının ardından dudağını sertçe öptü. "Beni hastalıklı bir adam yapıyorsun! Sana âşık bir adam olarak öleceğime söz veriyorum."

İnanç geri çekilip çenesinden sıkıca tutarak kendisine bakmasını sağladı. Ölümden bahsetmek yasaktı ve yasaklar ihlal edilemezdi. Edildiği takdirde sözler hükümsüz sayılacaktı.

"Bana yaşatacağın güzelliklerden bahsetmen gerek. Bana aşkından bahsetmen gerek. Ben o çirkin düşünceleri duymak istemiyorum."

Doğu yalın gülümsemesini sürdürdü. "Aşkın tesadüf olduğuna inanmıyorum..." Başını olumsuz yönde salladı. Buna asla inancı yoktu. "Sana âşık olmak istedim. Seni sevmenin nasıl bir delilik olduğunu merak ettim ve sevdim."

"Beni sevmeseydin..."

"O zaman ben olmazdım, hayatımdaki tüm güzellikler ve gerçek acılar olmazdı. Her şey karanlık bir turtunun içinde kaybolurdu. İyi ki seni sevdim, İnanç Gürmen. İyi ki seninle evlenmeyi kafama koydum. İyi ki seni o mezarlıkta güzel gözlerinle gördüm."

"İyi ki Doğu..." dedi İnanç itirafın eşiğine gelirken. "İyi ki üç sene boyunca seni kimseye söylemeden sevdim. İyi ki bana geldin."

Doğu itirafı anlamıştı. Doğu itirafın büyüklüğünü kaldıramayacak kadar şaşırmıştı. Akmaya hazır yaşları yanağına sızarken, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Beni bekledin mi?"

"Bekledim, umudum olmamasına ve korkmama rağmen bekledim."

"Ve ben sana geldim."

"Hoş geldin, Arıza."

*

Her şey seninle güzel, yolda yürümek bile...

Doğu'yu anlatan her şarkıyı içinde söyleyerek aşkını kutsuyordu. Aşk... Onun ne olduğunu hâlâ bilmiyordu. Bildiği Doğu'ydu sadece... Gözleri yoksa, sıcak avuçları yoksa, gülümseten sesi yoksa aşk neye yarıyordu?

Yalnızca üzülmeye mi? Ruh ölümünün gerçekleştiği bedende türlü eziyetler çektirmeye mi? Bencillik değildi ama İnanç bunu aşk olarak görmüyordu. Aşkta geriye kalan hezimetlerden sayıyordu yalnızca.

Arabadan indiklerinde Doğu sevdiği kadının elinden tuttu. Trip atmayı ölümüne sürdürerek yüzüne bakmadı. İnanç nefesini yorgunlukla bırakıp Doğu'yla beraber alışveriş merkezinin içine girdi. Doğu, bebek giyim mağazalarının nerede olduğunu danışmadan öğrenince soluğu zemin katta aldılar.

"Elimi bırakırsan kız kardeşime bir şeyler bakacağım."

Dalgınlıkla etrafını izleyen kadın sevgilisinin konuşmasıyla anında bakışlarını ona çevirdi. Doğu onunla uğraşmak istiyordu anlaşılan. Bir gün daha kalıp sonuçları telefonla doktordan öğrenmek isteyen Doğu'nun

teklifini reddedip yola çıkmaya direttiği için burnundan getirmek istiyordu. İnanc buna yapmasına izin vermeyecekti.

Bizzat doktorla görüşüp onunla terliklerini konuşacak ve ıvı oldu gundan emin olacaktı. "Bırakmıyorum lan," diye kükredi İnanc. Turtuğu eliyle ileriye işaret etti. "Yürü benim asabımı bozma."

Doğu yine cevap vermeyip gözlerini devirdi. Kız çocuklarının olduğu reyonla geldiklerinde kıyafetlere göz gezdirdiler. İnsanın içini sıcak eden o minik kıyafetlere kadın neşeyle inlerken adam ilgiyle kadının tepkilerini izliyordu. Kendi çocukları için de böyle alışveriş yapacaklar mıydı?

İnanc gözüne kestirdiği çiçekli müslin takıma uzandı. Bandanası hile vardı. Dişleri gıcırdayan kadın Zara'yı bu takım içinde hayal edince istemsizce sırıttı. Çok yakışacağına emindi.

Doğu'nun gözleri kıyafetlerden çok kişisel bakım reyonuna takıldı. İnanc'ı peşinden sürükleyip diğer reyonla doğru ilerledi.

"Zara'ya bunları mı alacağız?"

"İzin verersen bakacağım," diye tersledi. Tüm bunlarla uğraşmak yerine hâlâ o dağ evinde dip dibe vakit geçirebilirlerdi.

Kişisel bakım reyonu türlü malzemeyle doluydu. Eline aldığı Dalin şampuana baktı. Bunu Zara'ya alamazdı. Zara'ya farklı bir şey almalıydı. İnanc'ın eline aldığı bebek kolonyasına baktı. Sevgilisi kapığını kaldırdığı kolonyanın başlığını burnuna götürüyordu.

"Sana da Dalin almamı ister misin?"

İnanc kıkırdadı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Benim bebeğimsin ya ondan dedim. Saçlarını onunla yıkarım," diyerek raflara tekrar göz attı. Bebek yağını görünce onu da eline aldı. "Bunu da banyo sonrası vücuduna sürerim, bence alalım."

İnanc etrafına göz attı. İkisinden başka kimse yoktu. Sevgilisinin eline bir şaplak attı. "Biri seni duyacak!"

"Duysunlar," diyerek omuz silkti. İnsanları umursamadığını İnanc 11 zaman anlayacaktı? "Ne diyecekler? Vah vah, gençlerde edep haya kalmış."

Söz konusu kendisi olunca savunmasını çok rahat yapıyordu. "Kendini savunma şekline hayranım."

Doğu eline aldığı bebe yağını hafifçe salladı. "Sen bir de bununla sana masaj yaptığımda göreceksin beni. Parmaklarım bu konuda asla mütevazı olamazlar. Çıldıracaksın!"

"İstemiyorum."

"İstersin, istersin."

"Doğu!" İsyan ederek sonlandırmasını istedi. Nitekim inat eden sevgilisinin bebe yağının yanına Dalin şampuanını ve kolonyasını aldığını görünce şaşırdı. "Doğu sen delirdin mi?"

"Sanmıyorum. Bebeğime şampuan alıyorum."

"Hani bana trip atıyordun? Ne ara bebeğin oldum?"

"Şu an eski bebeğime alıyorum."

“Trip şeklin bile senin gibi arızalı. Allah’ın manyağı!”

Doğu cevap vermek yerine görevlinin onun için getirdiği sepete aldıklarını doldurdu. Tekrar kıyafet reyonunda soluğu alan ikili bu sefer daha alıcı gözüyle kıyafetleri yokladılar. İnanç kolunda sarkan müslin takımı almakta kararlıydı. Doğu’nun seçimi için ona yardımcı oldu. Birkaç takım ve tüllü renkli elbiseler, spor ayakkabı, babet ve sandaletler almıştı. Her birini ayına dikkat ederek özenle seçmişlerdi.

Alışveriş serüveni bittiği gibi yola çıktılar. Bir buçuk saat boyunca süren yolculuğu hastanede sonlandıracaklardı. Önce Doğu’nun sonuçlarını öğrenecek sonra Zara’nın yanına gideceklerdi. Sonrası İnanç’ın kaybettiği üç günü telafi etmesi için okul ve kütüphane arası mekik dokumakla geçecekti.

İnanç arkadaşlarına ve Demet Hanım’a doğrudan hastaneye gideceklerine dair kısa bir mesaj çekmiş, arkadaşlarının hepsi orada olacağını söylemişti. Doğu’yu yalnız bırakmayacaklarını biliyordu İnanç.

Sevgilisinin elini tutarak ona bakıp gülümsedi. Şimdi gülümsemeye ihtiyaçları vardı. Sonuçların sonrasında neler olacağını ilk defa kestiremiyordu İnanç.

Demet Hanım ve Şahin Bey iki kere aramış, Doğu ikisinin de telefonunu açmamıştı. Sonuçlar çıkana kadar kimseyle konuşmak istemiyordu. Pek yansıtmasa da hazır değildi. Gelecek destek cümleleri çekeceği acıyı asla hafifletmeyecekti.

Şayet sonuçlar korktuğu gibi çıkarsa Doğu onları asla affetmeyecek, İnanç’ı alıkoydukları için bizzat suçlayacaktı. Belki de hiçbir şey yapmayacak, sadece İnanç’a sarılıp hüngür hüngür ağlayacaktı.

Korku ciğerlerine nüfuz ederek kalp atışlarını değiştirmişti. Yolları geçtikçe, ışıkları arkalarında bıraktıkça yaşadıkları her şeyi arkalarında bırakamadıklarını idrak ediyordu.

Acı onları öldürmemiş, hasta etmişti. Acı onları öldürmemiş, süründürmüştü.

Arabayı hastanenin önüne park ettiğinde İnanç inmedi. Doğu da onunla beraber birkaç saniye dışarıyı izledi. İnanç’ın başı eğik kırılgan duruşunu görünce dayanamadı. Çenesinden yakalayıp kendine çekerek dudaklarına aklıkla sarıldı.

Dudağını uzun uzun öptü. Korkuyu hissetti, cesaret verdi. Yine de tatmin etmediğini bildi Doğu. İsteksizce dudaklarından kopru.

“Sonuçlar ne olursa olsun üzölmek yok bebeğim, söz mü?”

“Doğu...” diyerek adını acı içinde zikretti. Bu anı yaşamaktan hep korkmuştu. Ya onun acıları karşısında güçlü duramaz, ona destek olamazsa?

“Bana söz ver,” diye directi Doğu. “Sonuçlar ne olursa olsun üzölmek yok. Ağlamak yok, düşmek yok. Ben seninle ayaktayım, bunu hiç unutma.”

“Sen de korkuyorsun, değil mi?” diye sordu nemli gözleriyle. “Bana belli etmiyorsun ama korkuyorsun.”

Evet, korkuyordu. İnanç'a doyamadan girmek istemiyordu. Korktuğunu itiraf etmemek için tekrar dudağını öptü.

"Yanımda güçlü olman gerek. Ufaklık."

"Seni çok seviyorum..."

"Seni seviyorum, bebeğim..."

Arabadan ikisi de indi. El ele yürüdükleri yol dikenliydi. Her adım ayaklarına batarak onları acıya gark ediyordu. Birbirlerinden güç almasalar korku onları alaşağı ederdi.

Hastaneden içeri girdiklerinde arkadaşları arkalarından onları takip ediyordu. Doğu hiçbir şey söylemeden gelmelerine izin verdi. İnanç'ın şu an elinden gelen tek şey dua edip sevdiği adamın yanında olmaktır. Bundan daha fazlasını yapabilse yapacaktı.

Bu hastaneye hep onun için gelirken şimdi Doğu için geliyorlardı. Acılarla sınayan hayat, imtihanını en ağır yerden vuruyordu.

Doktorun kapısının önünde durduklarında hepsi sessizdi. Arda ilk defa ortamı yumuşatacak bir şey söylemiyor hatta herkesten daha sessiz duruyordu. Onun herkesten daha çok korktuğuna inandı İnanç.

"Siz burada bekleyin, ben raporları alıp geleceğim."

"Ben de geleceğim."

"Beni bekle, İnanç," diyerek dudaklarından bir öpücük daha aldıktan sonra açık kapıdan içeri girdi. Kapıyı kapatırken suçlu gibi gözlerini kaçırdı Doğu.

İnanç yeri dövercesine ayağını vurunca Şevval anında yanında bitip ellerinden tuttu.

"Sen iki kez ölümü yenmişsin... Bak o da sağlam sonuçlarla çıkacak bu hastaneden."

"Benden ne istediğinin farkında mı?"

Şevval'in arkasındaki iki adam endişesini saklamaya çalışsa da İnanç görüyordu. Kimse aptal veya kör değildi. Doğu'nun son zamanlarda yaşadıklarına ondan çok bu iki adam şahit olmuştu. Yine de ayakta kalmaya başlıyorlardı.

İnanç Gürmen kapının önünde bir o yana bir bu yana küçük voltalar atarak onu içeriye almayan adama sövüyordu. Doğu'nun onu gerisinde bırakmasından sıkılmıştı İnanç.

"Beni yine kırıyor!" diye ağlamaklı sesiyle konuştu.

Ellerini montunun cebine tıkaştırarak kendini dizginlemek istedi. Ancak parmağı sert bir cisme çarpınca duraksadı. Çatık kaşlarıyla cismi avuçladı. Ne olduğunu anlamak için elini cebinden çıkardı, avucunda küçük bir mücevher kutusu tutuyordu.

Şevval ile göz göze gelen İnanç, ne olduğunu kendi kendine sorduktan sonra kırmızı kutunun kapağını açtı ve bir yüzük buldu. Gözleri Şevval ve iki adamın üzerinde gezindi. Bu yüzüğün ne olduğunu, nasıl geldiğini biliyor olabiliyorlardı. Ancak onlar da şaşkın ve bir o kadar ilgiliydi.

İnanç yüzüğü iki parmağı arasında tuttu. O tuvalde çizdiği yüzükle

evlenme teklifini resmen etmişti ve İnanç o zaman ciddiye almamıştı. Şimdi her şey gerçektir. Doğu'nun ona aldığı yüzüğü parmağına usulca taktı. Parmağında ışıldayan pırlanta yüzükten gözlerini duyduğu kapı sesiyle alabildi.

Elinde sonuçlarla beliren Doğu kapıdan yavaş adımlarıyla çıktı. Tüm dünyasını altüst eden adama bakakaldı İnanç.

"İnanç..." derken ses tonu belirsizdi.

"Doğu?"

"Bebeğim... Özür dilerim..."

Neden?

Bazı zamanlarda bu soruyu sormak, verilecek bir yanıtın olmayışından ya da yanıtın absürt olacağı beklentisinden tepilirdi. Amber gözleri parmağındaki yüzükle kapı önünde nefesini tutmuş vaziyette onu izleyen Doğu arasında soluksuz bir gezintiye çıktı.

Bu adama *evet* demişti. Onunla heyecanlarını, inişli çıkışlı yaşayacağı hayatlarını birleştirecek kararı anında vermişti. Bir sonuç beklerken bambaşka bir kapıya çıkmışlardı.

"Doğu..."

Doğu yalnızca yüzüğe odaklıydı; zifiri gözlerinin tekinsizce parlaması onu ürkütüyor, kötü haber çanları kulağına çoktan yayılıyordu. İnanç Gürmen kulağını kapatıp sesleri sonsuza dek susturmak istedi. Oysa Doğu'nun bir mırıltısı bile bu acı dolu korkuyu dindirmeye yeterdi.

Aşk böyleydi işte, korkular ve sevinçler bir kelimeye tapabiliyordu.

"Bana sakın kaldıramayacağım acıları yükleme!" dedi dolu gözleriyle ona yalvarırken. Sesi az biraz sitemliydi.

"Hemen..." dedi ve durdu, gözleri tekrar İnanç'a kaydı. "Hemen kabul etmeni beklemiyordum."

Ona iyice sokuldu İnanç. Yüzüğü taktığı sol parmağı sevdiği adamın güzel dudaklarında bir öpücük temasıyla ısınırken, İnanç'ın gözlerindeki korku bir ateşe maruz kalmışçasına büyüyordu.

"Evet... Evet..." diye tekerrür etti İnanç durmaksızın.

Bu heyecan kutlanmaya değerken bir hastanede belirsiz sonuçlar yüzünden oluşan korkuların gölgesinde sığıntı gibi kalıyordu.

"Ben hep yanında olacağım," diye devam etti İnanç. Hiç bu kadar kararlı olmamıştı. "Yemin ederim seni asla bırakmayacağım!"

Doğu sevdiği kadının yüzünü avuç içine alarak burnunun ucuna bir öpücük bıraktı. "Göze aldığın şey bir ömür hayatına mal olacak, İnanç," derken hüznü gözlerinde ağırladı. Aniden değişen ifadelerinin İnanç'ı korkutmuşunu bildiği hâlde buna devam etti. "Cesaretini takdir etmeliyim. Ben bu kadar gözü kara bir kadını bulacağıma inanmıyordum. Beni seçtiğin için, bana katlandığın için teşekkür ederim. Bundan onur duydum."

Onunla dalga mı geçiyordu yoksa bir veda konuşması mıydı? Bilirsiniz, bu gibi durumlarda veda hep itelenen seçenek olur. İnanç Gürmen pataklayacağından emin olsa da dalga geçmesini tercih ederdi.

Veda... Bu dayanabileceği bir seçenek değildi.

"Korkmalı mıyım?"

"Neyden?" diye sordu Doğu. İnanç dışındakilerin sabırsızlıklarını fark ettiyse de ilgisi sevgilisinde olduğundan onların endişelerini almaya ötele-
mek zorunda kaldı.

"Sonuçlarından!" diye üstüne basarak söyledi. Sonunda çatlayarak yüzüne korkusunu haykırdı İnanç.

Doğu kaşlarını anladım der gibi kaldırıp indirdi. "Hı onlar mı? Benimle evlenmekten korktuğunu sandım."

"Doğu!"

"Bebeğim sonuçlarım temiz. Sağlıklı bir erkeğim." dediğinde çapkın edasıyla göz kırptı. "Bir ömür ikimize de yeteceğim merak etme."

Sersemleyen Gürmen kızı, anlık bir nedamet duymadan acımasızca üzerine yürüyen, korkusunu almak yerine ısrarla katlayan, bu sırada gündemine sonuçlarını almak yerine evliliği alan adamı hayretler içerisinde izledi.

Gözyaşları rengi solmuş yanaklarından aşağı inerek yüzünü al al edecek ısıyı yayarken, İnanç kollarını sıkıca sevdiği adamın beline sararak yüzünü göğsüne sakladı.

"Senden nefret ediyorum!"

"Ben de seni seviyorum, yavrum."

İnanç'ın gözyaşları durmak yerine daha çok akarken Doğu geri çekilip yüzünü tekrar avuç içine aldı. Gözyaşlarına sebep olmak istemiyordu.

Bu mutluluktan olsa bile.

"Bir daha ağlamana izin vermeyeceğim," diye söz verdi. İnanç sözünü çürütecek yaygarayı koparınca Doğu hunharca güldü.

"Ağlamayı kes, bebeğim!"

Vaziyetleri berbat hâlden sıyrılarak yerini güzelliklere bırakacakke-
Doğu Üzeyiroğlu'nun uslanmaz tavrıyla başa sardı.

"Ulan ahkâm keserken bile bebeğim diyorsun!" diyen Arda'nın hayretle çıkan sesi şaşkınlıklarını alarak gülmeye teşvik etti.

Gülmeyi bile o dakikalarda unuttu İnanç.

"Neden beni korkutuyorsun, Doğu?"

"Korkutmadım, seni geleceğimize hazırladım."

Bu gerçekten akıl almaz bir açıklamaydı. İnanç hınçla göğsüne yumruğunu indirdi. "Sen gerçekten çok kötüsün. Canımı teslim ettim. Hiç mi vicdanın sızlamadı?"

"Canına kurban olurum!"

İnanç onu göğsünden itip arkasındaki odaya izin alarak girdi. Sonuçları doktorla konuşmak onu gerçek anlamda rahatlatacağından bunu gözünü kırpmadan yaptı. Korktuğu cevapların dışında en azından içini rahatlatan sözler duymuş, doktora teşekkür ederek tekrar çıkmıştı.

Çıktığında ise onu tebrik eden arkadaşlarının ortasında kalmıştı. Evlilik tebriklerini hastane koridorunda sevgilisinin sonuçlarını beklerken

alacağını asla hayal etmemişti İnanç. Oysa büyük başlangıçlarına hastane odalarında adım atmıştı.

“Nikâhı başhekimin odasında kıymazsanız hatırım kalır.”

Yüzlerini gülümseten Arda olmasa anlık eğlencelerden mahrum kalacaklardı.

İnanç dirseğiyle Doğu'nun karnına bir minik bir darbe indirdi. “Bir de ondan şikâyetçisin.”

Doğu gözlerini devirdi, yüzüğü taktığı elini tutarak onu eve götürmek üzere yanında sürükledi. Arkadaşları yine arkasından gelirken İnanç merak ettiği Şevval'le mümkün olduğunca konuşuyordu.

Otoparka geldiklerinde bölündüler. Doğu ve İnanç birlikte giderken hemen arkadaki araçta da Ertu, Şevval ve Arda vardı. Sessizlik ikilinin dikkatini çekiyordu. Sebep bir yüzükle aniden hayatlarını birleştirme kararının alınmasıydı.

Aslında onlar hayatlarını bir yüzüğe bağlı kılmadan birleştirmişlerdi. Formaliteden yaşamayı sevmeyen Üzeyir, sırf geleneklerine bağlı ailelerinin rızası olsun diye onlara ayak uydurmayı yeğlemişti. Pişman da sayılmazdı. İnanç'ın parmağında yüzüğü gördüğünde yaşadığı his, daha önce tatmadığı aidiyet duygusuydu. Bir hayalden ibaret gördüğü gelecekleri adım adım gerçekleşiyordu.

İnanç Gürmen parmağını gözleri önünde havada asılı tuttu. Yüzüne yayılan sırıtışı anlatabilse duygularını hissettirecekti. Lakin kelimeleri tükenmişti. Dilinin bu denli tutulacağını bilmezdi.

Yaşamına bir adamla devam edecekti. Bu adam onun kocası, hayat arkadaşı, sırdaşı olacaktı. Ruhunun derinliklerinde kendini bulduğu adama tümüyle bağlanacaktı. Bağlarının bir gün kopabileceği düşüncelerini irdelemeden mutluluğunu yaşamaya baktı.

“Ben senin karın olacağım.”

“Evet, asil Gürmen yerine asil Üzeyiroğlu olacaksın.”

Gözlerini yoldan ayıran Doğu, İnanç'ın havada tuttuğu elini kapığı gibi dudağına götürüp bir öpücük kondurdu. Ardından bileğinden öptü. “Sana inanılmaz yakışıyorum, değil mi?” diye sordu yan aynaları kontrol ederek. Dikkatini dağıtan sevgilisinden gözlerini almakta güçlük çekiyordu. Baktığı her yerde gördüğü yüz gerçekti ve belki kısa bir zaman sonra hep yanında olacak, onu olmasını istediği yerde bulacaktı.

“Çok!” dedi kahkahası sevgilisinin sesine karşırken. Bileğine konan öpücükle tatlı bir sızıyı daha hissedince kızardı İnanç. Doğu'nun dokuşları onu çok hassaslaştırmıştı. Onu düşününce aklına üşüşenler hassas vücudunda farklı tepkilere yol açıyor, onu keşfettiği duygularla boğuştu- ran tutku dolu hisler doğru düşünmesini engelliyordu.

“Kendimi senin yanında hep daha iyi hissettim, İnanç Gürmen. Geçmişte bunu yanlış yorumlayıp sana zarar versem de çok sonra anladım. Anladıktan sonra hep seni istedim. Bu hastalık beni de ürküttü ama seni kaybetmek kadar değil.”

Avucunun içine yanağını sürttü İnanç. Bu his onu mavıtırıyordu. "Seni bazen anlayamıyorum, bazen çok kızıyorum, bazen çok üzüyorum ve sonra bunların geçeceğine inanıyorum. İnanmak istemediğimi tek sev kaybetmek."

Doğu öpmeye asla doyamayacağını bildiği dudagından masum bir öpücük aldı. "Asla!"

Tıklatılan cam sesiyle birbirlerinden ayrılan ikili onları çatık kaşlarıyla izleyen Arda'yı görünce üfleyerek nefeslerini verdiler.

Acaba Ertu ve Doğu haklı mıydı?

"Diyorum ki, Arda'yı bir eve hapsedip kontrolümüz altında mı tutsak? Gün içinde ihtiyaçlarını karşılarız."

İnanç teklifi karşısında inledi. "Ben böyle acımasız bir kocam olmasını istemiyorum." Yüksek sesiyle isyanı basıp arabadan indi. Şakasına bile tahammül edemedi İnanç. Aralarında fısır fısır konuşan Ertu ve Şevval'ı görünce onları rahatsız etmeden camı tıklatan yakın arkadaşına gözlerini dikti.

"Neden konuşmamıza müsaade etmiyorsun?"

Arda imayla kaşlarını kaldırdı. "Götüm donarken sıcak arabanızda yiyişmenizi izleyemem, şekerim," diye açıkladı ve yanlarına yaklaşıp İnanç'ın elini tutan dostuna montunu düzelterek gülümsedi. "Şimdi ailenin kalbine indirmeden önce alıştırarak anlat evleneceğinizi."

Doğu Üzeyiroğlu, dudagının bir kıyısı kıvrılırken gözlerini doğruca kapıya dikti. "Elbette öyle yapacağım!"

Güzel bir akşam yemeğinde evlilik kararlarını anlatabilir, onları ikna edebilirlerdi. Ancak İnanç önceliği babasına tanımak istiyordu. Annesinin her koşulda onun yanında oluşuyla güç bulmuş, babasının sırtını dönüşüyle gücünden olmuştu. Böylesine hayati bir konuda onun desteği olmadan ilerlemek istemiyordu. Yemekte aniden alacağı haberden sonra vereceği tepkiyi kestirmek zordu zira babası sürprizlerle dolu bir adamdı.

Aklına parmağındaki yüzük düşünce İnanç yüzüğünü çıkartmak için hareket etti. Ancak o anda evin kapısı açıldı ve yüzüğü çıkaramadan Demet Üzeyiroğlu'nu karşısında buldu.

Çalışma masasını dağıtırken bastığı Kontes gibi yerine sinip suçluymuşçasına gözlerini kaçırdı İnanç. Pat diye gelişen olaylar için suçlayamasa da onları bu duruma getiren Doğu'ya söylenmek istedi ancak sevgilisi onu fark edemeyecek kadar kendinden geçmiş görünüyordu.

Üzeyir sözüne bağlı kaldı. Sevdiği kadının elinden tutup havaya kaldırdı ve kararı annesiyle paylaştı.

"Anne biz evleniyoruz!"

Bombayı patlatan Doğu Üzeyiroğlu'na Arda gözlerini sıkıca kapatarak başını olumsuzca sallarken, İnanç Gürmen hayretler içerisinde bakakaldı. Arızalı herifin hiçbir şeyi düzgün yaptığı yoktu ki evlilik kararlarını düzgün bir şekilde anlatabilsin!

"Doğu!" diyerek ağlamaklı sesiyle isyanı bastı İnanç.

Demet Hanım'ın gözleri şaşkınlıkla ikisi üzerinde gidip geliyordu. Aldığı haberi sindirmeye esasında anlamaya çalışıyordu. "Neler oluyor burada?" diye sordu anlamsızlığın hüküm sürdüğü ifadesiyle.

Özel konuşmaları sebebiyle onları arkalarından takip eden Şevval ve Ertu, kapı ağzında annesine pat diye söyleyen Doğu yüzünden hayretler içerisinde kalmışlardı. Hiçbir fırsatı kaçırmayışı takdire şayandı.

"İçeri girmemize izin verseydin Doğu, bebeğin kaçmıyor ya..."

Şevval'in isyan dolu sesi adamın kulağını doldurduğunda içini ferahlatan kahkahayı bastı Doğu. "Biri yetmedi, diğeri de ortak oldu. Bu kadın bizi kışkırtıyor!"

Sözleri üzerine Şevval ona omuz darbesi atarak İnanç'la arasında kalan minicik mesafeden içeri girdi.

Annesinin kınayan ifadesine karşılık Doğu sevimlice sırıttı. "Takılıyorum, o da takıldığını biliyor."

"Şevval hamile Doğu, hemen üzülebilir."

Arkadaşları söylenerek onları arkalarında bırakınca Doğu kederli ifadesiyle İnanç'a yanaştı. "Bebeğim sence de fazla üzerime gelmediler mi?"

"Aksine az bile yaptılar!" dediğinde sevgilisinin elini çekiştirerek içeri soktu. Demet Üzeyiroğlu'nun manidar bakışları eşliğinde selamlaştı. Oğluyla evleneceği için ne düşünüyordu acaba?

Salon açıklığında sevgiliyle el ele yürüyen İnanç, anne babasını yan yana koltukta görünce duraksadı. Yüzüğünü hatırlayınca elini refleksiyle tam saklayacaktı ki Doğu elini çekiştirmesine müsaade etmeyerek hamlesini bertaraf etti.

"Bebeğim sakinleş, her şey kontrolüm altında."

İnanç ne dediğini anlamasa da dediğini yaparak sakinleşmeye çalıştı. Babasıyla göz göze geldiğinde birkaç saniye bakiştılar. Şefkat ve özlemi Yavuz Gürmen'in gözlerinde her daim görüyordu. İnanç o ifadeyi kızgınlığa rağmen hep görürdü. Acele adımlarıyla yanına yaklaşarak ona sıkıca sarıldı.

"Seni özledim, baba."

"Özleseydin beni tek bırakıp gitmezdin."

Latifelerini neşeli olduğu zamanlarda esirgemeyen babasına daha sıkı sarıldı. Yanaklarına sayısız öpücük kondurdu. "Seni o kadar çok özledim ki böyle öpmekten bıktıracağım."

"Babalar çocuklarından bıkmaz, İnanç."

İnanç kıkırdayarak babasını yanağından bir kez daha öpüp geri çekildi. "Seni denedim, Romeo."

O babasının hiç büyümeyen yaramaz kızıydı. En azından bir evlilik teklifi alana kadar. Kendi ayakları üzerinde sapasağlam duran kızını bir adama emanet edecekti. Bir gözü hep onun üzerinde olsa bile başka bir evde kendi yaşamını idame ettirecekti. Her şey çok zamansız gelse de o gün kapısına dayanmıştı.

Yavuz Gürmen gözlerinin içine bakmaya doyamadığı kızının alnına

bir öpücük kondurdu. "Tebrik ederim canım kızım, umarım çok mutlu olursun."

Tebriği babasından beklemeyen Gürmen kızı afalladı. Gayriihtivari çatılan kaşları hiçbir şey anlamadığının kanıtıydı. Ancak her şey apaşık ortadaydı. Gözleri bir arayış içinde Şahin Bey'e kaydı.

Babası gibi şefkat dolu gözleri ve neşenin sirayet ettiği kocaman gülüşü, burada bir şeyler döndüğünü gösteriyordu. Arayışına henüz bir cevap bulamadığından gözlerini annesine çevirdi. Annesi parmağındaki yüzüğe şaşkınlık ve mutluluk arası bir ifadeyle bakıyordu. Anneler habersiz görünse de babalar rahattı.

"Burada neler dönüyor?" diye sordu sonunda dayanamayarak. Sesi çatallaşmıştı.

Sorusunu sevgilisi oyunbaz sesiyle yanıtladı. "Kayınbabam pek uygun bir damat olmadığımı düşündüğü için babamla yine bir anlaşma yapıp bizi ayırmaları diye önce ikisinin onayını aldım. Evlenmemiz için."

Şahin Bey ve Yavuz Bey aynı anda gözlerini devirip, "Tehdit etti!" deyince İnanç gibi herkesin ağız şaşkınlıkla o şekline aldı.

"Seni kaçırmakla tehdit etti!" diye sözlerini devam ettiren Şahin Bey ayaklanıp yanına yaklaştı. Babası gibi tebrik ederek sıkıca sarıldı. Geri çekilmeden önce kulağına sessizce fısıldadı.

"Özellikle beni çok fazla baskı altında bıraktı. *Babanı ikna etmem için.* Yoksa seni ve Zara'yı kaçıracaktı. Mağdurum, İnanç."

Sevgilisi ve babaların dışında kimsenin şakaları kaldıracak gücü yoktu. Şayet takıldığını bilmeseyse Doğu'ya yüzüğü fırlatarak bütün ilişkilerini sonlandırabilirdi. Ancak Doğu böyle bir durumda babasını tehdit etmez, bu saygısızlığı yapmaz, onun gönlünü kırarak davranışlarda bulunarak ilişkilerine zarar vermeyi göze almazdı.

"İnanmış gibi," diyen Doğu tepkilerinin doğallığı karşısında mecal oldu. "Efendi gibi istedim. Tam bir Üzeyir moduna girdim. Orada olmaları gerekiyordu."

Tüm bunlar hangi süre zarfında gerçekleşmişti? İnanç'ın anlayamadığı, buydu. Yüzüğü daha bir saat önce takmıştı parmağına. "Nerede konuştun?" diye sordu İnanç. Şaşkınlık onun bir parçası olmayı hedeflemiş gibi bir türlü yakasını bırakmıyordu.

"*Sen banyodayken,*" diyemediği için ufak bir yalana başvurdu. "Sen uyurken aradım, onlarla görüntülü konuştum."

Anladığını belirterek bir süreliğine sessizliğe gömüldü. Annesi ve Demet Hanım'ın tebriklerini kabul ederken de düşünceliydi. Doğu kaşla göz arasında her şeyi hallediyor, planlar yapıyor fakat İnanç hiçbirini fark edemiyordu.

Dikkatsiz oluşundan epey rahatsızdı.

Enerjisinin düştüğünü hissedince, toparlanarak ortamın neşesine ayak uydurmaya çalıştı. Doğu'nun sonuçlarının temiz çıktığını söylemesi, ailelerinin korkularını silerek yüzlerini bir kez daha gülümsetmişti.

Şahin Bey kutlama yapmak için ailece dışarıda yemek yemeyi teklif etmiş, teklif kabul edilince belirlediği mekânda hemen rezervasyonu yaptırmıştı. Kalabalık yemekte nelerin konuşulacağı belliydi.

Evlilik ve bebek...

İnanç ve Şevval ortalarında oturttukları Yavuz Gürmen'le tatlı sohbetে koyuldular. Anne babasının sık sık Şevval'i arayarak nasıl olduğunu sorduklarını biliyordu. Yalova kaçamaklarında anne babasının evlerinde ağırlamak için teklifte bulunduklarını, Şevval'in rahatsızlık vermek istemediği için kendi evinde kalmayı daha uygun bulduğundan da haberdardı.

Şevval'le Ertu'nun gizli bakışmalarını Şahin Üzeyiroğlu'nun sorusu böldü. Arda'ya ne zaman evleneceğini sorarak hedefe koydu. Ancak Arda Özer asla şaşmazdı. Ortam eğlenceye dönünce Doğu izin isteyerek salondan verandaya geçti ve gözden kayboldu. Arkasından bakmakla kalan İnanç gitmek isteyen yanını bastırdı. Ailesine yeni kavuşmuştu ve hasretini giderememişti.

Doğu nasıl olsa geri gelecekti.

"Eee Şahin Bey, düğün gününü de kararlaştırdınız mı?"

Sorusunun hemen üstüne Ertu'nun tıslarcasına güldüğünü işiten Demet gözlerini kısınca hızla ellerini havaya kaldırıp teslim oldu.

"Yemin ederim yüzük ve düğünden haberim yoktu."

Şevval benim de der gibi elini kaldırdı.

"Bana da hiç bakma Demetciğim, ben de dış kapının dış mandalıyım Ertu ve Şevval gibi," diyerek kendilerini gelecek bombalardan korumak adına gerekli açıklamayı yaptı Arda. Omuz silkerek yaptığı açıklama onu pür dikkat izleyen iki babayı güldürdü.

İnanç kalabalığın içinde kendini daha mutlu hissediyordu. Kalabalık sofraları, kalabalık aile toplanmalarını, yakın arkadaş ve ailelerin kuvvetli bağını oldum olası seviyordu.

Mutluluk, annelerin hesap sorması ve kandırıldıklarına dair nutuk çekmesiyle kısa sürdü. Kırmızı alarm veren tartışma alevlenip onu yakmadan Doğu gibi buradan kaçmalıydı. Kahvelerle onlara yaklaşan Ayfer'e minnetle baktı. İşte kurtuluşuna vesile olacak kahramanı geliyordu. Kontrollü davranmaya dikkat ederek yerinden kalktı. Ayfer'in tepsisinden bir fincan kahve kapıp ortalığa acemice gülümseyerek kaçışını duyurdu.

"Ben bunu Doğu'ya verip geliyorum."

Hayır, onlardan kaçıyorsun!

İç sesini susturmayı başararak Doğu'nun az önce gözden kaybolduğu yöne doğru yol aldı.

"Kaç gelin hanım, kaç."

Kaynanalık damarları tutuşan kadına omzunun üzerinden manidar bir bakış attı. Açık sözlü kaynanaları seviyordu İnanç. Yıllardır yanında yaşadığı kadınla nasıl bir gelin kaynana olacaklarını biliyordu. Onun gibi tatlı ve sevgi dolu bir kadın kaynanası olacağı için kalbi rahattı.

Acele adımlarıyla verandaya kaçtı. Tartışma sesleri daha da yükselirken fincanı masaya bırakıp yavaş adımlarla bahçeye geçti.

Doğu Üzeyiroğlu'nun geniş omuzları kollarını her hareket edişinde geriliyordu. Keskin soğuğa dirençli gibi görünen adam montsuzdu ve sigarasını yine keyifle içiyordu. İnanc bu şekilde dışarı çıksa onu çoktan kovalardı.

Soğuk onu tir tir titreterek dengesini bozuyor, kardan kayganlaşmış toprak koruyamadığı dengesini altüst ediyordu. İnanc buna ancak bir şekilde son verebilirdi. Dikkatli adımlarla yanına yaklaştığı adamın karnına kollarını sararak dengesini buldu. Artık güvendeydi. Üzeyir onun düşmesine izin vermezdi.

Şakağını gerilmiş omurgasına yaslayarak gözlerini yumdu.

"Sigara içiyorum bebeğim, sana defalarca söyled..."

Sitemiyle hücum eden Doğu'nun sözlerini kesti İnanc. "Umurumda değil, kocama sarılmak istiyorum." Son cümle hiç hesaptan yokken ağzından kaçırılmıştı. İnanc kendine şaşırdı.

"Siktir!" diyen Doğu yarılacağı sigarayı küllükte söndürdü. "Bu çok güzeldi lan." İnanc'a dönerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. Kocam sıfatını zikreden dudagından uzun soluklu öpücüğünü kapı.

Bu kadın onu cayır cayır yakıyor fakat nasıl oluyorsa canını asla acıtmıyordu.

İnanc geri çekildiğinde ağzına gelen zehir gibi tatla kaşlarını çattı. "Tamam... Şey, bir daha sigarayı bitirdiğin gibi öpme."

"Beni heyecanlandırma o zaman."

Cevap vermeden önce sevgilisinin yüzüne şefkatle baktı. Çok kısa bir süre sonra bu adam kocası olacaktı. Kocam deyişi hissettiği heyecanın bir getirisiydi ve İnanc o heyecanı sevmişti.

"Nasıl haberim olmadan bunca şeyi hallettin?"

"Sihirli parmaklarımın olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Doğu hınzırca. Hızını alamayıp kulağına doğru eğildi ve kışkırtıcı ses tonuyla onu sıkıştırdı. "Aslında sen çok iyi biliyorsun!"

Yanakları ateşe maruz kalmış gibi al al oldu. Kışkırtıcı sözlerin ateşten bir farkı yokken hem de. Teması eskisinden daha sıcaktı. İnanc öpücüklerle başlayan temasın öpücükle bitmesinden hoşlanmayacak hâle gelmişti. Sevdiği adamın ondan farksız olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

İnanc dudaklarını boynuna bastırıp üst üste öpücükler kondurarak onu sızlatan çilesine sevgilisini de ortak etti. Tatilde baş başa kaldıkları süreyi iyi değerlendirdiğine inanıyordu. Yoksa şimdi bir kaçırma girişimi için daha planları hızlıca kurardı.

"Kokuna ölüyorum lan."

İçini çekişine istemsizce gülümsedi İnanc. "Sensiz kalınca kendimi tehlikede hissediyorum, Doğu. Bir daha beni yalnız bırakma." Kederli sesiyle isteğini belirtti. Sigaranın kokusu onu rahatsız etse de üzerinde durmadı.

“Babamı nasıl ikna ettin?”

“Bu sefer zor olmadı diyelim.” Geri çekilip yüzüne çocukça bir tebessüm yerleştirdi Doğu.

“Ya babam hayır deseydi? Ya yine ayrılıydık? Beni unutsaydın?”

Babası dışındaki soruların ihtimali sıfırdı. İnanılmaz bir öfkenin içine dolduğunu hissetti Doğu. Bunca şeyden sonra bu soruları sorarak onu delirtmek mi istiyordu?

“Ulan seni unutmak için kalbime rüşvet mi vereyim?” dedi öfkeyle yükselerek. “Ne unutmam? Babam vermese seni kaçırdım.”

İnanç'ın daha neler bakışlarına karşılık homurdandı Doğu. “Yemin ederim şimdi sevdiği kızla evlenmek için kaçırılanları daha iyi anlıyorum. Allah belamı versin ki anlıyorum.”

“Belki ama sonra kadınlar çok üzülüyor ailesine yaşattığı acı durum için.”

“Umurumda değil.”

“Bencillik etme, Doğu.”

“Ciddiyim. Geleneğe göreneğe saygı duyup adamakıllı istiyoruz. Her şeye hayır diyor. Lan ben seninle evlenmiyorum, kızınla evleniyorum. Sen niye hayır diyorsun?” Kendi kendine konuşan Doğu sonunda bir varsayımına ulaştı. “Babalar çok cins.”

Kendini vurduğundan, yarın tüm bu süreci kızı doğarsa yaşayacağından hatta oğlu için çabalayacağından habersiz miydi yoksa işine mi gelmiyordu?

“Yarın her şartta ve koşulda kızını, oğlunu, damadını, gelinini destekleyecek misin?”

Doğu tıslayarak güldü. “Tabii ki lan. Çocuklarımdan anası sen olacak-sın. İyi çocuklar olacağından kuşku yok. Onların ahlakını bozarsa ancak ben bozarım. O zaman devreye sen girersin.”

“Seni anlamakta güçlük çekiyorum bazen.”

Doğu şakacı tavrını bir kenara bırakarak ciddiyete büründü. “Senin gibi güzel, şefkatli ve akıllı çocuklarımdan olmasını çok isterim elbette. Anesi gibi tıp okumalarını da isterim. Geleceğe umut vaat eden, güçlü ve yarınlarını garantiye alan, vatanına hizmet eden evlatlar olmaları beni her şeyden daha çok mutlu eder.”

“Bunları duymak beni daha çok mutlu etti.”

“Beni tanımasaydın okulun sorunsuz ilerlerdi. Emeklerin bu kadar ziyan olmazdı ama söz veriyorum elimden geleni yapacağım.” Avuç içine bir sürü öpücük kondurdu Doğu. Sonra nefes almadan devam etti. “Bir an önce evlenmemiz gerek çünkü derslerine odaklanmanı istiyorum. Artık benim için endişelenmeni istemiyorum. Zor bir gelecek seni bekliyor ve sen çok çalışmalısın. Ben de o sıralarda sana bol bol moral veririm.”

Gıdıklayan avuç içi onu güldürdü. “Toparlayacağım, yani öyle umuyorum.”

“Okuduğun bölüm çok kıymetli, emeklerinin boşa gitmesini asla istemiyorum.”

“Evet, beni kaçırmıyaydın Harem’le çok güzel ilerlerdik.”

Doğu sevmediği adamın ismini duymazdan gelerek İnanç’a aşkla bakmaya devam etti. “Sen geç saatlere kadar derslerine çalışırken kocan olarak sana süt ısıtıyorum. Beni not defterin olarak kullanabilirsin. kulağa çok şehvetli geliyor.”

Duymayı beklemediği sözler onu hunharca güldürdü. Gözlerini bir an olsun kırpmadan izleyen Doğu’ya cilvesiyle yanaştı.

“Sonra peki?”

“Sonra yazmaktan ve not tutmaktan uyuşan parmaklarına masaj yaparım dudaklarımla. Onların yorulmasına engel olurum.” diyerek parmaklarını tek tek öptü.

Bu süre zarfında o kadar sabırlı, yavaş ve etkileyiciydi ki İnanç yerinde kıpırdanıp durdu. “Sonra peki?” diye sordu, cesareti kırılma da devam ettirdi.

“Tabii ben çok sabırsız bir adamım biliyorsun. Gözlerin çok yorulacağı için hâliyle gözlerini de öpeceğim. Eh, kalıyor mu orada dudakların! Onları da öptüm mü gerisi odamızda, yatağımızda biter. Gerçi bana senin çalışma masan bile yeter.”

İnanç gözlerini yumup tekrar açtı. “Desene o sene tüm sınavlardan kalacağım.”

“Aklını başından alacağımı biliyorum bebeğim ama sana söz veriyorum, sevişirken bile seni ders çalıştıracacağım.”

Yüksek kahkahası koca bahçede yankılanırken Doğu haylazca gülümsemeye devam etti.

“Sen tam bir pisliksin.”

“Ve bu pisliğe bayılıyorsun.”

“Hem de ölürcesine bayılıyorum.”

Doğu ellerinden sıkıca tutarken yarınları için yaptığı planı kısaca anlattı. “Ben bir ay sonra evlenelim diyorum. Söz, nişan, kına... Bunlar geç. Direkt evlenelim istiyorum ama baban bir yıl sonra diyor. Onu ikna etmelisin.”

“Ne? Bir yıl mı?”

“Seni kaçırdıysam nikâhı da gizlice basarım, İnanç.”

“Üzeyir?”

“Beni duydun, her şey aleyhimize işlemeyen ipleri tutmalıyız.”

“Babam bir yıl dediyse sözünden dönmez.”

“Döndürürüz Tatlı Şeytan, biz seninle her şeyi beraber yaparız.”

“Bebeğim biraz ağırdan alalım.”

“Hayır, İnanç Üzeyiroğlu. Babanı ikna et. Bir ay sonra evleniyoruz!”

Üzeyiroğlu Ailesi

5 yıl sonra
19 Şubat

Beyler, sizi temin ederim ki bir erkeğin âşık olduğu kadınla evlenip aile kurması mükemmel bir şey...

Öyle mükemmel ki pek çok zorluklar atlatılmış, her bariyer güçlerin birleşimiyle yıkılmış, zor imtihanlardan geçmişlerdi; nihayetinde sevdiği kadını bir daha bırakmamak üzere hayatına ve kütüğüne almıştı. Doğu'nun bu hayatta sahip olamayacağı tüm güzellikleri ona bahşetmişti İnanç Üzeyiroğlu.

Mutluydu, huzurluydu, en önemlisi de hâlâ çok âşıktı. O kadına çıldırasıya âşık ve tutkuluydu. O tutku bir bebekle son bulmuş sayılsa da cehennem ateşi gibi yeniden güçlenmiş ve ikisini yakacak güce erişmişti.

Bugün oğluyla süpermarkete gidecek kadar güzel ilerlemişlerdi.

Bebek taşıma askısını dikkatlice omzuna takan Doğu Üzeyiroğlu, kemerlerini sırtında bağladı. Oğlunu oto koltuğundan aldıktan sonra taşıma yuvasına yerleştirdi. Yüzünü özellikle öne döndürmüştü ki her şeyi görebilsin.

Zara'nın kendi başına arabadan inip arkasında onu beklediğini biliyordu. Çantasını koluna takan küçük canavar, hazırlanma merasiminde hep sessiz kalır, sonra beklediği için ağabeyinin burnundan getirirdi.

Şubat kışı çetin geçiyor, sıcak arabadan inip soğuk havaya aniden karşan çocukların hastalanmalarından korkuyordu. Taha yeni bir hastalık süreci atlatalı çok olmamıştı. Doğu hastanede geçirdikleri günlerin olmasını dilese de bunun artık normalleri olduğunu kabul etmişti.

Önce oğlunu sonra da arabanın arka koltuğunu kontrol etti, eksik bir şey olmadığına kanaat getirdiğinde kapıyı kapattı. İnanç, oğlunu terlemeyeceği ve üşütmeyeceği şekilde giydirdiği için Doğu kaygısızdı. Taha küçük elini başının üzerinden uzatarak her zamanki gibi sakallarını oyuncağı hâline getirirken Doğu parmaklarına ufak ufak öpücükler konduruyordu.

Taha bundan keyif almış olacak ki daha çok babasıyla uğraşınca Doğu tebessüm etti. "Bekle babacığım," derken cebini yokluyordu. Cüzdanını bulamayınca kız kardeşine seslendi. "Zara, cüzdanımı aldın mı?"

"Evet, elimde."

"Alışveriş listesi sende mi?"

"Evet, ağabey."

"O zaman tamamız, bir eksigimiz yok."

Arabayı kilitledi ve onu sabırla bekleyen kız kardeşinin elinden tuta-

rak süpermarketin giriş kapısına doğru yürüdü. "Hadi yapalım şu alışverişini," diyerek yeni bir maraton için kız kardeşini sürükledi.

"Zara hiçbir şeyi unutmayalım sonra İnanç'tan laf ısıtıyorum"

Zara sıkılmış gibi ofladı. "Sana son kez listeyi kontrol et diyorum"

"Eee, ediyorum."

"Etmiyorsun."

"Allah Allah..."

Doğu adımlarına ara verince, Zara da adım atmayı bırakıp kafasını kaldırdı ve ağabeyiyle göz göze geldi. Bunu sürekli yaşadıkları için ikisi de artık ne olacağını biliyordu.

Zara bazı zamanlarda yaşından büyük bir çocuk gibi konuşur. Doğu hayret içinde kalırdı. Kaldı ki bu kız kardeşine ilk yenilişi değildi. İnanç'tan sonra Zara'ya da yenilmeyi öğrenmişti Doğu. Dağ gibi büyüyen yenilgiler listesine yeni bir tanesini eklemek için kız kardeşine kasten sataştı.

"Sen nasıl dikkat etmediğimi söylersin, Zara?"

"Etmiyorsun," diye diretti. "Sana laf atan kadınlardan kaçtığın için hemen gidiyoruz."

"Karıma ihanet edemem."

"Ne?"

"Yürü hadi yürü," diye söylenerek yürümeye devam etti Doğu. "Bana laf yetiştireceğine elindeki listeye odaklan."

"Sanki bana hazırlık yapıyorsun."

"Yengen zaten sana hazırlık yapıyor prenses, bir hafta bizde kalacaksın ya hani."

Zara işine gelmeyince söylediklerini duymazdan gelir, Doğu da üzerine gitmek yerine onu kendiyle baş başa bırakırdı. Kız kardeşi yine sessizleşince Doğu, kafası durmadan sağa sola oynayan ve etrafı merakla izleyer oğlunun elini tutarak yanında olduğunu hissettirdi. Bunu sözcüklerle de yaptı çünkü İnanç ondan bunu istemişti.

Doğu kız kardeşinin elinden tutarak yürürken öte yandan oğluna ne den geldiklerini ve neler yapacaklarını anlatıyordu. Zamanında Zara'ya farkında olmadan yaptığı şeyi bugün oğluna bilinçli bir baba olarak yapıyordu.

Markete girdiler, Zara her zamanki gibi çocuklara ayrılan minik alışveriş sepetini alırken, Doğu büyük sepeti sürükleyerek pasta malzemeleri reyonuna geçti. Kardeşinden aldığı listeye göre reyondan her şeyi tek tek seçip sepete bıraktı.

Abur cuburlar için cips ve çikolata reyonuna geçen kız kardeşi sınırları yokmuşçasına sepete istediklerini teker teker ekliyor, biraz sonra ağabeyinin çıkaracağını bilmesine rağmen şansını sinsice deniyordu. Doğu kız kardeşinden çok uzaklaşmadan listeye göre sepeti doldururken yine oğluyla konuşuyordu.

"Senin canın ne istiyor oğlum, baban sana ne alsın?"

Oğlunun sesini bir kadının nazik sesi bastırdı. “Maşallah çok tatlı.”

“Öyledir,” diyerek yanlarında bitiverdi Zara.

Sarı saçlarını arkasına savuran kadın eğilip Zara’nın çenesini sevdi. “Yaaa, küçük kardeşini nasıl da seviyor. Çok tatlısın.”

“Ablası değilim,” diyen Zara çenesini elinden nazikçe kurtardı. “Halasıyım.”

“Ah...” diyen kadın nötr bir enerji hissedince özür dileyerek doğruldu. Doğu’yu bir kez daha alıcı yeşil gözleriyle süzdükten sonra alışverişine devam etti. Kadın uzaklaştığı gibi Doğu kardeşine eğilerek kısık sesle uyardı.

“Aniden arkamda belirme, ödüm kopuyor.”

“Seni kurtarıyorum.”

“Farkındayım.”

“Jaya... Jaya...”

Taha konuşmalarını seslenmesiyle böldü. Hâlâ Zara’ya hala diyemiyor, adını da yarım yamalak söyleyebiliyordu. Taha henüz on dört aylıktı. On dört aydır Doğu ve İnanç’ın hem gecesine hem de gündüzüne hükmediyordu.

“Ne istiyor?”

Zara’nın sorusunu imayla cevapladı Doğu. “Sanırım seninle konuşmak istiyor. Hani onu öpmedin ya!”

“Arabadayken öptüm,” diye çattı Zara. “On kere öpecek değiliz ya!”

Sepetiyle onlardan uzaklaşırken Doğu arkasından seslendi. “Artist! Gerekirse yirmi kere öpeceksin,” dedikten sonra bakışlarını oğluna indirdi. “Sen tam bir halacısın ama halan seni ikinci plana atıyor oğlum, görüyor musun?”

“Babbaaa.”

“Baban yesin lan seni,” dediğinde sepetini ittirerek Zara’nın arkasından gitti.

Kız kardeşinin Batu’nun kopyası olduğunu gerek yüzünün gerek huyunun benzerliğiyle onu arattığını artık kabul ediyordu Doğu. Erkek kardeşyle yaşadıkları her şeyi Zara’yla yaşamaya başlamıştı ve bu durum her ne kadar güzelse bir o kadar da incitiyordu.

Batu olsaydı İnanç hayatında olmazdı... Ama Batu olsaydı Zara hayatlarında olduğu için Doğu olmazdı. Her şeyin çok daha farklı olmasını isterdi Doğu. Zara’nın ölen ağabeyini tanımasını çok isterdi.

Gittiğin yerde mutlu ol, kardeşim.

Zara’nın sepetine jelibonları koyduğunu fark ettiğinde onu bir kez daha uyardı. “Yasaklı listesinde olanları almıyoruz, Zara.”

“Oğluna alıyorsun ama.”

“Seni cadı hala!”

Zara sepetine koyduğu jelibonu bırakmak yerine sepetine tekrar koyunca Doğu hızlı bir hareketle jelibonu geri çıkardı. Raftaki yerine bira-

kırken, "Sepeti doldurmuşsunuz yine küçük hanım. Bunlar fazla değil mi?" diye söylendi.

"Abim değil misin?"

"Öyle ama yemen zararlı. Babam bunları yediğini görse ikimizi de keser."

"Ben istiyorum."

"Üç abur cubur hakkın var, Zara. İnanç sevdiğin tatlıları yapacak zaten."

Baba olduktan sonra yediklerine içtiklerine daha dikkat eder olmuştu. Kız kardeşinin zararlı yiyeceklerle beslenmesini hiç istemiyor fakat bazı zamanlarda çok direttiği için onu kırmak da istemiyordu. Sadece araya belirli bir sınır koyarak canı ne istiyorsa alıyordu.

"Anne, Jaya anne."

Annesinin ismi geçince sayıklayan oğlunun çenesini sevdi Doğu. "Ben de anneni çok özledim," dedi huşu içinde. "Bir an önce alışverişi bitirelim de karıma kavuşayım."

Zara huysuzlanarak, "Canım istiyor," diye belirtti. Çatık kaşlarıyla gözlerini Doğu'ya dikti. Ona istediğini yaptıramadığında kötü kötü bakarak suçlu hissettirmeye çalışıyordu.

"Ya bisküviler ya da bunlar," diyen Doğu, oyununa kanmadığını gösterdi. "Bir seçim hakkın var. Ayrıca cipsten sadece bir paket yiyebilirsin. Seninle her seferinde bunun kavgasını yapmaktan yoruldum."

Zara dudaklarını büzerek arkasını ağabeyine döndü ve abur cubur reyonundan ayrılıp rotasını unlu mamullerine çevirdi. Doğu kız kardeşini gözden kaybetmemeye özen göstererek meyve reyonuna yöneldi. Zara Hanım sevdiği ekleri alırken Doğu meyve ve sebzeleri halledecekti. İnanç özellikle meyve ve sebzede eksiklik istememişti.

Alınını kaşırken elindeki listeyi kontrol etti Doğu. "Taha, eksik malzemelerle eve dönmememiz gerek. Annen çok kızınca kavga ediyoruz." Bir poşet kapıp önce sebzeleri sonra meyveleri halletti. Hepsini yeterince alıp sepetine teker teker eklerken listeyi tekrar kontrol etti. İnanç'ın özellikle almak istediklerini kırmızıyla yazmasına gülümsedi.

Bir doktora göre el yazısı oldukça güzeldi.

"Avokado almamışız, annenin en sevdiği avokadoları alalım bakalım, babacığım."

Avokado özellikle kırmızıyla yazılmış, almadan eve gittiği takdirde büyük felakete maruz kalacağı belirtilmişti. Bir poşet daha kapan Doğu avokadoları özenle seçiyor, sert olanlardan kaçınıyordu.

"Olgun olanlar daha lezzetlidir."

Yabancı bir kadının sesi duyduğunda oğluyla beraber aynı anda kafasını sağ tarafa çevirdi Doğu. Esmer, yeşil gözlü, ince kaşlı ve epey dişli bir

* Yumuşak, hamurlu bir tatlıdır. Genel olarak içinde vanilyalı krema vardır ve üstü çikolata kaplıdır. «Éclair». Fransızca'da şimşek patlaması anlamına gelmektedir. Adını bir lokmada kolayca yenilmesinden almıştır.

kadın görünce gerildi. Taha'nın bile dikkatini çekmişti. Belki de sebebi buram buram kokan parfümüydü, belki de sesindeki kadınsı tondü. Sebebi üzerinde durmuyor, Taha'yla hâlâ kadını izliyorlardı.

Kadın seçtiği avokadolarıdan birini ona doğru uzattığında Doğu ve oğlunun bakışları aynı anda kadının eline indi. İnce, uzun ve esmer tenine yakışan bordo ojeleriyle adeta göz dolduruyordu. Doğu anında toparlandı ve nezaketini bozmadan kadının uzattığı avokadoyu alıp yerine koydu.

"Karım böyle seviyor."

Söylediklerini duymazdan gelen esmer kadın, sohbeti bitirmeye pek niyetli olmamalıydı ki ilgisini Taha'ya vererek sohbeti biraz daha uzun tuttu. "Oğlunuz aşırı tatlı, size çok benziyor."

Kadın bu sırada seçtiği avokadoları poşetine ağır ağır dolduruyordu.

"Karıma benzetirler daha çok."

Koca bir yalan: Taha babasının kopyasıydı ve Doğu bununla aşırı gurur duyardı.

Samimiyet kurmaktan vazgeçmeyeceğini iç gıdıklayan kadınsı kahkahasını attığında anlamıştı. Şimdi Doğu'ya bakıyor, açık bir kapı bırakıyordu. "Annesini görmedim," derken onu alıcı gözleriyle ağır ağır süzüyordu. "Ama sizi çok net görüyorum."

Doğu açık açık ona yürümesine dayanamayarak, adeta bir arena savışçısı gibi gururla elini kaldırıp şanlı yüzüğünü gösterdi. "Benim karım var lan!"

Avokado poşetini alelacele sepetine ekleyerek kadının yanından hızla uzaklaşırken yüz ifadesindeki şoku arkasında bırakmıştı Doğu. Marketin içinde kız kardeşini aradı. En zor anında Zara neredeydi? Kadın kokusu aldığı an bir sincap gibi yanında biten küçük cadı tam olarak ne haltların peşindeydi? Doğu unlu mamulleri geçip oyuncak bölümüne geldiğinde aradığı kardeşini kendisine toka seçerken buldu. Hızla sepetini oraya doğru sürükledi.

"Az önceki kadını gördün mü?"

"Evet."

"Neden gelip beni kurtarmadın?"

"Çocuk musun?"

"Evet, çocuğum," dedi Doğu gardını alarak. Kadının güzelliği bir tarafta, öz güveni öyle yüksekti ki tutkusunu istemese de hissetmişti Doğu. Biraz daha kalsaydı ruhuna sardığı zırhı yıkamasa da sallayacaktı.

Zara kıkırdayınca homurdandı. "Hadi gidiyoruz," diyerek kalan eksikleri almak için önce şarküteri bölümüne hemen ardından kasaya doğru ilerlediler. Huysuzlanan oğlunu sakinleştirmek için bir oynayıp bir sepeti boşaltmıştı Doğu. Kasadan geçenleri listeden kontrol ederken, öte yandan her şeyi poşetleyip sepete geri dolduruyordu. Ödemeyi yaptıktan sonra Zara'yı sepete bindirdi, böylece o Taha'yı oyalarken Doğu otoparka kadar gidebilecekti.

Taha açık havada biraz sakinleşmişti. Sepettekileri arabanın bagajına yüklemeyen önce oğlunu ve Zara'yı arka koltuktaki oto koltuğuna yerleştirdi. Taha'nın emniyet kemerlerinden emin olunca kapıyı kapatıp kalan poşetlerle ilgilenmişti. Bir vaka daha gerçekleşmeden işini bitirip arabaya atladı ve hızla yola çıktı. Trafikte karışığında hızını düşürmüştü.

Dikiz aynasından arkadakileri kontrol ettiğinde Zara ile Taha'nın beraber oynadıklarını fark etti. İnanç Üzeyiroğlu yıllık iznindeydi ve tatile gitmek yerine evde arkadaşlarıyla vakit geçirmek istediğini söylemişti. Zara'nın da bir hafta onlarda kalmasını istemiş, yarın akşam için de dostlarını yemeğe davet etmişti.

Arda onu arayınca cevap vererek arabada yankılanan sesi dinledi.

"Sana bir dosya attım, onları incelemen gerek."

"Yoldayım, eve geçtiğimde bakarım. Çok mu acil?"

Arda cevap vereceği sırada Zara heyecanla atıldı. "Arda amca?"

"Söyle, ballı turtam."

"Bana istediğim saati aldın mı?"

"Aldım güzelim aldım, yarın akşam getireceğim."

Doğu dikiz aynasından baktığı kardeşinin neşeyle cıvıladığını, Taha'ya hediyesinin geleceğini söylediğini sessizce dinledi. Yine bir şeylerin peşindeydi. "Ne saati, Arda?"

"Beğendiği bir saat varmış, geçen gün almam için fotoğrafını attı. Ben de aldım, ne oldu ki?"

Doğu burnundan nefesini hızlıca verdi. "Sana istediği her şeyi alma demedim mi? Şımarıyor lan sonra."

"Sen işine bak," diyerek onu geçiştirdi Arda. "Attığım dosyaya mutlaka göz atmalısın. Hafta sonu İzmir'e gidebiliriz."

"İnanç izinli oğlum, hafta sonu gelemem."

"Sorunu çözersen gitmeyiz, Doğucuğum."

"Tamam, eve geçtiğimde konuşuruz."

Telefonu kapatarak yoluna devam etti. Taha'nın mızızlanmaya başlaması Doğu'yu normal zamanlarda gererdi ama yanında Zara olduğu için çabuk sakinleşeceğine inanıyordu. Ancak durum oğlu ve kendisinin aleyhine olacak şekilde ilerlemeye başladığında Doğu arabayı neredeyse sağa çekip inecekti.

"Başım şişti Taha, sus!"

"Lan Zara, oğluma bağırma."

"O da ağlamasın."

"O daha küçük, koltukta sıkıldığı için mızızlanıyor."

"Mızızlanmıyor, beynimi yedi bitirdi. Hiçbir şeyi beğenmiyor, onu öpüyorum durmuyor. Oyuncağını veriyorum susmuyor. Jaya diyor, annii diyor, baba diyor... Offf! Başım şişti!"

"Kızım sen küçükken bana, yengene, anne babamıza neler yaptığını biliyor musun? Taha yine sakin bir çocuk, sen gece gündüz ağlıyordun."

Gece gündüz bir şeyler istiyordun. Naz'ı dövdün lan üç yaşında. Ertu bir daha kızını senin yanına getirmedii."

"Abartma, abicik."

"Videolarınız var, sana izletirim."

O andan sonra Zara sustu, Taha mızızlanmaya devam ederek Doğu'ya zor anlar yaşattı. Ya altını kirletmişti ya da acıkmış olmalıydı. Doğu hızını biraz artırarak eve yol aldı.

İnanç'ın aramasına cevap vermiş, idare ettiklerini söyleyerek geri kapatmıştı. Bu idarenin hala ve yeğen atışması olduğunu İnanç Üzeyiroğlu'nun az çok anladığını biliyordu.

Yol bitip eve vardığında ne kontağı kapatacak ne de nefes alacak süreyi bulamadı Doğu. İmdadına kapı görevlisi yetişmiş, Zara'yla beraber poşetleri eve taşımıştı. Doğu bu esnada çığlığı basarak ağlayan oğlunu emniyet kemerinden kurtarmıştı. Onu arabadan çıkardığı an sakinleşse de ara ara ağlamaya devam etmişti. Kalan eşyaları içeriye taşıyan Doğu, kapı görevlisine teşekkür ederek gitmesini beklerken İnanç kapıya kadar gelmişti.

Doğu onu gördüğü an, "İşte doğdu güneşim," diyerek nefesini koyuverdi. Çocuk felaketinden sonra onu durgunlaştıracak ve sakinleştirecek tek şey bu kadındı. Bu güzel kadın şimdi kollarındaki oğlunu alıyor, yanına tatlı öpücüğünü kondurarak tüm yorgunluğunu silip atıyordu.

Doğu Üzeyiroğlu buna yaşamak diyordu.

"Bebeğim hoş geldin," diyerek Zara'ya sarıldı İnanç. "Bu hafta için hazır mısın?"

Göz ucuyla yeğenini inceledikten sonra, "Evet..." yanıtını veren Zara, abur cubur poşetini alıp içeri girerken İnanç huysuz oğluyla ilgilenmeye başladı.

Yanağını ısırmaya çalışan oğlunu durdurmadan önce, "Canım oğlum sen anneni mi özledin?" diye sordu. Taha'nın cevabı şiddetle yanağını ısırma oldu. İçten kahkahasını izleyen kocasına göz kırptıktan sonra Zara'yla ilgilenmesini isteyerek oğlunu odasına götürdü. Önce üzerindeki ve kirli bezini değiştirdi sonra ellerini ve yüzünü güzelce yıkadı. Onu yatağına yatırdığında yeniden mızızlanmaya başlamıştı. Meme reddi yaşadıkları için İnanç uzun bir araştırmanın sonucunda güvendiği bir markanın hazır sütüyle büyüttü. Uykudan önce günde bir kereliğine mahsus veriyordu. Ek gıda süreci onu korkutmayacak şekilde ilerlediği için Taha'yı beslemek kolay oluyordu.

Gün içindeki uykusuna geçirmeden önce mutfığa geçip mamasını hazırladı. Zara'nın arkasından geldiğini görünce ona döndü. "Sen Taha'ya sütünü içir, ben de yemeği yapayım, olur mu?"

"Olur."

Zara her seferinde Taha'ya sütünü içiriyordu. Odada kamera olduğu için onları mutfaktan veya bağladıkları ek telefondan rahatlıkla izleyebiliyorlardı. Biberonu Taha'nın ağzına verince oğlu açlıkla biberonunu

tuttu. Zara yatağın kenarında yerini alınca, İnanç onları yalnız bırakarak mutfağa geçti.

Üzerini değiştirmiş hâlde mutfağa giren kocasını arkasında bırakıp tezgâha yönelmişti ki kalçasına atılan şaplakla sıçradı. Acıtmayan, zevki küçük bir dokunuşla doruklara çıkaran güçlü bir hareketti. Bağışıklık kazanan İnanç Üzeyiroğlu yine de bunu seviyor ve istiyordu.

“Beni özledin mi, Doğu?”

“Bu da soru mu?”

“Duymak hoşuma gidiyor.”

Hoşuna giden her şeyi yapmaktan çekinmeyen Üzeyir, yanından geçerken önemli bir randevuyu kısık sesle bildirdi: “Seni ne kadar çok özlediğimi gece yatağımızda göstereceğim. Tatlı Şeytan’ım.”

Zara’nın yırtık dondan çıkar gibi arkalarında aniden belirdiği tecrübeli seneler geçirmişlerdi. Doğu küçük cadıyı harekete geçirecek bir şey yapmamak için kendine hâkim olmaya çabalayarak dağınık mutfağı toparlamak adına kollarını sıyırdı ve poşetleri boşaltmaya başladı. İnanç için getirdiği etleri adaya bırakırken malzemelerin hepsini elinin altında tutuyordu.

Doğu bugün yaşanılanları üstünkörü anlatmaya başladı.

“Kendimi dışarıda güvende hissetmiyorum, güzelim.”

“Neden?”

“Çünkü kadınlar bana asılıyor. Özellikle oğlumu kullanıyorlar. Gözüm çarptığında sana ihanet etmişim gibi hissediyorum.”

“Üzeyir,” diye inlediğinde kapıyı çabucak kontrol etti. “Seni yemek istiyorum! Hem de şimdi!”

Doğu, göğsünü koluna sürten karısına bakarken derin bir nefes aldı. Sınırlarının zorlanacağını tahmin etmeliydi.

“Kaç!”

“Ne?”

“Kaç İnanç yoksa ben seni yiyeceğim. Hem de burada, bu tezgâhın üstünde.”

İnanç’ın kıkırdamasına ansızın öğürme sesi karıştı. Karı koca arkalarını kontrol edince elinde tabletiyle, onları asık yüzüyle izleyen Zara Üzeyiroğlu’nu buldular. Konuşmaları duyduğu için öğürme sesi çıkardığını ikisi de anlayınca hastaymış gibi birbirlerinden kaçarcasına ayrıldılar. İnanç yemeği için etlerini ayırırken Doğu alışveriş poşetlerini boşaltmaya devam etti.

İnanç, “Bir şey mi lazım, tatlım?” sorusuyla durumu kurtarmaya çalıştı.

“Taha uyudu, sütünü bitirdi.”

İnanç duvara monte edilen küçük televizyondan Taha’yı kontrol etti ve mışıl mışıl uyuduğunu gördü. “Teşekkürler halası, sen de dinlen yemek hazır olana kadar.”

Zara biberonu tezgâha bırakırken İnanç'ın kolunu çekiştirdi. Fğilmesini isteyince İnanç eğildi ve Zara yanağına bir öpücük kondurdu.

"Kendini çok yorma."

"Sana en sevdiğin yemekleri yaparken asla yorulmam, aşkım."

Zara kocaman gülümseyerek mutfaktan çıkınca, görmezden geldiği ağabeyinin varlığını hiçe saydığını bir kez daha gösterdi. Arkasından hön bön bakan Doğu için acıtan bir hareket olmuştu.

"O beni öpmeden mi çıktı?" Bir cevap beklemesine gerek duyulmayacak kadar açık bir sahne yaşamıştı az önce. "Baba olduğumdan beri kız kardeşim bana düşman."

"Paylaşmak istemiyor seni."

Bir anne olarak onu yine karısı bilgilendirecek, gerekirse düzeltecekti. Fakat ortada bir ayrımcılık olduğu belliydi.

Doğu kaşlarını yıkarak, "Ama seni seviyor," diye söze girdi.

"Çünkü ben onu ihmal etmiyorum."

Doğu'nun kalbini ikiye bölen bir cevap olmuştu.

"Ben ihmal ediyor muyum?"

İnanç etleri bıçakla küp küp doğrarken kocasına döndü. "Zara yanı-
nızdayken Arda'yla plan yapıyorsunuz. Taha'nın geleceği için konuşuyor,
hangi futbol kulübüne yazdıracağınızı tartışıyorsunuz. Büyüyünce süre-
kli maç yapacağınızı anlatıyorsunuz. Hâliyle kıskanıyor, seni paylaşmayı
sevmiyor. Zara anne ve babasından çok seni seviyor. Ayrıca baban bu
durumdan nefret ediyor."

Sondaki ek bilgiye gülüp geçebilirdi ancak durumu kritik görünüyordu. "Güzelim, onunla her hafta sonu boks antrenmanı yapıyoruz ya."

İnanç ona manidar bir bakış attı. "Futbolu da istiyor, Doğu. Senin oğlunla yapmak istediğin her şeyin içinde bulunmak istiyor çünkü seni kaybetmekten korkuyor. Batu'yu anlattığınızdan beri bana sürekli onu soruyor, senin de gitmenden korktuğunu açıkça söyledi."

"Allah Allah..." dedi Doğu derin düşüncelere dalarak. Batu'yu anlatmasının sebebi güzel bir ağabeyinin olduğunu bilmesi gerektiği idi. Aralarında olmasa bile onu unutmayacak kadar özel olduğunu hatırlaması içindi. Ancak kız kardeşinde büyük korkular bırakacağını öngörememişti.

"Onu da futbola yazdırayım," dedi dalgınlıkla. "Sonuçta kızlar futbol oynayamaz diye bir kural yok."

"Sor, eğer istiyorsa yazdır. Ama annenle babanın fikrini al önce."

Doğu akşam yemeğinde bunu konuşacağını aklının bir köşesine yazarak poşetleri boşaltmaya devam ederken, İnanç etlerini düdüklü tencereye doldurup pişmesini bekledi. O sırada Zara'nın en sevdiği sütlü tatlılardan muzlu magnolia yapacaktı. Doğu'nun çıkardığı eşyalara bakarken bisküviyi bulamadı.

Yanına giderek açmadığı poşetleri kontrol etti ve yine bulamayınca bezmiş bir şekilde kocasına döndü. "Doğu, bebe bisküvisini unutmuşsun."

“Hayır, aldım.” dedi hızla etrafına bakarken. “Listeyi üç kere kontrol ettim.”

“Almamışsın işte.” derken telefonunu bulmak için mutfağın içinde döndü. “Magnolia yapacaktım, yulaflı bisküviyle yapmamı istemiyor.”

Doğu aldığından emindi. Sürekli listeyi kontrol etmesine rağmen nasıl eksik malzemelerle eve dönüyor, akli almıyordu. “İlan Zara.” diye içeriye seslendi. “Gel buraya.” Poşetlerin hepsini tekrar kontrol ettirse de bisküvi paketini bulamadı.

Kapıda beliren küçük kız ağabeyini ilgisizce izliyordu. “Efendim.”

“Biz bebe bisküvisini almadık mı?”

Zara bıkkın ifadesine büründü. “En son sen kontrol ettin.”

“Ben etleri alırken sana kontrol et demedim mi?”

“Yooo,” derken topu ağabeyine atarak koşar adımlarla gözden kayboldu. Doğu kapıya kötücül bir bakış attıktan sonra mahcup tavrıyla ensesini kaşıyarak özür diledi. Bu sefer her şeyi tam aldığından emindi. Hoş, kadından kaçtığı için listeyi kontrol etse de tam seçememişti.

“Zara’ya kontrol etmesini söylemişim.”

“Her seferinde Zara’dan bekleme pes diyorum.” dedi İnanç hayretle. “Kız daha okuma yazma bilmiyor, listenin tam olduğunu nereden bilsin?”

Gözlerini poşetlerden ayırmadan, “Çoğu şeyi o seçiyor ama ben bilmiyorum,” diyerek gergin bakışlarını ona çevirdi. “Özür dilerim bebeğim, listemin tam olduğundan emindim.”

İnanç biraz yaklaşıp dudağına bir öpücük kondurdu. “Sorun değil, marketten isterim şimdi. Ben muhallebisini yapana kadar gelir.”

Poşetleri kontrol ederken eksik olanın sadece pasta malzemesi olmadığını, her zamanki gibi birkaç paketi daha yanlış aldığını fark etmişti İnanç. Tüm eksikleri belirledikten sonra alışveriş uygulamasından istemişti.

Tatlı ve yemeği aynı anda yapan İnanç, arada oğlunu kontrol ediyor. Zara’nın dağıttığı odayı topluyordu. Masayı kurup tatlısını dolaba kaldıran kadar yemeği pişmiş, kurduğu sofraya ailesini çağırmıştı. Saatinden az uyuyan huysuz oğlu da uyanmıştı.

İnanç onu sakinleştirdikten sonra mama sandalyesine oturup yanına çekti. Eline bir parça havuç sıkıştırıp kemirmesini istedi. O havuçla oyalanana kadar yemeklerini yerlerdi. Hem de yemek için iştahı yavaş yavaş açılırdı.

“Yemek boyunca çalışma odasıındaydın, bir sorun mu var?”

Doğu kız kardeşinin önündeki etleri bıçakla kesip rahat yemesini sağlarken karısına döndü. “Arda bir dosya attı göz atmam için. Sorun çıkarsa hafta sonu İzmir’e gidebilirim.”

İnanç’ın yüzü düşse de belli etmedi. “Gerçekten mi?”

“Maalesef ama buradan halledebilirim gibi görünüyor.”

“Kendine çok yüklenme,” diyerek destek oldu. “Daha tatilimin bitmesine var.”

“Biliyorum ama gitmeye niyetim yok.”

Akşam yemeğini Taha'yla uğraşarak yemişlerdi. Sessizliğiyle şüpheleri üzerine çeken Zara, yeğeninin sürekli huysuzlanmasından şikâyetçi ola ola yemeğini bitirmiş, ağabeyi ve yengesinin kalkmasını beklemişti.

Doğu erkeklerden bu kadar rahatsız olan kardeşiyle bir konu üzerine konuşacaklarını hatırlayınca yemeğini afiyetle yuttu. Suyundan bir yudum içerken Zara'nın sesini duydu.

“Kocana bir kadın çok tatlısın, dedi. O da teşekkür etti.”

Siktir!

Doğu içtiği suyu avucuna püskürürken Zara şeytanice sırıtıyordu.

İnanç, şeytani sırıtışıyla ağabeyine acılar çektiren küçük görümcesinden bakışlarını ayırarak Doğu'ya kaydırıldı. Zara'yı hakarete uğramış gibi dehşetle izliyordu.

“Ne diyorsun lan sen?” derken peçeteyle ağzını siliyor, kız kardeşine hayretler içerisinde bakıyordu.

Zara kaşlarını imayla kaldırdı. “Teşekkür etmedin mi?”

“Kime teşekkür ettim, Zara?”

“Kadına.”

“Ne kadını Zara?”

“Marketteki.”

“Ne zaman?”

“Meyve alırken. Diğer kadından bahsetmiyorum.”

“Üzeyir!” dedi İnanç üstüne basa basa. “Teşekkür ettin mi kadınlara?”

“Allah belamı versin ki etmedim!” Çatalını kaldırıp kız kardeşine doğru salladı. “Yuvamı mı yıkacaksın lan, kalpsiz?” diye çatarken hemen ardından karısına döndü. “Abur cubur almasına izin vermedim diye aklınca intikam alıyor. Sana mutfakta ne dedim?”

İnanç tek kaşını inanmadığını belirtircesine kaldırdı. Mutfakta başka kadınlardan kaçtığını söylemişti. Doğu'nun kadınlar tarafından sürekli rahatsız edildiğini, göze çarptığı için devamlı ilgileri üzerine topladığını hatta bazı kadınların ona açık mesaj bıraktığını biliyordu. Doğu'ya güveni sonsuz olsa dahi o bir erkekti. Neler düşündüğünü, güzel bir kadına ne tür hisler beslediğini bilemezdi.

Bazı doktor arkadaşlarının ve hastalarının onunla ilgilendiğini söylemişti İnanç. Söylerse Doğu hastaneye kamp kurar, günde yirmi defa gövde gösterisi yapmaya gelirdi. Hoş, haftada bir bunu yapıyordu.

“Sen benden şüpheleniyor musun?” derken bu sefer karısına şüpheyile baktı. “Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum İnanç, sakın...” Daha konuşmasını bitirmeden Zara bir bombayı daha masaya attı.

“Taha'yla baktığınız kadın.”

Doğu beyninden vurulmuşa döndü. Zara her şeyi bir film kadrasına alırcasına izlemiş ama onu kurtarmaya gelmemişti. Üstelik bunları onunla oynamak için heybesine saklamıştı. Doğu kız kardeşiyle asla savaşıma-

yacağını bir kez daha tecrübe etti. Onu hakkını araması için kendisi vermişti, şimdi silahın namlusunda kendisi olduğu için hüvük pişmanlık duyuyordu.

Çünkü Zara her şeyi onun üzerinde deniyordu.

“Yemin ederim genç yaşında kalp krizi geçireceğim.”

“Neyse, size afiyet olsun,” diyen İnanç masadan kalkarken oğlunu da beraberinde aldı. Taha’yı etrafı korumalıklarla çevrili oyun halısının üzerine bıraktı. Odanın bir köşesini oğlu için oyun alanı hâline getirmişlerdi. Taha’nın oradan kendi başına çıkmasına imkân yoktu, üstelik orada olmayı epey seviyordu.

Oğlunu bıraktığı gibi odasına giderken arkasından gelen ayak seslerini işitiyordu. Zara zannettiğinden dönüp arkasına bakmış, gelenin Doğu olduğunu görünce sesini çıkarmadan merdiven basamaklarını hızlıca ayırmıştı.

Ona seslenen kocasına kasten bakmadı. Şimdilik.

“Lan İnanç!” Arkasından sinirle bağırdı. “Delirdin mi?”

Yatak odasının açık kapısından girdiği gibi kapıyı omzuna çarpma tehlikesine aldırmadan kapattı İnanç. Doğu’nun burnu bile arada kalmış olabilirdi. Henüz bir adım atmıştı ki kapı tekrar aynı hızla açıldı ve aynı hızla kapandı.

Hem de dişlerini gıcırdatacak sertlikte...

“Sakın benden şüphe ettiğini söyleme yoksa seni fena yaparım. Sen den başka...”

Kocasının konuşmasını bitirmesine izin vermeyen İnanç, yakasından tutarak kendine çekip dudaklarına sarıldı. Şehvetle öptüğü adamdan bir karşılık alamadı. Şaşırmamıştı çünkü kocası az öncesine kadar şüphelendiğinden endişeleniyordu.

Geri çekildiğinde, “Seni o kadar çok yemek istedim ki bu şekilde oda ya çektim,” diye soludu. Gözleri hâlâ güzel dudaklarında ve anlamsızlığın hüküm sürdüğü gözlerindeydi.

“Ne?”

Hâlâ şaşkın ve donuktu. Aklını kurcalayan gerçek dışı öpücük ve az önce kopan kıyamet, bugün zihnen yorgun geçirmiş bir adam için fazla olmuştu. İnanç’ın ondan şüphelendiğini bilmek bir yana hissetmek bile adamı çılgına çeviriyordu.

“Zara Üzeyiroğlu daha çok küçük bir görümce fakat ortalığı karıştırmada üstüne yok. Tabii ortalığı karıştırmadan önce beni hep uyarır,” diye gizli bilgiyi ifşa etti İnanç. “Sadece seni öpmek için odaya çektim.”

Doğu rahatlayarak nefesini bıraktı. “Anasını sarayım kalbime iniyordu.”

Eşofmanının ipiyle oynarken şehvetli gülüşüyle aklını çeliyordu İnanç. Eli çok tehlikeli yerlerde geziniyor, bununla baş edemeyeceğini bilen Doğu Üzeyiroğlu’nu çok fena köşeye sıkıştırıyordu.

“Hızlı bir sevişme olabilir, daha geceye çok var.”

Canıma minnet... Tatlı Şeytan'ım canıma minnet!

“Siktir! Benimle çok fena oynuyorsun ama kocan buna bayılıyor.” dediğinde karısını banyoya doğru hızla çekti. Bacaklarından yakalayıp lavabo dolabına kalçalarını yerleştirdiğinde bacaklarının arasında yerini almıştı Doğu.

Kulak memesini ısırıp bıraktığında kulağına hoşuna gidecek sözleri arzudan çatallaşmış sesiyle fısıldadı.

“Sakin bağırma Ufaklık, sert olacağım.”

Alt dudaklarını ısırırken inleyerek gözlerini yumdu İnanç.

“Üzeyir, sana hastayım.”

“Biliyorum Doktor Hanım ve çok şanslısın ki senin ilacın benim!”

*

“Geçen hafta kaç sınav çektin?”

Eldivenlerini takarken kız kardeşine sorular soruyordu. O da ağabeyi gibi eldivenlerini takıyor, ağzıyla bandı kapatıyordu. Antrenmana bugün erken başlamışlardı zira akşam misafir ağırdayacaklardı. Gün içinde oğlu epey huysuz olduğundan Doğu antrenmanı aradan çıkarmak istemişti.

“Elli sınav çektim.”

Memnuniyetsiz ifadesiyle konuştu Doğu. “Yüze çıkarmıştım.”

“Zorlandım.”

“Bu hafta yüz sınav çekeceksin,” dedi ve ilave etti. “Yapamazsan artı elli sınav cezası alacaksın. Karar senin Zara ya ödülünü alacaksın ya cezanı.”

Zara ceza seçeneğinin sürekli olmasıyla ilgili sert bir isyanda bulunduktan sonra ısınma turuna geçtiler. Doğu yaptığı her hareketi ona yaptırmış, yanlış olduğunda fark etmesini sağlamış sonra da doğrusunu yapmasını istemişti. Isınma turu bittiğinde sıcaklığına Zara'nın ona saldırmaması için gel işareti yaptı Doğu.

“Gel bakalım fıstık, boyunun ölçüsünü alalım.”

“Yerler adamı.”

Doğu cevabına içtenlikle kahkaha atarak dikkatini dağıtınca, Zara fırsatı istifade ederek ağabeyinin karnına sert bir yumruk attı. Yumuşak karna yediği yumruk gülüşü gibi gücünü de silmişti. Ağzından son anda kaçan küfre engel oldu.

“Ananı...”

“Birinci kural, dikkatini dağıtma,” diyerek onu taklit eden Zara Üzeyiroğlu, bir kez daha üzerine gittiğinde ağabeyi kendini koruyamaya alarak her türlü yumruğa ve tekmeğe engel oldu.

Antrenmanı zorlayıcı başlamış, Doğu'nun sert vuruşu ve güçlendirmek için tezahüratlarda bulunmasıyla biraz daha değişmişti. Daha hırslı ve güçlü olmasını istiyordu. Ona düşe kalka güçlü olmayı öğretecekti ama aynı zamanda mutlu olmasını da sağlayacaktı. Zara hiç kimsenin sözleriyle kırılıp düşen öz güvensiz bir kadın olmayacaktı.

Doğu kendi amacı için her adımı düşünerek arardı. İlk adımlarından biri dövüşmeyi öğretmekti. Dövüşmeyi öğretirken de hırslandırmak ve kas gücünü doğru teknikle öğretmekti.

Omzuna bir yumruk atıp kız kardeşini yere düşürmevi başarsa da bundan hoşlanmamış gibi sinirle bağırdı.

“Kalk! Ayağa kalk!”

Zara gücenmiş gibi gözlerini devirdi. “Sert vurdun.”

Burnunu hızla çekerek kız kardeşini sözleriyle vurdu. “Bu daha hiçbir şey, çok zayıfsın, daha güçlü olman gerek.”

“Başladın yine,” dedi Zara.

“Geceleri korkmadan bu sokaklarda gezmeni istiyorsam, daha güçlü olmalısın.”

“Niye ki?”

Hâlâ yerde uzanan kız kardeşine doğru yürüyerek bir dizinin üzerinde durdu.

“Niye mi? Çünkü ruh hastası çok fazla.”

“Sen varsın yanımda.”

“Ben her zaman olmayacağım, küçüğüm,” dediğinde ellerine vurup kalkmasını istedi. “Seni bekleyen hayat biraz daha sarsıntılı olacak. Gelecek hiç iyi gözüküyor. Özellikle kız çocukları için.”

Zara sesini çıkarmadan ağabeyini izledi. Araştırmacı gözleriyle söylediklerini tartıyor, ifadesini ezberlemeye çalışıyordu. *Akıllı çocuk.*

“O yüzden kendini korumanı istiyorum,” diyerek omzuna hafifçe vurdu.

Bu sefer başını salladı.

“Güzelim sana abicik tavsiyesi, hiç kimsenin seni kurmasına izin verme.”

Bir kere daha başını salladı.

“Özellikle erkeklerin seni ağlatmasına izin verme.”

Zara’nın yüz kasları sinirle dalgalandı. “Erkekler beni ağlatırsa onları döverim!”

“İşte benim kızım!”

Antrenmanın yarısında İnanç’ın kahvaltı davetiyle sonlandırmak zorunda kaldılar. Ağabey kardeş önce banyoya geçmiş, kısa bir duş aldıktan sonra hızlıca kahvaltıya oturmuşlardı. Kış bahçesinde sakın bir kahvaltı yaparken Doğu futbol kulübü konusunu yeniden gündeme getirdi. Zara’ya kulübe yazılmak isteyip istemediğini sordu. Aldığı cevap, sevinç çığlıkları ve boynuna atlayan küçük bir beden olunca Doğu doğru yolda olduğunu anladı.

Seksi doktoru yine haklı çıkmıştı.

Akşam misafirler gittikten sonra istediği kulüp üzerine tartışabileceklerini söyledi Doğu. Zara tamam diyerek kahvaltısına dönerken Doğu onu izleyen karısıyla göz göze geldi. Tek kaşını imayla kaldırıncı gözlerini kaçırdı Doğu.

“Anladım, anladım geri de tutmayacağım artık.”

“Güzel olur.” Kahvaltısını oğlu zorlamadan bitirdiği için minnettardı.
“İzmir meselesi ne oldu?”

“Öğlen bir toplantımız olacak, oradan halledeceğim.”

“Yani gitmeyeceksin.”

“Hayır, sen izinliyken nereye gidebilirim?”

Bu jesti yapan kocasına sevincini saklamadan sundu. Yoğun hayatının içinde Doğu'nun yaptığı ufacık iyilik, ufacık yardım, İnanç Üzeyiroğlu'nun tüm haftasına etki ediyordu. Hem kalbine iyi geliyordu hem de hayatına.

Zara'yla kahvaltı yapan kocası bir zamanlar kız kardeşi olacak diye kıyametleri koparıırken şimdilerde kız kardeşini oğluyla büyütüyordu. Taha, Zara ve Naz'ın büyüdüğü görmek büyük lütuftu.

Ayrılıklar olmuş, çok acı çekmişlerdi. İnanç defalarca ölümden dönmüş, yaşamak için son ana kadar savaşmıştı. Bu savaşa doğum anı da eklenmişti.

Doğu'nun doğuma girip onu bir saniye olsun yalnız bırakmamasını ve ağlaya ağlaya, ‘Söz veriyorum bir daha çocuk istemeyeceğim,’ demesini hayatı boyunca unutmuyacaktı.

Zaman ve zamana yayılan yaşantılar garipti. Garip ama insana sunulan en büyük nimetti. Fakat insanoglu geçen zamanın farkında değildi.

Zaman acıyı hafifletir, anıları kendi çöplüğüne atar, sabrını sınar ve seni sinadıklarınla bambaşka bir bedene, zihne ve kalbe dönüştürürdü.

Kahvaltıyı bitirdikten sonra masayı yardımcısı Suna'ya bırakarak oğluyla odasına geçti. Onunla geçirmedeği her gün ve gece için acı çekiyordu İnanç. Doğu bu açıdan biraz daha şanslıydı. Aslında şanslı olan Taha'ydı, böyle ilgili ve tatlı bir babası olduğu için.

“Taha...”

“Annii...”

“Güzel oğlum...”

“Annnii...”

“Anne demene bayılıyorum, biliyor musun?”

Kucağına oturttuğu oğlunun ayaklarını yüzüne yerleştirip koklayarak öpüyor, Taha bundan zevk alırcasına neşeli kahkahalar atıyordu.

“Annen sana kurban olsun mu, oğlum?”

“Annnii...”

“Evet, evet oğlum annen sana kurban olsun.”

Dört dışının arasından dilini çıkarıp garip seslerle gülen oğlunu izlerken Doğu'nun küçüklüğünü kucağına almış gibi hissediyordu İnanç. Oğlunun babasının tıpa tıp kopyası olması haksızlıktı, biraz olsun annesine benzeseydi fena olmazdı.

“Sana bir kardeş yapalım mı?”

Taha zıplayarak boynuna atlamaya çalışınca İnanç isteğini geri çevirmedi. Kollarından sıkıca tutarak oğlunu kaldırdı, ona sarılmasına izin ve-

rirken tekrar konuştu. “Bu aralar sana bir kardeş yapmayı çok istiyordum. Hatem’le de görüştüm. Çok erken diyor ama ben sınırimi sabırsızım.”

Etrafını kontrol eden kadın yalnız olduklarına emin olunca oğlunun kulağına fısıldadı. “Babana şimdilik söylemek yok. Annen biraz oyunlar oynayarak hamile kalacak yoksa babacık izin vermez.”

Doğumundan sonra Doğu daha dikkarli olmuştu. Taha’da yaşadığı zorluklardan sonra inanılmaz zorlanmıştı. İnanç yaşayacağından şüphe ettiyse bile anne olmayı göze almıştı. Doğu’ya çok istediği çocuğu vermek istemişti. Anne olmak, kalabalık bir aileye sahip olmak onun hep hayalı olmuştu.

Onu sorgusuz sualsiz sevecek bir çocuk hayaliydi ve şimdi hayalini yaşıyordu.

“Seni çok seviyorum, Taha. Bugün ve yarın, yanında olduğum ve olmadığım her an hep çok seveceğim, oğlum. Annen olduğum için ve sen benim oğlum olduğun için çok şanslıyım. Bana bu şans verdiğin için teşekkür ederim, güzel oğlum. Gözbebeğim, bir tanem... Sen benim verdiğim en iyi kararsın.”

Öpmelere ve sarılmalara doyamadığı oğlunu biraz daha şımarttıktan sonra motor gelişimi için hazırladığı uygulamalara geçti. Dadısı her zaman vardı ve İnanç ona güveniyordu.

Dadısı dışında oğlunun başında kendisi yoksa babası, Doğu yoksa babaannesi veya anneannesi Taha’nın bakımı ve gelişimi için çabalıyor. İnanç’ın gözü arkada kalmıyordu. Yine de Taha’nın en çok ihtiyaç duyduğu annesiydi.

Geçirdikleri zaman uyku saati gelen oğlunun huysuzlanmasıyla son buldu. İnanç göğsünde uyuttuğu oğlunu yatağına yatırdı. Suna’dan bir kahve istedikten sonra arada Taha’ya bakmasını da tembihleyerek çalışma odasına geçti. Ona gönderilen raporu incelemesi gerekiyordu. Bir hastanın tespit edilemeyen bir kalp rahatsızlığı vardı ve İnanç yıllık izni tam da bu zamanda almıştı.

Masasına geçip otururken odanın kapısı açıldı ve Doğu’nun elinde iki kupayla girdiğini gördü. Suna’nın yorulmasına bile gerek kalmadan ince düşünceli kocası kahvesini getirmişti.

“İşinizi hallettiniz mi?”

“Evet, seçti. Pazartesi günü gidip kaydolacağız. Akşam maçlarımıza da gelmek istiyormuş, hanımefendi.” Kahve kupasını karısının önüne bırakıp saçlarına bir öpücük kondurdu ve karşısındaki koltuğa ayaklarını uzatarak oturdu.

“Nerede şimdi?”

Bugün pek sesi çıkmamış, diğer zamanların aksine daha sakin takılmaya başlamıştı. Bu da İnanç’ı bir miktar geriyordu. Zara hiçbir zaman sakin bir çocuk olmamıştı. Doğu fakat özellikle de Arda yüzünden şımaran bir çocuk hâline gelmişti. Bunu aynı zamanda Naz’a da yapar olmuşlardı.

“Çok konuştuğu için Taha'nın odasına gönderdim,” dedi yorgunlukla nefesini vererek. “Hem ona göz kulak oluyor hem çizim yapıyor.”

“Annesinin genlerini sağlam almış. Yeni bir Demet Üzeyiroğlu geliyor.”

“Evet,” dedi bakışları yavaş yavaş değişirken. “Keşke Demet Üzeyiroğlu gibi nazik bir çocuk olsa.”

İnanç kardeşinin arkasından bu kadar konuştuğu için teessüf edercesine güldü. “Yakalanırsan seni ikiye böler, ben bile kurtaramam.”

Doğu omuz silkerek ilgilenmediğini belirtti. “Sen çalışırken ben de seni izleyeceğim.”

“Toplantın yok mu?”

“Hayır, daha var.”

Tatlı teklifini kabul ederek raporla ilgilenmeye koyuldu. Kocası söylediği gibi onu izliyor, kahvesini içmek dışında bir harekette bulunmuyordu. Bilgisayarını açtıktan sonra hastanın kayıtlı bilgilerini inceledi. Her tetkik için ekstra zaman ayırdı, bu sırada çaktırmadan kocasına baktı. () anda göz göze geldiler, kahvesini içerken bile gözlerini ayırmıyordu.

Kocası yokmuş gibi davranmayı beceremese de tetkiklere kaldığı yerden devam etti. Lakin kırılmaya hazır çalışma azmini kulağına vuran sıcağın nefes bölerek yıktı geçti. İnanç kafasını çevirdiğinde bir çift arzulu gözle karşılaştı.

Ne ara bu kadar dibine girmişti?

“Kucağıma oturarak çalışabilirsin.”

“Üzeyir,” dedi azminin son kırıntılarına tutunarak. “Rahat edemem.”

“En konforlu kucak olacağıma söz veriyorum.”

Karşı çıkmayan kadının kollarından tutup kaldırdı. Ardından sandalyesine oturup karısını kucağına oturttu. Burnunu saçlarının arasına daldırırken sessizce konuştu. “Söz veriyorum raporlarını okumayacağım. Hastalarına her zaman saygım var.”

İnanç güçlükle gülümsedi, böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. İşine dönüp raporunu tekrar okumaya çalıştı ancak onun ateşini hissettikçe yazılar gözünün önünde kayboldu. O zarif, işini bilen yaramaz parmakların aşağı doğru indiğini hissettiğinde neredeyse masaya çıkacaktı.

“Seni burada rahatlatmamı ister misin?”

İnanç dişlerini sıktı. Hayır, hayır önündeki işe odaklanmalıydı.

“Dikkatimi dağıtma.”

“Karım biraz gergin, kocası olarak onu rahatlatmak en şerefli görevimdir.”

“Tahaaaaa!”

Zara'nın sesini duyduğunda ikisi de kapıya hızla döndü ve aynı anda kalktılar. İnanç ona bir şey olduğunu sandı ancak bu duruma alışkın olan kocası onun aksine sakindi.

“Kesin yine saçını çekmiştir. hen ilgilenirim.” Kösar adımlarla çalışma odasından fırlayan Doğu, oğlunun odasına daha kötüsü olmadığına kendini inandırarak koştu. Nihayet yanılmamıştı: Taha halasının saçını çekiyor, kız kardeşi onu incitmemek için uyararak saçlarını kurtarmaya çalışıyordu.

“Bırak saçımı!”

“Lan Taha...” Oğlunun ellerinden kız kardeşinin saçlarını kurtarıncaya Zara’ya döndü. “Yine saçlarını kaptırmayı nasıl başardın?”

“Sütünü bitirmedi, ben de kızdım,” dedi kızarmış gözlerini ağabeyine korkusuzca dikerken. “Biberonu eline verdim ama istemedi, zorlayınca da saçımı çekti.”

“Zorlamasaydın güzelim, Taha’yı uykusundan mı uyandırdın? Bu kadar erken uyanması normal değil.”

Onu uyandırmakla alakalı bir açıklama yapmadı Zara. Hâlâ öfkeli ve kızarık gözleriyle ağabeyine çatıyordu. “Benim cipsimi istediği için sütünü içmedi, ben de zorladım. Senin oğlun o sütü içecek.”

“Zara, canımın içi zaten baba tarafısın, bundan kaybediyorsun. Daha fazla çirkeleşme.”

“O da saçımı çekti.”

“Zorlamışsın ya yeğenini.”

Ağlayan oğlunu kucağına alarak onu susturmaya çalıştı. Fakat uykusundan uyanan oğlu susmak yerine daha çok ağlıyordu. Cips paketine uzanmaya çalıştıkça Doğu’nun kolunda debeleniyor, halasını daha çok sinirlendiriyordu.

“Saçımı çekmesin. Döverim senin oğlunu, söyle ona adam olsun,” diyerek emrini verdikten sonra cips paketini ve çizim defterini alarak odayı hızla terk etti.

Doğu arkasından adını bağırınca uykusundan uyanan oğlu kızarana kadar ağladı. Uykuya geri döndürmek için bildiği tüm yöntemleri uygulayan Doğu Üzeyiroğlu, bugünlerde huysuzluğuyla zorlayan oğluna karşılık pes etti.

Taha’nın dadısı yıllık izne çıkarılmıştı. İnanç evde olduğu sürece kimse senin olmasını istememiş, ailesiyle evde tek kalmak istemişti. Fakat şimdi dadının yıllık izni fikri aşırı mantıksız geliyordu.

Toplantı saatine yaklaştıklarını fark ettiğinde oğlunun en sevdiği pelüş oyuncağı da alarak çalışma odasına koştu. Zara Hanım’a bulaşmayıp karısının da işini rahat rahat yapmasını istediği için oğlunu yanına almıştı. Gün biraz zorlayıcı başlamıştı ve akşam bu yorgunlukla dostlarını yemekte ağırlayacaklardı. Taha’yı yürütece bırakırken çalışma odasının kapısını kapattı.

“Babaya sadece yirmi dakika ver. Sonra tüm günüm senin.”

Peçeteyle akan burnunu temizlerken Taha yürüteçten çıkıp kucağına

gelmek için tişörtünü çekiştiriyordu. "Biraz işim var oğlum, bana o zamanı ver lütfen!"

Taha en büyük silahını kullanarak ağlamaya devam edince Doğu sonunda pes etti.

"Ruhumu yaşlandırdın, Taha."

Oğlunu alarak çalışma masasına oturdu. Bilgisayarını açtı, Arda'nın attığı kodu uygulamadan girdi ve bağlanmayı bekledi. Taha biraz daha sakinleşse de toplantının ortasında ne yapacağını kestirmek mümkün değildi. Dahası Doğu nasıl adapte olacaktı?

"Tamam, artık başını omzuma yasla ve babanın işini bitirmesini bekle." Konuşmasının bitiminde ekranda yüzler parladı. İlk defa gördüğü bir kadın ve Arda ona gülümsüyordu.

"Üzgünüm, toplantımızda yaramaz bir misafirimiz olacak."

Yabancı kadın sıcak bir tebessüm sundu. "Sorun değil, hafta sonu çalışınca böyle aksilikler oluyor."

"Normalde hafta sonu iş kabul etmiyorum, İzmir'e gelmemek için tek seferliğine kabul ettim."

Seçil Hanım kendini tanıttikten sonra sorun olmadığını belirterek toplantıya başladı. Çağla Hanım yurt dışında olduğu için yeni ortaklıkları müdürü Kâmil Bey'e biraksa da Arda ve Doğu'nun izni dışında hareket etmezdi. Seçil Hanım motor parçalarının satışında ortak şirket olmak için teklif getirmişti. Ancak dişli avukatı sınırları zorladığından Arda bir görüşme talep etmişti.

İstanbul'daki işleri yüzünden bu ay İzmir'e gidemeyeceklerdi.

İzmir ayağındaki motor alım satım ve tamirat dışında İstanbul'a galeri açsalar da ortak işlerinin dışında bireysel işlere de girmişlerdi. Doğu babasının şirketinde bir pozisyon alırken aynı zamanda gayrimenkul işine de girmişti. Arsa ve konutlarda ciddi bir satış potansiyeli kazanmıştı.

Ertu ünlü bir giyim markasının Türkiye pazarına girmesini sağlamıştı ve işi eskisinden daha zor, daha kafa yorucuydu. Pazarlama işine daha sıcak baktığından yeni bir marka üzerinde çalışıyordu.

Arda babasının işini tamamen eline almıştı. İşsiz gençlere istihdam sağlamak için fabrika statüsünü büyütüyordu. Giyim fabrikası dış ihracatta ivme kazanmıştı. Arda'nın özenli çalışmasıyla ihracat yaklaşık on dokuz ülkeye yapılıyordu.

Herkes kendi işine gücüne baksa da hâlâ ortak alanda çalışıyorlardı. Yıllarca yurt dışında çalışıp biriktirmenin ve tecrübe kazanmanın meyvesini alsalar da stresleri daha fazla olmuştu.

Çalışmasını elinden geldiğince kısa tutmaya çalıştı Doğu. Oğlu arada bir huysuzlanıyor, işlerini aksatacak raddeye gelmeden babası müdahale ediyordu. Toplantının sonuna geldiklerinde Seçil Hanım son notlarını alıyordu. Arda geri kalanını daha sonra yeni düzenleyecekleri sözleşme üzerinden konuşacaklarını belirterek toplantıyı bitirdi.

“Sözleşme için İstanbul’a geldiğimde akşam yemeğine çıkalım. Bunu orada konuşabiliriz.”

“Karım dışında kimseyle akşam yemeğine çıkmam.” diye mırıldandı Doğu.

Seçil Hanım kaşlarını çatı. “Anlamadım?”

“Şirkette konuşsak nasıl olur? Böylece sözleşme gecikmez.”

“Olur,” dedi teklifi geri çevrildiği için şaşırarak. Hemen sonra toplanıp Doğu’ya ayak uydurdu. “Taha Bey’i babasından ayırmayı ben de istemem.”

“Teşekkür ederim.”

“Onunla tanışmayı çok isterim,” diyen Seçil Hanım’ın yeşil gözleri bir Doğu bir de Taha’nın üzerinde gidip geliyordu. Doğu’nun içini ürperten yeşil gözleri marketteki kadın gibiydi. Alıcı gözleriyle izliyor, o kadına nazaran biraz daha saklayabiliyordu.

Yeşil gözlü kadınların lanetine mi tutuldum?

“İnanç da canıma okusun.”

“Sizi anlayamıyorum, Doğu Bey.”

“Yakın zamanda görüşmek üzere, Seçil Hanım. İyi hafta sonları dilerim.”

Seçil Hanım aynı dileklerde bulunarak toplantıdan ayrıldı. Ona bakıp kıs kıs gülen Arda’ya gözlerini deviren Doğu, “Niye gülüyorsun?” diye sordu.

“Bu hanımcılığın şaka mı, oğlum?”

“Karısına âşık bir adamım sadece.”

“Hayretler içerisinde seni ve cevaplarını dinledim. Ulan Taha bile şoka girdi.”

Oğlunun kulaklarını özellikle kapattıktan sonra Arda’ya, “Siktir lan,” diyerek uygulamayı kapattı. Küfrü duymasını istemediği oğlunun yüzünü kendine döndürdüğünde, “Eee Taha Bey, sizce de iyi bir baba oluyor muyum?” diye sordu. Ayaklandığında bilgisayar da kapattı.

“Bence iyi gidiyoruz, oğlum.”

Günün geri kalanı Taha’nın öğlen uykusu uyumaması yüzünden biraz zorlayıcı geçti. Enerjisini atamayan oğlu, Zara, babası ve ara sıra annesi onunla oynadığı hâlde enerji depolarını aktif hâle getirmiş gibi peşindekileri süründürüyordu.

Neyse ki akşam yemeği barbekü partisi olacağından İnanç’ın da işini hafifletmişti. Etler kasaptan pişmeye hazır bir şekilde gelecek, İnanç sadece mezeleri ve salataları yapacak, barbeküde pişireceği sebzeleri ayıracaktı.

Akşam gelip çatığında barbekü partisi başlamış, dostlarıyla eğlenceli bir akşam yemeği ziyafeti çektikten sonra soluğu kış bahçesinde almışlardı. İnanç kış bahçesine atıştırmalıklar hazırlamış, oturma grubunu şöminenin yanına çekirtmişti. Hava o kadar soğuktu ki gürül gürül yanan şöminenin önüne mayışarak kurulmuşlardı.

Zara ve Naz masada boyama yaparken Taha, Arda'nın kucagında oyun oynuyordu. Gündemde Muazzez ve Hatem'in nişanının nerede yapılacağı tartışması vardı.

"Benim fikrim şu," dedi Muazzez ipleri eline almaya çalışarak. "Bu ekip tastamam atlayalım uçağa, nişanı iki gün içinde kuzey ışıklarında yapalım."

Ertu tek kaşını kaldırdı. "Akrabaların?"

"Gereksiz insan istemiyorum nişanımda," dedi Muazzez burun kıvrarak.

Doğu, sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine yerleştirirken, "Annem babam gereksiz mi oluyor, Muzoli?" diye sordu manidar tavrıyla.

"Hayır, Muazzez bu ekiple beraber nişanı orada yapmayı, döndüğümüzde ise ailelerimiz ve sevenlerimizle bir akşam yemeğinde kutlama yapmayı istiyor. Açıkçası bana fark etmez. O nasıl istiyorsa öyle olsun, yeter ki nişan olsun."

İnanç, Hatem'e hak verdi. "Katılıyorum, nasıl istiyorsa öyle olsun, onun nişanı sonuçta."

"Senin yıllık iznin haftaya bitiyor İnanç, nasıl gideceğiz?" diye sordu Şevval. "Kuzey ışıkları ha deyince de olmuyor. Yani ya nişan tarihi ileriye alınacak ya da bu iki gün içinde halledilecek." O da Doğu gibi burada olmasından yanaydı.

Fikri savunmayan Arda Özer, "Sevgili Muazzezciğim," diyerek söze girdi. "Hani bizim de yürütmemiz gereken bir fabrika, bir depo, bir sürü iş var. Bu adam," derken Doğu'yu işaret etti. "İzmir'e gitmemek için hafta sonu bile çalıştı. Üstelik bu mızmız çocukla konferansa katıldı."

Muazzez bunların olacağını tahmin etmişti. Kalabalık arkadaş grubunun, Vietnam'daki ailesi ve akrabalarının, Hatem'in ailesinin ve meslektaşlarının nişana engel olacağını da bilmişti. Bu engel yapılmasına karşı oldukları için değildi, Muazzez usulü nişan olmasına karşı oldukları içindi.

Muazzez mavi gözlerini Hatem'e dikerken yalvarırcasına konuştu. "Ben sana diyorum, imzayı direkt atalım, neden uğraşıyoruz ki?"

"Hayatım, sen düğün sevmiyor olabilirsin ama ben örf ve adetlerimizi seven bir adamım. Her şey usulüne göre gidecek. Çoğu şeyi sana bıraktım ama bıraktım diye de düğüne bodoslama dalamazsın. Ayrıca baban benim kadar geleneklerine bağlı bir adam. Beni ikna etsen bile onu edemezsin."

Muazzez'in son umudu arkadaşları olmuştu ama herkes ona karşıymış gibi bir türlü elinden tutmuyordu. Babası zaten en zor kısımdı ve Muazzez onu ikna edememişti.

"Hatem'e katılıyorum, ben nişanda çok tedirgin olurum dediğimde bana kızmıştın. Düğünümde de bana kızdın. Kınamda da kızdın."

Ahsen geçmişte yaptıklarını pat pat hatırlatınca Muazzez ağzına fermuar çekti. "Sustum, tamam."

İnanç sustuğunu görünce tebessüm etti. Tüm arkadaşları hayatlarında yeni adımlar atıyordu. Ertu ve Şevval evlenmişti. Ahsen ile Arda iki yıl önce evlenmiş ve hayatlarına yeni bir sayfa açmışlardı.

Şimdi de Muazzez ve Hatem evleniyordu. Birleşmelerinden umudunu kestiği zamanda Hatem çıkıp Muazzez'in elinden tutmuş, son bir şans istemişti. Onu ikna etmeye çalıştığı ve beklediği iki yıl boyunca Muazzez gezgin ruhunun bahanesiyle hep bir yerlere kaçmıştı. İki yıl önce yine kaçmaya çalıştığında Hatem onu durdurmayı başarmıştı. Muazzez basit bir ilişkiden korksa da sonrasında kabul ederek onunla denemeye karar vermişti.

Bu süreçte Ertu ve Şevval'i de affetmişti. Geçmişe bir sünger çekip arkadaşları olarak hayatlarına yeniden dâhil olmuştu. Aralarında Naz'ın en çok düşkün olduğu kadın Muazzez'di. Fakat yıllardır değişmeyen tek bir şey vardı; Ertu'nun Muazzez'e olan katıksız sevgisizliği. Onu sevmek için asla çabalamıyordu.

"Baba?"

"Söyle, babacığım?"

Naz babasının tek dizine otururken gözlerinin içine umutla baktı. "Ben de futbola yazılmak istiyorum."

Ertu isteğiyle heyecanlanıp hareketlenerek kızını tutarken, Şevval dehşetle ona bakıyordu. Daha geçen gün onu erkek gibi giyinme fikrinden vazgeçirmişti. "Kızım baleye gitmek istemiyor muydun?"

"Hayır," dedi babası gibi çakır gözlerini annesine dikerek. "Anne futbola yazılmak istiyorum."

"Naz sen ciddi misin, kızım?" Şevval kızını kaybettiğini anlayınca sakin kalmaya çalıştı. "Naz, anneciğim biraz isminin hakkını verir misin lütfen? Hem bale daha eğlenceli değil mi?"

"Hayır, anne."

Doğu ve Arda göz göze gelince sinsice sırıttılar.

Ertu heyecanla atıldı. "Tamam, yarın seni kreşten aldığım gibi kulübe yazdırırım. Oradan da kıyafetleri seçeriz, olur mu?"

"Olur, baba," dediğinde babasının derin kesikli yanağını öptü ve dizinden heyecanla indi. Zara'nın yanına koşarken sevinçle bağırdı. "Ben de geliyorum, Zara!"

Şevval kızı gidince ölümcül bakışlarını Doğu'ya mıhladı. "Hep sen bu kızların aklını karıştırıyorsun. Geçen gün onu dans kursuna yazdıracaktım, kızıma kick boksa devam et demişsin."

"Devir kötü, Şevvalciğim," diye yanıtladı Doğu. Planının başarıyla sonuçlanması onu epey rahatlatmıştı. "Kendini koruyacak önemli sporlara yönelsin. Sonra isterse dans kursuna gider."

"İnanç bu fikri akıllarından çıkar," dedi Şevval yalvararak.

İnanç ellerini kaldırdı ve güldü. "Canları ne istiyorsa, Şevval. Ben karışmıyorum."

"Senin oğlunu baleye yazdırmazsam bana da Şevval demesinler. Taha Sağtürk' ismini tüm Türkiye'ye gururla duyuracağım!" derken hızını alamayarak Arda'ya döndü. "Sen de şimdiden çocuğun için endişelen. Asıl ona neler yapacağım!"

Ahsen başörtüsünü düzeltirken araya kaynadıkları için nazikçe karşı çıktı. "Şevval, biz ne yaptık eltim?"

"Bu Arda ve Doğu'nun fikri *eltilim*."

Ahsen dudaklarını büzünce Arda morali düzelsin diye Taha'yı gösterdi ama hâlâ Doğu'yla birbirlerine bakarken sinsi gülüşlerini saklayamıyorlardı. Her türlü planı Zara üzerinde deniyorlardı ve genelde başarılı da oluyorlardı. Naz, Zara'ya göre daha dişli bir çocuk olsa da annesinin sözünü dinliyordu.

Doğu yanında duran telefonunun titrediğini hissedince eline aldı. Grup mesajlaşması an itibariyle başlamıştı.

Ertu Atakol: Zara'ya sen mi söyledin ikna etsin diye?

Doğu Üzeyiroğlu: Evet, küçük bir plan kurdum, artık kızları maça götürebiliriz.

Hatem Savaş: Maç ne zaman?

Doğu Üzeyiroğlu: Cuma akşamı.

Arda Özer: Şevo'nun yüreğine inecek.

Ertu Atakol: Ona bir şey olmaz.

Doğu Üzeyiroğlu gamsız dostuna dikkat etmesini söyleyecekti ki karısından görüntülü bir mesaj alınca gruptan çıktı. Attığı fotoğrafı kimse görmesin diye telefonu biraz yüzüne yaklaştırdı ve mesajını açtı.

Fotoğrafı görünce elleri titredi.

Bu ne lan!

Görüntüde çıplak olan karısı, göğüslerinin üzerine örttüğü pembe şakayık buketiyle kameraya yandan bakıp poz veriyordu. Güzel göğüslerini sakladığı buketi kapıp zarif sırtı gibi açıkta bırakmak istedi Doğu. Derin bir nefes alarak duruşunu düzeltti. Biraz daha bakarsa misafirlerine hiç hoş olmayan bir görüntü sunacaktı. O sırada Acımasız Şeytan'ından bir mesaj aldı.

İnanç Üzeyiroğlu: Ben ve kızların.

Doğu Üzeyiroğlu: Kızlanımı çok özledim.

İnanç Üzeyiroğlu: Bu gece sevebilirsin.

Doğu Üzeyiroğlu: All mine"?

İnanç Üzeyiroğlu: All yours".

Doğu Üzeyiroğlu: Sana acımayacağım, Tatlı Şeytan.

"Elinizde niye telefon var?" diye sordu Şevval şüpheyle.

* Yazarlar burada Türk balet ve oyuncu Tan Sağtürk'e atıfta bulunmuştur.

** Hepsi benim mi?

*** Hepsi senin.

Doğu ve İnanç mesajlaşmayı aniden kesti. Şevval'in telefona bakması an meselesiydi.

Muazzez çayını keyifle yudumladı. "Kesin maçları var ve kızları maça götürecekler."

Hatem'in zeki kadına attığı manidar bakış Şevval'in kocasına parlamasıyla bölündü.

"Kızımı maça götürürsen seni öldürürüm Ertu, iğrenç küfürler öğreniyor."

Ertu'nun gülüp geçmesi Şevval'in maça itirazıyla büyüdü. Bu yaşta küfür öğrendikleri için kadınlar, kızların maça götürülmelerini kabul etmese de Doğu ve ekibi planı çoktan kurmuştu.

Naz ve Zara ikilisini maça götüreceklerdi.

Arkadaşlarıyla geç saate kadar sohbet ettiler. kızlar kalkmadan önce İnanç'ın etrafı temizlemesine yardımcı olmuş sonra evden ayrılmışlardı. Hafta içi dışarıda bir akşam yemeği ve Muazzez'in nişanı ile ilgili nasıl bir şey yapacaklarını kararlaştırmışlardı.

Ev sessizleştiğinde İnanç uyuyan oğlunu kontrol etmiş, Doğu kız kardeşini odasına yatırmıştı. Kocasını yıkanmak için banyoya girerken, İnanç kendisine bir kahve yaparak büyük salona geçmişti.

Arkadaşlarıyla mükemmel bir akşam geçirmiş, üstüne işlerini de halletmişlerdi. Ev temizlenmiş ve çocuklar uyumuştur. Şimdi ise yapacağı tek şey kocasının gelmesini beklemek ve onunla harika bir zaman geçirmekti.

Tüm gün bu anı beklemişti İnanç Üzeyiroğlu. Emindi ki kocası da bunu bekliyordu.

Pencerenin önünde yağın karı izlerken Doğu arkasından sarıldı. Yine ona gelmişti; mükemmel kokusuyla, huzur dolu derin sesiyle, dört yanını saran arzulu ateşiyle.

Yine bana geldin...

"Ne zaman seni burada huzurla kahve içerken görsem, bana hayalimi yaşattığın için sana hep teşekkür edesim gelir."

Yanağına bıraktığı kokulu öpücük İnanç'a kahve kupasını bıraktırmıştı. Kocasının omzuna sarılan ellerinden sıkıca tutarken başını omzuna yaslayarak destek alıyordu. Hem onun göğsünde dinleniyor hem de yaslanarak özlediği sıcaklığına karışıyordu. Pencereden yansımalarına baktı İnanç.

Hakikat ona neler kazandığını bir yansımadan gösterdi.

"Bu kadar güzel bir hayatım olacağını ben de tahmin etmemiştim, Doğu. Benim istediğim sadece huzurlu bir yaşamdı. Rabbimin bana sunduğu ise bizzat cennet."

"Sen bir çiçek istersin ama Allah sabırla beklemen karşılığında sana çiçek tarlasını verir."

"Doğru," dedi İnanç sesini içine çekerken. "Sabır ama sabır da kolay değil. Sabır da yorar insanı."

“Öyle, seni alana kadar canım çıktı mesela.”

İkisi gülümserken İnanç nefesini ağır ağır bıraktı.

“Seni kaçırdığım zamanları unutma.”

“Nasıl unutabilirim ki Doğu...” derken yağan kan izlemeye devam etti.

“Kanımın o güzel sürprizi nedendi?”

“Hangi sürpriz?”

“Şakayıkların arkasına sakladığın güzel kızlarımın sürprizi. Canımı çok yaktı.”

“Evlilik yıl dönümümüz için tatlı bir hediye olarak kabul et.”

“Bana hep böyle hediyelerle gelebilirsin.”

Ayın sonunda evlilik yıl dönümleriydi ve İnanç evde olamayacaktı. Kederle pencere camındaki ifadesine baktı. “Evlilik yıl dönümümüzde evde olamayacağım için üzgünüm, hayatım. O zaman çok önemli bir ameliyatım var. Gece de hastanede nöbetim var.”

28 Şubat 2022 senesinde evlenmeyi başarmışlardı. Doğu özellikle böyle manidar bir tarih seçmişti. Akılda kalan ve onlara kış gecesi güzel anılar bırakan bir gün ve bir gece geçirmişlerdi.

“Sen iyi ol, hastaların için endişelenme, bu bana yeter.”

“Destegin için teşekkür ederim. Yine de üzölmek hakkım ve ben çok üzöleceğim.”

“Ben yıl dönümümüzü bu gece kutlamak istiyorum,” dedi Doğu. Bir elini çözöüp indirerek, sıkı ve canına okuyan kalçasını avuçladı.

İnanç kasten, “Nasıl?” diye sordu.

Nasıl mı?

“İnanç?”

Kalçasını yoğuran maharetli ellere kendini kaptırırken, “Hmm...” diye mırıldandı.

“Sana geçen gün aldığım kostümü ne yaptın?”

“Neden?”

“Bu gece benim için onu giyer misin?”

“Parçalamayacaksan giyerim.”

“Parçalayacağım Seksi Şeytan, kalbin dışında aramıza giren ne varsa onu parçalayıp sana sarılacağım ve senin tatlı dudaklarında son nefesimi vereceğim.”

“Arıza herif.”

“Sen bu arızayı seviyorsun.”

“Her şeyden daha çok.”

“Taha?”

“Şşştt, Taha'yı karıştırma.”

-BİTTİ-

Tatlı Şeytan ve Kötülerin Lordu bize veda eder.

Batu Üzeyiroğlu...

Allah'ım senden yalnızca huzur diliyorum...
İnanç için...
Benim güzel, tatlı İnanç'ım elinden tutmak isterken
bıraktığım için üzgünüm.
Seni kaybetmek yaşamam içindi.
Sana verdiğim bir organdan daha fazlasıydı. Yaşamdı.
İnan çok mutluyum.
Beni hatırlaman için sana kalbim ile bir şarkı bıraktım.
Seni seviyorum.

*Eğer senin o tatlı sesin olmasaydı...
Son nefesimi verip kendimi kaybederdim.
Ve yıldızlar huzurla kaydı, sanki benim için.
Her zaman dilek tutardım, seni kaybetmemek için.
Ama artık daha fazla dayanamıyorum.
Sadece kendime işkence çektiriyorum.
Artık benim değilsin...*

Acı Ruhlar Ve Kasvetli Bedenler Playlist

Tarkan - Şımarık
Kenan Doğulu - Güzeller İçinden
Hakan Peker - Karam
Kenan Doğulu- Ben Güzelden Anlarım
Emre Altuğ - Su Gibisin
Tarkan - Dön Bebeğim
Kenan Doğulu - Aklim Karıştı
Niran Ünsal - Haktan
Serdar Ortaç - Mesafe
Hande Yener - Acı Veriyor
Enbe Orkestrası, Altan Çetin - Martılar
Raviş - Hadi Yine Sev Beni
Yıldız Usmanova, Yaşar Günaçgün - Seni Severdim
Aylin Aslım - Bir Çocuk Sevdim
Doğu - Yaktım Gemileri
Badem - Sen Ağlama
Seden Gürel - Sebebim Aşk
Ebru Gündeş - Saygılarımla
Taner - Hiç Affetmedim Kendimi
İlhan Şeşen - Sarılınca Sana
Kamuran Akkor - Bir Ateşe Attın Beni

Yabancı Liste

Lil Wayne, Bruno Mars - Mirror
Calogero - Dancer Encora
BØRNS - Post Lives
Corbyn - Cold
Lewis Capaldi - Someone You Loved
Conan Gray - Memories
Dove Cameron, Khalid - We Go Down Together
Imagine Dragons - Birds
Imagine Dragons - Whatever It Takes
The Weeknd, Jenny, Lily, Rose Depp - On Of The Girls
EMIN, JONY - KAMUH
Tom Odell - Another Love
Charlie Puth - Attention
Lewis Capaldi - Before You Go
XXXTENTACION - Changes
Alec Chambers - Without Me

TEŞEKKÜR

Sevgili *Arızalı* Okurlarımız,

2014 senesinde başlayan maceramız bizi bugün sizlere
bir kitabın sonunda teşekkür etmeye getirdi.

Doğu ve İnanç'ı okuma isteğiniz hiç bitmedi;
bizim onları yazma isteğimiz kadar.

Her olay sinirlerimizi yıpratırsa da bize doğruyu ve yanlışlığı öğretti.
İnanç'ın yaşadıkları, Doğu'nun yaşattıkları, arka planda olan-
lar ve olanlar yüzünden bizi yanıltan davranışlar.

Her şey bir iz bıraktı.

Biz de size Şehnaz ve Gülşen kardeşler olarak
iz bırakmak istedik.

Bizimle geçirdiğiniz değerli anlar için teşekkür ederiz.
İyi ki yollarımız kesişti ve bir kitabın yaprağına beraber do-
kunabildik.

Biz yazdık, siz okudunuz.

Böyle devam etmesini, Arıza ve Tatlı Şeytan'ın
bizi hayal ettiğimiz noktaya getirmesini diliyoruz.

2024 bizim senemiz!

Sözlerimizi önemli bir konuyla noktılıyor ve sizleri seviyoruz.

ORGAN VE DOKU BAĞIŞI HAYAT KURTARIR!

Şehnaz Haşimoğlu
Gülşen Haşimoğlu